

Sarah J. Maas

ATESİN VARISI

Ve Celaena dünyayı ateşe verdi...

DE
X

ATESİN
VARISI

Ateşin Varisi

Özgün adı: *Heir of Fire*

© Sarah J. Maas 2014

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Kapak tasarımı: Eda Ayhangil

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitap Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

1. Baskı / İstanbul 2016

ISBN: 978-605-09-3450-2

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İSTANBUL

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

ATESİN VARISI

Sarah J. Maas

BİRİNCİ KISIM
KÜLLERİN VARİSİ

Tanrılar adına, bu beş para etmez krallık müsveddesi, sıcaktan yanıyordu.

Ya da belki Celaena Sardothien kuşluk vaktinden beri kırmızı kiremit kaplı çatıda, bir kolu gözlerinin üzerinde, güneşin altında, şehrin en yoksul sakinlerinin tuğla fırınlarına paraları yetmediğinden pencere pervazlarına bıraktıkları mayasız ekmekler gibi ağır ağır pişiyordu.

Ve, ah tanrılar, Celaena mayasız ekmekten –oradaki adıyla *teggya*– bıkmış, usanmıştı. Ağızlar dolusu suyun soğansı tadını silip götüremediği o gevrek ekmek. Bir dahaki *teggya* yiyişine dek binlerce yıl geçse bu süre ona yine kısa gelirdi.

Bunun nedeni Haşmetmeapları İmparator ve Dünyanın Hâkimi Adarlan Kralı'nın emrettiği üzere iki hafta önce Wendlyn'e gelip başkent Varese'ye geçtiğinden beri parasının ancak *teggya*'ya yetmesiydi.

Celaena parası bittiği zamandan; yani güçlü bir savunması olan kireçtaşı şatoya, elit muhafızlara ve kuru, sıcak rüzgârda gururla dalgalanan kobalt mavisi flamalara daha ilk bakışında hedeflerini *öldürmeme* kararı almasından beri satıcıların tezgâhlarından *teggya* ve şarap aşırıyordu.

Yediği içtiği, çalıntı teggya... ve şaraptan ibaretti işte. Duvarla çevrili başkentin etrafını saran tepelerdeki üzüm bağlarından gelen acı şarap. Celaena ilk içişinde şarabı tükürse de şimdi epey seviyordu. Özellikle de artık hiçbir şeyi umursamadığına karar verdiği günden beri.

Sabah çatıya çıkardığı kil şarap testisini almak için arkasında kalan eğimli kiremitlere elini uzattı. Eliyle testiye yokladı ve...

Küfretti. Hangi cehennemdeydi şu şarap?

Dirseklere üzerinde doğrulmasıyla tüm dünya yalpaladı ve ışık gözlerini kamaştırdı. Kuşlar tepesinde daireler çiziyor, bütün sabah hemen ötesindeki bacaya tünemiş, bir sonraki öğününü kapmayı bekleyen beyaz kuyruklu şahinden uzak duruyorlardı. Aşağıda, pazar sokağı hayal meyal seçtiği bir renk ve ses cümbüşüydü. Eşekler anıyor, pazarcılar mallarını ellerinde sallıyordu. Yerlilerin ve dışarıdan gelenlerin giysileri birbirine karışmıştı ve soluk renkli kaldırım taşlarında tekerler takırdıyordu. İyi de neredeydi şu lanet olası...

Hah. İşte oradaydı. Isınmasın diye ağır, kırmızı kiremitlerden birinin altına sıkıştırdığı yerde. Saatler önce, iki blok ötedeki şato duvarlarının çevresini gözetlemek için devasa kapalı pazaryerinin çatısına tırmandığında zula ettiği yerde. Bir amacı da resmi ve işine yarayacak konuşmalara kulak kabartmaktı. Fakat gölgelerin arasında sere serpe uzanmayı tercih ettiğini fark etmişti. Amansız Wendlyn güneşinin yakıcılığından epeydir paylarını alan gölgelerin arasına.

Celaena şarap testisinden bir yudum aldı. Daha doğrusu almaya çalıştı. Testi boşalmıştı. Bunun aslında bir lütuf olması gerektiğini düşündü. Çünkü, tanrılar aşkına, başı fırl fırl dönüyordu. İhtiyacı olan su ve biraz daha teggya'ydı. Bir de önceki gece şehrin tavernalarından birinde esaslı bir

şekilde yarılan dudağı ve sıyrıklar içindeki elmacıkkemiğine iyi gelecek bir şeyler.

Celaena homurdanarak yüzüstü döndü ve on iki metre kadar aşağıda kalan sokağa göz gezdirdi. Muhafızların artık sokakta devriyeye çıkmış olmaları gerektiğini biliyordu. Hepsinin yüzlerini ve silahlarını tıpkı yüksek şato duvarlarındaki nöbetçiler gibi aklına kazımişti. Hepsinin nöbet değişimlerini ezberlemiş ve şatonun girişindeki üç büyük kapıyı nasıl açtıklarını gözlemlemişti. Belli ki Ashryver ailesi ve onların ataları emniyeti çok ama çok ciddiye alıyordu.

Celaena kıyıdan hızla yol alıp Varese'ye varalı on gün olmuştu. Acelesinin nedeni hedeflerini öldürmeye çok hevesli olması değil ne kadar hızlı hareket ederse göçmen dairesi yetkililerinin sözde iyi niyetli çalışma programına kaydolmayıp ellerinden kurtulmak için o kadar şansı olacağını düşünmesiydi. Ayrıca denizde haftalarca daracık kabininde uzanmaktan ve neredeyse dini bir şevkle silahlarını bilemekten başka bir şey yapmamasının ardından karada hızla yol almak ona iyi gelmişti.

Bir korkaktan başka bir şey değilsin, demişti Nehemia ona.

Bileme taşının sesi Celaena'ya sözcüğün yankıları gibi gelmişti. *Korkak, korkak, korkak*. Okyanusta fersah fersah peşinden gelmişti bu sözcük.

Celaena bir yemin etmişti. Eyllwe'yi bağımsızlığına kavuşturacağına dair. Bu yüzden ümitsizlik, öfke ve kederle geçmeyen; Chaol'u, Wyrd anahtarlarını ve geride bıraktığı, kaybettiği her şeyi düşünmediği anlarda Celaena bir plan yapıp kıyıya vardığında yapacaklarını kararlaştırmıştı. Delice ve olanaksız görünen bir plandı bu: Kral Adarlan'ın korkunç imparatorluğunu kurmak için kullandığı Wyrd anahtarlarını bulup yok etmek. Bu görevi yerine getirmek için seve seve canını verirdi.

Bir kendisi, bir de kral. Olması gereken buydu; ikisinin dışında kimsenin canı gitmemeli, bir ruh kirlenecekse o da Celaena'nınki olmalıydı. Bir canavarı öldürmek için bir başka canavar gerekecekti.

Celaena kendisini Chaol'un yersiz iyi niyeti yüzünden orada bulduysa en azından ihtiyacı olan yanıtlara ulaşacaktı. Wyrđ anahtarları fetihler peşinde koşan bir iblis ırkı tarafından kullanılan ve üç parçaya ayrıldıktan sonra hafızalardan silinecek kadar uzun bir süre, binlerce yıl boyunca gizlenmişti. Anahtarların üçe bölündüğü zamanları yaşayan tek kişi vardı. O da Fey Kraliçesi Maeve'di. Maeve her şeyi bilirdi. Onun kadar yaşlı birinden bekleneneği gibi.

Böylece ahmakça, aptalca planının basit ilk adımı kendiliğinden gelmişti: Maeve'i ara, Wyrđ anahtarlarının nasıl yok edileceğini öğren ve Adarlan'a geri dön.

Hiç olmazsa bu kadarını yapabiliirdi. Nehemia için... ve diğer insanlar için. Celaena'dan geriye pek bir şey kalmamıştı. İçinde geriye kalanlar küllerden; koskoca bir boşluktan; kendisini gerçekte olduğu insan olarak gören dostuna ettiği, etine dağlanan, bozamayacağı bir yeminden ibaretti.

Wendlyn'in en büyük liman şehrine demir attıklarında Celaena kendisini geminin kıyıya çıkarken gösterdiği temkine hayran kalmaktan alamamıştı. Aysız bir geceye dek beklenmiş, Celaena ve Adarlan'dan yola çıkan diğer mülteci kadınlar geminin mutfağına tıkıldıktan sonra mercan kayalıklarının arasındaki gizli kanallardan geçilerek kıyıya ulaşmıştı. Bu anlaşılır bir durumdu da: Kayalıklar Adarlan birliklerini bu kıyılardan uzak tutan ana savunmaydı. Kralın Şampiyonu olarak görevinin bir diğer amacı da bu deniz savunmasıyla ilgiliydi.

Zihninin bir köşesinde hep bekleyen diğer görevi buydu: Kralın Chaol'u ya da Nehemia'nın ailesini öldürtmesini engellemenin bir yolunu bulmak. Kral, Celaena, Wendlyn'in

donanma savunma planlarını ele geçirmekte ve her yıl düzenlenen yaz ortası balosunda Wendlyn kralı ve prensine suikast düzenlemekte başarısız olursa Chaol ve Nehemia'nın ailesini öldürteceğine yemin etmişti. Fakat gemi rıhtıma demirlediğinde ve liman görevlileri mülteci kadınlarla ilgili işlemler için toplu halde kıyıya çıkarılırken Celaena tüm bu düşünceleri aklından atmıştı.

Kadınların çoğunun hem bedenleri hem de ruhları yaralıydı; gözlerinden Adarlan'da başlarına gelen dehşet verici olayların izleri okunuyordu. Bu yüzden Celaena gemi rıhtıma yanaşırken oluşan karmaşadan istifade edip ortadan kaybolrsa bile yakınlardaki bir çatıya çıkıp kadınların –kendilerine barınacak yer ve iş ayarlanmak üzere– bir binaya sokulmalarını uzaktan izlemişti. Yine de Wendlyn'li görevliler sonrasında onları şehrin kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesine götürüp her istediklerini yapabilirlerdi. Onları satabilirler, canlarını yakabilirlerdi. Bu kadınlar mülteciydi: İstenmiyorlardı ve hiçbir şeye hakları yoktu. Seslerini yükseltemezlerdi.

Aslında bir süre çatıda oyalanmasının nedeni sadece paranoya değildi. Hayır, Nehemia olsa kadınların güvende olduğundan emin olana dek beklerdi. Böyle düşünen Celaena ancak kadınların başlarına bir kötülük gelmeyeceğinden emin olduğunda başkente giden yola saptı. Şatoya nasıl sızacağını öğrenmek, kendi planının ilk adımlarını nasıl gerçekleştireceğini düşünmek için ona zaman sağlayacaktı sadece. Nehemia'yı aklından biraz olsun çıkarabilirdi bu sürede.

Sonrası çorap söküğü gibi gelmişti. Yolu üzerindeki küçük ormanda ve ahırlarda gizlenerek taşradan bir gölge gibi geçmişti.

Wendlyn. Mitlerin ve canavarların, efsanelerin ve kâbusların ete kemiğe büründüğü ülke.

Sıcak ve taşlı kumların, gür ormanların iç içe geçtiği krallıkta gür ve tepeler denizden uzaklaşıp zirveleri giderek yükselip sivrildikçe yeşillik daha da artıyordu. Başkentin etrafındaki kıyı ve toprak kuruydu ve sıcak en güç şartlarda yetişenler hariç tüm bitkileri silip süpürmüştü. Burası geride bıraktığı yağışlı, buz gibi imparatorluktan son derece farklı bir yerdi.

Bir bolluk ve fırsatlar ülkesi olan Wendlyn'de erkekler her istediklerini alamıyor, kapılara kilit vurulmuyor ve insanlar sokakta birbirlerine gülümsüyordu. Fakat birilerinin kendisine gülümsemesi Celaena'nın pek de umurunda değildi. Hayır. Günler geçtikçe Celaena artık önemseyecek bir şeyler bulmakta zorlandığını fark etti. Adarlan'dan ayrılırkenki kararlılığı, öfkesi, her neyi varsa tükenip gitmiş; şimdi içini kemiren hiçlik tarafından yutulmuştu.

Celaena'nın kıyıdan dağ eteklerine kurulmuş devasa başkente ulaşması dört gün almıştı. Varese, annesinin doğduğu şehir; krallığın hareketli kalbi.

Varese'nin Rifthold'dan daha temiz bir yer olmasına zenginliğin üst ve alt sınıflar arasında daha eşit dağılmasına rağmen kenar mahalleleri, ara sokakları, fahişeleri ve kumarbazlarıyla burası da bir başkentti işte. Celaena'nın şehrin yumuşak karnını bulması pek de zaman almamıştı.

Aşağısında kalan sokakta pazar muhafızları durup sohbet ederken Celaena çenesini ellerinin arasına aldı. Bu krallıktaki tüm muhafızlar gibi adamların hepsinin üzerinde hafif zırh ve epeyce silah vardı. Söylentiye göre Wendlynite askerleri Feyler tarafından acımasız, kurnaz ve çevik olmak üzere eğitilmişti. Celaena birçok nedenden dolayı askerlerin bu vasıflara gerçekten sahip olup olmadıklarını öğrenmek istemiyordu. Askerlerin –her ne kadar aralarında dolaşan suikastçıyı hâlâ fark edemeseler de– ortalama bir Rifthold gözcüsünden çok daha uyanık oldukları kesindi. Fakat o

günlerde Celaena kendisi için en büyük tehdidin yine kendisi olduğunu biliyordu.

Her gün güneşte pişmesine, her fırsatta şehrin meydanlarındaki çeşmelerinde yıkanmasına rağmen Celaena, Archer Finn'in kanını hâlâ teninde ve saçlarının arasında hissediyordu. Varese'in bir an olsun kesilmeyen gürültüsüne ve ritmine rağmen şatonun altında karnını deştiği Archer'ın iniltisi hâlâ kulaklarına geliyordu. Üstelik şaraba ve sığa rağmen Celaena'nın Fey soyundan geldiğini, onu kolayca yok edebilecek olan o korkunç gücü, içindeki büyük boşluğu ve karanlığı öğrendiğinde yüzü dehşetle çarpılan Chaol hâlâ gözlerinin önüne geliyordu.

Chaol'a Rifthold limanında söylediği bilmeceyi çözüp çözmediği sorusu sık sık Celaena'nın aklına geliyordu. Gerçeği keşfedip keşfetmediği... Celaena bu soruların üzerine çok da kafa yormuyordu. Chaol'u, gerçeği ya da ruhunu çaresiz bırakıp yoran hiçbir şeyi düşünmenin zamanı değildi şimdi.

Celaena yarık dudağına nazıkçe dokunup ve kaşlarını çatarak muhafızlara baktı. Bu hareketi ağzındaki acıyı katlamıştı. Dün gece tavernada çıkardığı kavgada aldığı darbeyi gayet hak etmişti. Bir adamın hayalarına esaslı bir tekme indirmiş, adam yeniden nefes almaya başladığında en basit tabirle öfkeden deliye dönmüştü. Elini ağzından çeken Celaena bir süre muhafızları gözlemledi. Rifthold'daki muhafızların ve resmi görevlilerin aksine tüccarlardan rüşvet almıyorlar, kabadayılık taslayıp ceza kesmekle tehdit etmiyorlardı. Celaena'nın o ana dek gördüğü tüm resmi görevlilerin ve muhafızların ortak özelliği...iyi olmalarıydı.

Tıpkı Wendlyn'in veliaht prensi Galan Ashryver'ın iyi biri olması gibi.

İçinde öfkeyi andıran bir duygu hissedenden Celaena dil çıkardı. Muhafızlara, pazara, ilerideki bacaya tüneyen şahine, şatoya ve içinde yaşayan prens. Günün henüz erken

saatlerinde şarabı bitmeseydi keşke.

Şatoya nasıl sızacağını çözeli bir hafta olmuştu. Tüm planlarının yıkıldığı korkunç günün üzerinden geçen bir hafta.

Soğuk bir rüzgâr esip sokağın iki yanına dizilmiş satıcıların baharatlarının kokusunu taşıdı: Hint cevizi, kekik, kimyon, limon, mineçiçeği. Güneşin ve şarabın karıştırdığı kafasını toplasınlar diye kokuları derin derin içine çekti. Yakınlardaki bir dağ kasabasından gök gürültüsünü andıran çan sesleri geldi ve şehrin meydanlarından birinde bir ozanlar grubu neşeli bir kuşluk ezgisi çalmaya başladı. Nehemia olsa buraya bayılırdı.

Hemen ardından etrafını çeviren her şey kayıp gitti ve artık Celaena'nın içinde yaşayan boşluk tarafından yutuldu. Nehemia, Wendlyn'i asla görmeyecekti. Ne baharat pazarında dolaşabilecek ne de dağ kasabasının çanlarını işitecekti. Celaena'nın göğsüne bir ağırlık çöktü.

Varese'e vardığında planı ona ne de mükemmel geliyordu. Kraliyet şatosunun savunmasını çözmeye uğraştığı saatlerde anahtarlar hakkında bilgi almak için Maeve'i nasıl bulabileceği üzerinde de düşünmüştü. Her şey mükemmel, hatasız işliyordu. Ta ki...

Ta ki muhafızların her öğleden sonra, saat ikide güney duvarındaki savunmalarında nasıl bir boşluk bıraktıklarını not düştüğü ve kapı mekanizma-sının nasıl işlediğini çözdüğü o lanet güne dek. Ta ki Celaena bir asilzadenin evine tünediği yerden Galan Ashryver'ın o çift kanatlı kapıdan geçişini izleyene dek.

Celaena'yı afallatan Galan Ashryver'ın görünüşü, zeytin rengi teni ve siyah saçları olmamıştı. Oğlanın -kızın, dışarıda kapüşonlu gezinmesinin nedeni buydu- turkuvaz gözlerini uzaktan da olsa görebilmesi de değildi.

Hayır. İnsanların nasıl tezahürat yaptıklarına şaşmıştı Celaena.

Onun için, prensleri için *tezahürat yaptıklarına*. Muhteşem gülümsemesi ve üzerinde sonu gelmez güneşin altında parıldayan hafif zırhıyla, peşinde askerleriyle ablukayı yarmak için kuzey sahiline at süren prensi taparcasına seviyorlardı. *Ablukayı yarmak için*. Prens –Celaena'nın hedefi– Adarlan ablukasını yarıyor, halkı da bu yüzden ona *bayılıyordu*.

Celaena çatıdan çatıya zıplayıp prens ve adamlarının izini sürmüştü ve turkuvaz gözlerinin ortasına göndereceği tek bir ok prensi öldürmeye yeterdi. Fakat Celaena onu şehri çevreleyen duvarlara kadar takip etmişti. Tezahüratlar giderek şiddetlenmiş, insanlar çiçekler atmış ve mükemmel, kusursuz prensleriyle birlikte gülümsemişlerdi.

Celaena kapıya prens geçsin diye açıldığında ulaşmıştı. Ardından Galan Ashryver iyilik ve özgürlük için savaşmak üzere günbatımına, savaşa ve zafere doğru at sürmüştü; Celaena prens ufukta bir noktaya dönene dek çatıdan ayrılmamıştı.

Sonra Celaena en yakındaki tavernaya gitmiş ve o güne kadarkilerin en kanlısı ve şiddetlisi olan bir kavga çıkarmıştı. Şehir muhafızlarının gelip kavgaya karışanları boyundurukla halka teşhir edilmek üzere tutuklanmalarından hemen önce Celaena kaçıp kayıplara karışmıştı. Burnundan gömleğine kan akan Celaena kaldırım taşlarına kan tükürürken *hiçbir şey* yapmama kararı almıştı.

Celaena'nın planları anlamsızdı. Nehemia ve Galan'ın dünyaya özgürlük getirmesi, Nehemia'nın hayatta olması gerekirdi. Prens ve prenses Adarlan Kralı'nı yenebilirlerdi. Fakat Nehemia ölmüştü ve Celaena'nın yemini –o aptalca, acınası yemini– Galan gibi ellerinden çok daha fazlası gelebilecek varisler varken kıymetsizdi. O yemini etmekle aptallık etmişti.

Galan bile emrinde kocaman bir donanma olmasına rağmen Adarlan'a küçük zararlar verebilirken Celane tek ki-

şiydi, boşa yaşayan tek bir can. Nehemia kralı durdurmayı başaramadıysa... o zaman o plan, Maeve'le temasa geçmenin bir yolunu bulma planı... kesinlikle işe yaramazdı.

Neyse ki Celaena hâlâ Feylerden birini –bir tekini bile– ya da perilerden birini görmemiş, küçük bir büyü gösterisine bile şahit olmamıştı. Bunlardan sakınmak için elinden geleni yapmıştı. Celaena, Galan'ı görmeden önce bile iyileştirici incik boncuklardan iksirlere kadar birçok şeyin satıldığı pazar tezgâhlarından, para kazanmak için yeteneklerini kullanan sokak sanatçıları ya da paralı askerlerin cirit attığı alanlardan uzak durmuştu. Büyü kullananların hangi tavernaları tercih ettiğini öğrenmiş, oraların yakınından bile geçmemişti. Çünkü bazen büyü'nün enerjisini azıcık yakalasa içinde bir şeyin yavaş yavaş, kıvranarak uyanmaya başladığını hissediyordu.

Celaena planından vazgeçip hiçbir şeyi umursamamaya başlayalı bir hafta olmuştu. Teggya'dan, sırf bir şeyler hissetmek için her gece kavga çıkarmaktan veya bütün gün çatılarda uzanıp acı şarap içmekten gerçekten bıktığına kanat getirene kadar çokça haftalar geçeceğinden de şüpheliydi.

Fakat boğazı kurumuştu ve midesi gurulduyordu. Bu yüzden Celaena çatının kenarından aşağı yavaşça indi. Bunu yapmasının nedeni gözü açık muhafızlar değil kafasının iyi olması ve durmadan dönmesiydi. Aşağı düşüvermeyeceğinin bir garantisi yoktu.

Su borusundan aşağı kayıp pazar sokağına dalarken avucunda boydan boya uzanan ince yara izine baktı. Artık bu iz bir ay önce Nehemia'nın mezarı başında ettiği o zavallı yeminin ve Celaena'nın başarısız olduğu her şeyin, yüz üstü bıraktığı herkesin bir yadigarıydı sadece. Tıpkı her gece kumarda kaybedip sabaha geri kazandığı ametist yüzüğü gibi.

Onca yaşananlara, Chaol'un Nehemia'nın ölümünde oynadığı role ve Celaena'nın ikisi arasındaki her şeyi yık-

masına rağmen Celaena'nın gönlü Chaol'un yüzüğünü kaybetmeye razı gelmemiştir. Kart oyunlarında yüzüğü üç kez kaybetmesine rağmen –ne yapıp edip– geri almıştır. Hançerini birinin kaburgalarından aşağı kaydırması genellikle her tür konuşmadan daha ikna edici oluyordu.

Celaena sokağa varmasının bir mucize olduğunu düşündü. Sokağın gölgeleri bir an için onu körleştirdi. Bir elini soğuk, taş duvara yaslayıp gözlerinin karanlığa alışmasını ve baş dönmesinin azalmasını bekledi. Bir enkazdı, tanrıların lanetlediği bir enkaz. Ne zaman zahmet edip bu halden çıkacaktı acaba?

Celaena kadını görmeden önce keskin ve kötü kokusu burnuna geldi. Ardından kocaman açılmış, sararmış gözleri belirdi ve soluk, çatlak dudakları aralanıp tısladı: “Sürtük! Bir daha seni ön kapımda görmeyeyim!”

Celaena geri çekildi, gözlerini kırıştırıp derbeder kadına ve kadının kapısına baktı... Kapı dediği içine çerçöp ve muhtemelen eşyayla dolu çuvallarının tıktırıldığı bir duvar nişinden ibaretti. Kadın kambur duruyordu, saçları kirliydi ve dişleri eksikti. Celaena tekrar gözlerini kırıştırınca kadını daha net seçti. Öfkeli, yarı deli ve pisti kadın.

Celaena ellerini yukarı kaldırdı ve sırayla geriye iki adım attı. “Özür dilerim.”

Kadın kaldırım taşlarına, Celaena'nın tozlu çizmelerinin iki üç santim ötesine balgamlı bir tükürük gönderdi. Ne tiksinecek ne de kızacak kadar enerjisini toplayabilen Celaena gözlerini tükürükten çevirdiğinde kendi halini görmese yürüyüp gidebilirdi.

Kirli –lekeli, tozlu ve yırtılmış– giysiler. Ayrıca *berbat* kokuyordu ve sokaklarda yaşayan bu kadın Celaena'yı... kendisi gibi, alanına göz diken bir evsiz zannetmişti.

Eh. *Harika* değil miydi şimdi bu? Celaena için bile görülmemiş bir düşüştü bu. Belki günün birinde, hani olur da

anımsarsa, bu olaya gülebilirdi. En son ne zaman güldüğünü hatırlayamıyordu.

En azından daha da düşemeyeceğini bilmek onun için bir teselli olabilirdi.

Fakat sonra kalın bir erkek sesi arkasındaki gölgelerin arasından kıkırdadı.

Sokaktaki adam –insan olmasa da cinsiyeti bir erkekti– bir Fey'di.

On yılın, tüm o idamların ve yakılmaların ardından bir Fey erkeği etrafı kolaçan ederek Celaena'ya yaklaşıyordu. Hemen birkaç metre ötedeki gölgelerin arasından çıkıp geldiğinden Celaena'nın ondan kaçması mümkün değildi. Nişin arasındaki evsiz kadın ve ara sokaktaki diğer herkes öyle sessizleşmişlerdi ki Celaena yeniden uzak dağlardan gelen çan seslerini işitebiliyordu.

Uzun boylu, geniş omuzlu, bedeninin her köşesi kaslı Fey erkeğinin damarlarında güç dolaşıyordu. İçinde toz zerreciklerinin uçtuğu bir güneş ışığı huzmesine dalıp durdu. Gümüşü saçları parıltıyordu.

Uçları nazikçe sivrilen kulakları ve insan köpek dişlerinden biraz daha uzun köpek dişleri o sokaktaki herkesin hatta şimdi Celaena'nın arkasına sinip sızlanan deli kadının bile ödünü koparmaya yetmişti. Sert hatlı yüzünün sol yanına şeytani bir dövme yapılmıştı; siyah mürekkep sarmalları Fey'in güneşte bronzlaşmış teni üzerinde daha da belirginleşmişti.

İşaretler pekâlâ süs amaçlı olabilirdi. Fakat Celaena Fey

dilini dövmenin şekillerinin sanatsal kıvrımlarına rağmen sözcüklere karşılık geldiğini fark edecek kadar hatırlıyordu. Dövme Fey'in şakağından başlayıp çenesine ve boynundan aşağı iniyor, orada soluk renkli cüppenin ve pelerinin altında kayboluyordu. İçinden bir ses Celaena'ya işaretlerin Fey'in bedeninin daha da aşağılarına indiğini söylüyordu. Giysiler dövmenin yanında en az yarım düzine silahı gizliyor olmalıydı. Celaena pelerininin içindeki gizli hançerine uzandığında çam yeşili gözlerinde şiddetin habercisi bir bakış olmasa Fey'in pekâlâ yakışıklı bir erkek olabileceğini fark etti.

Fey'e genç demek bir hata olurdu; tıpkı sırtında kılıcı ve iki yanında tehditkârca sallanan bıçakları olmasa da onu bir savaşçıdan başka bir şey olarak görmenin de hata olacağı gibi. Ölümcül bir zarafetle ve güvenle hareket ediyor, bir ölüm tarlasına adım atıyormuş gibi etrafı kolaçan ediyordu.

Hançerin sıcak kabzasını tutan Cealena duruşunu ayarladı. Korku duyduğu için şaşırmişti. Hatta öyle bir korkuydu ki bu geçen birkaç haftada duyularını körelten sisi alıp götürmüştü.

Fey savaşçısı uzun adımlarla sokakta ilerlerken dizlerine varan deri çizmeleri kaldırım taşlarında ses çıkarmıyordu. Evsizlerin bazıları bir yerlere sinerken bir kısmı kendilerini güneşli caddeye, rastgele kapı eşiklerine, meydan okuyan bakışlardan kaçabilecekleri herhangi bir yere attı.

Celaena daha Fey'in keskin bakışlı gözleri gözleriyle buluşmadan onun kendisi için orada olduğunu ve kimin tarafından gönderildiğini anlamıştı.

Göz kolyesine uzandı. Boynunda olmadığını fark edince afalladı. Kolyeyi Chaol'a vermişti; geride bıraktığı Chaol'u korusun diye. Chaol gerçeği öğrenir öğrenmez kolyeyi atmış olmalıydı. Öyleyse yeniden Celaena'nın düşmanı olabilir, bu da onu emniyetli bir konuma döndürürdü. Belki bildiklerini

Dorian'a da anlatır, o zaman ikisi de güvende olurdu.

Celaena su borusundan geri tırmanıp çatıya dönme içgüdüsüne teslim olmadan önce vazgeçtiği planını yeniden gözden geçirdi. Yoksa tanrılardan biri Celaena'nın yaşadığının farkına varıp ona bir kemik atmaya mı karar vermişti. Celaena'nın Maeve'le görüşmesi gerekiyordu.

Eh, karşısında da Maeve'in seçkin savaşçılarından biri vardı. Hazırdı. Bekliyordu.

Fey'in yaydığı amansız öfkeye bakılırsa da orada olmaktan pek memnun değil gibiydi.

Fey savaşçısı Celaena'yı süzerken sokak bir mezarlık kadar sessizdi. Savaşçının burun delikleri nazikçe açılıp kapanıyordu; sanki...

Celaena'nın kokusunu alıyordu.

Celaena berbat koktuğu için bir nebze memnun olsa da Fey'in burnuna gelen koku Celaena'nın bedeninin kokusu değildi. Hayır, Celaena'yı *Celaena yapan* kokuydu. Soyunun, kanının ve olduğu şeyin kokusu. Fey ismini o insanların önünde söylese... Galan Ashryver'in koşa koşa memleketine döneceğini biliyordu. Muhafızların alarma geçeceğini de. Bunların *hiçbiri* Celaena'nın planının bir parçası değildi.

Ve o pislik sırf orada kimin borusunun öttüğünü ispatlamak adına öyle bir şey yapacak gibiydi. Bu yüzden Celaena enerjisini olabildiğince toplayıp Fey'e doğru ağır adımlarla yürüdü. Bir yandan bu olay başına aylar önce, dünyaya boş vermeden önce gelse ne yapacağını düşünüyordu. "Hoş geldin dostum," diye mırladı. "Hoş geldin, gerçekten."

Celaena etraflarındaki şaşkın yüzlere aldırış etmeden sadece rakibini tartmaya odaklandı. Fey sadece bir ölümsüzün altından kalkabileceği bir hareketsizlikle dikiliyordu. Celaena kalp atışlarını ve nefeslerini dizginledi. Muhtemelen Fey bu sesleri işitebiliyor, Celaena'nın içinde kabaran tüm hislerin kokusunu alabiliyordu. Celaena bin yıl denese

göstermelik bir cesaretle onu kandıramazdı. Muhtemelen Fey de o kadar uzun bir ömür sürmüştü. Belki Fey'in yenilmesi de imkânsızdı. Karşısındaki Celaena Sardothien de olsa o bir Fey savaşçısıydı ve kim bilir ne zamandır öyleydi.

Celaena, Fey'in birkaç metre ötesinde durdu. Tanrılar adına, dev gibiydi Fey. Celaena herkesin işitebileceği kadar yüksek bir sesle "Ne hoş bir sürpriz," dedi. En son ne zaman böyle tatlı dille konuşmuştu? Celaena en son ne zaman eksiksiz, adamakıllı cümleler kurarak konuştuğunu bile hatırlamıyordu. "Şehrin duvarlarında görüşeceğimizi sanıyordum."

Tanrılara şükürler olsun ki Fey eğilip Celaena'yı selamlamadı. Sert yüzü değişmedi bile. Ne düşündüğü kimin umurundaydı ki? Celaena görünüşünün hiç de Fey'in umduğu gibi çıkmadığından emindi. Ayrıca o kadın Celaena'yı kendisi gibi evsizin teki sanınca Fey buna epeyce gülmüş olmalıydı.

Fey sadece "Gidelim," dedi. Ara sokaktan çıkmak için arkasına döndüğünde kalın ve epeyce sıkkın sesi taşlardan yankılandı. Celaena savaşçının dirseğiyle bileği arasında kalan kol zırhının altında silahların gizli olduğuna bahse girebilirdi.

Celaena savaşçıyı biraz daha tartmak için ona yersiz bir karşılık verebilirdi. Fakat insanların gözleri hâlâ üzerlerindeydi. Fey aval aval bakan izleyicilere bakmaya tenezzül etmeden yürüdü. Celaena emin olamıyordu; savaşçı bakışlardan etkilenmiş miydi yoksa tiksiniş miydi?

Celaena, Fey savaşçısının peşi sıra aydınlık sokağa geçip hareketli şehre karıştı. Savaşçı işlerine ara veren ve etrafta dolanıp gözlerini ona diken insanlara aldırış etmiyordu. İsimsiz bir meydanda bir yalağa bağlanmış iki kısraka doğru uzun adımlarla yürürken Celaena'nın kendisine yetişmesini beklemiyordu. Celaena doğru hatırlıyorsa Feyler ge-

nellikle çok daha iyi atlara binerlerdi. Muhtemelen savaşçı şehre şekil değiştirerek gelmiş ve atları şehirde birilerinden satın almıştı.

Tüm Feylerin ikincil bir hayvan formuna dönüşme yetenekleri vardı. Celaena da o an bu ikincil formundaydı; ölümlü insan bedeni havada uçan kuşlar kadar hayvandı. Peki ya bu savaşçının ikincil formu neydi? Celaena savaşçının bir post gibi dizine inen cübbesi ve sessiz adımlarıyla onun bir kurda dönüşüyor olabileceğini düşündü. Ya da o yırtıcı zarafetiyle bir dağ kedisine.

Fey kısrakların daha iri olanına binip koşmaktan- sa bir şeyler atıştırmak istiyormuş gibi duran benekli atı Celaena'ya bıraktı. Celaena da atla aynı şeyleri istiyordu aslında. Fakat hiçbir açıklama olmadan bu kadar susmak artık yeterdi.

Çantasını eyer heybelerinden birinin içine sokan Celaena ellerinin açısını giysisinin yenleri bir zamanlar kelepçelerin bıraktığı izleri kapatacak şekilde ayarladı. Bir zamanlar Celaena'nın yaşadıklarının izleriydi bunlar ve savaşçıyı hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. Maeve'i de öyle. Celaena hakkında ne kadar az bilgi sahibi olurlarsa bildiklerini ona karşı o kadar az kullanabilirlerdi. "Zamanında suskun ve düşünceli savaşçılar tanıdığım olmuştuk fakat sanırım gördüklerimin en düşüncelisi sensin."

Savaşçı hızla başını Celaena'ya çevirince Celaena kelimeleri uzatarak "Vay, merhabalar," dedi. "Sanırım kim olduğumu biliyorsun, bu yüzden zahmet edip kendimi tanıtmayacağım. Fakat ancak tanrıların bileceği ücra bir yere götürülmeden önce *senin* kim olduğunu öğrenmek isterim."

Fey'in dudakları ince bir çizgiye dönüştü. Meydana -şimdi etraftaki herkes bizi izliyordu- göz gezdirdi. Ardından herkes hızla kaçacak delik aradı.

İnsanlar dağılınca Fey savaşçısı "Bu noktada hakkımda

bilmen gerektiği kadarını biliyorsun zaten,” dedi. Fey ortak dili hafif bir aksanla konuşuyordu; Celaena aksanının sevimli olduğunu itiraf etmeliydi. Yumuşak, akıcı bir mırıltı.

“Haklısın. Fakat sana ne diye sesleneceğim?” Celaena eyeri tutsa da ata binmedi.

“Rowan.” Fey’in dövmesi güneşi emiyordu sanki, öyle siyahtı ki yeni yapılmış gibi duruyordu.

“Eh, Rowan...” Eyvah, Fey, Celaena’nın sesinin tonundan hiç mi hiç hoşlanmamıştı. Gözleri uyarı mahiyetinde hafifçe kısılsa da Celaena konuşmasını sürdürdü: “Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?” Celaena’nın savaşçıyla böyle konuşması için sarhoş –ya hâlâ sarhoş ya da duyarsızlıkta bir üst seviyeye geçmiş– olması gerekti. Fakat kendini durduramıyordu; tanrılar, Wyrd ya da kaderin ağları onu ilk planına iterken bile.

“Seni çağrıldığın yere götürüyorum.”

Celaena Maeve’i görüp ona sorularını sorabildiği sürece Doranelle’e nasıl gideceği ya da oraya kiminle yolculuk edeceğini umursamıyordu.

Yapılması gerekeni yap. Elena, Celaena’ya böyle söylemişti. Her zamanki tarzıyla Elena, Celaena’nın Wendlyn’e vardığında *ne* yapması gerektiğini açıkça söylememişti. En azından mayasız eklemek yemekten, şarap içmekten ve evsiz zannedilmekten iyiydi böylesi. Belki de üç haftaya kadar Celaena her şeyi çözecek yanıtları alır, Adarlan’a giden bir gemiye binerdi.

Bu düşüncelerin onu şevklendirmesi gerekirdi. Fakat bunun yerine kendisini sessizce atına biner halde buldu; ne söyleyecek sözü ne de konuşacak gücü vardı. Birkaç dakikalık sohbet bile enerjisini tamamen tüketmişti.

Celaena’nın birlikte şehri terk ettiği Rowan’ın konuşmaya hevesli olmaması daha iyiydi. Muhafızlar ikisine kapıdan geçmeleri için el ederken, içlerinden bazıları geri çekildi.

İkisi at binerken Rowan, Celaena'ya neden orada olduğunu ve dünyanın cehenneme döndüğü son on yılda neler yaptığını sormadı. Soluk renkli kukuletasını gümüş rengi saçlarının üzerine çekip yoluna devam etti. Yüzü görünmese de farklı, bir savaşçı, yerleşik kuralları hiçe sayan biri olduğunu fark etmek mümkündü.

Fey, Celaena'nın kuşkulandığı kadar yaşlıysa Celaena'yı bir toz zerresi, ölümsüzlüğünün ne zamandır yanan ateşine kıyasla küçücük bir hayat kıvılcımı olarak görüyor olmalıydı. Kararını değiştirip Celaena'yı öldürebilirdi belki; sonra sıradaki görevine geçer, Celaena'nın varlığını sona erdirmekten dolayı hiç pişmanlık hissetmezdi. Tüm bunlar Celaena'yı olması gerektiği kadar huzursuz etmiyordu bile.

Üç aydır hep aynı rüyayı görüyordu. Her gece, tekrar tekrar, uyanıkken bile gözünün önüne gelecek kadar çok.

Celaena'nın hançerini kaburgalarından geçirip kalbine sapladığı Archer Finn inliyordu. Celaena yakışıklı erkek fahişeyi bir âşık gibi kucaklasa da Archer'ın omzunun üzerinden baktığında gözleri cansızdı. Boş bakıyordu.

Sonra rüya başka bir sahneye geçiyor, kızıl kahverengi saçlar siyaha dönüp acı içindeki Archer'ın yüzünün yerini Dorian'ınki alırken Chaol hiçbir ses çıkaramıyordu.

Veliaht prens sarsılırken Celaena onu daha da sıkıca sarıyor, hançeri son bir kez daha çevirdikten sonra Dorian'ı bırakıyor, prensin bedeni tünelin gri taşlarına külçe gibi yığılıyordu. Dorian'ın kanı hızla bir birikinti oluşturuyordu. Fakat Chaol hâlâ kımıldayamıyor, ne arkadaşının ne de sevdiği kadının yanına gidebiliyordu.

Dorian'ın bedenindeki yaraların sayısı artıyordu ve çok –hem de çok– kan akıyordu. Chaol bu yaralara aşinaydı. Celaena'nın o ara sokakta Mezar adındaki o hain suikastçıya neler yaptığına, Nehemia'yı öldürdüğü için onu nasıl doğradığına dair raporları incelemişti.

Rüyasının devamında Celaena hançerini indiriyordu ve

parıldayan silahından akan her damla çevresini saran kan havuzuna dalgacıklar yayıyordu. Düşmanını katletmesinin verdiği intikam hazzı ve coşku birbirine karışırken Celaena karşısında duran ölümü ciğerlerinden, ruhundan içeri çekiyordu. Celaena gerçek düşmanını öldürüyordu. Havilliard İmparatorluğu.

Rüya bir başka sahneye uzanıyordu: Chaol üzerinde kıvranan Celaena'nın ağırlığı altında uzandığı yere mihlanmıştı. Celaena'nın başı hâlâ geriye yatıktı ve kanla kaplı yüzünde o aynı coşku ifadesi vardı.

Düşman. Sevgili.

Kraliçe.

Chaol Büyük Salon'daki eski masalarında yanında oturan ve az önce her ne sormuşsa yanıtını bekleyen Dorian'a gözlerini kırpıştırarak bakarken Chaol rüyasının etkisinden çıktı. Prense özür mahiyetinde sırtıttı.

Veliaht prens, Chaol'un yarım yamalak gülümseyişine karşılık vermedi. Bunun yerine sessizce "Onu düşünüyor-dun," dedi.

Chaol kuzu güvecinden bir ısırık alsa da diline hiçbir tat gelmedi. Dorian fazlaca gözlemci bir günündeydi. Chaol'un içinden de Celaena hakkında konuşmak hiç gelmiyordu. Ne Dorian'la ne de bir başkasıyla. Celaena hakkında bildiği gerçek sadece Celaena'nın hayatını değil başka birçok insanın hayatlarını da tehlikeye atabilirdi.

Chaol yalan söylemeyi seçerek "Babamı düşünüyordum," dedi. "Birkaç hafta içinde Anielle'e dönecek, ben de onunla gitmeye niyetliyim." Celaena'nın Wendlyn'de güvende olmasını sağlamasının bedeliydi bu: Chaol'un Gümüş Göl'e dönüp Anielle varisi olarak babasının unvanını alması karşılığında babası Chaol'u destekleyecekti. Chaol da bu fedakârlığı yapmaya gönüllüydü; Celaena'yı ve onun sırlarını güven-

de tutmak adına Chaol'un yapmayacağı fedakârlık yoktu. Celaena'nın gerçekte ne olduğunu öğrendikten sonra bile. Celaena ona kraldan ve Wyrđ anahtarlarından bahsettikten sonra bile. Ödemesi gereken bedel buysa ödeyecekti.

Dorian kral ve Chaol'un babasının oturdukları, yüksekte kalan yemek masasına baktı. Veliaht prensin onlarla birlikte yemek yiyor olması gerekse de Dorian, Chaol'un yanında oturmayı tercih etmişti. Ne zamandır ilk kez bunu yapıyordu; Celaena'yı Wendlyn'e gönderme kararı alındıktan sonra Dorian ve Chaol arasında geçen gergin konuşmadan beri iki arkadaş ilk kez birbirleriyle konuşuyordu.

Dorian gerçeği öğrenecek olsa anlayışla karşılardı. Fakat onun Celaena'nın gerçekte ne olduğunu ve kralın aslında neler planladığını bilmemesi gerekiyordu. Bir felaket yaşanma olasılığı çok yüksekti ve zaten Dorian'ın kendi sırlarının da yeterince ölümcül sonuçları olabilirdi.

Dorian sözlerini dikkatle seçerek "Gideceğine dair söylentiler işittim," dedi. "Doğru olabileceğini düşünmemiştim."

Chaol başını sallarken arkadaşına söyleyecek bir şeyler –ne olursa– bulmaya çalıştı.

Aralarındaki o diğer sorun, o gece tünellerde ortaya çıkan bir diğer gerçek hakkında hâlâ konuşmamışlardı: Dorian'ın büyü gücü. Chaol bu konu hakkında hiçbir şey öğrenmek istemiyordu. Kral onu sorguya çekecek olursa... iş oraya varırsa...direnip hiçbir şey söylemeyeceğini ümit ediyordu. Kralın bilgi almak için işkenceden daha karanlık yöntemleri olduğunu da biliyordu. Bu yüzden büyü hakkında hiçbir soru sormadı, tek kelime etmedi. Dorian da.

Gözlerini kendisine bakan Dorian'a çevirdi. Prensın bakışı hiç de şefkatli değildi. Yine de prens "Elimden geleni yapıyorum Chaol," dedi.

Prensçabalıyordu çünkü Chaol'un Celaena'yı Adarlan'dan gönderme planı hakkında Dorian'a danışmaması araların-

daki güveni sarsmış, Chaol'u utandırmıştı. Fakat Dorian'ın bundan da asla haberdar olmaması gerekiyordu. Chaol "Biliyorum," diye yanıt verdi.

"Ve olup bitenlere rağmen düşman olmadığımızdan gayet eminim." Dorian'ın ağzının kenarı hafifçe kıvrıldı.

Hep düşmanım olacaksın. Nehemia'nın öldüğü gece Celaena, Chaol'a böyle bağırıyordu. On yıllık mahkumiyetin ve nefretin birikimiyle haykırmıştı. Celaena'nın dünyanın en büyük sırrını içinde saklayıp büsbütün başka bir insana dönüştüğü on yıl.

Çünkü Celaena aslında Aelin Ashryver Galathnyius'tu. Tahtın varisi ve Terrasen kraliçesi olmaya hakkı olan kişiydi.

Bu da Celaena'yı Chaol'un can düşmanı yapıyordu. Dorian'ın da. Chaol hâlâ bu konuda ne yapacağını ya da bu durumun onlar için, Celaena'yla birlikte sürmeyi hayal ettiği hayat için ne anlam ifade ettiğini bilmiyordu. Bir zamanlar hayalini kurduğu gelecek artık geri dönüşü olmayan bir şekilde yitip gitmişti.

Chaol o gece tünellerde Celaena'nın gözlerinde öfke, bitkinlik ve kederin eşlik ettiği hissizliği görmüştü. Celaena'nın Nehemia öldüğünde kendisini nasıl kaybettiğini görmüştü ve öç almak için Mezar'a neler yaptığını biliyordu. Celaena'nın tekrar bir öfke krizine gireceğinden bir an olsun bile şüphe etmiyordu. Gözlerinde belirgin bir karanlık, özünde açılmış dipsiz bir gedik vardı.

Nehemia'nın ölümü Celaena'yı paramparça etmişti. *Chaol'un* yaptığı, o ölümde oynadığı rol de öyle. Chaol bunun farkındaydı. Celaena'yı yeniden bir araya getirebilmek için dua ediyordu sadece. Çünkü bunalımda, sağı solu belli olmayan bir suikastçı neyseydi de bir kraliçe...

Dorian "kusacakmış gibi duruyorsun," dedi. Kollarını masaya dayadı. "Sorun nedir, söylesene."

Chaol yine boş gözlerle bakmaya başladı. Kısa bir an için her şeyin ağırlığı üzerine öyle bir bindi ki ağzı açılıverdi.

Fakat tam o anda koridorda kalkanlara vurarak selam çakan kılıçların sesleri yankılandı ve Aedion Ashryver – Adarlan Kralı'nın kötü şöhretli Kuzey generali ve Aelin Galathyius'un kuzeni– Büyük Salon'a daldı.

Salondaki herkes hatta yüksek masada oturan Chaol'un babası ve kral bile sessizliğe gömüldü. Aedion odanın ortasına geldiğinde Chaol masanın altındaki platformun dibinde yerini almıştı bile.

Genç generalin bir tehdit olduğu yoktu. Mesele daha çok Aedion'ın kralın masasına doğru yürüyüşündeydi; salondaki herkese sırttan Aedion'ın omuzlarına dökülen altın renkli saçları meşale ışığı altında parlıyordu.

Aedion'ı tanımlamak için yakışıklı sözcüğü hafif kalırdı. Çarpıcı daha uygun kaçabilirdi. Uzun ve kaslı Aedion'ın nasıl bir savaşçı olduğuna dair söylentileri doğrulayan bir görünüşü vardı. Üzerindeki giysiler daha çok işlevsel olsa da Chaol, Aedion'ın hafif zırhının derisinin son derece ince işçiliğini ve müthiş ayrıntılarını seçebiliyordu. Geniş omuzlarından beyaz bir kurt postu sarkıyordu. Sırtına yuvarlak bir kalkan ve kadim görünümlü bir kılıç asılıydı.

Fakat yüzü. Ve gözleri... Kutsal tanrılar adına!

Kuzeyin Kurdu kendisini öldürebilecek kadar yakınına geldiğinde Chaol bir elini kılıcına götürüp yüzüne sakın, ilgisiz bir ifade verdi.

Aedion'ın gözleri Celaena'nınkilere benziyordu. Ashryver gözleri. Çarpıcı bir turkuvaz, ortası saçları kadar altın sarısı. Saçlarının rengi bile aynıydı. Aedion yirmi dört yaşında ve Teraasen'in karlarla parlayan dağlarında bronzlaşan teni olmasa pekâlâ ikiz gibiydiler.

Kral neden onca sene boyunca Aedion'ı hayatta tutmaya gerek görmüştü? Ve onu en sert generallerinden birine

dönüştürmeye? Aedion, Ashryver kraliyet soyundan gelen bir prensti ve Galathyniusların arasında yetişmişti. Yine de krala hizmet ediyordu.

Yüksek masanın önünde duran Aedion'ın sırtışı hâlâ yüzündeydi ve öyle belli belirsiz eğilmişti ki bir an için Chaol afalladı. "Majesteleri," dedi general. O kahrolası gözleri ışıltıyordu.

Chaol kralın ya da oradaki herhangi birinin sadece Aedion'ı değil; kendisini, Dorian'ı ve değer verdiği herkesi felakete sürükleyebilecek benzerliği fark edip etmediğini anlamaya çalıştı. Babası generale yüzünde küçük, memnun bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Fakat kral kaşlarını çatmıştı. "Bir ay önce gelmeliydin."

Aedion omuz silkecek kadar cüretkârdı. "Özürlerimi sunuyorum. Geyikboynuzu Dağları'nda son bir kış fırtınası çıktı. Ancak hava şartları düzeldiğinde çıkabildim."

Salondaki herkes nefeslerini tuttu. Ardion'ın öfkesi ve küstahlığı dillere destandı; bunun bir nedeni de Kuzeyin en uçlarında görevlendirilmesi idi. Chaol her zaman Aedion'ı Rifthold'dan uzak tutmanın akıllıca olduğunu düşünmüştü. Özellikle de Aedion ona iki yüzlü bir pislik gibi görüldüğünden ve Aedion'ın birliği *Bela'nın* becerisi ve gaddarlığıyla kötü bir şöhret edinmesiydi... Kral Aedion'ı neden başkente çağırmıştı ki?

Kral kadehini eline alıp içindeki şarabı karıştırdı. "Bana birliğinin burada olduğu söylenmedi."

"Burada değil."

Chaol kendisini Aedion için çıkacak idam fermanına hazırlarken idamı gerçekleştirecek kişinin kendisi olmaması için dua etti. Kral "Sana birliğini getirmeni söylemiştim general," dedi.

"Ben de beni özlediğinizden çağırdınız sanmıştım." Kral homurdanınca Aedion "Bir hafta kadar bir süre içinde bura-

da olacaklar,” diye ekledi. “Ben eğlenceyi kaçırmak istemediğimden erken geldim.” Aedion bir kez daha geniş omuzlarını silkti. “En azından eli boş gelmedim.” Parmaklarını omzunun üzerinde şaklatmasıyla elinde büyük bir çanta tutan bir uşak içeri girdi. “Kuzey’den hediyeler, yağmaladığımız son asi kampının teveccühü. Bunları seveceksiniz.”

Kral gözlerini devirip uşağı eliyle kışkıışladı. “Bunları odama gönder. *Hediyelerin*, Aedion, saygın insanlar için bir hakaret.” Aedion ve kralın masasındaki bazı adamlar sessizce kıkırdadılar. Aedion tehlikeli sınırlarda geziniyordu. En azından Celaena kralın karşısındayken çenesini kapalı tutacak kadar sağduyuluydu.

Celaena’nın kralın şampiyonu olarak krala neler getirdiği düşünöldüğünde Aedion’ın getirdiğı çanta altın ve mücevherle dolu olmamalıydı. Fakat kralın Aedion’ın kendi halkının, Celaena’nın halkının insanların başlarını ve uzuvlarını toplaması...

“Yarın bir konsey toplantısı düzenliyorum, seni de orada görmek istiyorum general,” dedi kral.

Aedion bir elini göğsüne koydu. “Sizin isteğınız benim isteğimdir.”

Chaol, Aedion’ın parmağında parıldayan nesneyi görünce duyduğu dehşeti dizginlemek zorunda kaldı. Siyah bir yüzük; kralın, Perrington’ın ve ikisinin kontrolü altında olan pek çok kişinin taktığı yüzüğün aynısı. İşte *bu* kralın Aedion’ın küstahlığını neden sineye çektiğini açıklıyordu: Gerçekten kralın isteğı Aedion’ın isteğıydi.

Chaol yüzünün ifadesizliğini korurken kral başını hafifçe salladı; Chaol’dan huzurundan çekilmesini istiyordu. Chaol sessizce eğildi. Zaten masasına dönmek için can atıyordu. Kraldan, kanlı ellerinde dünyalarının kaderini tutan o adamdan uzaklaşmaya. Gereğinden fazlasına şahit olan babasından ve salonda gezinerek erkeklerin omuzlarına vu-

ran ve kadınlara göz kırpan generalden de.

Chaol yerine geçtiğinde içindeki korkuyu çoktan dizginlemişti. Dorian'ı kaşlarını çatır halde buldu. "Ne hediyeler ama," diye mırıldandı prens. "Tanrılar adına, çekilecek gibi biri değil."

Chaol bu konuda prenze itiraz etmedi. Kralın siyah yüzüğüne rağmen Aedion'ın başına buyruk bir hali vardı; ayrıca savaş alanının dışında da savaş alanında olduğu kadar vahşiydi. Aedion'ın eğlenmek adına yaptığı arsızlıkların yanını da çapkın Dorian bir keşiş gibi kalıyordu. Chaol, Aedion'la asla çok zaman geçirmemiş, bunu istememişti de. Fakat Dorian, Aedion'ı epeydir tanıyordu. Ta...

Çocukluklarından beri. Dorian ve babası kraliyet ailesinin katledilmesinden günler önce Terrasen'e gittiklerinde, Dorian, Aelin'le –Celaena'yla– karşılaştığında tanışmışlardı.

Celaena'nın orada olup da Aedion'ın ne hale geldiğini görmemesi isabet olmuştu. Sadece yüzüğü değil kendi halkına sırt çevrildiğine de şahit olmamıştı böylece...

Aedion, Chaol ve Dorian'ın karşısındaki banka geçti. Avını tartan bir yırtıcı gibiydi. "Sizi son gördüğümde aynı masada oturuyordunuz. Bazı şeylerin değişmediğini bilmek ne güzel."

Tanrılar adına, o yüz. Celaena'nın yüzüydü bu; madalyonun öteki yüzü. Aynı kibir, aynı dizginsiz öfke. Fakat Celaena'ya kıyasla Aedion bu özellikleri fazlaca sergiliyordu. Ayrıca yüzünün çok daha acımasız ve tatsız bir yanı vardı.

Dorian kollarını masadan çekmeden hımbılca gülümse-di. "Merhaba Aedion."

Aedion ona aldırış etmeden bir kızarmış kuzu bacağına uzandı. Siyah yüzüğü parıldadı. Çenesiyle Chaol'un yanağındaki uzun ince, beyaz çizgiye işaret edip "Yeni yara izin yakışmış yüzbaşı," dedi. Celaena'nın Nehemia öldüğünde

Chaol'u öldürmeye çalıştığı gece açtığı yaranın iziydi bu. Artık Chaol'a yitirdiği her şeyi anımsatan kalıcı bir yadigardı iz. Aedion "Anlaşılan seni çiğneyip bir kenara atmamışlar. Nihayet bir koca oğlan kılıcı da vermişler," dedi.

Dorian, Aedion'a "Fırtınanın neşeni kaçırmamasına sevindim," dedi.

"Kadınları terbiye etmek ve sevişmekten başka bir iş yapmadan kapalı kaldığım haftalarda mı? Zahmet edip dağlardan inmem bir mucize."

"İşine gelmeyen şeyler için zahmet ettiğini bilmezdim."

Pes bir kahkaha. "İşte yine o hoş Havilliard nüktele-ri." Aedion yemeğine abanırken Chaol ona neden ikisinin yanında oturmaya gerek duyduğunu -niyeti kralın gözleri üzerinde değilken keyifle yaptığı gibi ikisine işkence etmek değilse- soracakken Dorian'ın gözlerini Aedion'a diktiğini fark etti.

Prens, Aedion'ın cüssesini ya da zırhını değil yüzünü, gözlerini süzüyordu...

Chaol, Aedion'a "Senin partiden partiye koşuyor olman gerekmiyor muydu?" diye sordu. "Ayarttığın gediklilerin şehirde beklerken buralarda oylanmana şaşırdım."

"Saray ağzıyla yarınki partime davet edilmek mi istiyorsun yüzbaşı. Ne şaşırtıcı. Oysa hep partilerimin seviyene yakışmadığını ima etmişsindir." Aedion turkuvaz gözlerini kısıp Dorian'a sinsice gülümsedi. "Oysa senin, son verdiğim partiden *epey* keyif aldığını anımsıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam kızıl saçlı ikizler sana eşlik etmişti."

"O hayat tarzını geride bıraktığımı iştirmek seni hayal kırıklığına uğratabilir," dedi Dorian.

Aedion yeniden yemeğine yumuldu. "O zaman meydan bana kaldı demektir."

Chaol masanın altındaki yumruğunu sıktı. Celaena son on yılda tam anlamıyla faziletli bir hayat sürmemiş olsa da

asla bir Terrasen vatandaşını öldürmemiştir. İşin aslı bunu reddetmiştir. Aedion ise hep tanrıların lanetlediği bir pislik olmuştu fakat şimdi... Aedion parmağına ne taktığını biliyor muydu? Kibrine, cüretine ve küstahlığına rağmen kralın ona her istediğini her an *yaptırabileceğinin* farkında mıydı? Aedion'ı bu konuda uyaramazdı. Bunu yaparsa ve Aedion gerçekten krala biat ettiyse muhtemelen Chaol ve değer verdiği herkes öldürülürdü.

Dorian yine Aedion'ı süzmeye başlayınca Chaol "Terrasen'de işler nasıl?" diye sordu.

"Ne desem bilmem ki! Amansız bir kışın ardından karnımızın tok sırtımızın pek olduğunu mu? İçimizden pek çoklarını hastalıklar yüzünden kaybetmediğimizi mi?" Aedion alaycı bir kahkaha attı. "Sanırım zevk alıyorsan asi avlamak hep eğlenceli oluyor. Neyse ki majesteleri Bela'yı asilere gerçek bir mesai yaptırmak için nihayet güneye çağırdı." Aedion su testisine uzanınca Chaol, Aedion'ın kılıcının kanzasına göz attı. Üzeri çentikler ve çiziklerle kaplı mat metal kabzanın topunda çatlamış ve aşınmış bir boynuz vardı. Erilea'nın en büyük savaşçılarından biri için fazla sade ve gösterişsiz bir kılıçtı bu.

Aedion sözcükleri uzatarak "Orynth'in kılıcı," dedi. "İlk zaferimin ardından majestelerinin bana verdiği bir hediye."

Kılıcı bilmeyen yoktu. Terrasen kraliyet ailesinin bir yadigarı olan kılıç bir hükümdardan diğerine geçerdi. Aslında kılıç Celaena'nın hakkıydı. Zamanında babasına aitti. Kılıcın Aedion'da olması ve o silahla yapılanlar, alınan hayatlar Celaena'nın ve ailesinin yüzlerine inen bir tokattı.

"Böylesi bir duygusallığa tenezzül etmene şaşırdım," dedi Dorian.

Aedion gözlerini Dorian'a dikip "Sembollerde güç vardır prens," dedi. Celaena'nın bakışı, meydan okumalar karşısında boyun eğmez ve güçlü bir bakış. "Bu kılıcın kuzeyde hâlâ

nasıl bir gücü olduğuna şaşarsın. İnsanları delice planlar peşinde koşmamaya nasıl da ikna ettiğine.”

Belki de Celaena'nın yetenekleri ve kurnazlığı soyunda nadir görülen özellikler değildi. Fakat Aedion bir Galathynius değil, Ashryver'di; bu da demek oluyordu ki büyük büyük annesi Fey kraliçelerinden biri olan Mab'di. Sonraki nesiller Mab'i bir tanrıça olarak taçlandırmış ve ona Deanna adını vermişlerdi. Av Tanrıçası. Chaol yutkundu.

Sessizlik, bir yay kirişi kadar gergin bir sessizlik çöktü. Aedion etinden bir ısırık alıp “Aranızda bir sorun mu var?” diye sordu. “Durun tahmin edeyim: Bir kadın. Kralın Şampiyonu belki de? Duyduğuma göre kendisi... ilginç biriymiş. Bu yüzden mi eğlence tarzımdan uzaklaştın küçük prens?” Koridora göz attı. “Onunla tanışmak isterdim.”

Chaol elini kılıcına atma isteğiyle mücadele etti. “Gitti.”

Aedion, Chaol'a bakmak yerine Dorian'a zalimce gülümsedi. “Yazık. Belki beni de doğru yola girmeye ikna ederdi, kim bilir?”

Chaol “Lafını bil,” diye çıkıştı. Generali boğmak için yarıp tutuşmasa onun bu sözlerine gülebilirdi. Dorian sadece parmaklarını masaya vurdu. Chaol “Ayrıca biraz saygı göster,” diye ekledi.

Kuzu bacağıını bitiren Aedion kıkırdadı. “Ben majestelerinin sadık hizmetkârıyım. Hep de öyle oldum.” O Ashryver gözleri bu kez Dorian'a çevrildi. “Belki günün birinde fahişen ben olurum.”

Dorian “O zamana kadar hayatta olursan,” diye mırıldadı.

Aedion yemeğine devam etse de Chaol hâlâ savaşçının dikkatinin ikisinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Aedion rahat bir tavırla “Söylentiye göre cadı klanlarından birinin Ana'sı kısa süre önce saray arazisi içinde öldürülmüş,” dedi. “Kadın öylece ortadan kaybolrsa da yaşadığı yerdeki delillere bakılırsa epey sıkı mücadele etmiş.”

Dorian sertçe “Bu olay seni neden ilgilendiriyor?” diye sordu.

“Diyarın kudret simsarları ölürse beni ilgilendirir.”

Bir ürperti Chaol’un omurgasından aşağı bir örümcek gibi yürüdü. Celaena ona birkaç öykü anlatmış, Chaol da hep bunların abartılı olmasını dilemişti. Fakat Dorian’ın yüzünde korkuyu andıran bir ifade belirdi.

Chaol öne eğildi. “Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Aedion bir kez daha Chaol’a aldırış etmeyip prene göz kırptı. Dorian’ın burun delikleri açılıp kapandı. Yüzeye çıkan tek öfke belirtisi bu oldu. Bir bu, bir de salondaki havaya gelen canlılık. Büyü.

Chaol elini arkadaşının omzuna attı. “Gecikeceğiz.” Bu bir yalandı. Dorian da bunu fark etmişti. Chaol’un Dorian’ı dışarı çıkarması –Aedion’dan uzaklaştırması– ve iki adam arasında kopacak feci fırtınayı dizginlemeye çalışması gerekiyordu. “Güzelce dinlen, Aedion,” dedi Chaol. Safir rengi gözleri buz gibi olan Dorian ise konuşmaya gerek duymadı.

Aedion sıırttı. “Eski günleri yad etmek istersen parti yarın Rifthold’da.” General gerçekten başkalarının bam teline nasıl basacağını biliyor ve ortalığı nasıl karıştırdığını hiç umursamıyordu. Bu da onu tehlikeli –ölümcül– kılıyordu.

Özellikle de Dorian ve Dorian’ın büyü gücü söz konusuyken. Chaol ve Dorian yemek salonundan çıkarlarken yüzbaşı prensi adamlarından birkaçına iyi geceler dilemeye, sakın ve endişesiz görünmeye zorladı. Aedion Ashryver Rifthold’a gelmişti ve az kalsın uzun zamandır kayıp olan kuziniyle karşılaşacaktı.

Aedion, Aelin’in hâlâ hayatta olduğunu öğrense, Aelin’in kime ve neye dönüştüğünü ya da kralın gizli gücü hakkın-da öğrendiklerini bilse onun yanında mı yer alır yoksa onu ortadan kaldırır mıydı? Yaptıklarına ve taktığı yüzüğe bakılırsa... Chaol generalin Celaena’nın yakınlarında bile ol-

masını istemiyordu. Terrasen'in yakınlarında olmasını da.

Chaol, Celaena kuzeninin yaptıklarını öğrendiğinde ne kadar kan döküleceğini merak ediyordu.

Chaol ve Dorian prensin kulesine yürürken epeyce konuşmadılar. Boş bir koridora dönüp kimsenin ikisine kulak misafiri olmayacağından emin olduklarında Dorian "Araya girmene ihtiyacım yoktu," dedi.

"Aedion pisliğin teki," diye homurdandı Chaol. Sohbet orada bitebilirdi. Chaol'un bir yanı bunu istiyordu. Fakat "Öfkeden kendini kaybedeceğinden endişe ettim," dedi. "Geçitlerde olduğu gibi." Bir süredir ciğerlerinde saklanan gergin nefesi verdi. "Sen... kontrollü olabiliyor musun?"

"Bazı günler diğerlerinden daha iyi oluyor. Öfkelenmek ya da korkmak gücü serbest bırakıyor gibi."

Ucunda Dorian'ın kulesine açılan kemerli, ahşap kapı olan koridora girdiler fakat Chaol elini Dorian'ın omzuna atıp onu durdurdu. Dorian'ın kapısının önünde nöbet tutan muhafızlar söylediklerini iştmesin diye "Ayrıntıları istemiyorum," diye mırıldandı, "çünkü bildiklerimin sana karşı kullanılmasını istemiyorum. Zamanında hatalar yaptığımı biliyorum Dorian. İnan bana, biliyorum. Fakat önceliğim her zaman seni korumak oldu. Hâlâ da öyle."

Dorian uzunca bir süre gözlerini Chaol'a dikip başını yana yatırdı. Chaol'un görünüşü de en az kendisinin hissettiği kadar perişan olmalıydı çünkü prens neredeyse nazik bir sesle "Gerçekten, neden onu Wendlyn'e gönderdin?" diye sordu.

Chaol'un içini ham ve ustura gibi keskin bir acı kapladı. Fakat prene Celaena'dan bahsetmeyi, tüm sırlarını dökerek içindeki boşluğu doldurmak istese de yapamadı. Sadece "Onu gerekeni yapması için gönderdim," dedi ve arkasını dönüp koridorda yürümeye başladı. Dorian, Chaol'un arkasından seslenmedi.

Manon kan kırmızı pelerinine sıkıca sarınıp dolabın karanlığı içine daha da sinerek kulübesine zorla giren üç adama kulak kesildi.

Rüzgâr ona bütün gün gitgide büyüyen korku ve öfkenin kokusunu taşımış, o da öğleden sonrayı hazırlık yapmakla geçirmişti. Badanalı kulübenin sazdan çatısı üzerinde otururken tarlanın uzun otları üzerinde bir aşağı bir yukarı sallanan meşaleleri görmüştü. Köylülerin hiçbiri üç adamı durdurmaya çalışmasa da onlara katılan da olmamıştı.

Köylüler Fenharrow'un kuzeyindeki küçük, yeşil vadiye bir Crochan cadısının geldiğini söylemişlerdi. Onların arasında yaşadığı ve sefil bir hayat sürmek için çabaladığı haftalarda bu geceyi beklemişti. Yaşadığı ya da ziyaret ettiği her köyde durum aynıydı.

Manon nefesini tuttu ve adamlardan biri –uzun boylu, sakallı ve elleri yemek tabağı kadar büyük bir çiftçi– yatak odasına girdi. Dolabın içindeyken bile adamın nefesindeki biranın ve kana susamışlığının kokusunu alabiliyordu. Köylüler gelen bu adamların arka kapısından iksirler ve tılsımlar satan, doğmamış bebeklerin cinsiyetini öngörebilen bu cadıya neler yapmayı planladıklarını gayet iyi biliyorlardı.

Manon'ı şaşırtan bu adamların kendilerini korkutan şeye eziyet etmek ve ardından yok etmek için gerekli cesareti bu kadar geç toplamış olmalarıydı.

Çiftçi odanın ortasında durdu. Şarkı söylermiş gibi "Burada olduğunu biliyoruz," dedi. Ardından yatağa doğru yürüyüp odanın her karışına göz gezdirdi. "Sadece konuşmak istiyoruz. Köylülerden bazıları çok korkmuş, anlıyorsun ya, senin onlardan korktuğundan daha çok korkmuşlar sanırım senden."

Yatağın altına bakan adamın arkasında parıldayan hançeri gören Manon kendisine söylenen hiçbir şeye kulak asmaması gerektiğini biliyordu. Ölümlülerin sessiz sakin kasabalarında ve şekilci köylerinde işler hep aynı şekilde sonlanıyordu.

Adam doğrulurken Manon dolaptan çıkıp yatak odası kapısının gerisindeki gölgelerin arasına gizlendi.

Boğuk takırtıları işitince diğer iki adamın ne yaptıklarını anladı: Sadece onu aramıyorlar her istediklerini çalışıyorlardı. Öyle çalışacak pek bir şey de yoktu; kulübe zaten eşyalıydı ve kendi eşyasını deneyimlerinden ve içgüdülerinden yola çıkarak içine girdiği dolabın köşesindeki bir çuvala koymuştu. Yanına hiçbir şey alma, geride hiçbir şey bırakma. Düsturu buydu.

"Sadece konuşmak istiyoruz cadı." Adam gözlerini yataktan çevirince nihayet dolabı fark etti. Muzaffer bir edayla ve heyecanla gülümsedi.

Manon nazik parmak hareketleriyle yatak odası kapısını kapattı; bunu da öyle sessizce yaptı ki adam dolaba yaklaşıırken onu fark etmemişti. Manon evin tüm kapılarının menteşelerini yağlamıştı.

Adamın kocaman eli dolabın kapı tokmağını kavradı. Hançerini şimdi yan tarafında tutuyordu. Melodik bir şekilde "Çık dışarı küçük Crochan," diye seslendi.

Ölüm kadar sessiz Manon adamın arkasına geçti. Budala ancak Manon ağzını kulağına yaklaştırıp “O cadılardan değilim,” diye fısıldadığında onun varlığını fark etti.

Adam hızla dönünce dolabın kapısına çarptı. Hançeri Manon’a doğrulttu. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Manon sadece gülümsedi; gümüşü beyaz saçları ay ışığında parlıyordu.

Sonra adam kapının kapandığını fark etti ve bağırarak için ciğerlerine bir nefes çekti. Fakat Manon’un gülümsemesi daha da yayvanlaştı ve damaklarındaki yarıklardan çıkan demir dişlerin uçları bir zırh gibi birbirlerine kenetlendi. Şaşırان adam tekrar arkasındaki kapıya çarparken gözleri öyle açılmıştı ki beyazları parıldıyordu. Hançeri zemin döşemelerine düşüp takırdadı.

Ardından Manon sırf adam altına etsin diye bileklerini fiske atarmış gibi salladı. Tırnaklarının üzerinden fırlayan keskin demir pençeler parıldıadı.

Adam yufka yürekli tanrılarına yalvarırken Manon onun pencereye doğru gerilemesine izin verdi. Gülümseyerek yaklaştığı adamın bir şansı olduğunu düşünmesine de. Boğazını yırttığı adam çığlık bile atamadı.

Adamla işi bittiğinde Manon kapıdan geçip sessizce yatak odasından çıktı. İki adam hâlâ evi yağmalyordu, hâlâ oradaki her şeyin Manon’a ait olduğunu sanıyorlardı. Orası zaten terk edilmiş bir evdi; eski sahipleri ya ölmüştü ya da o kokuşmuş yeri terk edecek kadar zekiydiler.

Demir tırnaklarının iki hamlede karnını deştığı ikinci adamın da çığlık atmaya fırsatı olmamıştı. Fakat üçüncü çiftçi arkadaşlarını aramaya geldi. Bir elini iç organları arasında çevirirken diğer eli demir dişleriyle boğazını parçalamak için arkadaşını sıkıca tutan Manon’ı gören adam kaçtı.

Adamın alelade, cıvık ve şiddetle, korkuyla bezenmiş tadı dilinin üzerinde gezinen Manon ahşap döşemelere tükürdü.

Fakat geride kalan son çiftçiye uzun kış otlarıyla kaplı tarlada avans verirken çenesinden akan kanı silmeye gerek duymadı.

Ona kadar saydı. Çünkü avlanmak istiyordu ve annesinin rahmini parçalayıp kükreyerek, kanlar içinde dünyaya geldiğinden beri de içinde hep bu istek olmuştı.

Çünkü o Manon Siyahgaga'ydı, Siyahgaga Cadılar Klanı'nın varisi. Haftalardır da o köyde bir Crochan cadısı taklidi yapıyor, böylece gerçek Crochan cadılarını saklandıkları yerden çıkarmayı ümit ediyordu.

O kibirli, sinir bozucu Crochan'lar hâlâ dışarıda bir yerlerde kendilerini şifacılar ve kâhinler olarak tanıtıp gizleniyorlardı. Manon'un ilk, şanlı avının kurbanı bir Crochan olmuştı; yaşı on altı ya var ya yoktu. Manon'la yaşıttı. Siyah saçlı kızın üzerinde ilk adetlerinden sonra tüm Crochan'lara verilen kan kırmızı pelerin vardı. Pelerinin tek faydası ise Manon'un avını belirlemesini sağlamasıydı.

Manon, Crochan'ın cesedini o karlı dağ geçidinde bıraktıktan sonra pelerini bir av ganimeti olarak almıştı ve şimdi, yüz yıldan uzun bir zaman sonra hâlâ giyiyordu. Buna başka hiçbir Demirdiş cadısı cesaret edemezdi çünkü başka hiçbir Demirdiş cadısı ezeli düşmanlarının rengini kuşanarak üç Ana'nın gazabını üzerine çekmeye cesaret edemezdi. Fakat Manon'un üzerinde o pelerinle ve kucagında içinde o Crochan'ın kalbinin olduğu bir kutuyla –büyükannesi için bir hediye– Siyahgaga Hisarı'na gittiği günden beri düşmanlarını geride biri bile kalmayana dek tek tek avlamak kutsal bir görevi olmuştı.

Burası onun son görev yeri; cadılar meclisinin geri kalanı Melisande ve kuzey Wyllwe'ye dağılmışken Manon altı ayını Fenharrow'da geçirmişti. Fakat bir köyden diğerine geçtiği aylarda karşısına bir tek Crochan bile çıkmamıştı. Bu çiftçiler de olmasa haftalardır hiçbir eğlence çıkmamıştı ona. Tadını çıkarmazsa da kendisini affetmezdi.

Manon bir yandan tırnaklarındaki kanı emerek tarlaya yürüdü. Otların arasında sessizce ilerlerken bir gölge, sis gibiydi.

Tarlanın ortasında kaybolmuş, korkudan alçak sesle sızlanan çiftçiyi buldu. Adam arkasına döndüğünde mesanesi kanın, demir dişlerin ve o kötücül gülümsemenin görüntüsü karşısında boşalıverdi. Manon adamın dilediği kadar çığlık atmasına izin verdi.

Celaena ve Rowan kayaların serpiştiği çayırlardan güneydeki dağ eteklerine giden kıvrımlı yolda at sürdüler. Celaena Wendlyn haritalarını epeyce ezberlediğinden eteklerin arasından geçip ölümlülerin hükmettikleri Wendlyn ve Kraliçe Maeve'in yönetimindeki ölümsüzler diyarı arasındaki sınırı oluşturan yüksek Cambrian Dağları'na ulaşacaklarını biliyordu.

Dağ eteklerinden tırmanmaya başladıklarında güneş batıyordu ve giderek daha taşlık olan yolun bir yanında terdihin edici derin vadiler uzanıyordu. Bir buçuk kilometre boyunca Celaena, Rowan'a geceyi nerede geçirmeyi planladığını sormayı düşündü. Fakat yorgundu. Sadece günün, şarabın ve at sırtında yol almanın yorgunluğu da değildi bu.

Yorgunluk kemiklerine, kanına, nefesine ve ruhuna işlemişti. Çok, çok yorgundu. Kimseyle konuşacak hali yoktu. Bu da Rowan'ı mükemmel bir yol arkadaşı yapıyordu: Yol boyunca Celaena'yla tek kelime konuşmamıştı.

Yol ikisini dağların arasına ve üzerine yayılan gür bir ormana çıkarırken alacakaranlık çöktü. Küçük ve ince servillerin yerini uzun ve mağrur meşeler aldı. Etrafları sık ağaçlıklar ve seyrek, yosun tutmuş kayalarla çevriliydi. Sı-

cak esintiler uğulduyor, Celaena'nın dilinde metalik bir tat bırakıyordu. Çok gerilerinde gök gürledi.

Ah ne güzel olacaktı yağmur! Üstelik Rowan nihayet kamp kurmak için atından iniyordu ve eyer heybelerine bakılırsa çadırı yoktu. Yer yatağı ya da battaniyeleri de.

Belki de Maeve'e yapacağı ziyaretin tatsız geçeceğini düşünmek pek de yanlış olmayabilirdi.

İkisi de atlarını ağaçların arasına, yoldan geçen gezginlerin onları göremeyeceği kadar uzağa götürürken konuşmadı. Rowan malzemelerini seçtiği kamp yerine bırakıp herhalde o sivri kulaklarıyla sesini işittiği, yakınlardaki bir ırmağın kıyısına götürdü. Ortalık giderek kararsa da adımları kararlıydı. Celaena ise şimdiden birkaç kayaya ve ağaç köküne takılmıştı. Mükemmel görüş. Karanlıkta bile. Feylerin bir başka özelliğiydi bu. Celaena da bu özelliği kullanabilirdi. Tabii eğer...

Hayır, bunu aklından bile geçirmeyecekti. O geçiş kapısının diğer yanında yaşananlardan sonra bunu yapamazdı. Celaena orada değişim geçirmişti ve bu öyle korkunç bir deneyim olmuştu ki tekrar yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Atlar su içtikten sonra Rowan, Celaena'yı beklemeden iki kısrağı kamp yerine geri götürdü. Celaena yalnız kalışını ihtiyaçlarını karşılamak için bir fırsat olarak gördü ve yosunlu ırmak kıyısında dizlerinin üzerine çöküp ırmaktan su içti. Tanrılar adına, suda...yeni ve kadim, güçlü ve lezzetli bir tat vardı.

Sudan epeyce içtikten sonra midesinde bir türlü kapanmayan boşluğun nedeninin açlık olabileceğini anladı. Yorgun argın kampa döndü. Karanlıkta Rowan'ın gümüşi saçlarının ısıltısı ona yol göstermişti. Rowan hiç konuşmadan Celaena'ya peynir ve ekmek verdi. Sonra atları tımar etmeye koyuldu. Celaena bir teşekkür cümlesi mırıldansa da ona yardım etmeye yeltenmeden upuzun bir meşenin kıyısına çöktü.

Midesinin sancısı geçince ve atları besleyen Rowan'ın kendisine attığı elmayı nasıl da gürültüyle kemirdiğini fark edince, Celaena kendisinde konuşacak enerjiyi buldu ve "Wendlyn ateş bile yakamayacağımız kadar tehlikeli bir yer mi?" diye sordu.

Rowan oturup sırtını bir ağaca yasladı ve bağdaş kurdu. "Ölümlülerden gelecek tehlikeler değil," dedi.

Rowan şehirden ayrıldıklarından beri ilk kez konuşmuştu. Pekâlâ Celaena'yı korkutmaya çalışıyor olabilirdi. Fakat Celaena yine de kendi üzerindeki silahları tek tek saydı. Soru sormayacaktı. Yakacakları bir ateşin ne tür yaratıkları çekeceğini bilmek istemiyordu.

Ağaçlar, yosunlar ve taşlar hayal meyal seçilmeye başlarken, ormanda yaprakların ısıltıları, taşkın ırmağın şırıltıları ve tüylü kanatların sesleri işitiliyordu. Ve orada, yakınlardaki bir kayanın üzerinde üç çift küçük, parlayan göz vardı.

Göz açıp kapayıncaya kadar hançerinin kabzasını kavradı. Fakat gözler sadece Celaena'ya dik dik bakıyordu. Rowan durumu fark etmemiş gibiydi. tek yaptığı başını yaslandığı meşenin gövdesine dayamak oldu.

Küçük Halk Celaena'yı hep tanımıştı. Adarlan'ın gölgesi kıtanın üzerine çöktüğünde bile onlar Celaena'nın gerçekte ne olduğunun farkındaydılar. Kamp yerlerinin kenarına bırakılan küçük hediyeler; belki taze bir balık, bir böğürtlen dalı, çiçeklerden bir taç. Celaena onları hep görmezlikten gelmiş ve elinden geldiğince Oakwald Ormanı'ndan uzak durmuştu.

Periler Celaena'ya gözlerini kırpmadan bakmaya devam ettiler. Yemeğini hızla mideye indirdiğine pişman olan Celaena perilerin bakışlarına karşılık verirken her an savunma pozisyonu almaya hazırdı. Rowan yerinden kıpırdamamıştı.

Perilerin Terrasen'de tuttukları tüm yeminler buralarda

hiçe sayılıyor olabilirdi. Celaena'nın aklında tüm bu düşünceler varken ağaçların arasında başka parlak gözler belirdi. Celaena'nın gelişinin diğer sessiz tanıkları. Çünkü Celaena bir Fey ya da melez benzeri bir şeydi. Büyük büyük annesi Maeve'in kız kardeşiymiş ve öldüğünde tanrıça ilan edilmişti. Bu gülünçtü, gerçekten. Mab kendisini deliler gibi seven insan prensle hayatını birleştirdiğinde fazlasıyla ölümlüydü.

Celaena bu yaratıkların ülkesini yok eden savaşlar, öldürülen Feyler ve periler, kadim ormanların yakılması ve Terrasen'in kutsal geyiklerinin katledilmesi hakkında ne kadar çok şey bildiklerini merak ediyordu. Batıdaki kardeşlerine neler olduğunu bilip bilmediklerini de. Celaena tüm bunlara neden aldırış ettiğini de bilmiyordu. Fakat periler çok... meraklı görünüyorlardı. Celaena kendisini de şaşırtan bir şekilde uğultulu gecenin içine doğru seslendi. "Hâlâ hayattalar."

Tüm o gözler kayboldu. Celaena, Rowan'a baksa da savaşçı gözlerini açmamıştı. Fakat Celaena'nın içinden bir ses Rowan'ın başından beri olup bitenlerin farkında olduğunu söylüyordu.

Dorian Havilliard ellerini sırtında kavuşturmuş, babasının kahvaltı masasının önünde dikiliyordu. Kral henüz gelmiş fakat prence oturmasını söylememişti. Eskiden olsa Dorian bu durum hakkında bir çift söz söyleyebilirdi. Fakat büyü gücüne sahip olduğunu öğrenmesi, Celaena'nın bulaştığı her neyse o belanın içine çekilmek, gizli tünellerdeki o başka dünyayı görmek... Tüm bunlar her şeyi değiştirmişti. Bu günlerde Dorian'ın elinden gelenin ancak fazla göze batmamak, babasının ya da başkalarının dikkatini çekmemekti. Bu yüzden Dorian masanın önünde dikilip bekledi.

Adarlan Kralı kızarmış tavuğu bitirip kan kırmızı kadehindeki her ne varsa onu yudumladı. "Bugün sessizsin prens." Erilea fatihi bir tabak tütsülenmiş balığa uzandı.

"Senin konuşmanı bekliyordum baba."

Gece siyahı gözler Dorian'a çevrildi. "Alışagelmedik bir durum."

Dorian gerildi. Sadece Celaena ve Chaol, Dorian'ın büyü gücünden haberdardı ve Chaol öyle içine kapanmıştı ki Dorian'ın içinde bulunduğu durumu arkadaşına anlatası yoktu. Fakat bu şato konumlarını daha iyileştirmek için her türlü bilgiyi kullanmak için yanıp tutuşan casuslar ve dal-

kavuklarla doluydu. Öyle ki bu uğurda veliaht prenslerini gözden çıkarabilirlerdi. Dorian'ı koridorlarda ya da kütüphanede kimlerin gördüğünü ya da Celaena'nın süitinde gizlenen kitap yığınlarını kimlerin keşfettiğini kim bilebilirdi? Dorian kitapları yeraltındaki, her gece -içini kemiren so- rulara yanıt bulmak için değil bir saatlik katıksız sessizlik için- uğradığı mezara taşımıştı.

Babası yemeğine devam etti. Dorian babasının özel sü- itine hayatı boyunca ancak birkaç defa girmişti. Süit tek başına bir malikâne gibiydi; kütüphanesi, yemek salonu ve konsey toplantıları için bir odası vardı. Cam şatonun bir kanadını -Dorian'ın annesinin kaldığı kanadın karşısı- ta- mamen kaplıyordu. Dorian'ın anne-babası asla aynı yatakta uyumazlardı ve Dorian bu konuyla ilgili hiçbir şey öğren- mek istemiyordu.

Prens babasının kendisini izlediğini fark etti; sabah gü- neşi kavisli cam duvardan geçip kralın yüzündeki her bir yara izini daha korkunç gösteriyordu. "Bugün sana Aedion Ashryver'ı eğlendirme görevini veriyorum."

Dorian soğukkanlılığını elinden geldiğince korudu. "Se- bebini sorabilir miyim?"

"General Ashryver adamlarını buraya getirmemiş ve anlaşılan Bela buraya varana dek biraz boş zamanı olacak. İkinizin biraz daha tanışmanız için bir fırsat olabilir bu; özellikle de son zamanlarda arkadaş seçiminin çok...bayağı olduğu düşünüldüğünde."

Dorian'ın büyü gücünün soğuk öfkesi omurgasından yu- karı yürüdü. "Tüm saygımla, baba, hazırlanmam gereken iki toplantı var ve..."

"Bu konu tartışmaya açık değil." Babası yemek yemeye devam etti. "General Ashryver buluşmanızdan haberdar edildi ve öğleyin senin süitinin kapısında buluşacaksınız."

Dorian sessiz kalması gerektiğini bilse de ağzından "Ne-

den Aedion'a katlanıyorsun?" diye bir soru çıktı. "Neden onu hayatta bıraktın hatta generalin yaptın?" Aedion geldiğinden beri Dorian'ın aklında bu soru vardı.

Babası Dorian'a küçük, bilgiççe bir gülümsemeyle baktı. "Çünkü Aedion'ın öfkesi faydalı bir silah ve insanları yola getirmeyi biliyor. O kadar çok şey kaybettikten sonra onların katledilmesini göze alamaz. Bu korkusu yüzünden kuzeyde baş gösterecek birçok isyanı bastırdı. Çünkü ilk acı çekenlerin kendi halkı, siviller olacağının gayet farkında."

Dorian işte bu denli zalim bir adamın *kanından* geliyordu. Sadece "Bir generalini neredeyse esir gibi, bir köleden biraz daha üstün tutman hâlâ şaşırtıcı," dedi. "Onu korkuyla dizginlemen bana riskli geliyor."

Aslında Dorian'ın merak ettiği babasının Aedion'a Celaena'nın görev icabı –Aedion'ın kraliyet soyunun anavatanı olan ve Ashryver soyundan gelen kuzenlerinin hâlâ yönettiği– Wendlyn'e gittiğini söyleyip söylemediği idi. Asilere karşı zaferlerini bas bas duyurmasına ve imparatorluğun yarısının sahibiymiş gibi davranmasına rağmen... Aedion denizin diğer yanındaki akrabalarını ne kadar anımsıyordu?

Babası "Aedion'ı gerektiğinde dizginlemenin yollarını biliyorum," dedi. "Şimdilik pişkince saygısızlıkları beni eğlendiriyor." Babası çenesiyle kapıya işaret etti. "Fakat bugün onunla randevunu kaçırman beni hiç eğlendirmeyecek."

Böylece babası Dorian'ı kurda yem etmişti.

Dorian, Aedion'a hayvanat bahçesini, köpek evlerini ve ahırları –hatta lanet olası kütüphaneyi– gezdirmeyi teklif etse de generalin tek bir isteği vardı: Bahçelerde gezinmek. Aedion önceki gece çok yemekten huzursuzluk duyduğunu ve miskinleştiğini iddia etse de Dorian'a gülümsemesi hiç de öyle demiyordu.

Aedion, Dorian'la konuşmaya gerek duymadı; müstehcen şarkılar mırıldanmakla ve yanlarından geçen kadınları süzmekle fazlasıyla meşguldü. Yarı medeni maskesi sadece bir kez düşmüştü; birlikte iki yanında yüksek gül ağaçları uzanan, dar bir patikada yürürlerken –bu yol yazları çarpıcı, kışları ise ölümcül olabiliyordu– ve arkalarında kalan muhafızlar ikisini göremeyecek bir noktadayken. O kısacık zaman Aedion'un bir yandan açık saçık şarkılarını söyleyerek Dorian'a çelme takıp onu dikenli duvarlardan birinin üzerine düşürmesine yetmişti.

Dorian hızlı bir manevrayla dikenlerin arasına yüzüstü yığılmaktan kurtulsa da pelerini yırtıldı ve eline dikenler battı. Muhafızlar köşeyi dönüp ikisine yaklaşıırken, kendisini sızlanırken ve elindeki kesiklere bakarken görme zevkinde generali mahrum etmek isteyen Dorian sıyrıklar içindeki, üşüyen parmaklarını ceplerine soktu.

Aedion bir çeşmenin yanında durana ve yara izleriyle kaplı ellerini kalçalarına götürüp önünde uzanan bahçeyi bir savaş alanıymış gibi inceleyene dek konuşmadılar. Aedion arkalarında beliren altı muhafıza sırtıttı. Dorian generalin gözlerinin parlak, çok parlak ve tuhaf bir şekilde tanıdık olduğunu düşünürken Aedion “Bir prens kendi sarayında korumaya ihtiyaç duyar mı?” dedi. “Seni benden korumak için daha fazla muhafız göndermediklerine gücendim doğrusu.”

“Altı adamla baş edebileceğini mi düşünüyorsun?”

Kurdun ağzından pes bir kıkırtı çıktı. Omuz silkti. Orynth Kılıcı'nın çizikler içindeki kabzası neredeyse kör edici güneş ışığını yansıttı. “Sanırım sana yanıt vermemem gerek, hani baban sağladığım faydaların mizacıma katlanmaya değmeyeceğini düşünebilir diye.”

Arkalarında dikilen muhafızlardan birkaçı mırıldanınca Dorian “Belki de,” dedi.

Hepsi bu kadardı; soğuk havada yaptıkları o sefil yürüyüşün geri kalanında Aedion hiç konuşmadı. Ta ki general sırtarak “İyisi mi şu yaraya bir baktır,” dedi. Dorian sağ elinin kanadığını, o an fark etti. Aedion arkasına döndü ve omzunun üzerinden “Yürüyüş için teşekkürler prens,” dedi. Bu sözleri Dorian’a her şeyden çok bir tehdit gibi gelmişti.

Aedion sebepsiz yere hareket etmezdi. Belki de Dorian’ın babasını bu gezintiye ikna eden generaldi. Fakat Dorian bunun amacını çözemiyordu. Belki de Aedion sadece Dorian’ın ne tür bir adama dönüştüğünü görmek ve kurnazlığını tartmak istememişti. Savaşçı bunu prensin olası bir müttefik mi yoksa kendisi için bir tehdit mi olduğunu anlamak için yaptıysa Dorian buna hiç şaşmazdı. Aedion, kibri bir yana, kurnaz da bir adamdı. Muhtemelen saray hayatını da bir başka savaş alanı olarak görüyordu.

Dorian, Chaol’un kendi elleriyle seçtiği muhafızların kendisine son derece sıcak şatoya kadar eşlik etmelerine izin verdikten sonra başını bir kez sallayarak onları gönderdi. Chaol o gün gelmemiştir ve Dorian bunun için minnettardır. Büyü hakkındaki o konuşmalarından, Chaol’un Celaena hakkında konuşmayı reddetmesinden sonra Dorian ikisinin konuşacak bir konu bulabileceklerinden şüpheliydi. Bir an için bile Chaol’un kendi rızasıyla masum adamların ölüm emirlerini onaylayacağına inanmamıştı; o kişiler dostları da düşmanları da olsa. O halde Chaol’un Celaena’nın şu ya da bu sebepten dolayı Ashryver asilzadelerine suikast düzenlemeyeceğini bilmesi gerekiyordu. Fakat Chaol ondan bazı sırlar saklarken onunla konuşmasının bir anlamı yoktu.

Dorian şifacıların kuşdili ve nane kokan yeraltı tünellerine girdiğinde arkadaşının bilmece gibi sözleri üzerine düşünüyordu. Burası yukarıdaki cam şatodaki meraklı gözlerden uzak, depolar ve muayene odalarının iç içe geçtiği labirentimsi bir komplekstir. Yukarıda, cam şatoda da

bir koğuş olsa da burası Rifthold'daki –ve Adarlan'daki– en iyi şifacıların binlerce yıldır yeteneklerini geliştirip pratik yaptıkları bir yerdi. Soluk renkli taşlar yüzyıllardır kurutulmuş şifalı bitkilerin kokusunu içlerine çekerek yer altı koridorlarına hoş, ferah bir hava veriyordu.

Dorian küçük bir atölye buldu. İçeride genç bir kız geniş bir meşe masanın üzerine çökmüştü. Önünde çeşitli cam kavanozlar, tartılar, havanlar, tokmaklar, sıvı dolu şişeler, tavandan sarkan bitkiler ve küçük, tek tük alevlerin üzerinde fokurdayan tencereler vardı. Şifa sanatları babasının on yıl önce yasaklamadığı birkaç sanattan biriydi. Yine de Dorian şifacıların bir zamanlar çok daha güçlü olduklarını işiti-mişti. Bir zamanlar şifacılar insanları iyileştirmek ve hayat kurtarmak için büyü de kullanıyorlardı. Şimdi ise doğanın kendilerine sunduklarıyla yetinmek zorundaydılar.

Dorian odaya adım atınca genç kız başını göz gezdirdiği kitaptan kaldırdı. Bir parmağı sayfanın üzerinde donakaldı. Kız güzel olmasa da sevimliydi. Düzgün, kibar yüz hatları; örülmüş kestane rengi saçları ve en azından aileden bir kişinin Eyllwe'den olduğunu düşündüren bronz bir teni vardı. “İzninizle...” Kız Dorian'ı iyice bir süzdükten sonra eğilerek onu selamladı. “Ekselansları,” dedi. Pürüzsüz boynunu kızardı.

Dorian kanlı elini havaya kaldırdı. “Çalı dikenini,” dedi. *Gül ağacı* demesi kesiklerini daha zavallı gösterebilirdi.

Kız gözlerini kaçırıp dolgun alt dudağını ısırды. “Tabii.” Uzun ince eliyle masanın önündeki ahşap sandalyeye işaret etti. “Oturun lütfen. Tabii, şey, doğru dürüst bir muayene odasına geçmek istemiyorsanız.”

Dorian genelde kekeleyen ve eli ayağına dolaşan insanlarla uğraşmaktan hiç hazzetmese de bu kız öyle utangaç ve tatlı dilliydi ki “Burası iyi,” deyip sandalyeye oturdu.

Kız atölyede aceleyle koşuştururken Dorian suspus oldu.

Kız kirli, beyaz önlüğünü değiştirdikten sonra uzunca bir süre ellerini yıkadı ve sargılar, merhem dolu tenekeler, bir kase su ve temiz bezleri bulup çıkardı. Nihayet masanın diğer yanına, Dorian'ın karşısına bir sandalye çekti.

Kız özenle Dorian'ın elini yıkayıp muayene ederken ikisi de konuşmadı. Fakat Dorian kendisini kızın elâ gözlerine, kıvrak parmaklarına ve boynundan, yüzünden silinmeyen kızarıklığa bakar halde buldu. Nihayet kız kesikleri inceleyerek "El zorlu bir uzuvdur," diye mırıldandı. "Sadece hiçbir hasar olmadığından ve içeride diken kalmadığından emin olmak istedim." Sonra çabucak "Ekselansları," diye ekledi.

"Bence görüldüğü kadar kötü durumda değil."

Tüy gibi hafif bir dokunuşla bulanık merhemi Dorian'ın eline sürdü ve Dorian kahrolası bir budala gibi yüzünü ekşitti. Genç kız telaşla "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Kesikleri dezenfekte etmek için bu. Ne olur ne olmaz diye." Dorian bu yüzden onu astıracakmış gibi iki büklüm olmuştu.

Ne diyeceğini bilemeyen Dorian "Daha beter yaralarım olmuştu," deyiverdi.

Sözler ağzından çıktığında Dorian'ın kulağına aptalca geldi. Kız da bu sözler karşısında bir süre donakaldıktan sonra sargılara uzandı. "Biliyorum," dedi ve başını kaldırıp Dorian'a baktı.

Kahretsin. O gözler ne kadar da etkileyiciydi. Kız hemen gözlerini yere çevirip Dorian'ın elini nazikçe sargıladı. "Şantonun güney kanadında görev yapıyorum ve sık sık gece vardiyasında çalışıyorum."

Bu da kızın Dorian'a neden tanıdık geldiğini açıklıyordu. Kız bir ay önce, o gece sadece Dorian'ı değil Celaena'yı, Chaol'u ve Hızlı Ayak'ı da tedavi etmişti. Geçen yedi aydaki tüm yaralanmalarına o müdahale etmişti. "Üzgünüm fakat ismini hatırlayamadım..."

Kız "Adım Sorscha," dedi. Fakat sesinde olması gereken

kızgınlık yoktu. Şımarık prens ve unvanlı arkadaşları kendi hayatlarına öylesine dalmışlardı ki yaralarını defalarca saran şifacının adını öğrenmeye tenezzül bile etmemişlerdi.

Sorscha, Dorian'ın elini sarınca prens ona "Çok sık söylemediyse bir kez daha söyleyeyim: Teşekkürler," dedi.

İçlerinde yeşil beneklerin olduğu kahverengi gözler tekrar Dorian'a çevrildi. Sonra ürkek bir gülümseme geldi. "Bu bir onurdur prens." Sorscha malzemelerini toplamaya başladı.

Bunu gitmesi için bir işaret olarak algılayan Dorian ayağa kalkıp parmaklarını esnetti. "Elim gayet iyi oldu."

"Önemsiz yaralar fakat dikkat edin." Sorscha kanlı suyu odanın arkasındaki lavaboya döktü. "Ayrıca bir dahaki sefere bu aşağılara kadar gelmeye zahmet etmeyin. Sadece... Bana haber gönderin yeter ekselansları. Size hizmet etmek bizim için bir mutluluktur." Yerlere kadar eğilerek, uzun bacaklı bir dansçı zarafetiyle Dorian'ı selamladı.

"Bunca zamandır güney taş kanadından sen mi sorumluydun?" Soru içindeki soru gayet barizdi: *Her şeyi gördün mü? Açıklamayacak yaraları?*

Sorscha açık kapının önünden geçen kimse konuşmalarını işitmesin diye yumuşak bir sesle "Hastalarımızın kayıtlarını tutarız," dedi. "Fakat bazen her şeyi not almayı unutabiliyoruz."

Sorscha herkese gördüğü her şeyden, mantık çerçevesinde açıklanamayan tüm o yaralardan bahsetmemişti. Dorian teşekkür mahiyetinde kıza doğru hızlıca eğildi ve odadan çıktı. Daha kaç kişi üçünün sandığından fazlasına şahit olmuştu acaba? Öğrenmek istemiyordu bile.

Sorscha'nın parmaklarının titremesi neyse ki veliaht prens yeraltı mahzenlerinden ayrıldıktan sonra durdu. Şifacıların tanrıçası ve huzur -ve kolay ölümler- getiren Silba'nın

lütfüyle prensin elini sararken parmaklarının titremesini dizginleyebilmişti. Sorscha tezgâha yaslanıp içinde tuttuğu nefesi verdi.

Aslında kesikler için sargıya gerek olmasa da Sorscha bencillik ve budalalık etmiş, elinden geldiğince güzel prensi o sandalyede oturtmaya çalışmıştı.

Prens ise onun kim olduğundan bile habersizdi.

Bir yıl önce şifacılık yetkisi alan Sorscha prensin, yüzbaşının ve ikisinin kız arkadaşını tedavi etmek için defalarca görevlendirilmişti. Veliaht prensin ise onun kim olduğundan haberi bile yoktu.

Sorscha'nın bazen her şeyi kaydedemediklerine dair sözleri yalan değildi. Fakat her şey hatırındaydı. Özellikle bir ay önce üçünün üstleri başları kan ve kir içinde, yanlarında kızın yaralı tazısıyla geldikleri geceyi çok iyi hatırlıyordu. Hiçbiri ne açıklama yapmış ne de aralarında tartışmıştı. Ve şu kız, arkadaşları...

Kralın Şampiyonu. Kız oydu.

Aşıkları gibiydi, prensin ve yüzbaşın, ikisinin de bir zamanlar sevgilisi olmuştu sanki. Sorscha genç kadının unvanını kazanmak için girdiği vahşice düellonun ardından Amithy'ye şampiyonu tedavi etmesinde yardımcı olmuştu. Ara sıra kızın durumuna bakmaya gittiğinde prensi hep kızın yatağının yanı başında bulmuştu.

Elbette Sorscha bunların bir önemi yokmuş gibi davranmıştı çünkü prensin kadınlara dair kötü bir şöhreti vardı... Yine de yüreğindeki sızıyı biraz olsun dindirmiyordu bu. Kız zehirlendiğinde her şey değişmiş, başında yüzbaşı beklemişti. Yüzbaşı kafesteki bir hayvan gibi huzursuzca odada bir aşağı bir yukarı gezinmiş, Sorscha'nın sinirleri harap olmuştu. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde kızın oda hizmetçisi Philippa, Sorscha'ya gelip ondan gebeliği önleyecek bir tonik istemişti. Philippa toniğin kimin için olduğunu

söylemese de Sorscha aptal değildi.

Bu olaydan bir hafta sonra yüzbaşını tedavi etmeye gittiğinde adamın yüzünde dört berbat tırmık izi ve gözlerinde donuk bir bakış olduğunu gördüğünde Sorscha olup bitenleri anlamıştı. Son seferinde prens, yüzbaşı ve kız, yanlarında taziyla, kanlar içinde geldiklerinde de Sorscha üçünün arasında nasıl bir bağ varsa o bağın koptuğunu sezmişti.

Bir de o kız. *Celaena*... Sorscha prens ve yüzbaşı kendisinin odadan çıktığını sandıkları bir anda kızıdan bu isimle bahsettiklerini işitmişti. *Celaena Sardothien*. Dünyanın en büyük suikastçısıydı ve artık Kralın Şampiyonu olmuştu. Sorscha'nın üçünün haberi bile olmadan saklayacağı bir başka sırdı bu.

Sorscha görünmezdi. Ve çoğu zaman bundan dolayı memnundu.

Sorscha malzemelerle dolu masasına kaşlarını çatarak baktı. Akşam yemeğinden önce yetiştirmesi gereken yarım düzine tonik ve yara lapası vardı. Hepsi de yapılması karmaşık ilaçlardı ve her fırsatta mevkisini kötüye kullanan Amithy ilaçları hazırlama işini Sorscha'nın üzerine yıkmıştı. Üstüne üstlük saray hakkında her ayrıntıyı öğrenmek isteyen arkadaşına her hafta yaptığı gibi mektup yazması gerekiyordu. Tüm bu işleri düşünmek bile başını ağrıtıyordu.

Tedaviye gelen prens değil de bir başkası olsa Sorscha ona gidip başka bir şifacı bulmasını söylerdi.

Sorscha işinin başına döndü. Prens daha yanından ayrılır ayrılmaz ismini unuttuğundan şüphesi yoktu. Dorian dünyanın en güçlü imparatorluğunun varisiyken Sorscha Fenharrow'daki yakılmış –kimsenin hatırlamayacağı– bir köyde yaşamış iki ölü göçmenin kızlarıydı.

Fakat bu Sorscha'yı prensi sevmekten alıkoymuyordu. Prense olan görünmez ve gizli aşkı, onu ilk kez altı yıl önce gördüğü günden beri capcanlıydı.

O gece Celaena ve Rowan'ın kamp yerine başka hiçbir şey yaklaşmadı. Rowan, Celaena'ya olanlar hakkında tek kelime etmemiş ya da soğuktan korunsun diye pelerinini veya onu sıcak tutacak herhangi bir şey vermeyi teklif etmemişti. Yan yatıp kıvrılan Celaena sırtına batan kökler ya da çakıllar yüzünden sürekli sağa sola dönmüş, bir baykuşun –ya da beter bir hayvanın– tiz çılgılığıyla irkilerek uyanmıştı.

Işık griye dönüp ağaçların arasında sis yürüdüğünde Celaena kendisini önceki gece olduğundan da bitkin hissetmişti. Ekmek, peynir ve elmalarla yaptıkları sessiz kahvaltının ardından dağ eteğindeki ağaçlık yolda at sürerlerken Celaena neredeyse kısrağının sırtında uyuklayacaktı.

Birkaç kişinin yanından geçtiler. Çoğu pazarlara at arabaları götüren, hepsi de Rowan'a bakıp ikisine yol veren insanlardı. Bazıları başlarına bir şey gelmesin diye dua bile etmişti.

Celaena Feylerin Wendlyn'de insanlarla huzur içinde yana yaşadıklarını bildiğinden belki de insanları dehşete düşüren Rowan'ın görüntüsüydü. Dövmesi de durumu ancak daha da güçleştiriyordu. Celaena ona dövmedeki söz-cüklerin anlamını sormayı düşünse de bunun için ağzını

açıp konuşması gerekecekti. Konuşmak da bir çeşit...ilişkiydi. Celaena'nın da yeterince arkadaşı olmuş, içlerinden çoğu da ölmüştü.

Bu yüzden Cambrian Dağları'ndaki ağaçların arasında at sürerlerken Celaena ağzını kapalı tutmuştu. Orman giderek gürleşmişti ve ikisi atlarıyla daha da yükseklerle çık-tıkça ormandaki sis artmış, sis örtüsü Celaena'nın yüzünü, boynunu ve sırtını yalamaya başlamıştı.

Geceleyn yolun kenarında kurdukları bir başka soğuk, berbat kampın ardından yine şafaktan önce at binmişlerdi. Sis artık giysilerinden ve tenlerinden sızıp kemiklerine iş-lemişti.

Üçüncü gece Celaena ateş yakacakları ümidini bir kenara atmıştı. Hatta soğuğu, sinir bozucu kökleri ve ne kadar ekmek ve peynir yese de bir türlü yatışmayan açlığı bağrına basar olmuştu. Ağrılar ve sızlar da bir şekilde onu teskin ediyordu artık.

Rahatlatmıyor fakat hiç olmazsa... dikkatini dağıtıyordu ağrılar. Bu yüzden hoş gelmişlerdi. Hak edilmişlerdi.

Celaena bunların kendisi hakkında neleri açık ettiğini bilmek ve anlamak istemiyordu. İçinden ruhunun o kadar da derinlerine göz atmak gelmiyordu. Prens Galan'ı gördüğü gün bunu yapmaya yaklaşmıştı. Bu kadarı da ona yetmişti.

Güneşin etkisini ağır ağır kaybettiği ikindi saatlerinde patikadan ayrılarak yastıklar gibi toprağı örten yosunların arasında ilerlediler. Celaena günlerdir bir kasaba görmemişti ve gözüne granit kayaların üzerine oyulmuş sarmallar ve şekiller çarpmaya başladı. Celaena bunların işaretler olabileceğini düşündü; insanların uzak durmaları için uyarılar.

Doranelle'e bir hafta mesafede olmaları gerekiyordu. Fakat Rowan dağların üzerinden değil, yine de giderek yükseklerle tırmanarak çevrelerinden dolanarak geçiyordu. Tırmanışları ara sıra karşılarına çıkan platolar ve vahşi çiçek

tarlalarıyla sekteye uğruyordu. Celaena aşağıya bakabileceği bir nokta bulamadığından nerede ve ne kadar yüksekte olduklarını kestiremiyordu. Sadece sonsuz bir ormanda, sonsuz bir sisin içinde sonsuz bir tırmanışa devam ediyordu.

Celaena'nın burnuna önce duman kokusu geldi. Ardından ışıkları gördü. Kamp ateşleri değil, ağaçların arasında yükselen ve bir dağ yamacının sırtına sarılan bir binanın ışıklarıydı bunlar. Binanın taşları koyu renkli ve kadimdi; çevrede bol bulunan granitten değil başka bir taştan yontulmuşlardı. Celaena'nın gözleri zorlansa da ağaçların arasına örülmüş, kalenin tamamını çevreleyen kayalar gözünden kaçmadı. Atlarıyla aralarından geçtikleri devasa bir hayvanın boynuzları gibi birbirlerine doğru eğilen iki anıtaşı fark etmemek imkânsızdı. Celaena teninde güçlü bir akım hissetti.

Kale duvarları... Büyülü kale duvarları. Celaena'nın midesi altüst oldu. Bu taşlar düşmanları uzak tutmasalar da uyarı görevi gördüklerinden şüphe yoktu. Üç kulenin her birinde devriye gezen üç, dış istinat duvarında devriye gezen altı ve ahşap kapıları bekleyen üç figürün yaklaşan kişilerden haberdar olduklarını hissettiriyorlardı. Deri zırhlar içindeki; kılıç, hançer ve yay taşıyan erkekler ve kadınlar ikisinin gelişini takip ediyorlardı.

Celaena "Sanırım ben ormanda kalmayı tercih edeceğim," dedi. günlerdir Celaena'nın ağzından çıkan ilk sözlerdi. Rowan onu duymazlıktan geldi.

Rowan gözcüleri selamlamak için kolunu bile kaldırdı. Selamlaşmaya tenezzül etmediğine bakılırsa buranın gediklisiydi. İkisi kadim kaleye —devasa, bağlayıcı bir binanın bir araya getirdiği birkaç gözetleme kulesinden ibaret; liken ve yosun kaplı bir yapı— yaklaşırken Celaena gördüklerini zihninde tarttı. Burası bir tür sınır karakolu, ölümlüler diyarı ve Doranelle arasındaki bir ara nokta olmalıydı. Belki

de Celaena sonunda bir geceliğine de olsa uyuyacak sıcak bir yer bulacaktı.

Muhafızların selamladığı Rowan onlara göz ucuyla bile bakmadı. Hepsinin başlarında soylarını maskeleyen kapüşonlar vardı. Fey miydiler? Rowan yolculukları boyunca Celaena'yla fazla konuşmamış olabilirdi –yoldaki bir tezek yığını kadar bile ilgilenmemişti onunla– fakat Celaena Feylerle bir arada kalacaksa... bazı sorulara maruz kalabilirdi.

Celaena tüm ayrıntıları, tüm çıkışları, duvarı geçtikten sonra karşısına çıkan geniş avluyu, atlarından inmelerine yardımcı olan ve ölümlüyü andıran iki seyisi dikkatle inceledi. Burası gayet sakindi. Öyle ki her şey, taşlar bile nefeslerini tutmuş gibiydi. Sanki bekliyordu bu kale. Rowan tek kelime etmeden Celaena'yı sırasıyla önce loş ana binaya sonra da dar bir merdiven boşluğundan geçirip küçük bir ofisi andıran bir odaya götürürken Celaena'nın bu hissi daha da kötüye gitti.

Celaena'yı olduğu yere mıhlayan oymalarla süslü meşe mobilya, soluk yeşil perdeler ya da yanan ateşin sıcaklığı olmamıştı. Sebep masasında oturan siyah saçlı kadındı. Maeve. Fey kraliçesi.

Teyzesi.

Sonra Celaena'nın on yıl boyunca işitmekten korktuğu sözler geldi.

“Merhaba Aelin Galathynius.”

Koridora geri kaçmak için tam olarak kaç adım gerekeceğini bilen Celaena geriledi. Fakat kapı arkalarından kapandığında sırtı duvar gibi, yol vermez bir bedene çarptı. Elleri öyle kötü titriyordu ki silahlarına –ya da Rowan’ın silahlarına– uzanmasının bir faydası olmazdı. Maeve emir verir vermez Rowan, Celaena’nın boğazını keserdi.

Celaena kafasının içindeki kanın çekildiğini hissetti. Kendisini nefes almaya zorladı. Bir nefes daha. Ardından çok alçak bir sesle “Aelin Galathynius öldü,” dedi. İsmi – kendisine korku veren, nefret ettiği ve unutmaya çalıştığı o ismi– söylemek bile öyle zordu ki...

Maeve gülümseyince keskin, küçük köpek dişleri ortaya çıktı. “Birbirimizi yalanlarla meşgul etmeyelim.”

Bu bir yalan değildi. O kız, o prenses on yıl önce bir nehirde ölmüştü. Celaena artık Aelin Galathynius hariç herkeste.

Oda çok sıcaktı ve çok küçüktü; Rowan, Celaena’nın arkasında düşünceler içinde bekleyen bir kasırga gibi dikiliyordu.

Celaena’nın kendisini toplamaya, mazeretler ve gerçekleri kendisine göre şekillendirmeye vakti yoktu. Oysa geçen birkaç günde sessizliğin ve soğuk sisin içinde kaybolmak-

tansa bunu yapması gerekirdi. Çünkü bu kuzguni saçlı güzelliğin kara, dipsiz gözlerinin yanında küçülen bu kalede Fey Kraliçesi Maeve'in karşısına onun istediği gibi, çıkması gerekirdi.

Tanrılar. *Tanrılar adına!*

Maeve'in mükemmelliği korku vericiydi; kıpırtısız, sonsuz ve sakindi. Çevresine kadim bir zarafet yayıyordu. Sarı saçlı Mab'in esmer kız kardeşi.

Celaena bunun kolay olacağını düşünerek kendisini kandırmıştı. Bedenini hâlâ Rowan'a yalıyordu. Rowan bir duvarmış gibi. Kaleyi çevreleyen sihirli taş duvarlar kadar yaşlı, geçit vermez bir duvar. Rowan o güçlü, yırtıcılara has kıvraklığıyla Celaena'dan uzaklaşıp kapıya yaslandı. Maeve izin verene dek Celaena dışarı çıkamayacaktı.

Fey Kraliçesi sessizliğini korudu. Uzun, ay gibi beyaz parmakları menekşe rengi elbisesinin kucağında büküldü ve bir peçeli baykuş koltuğunun sırtına tünedi. Maeve taç takmaya gerek duymuyordu. Celaena onun zaten taca ihtiyacı olmadığını düşündü. Dünyadaki her yaratık onun kim –ne– olduğunu bilirdi. Kör ve sağır olsalar bile. Maeve bin bir efsanenin... ve kâbusun yüzü. Hakkında destanlar, şiirler ve şarkılar yazılmıştı. Hem de öyle çok ki kimileri onun sadece bir efsane olduğunu düşünüyordu. Fakat işte rüya –kâbus– ete kemiğe bürünmüş halde Celaena'nın karşısındaydı.

Bunu avantaja çevirebilirsin. Sana gereken yanıtları burada ve hemen alabilirsin. Sonra günler içinde Adarlan'a dönersin. Sadece...nefes al.

Sırf eğlenmek için erkekleri deliliğe sürükleyen kraliçe boğazındaki her kıpırtıyı izlerken nefes almanın da güç olduğu belli olmuştu. Maeve'in koltuğuna tüneyen o baykuş da –*bu bir Fey mi yoksa gerçekten bir kuş muydu?*– onu izliyordu. Pençeleri koltuğun sırtını sarıyor, ahşaba gömülüyordu.

Fakat bu tablo bir şekilde gülünçtü de. Maeve kısmen çürümüş ofisinde, Wyrd bilir üzerinde nelerin lekeleri olan masasında oturuyordu. Oysa gökyüzündeki bir vadide etrafı lavta ve arp sesleri eşliğinde dans eden ve dönen yıldızları şiirlermiş gibi okuyan perilerin ve bakirelerin arasında olması gerekirdi. Burada değil.

Celaena yerlere kadar eğildi. Belki de diz çökmesi gerektiğini düşünse de şimdiden berbat kokuyordu ve yüzü Varese'deki kavgadan kalan yaralarla ve çürüklerle dolu olmalıydı. Celaena doğrulurken Maeve hafifçe gülümsedi. Ağlarına bir sinek düşüren bir örümcek gibi.

“Bence güzelce bir banyo yaptığında annene epey benzeceksin.”

Demek azıcık da olsa hoşbeş merasimi olmayacaktı. Maeve lafı hiç dolandırmıyordu. Celaena bu duruma ayak uydurabilirdi. İstedigine ulaşmak için acıyı ve dehşeti görmezlikten gelebilirdi. Böylece Celaena cılız bir gülümsemeyle “Kiminle görüşeceğimi bilsem refakatçime yalvarır eder, kendime çekidüzen verirdim,” dedi.

Rowan’ı aslanlara yem ettiği için hiç vicdan azabı hissetmiyordu.

Maeve’in kapkara gözleri hâlâ kapıya yaslanan Rowan’a çevrildi. Celaena, Fey Kraliçesi’nin gülümsemesinden Rowan’ı takdir ettiğini okuduğuna yemin edebilirdi. O korkunç yolculuk planlarının bir parçasıymış gibi. Peki neden? Neden Celaena’nın dengelerini altüst etmeye çalışıyorlardı ki?

Maeve “Korkarım aceleci yolculuğunuzun suçlusu benim,” dedi. “Yine de bence en azından yol üzerinde yıkabilecek bir yer bulması gerekirdi. Fey Kraliçesi zarif elini kaldırıp savaşıya işaret etti. “Prens Rowan...”

Prens. Celaena dönüp Rowan’a bakmamak için kendisini zor tuttu.

“...kız kardeşim Mora’nın neslinden geliyor. Yeğenim sayılır ve ailemizin bir üyesidir. Aranızda son derece uzak bir akrabalık bağı var; sizi birbirinize bağlayan uzak atalarınız.”

Celaena’nın ayağını kaydırma için bir başka hamleydi bu. “Hadi oradan.”

Belki de verilebilecek en iyi yanıt bu değildi. Belki de Celaena’nın yere çöküp aradığı yanıtları almak için kraliçenin ayaklarına kapanması gerekiyordu. İçinden bir ses o noktaya varmasına pek de uzun zaman kalmadığını söylüyordu. Fakat...

Maeve “Neden seni buraya getirme görevini Prens Rowan’a verdiğimi merak ediyor olabilirsin,” dedi.

Celaena, Nehemia için bu oyuna ayak uyduracaktı. Tanrıların lanetlediği ukala ağzını açmamak için dilini sertçe ısırdı.

Maeve beyaz ellerini masaya koydu. “Uzun, çok uzun bir zamandır seninle tanışmayı bekliyordum. Ve bu toprakları terk edemediğimden seni göremedim. En azından kendi gözlerimle.” Kraliçenin uzun tırnakları ışıktaki parıltıydı.

Kamp ateşlerinin etrafında Maeve’in diğer bedenine dair efsaneler fısıldanırdı. Diğer bedenini gören hiç kimse *gölge-ler, pençeler ve insanın ruhunu yutan bir karanlıktan* ötesini anlatabilecek kadar yaşamamıştı.

“Anlıyorsun ya, onlar yasalarımı çiğnediler. Anne-baban kaçmakla emirlerime itaatsizlik ettiler. Soyların birbirine karışması çok tehlikeliydi. Fakat annen sen doğduktan sonra seni görmeme izin vereceğine söz vermişti.” Maeve başını yana yatırdı; bu hareketi tuhaf bir şekilde yanı başındaki baykuşun yaptığı hareketlere benziyordu. “Anlaşılan doğumunu takip eden sekiz yıl boyunca sözünde duramayacak kadar meşguldü.”

Celaena’nın annesi verdiği sözü tutmadıysa... Annesi onu

Maeve'den uzak tuttuysa bunun epey haklı bir nedeni olmaydı. Celaena'nın zihninin bir köşesinde bulanık bir anı olarak duran bir neden.

"Fakat şimdi buradasın," dedi Maeve. Celaena'ya yaklaşıırken hiç kıpırdamıyor gibiydi. "Ve kocaman bir kadın olmuştun. Denizin ötesindeki gözlerim bana sana dair tuhaf ve korkunç öyküler getirmişlerdi. Yara izlerine ve çeliğe dair. Bunların gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum. Bir yıl önce gözleri Ashryver ailesinin gözlerini andıran bir suikastçının kuzeyin boynuzlu lordunun yanında görüldüğüne dair bir hikâye işitmiştim, suikastçıyı bir at arabasıyla..."

"Yeter." Celaena, Maeve'in söylediklerini dikkatle dinleyen Rowan'a baktı. Hikâyeyi ilk kez duyar gibiydi. Rowan'ın Endovier'i öğrenmesini, kendisine acınmasını istemiyordu. "Kendi geçmişimi zaten biliyorum." Celaena, Rowan'a kendi işine bakmasını ima eden öfkeli bir bakış attı. Yine canı sıkılan Rowan sadece gözlerini kaçırdı. Tipik ölümsüz kibri. Celaena ellerini ceplerine sokup yüzünü Maeve'e çevirdi. "Ben bir suikastçıyım, evet."

Celaena'nın arkasından alaycı bir gülüş geldi. Fakat gözlerini Maeve'den ayırmaya cesaret edemedi.

"Peki ya diğer yeteneklerin?" Maeve'in burun delikleri hareketlendi. Kokluyordu. "Onlara ne oldu?"

"Kıtamda yaşayan diğer herkes gibi, yeteneklerime erişemedim."

Maeve'in gözleri parladı. Celaena, Maeve'in yarı gerçek sözlerinin kokusunu alabildiğini anlamıştı. Maeve "Artık kıtada değilsin," diye mırladı.

Kaç. Celaena'nın tüm içgüdüleri bu sözcüğü haykırıyordu. İçinden bir his Elena'nın Gözü'nün işe yaramayacağını söylese de Celaena kolyenin yanında olmasını dilediğini fark etti. Keşke ölü kraliçe de orada olsaydı. Rowan hâlâ ka-

pıda bekliyordu. Fakat Celaena hızlı davranırsa, onu gafil avlayabilirse...

Bir anının zihninde canlanmasıyla Celaena'nın gözü başka hiçbir şeyi göremez oldu; parlak ve dizginlenemez, kaçma güdüsünün zincirlerinden kurtardığı bir anıydı bu. Celaena'nın annesi kendi soyuna rağmen Feyleri bile evine nadiren kabul ederdi. Birkaç güvenilir Fey'in onlarla yaşamasına izin verilse de Fey misafirler her zaman dikkatle gözleniyordu ve ziyaretleri boyunca ailenin özel, ayrı bir odasında misafir ediliyorlardı. Celaena bunun fazla pımpirikli bir tavır olduğunu düşünse de artık... Maeve bir örümcek gülümsemesiyle "Göster bana," diye fısıldadı. *Kaç. Kaç.*

Celaena hâlâ o iblis diyarında bedeninden fışkıran o amansız, mavi ateşi teninde hissedebiliyor, alevlerin kontrolünü kaybettiğinde Chaol'un yüzünün aldığı ifade hâlâ gözlerinin önüne geliyordu. Bir tek yanlış hamle, bir tek yanlış nefes Celaena'nın Chaol'u ve Hızlı Ayak'ı öldürmesine neden olabiliirdi.

Baykuş kanatlarını hışırdattı. Pençelerinin altında ahşap gıcırdarken Maeve'in gözlerindeki karanlık yayılıp Celaena'ya uzandı. Havada cılız, kanında hissettiği bir titreşim vardı. Bir tıkırtı, sonra zihninin ustura gibi keskin bir şeyle kesildiğini hissetti. Sanki Maeve kafatasını açıp içine bakmaya çalışıyordu. Zorluyor, sınıyor, tadıyordu...

Düzenli nefes almaya çalışan Celaena ellerini silahlarına yakın tutarken zihnindeki pençeleri uzaklaştırmaya çalıştı. Maeve alçak sesle gülerken Celaena'nın kafasının içindeki baskı yok oldu.

"Annen yıllarca seni benden gizledi," dedi Maeve. "Annen ve baban gözlerimin ne zaman seni aradığını sezmekte usta olmuşlardı. Ne nadir bir yetenek, alevi çağırmak ve yönetmek. Birçoklarının alevi kontrol etme gücü korlarla oynamaktan öteye gitmez; çok azları ateşin azgınlığını dize

getirmekte ustalaşabilir. Annen senden gücünü boğmanı istiyordu. Fakat benim tek istediğimin senin o güce karşı boyun eğmen olduğunu da.”

Celaena’nın nefesi boğazını yaktı. Bir başka anı; alevler yakmak değil, alevleri söndürmek hakkında dersler.

Maeve “Bak istediklerine ne kadar da ulaşmışlar,” dedi.

Celaena’nın kanı dondu. Kendini korumaya dair tüm içgüdüleri kafasının içinden çıkıp gitti. “Peki ya on yıl önce *sen* neredeydin?” Sessizce, parçalanmış ruhunun derinlerinden kopan bir sesle konuştuğundan sözcükler ancak bir homurtu gibi çıkmıştı.

Maeve başını hafifçe yana eğdi. “Bana yalan söylemesini hoş görmem.”

Celaena’nın yüzündeki gülümseme bocaladı. İçini bir hü-zün kapladı. Feylerden, Wendlyn’den Terrasen’e asla yardım gelmemiştir. Ve tüm bunların nedeni...

“Sana harcayacak zamanım yok,” dedi Maeve. “Bu yüzden izin ver hemen sadede geleyim: Gözlerim bana hep soruların olduğunu söyledi. Hiçbir ölümünün sorma hakkı olmayan sorular; anahtarlar hakkında.”

Efsaneye göre Maeve ruhlar dünyasıyla iletişime geçebiliyordu; ona bunları Elena ya da Nehemia mı söylemişti? Celaena ağzını açmaya yeltense de Maeve bir elini havaya kaldırdı. “Sana o yanıtları vereceğim. Doranella’de yanıma gelip al.”

“Neden şimdi...”

Rowan’ın homurtusu Celaena’nın sözünü yarıda kesti.

“Çünkü bunlar zaman gerektiren yanıtlar,” dedi Maeve. Ardından ağır ağır konuşarak, sanki her sözcüğün tadını çıkararak “aynı zamanda henüz hak kazanmadığın yanıtlar,” diye ekledi.

“Yanıtları hak etmek için ne yapmam gerektiğini söyle, yapayım.” Budala. Böyle bir yanıt ancak lanet olası bir budaladan gelirdi.

“Bedelini iſitmeden teklif etmesi tehlikeli bir ſey bu.”

“Benden büyüümü sergilememi mi istiyorsun? Sana gösterceğim. Fakat burada değil ve ſimdi de...”

“Büyünü bir bohça gibi ayaklarımın dibine bırakıſını izlemek hiç de ilgilendirmiyor beni. Senin o büyüyle neler *yapabileceğini* görmek istiyorum Aelin Galathynius –ve ſimdilik pek bir ſey yapamıyor gibisin.” Celaena’nın midesi o lanetli ismi iſitmesiyle kasıldı. “Doğru ſartlar altında neye dönüşeceğini görmek istiyorum.”

“Ben bunu ...”

“Ölümlülerin ya da melezlerin Doranelle’e girmelerine izin vermem. Bir melezin diyarıma adım atması için yetenekli ve layık olduğunu kanıtlaması gerekir. Bu kale, Mistward...” –eliyle odaya iſaret etti– “çok sayıda deneme alanından biridir. Ayrıca burası sınavı geçemeyenlerin günlerini geçirebilecekleri bir yerdir.”

Celaena gitgide büyüyen korkusuna tiksintinin eſlik ettiğini hissetti. *Melez*. Maeve sözcüğü nasıl da küçümseyerek söylemişti. “Peki layık olduğumu kanıtlamam için ne tür bir sınav beklemeliyim?”

Maeve kapıdan biraz bile uzaklaſmamıſ olan Rowan’a iſaret etti. “Prens Rowan yeteneklerinde ustalaſtığına kanaat getirdiğinde bana gelebilirsin. Seni burada eğitecek. Eğitiminin tamamlandığına hükmedene dek Doranelle’e adım atmayacaksın.”

Cam ſatoda ſahit olduğu onca saçmalığın ardından –iblisler, cadılar, kral– Rowan’dan eğitim almak hatta büyü eğitimi almak Celaena’yı heyecanlandırmıyordu bile.

Fakat... Fakat bu eğitim haftalar alabilirdi. Hatta aylar. Yıllar. O tanıdık hiçlik sisi Celaena’nın içini sarıp bir kez daha Celaena’yı boğacak gibi oldu. Kendisini toparlayıp “Bilmem gerekenler *bekleyemez*,” diyebildi.

“İstedığın yanıtlar anahtarlarla ilgili Terrasen’in varisi,

değil mi? Öyleyse o yanıtlar seni Doranelle’de bekleyecek. Gerisi sana kalmış.”

Celaena “Dürüstçe,” deyiverdi. “Anahtarlarla ilgili sorularıma dürüstçe yanıt vereceksin.”

Maeve gülümsedi. Güzellikten uzak bir ifadeyle. “Demek eski hallerini büsbütün unutmamışsın.” Celaena tepki vermezince Maeve “Anahtarlarla ilgili tüm sorularına *dürüstçe* yanıt vereceğim.”

Arkasını dönüp gitmesi daha kolay olabilirdi. Gerçeği öğrenmek için gidip başına ekşiyecek başka bir kadim varlık bulmak. Celaena nefes alıp verdi. Tekrar. Fakat Maeve oradaydı; bu dünyanın şafağından, ta Valg Savaşları’ndan beri de orada olmuştu. Wyrd anahtarlarını eline almıştı. Neye benzediklerini, anahtarlara dokunmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Belki Brannon’ın anahtarları nereye sakladığını bile biliyordu. Özellikle o son, isimsiz anahtarı. Ayrıca Celaena anahtarları kraldan çalmanın, kralı ortadan kaldırmanın, ordularını durdurup Eyllwe’yi özgürlüğüne kavuşturmanın bir yolunu bulabilirse, *bir tek* Wyrd anahtarını bile bulabilirse... “Ne tür bir eğitim...”

“Prens Rowan ayrıntıları sana açıklayacak. Şimdilik dinlenmen için seni odana götüreceğim.”

Celaena dosdoğru Maeve’in can alıcı gözlerinin içine baktı. “Bana öğrenmek istediklerimi anlatacağına yemin eder misin?”

“Ben sözlerimden dönmem. Ayrıca bu konuda senin de annene hiç de benzemediğini seziyorum.”

Kaltak. *Kaltak*. İçinden böyle demek geldi. Fakat Maeve’in gözleri Celaena’nın sağ avucuna kaydı. Maeve her şeyi biliyordu. Casusları, güçleri sayesinde ya da tahmin yürüterek. Maeve Celaena’ya dair her şeyi, Nehemia’ya ettiği yemini biliyordu.

Celaena alçak sesle “Ne karşılığında?” diye sordu. Öfke

ve korku onu kaçması imkânsız bir bitkinliğin içine çekiyordu. “Sırf yeteneklerimle bir gösteri yapmam için mi beni eğitmek istiyorsun?”

Maeve ay gibi beyaz parmağını baykuşun başında gezdirdi. “Olmak için doğduğun kişiye dönüşmeni istiyorum. Bir kraliçe olmanı.”

Kraliçe olmak.

Sözcükler o gece Celaena’nın aklından çıkmadı ve kara gözlü Silba gelip kendisini öldürse gam yemeyecek kadar yorgun olmasına rağmen onu uyutmadı. *Kraliçe*. Sözcük uyumasını güçleştiren bir başka neden olan, kısa süre önce yarılan dudaklarının arasından sıyrıldı.

Rowan’a bunun için teşekkür edebilirdi.

Maeve’in emrinin ardından Celaena vedalaşmaya gerek duymadan odadan çıkmıştı. Rowan, Maeve başıyla ona işaret verdiğinden kapının önünden çekilmiş ve Celaena’nın peşi sıra kızarmış et ve sarımsak kokan, dar bir koridora geçmişti. Celaena’nın midesi guruldasa da muhtemelen boğazından geçecek ilk lokmayı kusardı. Bu yüzden kendisini Rowan’ın rehberliğine emanet etti. Birlikte koridordan geçip merdivenden indiler. Celaena yürüdükçe çelik gibi iradesi ve gitgide büyüyen öfkesi birbirleriyle mücadele ediyordu.

Sol adım. *Nehemia*.

Sağ adım. *Bir yemin ettin ve tutacaksın, ne pahasına olursa olsun.*

Sol adım. *Eğitim. Kraliçe.*

Sağ adım. *Kaltak. Çıkarıcı, soğuk kanlı, sadist kaltak.*

Önden yürüyen Rowan’ın adımları koridorun siyah taşları üzerinde ses çıkarmıyordu. Meşaleler henüz yakılmamıştı ve içerideki pus yüzünden Celaena savaşçının varlığından güçlükle emin olabiliyordu. Fakat Rowan’ın orada olduğunu biliyordu; sırf Rowan’ın yaydığı öfkeyi hissetmesi bile bunun

için yeterliydi. Güzel. Hiç olmazsa bu anlaşmanın heyecanlandırmadığı biri vardı.

Eğitim. *Eğitim.*

Celaena'nın tüm hayatı bir eğitim süreciydi. Doğduğu günden beri. Rowan onu yüzü morarana dek eğitebilirdi ve Celaena, Wyrd anahtarlarıyla ilgili yanıtlara ulaşacak oluktan sonra ona ayak uyduracaktı. Fakat bunun anlamı zamanı geldiğinde Celaena'nın bir şeyler yapacağı değildi. Kesinlikle o tahta çıkmayacaktı.

Celaena'nın bir tahtı, bir tacı, maiyeti *yoktu*. Bunları istemiyordu da. Ayrıca kralı pekâlâ Celaena Sardothien olarak devirebilirdi.

Ellerini yumruk yaptı.

Helezoni bir merdivenden aşağı inerlerken kimseyle karşılaşmadılar. Ardından bir başka koridora girdiler. Bu kalenin –Maeve burası için Mistward demişti– sakinleri yukarı kattaki çalışma odasında kimin olduğunu biliyorlar mıydı? Belki de Maeve onları korkutmaktan keyif alıyordu. Belki hepsini –onlara *melezler* demişti– farklı türde pazarlıklarla kendisine köle etmişti. İğrenç. Onları sırf soyları karıştığı için –ve bu onların suçu değildi– orada tutmak iğrençti.

Celaena nihayet ağzını açtı.

“Sana bakıcılık görevi verdiğine göre Ölümsüz Haşmetmeapları için *çok* önemli olmalısın.”

“Geçmişini düşünerek seni yola sokmak için kimseye değil, elindekilerin en iyisine güvendi.”

Ya, prens tartışmak istiyordu demek? Celaena'nın kaleye yaptıkları yolculuk boyunca kendisini tutmak için baş vurduğu irade şimdi pamuk ipliğine bağlıydı. Bu durumdan pişman da değildi.

“Ormanda savaşıyı oynamanın en iyi beceri göstergesi olduğu söylenemez.”

“Sen, anne-baban ya da büyük amcan doğmadan önce

ölüm tarlalarında savaştım.”

Celaena’nın tüyleri diken diken oldu; tam da Rowan’ın istediği gibi. “Burada kuşlar ve hayvanlardan başka savaşacak ne var?”

Sessizlik. Sonra... “Dünya senin hayal ettiğinden çok daha büyük ve tehlikeli bir yer kızım. Eğitim alacağın ve kendini ispatlama fırsatı bulduğun için şanslı olduğunu bil.”

“Bu büyük ve tehlikeli dünyayı yeterince gördüm prens-çik.”

Alçak sesli, hırıltılı bir kahkaha. “Bekle ve gör *Aelin*.”

Bir iğneleme daha. Celaena tongaya düşmüştü de. “Bana öyle seslenme.”

“Adın bu. Sana farklı bir isimle seslenmeyeceğim.”

Celaena, Rowan’ın önünü kesip yüzünü o keskin köpek dişlerinin dibine kadar getirdi. “Buradaki kimse kim olduğumu bilmemeli. Anlıyor musun?”

Rowan’ın yeşil gözleri karanlıktaki bir hayvanın gözleri gibi parladı. “Teyzem bana farkında olmadığı kadar güç bir görev verdi sanırım.” *Teyzem. Teyzemiz* değil.

Ardından Celaena hayatında söylediği en kötü sözü söyleyip sözcüklerin içindeki saf nefrete bulandı. “Senin gibi Feyler Kral Adarlan’ın yaptıklarına biraz hak vermeme neden oluyor sanırım.”

Rowan, Celaena’nın göremediği bir hızla, hiçbir varlığın sahip olmaması gereken bir çeviklikle Celaena’yı yumrukladı.

Celaena burnu dağılmayacak kadar yana çekilebildi. Böylece darbe ağzının üzerine indi. Duvara çarpıp başını vuran Celaena’nın ağzına kan tadı geldi. *Güzel*.

Rowan o ölümsüz hızıyla bir kez daha hamle yapsa da bu kez Celaena’ya vurmadı. Fakat aynı derecede çevik hareketlerle ikinci darbesi Celaena’nın çenesini kırmadan önce yumruğunu havada durdurdu ve Celaena’nın yüzünün di-

binde sırtıttı. Alçakça ve hırçınca.

Kesik kesik nefes almaya başlayan Celaena "Yap hadi," diye mırıldandı.

Rowan'a kalsa konuşmak yerine Celaena'nın boğazını kesmek ister gibiydi. Fakat kendine koyduğu sınırı korudu. "Neden sana istediğini vereyim ki?"

"Diğer Feyler gibi işe yaramazın tekisin."

Rowan yumuşak, ölümcül bir kahkaha attı. Sesi Celaena'nın sınırları üzerinde gezinen pençeler gibiydi. "Taş yemeye can atıyorsan durma: Bir sonraki yumruğunu indirmeye çalışmana izin vereceğim."

Celaena bu sözlerin tuzağına düşmemesi gerektiğini biliyordu. Fakat kanında öyle bir taşkınlık vardı ki ne gözü bir şey görüyor, ne doğru dürüst nefes alabiliyordu. Böylece sonuçlarına boş verip yumruğunu savurdu.

Celaena ancak havayı yumruklayabilmişti. Hemen ardından Rowan etkili bir hamleyle ayağını Celaena'nın ayağının arkasına götürüp ona çelme taktı. Celaena bir kez daha duvara tosladı. Bu imkânsızdı. Rowan, Celaena'ya sakar bir acemiymiş gibi çelme takmıştı.

Şimdi Rowan birkaç metre ötesinde, kollarını kavuşturmuş dikiliyordu. Celaena kan tükürüp küfretti. Rowan sırtıttı. Bu da Celaena'nın bir kez daha onun üzerine atılması, onu yere yıkması, yumruklaması ya da boğması için yeterliydi. Celaena ne yapacağından emin değildi.

Rowan sola doğru kaçacakmış gibi yaptığında Celaena onun blöfünü görüp sağa hareketlense de Rowan öyle çevik bir hareketle kaçtı ki Celaena hayatı boyunca aldığı eğitime rağmen Rowan'ın arkasındaki kararmış maltıza çarptı. Çıkan takırtı sessiz koridorda yankılandı ve Celaena yüzüstü taş zemine düştü. Dişleri sızlıyordu.

Rowan tepesinde sırtarak "Dediğim gibi," dedi. "Öğrenecek çok şeyin var. Her konuda."

Şişmiş dudağı acıyan Celaena, Rowan'a bir küfür savurdu.

Rowan koridorda ağır ağır yürüdü. Omzunun üzerinden geriye bakmadan "Bir daha böyle laflar edersen," dedi, "sana bir ay odun kırdırırım."

Yüzü öfkeden, nefretten ve utançtan kızaran Celaena ayağa kalktı. Rowan, Celaena'yı görünüşte bir hapishane hücrelerinden pek de farkı olmayan çok küçük ve çok soğuk bir odaya götürdü. Celaena iki adımda odanın diğer ucuna vardı. Rowan ona "Silahlarını bana ver," dedi.

"Neden? Olmaz." Hançerlerini Rowan'a asla vermezdi.

Rowan çevik bir hareketle Celaena'nın yanındaki kapının dibinde duran bir kova suyu alıp suyu koridorun zeminine döktü ve kovayı Celaena'ya uzattı. "Silahlarını bana ver."

Rowan'la eğitim yapmak gerçekten harika olacaktı. "Nedenmiş?"

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim."

"O zaman bir daha dövüşeceğiz."

Rowan'ın dövmesi loş koridorda olduğundan da karanlık görünüyordu. Rowan çatık kaşlarının altından Celaena'ya bakarken "*Buna da kavga mı diyorsun?*" der gibiydi. Fakat konuştuğunda ağzından farklı sözler çıktı: "Şafaktan itibaren mutfakta yardımcı olarak geçimini sağlamaya başlayacaksın. Kaledeki herkesi öldürmek gibi bir planın yoksa silaha da ihtiyacın olmayacak zaten. Talim yaptığımızda da olmayacak. Bu yüzden sen hak edene dek hançerlerin bende kalacak."

Celaena bu tavra aşınaydı. "Mutfak?"

Rowan dişlerini aralayıp hınzırca gülümsedi. "Burada herkes üzerine düşeni yapar. Prensesler de. Kimse sıkı bir çalışmadan muaf değildir. Hele sen, hiç."

Celaena'nın zamanında ne zor işlerde çalıştığı bedenindeki yara izlerinden belliydi zaten. Fakat bunu Rowan'a söyleyecek değildi. Rowan, Endovier konusunu öğrenmemeliydi. Bu yüzden Celaena'yla alay edebilir ya da ona acıyabilir-

di. "Eğitimim bulaşıkçılık yapmamı da gerektiriyor demek?"

"Kısmen." Bir kez daha, Celaena gözlerinde Rowan'ın dile getirmediği sözleri gördüğüne yemin edebilirdi: *Ve perişan halinin her saniyesinin tadını çıkaracağım.*

"Yaşlı bir pislik olmana rağmen belli ki uzun hayatın boyunca biraz olsun görgü kurallarını öğrenmeye gerek duymamışsın." Uzun ömrüne rağmen Rowan yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu.

"Zaten kendisine hayran bir çocuğa ne diye övgüler düzeyim ki?"

"Akrabayız, biliyorsun."

"Kalenin domuz çobanıyla ne kadar akrabaysam seninle de o kadar kan bağım var."

Celaena burun deliklerinin açıldığını hissetti. Hemen ardından Rowan kovayı Celaena'nın yüzünün dibine kadar uzattı. Celaena'nın içinden kovayı Rowan'ın suratına çarpmak gelse de kırık bir burun istemediğine kanaat getirip silahlarını çıkarmaya başladı.

Rowan, Celaena'nın kaç silah taşıdığını hatta gizlediklerini bile öğrenmiş gibi silahları tek tek saydı. Ardından kovayı koltuğunun altına aldı ve veda etmek için "Şafakta hazır ol," demekle yetindi.

"Pislik. Kahrolası yaşlı pislik." Celaena odaya göz gezdirdi.

Bir yatak, bir lazımlık ve içi buz gibi suyla dolu bir banyo teknesi. Celaena banyo yapmayı düşünse de suyu ağzını ve yaralı dudaklarını temizlemek için kullanmaya karar verdi. Kurt gibi acıksa da dışarı çıkıp yiyecek aramak insanlarla haşır neşir olmasını gerektirecekti. Bu yüzden çantasındaki malzemelerle elinden geldiğince dudaklarını tedavi ettikten sonra kötü kokan kıyafetleriyle kendisini yatağa bırakıp saatlerce uzandı.

Odasında perdesiz, küçük bir pencere vardı. Celaena yatakta dönüp pencereden kaleyi çevreleyen yıldızlara baktı.

Rowan'a öyle saldırarak, o lafları ederek, onunla *dövüşmeye* çalışarak... O yumruğu hak ettiğini düşündü. Fazlasıyla. Hatta kendisine karşı dürüst olursa o aralar tam bir insan müsveddesi gibi davranıyordu. Parmağını yarık du-dağına götürdü ve acıdan yüzünü buruşturdu.

Kuzeyin Lordu, Erkek Geyik Takımyıldızını bulana dek gözleri göğü taradı. Geyiğin başının üzerinde duran hareketsiz yıldız –ebedi taç– Terrasen'e giden yolu gösteriyordu. Celaena'ya Terrasen'in ulu hükümdarlarının halkları asla yalnız kalmasın –ve yuvalarına giden yolu hep bulabilsinler– diye bu parlak yıldızlara dönüştüğü anlatılmıştı. Celaena on yıldır Terrasen'e adım atmamıştı. Arobynn, Celaena'nın efendisiyken buna izin vermiş. Sonrasında da Celaena, Terrasen'e gitmeye cesaret edememişti.

O gün, Nehemia'nın mezarında Celaena gerçekleri fısıldamıştı. Öyle uzun zamandır kaçıyordu ki bir yerde kalıp mücadele etmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Celaena bir nefes verip gözlerini ovuşturdu.

Maeve'in anlamadığı, asla anlayamayacağı ise Terrasen'deki o küçük prensesin on yıl önce onları nasıl lanetlediği, Maeve'in kendisinden de beter bir şekilde. Prensес hepsini lanetleyip dünyanın küle dönmesine göz yummuştu.

Böylece Celaena gözlerini yıldızlardan ayırıp buz gibi soğukta eski püskü battaniyesine sarındı. Gözlerini yumup farklı bir dünya hayal etmeye çalıştı.

Önemsiz biri olduğu bir dünya.

Manon Siyahgaga karın taşırdığı ırmağın kıyısındaki kayalıkta oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve nemli rüzgâr yüzünü ısıırıyordu. Ölen insanların çıkardığı iniltilerden daha çok sevdiği sadece birkaç ses vardı. Rüzgârın sesi de bunlardan biriydi.

Esintiye doğru eğilmek bu aralar ona uçma hissine en yakın hissi yaşıtıyordu. Bir de rüyaları vardı; kendisini yine bulutların arasında gördüğü rüyalarda demirağacından süpürgesi hâlâ işliyordu ve Siyahgaga Hisarı'ndaki odasının dolabına tıkılmış işe yaramaz bir tahta parçası değildi.

Arkasında duran Siyahgaga Ana hâlâ düğ olduğunu söyleyen kervandaki o iri adamla konuşuyordu. Manon, Fenarow'daki kanla kaplı o tarladan ayrılmasından kısa süre sonra büyükannesinin kendisini çağırmasının tesadüften öte olduğunu düşünüyordu. Yine tesadüften öte olan bir diğer şey de Adarlan sınırındaki buluşma noktasından ancak altmış beş kilometre ötede olmasıydı.

Manon nöbet tutarken büyükannesi Siyahgaga klanının Baş Cadısı çalkantılı Acanthus Irmağı'nın başında düğle konuşuyordu. Cadılar meclisinin geri kalanı –Manon'ın yaşlarında, hepsi birlikte büyümüş ve eğitilmiş on iki diğer cadı–

küçük kampın etrafında yerlerini almıştı. Manon gibi onların da silahları yoktu. Fakat düğ Siyahgagaların ölümcül olmaları için silaha gerek duymadıklarının farkında gibiydi.

Bir silah olarak doğduğunda silaha ihtiyacın olmazdı.

Ve Manon'un yan yana dövuştüğü ve birlikte uçtuğu Manon'un Onüçler'inden biriyseniz... Çoğu zaman bu cadılar meclisinin ismi bile düşmanları kaçırmaya yeterdi. Onüçler bağışlayıcı olmak ya da hata yapmakla nam salmamıştı.

Manon kampın etrafındaki zırlı muhafızlara baktı. Yarısı Siyahgaga cadılarını izlerken geri kalanların gözleri düğün ve Manon'un büyükannesinin üzerindeydi. Baş Cadı'nın kendisini korumaları için Onüçler'i seçmesi bir onurdu. Başka bir cadılar meclisi de çağırılmamıştı. Onüçler oradaysa buna ihtiyaç da yoktu.

Manon dikkatini en yakınındaki muhafıza verdi. Adamın terinin, korkusunun hafif, bitkinliğinin ağır kokuları ona ulaştı. Görünüşe ve kokuya bakılırsa adamlar haftalardır yollardaydı. Yanlarında iki mahkum arabası vardı. Bunlardan birinden son derece belirgin –belki kolonyayı anımsatan– bir koku yayılıyordu. Birinde ise bir kadın kokusu vardı. İkisi de Manon'un aradığı koku değildi.

Büyükannesi Manon'un ruhsuz doğduğunu söylemişti. Bir Siyahgaga'nın olması gerektiği gibi ruhsuz ve kalpsiz. Kötülük Manon'un kemiklerine işlemişti. Fakat bu yük arabalarındaki insanlar ve düğ, onlar *tuhaf* kokuyordu. Farklı. Yabancı.

Manon'un yanındaki muhafız ayakları üzerinde döndü. Manon ona gülümseyerek karşılık verdi. Adamın eli kılıcının kabzasını daha da sıkıca kavradı.

Manon sırf yapabileceği için, sırf sıkıldığından demir dişlerini birbirine çarptı. Muhafız bir adım gerilerken nefesi hızlandı; korkunun kötü kokusu şekillenmeye başladı.

Bahtsız bazı adamlar ay beyazı saçları, kaymaktaşı teni

ve altın sarısı gözleriyle Manon'ın bir Fey kraliçesi kadar güzel olduğunu söylemişlerdi. Fakat o adamlar Manon'ın güzelliğinin sadece doğuştan gelen silahlarından sadece biri olduğunu fark ettiklerinde iş işten geçmiş olurdu. Bu durum da Manon için her şeyi çok daha eğlenceli kılardı.

Ayakları karın ve ölü çimlerin arasında hışırdarken Manon yüzünü titreyen muhafızdan ve kahverengi suları azgın Acanthus'tan çevirdiğinde büyükannesinin yaklaştığını gördü.

Büyünün ortadan kaybolduğu on yıl içinde cadıların yaşlanma süreci de bozulmuştu. Manon'ın kendisi bir yüzyıl yaşındaydı fakat on yıl öncesine kadar ancak on altı yaşında görünüyordu. Oysa şimdi yirmili yaşlarının ortasında gibiydi. Cadılar ölümlüler gibi yaşlandıklarını kısa sürede fark edip büyük bir paniğe kapılmışlardı. Manon'ın büyükannesi ise...

Siyahgaga Ana'nın gösterişli, hacimli gece elbiseleri güçlü esintide su gibi akıyordu. Manon'ın büyükannesinin yüzünde artık ilk kırışıklıklar, fildişi saçlarının arasında gümüş teller belirmeye başlamıştı. Siyahgaga Klanı Baş Cadısı sadece güzel değil albeniliydi de. Şimdi bile, ölümlü yılları kemik beyazı tenini yıpratırsa da Matron'ın büyüleyici bir yanı vardı.

Siyahgaga Ana ırmak boyunca kuzeye yürüyerek "Şimdi gidiyoruz," dedi. Arkalarındaki dükün adamları kampın etrafında bitişik nizama geçtiler. Onüçler yakınlardayken ve sıkılmışken ölümlülerin ihtiyatlı davranmaları akıllıcaydı.

Manon'ın çenesini bir kez hareket ettirmesi Onüçler'in sıraya geçmesi için yetti. Diğer on iki gözcü Manon ve büyükannesiyle aralarında korumaları gereken mesafeyi aşmıyorlardı. Kış çimlerinde ayakları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bir kasabadan diğerine sızdıkları son aylarda içlerinden hiçbirisi bir tek Crochan bile bulamamıştı. Manon

bunun için yakın gelecekte bir ceza bekliyordu. Kamçı cezası, belki birkaç kırık parmak; öyle kalıcı hasar bırakacak bir şey değil fakat herkesin gözü önünde. Büyükannesinin tercih ettiği ceza şekli buydu: Cezanın *nasıl* gerçekleştiği değil aşağılama kısmı önemliydi.

Fakat safkan Siyahgaga soyunun emaresi olan büyükannesinin altın benekli, siyah gözleri kuzey ufkuna, Oakwald Ormanı ve ormanın epeyce ötesinde kalan Beyaz Dil Dağları'na çevrilmişti. Altın benekli gözler klanlarında en değer verilen fiziksel özellikti ve Manon hiçbir zaman bunun nedenini öğrenmeye gerek duymamıştı. Büyükannesi Manon'un gözlerinin saf, koyu sarısını gördüğünde torununu kızının soğumakta olan cesedinden uzaklaştırıp tartışmasız varis ilan etmişti.

Büyükannesi yürümeye devam ederken Manon onu konuşmaya zorlamadı. Dilinin koparılmasını istemedikçe buna yeltenmezdi de zaten.

Kamp dağ eteklerinde gözden kaybolurken büyükannesi “Kuzeye gideceğiz,” dedi. “Onüçler”inden üçünü güneye, batıya ve doğuya göndermeni istiyorum. Akrabalarımızı bulup onlara Ferian Geçidi’nde toplanacağımızı bildirecekler. Tüm Siyahgagalar orada olacak; ne bir cadı ne bir gözcü geride bırakılmayacak.”

Şu günlerde ikisi arasında bir fark yoktu; her cadı bir meclisin üyesiydi ve dolayısıyla da bir gözcüydü. Batı krallıklarının çöküşünden, hayatta kalmak için çabalamaya başladıklarından beri her Siyahgaga, Sarıbacak ve Mavikan’ın savaşmaya –topraklarını geri kazanmak ya da halkları için can vermeye– hazır olması gerekiyordu. Manon asla eski Cadı Krallığı’na adım atmamış, batı denizine doğru uzanan harabeleri ya da düz, yeşil alanları hiç görmemişti. Onüçler’den hiçbirisi de öyle. Hepsi de son Crochan Kraliçesi’nin efsanevi o savaş alanında can verirken ettiği

lanet yüzünden gezginlere ve sürgünlere dönmüştü.

Gözü hâlâ dağlarda olan Matron konuşmasını sürdürdü. “Ve gözcüleriniz diğer klanların üyelerini de görürlerse onlara da geçitte toplanmalarını söyleyecekler. Kavga, şaşma olmayacak; sadece haberi yayın.” Büyükannesinin demir dişleri ikindi güneşinde parıldadı. Kadim cadıların birçoğu gibi –Cadı Krallığı’nda doğan ve Crochan kraliçelerinin zincirlerinden kurtulmak için Demirdiş İttifakı’nda çarpışanlar– Siyahgaga Ana da demir dişlerini her zaman sergiliyordu. Manon büyükannesinin demir dişlerini bir kez olsun geri çektiğine şahit olmamıştı.

Manon sorularını kendisine sakladı. Ferian geçidi... Doğrunun verimli, batının çorak toprakları arasındaki birkaç geçitten biri olan, Beyaz Diş ve Ruhn Dağları arasında uzanan o ölümcül, lanet toprak parçası.

Manon karla kaplı mağaralar ve derin vadiler labirentinden sadece bir kez, yayan, yanında Onüçler ve iki diğer cadılar meclisiyle büyüünün yok olmasından hemen sonra, hepsi de bir anda kısıtlanmanın verdiği azapla neredeyse kör, sağır ve dilsiz olmuşken geçmişti. Diğer cadıların yarısı geçitten geçmeyi başaramamıştı. Onüçler ise güçbelâ kurtulmuş, Manon’ın bir buz mağarasında bir kolunu kaybetmesine ramak kalmıştı. Az kalsın kolunu kaybedecekken sağ kolu Asterin’in hızlı düşünme becerisi ve iki numaralı yardımcısı Sorrel’in kaba kuvveti sayesinde kolundan olmamıştı. Ferian Geçidi; Manon o zamandan beri oraya uğramamıştı. Aylardır orada cadıların varlığından daha karanlık şeyler olduğuna dair söylentiler kol geziyordu.

“Nana Sarıbacak öldü.” Manon başını yüzünde hafif bir gülümseme olan büyükannesine çevirdi. “Rifthold’da öldürülmüş. Dük haberi almış. Kimse onu kimin ve neden öldürdüğünü bilmiyor.”

“Crochan’lar yapmış olabilir mi?”

“Belki de.” Siyahgaga Ana’nın gülümsemesi daha da yay-
vanlaşıırken küf lekeleriyle kaplı demir dişleri ortaya çıktı.
“Adarlan Kralı bizi Ferian Geçidi’nde toplanmaya çağırırdı.
Orada bizim için bir hediyesi olacaktı.”

Manon dünyayı fethetmeye niyetlenen acımasız ve ölüm-
cül kral hakkında bildiklerini gözden geçirdi. Cadılar mec-
lisi lideri ve varis olarak görevi büyükannesini hayatta
tutmaktı; her tuzağı, her olası tehdidi öngörmek onun için
doğal bir içgüdüye dönüşmüştü. “Bu bir tuzak olabilir. Ni-
yetleri bizi bir yerde toplayıp yok etmektir belki de. Kral,
Crochan’larla işbirliği yapıyor olabilir. Ya da belki Mavikan-
lılarla. Onlar hep tüm Demirdiş klanlarının baş cadıları ol-
mak istemiştir.”

“Yo, sanmıyorum,” diye mırladı Siyahgaga Ana. Dipsiz,
siyah gözlerinin kenarları kırıştı. “Çünkü kral bize bir tek-
lifte bulundu. Tüm Demirdiş klanlarına.”

Manon susup bekledi. Sefil sabırsızlığını biraz olsun din-
dirmek için birilerini boğazlayabilirdi.

Siyahgaga Ana gözlerini ufuktan ayırmadan “Kralın bi-
nicilere ihtiyacı var,” dedi. “Ejderhaları* için, hava süvarile-
ri olacak biniciler. Yıllardır ejderhaları geçitte yetiştiriyor-
muş.”

Aradan uzun, hem de çok uzun bir zaman geçse de Ma-
non kaderin ağlarını etraflarına, sıkıca ördüğünü hissedebiliyordu.

“İşimiz bittiğinde, krala hizmet ettiğimizde ejderhala-
rı bize bırakacak. Şimdi Çorak Topraklar’ı mesken edinen
ölümlü domuzlardan bize ait olan toprakları geri almamız
için.” Sert, azgın bir heyecan Manon’un göğsünü keskin bir

* Buradaki ejderha klasik anlamdaki ejderhayla benzeşen fakat ön bacak-
ları yerine sadece iki kanadı olan ve genellikle ağızlarından ateş püskürte-
meyen “wyvern”ler. Dilimizde bu iki ejderhanın ayrı iki adı olmadığına ve
yabancı bir sözcük olan “wyvern”i metnin içinde defalarca tekrarlamamak
adına bu sözcük “ejderha” olarak çevrilmiştir (ç.n.)

bıçak gibi deldi. Gözlerini Matron'ın baktığı yöne, dağların kış örtüsüyle kaplandığı ufka çevirdi. Bir daha uçmak, dağ geçitlerinin içinde süzölmek, avlarını doğalarına uygun bir şekilde avlamak...

Belki büyü, demirağacı süpürgeler değillerdi.

Fakat ejderhalar da gayet iş görürdü.

Acemi askerleri yetiştirmekle, Dorian'la görüşmekten kaçınmakla ve kralın dikkatli gözlerinden uzak durmakla geçen zorlu bir günün ardından uyumak için can atan Chaol süitine dönecekken Büyük Salonu'nun önündeki iki adamın nöbet yerlerinde olmadığını fark etti. Geri kalan iki nöbetçi aniden karşılarına dikilen Chaol'u görünce irkildi.

Nöbetçilerin ara sıra nöbet zamanını kaçırmaları alışagelmedik bir durum değildi. Biri hastalanırsa, başına üzücü bir ailevi olay gelirse Chaol o askerin yerine hep birini bulurdu. Fakat iki *kayıp* muhafız... Üstelik görünürlerde yedekleri de yoktu. Chaol "Birileri konuşmaya başlasa iyi olacak," dedi.

Nöbetçilerden biri boğazını temizledi. Eğitimi üç ay önce biten yeni bir muhafızdı bu. Diğeri de görece yeni sayılırdı; zaten Chaol'un onlara boş Büyük Salon'un önünde nöbet tutturmasının nedeni de buydu. Fakat Chaol onları güya sorumlu ve temkinli olan, şatoda yıllardır görev yapan *diğer* iki nöbetçiye emanet etmişti.

Boğazını temizleyen muhafız kızardı. "Şey... Onlar dediler ki yüzbaşı... Burada olmazlarsa kimse fark etmezmiş çünkü Büyük Salon boşmuş ve, eee..."

“Lafı dolandırma,” diye çıkıştı Chaol. İki kaçağı öldürcekti.

“Generalin ekibi, efendim,” dedi diğeri. “General Ashr-yver, Rifthold’a giderken onları kendilerine eşlik etmesi için davet etti. Sizin buna karşı çıkmayacağınızı söyledi. Onlar da generalle birlikte gittiler.”

Chaol’un çenesinde bir kas gerginleşti. Aedion’ın dedikle-rine şaşmamıştı.

“Ve siz ikiniz,” diye homurdandı Chaol, “bu durumu kim-seye rapor etmeye gerek duymadınız, öyle mi?”

İkinci asker “Tüm saygımla, efendim,” dedi, “biz...gam-mazcı olduğumuzu düşünmelerini istemedik. Hem burası sadece Büyük Salon ve burada...”

“İşte bunu demeyecektin,” diye hırladı Chaol. “Önümüz-deki ay çift nöbete çıkacaksınız, bahçede.” Bahçe hâlâ buz gibiydi. “Artık izinlerinizi de kaldırıyorum. Bir daha bir nö-betçinin görev yerini terk ettiğini rapor etmezseniz ikiniz de kendinizi kapının önünde bulursunuz. Anlaşıldı mı?”

Chaol evet anlamında mırıltıları işitince uzun adımlarla şatonun ön kapısına yürüdü. Uyku yalan olmuştu. Rifthold’da peşine düşmesi gereken iki muhafız...bir de bir çift laf edeceği bir general vardı.

Aedion tüm bir tavernayı kapatmıştı. Adamları ayaktakımı-nı uzak tutmak için kapıyı tutsa da Chaol’un bir tek öfkeli bakışı, kılıcının kartal şeklindeki kabza topuna bir kez bak-maları kenara çekilmelerine yetmişti. Taverna birçok asille, fahişe de saraylı da olabilecek bazı kadınlarla ve birçok –çoğu sarhoş, şamatacı– adamla doluydu. Kart oyunları, zar oyun-ları, harıl harıl yanan ateşin kenarında müzik yapan dört-lüye müstehcen şarkılarla eşlik edenler, su gibi akan bira, şişelerce köpüklü şarap... Aedion tüm bunların bedelini kanlı parasıyla mı karşılayacaktı yoksa hesabı kral mı ödeyecekti?

Chaol iki muhafızını seçti, yanlarında şatodan yarım düzine daha muhafızla, yüzlerinde sapkın sırıtışlar, kucaklarında kadınlarla kart oynuyorlardı.

Chaol yanlarına varıp hepsini şatoya postalayana dek –onlarla yarın ilgilenenecekti– kadınlara yaltaklanmaya devam ettiler. Chaol adamların konumlarını kaybetmeyi hak edip etmediklerinden emin değildi. Çünkü Aedion onlara yalan söylemişti ve Chaol karar vermek için mutlaka kendisine bir gün zaman tanırdı. Böylece adamlar dondurucu gecenin içine döndüler. Chaol da generali aramaya koyuldu.

Fakat kimse Aedion’ın nerede olduğunu bilmiyordu. Başta biri Chaol’u üst kata, tavernanın yatak odalarından birine gönderdi. Yüzbaşı orada gerçekten söylendiği gibi Aedion’ın yanında götürdüğü iki kadını buldu. Fakat kadınların ortalarında başka bir adam vardı. Chaol sadece generalin nereye gittiğini sordu. Kadınlar onun kilerde maskeli ve yüksek tabakadan asillerle zar attığını söylediler. Böylece Chaol hışımına kilerin yolunu tuttu. gerçekten de orada maskeli ve yüksek tabakadan asiller vardı. Sıradan alemciler gibi görünmeye çalışsalar da Chaol onları tanımış fakat asilzadelere isimleriyle seslenmemişti. Israrla Aedion’ı en son ana salonda keman çalarken gördüklerini söylüyorlardı.

Böylece Chaol üst kata çıktı. Aedion’ın keman çalmadığı kesindi. Davul, lavta ya da borazan da çalmıyordu. İşin aslı Aedion Ashryver kendi partisinde ortada yoktu.

Bir fahişe mallarını satmak için Chaol’a yanaştı. Yüzbaşının homurtusunu işittiğinde arkasını dönüp gidebilirdi fakat Chaol ona general hakkında bilgi vermesi karşılığında gümüş bir sikke vermeyi teklif etti. Kadın, Aedion’ın bir saat önce tavernadan, rakiplerinden biriyle kolkola ayrıldığını görmüştü. Daha *özel* bir yere gitmişlerdi fakat fahişe orasının neresi olduğunu bilmiyordu. Aedion artık orada değilse... Chaol’un şatoya dönme zamanı gelmiş demektir.

Fakat Chaol'un kulağına çalınan bir şey daha vardı. İnsanlar Bela'nın yakında şehre varacağını söylüyorlardı ve birlik geldiğinde Rifthold'a dizginsiz bir partinin nasıl yapılacağını göstermeye niyetliydiler. Anlaşılan Chaol'un muhafızları da davetliydi.

Chaol'un isteyeceği, ihtiyacı olan son şeydi bu. Ölümcül savaşçılardan oluşan bir birliğin Rifthold'un altını üstüne getirip yüzbaşının adamlarının dikkatlerini dağıtmaları. Bu gerçekleşirse kralın dikkati Chaol'a yoğunlaşabilir, ona ara sıra nerelere kaybolduğunu sorabilirdi.

Bu yüzden Chaol'un Aedion'a bir çift laf etmekten fazlasını yapması gerekiyordu. Ona karşı kullanacak bir şey bulmalıydı ki böylece Aedion şehirde partiler *vermemeye* razı gelmeli ve Bela'yı dizginleyeceğine söz vermeliydi. Ertesi gece Chaol, Aedion'ın verdiği şu partiye katılacaktı.

Generale karşı kullanacak bir koz bulmak için.

Üşüyen ve bütün gün titremekten her yanı ağrıyan Celaena sefil, küçük odasında şafak sökmeden uyandığında kapının önünde beyaz bir teneke kutu buldu. Kutunun içi nane ve kuşdili kokan bir merhemle doluydu ve altında iç içe geçmiş harflerle yazılmış, kısa bir not vardı.

Bunu hak ettin.

Maeve en kısa zamanda iyileşmeni diliyor.

Rowan'ın olanlardan dolayı yemiş olabileceği fırçayı ve muhtemelen bu hediyeği kendisine getirirken nasıl da bozulduğunu düşünerek alaycı bir kahkaha atan Celaena merhemi hâlâ şiş olan dudağına sürdü. Şifonyerin üzerindeki lekeli aynaya baktığında epey kötü halde olduğunu gördü. Bundan böyle şarap içip teggya yemeyecek ya da güneşli banyosunu ihmal etmeyecekti.

Anlaşılan Rowan da kendisiyle hemfikirdi ki merhemlin yanında birkaç sürahi su, sabun ve yeni giysiler bırakmıştı: Beyaz iç çamaşırları, bol bir gömlek, soluk gri bir pardösü ve geçen gün giydiğine benzer bir pelerin. Giysiler basit de olsa kumaşları kalın ve kaliteliydi.

Celaena elinden geldiğince yıkandı. İlerideki sisli ormandan gelip içeri sızan soğuktan titriyordu. Birden saraydaki devasa banyo havuzu burnunda tıttı. Çabucak kurulayıp giysileri üzerine geçirdi. Kat kat giysilerden dolayı minnettardı.

Dişleri durmadan takırdıyordu. Gece boyunca da takırdamıştı. Şimdi de saçlarının ıslak olması her ne kadar örüp arkaya atsa da durumu kötüleştiriyordu. Celaena ayaklarını dizlerine varan deri çizmelere sokup kalın, kırmızı kuşağı hareketlerini engellemeyecek kadar, bedenini daha biçimli göstereceği ümidiyle sıkırsa da...

Celaena kaşlarını çatarak aynaya baktı. Kilo vermişti; hatta yüzünü hissettiği kadar çökük gösterecek kadar. Saçları bile parlaklığını yitirmiş ve cansızlaşmıştı. Merhem dudağındaki şişliği indirse de rengine bir faydası olmamıştı. Hiç olmazsa Celaena temizlenmişti. Her ne kadar soğuk iliklerine işlese de. Ayrıca mutfak işleri için fazla gösterişli giyinmişti. İç çekip kuşağını çözdü ve pardösüyü de çıkardı. İkisini yatağın üzerine attı. Tanrılar adına, elleri öyle üşüyordu ki parmağındaki yüzük kayıp duruyordu. Bir hata olduğunu bilse de yüzüğe baktı, ametist erken sabahın ışıkları altında simsiyah görünüyordu.

Tüm bunlardan Chaol'un ne kazancı olacaktı ki? Ne de olsa Celaena onun yüzünden oradaydı. Sadece fiziksel olarak bulunduğu yer değil, içindeki sonsuz bitkinlik ve yüreğindeki bitmek tükenmek bilmeyen sızının da sorumlusu Chaol'du. Nehemia'nın ölümü Chaol'un suçu değildi. Her şeyi tertipleyen prenses olduğu için Celaena, Chaol'u suçlayamazdı. Fakat Chaol bildiklerini Celaena'dan saklamıştı. Onu değil *kralı* seçmişti. Celaena'yı sevdiğini iddia etse de hâlâ o canavara sadakatle hizmet ediyordu. Belki de Celaena ona yüreğini açmakla, hayatını defalarca yerle bir eden adamın yüzbaşı olduğu gerçeğini göz ardı edebileceği bir dünyanın hayalini kurmakla budalalık etmişti.

Yüreğindeki sızı öyle şiddetlendi ki nefes alıp vermekte zorlanır oldu. Sızıyı püskürtmek için bir süre öylece dikildi ve onu ruhunu boğan sisin içlerine gönderdikten sonra kapıdan çıktı. Bulaşıkhaneye işinin bir faydası varsa o da mutfağın ılık olmasıydı. Hatta sıcak. Büyük tuğla fırın ve ocak harıl harıl yanıyor, bakır lavaboların üzerindeki pencerelerin ötesindeki ağaçlardan içeri sızan sabah sisini kışkırtıyordu. Mutfakta sadece iki kişi daha vardı; ocakta fokurdayan tencerelerle ilgilenen kambur, yaşlı bir adam ve mutfağı ikiye ayıran ahşap masada oturmuş soğan doğrayan ve kokusu ekmeğe benzeyen bir şeyin pişip pişmediğine bakan genç bir oğlan. Wyrd adına, Celaena'nın karnı ne de acıkmıştı. Şu ekmek harika kokuyordu. Peki ya tencerelerde ne vardı?

Vakit epey erken de olsa Celaena daha mutfağa varmadan genç adamın merdiven boşluğunda yankılanan neşeli konuşmasını işitmişti. Fakat Rowan mutfağa adım atar atmaz genç susmuş, iki adam da işlerine ara vermişti. Celaena o sabah odasından çıkmadan önce Fey prensi çoktan sıkılmış, kollarını kavuşturmuş halde onu koridorda beklemişti. Fakat Rowan'ın hayvanlarındaki gibi parlak gözleri Celaena uykuya doyamayıp kendisine onu cezalandırmak için bir bahane vereceğini umuyormuş gibi hafifçe kısıldı.

Rowan ocağın başındaki adama seslendi; dikildiği yerde öyle kıpırtısızdı ki Celaena prensin bu özelliğini sonradan mı edindiğini yoksa doğuştan mı böyle olduğunu merak etti. "Sabah vardiyasına gelecek olan yeni kadın bulaşıkçın. Kahvaltılardan sonra günün kalanını benimle geçirecek." Anlaşılan Rowan'ın Celaena'yla selamlaşmaması ona özel bir durum değildi; hoşbeşle arası yoktu. Rowan kaldırdığı kaşlarının altından Celeena'ya baktığında Celaena, Rowan'ın ne kastettiğini prens konuşmuşçasına okuyabiliyordu: *Kimse kim olduğunu bilmesin istemiştin, buyur, prenses. Kendini istediğin isimle tanıt.*

En azından geçen gece Rowan, Celaena'yı dinlemişti. Celaena güçlükle "Elentiya," dedi. "Adım Elentiya." Yüreğinin sıkıştığını hissetti.

Neyse ki ismini söylediğinde Rowan'dan alaycı bir tepki gelmemişti. Rowan, Nehemia'nın Celaena'ya verdiği isimle dalga geçecek olursa Celaena onun karnını deşebilirdi. Ya da en azından bunu yapmaya çalışırdı.

Yaşlı adam aksak adımlarla öne çıkıp yamru yumru ellerini temiz, beyaz bir önlüğe sildi. Kahverengi yün giysileri sade ve yıpranmıştı –yer yer yırtıktı– ve sol dizinde sorun var gibiydi. Ak saçlarını bronz yüzünü açıkta bırakacak şekilde sıkıca bağlamıştı. Esnek olmayan hareketlerle eğilip selam verdi. "Bize yardımcı olacak birini getirmeniz çok ince bir davranış prens." Kestane rengi gözlerini Celaena'ya çevirip ciddi bir tavırla onu hızlıca süzdü. "Daha önce mutfakta çalışmış mıydın hiç?"

Celaena yaptığı onca şeye, gördüğü onca yere, yaratığa ve insana rağmen bu soruya olumsuz yanıt vermek zorunda kaldı.

"Eh, umarım hızlı öğreniyorsundur ve ayağın hızlıdır," dedi adam.

"Elimden geleni yaparım." Anlaşılan Rowan'ın duymak istediği sözler bunlardı ki hemen sonra her hareketi akıcı ve güçle bezeli prens sessiz adımlarla odadan çıktı. Onu izlerken Celaena, Rowan'ın önceki gece ona yumruk atmamak için kendisini tuttuğunu fark etti. İstese Celaena'nın çenesini dağıtabilirdi.

Yaşlı adam "Adım Emrys," dedi. Aceleyle fırının başına gidip duvara yaslanmış uzun, düz bir küreği eline aldı ve kürekle fırının içinden kahverengi bir ekmek somunu çıkardı. Tanışma faslı bitmişti. Güzel. Gereksiz saçma sözlerle, gülümsemelere filan gerek olmayacaktı. Fakat yaşlı adamın kulakları.

Melezler. Emrys'in beyaz saçlarının arasından Pey kanının işaretleri çıkmıştı.

Emrys tezgâhın arkasında oturan gence işaret edip "Bu Luca," dedi. Tavandan sarkan demir tencereler ve tavalar yüzünden Celaena oğlanı tam olarak göremese de Luca, Celaena'ya yayvan bir gülümsemeyle karşılık verdi. Dağınık saçlarının kahverengi bukleleri oradan buradan dökeliyordu. Celaena'dan en az birkaç yaş daha küçük olmalıydı ve hâlâ boyunun uzamaya ve omuzlarının genişlemeye devam ettiği belliydi. Sıradan kahverengi tuniğinin kollarının kısalığına bakılırsa giysileri de bedenine göre değildi. Emrys "Korkarım ikiniz bulaşık işinin çoğunu paylaşacaksınız."

"Of, kesinlikle berbat bir iş," diye şakıdı Luca, "fakat alışırsın. Yine de şafaktan önce kalkma kısmına belki alışamayabilirsin." Emrys genç adama öfkeli bir bakış atınca Luca "En azından arkadaş ortamı iyi," diye lafı çevirdi.

Celaena, Luca'yı başıyla elinden geldiğince medeni bir şekilde selamladıktan sonra tekrar odayı incelemeye koyuldu. Luca'nın arkasında ikinci bir taş merdiven helezoni kıvrımlarla yükselip gözden kayboluyordu ve merdivenin iki yanındaki iki yüksek dolabın içi kırık olmasa da epeyce yıpranmış tabak çanakla ve çatal kaşıkla doluydu. Pencerenin yanındaki ahşap kapının üst yarısı ardına kadar açıktı ve küçük bir çimenliğin ötesinde ağaçların oluşturduğu bir duvar ve fırıl fırıl dönen sis vardı. Bunların da ötesinde anıttaşların oluşturduğu halka ebedi muhafızlar gibi yükseliyordu.

Celaena, Emrys'in ellerini incelediğini fark edince yara izleriyle kaplı ellerini ona uzattı. "Ellerim zaten yeterince kötü durumda. Bu yüzden tırnaklarım kırıldı diye şikâyet ettiğimi görmeyeceksin."

"Ah anneciğim. Ne oldu?" Celaena adamın daha lafını bitirmeden parçaları –Celaena'nın aksanını, şiş dudağını ve gözlerinin altındaki morlukları– bir araya getirdiğini fark etti.

“Adarlan insana işte bunları yapıyor.” Luca’nın bıçağı masaya düşüp takırdasa da Celaena gözlerini yaşlı adamdan ayırmadı. “Bana istediğiniz işi verin. Ne olursa.”

Varsın Rowan şımarık ve bencil olduğunu düşünsündü. Öyleydi fakat Celaena ağrıyan kaslar ve su toplayan ellerle yorgun argın yatağa girmek istiyordu ki hiçbir şey düşünmesin, hissetmesin.

Emrys cık cık etti. Gözlerinde öyle bir acıma vardı ki bir an için Celaena’nın içinden adamın başını ısırp koparmak geldi. Sonra Emrys “Soğanları bitir yeter. Luca sen ekmeğe bak. Benim güveçlere başlamam gerek.”

Celaena, Luca’dan boşalan masaya yürürken devasa ocağın yanından geçti. Kadim taşlardan yapılmış dev gibi ocağın üzerine semboller ve tuhaf yüzler oyulmuştu. Maltizlerin yerleştirildiği yuvalar bile ayakta duran figürler şeklinde tasarlanmıştı ve dar şöminenin üzerinde dokuz figürlük bir set vardı. Tanrılar ve tanrıçalar.

Celaena gözlerini ortadaki iki kadın figüründen hemen kaçırdı; birinin başında bir yıldız, sırtında bir yay ve ok kılıfı vardı. Diğeri kaldırdığı elleri arasında cilalanmış bronz bir disk tutuyordu. Celaena iki figürün kendisini izlediğini hissettiğine yemin edebilirdi.

Kahvaltıda mutfak tımarhaneye döndü.

Şafak pencereleri altın rengi ışıkla doldururken insanların durmadan girip çıktıkları mutfakta kargaşa hüküm sürmeye başladı. Hizmetçiler yoktu; sadece ayak işlerini yapan veya içlerinden geldiği için yardımcı olan solgun insanlar vardı. İçleri su, süt ve tanrılar bilir başka nelerle dolu sürahiler yükleniyordu. Celaena insanlardan bazılarıyla tanıştırlılsa da çoğu ona doğru bakmadı.

Hayatının son on yılına damgasını vuran o alışageldik bakışlar ve fısıltıların ardından hoş bir değişiklik değil miy-

di bu? İçinden bir his Rowan'ın kimliği hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğini söylüyordu. Diğer tüm sebepler bir yana o da başkalarıyla konuşmaktan en az Celaena kadar hazzetmediği için. Mutfakta sebze doğrarken ve tencere yıkarken büsbütün, kusursuz bir şekilde hiç kimse oluyordu.

Kör bıçağı mantar, yeşil soğan ve sonu gelmez patatesleri doğrarken canına okuyordu. Kimse, belki gözünden hiçbir şey kaçmayan Emrys hariç kimse Celaena'nın mükemmel dilimlerini fark etmemiş gibiydi. Biri Celaena'nın kestiklerini avuçlayıp bir tencerenin içine attıktan sonra başka şeyleri kesmeye geçmesini söyledi.

Sonra... Hiçbir şey. İki iş arkadaşı hariç herkes üst kata çıktı ve uykulu kahkahalar, homurtular ve çatal kaşık şakırtıları merdiven boşluğunda yankılandı. Midesi zil çalan Celaena tezgâhın üzerinde kalan yiyeceklere özlemle bakan Luca'nın kendisine baktığını fark etti.

Luca sırtarak "Durma," dedi ve Emrys'in kocaman bir kazanı lavaboya kaldırmasına yardım etti. Son bir saatin çılgınca kargaşasına rağmen Luca mutfığa gelen herkesle sohbet edebilmiş, sesi ve kahkahaları tencerelerin çınlamalarına ve haykırılan emirlere karışmıştı. "Birazdan şu bulaşıklarla ilgileneceksin. Fakat şimdi yemek yiyebilirsin."

Lavaboda şimdiden bir bulaşık *kulesi* oluşmuştu. Sırf o kazanı yıkamak bile bir asır alırdı. Bu yüzden Celaena masaya geçip tabağına yumurta ve patates, fincanına çay koyup kahvaltısına yumuldu.

Yaptığı için yalayıp tutmak daha uygun bir tabir olabilirdi. Tanrılar adına, ne lezzetli bir kahvaltıydı bu. Kısa sürede içleri yumurtayla dolu iki tost midesine indirip kızarmış patateslere geçti. Patatesler de en az yumurtalar kadar lezzetliydi. Çay içmekten vazgeçip o güne dek tattığı en lezzetli sütü tercih etti. Rifthold'da egzotik meyve suları içtiğinden sütü pek tercih etmezdi fakat... Tabağından başını kaldırdığında

ocağın başındaki Emrys ve Luca'nın hayretle kendisine baktıklarını gördü. "Gökteki tanrılar adına," dedi yaşlı adam. Gelip masaya oturdu. "En son ne zaman yemek yedin sen?"

Böyle güzel yiyecekler mi? Epey olmuştu. Rowan dönecek olursa da açlıktan sağa sola yalpalamak istemiyordu. Eğitim için gücünü koruması gerekiyordu. Büyü eğitimi. Korunç olacağı kesindi fakat bunu yapacaktı; Maeve'le olan anlaşmasına sadık kalmak ve Nehemia'ya verdiği sözü tutmak için. Aniden kendisini çok da aç hissetmez olan Celaena çatalını bıraktı. "Özür dilerim," dedi.

"Yo, istediğin gibi ye," dedi Emrys. "Hiçbir şey bir aşçıyı yemeğinin beğenilmesinden daha memnun edemez." Bunları öyle esprili bir dille ve şefkatle söylemişti ki Celaena'nın içi acıdı.

Celaena'nın yaptıklarını öğrenirlerse ne tepki verirlerdi? Döktüğü kanı, Mezar'a nasıl işkence edip onu parçalara ayırdığını ve Archer'ın karnını kanalizasyonda nasıl değiştirdiğini? Bir dostunun yüzünü nasıl kara çıkardığını. Daha birçok insana yaptığı gibi.

Oturduklarında fark edilir ölçüde sessizleşmişlerdi. Celaena'ya hiç soru sormadılar. Bu harikaydı çünkü Celaena'nın sohbet başlatmaya hiç niyeti yoktu. Uzunca bir süre orada kalmayacaktı zaten. Emrys ve Luca kendi aralarında sohbet etmeye; Luca'nın o gün kale burçlarındaki gözcülerle yapacağı antrenmandan, Emrys'in öğle yemeği için hazırlayacağı etli böreklerden ve geçen yıl olduğu gibi bu yıl da Beltane Festivali'ni mahvedebilecek bahar yağmurlarından bahsettiler. Konuştukları ve dertleri ne de sıradandı. Ayrıca teklifsiz bir ilişkileri vardı; kendilerince baba oğul gibiydiler.

Kötülük saçan bir imparatorluk onları gaddarlık, kölelik ve katliamlarla geçen yıllar boyunca yozlaştırmamıştı. Yan yana duran üç ruhu neredeyse seçebilecekti: onların ki parlak ve berrakken, Celaena'nın ruhu titrek ve siyah bir alevdi.

O ışığın sönmesine izin verme. O gece, tünellerde Nehemia, Celaena'ya böyle demişti. Celaena tabağındaki yiyecekleri didiklemeye başladı. O güne dek Adarlan'ın hayatlarına gölge düşürmediği hiç kimseyi tanımamıştı. Kıta köleleştirilmeden önceki kısa hayatını, Terrasen'in hâlâ özgür olduğu zamanları güçbelâ anımsıyordu.

Özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu.

Celaena'ya ayaklarının altında bir çukur açılıyormuş gibi geldi. Bu öyle derin bir çukurdu ki bir lokmada yutulmamak için hareket etmesi gerekti.

Bulaşıklara el atacağı sırada Luca masadan Celaena'ya seslendi: "Doranelle'e kabul edilmen için seni Rowan eğitecekse ya çok önemli ya da çok şanssız olmalısın." *Lanetlenmiş* sözcüğü daha uygun kaçardı. Fakat Celaena ağzını açmadı. Emrys ona ihtiyatlı bir ilgiyle bakıyordu. "Bunun için eğitim alıyorsun değil mi?"

"Hepiniz bu yüzden burada değil misiniz?" Sözler Celaena'nın ağzından beklediğinden de hissiz çıkmıştı.

"Evet," dedi Luca, "fakat uygun vasıflara sahip olup olmadığımı öğrenmem için daha yıllar geçmesi gerek."

Yıllar. *Yıllar mı?* Maeve, Celaena'yı orada o kadar uzun süre tutmaya niyetlenmiş olamazdı. Emrys'e baktı. "Ne zamandır eğitim alıyorsunuz?"

Yaşlı adam güldü. "Hım, buraya geldiğimde on beşim-deydim ve onlar için yaklaşık... on yıl çalıştım. Hiçbir zaman da yeterli görülmedim. Fazlaca sıradanmışım. Ben de Doranelle'de kalan ömrümde küçük görülmektense burada bir yuvam ve kendime ait bir mutfakım olmasını tercih ettim. Dostumun da aynı hisleri taşıması işimi kolaylaştırdı. Onunla yakında tanışırsın. Arada gelip kendisi ve adamları için yiyecek aşırır." Emrys kıkırdarken Luca sırıttı.

Dost, koca değil. Feylerin dostları olurdu: Evlilikten daha derin, ölümden sonra bile süren, kopmaz bir bağdı bu.

Celaena “Demek hepiniz melezsınız?” diye sordu.

Luca kaskatı kesilse de Celaena’ya gülümseyerek karşılık verdi. “Sadece safkan Feyler bize melez der. Biz yarı Fey tabirini tercih ediyoruz. Fakat evet, çoğumuz ölümlü annelerden doğduk, babalarımız ise annelerimizi hamile bıraktıklarının farkına varmamışlardı. Yetenekli olanlarımızı çoğu zaman Doranelle’e götürüyorlar fakat bizim gibi sıradan çocuklara gelince, insanlar bizim yanımızda huzursuz oluyorlar ve bu yüzden de... Biz de buraya geliyoruz, Mistward’a. Ya da diğer sınır kalelerine. İçimizden çok azının Doranelle’e gitmesine izin verildiğinden çoğumuz buraya gelip kendi türümüzle iç içe yaşarız.” Luca gözlerini kısıp Celaena’nın kulaklarına baktı. “Anlaşılan senin insan yanın Fey yanından daha ağır basmış.”

“Çünkü yarı insan yarı Fey değilim.” Celaena bu konuda daha fazla ayrıntıya girmek istemiyordu.

“Şekil değiştirebiliyor musun?” diye sordu Luca. Emrys ona uyarı mahiyetinde bir bakış attı.

“Ya sen?” diye sordu Celaena.

“Yo, hayır. Hiçbirimiz şekil değiştiremiyoruz. Bunu yapabilirsek Doranelle’de, Maeve’in toplamayı sevdiği diğer ‘yetenekli’ çocukların yanında olurduk.”

Emrys homurdandı. “Dikkatli konuş Luca.”

“Maeve bunu inkâr etmiyor, değil mi? E, ben niye edeyim o halde? Bas ve diğerleri de öyle diyor. Her neyse, burada ikinci formları olan birkaç gözcü var. Mesela Malakai, Emrys’in dostu. Onlar burada olmak istedikleri için buradalar.”

Maeve’in yetenekli olanlara ilgi göstermesi –ya da bir başka deyişle işine yaramayanları dışarıda bırakması– Celaena’yı hiç de şaşırtmamıştı. “Peki ikinizde de şu yeteneklerden var mı?”

“Büyü mü diyorsun?” dedi Luca. Ağzı yana doğru kıvrıldı. “Yo. İkimizde de bir damlası bile yok. Kıtanda bize kıyas-

la hep daha çok büyü kullanan olduğunu işitmiştim. Hem daha çeşitliymişler. Söylesene, büyü'nün oralarda tamamen ortadan kaybolduğu doğru mu?"

Celaena başını salladı. Luca alçak sesli bir ıslık öttürdü. Daha fazlasını soracaktı fakat Celaena bu konudan bahse-decek havada olmadığından "Bu kalede büyü gücü olan var mı?" diye sordu. Belki de o kişiler Celaena'ya Rowan'ın ve Maeve'in kendisinden ne bekleyeceklerini söyleyebilirlerdi.

Luca omuz silkti. "Birkaç kişi. Sıkıcı konularda birazcık yetenekleri var; mesela bitkileri hızlı büyütme, su bulmak ya da yağmur yağdırmak gibi. Burada ihtiyaç duyacağımız türde şeyler değil."

Bu tür güçleri olanların Rowan ve Maeve konusunda Celaena'ya hiçbir faydası dokunmazdı. *Harika.*

"Fakat," dedi Luca, "burada kimsenin heyecan verici ya da nasir yetenekleri yok. Mesela her şekle girmek, ateşi yönetmek" –bu son iki sözcük Celaena'nın midesinin kasılmasına neden oldu– ya da kâhin görüşü. İki yıl önce ham büyü gücü olan kadın bir gezgin vardı burada. Her istediğini yapabiliyor, herhangi bir elementi büyüyle çağırabiliyordu. Burada bir hafta geçirmesinin ardından Maeve onu Doranelle'e çağırdı ve bir daha ondan hiç haber almadık. Yazık. Çok da güzeldi. Fakat burada herkes için durum aynıdır: Ancak çiftçileri eğlendirecek acınası elemental güçleri vardır."

Emrys cık cık etti. "Dua et de böyle konuştuğun için tanrılar seni yıldırımlarıyla çarpmasın." Luca gözlerini devirip homurdandı. Fakat Emrys çay fincanıyla genç adama işaret edip nutuk atmaya devam etti. "Bu güçler bize tanrılar tarafından uzun zaman önce verildi ve nesilden nesle geçti. Elbette elementlerle ilişkili güçler olmaları ve onca uzun zamandan sonra zayıflamaları doğal."

Celaena şömine rafının üzerindeki demir heykelciklere baktı. Bazı insanların tanrılarının eski çağlarda insanlardan

çocuklar yaptığına ve büyü gücünü bu yolla insanlara verdiklerine inandıklarını söylemeyi düşünse de...bunun için gereğinden uzun konuşması gerekecekti. Başını yana eğdi. “Rowan hakkında ne biliyorsunuz? Kaç yaşında?” Ne kadar bilgi sahibi olursa o kadar iyiydi.

Emrys kırışıklı elleriyle çay fincanını kavradı. “Mistward’da gördüğümüz birkaç Fey’den biri o. Ara sıra gelip Maeve’e durumumuzu rapor eder fakat içe kapanık biridir. Asla burada gecelemez. Bazen yanında kendisi gibi başkaları da olur; kraliçeye yakın, ona savaş liderleri ya da casuslar olarak hizmet eden altı kişiler. Bizimle hiç konuşmazlar ve nereye gittikleri, ne yaptıkları hakkında kulağımıza gelenler işittiğimiz söylentilerden ibarettir. Fakat Rowan’ı buraya geldiğimden beri tanıyorum. Tabii aslında onu gerçekten tanımıyorum. Bazen majestelerine hizmet etmek için yıllarca uzaklara gider. Ayrıca kimsenin onun kaç yaşında olduğunu bildiğini sanmam. Ben on beşimdeyken buradaki en yaşlı insanlar çocukluklarından beri Rowan’ı tanıyorlardı. Bu yüzden... Çok yaşlı olduğunu söyleyebilirim.”

“Bir engerek kadar da zalimdir,” diye mırıldandı Luca.

Emrys onu bakışlarıyla uyardı. “İyisi mi ağzından çıkanlara dikkat et.” Gözlerini kapılara dikti; Rowan orada beliriverecekmiş gibi. Tekrar Celaena’ya baktığında yüzünde temkinli bir ifade vardı. “Muhtemelen büyük güçlüklerle karşı karşıya kalacağını söylemeliyim.”

“Demek istediği Rowan’ın duygusuz bir katil ve sadist olduğu,” diye ekledi Luca. “Maeve’in özel savaşçı grubunun en acımasız olduğu söyleniyor.”

Eh, bunun şaşırtıcı bir yanı yoktu. Fakat onun gibi beş kişinin daha olması... İşte *bu* tatsız bir bilgiydi. Celaena sessizce “Onunla başa çıkabilirim,” dedi.

“Doranelle’e girene dek Kadim Dil’i öğrenmemize izin yoktur,” dedi Luca, “fakat duyduğuma göre Rowan’ın döv-

mesi öldürdüğü kişilerin bir listesiymiş.”

“Sus,” dedi Emrys.

“Sanki tavırlarından anlaşılmıyor da.” Luca tekrar Celaena’ya kaşlarını çattı. “Belki de Doranelle’in bunlara değip değmeyeceğini tartman gerek, anlıyor musun? Burada yaşamak o kadar da fena değildir.”

Bu kadar diyalog Celaena’ya yetmişti. Bir kez daha “Onunla baş edebilirim,” dedi. Maeve onu orada yıllarca tutamazdı. Ufukta böyle bir olasılık gözükürse de Celaena oradan ayrılır, kralı durdurmanın bir başka yolunu arardı.

Luca ağzını açsa da Emrys onu yine susturdu. Gözleri Celaena’nın yara izli ellerine kaydı. “Bırak o kendi yolunu bulsun.”

Luca havalardan bahsetmeye başlarken Celaena bulaşık dağının başına gitti. Bulaşıkları yıkarken bir ritim tutturd. Tıpkı gemi yolculuğu boyunca silahlarını temizlerken yaptığı gibi.

Celaena düşüncelere dalıp yine o korkunç gerçeğin farkına tekrar tekrar varırken –özgür olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyordu– mutfaktaki sesler giderek cı-lızlaştı.

Siyahgaga Klanı Ferian Geçidi'nde son toplananlar oldu.

Sonuç olarak da Ruhn Dağları'nın sonuncusu ve karlı geçidin iki yanında uzanan kardeş tepelerin en kuzeydekisi olan Omega'ya oyulmuş koridorlar labirentindeki en dar ve en uzakta kalan odalar onlara verildi.

Geçidin diğer yanında Beyaz Diş Dağları'nın sonuncusu olan Kuzey Dişi vardı. Orada şimdi kralın adamları konaklıyordu. Bu iriyarı zorbalar her yönden akın akın gelen cadılarla ne yapacaklarını hâlâ tam olarak bilmiyorlardı.

Cadılar meclisiyle bir gündür orada bekleyen Manon hâlâ kralın vaat ettiği ejderhaları görmemişti. Öte yandan, ejderhaların seslerini Kuzey Diş'indeki geçidin karşısında tutulmalarına rağmen işitmişti. Omega'nın taş koridorlarında ne kadar derinlere inerseniz inin tiz çığlıklar ve kükremeler taşların içinde titreşiyordu; havada köselemsi kanatların çırpıldıkça çıkardıkları gürültüler, zemine sürtülen pençelerin gıcırtiları işitiliyordu.

Klanlar en son bir araya geleli beş yüz yıl olmuştu. Bir ara yirmi bin cadıydılar. Şimdi ise iyimser bir tahminle geride üç bini kalmıştı. Bir zamanlar güçlü bir krallıktan geriye kalanların hepsi bu kadardı.

Yine de Omega'nın koridorları tehlikeliydi. Daha şimdiden kavgaya tutuşan Asterin'i ve Siyahgaga gözcülerinin – özellikle de Onüçler'in üyelerinin– kendilerine yufka yürekli denmesini hoş göremeyeceklerini hâlâ öğrenememiş olan bir Sarıbacak kaltağını ayırmak zorunda kalmıştı.

İkisinin de yüzlerine mavi kan bulaşsa da Manon, Asterin'in; güzel ve atılgan Asterin'in rakibini daha fazla hırpaladığını gördüğüne memnun olmuştu. Yine de yaptığının dolayı sağ kolunu cezalandırması gerekecekti.

Serbestçe inen üç darbe. Biri karna ki Asterin acizliğini hissedebilsin; biri kaburgalara ki bir daha aldığı her nefeste eylemlerini ölçüp biçsin, biri de yüze ki kırık burnuna bakıp daha beter ceza almadığına şükretsın.

Asterin darbeleri haykırmadan, şikâyet etmeden ve yalvarmadan kabullenmişti. Onüçler'in diğer tüm üyelerinin de yapacağı gibi.

Ve o sabah, Manon'ın sağ kolu köprüsü morarmış, şişmiş burnuyla haşlanmış yulaftan ibaret sefil kahvaltılarında Manon'a öfkeyle sırtmıştı. Bunu yapan başka bir cadı olsa Manon onu ensesinden tuttuğu gibi odanın bir ucuna çeker, küstahlığının bedelini ödetirdi fakat Asterin...

Asterin, Manon'ın kuzeni de olsa dostu değildi. Manon'ın hiç dostu yoktu. Cadılardan hiçbirinin, özellikle de Onüçler'in dostları olmazdı. Fakat Asterin bir yüzyıl boyunca Manon'ın sırtını kollamıştı ve sırtışı bir daha savaşta olduklarında Manon'ın sırtına bir hançer saplamayacağını göstergesiydi.

Hayır, Asterin kırık burnunu bir şeref madalyası gibi taşıyacak kadar deliydi ve artık pek de ölümsüz olmayan hayatının geri kalanında yamuk bir burnu olması hoşuna giderdi.

Sarıbacakların varisi, Iskra adındaki o kibirli çam yarması ise küstahlık eden gözcüsünü sadece ağzını kapalı tut-

ması için uyarmış ve onu dağın göbeğindeki revire göndermişti. Budala.

Tüm cadılar meclislerinin liderleri gözcülerini hizaya getirmek, klanlar arası kavgaları bastırmak için emir almışlardı. Yoksa üç ana birer çekiç gibi tepelerine inerdi. Iskra diğerlerine ibret olsun diye ceza vermezse suçlu cadı bu tavırlarını Sarıbacak Klanı'nın yeni baş cadısı onu ayak parmaklarından asana dek sürdürürdü.

Önceki gece geniş yemekhanede Nana Sarıbacak için yapmacıklı bir anma töreni düzenlemişler, geleneksel siyah mumlar yerine sıradan, eski mumları yakmışlar; bulabildikleri kukuletalari başlarına geçirip sözde bir büyü tarifi okuyarak Kutsal Orman'dan Üç Yüzlü Tanrıça'ya yürümüşlerdi.

Manon, Nana Sarıbacak'la hiç tanışmamış ve öldüğüne de pek üzülmemişti. Onu ilgilendiren daha çok cadıyı *kimin* ve neden öldürdüğüydü. Aslında hepsinin ilgilendiği mesele buydu ve beklenen yas sözlerinin yerini bu sorular almıştı. Asterin ve Vesta çoğu zamanki gibi diğer cadılarla konuşurken Manon onlara kulak kabartmıştı. Fakat kimsenin bir şey bildiği yoktu. Aldıkları eğitimin hakkını vererek yemekhanenin karanlık köşelerinde gizlenen iki gölgesi bile hiçbir şey işitmemişlerdi.

Manon eğimli koridorda anaların ve tüm cadılar meclisi liderlerinin toplanacağı yere yürürken omuzlarının gerginliğinin nedeni de buydu: Hiçbir şey bilmemesi. Siyahgaga ve Sarıbacak cadıları kenara çekilip ona yol veriyorlardı. Manon hiçbir şey bilmediği için, elinde Onüçler'e ya da Siyahgagalar'a avantaj sağlayacak hiçbir bilgi olmadığı için kızdındı. Elbette Mavikan klanı ortalarda yoktu. Münzevi cadılar herkesten önce gelip Omega'daki en üstte kalan odaları almış, günlük ayinlerini gerçekleştirmek için dağ esintisine ihtiyaçları olduğunu söylemişlerdi.

Burunlarını rüzgâra çeviren dinci fanatikler. Siyahgaga Ana Mavikan klanı için böyle derdi. Fakat beş yüz yıl önce klanları bir araya getiren Üç Yüzlü Tanrıça'ya olan delice bağlılıkları ve Demirdiş hâkimiyeti altındaki Cadı Krallığı'na bakış açılarıydı. Her ne kadar onlar için savaşları kazananlar Siyahgaga gözcüleri de olsa.

Manon bedenine herhangi bir başka silaha yapacağı gibi muamele ediyordu: Bedenini temiz ve bilenmiş, her an savunmaya ve yok etmeye hazır tutuyordu. Fakat aldığı eğitime rağmen Omega'yı Kuzey Dişi'ne bağlayan siyah köprünün yanındaki avluya ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Bu bitmez tükenmez taşlardan dokunmadan bile nefret ediyordu. Kokularında bir tuhaflık vardı.

Dükün yanında gördüğü iki mahkum gibi kokuyordu taşlar. Aslında tüm mekâna o aynı kötü koku işlemişti. Koku doğal değildi; bu dünyaya ait de.

Elli kadar cadı –her klanın en üst mertebeli cadılar meclisi liderleri– dağın yamacındaki devasa delikte toplandı. Manon hemen köprünün girişinde dikilen büyükannesini seçti. Yanındakiler Mavikan ve Sarıbacak anaları olmalıydı.

Yeni Sarıbacak Ana güya Nana'nin üvey kardeşi filandı ve kesinlikle duruma uygun giyinmişti: Kahverengi cübbesinin altında safran rengi ayak bilekleri seçiliyordu ve saçlarını arkadan ördüğünden yaşlılık lekeleriyle kaplı, kırışık ve sert yüzü ortadaydı. Kural gereği tüm Sarıbacaklar demir dişlerini ve tırnaklarını hep sergiliyorlardı ve yeni Baş Cadı'nınkiler cılız sabah ışıığında bile parlıyordu.

Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Mavikan Ana uzun boylu ve fidan gibiydi. Savaşçıdan çok rahibe gibi. Üzerinde geleneksel koyu mavi cüppesi, alnında demir yıldızlardan bir taç vardı. Manon kalabalığa yaklaştığında yıldızların dikenli olduğunu fark etti. Bu da şaşırtıcı değildi.

Efsaneye göre tüm cadılar büyü onları bu dünyadan koparacak olursa dünyaya sıkıca yapışabilsinler diye Üç Yüzlü Tanrıça tarafından demir dişler ve tırnaklarla ödüllendirilmişlerdi. Güya demir taç Mavikan soyunda büyüünün çok güçlü olduğunu, bu yüzden de klanın liderinin kendisini bu diyara daha sıkıca bağlı tutması için *daha fazlasına* –daha çok demire ve acıya– ihtiyacı olduğunun kanıtıydı.

Saçmalıktı bu. Özellikle de büyü son on yılda ortadan kalktığı için. Fakat Manon Mavikanlıların ormanlarında ve mağaralarında gerçekleştirdikleri, acının büyüye açılan bir kapı ve sezgilerini açmanın yolu olduğu ayinlere dair söylen-tiler işitmişti.

Manon bir araya gelen Siyahgaga cadı meclislerinin liderleri arasından geçti. Bunlar Manon’ın Onüçler’iyle idare ettiği yirmi liderdi. Her biri saygı göstergesi olarak iki parmaklarını alnına değdirdi. Manon onlara aldırış etmeden kalabalığın ön tarafında bir yere geçti. Büyükannesi onu takdir ettiğini belli eden bir bakış attı.

Bir Baş Cadı’nın herhangi birine bu şekilde farklı muamele etmesi bir onurdu. Manon başını eğdi ve iki parmağını alnına bastırdı. İtaat, disiplin ve gaddarlık Siyahgaga klanının en aziz tuttukları sözcüklerdi. Geri kalan her şey önemsizdi.

Diğer iki varisin kendisini izlediğini fark ettiğinde Manon’ın başı hâlâ dik ve elleri gerideydi.

Mavikan varisi Petrah baş cadıların en yakınında oturuyordu; grubu kalabalığın ortasındaydı. Manon gerilse de gözlerini onlardan ayırmadı.

Petrah’nın çilli yüzü Manon’inki kadar soluktu ve örgülü saçları Asterin’inkiler kadar sarıydı; koyu, pirinç gibi, gri ışığı yansıtan bir renk. Çoğu gibi o da güzeldi fakat yüzünde ciddi bir ifade vardı. Mavi gözlerinin üzerinde demir yıldızlı tacın yerine yıpranmış bir deri saç bandı vardı. Kaç yaşında

olduğunu kestirmek imkânsız da olsa büyü kaybolduktan sonra böyle görüldüğüne bakılırsa Manon'dan yaşlı olamazdı. Saldırgan bir ifadesi olmasa da yüzü de gülmüyordu. Gü-lümsemeler cadıların arasında nadiren görülürdü. Bir avda ya da ölüm tarlasında olmadıkları sürece.

Sarıbacakların varisi... Iskra ise Manon'a sırtıyor, öfkeli ifadesinden Manon'ın karşılık vermeye can attığı bir meydan okuma taşıyordu. Iskra geçen gün gözcülerinin koridor-da birbirlerine girdiğini unutmamıştı. Iskra'nın kahverengi gözlerine bakılırsa o kavganın bir davetiye olduğu söylene-bilirdi. Manon kendisini Sarıbacak varisinin boğazını kes-se başının ne kadar derde gireceğini hesaplar halde buldu. Böylece gözcüler arasında kavga da çıkmazdı.

Saldırı karşı taraftan gelmezse Manon'ın da hayatının sonu olurdu. Cadı adaleti hızlı işlerdi. Üstünlük savaşları cadıların hayatlarına mal olabilirdi fakat talepler herkese açık bir şekilde gerçekleşmeliydi. Iskra'dan uygun bir kış-kırtma gelmedikçe Manon'ın eli kolu bağlıydı.

Mavikan Ana, Cresseida, "Artık bir araya geldiğimize göre," deyince... Manon'ın dikkati ona odaklandı. "Sizlere buraya ne yapmak için getirildiğimizi göstersek mi?"

Siyahgaga Ana elini köprüye doğru salladı, siyah cüppesi buz gibi rüzgârda şişti. "Göge yürüyeceğiz cadılar."

Kara köprüden geçişleri Manon'ın itiraf etmek istemediği kadar rahatsız edici olmuştu. Önce ayaklarının altında titreşen ve belli ki kimsenin fark etmediği bir koku yayan şu berbat taşlar vardı. Bir de tiz seslerle uğuldayan ve cadıları sağa sola itip oyma tırabzandan aşağı düşürmeye çalışmış gibi görünen rüzgâr.

Geçidin zeminini göremiyorlardı bile. Sis köprüünün altındaki her şeyin üzerini kaplamıştı; orada geçirdikleri gün ve geçitten yukarı tırmandıkları günler boyunca sis hiç kay-

bolmamıştı. Manon bunun kralın oyunu olabileceğini düşünüyordu. Sis in daha fazla soru getirdiğini düşündü. Hiçbirinin dillendirmediği ya da çok da aldırış etmediği sorular.

Kuzey Dişi'nin geniş avlusuna vardıklarında Manon'ın kulakları buz kesmişti ve yüzü kıpkırmızı olmuştu. Her tür hava koşulunda yükseklerde uça da bunu asla uzun süre yapmamıştı. Midesini bedenini sıcak tutan yiyeceklerle doldurmadan asla.

Akan burnunu kırmızı pelerinine sildi. Diğer cadılar meclisi liderlerinin kırmızı kumaşa –her zaman olduğu gibi özele, kibirle ve kıskançlıkla– baktıklarını fark etmişti. En çok da yüzünde bir sırıtışla Iskra bakmıştı. Günün birinde Sarıbacak varisinin suratındaki deriyi yüzmek çok –çok ama çok– hoş olacaktı.

Kuzey Dişi'nin yukarılarına ulaştılar. Burada taşlar daha aşınmış ve oyuktu. Üzerlerinde de ancak Üç Yüzlü Tanrıça'nın ne olduğunu bileceği bir şeyler sıçramıştı. Kokuşuna bakılırsa kandı bu. İnsan kanı.

Beş erkek –o aynı yıpranmış taşlardan yontulmuş gibi görünüyorlardı– üç anayı ciddi bir tavırla başlarını sallayarak karşıladı. Manon büyükannesinin arkasına geçti; bir gözü adamlardayken, diğeri etraflarını kolaçan ediyordu. Diğer iki varis de aynısını yaptı. En azından bu konuda hemfikirdiler.

Varisler olarak öncelikli görevleri baş cadıları korumak, gerekirse bu uğurda canlarını feda etmektir. Manon Sarıbacak Ana'ya baktı. Cadı diğeri iki kadim anayla birlikte dağın gölgeleri arasına yürürken onlar kadar gururluydu. Manon elini bir an olsun silahından, Rüzgârın Satırı'ndan ayırmıyordu.

Çığlıklar, çırpılan kanatların sesleri ve metalik şakırtılar burada daha da kuvvetliydi.

Geniş koridorda yürürlerken adamlardan biri “yanların-

dan geçtikleri çok sayıda mağara ağzına işaret edip Onları burada büyütüp eğitiyoruz, Omega'ya geçecek hale gelene dek," dedi. "Kuluçkahaneler dağın göbeğinde, silah deposunun demir ocaklarının bir kat üstünde. Böylece yumurtalar sıcak tutuluyor, anlıyorsunuz ya. Yuvalar onun da bir kat üstünde. Onları cinsiyetine ve türüne göre ayırıyoruz. Boğaları çiftleştirmediğimiz sürece kendi yuvalarında tutuyoruz. Kafeslerindeki herkesi öldürüyorlar. Bunu epeyce zor yoldan öğrendik." Adamlar kıkırdasalar da cadılardan ses çıkmadı. Adam ejderhaların farklı türlerinden söz etmeye koyuldu; en iyisi boğalar olsa da dişi bir ejderha da en az bir boğa kadar amansız ve bir boğadan iki kat daha zeki olabiliyordu. Daha küçük olanlar ise gizli görevler için idealdi. Gece göğünde simsiyah olacak ya da gündüz devriyelerinde görünmemek için soluk mavi olacak şekilde üretilmişti. Adam sıradan ejderhaların renklerini umursamadıklarını, nasıl olsa ne renk olurlarsa olsunlar düşmanlarının ejderhaları gördüklerinde korkudan öleceklerini söyledi.

Taşa oyulmuş basamaklardan indiler. Kan ve dışkı kokusu tüm duyuları köreltiyor, ejderhaların çıkardığı gürültüler –kükremeler, tiz çığlıklar, kayaların üzerinden gelen kanat sesleri– adamın sesini boğuyordu. Fakat Manon gözünü büyükannesinden ve etrafındakilerden ayırmıyordu. Bir adım gerisindeki Asterin'in de aynısını yaptığını biliyordu.

Adam onları geniş bir mağaradaki bir gözlem platformuna çıkardı. Zemin en az on iki metre aşağıda kalıyordu ve odanın bir ucu kayalıklarla son bulurken, diğer ucu demir bir ızgarayla –hayır, bir kapıyla– kapatılmıştı.

Adam "Eğitim çukurlarımızdan biri bu," dedi. "Doğuştan katil olanları ayırt etmek kolay oluyor fakat çoğunun karakterini bu çukurlarda keşfediyoruz. Hanımlar..." Adam "hanımlar" derken yüzünü buruşturmamaya çabalamıştı. "Siz gelip içlerinden hangisini seçeceğinize karar verene dek

burada birbirleriyle mücadele edecekler.”

Siyahgaga Ana gözlerini adama dikip “Peki ne zaman bineklerimizi seçeceğiz?” diye sordu.

Adam yutkundu. “Ejderhalara binmeyi öğrenmeniz için içlerinden daha nazik olanları eğittik.”

Iskra homurdandı. Manon da adamdan gelen hakaret karşısında hırlayacakken Mavikan Ana söze girdi. “At binmeyi bir savaş atının sırtına atlayıp öğrenmez kimse ne de olsa, değil mi?”

Adam öyle rahatlamıştı ki neredeyse olduğu yere yığılıverecekti. “Rahatça uçmaya başladığınızda...”

Arka taraftaki cadılar meclisi liderlerinden biri “Biz rüzgârın sırtında doğduk,” dedi. Kimileri homurdanarak ona hak verdi. Manon sessiz kaldı. Diğer Siyahgaga cadılar meclisi liderleri de. İtaat. Disiplin. Gaddarlık. Şişinecek kadar düşmeyeceklerdi.

Eli ayağına dolanan adam gözlerini Cresseida’dan ayırmadı. Dikenli yıldız tacına rağmen kendisine bir ondan zarar gelmeyecekmiş gibi. Budala. Manon bazen içlerinden en ölümcül olanların Mavikan klanı üyeleri olduğunu düşünürdü.

“Siz hazır olur olmaz,” dedi adam, “seçim faslına girişebiliriz. Sizi bineklerinize bindirir, eğitime başlarız.”

Manon risk alarak gözlerini bir an için büyükannesinden ayırıp çukuru inceledi. Duvarlardan birine devasa zincirler bağlanmıştı ve taşların üzerinde kocaman, koyu kan lekeleri vardı. Bu canavarlardan biri duvara yapıştırılmış gibi. Duvarın ortasında devasa bir çatlak vardı. Duvara çarpılan her neyse çok sert çarpılmıştı.

Manon’un ağzından “Zincirler ne için?” sorusu çıkıverdi. Büyükannesi ona uyarı mahiyetinde bir bakış atsa da Manon gözlerini adama dikti. Tahmin edileceği gibi adamın gözleri Manon’un güzelliği karşısında fal taşı gibi açıldı ve o gözlerin derinlerindeki ölümün farkına vardığı için de öylece kalakaldı.

“Zincirler yem olarak kullanılan canavarlar için,” dedi. “Diğerlerine nasıl dövüşeceklerini, saldırganlıklarını nasıl silaha çevireceklerini öğretmek için kullandığımız ejderhalar. Bize hiçbirini öldürmememiz emredildi, çelimsiz ve sakar olanları bile. Biz de güçsüz olanları iyi bir iş için kullandık.”

Köpek dövüşü gibi bir şeydi bu. Manon bir kez daha lekeye ve duvardaki çatlağa baktı. Yem olan ejderha muhtemelen iri olanlardan biri tarafından fırlatılmıştı. Ejderhalar birbirlerini bile böyle savurabiliyorlarsa insanlara verecekleri zarar... Sabırsızlıktan Manon’un içi içine sığmıyordu. Adamın “Bir boğa görmek ister misiniz?” diye sorması sabırsızlığını daha da artırdı.

Cresseida adama devam etmesi için zarifçe el edince demir tırnakları parıldadı. Adam tiz bir ısıklık çaldı. Zincirler şakırdayıp bir kamçı sesi gelirken kimseden çıt çıkmadı. Çukurun demir kapısı gıcırdayarak kalkmaya başladı. Ardından ejderha ellerinde kamçılar ve mızraklar olan adamlar eşliğinde belirdi.

Herkes heyecanlı bir nefes aldı. Manon bile.

“Titus en iyilerimizden biri,” dedi adam. Sesindeki gurur fark ediliyordu.

Manon gözlerini muhteşem canavardan ayıramadı: Yaratığın alacalı, gri bedeni kösele gibi bir postla kaplıydı, devasa arka bacaklarında Manon’un önkolü uzunluğunda pençeler vardı ve uçlarında kocaman birer pençe olduğu kanatları yaratığın ileri atılırken kullandığı iki kol gibiydi.

Ejderhanın üçgen başı sağa sola oynuyor, salyalar akan ağzının içindeki sarı ve kavisli dişler seçiliyordu. Ejderha çukurda tamamen görünüp etrafındaki adamlara hırlarken adam “Kuyruğunun ucunda zehirli bir diken var,” dedi. Hırıltısı taştan yankılandı ve Manon’un çizmelerinden, bacaklarından yukarı tırmanıp taş kalbine ulaştı.

Ejderhanın bacağına bir zincir bağlanmıştı. Hiç şüphesiz çukurdan uçup gitmesin diye. Bedeni kadar uzun kuyruğunun ucunda bir kedinin tırnaklarını içe çekip çıkarabildiği gibi ileri geri hareket edebilen iki kavisli iğne vardı.

“Günde yüzlerce kilometre yol katedebiliyorlar ve buna rağmen vardıkları yerde savaşmaya hazır oluyorlar,” dedi adam. Cadıların hepsi heyecanla nefes aldı.

Çilli yüzü hâlâ sakın ve ciddi duran Petrah “Ne yiyorlar?” diye sordu.

Adam ensesini ovuşturdu. “Ne olursa. Fakat yiyeceklerini taze tercih ediyorlar.”

Iskra sırtarak “Biz de,” dedi. Sarıbacakların varisi değil, bir başkası bu sözü söylemiş olsa Manon da diğerleriyle birlikte gülümseyebilirdi.

Titus aniden silkindi ve en yakınındaki adamın üzerine atılırken muazzam kuyruğunu kullanarak arkasındaki mızrakları kırdı. Bir kamçı inse de iş iştten geçmişti.

Kan, çılgınlık ve kırılan kemiklerin sesleri. Adamın bacakları ve başı yere indi. Ejderha tek ısırmakta başsız gövdeyi yuttu. Havayı kan kokusu kaplarken Demirdiş cadıları koku kuyu derin derin içlerine çektiler. Önlerindeki adam rahat bir tavır takınmaya çalışarak onlardan bir adım uzaklaştı.

Çukurdaki boğa ejderha şimdi yukarı, onlara doğru bakıyor; yaratığın kuyruğu hâlâ yeri dövüyordu.

Büyü yok olmuşken bu muhteşem canavarların yaratılması imkânsızdı. Büyü yok olsa da Manon o an içinin kararlılıkla dolduğunu hissetti. Orada olmak *kaderinde* vardı. Titus’tan başka hiçbir ejderhayı almayacaktı.

Çünkü ancak en gaddar, karanlığı kendi karanlığına denk bir yaratık onun bineği olabilirdi. Gözleri Titus’un gözlerinin sonsuz karasıyla buluşurken ejderhaya gülümsedi.

Ejderhanın da kendisine gülümsediğine yemin edebilirdi.

Celaena ancak tüm sesler –Emrys’in masasında alçak sesle söylediği şarkılar ve yoğurduğu ekmeği masaya vurdukça çıkan takırtılar, Luca’nın bıçağından gelen doğrama sesleri ve durmadan her konuda konuşup durması– kesilince ne kadar bitkin düştüğünü fark etti. Merdivene doğru döndüğünde karşısında ne bulacağını da biliyordu. Celaena’nın ıslak elleri buruş buruş olmuştu ve boynu ağrıyordu. Fakat... Rowan merdivenin kemerine yaslanmıştı; kollarını kavuşturmuştu ve cansız gözlerinde şiddetin çağrısı vardı. “Gidelim.”

Rowan’ın yüzündeki hissiz ifade değişmese de Celaena bir köşede yüzünü asıp tırnaklarının halinden şikâyet etmediği için savaştının bozulduğu izlenimine kapılmıştı. Celaena odadan çıkarken Luca parmağıyla boğazını kesiyormuş gibi bir hareket yapıp sadece ağzını oynatarak “İyi şanslar,” dedi.

Rowan, Celaena’yı gözcülerin ikisinin her hareketini izlemiyormuşlar gibi davrandıkları küçük bir avludan geçirip bir ormana soktu. Anıttaşlar halkası arasında kalan avludan geçerlerken oradaki büyü bir kez daha tenini ısırdı ve midesi bulandı. Mutfağın duraksız sıcaklığından uzakta, ikisi yosun kaplı ağaçların arasından geçene kadar Celaena’nın

bedeni soğuktan donmuştu bile. Fakat soğuğu bile adama-kıllı hissetmiyordu.

Rowan taşlık bir dağ sırtından ormanın hâlâ sisle kaplı en yüksek noktalarına yürüdü. Aşağıdaki dağ eteklerine ve önlerindeki ovalara bakmak için kısa bir süre durdu; hepsi de yeşil, taze ve Adarlan tehlikesinden uzaktı. İkisi kötü havaların etkisiyle rengi solmuş gibi duran bir tapınak harabesine ulaştı.

Burası taş bloklardan ve üzerlerindeki oymalar rüzgârın ve yağmurun etkisiyle silikleştiği uzun ve düz bir alandan ibaretti. Celaena'nın solunda Wendlyn, dağ etekleri, ovalar ve huzur vardı. Sağında ise Cambrian Dağları'nın oluşturduğu ve ötedeki ölümsüzler diyarının önünü kapatan Cambrian Dağları vardı. Celaena arkasında, epey aşağılarda, dağın sırtında uzanan kaleyi seçebiliyordu.

Rowan çatlamış taşların arasından geçerken canlı ve nemli rüzgâr gümüşü saçlarını savuruyordu. Celaena ellerini gevşekçe iki yanına salmıştı. Daha çok bir refleksti bu tavrı. Rowan tepeden tırnağa silahlıydı ve yüzü amansız bir gaddarlık maskesi gibiydi.

Celaena kendini zorlayıp küçük bir gülümsemeyle Rowan'a baktı. Görev bilincine sahipmiş, eğitim almaya hevesliymiş gibi bir ifade takınmak için çabaladı. "Elinden geleni ardına koyma."

Rowan, Celaena'yı tepeden tırnağa süzdü: Celaena'nın sisteki nemle ıslaklaşmış buz gibi olmuş, buruşmuş tenine yapışmış gömleğine; aynı derecede lekeli ve ıslak görünen pantolonuna, ayaklarının pozisyonuna baktı...

"Şu yapmacıklı, yalandan gülümsemeyi yüzünden sil." Rowan'ın sesi en az gözleri kadar cansız çıksa da Celaena'ya keskin bir ustura gibi batmıştı.

Celaena yapmacıklı ve yalandan gülümsemesini yüzünden silmedi. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

Rowan, Celaena'ya doğru adım attı; bu kez köpek dişleri ortaya çıktı. "İşte ilk dersin kızım: Saçmalamayı kes. Bunlarla uğraşacak havamda değilim ve görünüşünün altında ne denli öfkeli, acımasız ve fena biri olduğun umurunda olmayan tek kişi varsa o da benim."

"Görünüşümün altında ne kadar öfkeli, acımasız ve fena biri olduğumu görmek isteyeceğini sanmam."

"İstediğin kadar sertlik tasla prenses çünkü senin ömrünün on katı daha uzun bir süre savaşa yoğruldu ben."

Celaena içinde biriken gücü serbest bırakmasa da –hayır, çünkü Rowan, Celaena'nın teninin altında neyin yattığını, neyin pençelerini içinde gezdirdiğini gerçekten anlamıyordu– yüzündeki ifadeyi kontrol etmeye çalışmayı bıraktı. Dudakları gerildi.

"Daha iyi. Şimdi dönüş."

Celaena "Dönüşüm kontrol edebildiğim bir şey değil," derken sesine hoş bir ton vermeye yeltenmedi.

"Mazeret istemedim senden. *Dönüş.*"

Celaena bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Çocukken üzerinde hiç çalışmamıştı ve geçen on yılda öğrenmesi için fırsatı da olmamıştı. "Umarım atıştırmalık bir şeyler getirmişsindir çünkü bugünkü ders dönüşmeme bağlıysa burada epey uzun bir zaman oyalanacağız demektir."

"Sayende seni eğitmekten *gerçekten* keyif alacağım." Celaena'nın içinden bir his, Rowan'ın pekâlâ *eğitmek* yerine *diri diri yemek* sözcüklerini koysa hiçbir şey fark etmeyeceğini düşündü.

"Usta-çıracak eğitimi hikâyelerini bir düzine farklı şekilde yaşadım zaten, bu yüzden neden bu saçmalığı da kesmiyoruz?"

Rowan'ın gülümsemesi daha sessiz daha ölümcül bir hal aldı. "Çokbilmiş çeneni kapa ve dönüş."

Celaena'nın içi kıpır kıpır oldu; boşlukta çakan bir yıldız

rım gibi bir histi bu. “*Hayır.*” Sonra Rowan saldırdı.

Celaena bütün sabah Rowan’ın darbelerini nasıl indirdiğine, nasıl hareket ettiğine, çevikliği ve saldırı açıları üzerine kafa yormuştu. Bu yüzden Rowan’ın ilk yumruk darbesinden yana çekilerek kaçtı. Saçları rüzgârda uçuştı.

Hatta ikinci darbeden de kaçacak kadar ters yöne çekildi. Fakat Rowan öyle hızlıydı ki Celaena onun hareketlerini sezemiyordu bile; üçüncü darbeden kaçması, darbeyi bloke etmesi ya da önceden fark etmesi imkânsız oldu. Darbe önceki gece olduğu gibi Celaena’nın yüzüne değil bacaklarına indi.

Ayağı yerden kesilen Celaena devrilirken dengesini toplamak için olduğu yerde dönse de yeterince hızlı davranamadı ve alnını aşınıp düzleşmiş bir kayaya vurdu. Sırtüstü döndüğünde gri göğü gördü ve çarpmanın etkisi hâlâ kafatasının içinde yankılanırken nasıl nefes alıp verildiğini anımsamaya çalıştı. Rowan akıcı hareketlerle Celaena’nın üzerine atılıp tepesine oturdu. Güçlü bacakları Celaena’nın kaburgasına gömüldü. Nefes alamayan, başı dönen, bütün sabah mutfakta çalışmaktan ve haftalardır adamakıllı yemek yememekten kaslarında güç kalmayan Celaena, Rowan’ı üzerinden atamadı; elinden hiçbir şey gelmedi. Kilo ve kas gücü açısından Rowan ona üstün gelmişti ve Celaena hayatında ilk kez bir rakiple baş edemeyeceğini fark etti.

Rowan “*Dönüş,*” diye tısladı.

Celaena ona güldü; kendi sesi kendi kulaklarına bile cansız ve perişan geldi. “İyi deneme.” Başı zonklayan Celaena’nın alnının sağ tarafından aşağı kan akıyor, Rowan şimdi Celaena’nın göğsünün üzerinde *oturuyordu*. Rowan’ın ağırlığı altında boğulan Celaena bir daha güldü. “Beni kızdırarak dönüşmemi sağlayacağını mı sanıyorsun?”

Rowan homurdandı. Celaena ona bakarken gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Gözünü her kırışığında bede-

nine acı dalgaları yayılıyordu. Muhtemelen gözü hiç morarmadığı kadar kötü moraracaktı.

Celaena başındaki zonklamaya rağmen konuşarak “İşte bir fikir: Ben çok zenginem,” dedi. “Bu eğitimi bir hafta kadar sürdürüyormuş gibi yapsak, sonra sen Maeve’e topraklarına adım atmaya hazır olduğumu söylesen ve ben de sana istediğin kadar altın versem?”

Rowan köpek dişlerini Celaena’nın boynuna öyle yaklaştırdı ki en küçük bir hareketiyle boğazını parçalayabilirdi. “İşte bir fikir,” diye gürlledi. “On yıldır etrafta gezinip kendine suikastçı demek dışında ne yaptığını bilmiyorum. Fakat sanırım bildiğini okumaya alışmışsın. Kendini kontrol edemiyorsun. Özdenetimin de yok, disiplinin de. Derinlerdeki gerçek özdenetimden yoksunsun. Sen bir *çocuksun*, hem de şımarık bir çocuk.” Sonra yeşil gözlerinde sadece tiksintiyle “Ve,” diye ekledi, “bir korkaksın.”

Kolları yere yapışmış olmasa Celaena oracıkta Rowan’ın yüzünü parçalardı. Debelendi, Rowan’ı üzerinden atmak için bildiği her tekniği denedi. Fakat Rowan yerinden bir santim bile kıpırdamadı.

Kalın, acımasız bir kahkaha. “Bu sözcükten hoşlanmıyorsun demek?” Rowan, Celaena’nın üzerine iyice abandı; bulanık gören Celaena, Rowan’ın dövmesini seçti. “*Korkak*. Masum insanlar yakılıp katledilirken sen on yıl boyunca kaçtın ve...”

Celaena, Rowan’ı işitmez oldu.

Öylece duymaz oldu.

Yine su altında olmak gibi bir histi bu. Bir hışımla Nehemia’nın odasına dalıp onun güzel bedenini yataкта parçalanmış halde bulmak gibi. Sevilen, cesur Galan Ashryver’in halkının tezahüratlarıyla günbatımına doğru at sürüşünü izlemek gibi.

Celaena hareketsizce uzanıp gökte hareket eden bulut-

lara baktı. Rowan'ın işitemediği son sözlerini bitirmesini ve hissetmeyeceğinden gayet emin olduğu yeni bir darbenin inmesini bekledi.

Rowan aniden "Ayağa kalk," dedi. Ayağa kalkmasıyla Celaena ışığı ve dünyanın genişliğini yeniden sezer oldu. "Ayağa kalk."

Ayağa kalk. Chaol da bir keresinde Celaena'ya böyle demişti. Acı, korku ve matem Celaena'yı çıldırmanın eşiğine getirdiğinde. Fakat Nehemia'nın öldüğü, Celaena'nın Archer'ın karnını deştığı, Chaol'a korkunç gerçeği anlattığı gün aştığı o eşik... Chaol onun o uçurum eşiğinden aşağı düşmesine önayak olmuştu. Celaena hâlâ düşüşteydi. Ayağa kalkamazdı çünkü düştüğü yerin ayaklarını koyabileceği bir dibi yoktu.

Güçlü, sert eller Celaena'nın omuzlarının altındaydı ve her şey dönüyordu. Sonra yüzünün dibinde biten o dövme, öfkeli surat. Varsın Rowan, Celaena'nın başını kocaman ellerinin arasına alıp boynunu kırsındı.

Rowan, Celaena'yı bırakıp "Zavallısın," dedi. "Omurgasız ve zavallı."

Celaena Nehemia için çabalamalıydı, çabalamak *zorundaydı*...

Fakat göğsünün içinde o canavarın yaşadığı o yere uzandığında sadece örümcek ağları ve küller buldu.

Celaena'nın başı hâlâ dönüyordu ve kurumuş kan yüzünü kaşındırıyordu. Kanı silmeye yeltenmedi. Ayrıca gözündeki, Mistward'a geri dönmeyip tapınak harabelerinden ağaçlık dağ eteklerine yürüdükleri sırada daha da koyulaştığından emin olduğu morluğu umursamıyordu bile.

Rowan çimenli, yer yer küçük tepelerin serpiştiği bir platonun bir ucunda durup bir kılıç ve hançer çıkarırken Celaena ayakta zor duruyor, sağa sola sallanıyordu. Sonra tüm-

seklerin tepe olmadığını; bunların höyükler, çok eskiden ölen lordların ve prenslerin kadim mezarları olduğunu fark etti. Höyükler platonun bitip ağaçların başladığı diğer uca kadar uzanıyordu. Düzinelerce mezar vardı. Hepsinin de taş eşikleri ve demir kapıları vardı. Celaena bulanık görüşüne ve başındaki ağrıya rağmen ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Otlarla kaplı bu tümsekler sanki... nefes alıyordu. Uyunuyorlardı sanki. Demir kapılar... Gulyabanileri zamanında çaldıkları hazinelerle beraber içeride tutmak için. O gulyabaniler höyüklere girip ezelden beri orada pusuya yatmış, içerideki altına göz diken, ne yaptığını bilmeyen budalalarla beslenmişlerdi.

Rowan başını höyüklere doğru eğdi. “Niyetim sen gücünün üzerinde biraz kontrol sahibi olana dek beklemektir, seni gece getirecektim, höyüklerdeki gulyabaniler gerçekten tehlikeli olduklarında. Fakat bir iyilik olarak görebilirsin çünkü gündüz gözüyle dışarı çok azı çıkar. Höyüklerin arasından geç, gulyabanilerle yüzleş ve alanın diğer ucuna ulaş Aelin. Sonra ne zaman istersen Doranelle’e gideriz.”

Bu bir tuzaktı. Celaena bundan gayet emindi. Rowan sonsuzluğa nail olduğundan yüzlerce yıl süren oyunlar oynayabiliyordu. Celaena’nın sabırsızlığı, ölümlülüğü, kalbinin her atışının onu ölüme daha da yaklaştırması... Tüm bunlar ona karşı kullanılıyordu. Gulyabanilerle yüzleşmek.

Rowan’ın silahları parıldadı. Celaena uzansa silahları tutabilirdi. Rowan güçlü omuzlarını silkip “Ya silahlarını yeniden hak etmeyi beklersin ya da şu halinle alana girebilirsin.”

Celaena taşan hiddetinin etkisiyle “Çıplak ellerim bile silahtır benim,” dedi. Rowan ona alaycı bir sırıtişla karşılık verdi ve tepelerin oluşturduğu labirente doğru salındı.

Celaena, Rowan’ı yakından takip ediyor, onun ardından

sırayla höyüklerin etrafından dolaşıyor ve çok geride kalırsa Rowan'ın kendisini gazeine orada bırakacağını biliyordu.

Demir kapıların ardından düzenli nefes alıp verişler ve uyanan varlıkların esneme sesleri geliyordu. Süslü kapılar taş pervazlara muhtemelen Wendlyn'den de eski kazıklar ve çivilerle tutturulmuştu.

Celaena'nın ayakları otların arasında hışırtılar çıkarıyordu. Kuşlar ve böcekler bile orada yüksek sesle ötmüyordu. Tepelerin arasından geçtiklerinde karşılarında etrafında ölü çimlerle kaplı bir daire olan, höyüklerin en harap durumda olanı göründü. Diğer höyükler yuvarlakken bu höyük üzerine kadim bir tanrı basmış gibi duruyordu. Yassılaştırmış tepesini eğri büğrü otlar kaplamıştı; eşğin üç devasa taşı ezilmişti, lekelenmişti ve çarpık duruyordu. Demir kapısı ise yerinde yoktu.

İçeride sadece karanlık vardı. Ezeli, nefes alıp veren bir karanlık.

Karanlık kendisine doğru uzanırken Celaena'nın kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

"Senden burada ayrılıyorum," dedi Rowan. Dairenin içine adım atmamıştı ve çizmeleri ölü çimlere bir santim uzakta kalmıştı. Rowan'ın gülümsemesi yabani bir hal aldı. "Seninle alanın diğer yanında buluşuruz."

Rowan, Celaena'nın bir tavşan gibi fırlayıp oradan kaçmasını bekliyordu. Aslında Celaena bunu yapmak isterdi de. Tanrılar adına, bu yer, bu sadece yüz metre kadar ötesindeki lanet olası höyüğe baktıkça içinden güneşin gece gündüz hiç batmadığı bir yer bulana dek kaçmak, kaçmak geliyordu. Fakat bunu yaparsa ertesi gün Doranelle'e gidebilecekti. Ve kendisini alanın diğer yarısında bekleyen o gulyabaniler... Celaena'nın o güne dek gördüklerinden, savaştıklarından, dünyada ve içinde bulduğu her şeyden beter olamazlardı.

Bu yüzden başını Rowan'a doğru sallayıp ölü araziye adım attı.

Merkezdeki höyüğe doğru attığı her adımda Celaena'nın kalbi daha da sesli atmaya başladı. Lekeli, kadim taşların arasındaki karanlık büyüyor, bir girdap gibi dönüyordu. Hava da serinlemişti. Soğuk ve kuruydu.

Rowan onu izlerken Celaena durmayacaktı. Yapması gereken onca şey varken duramazdı. Kapı boşluğuna ve ardında bekleyen şeye uzun süre bakmaya cesaret edemiyordu. içindeki gurur –o aptalca, ölümlülere has gurur– onu alanın geri kalanını koşarak geçmekten alıkoyuyordu. Aklına koşmanın sadece yırtıcıları daha da çektiği geldi. Bu yüzden adımlarını yavaş tutarak aldığı tüm eğitimleri gözünün önüne getirdi. Çaputlarla örtülü büyük bir açıklıktan ibaret gulyabani kapı eşiğine biraz daha yanaştığında bile.

Fakat gulyabani Celaena höyüğe girecek kadar yaklaştığında bile höyükten çıkmadı... Duraksadı.

Celaena höyüğü geride bırakacağı sırada kulaklarına titreşen ve bayat bir hava doldu. Belki de kaçmak iyi bir fikir değildi. Gulyabanilere karşı en iyi silah büyüyse elleri işe aramazdı. Yine de gulyabani eşiğin ardında durmaya devam ediyordu.

O tuhaf, ölü hava bir kez daha Celaena'nın kulaklarının

içine dolarken başının içinde tiz bir çınlama duydu. Koşmaya başladı, yakınlarında her nasıl bir saldırgan varsa ona karşı kullanabileceği her ayrıntıyı bulmak için etrafını taradı. Alanın diğer ucunda ağaçlar sisle karışan esintide sağa sola oynuyordu. Diğer uç çok da uzakta değildi.

Kulaklarındaki çınlama devam eden ve her adımında daha da kötüleşen Celaena merkezdeki höyüğün yanından geçerken sesin etkisini azaltmak için ağzını açtı. Gulyabani bile sestten rahatsız olmuştu. Yaratığın tereddüdünün sebebi ne Celaena ne de Rowan'dı.

Ölü çimlerden oluşan daire birkaç adım, yalnızca birkaç adım sonra sona erecekti. Sonrasında Celaena bir gulyabaniyi bile korkudan titreten şeyden –her ne ise– kaçabilecekti.

Hemen ardından Celaena onu gördü. Höyüğün arkasında dikilen adamı.

Bir gulyabani değildi. Celaena'nın bir an için gördüğü soluk bir ten, gece kadar siyah saçlar, hayal etmesi güç bir güzellik ve kalın bir boynu saran akik bir burma gerdanlıktı. Bir de...

Karanlık. Celaena'nın tepesine inen bir karanlık dalgası.

Zihinsel bir boşluk değildi bu; gerçek karanlıktı. Adam ikisinin üzerine bir battaniye sermiş gibi.

Celaena zeminin çimli olduğunu *hissetse* de zemini göremiyordu. *Hiçbir şey* göremiyordu. Ne öteyi, ne yanları, ne geriye. Şimdi bir anafor gibi dönen siyahla baş haşaydı.

Celaena diz çöktü ve karanlığa göz gezdirirken küfretmemek için kendisini tuttu. Şekline rağmen bu şey her ne ise ölümlü değildi. O mükemmelliğinin ve dipsiz gözlerinin insani hiçbir yanı yoktu.

Celaena üst dudağından süzülen kanı hissetti. Burnu kanıyordu. Kulaklarındaki gümbürtü tüm düşüncelerini, kuracağı her türlü planı boğuyordu. Bedeni bu şey her ne ise onun özünü reddediyormuş gibiydi. Karanlık hiçbir yere

gitmedi; anlaşılmaz ve sonsuzdu.

Dur. Nefes al.

Fakat Celaena'nın arkasında nefes alıp veren biri vardı. Adam mıydı bu? Yoksa başka bir şey mi?

Nefeslerin sesi giderek güçlenip yaklaşırken Celaena'nın burnunu, dudaklarını ve tenini soğuk hava yaladı. Kaçmak... Kaçmak öylece beklemekten daha akıllıcaydı. Celana sekerek adımlar attı. Bu adımların onu alanın diğer ucuna ulaştırmış olması gerekse de...

Hiçbir şey. Sadece sonsuz bir siyah ve giderek yaklaşan, nefes alıp veren; üzerine toz, leş ve Celaena'nın çok uzun zamandır koklamadığı fakat asla da unutamadığı bir başka koku sinmiş o şey. Bu son koku o odayı bir boya gibi kaplamıştı.

Ah, *tanrılar adına*. Boynundaki nefes kulağına doğru yükseliyordu.

Celaena arkasına döndü, belki de sonuncu olabilecek bir nefes çekti ve parlak bir ışıkla her şey beyaza büründü. Bulutlar ya da çimler yoktu. Ne de yakınlarında bir Fey prensi vardı. Oda..

Bu oda...

Hizmetçi kadın çılgık atıyordu. Tiz ses bir çaydanlığın ötüşü gibiydi. Kapalı pencerelerin önlerinde su birikintileri oluşmuştu. Celaena geçen gece aniden bastıran güçlü fırtınada çarpan bu pencereleri bizzat kapatmıştı.

Yatağın da yağmurdan dolayı ıslandığını düşünmüştü. Odaya girmişti çünkü fırtına kulağına korkunç şeyler getirmiş, ona bir şeylerin *ters* gittiğini hissettirmişti. Odanın köşesinde dikilen biri varmış gibi. Kırısaldaki köşkün güzelce döşenmiş odasındaki yatağı ıslatan yağmur değildi.

Celaena'nın üzerinde, ellerinde, teninde ve geceliğinde kuruyan da yağmur değildi. O koku... Sadece kan değil, başka bir şey de vardı o kokuda. Celaena yüksek sesle "Bu ger-

çek değil,” dedi. Üzerinde bir hayalet gibi dikildiği yataktan uzaklaştı. *“Bu gerçek değil.”*

Fakat anne-babası oradaydı; yatakta sere serpe uzanıyorlardı ve gırtlakları bir kulaktan diğerine kadar kesilmişti.

Babası... Geniş omuzlu ve yakışıklı babasının teni şimdi den külrengine çalmıştı.

Annesi... Altın sarısı saçlarına kan bulaşmıştı ve yüzü... yüzü...

Hayvanlar gibi kesilmişlerdi. Yaralar öyle berbat, geniş ve derindi ki anne-babasının görüntüsü çok... çok...

Celaena kustu. Dizlerinin üzerine çöktü. Mesanesinin gevşemesinin hemen ardından bir kez daha kustu.

Sıcak ıslaklık pantolonuna yayılırken güçlkle “Bu gerçek değil, gerçek değil,” dedi. Nefes alamıyordu, nefes alamıyordu, nefes...

Ardından odadan kaçmak için doğrulup koştu ve ahşap kaplama duvarlardan bir hayaletmiş gibi geçti. Ta ki...

Bir başka yatak odası ve bir başka ceset.

Nehemia. Bedeni deşilmiş, parçalanmış, kirletilmiş.

Celaena’nın arkasında gezinen şey bir elini Celaena’nın belinden karnına götürdü ve bir âşık nezaketiyle Celaena’yı kendisine çekip göğsüne yasladı. Celaena paniğe kapılmıştı. Bu öyle güçlü bir panikti ki dirseğini omuz hizasından geriye savurdu ve kendisine etten ve kemiktenmiş gibi gelen bir şeye vurdu. Yaratık tıslayarak Celaena’yı bıraktı. Celaena’ya tek gereken de buydu. Koştı, arkadaşının bir yanılısamadan ibaret olan kanı ve organlarının arasından geçti ve...

Solgun güneş ışığı, cansız çimler ve Celaena’nın kendisine doğru koştuğu tepeden tırnağa silahlı, gümüş saçlı, ne Celaena’nın giysilerindeki kusmukla ne de ıslattığı pantolonuyla ve gırtlğından boğulurmuşçasına çıkan tiz seslerle ilgilenen savaşı. Celaena Rowan’ın yanına varana dek koş-

tu ve yeşil çimlerin üzerine yıkıldı. Çimleri tuttu, kopardı ve midesinde safradan başka bir şey kalmayana dek öğürdü. Çığlık atıyor, hıçkırıyor, bazen ise hiçbir ses çıkarmıyordu.

Sonra içindeki dönüşümü, çalkalantıyı hissetti; sanki midesinin altında bir kuyu açılmış da içi amansız, cayır cayır yanan bir ateşle dolmuştu.

Hayır. Hayır.

Celaena bir anda içinin büyük bir acıyla dolduğunu hissetti. Görüşü bir alabildiğine net oluyor bir yeniden ölümlülerin kısıtlı görüşüne dönüyordu; köpek dişleri bir çıkıp bir geri çekilirken dişlerine bir ağrı girdi. Bir gelgit hali içindeydi, bir ölümsüz bir ölümlü oluyor, bir sinekkuşunun kanat çırpışları kadar hızlı dönüşüyordu...

Dönüşümün her aşamasında Celaena'nın içindeki kuyu derinleşiyor ve yangın bir güçlenip bir zayıflıyor, alevler daha da yükseliyordu...

Sonra Celaena adamakıllı bir çığlık attı çünkü boğazı yanıyordu. Belki de ağzından çıkan bu nihayet dizginlerinden kurtulan büyüydü.

Büyü...

Celaena ormandaki ağaçların gölgesinde uyandı. Vakit hâlâ gündüzdü ve gömleğindeki, pantolonundaki, çizmelerindeki toprağa bakılırsa Rowan onu höyüklerden buraya sürüklemiş olmalıydı.

Gömleğinin ve pantolonunun üzerindeki kusmuk olduğunu fark etti. Bir de... Altını ıslatmıştı. Yüzü kızarsa da altına işemesinin ve midesinin kalkmasının *nedenlerine* dair düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Ve o son düşüncesi, büyüyle ilgili olan...

Birinin “Disiplinin, kontrolün ve cesaretin yok,” diye homurdandığını işitti.

Başı zonklayan Celaena, Rowan'ın bir kayanın üzerinde

oturduğunu fark etti. Kaslı kollarını dizlerinde kavuşturmuştu. Sol elinden bir hançer sarkıyordu. Herhalde Celaena pislik içinde yataarken o lanet hançeri havaya atıp tutmakla meşgul olmuştu. Rowan hissiz bir ses tonuyla “Başarısız oldun,” dedi. “Alanın diğer ucuna varmaya vardın fakat ben senden gulyabanilerle yüzleşmeni istemiştim, bir büyü nöbeti geçirmeni değil.”

Celaena güçlükle konuşarak, hırıltılı bir sesle “Seni öldüreceğim,” dedi. “Ne cüretle...”

“Oradaki bir gulyabani değildi prenses.” Rowan’ın dik kati Celaena’nın arkasında kalan ağaçlara çevrilmişti. Celaena öfkeyle Rowan’a kendisini Doranelle’e götürmesi için yapması gerekenleri daha ayrıntılı belirtmesi gerektiğini söyleyecek oldu. Fakat Rowan’ın gözlerine baktığında savaşçının gözlerinin “*O şey orada olmamalıydı,*” der gibi baktığını fark etti.

Celaena da bakışlarıyla ona “*Öyleyse oradaki neydi seni aptal pislik?*” der gibi karşılık verdi.

Rowan çenesini sıkıp bu kez konuşarak “Bilmiyorum,” dedi. “Haftalardır insan postu peşinde deri avcıları tepelerde geziniyordu fakat... bu farklı bir şeydi. Bunun gibi bir şeyle hiç karşılaşmamıştım, ne bu topraklarda ne de başka bir yerde. Seni oradan uzağa sürüklemek zorunda kaldığım için de o şeyin ne olduğunu yakın zamanda öğreneceğimi de sanmıyorum.” Rowan, Celaena’nın ne halde olduğunu hatırlatan imalı bir bakış attı. “Dairenin diğer ucuna vardığımda o şey gitmişti. Bana neler olduğunu anlat. Tek gördüğüm karanlıktı ve sen tekrar belirdiğinde... farklıydın.” Celaena cesaretini toplayıp bedenine bir kez daha baktı. Teni kemik gibi beyaz olmuştu; Varese’in çatılarında uzanarak az çok bronzlaştırdığı teninin koyu rengi silinivermiş gibiydi. Üstelik bu beyazlığının nedeni sadece korku ve mide bulantısı da değildi.

“Hayır,” dedi Celaena. “Ayrıca cehennemin dibine git.”

“Başkalarının hayatları buna bağlı olabilir.”

Celaena “Kaleye dönmek istiyorum,” diye fısıldadı. Tuhaf yaratıklar, deri avcıları ya da bu konuya dair hiçbir şey işitmek istemiyordu. Sözcükler onu yoruyordu. “Hemen.”

“İşin ben bittiğini söylediğimde biter.”

“İster beni öldür, ister bana işkence et ya da beni bir tepeden aşağı at; bugünlük benden *bu kadar*. O karanlıkta kimsenin görmemesi gereken şeyler gördüm. Karanlık beni anılarımin içine çekti, hem de pek hoş olmayan anıların. Bu kadarı senin için yeterli mi?”

Rowan bir homurtu çıkarsa da ayağa kalkıp yürümeye başladı. Sendeleyen, tökezleyen, dizleri titreyen Celaena onun peşinden gitti. Ta Mistward’un koridorlarına dek. Kaleye varınca yanlarından geçen gözcüler ve işçiler ıslattığı pantolonunu ve kusmuğu görmesin diye bedenini uygun bir açıyla çevirdi. Fakat yüzünü gizlemesi mümkün değildi. Dikkatini prene odakladı. Ta ki Rowan ahşap bir kapıyı açana ve buhar yüzüne çarpana dek. “Burası kadınlar hamamı. Odan bir kat yukarıda. Yarın şafakta mutfakta ol.” Ardından Rowan, Celaena’yı bir kez daha terk etti.

Celaena buharlı odaya adım attı. İçeride kimin olduğuna aldırış etmeden giysilerini çıkardı ve kendisini gömme taş küvetlerden birinin içine bıraktı. Sonra uzun, uzun bir süre kımıldamadan yattı.

Chaol babasının buluşmalarına yirmi dakika gecikmesine hiç de şaşmamıştı. Babasının bürosuna girip masasının karşısındaki sandalyeye kurulduktan sonra neden geciktiğine dair hiçbir açıklama yapmamasına da. Babası hesaplı bir soğukluk ve hoşnutsuzlukla büroya göz gezdirdi: Pencere yoktu, halı eskimişti ve içine Chaol'un cilalamaya ya da tamire göndermeye hiç vakit bulamadığı silahları tıktığı bir sandık kapağı açık halde duruyordu.

En azından oda tertipliydi. Chaol'un masasının üzerindeki az sayıdaki kâğıt düzgünce istiflenmişti ve cam kalemleri kalemliklerindeydi. Chaol'un nadiren giymeye fırsat bulduğu zırhı da köşede parılıyordu. Nihayet babası "Şanlı kralımızın Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'na verdikleri bunlar mı yani?" diye sordu.

Chaol omuz silkince babası oğlunun ağır, meşe masasını inceledi. Masa Chaol'a selefinden kalmıştı ve o masanın üzerinde Chaol ve Celaena...

Chaol o günün hatırasını kanı kaynamadan aklından atarak babasına gülümsedi. "Cam müstemilatta daha geniş bir büro olsa da ben adamlarıma yakın olmak istedim." Gerçeği söylemişti. Ayrıca Chaol şatonun yöneticilere ayrı-

lan kanadına yakın olmak ve saraylılarla, konsey üyeleriyle aynı koridoru paylaşmak istememişti.

“Akıllıca bir karar.” Babası eski ahşap sandalyede arkasına yaslandı. “Bir liderin içgüdüleri bunlar.”

Chaol gözlerini uzunca bir süre babasına dikti. “Ben seninle Anielle’e dönmek üzereyken nefesini beni övmeye harcamana şaşırdım.”

“Öyle mi? Gördüğüm kadarıyla bu sözde dönüş için hiçbir hazırlık yaptığın yok. Yerine geçecek birini bile aramıyorsun.”

“Konumumu küçümseseydin de ben ciddiye alıyorum. Bu sarayı öyle herhangi birine emanet etmeyeceğim.”

“Majestelerine saraydan ayrılacağını bile söylemedin.” O hoş ve donuk gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. “Önümüzdeki hafta saraydan ayrılmak için krala ricada bulunduğumda kendisi senin bana eşlik edeceğine dair tek kelime söylemedi. Ben de başın derde girmesin diye dilimi tuttum.”

Chaol yüzündeki donuk, hissiz ifadeyi korudu. “Bir kez daha söylüyorum, yerime uygun birini bulmadan gitmeyeceğim. Bu yüzden seninle görüşmek istedim. Zamana ihtiyacım var.” Kısmen de olsa söyledikleri doğrudu.

Chaol birkaç gecedir yaptığı gibi Aedion’ın –bir başka tavernada, daha çok para harcanan ve daha kalabalık– parti-sine uğramıştı. General yine orada değildi. Bir şekilde herkes Aedion’ın orada olduğunu *zannetmişti*. İlk gece onunla partiden ayrılan fahişe bile generalin –kadının hizmetlerinden yararlanmadan– ona bir altın sikke verdiğini, ardından daha fazla köpüklü şarap içmek için yanından ayrıldığını söylemişti.

Chaol fahişenin Aedion’dan ayrıldığını söylediği sokak köşesine gitmiş fakat etrafta hiçbir ipucuna rastlamamıştı. Kimsenin Bela’nın tam olarak nereye geleceğini veya o aralar nerede kamp kurduklarını bilmemesi de ilginçti.

Herkesin bildiği birliğin yolda olduğuydu. Chaol gün içinde Aedion'ın izini sürmekle fazlasıyla meşgul oluyordu ve kralın çeşitli toplantılarında ve verdiği yemeklerde hiçbir şekilde generalle karşılaşmıyordu. Fakat o gece niyeti partiye erkenden gitmek böylece Aedion'ın partiye gelip gelmediğini ya da nereye sıvıştığını görmektir. Chaol, Aedion'a karşı kullanabileceği bilgilere ne kadar erken ulaşırsa bu saçmalığı o kadar erken sonlandırır ve istifasını vermeden önce kralın dikkatini üzerinden çekebilirdi.

Babasıyla görüşmek istemesinin nedeni kendisini gecenin ortasında uyandıran bir düşünce, muhtemelen hiçbir şey başarma fırsatı bulamadan Chaol'un ölümüne neden olacak bir nebze delice ve epey tehlikeli bir plandı. Chaol, Celaena'nın bulduğu büyüyle ilgili tüm kitaplara göz gezdirmiş fakat büyüü özgür kılmak –niyeti böylece Dorian'a ve Celaena'ya yardım etmektir– hakkında hiçbir bilgiye ulaşamamıştı. Fakat Celaena bir keresinde Chaol'a Archer ve Nehemia'nın yönettikleri asiler grubunun iki iddiası olduğunu söylemişti. Bunlardan ilki Aelin Galathynius'un yerini bildikleri, ikincisi ise Adarlan Kralı'nın kıtaya hükmeden gizemli gücünü etkisiz kılmanın yolunu keşfetmelerine az kaldığıydı. Elbette bu iki iddiadan ilki yalandı. Fakat bu asilerin büyüünün nasıl özgür kılınacağını bilemeleri biraz olsun olasıysa... O zaman Chaol'un şansını denemesi gerekiyordu. Zaten Aedion'ın peşindeydi ve Celaena'nın asilerin gizli sığınaklarıyla ilgili tüm notlarını görmüştü. Böylece onları nerede bulabileceğine dair bir fikir edinmişti. fakat bu konuya özenle eğilmesi gerekiyordu ve mümkün olduğunca çok zamana ihtiyacı vardı.

Babasının donuk gülümsemesi kayboldu ve on yıllarca Anielle'i yönetmesinden gelen gerçek ciddiyeti yüzeye çıktı. "Söylentilere göre onurunu her şeyin üzerinde tutan bir adammışsın. Fakat daha verdiğin sözleri bile tutmadı-

ğın için ben senin gerçekte nasıl bir adam olduğunu merak ediyorum. Ayrıca...” Babası alt dudağını ısırarak “Kadını-
nı Wendlyn’e göndermekteki amacını da merak ediyorum,”
dedi. Chaol kaskatı kesilmemek için kendisini tuttu. “Zira
asil Yüzbaşı Westfall söz konusu olduğunda, kendisinin ma-
jestelerinin şampiyonunun diğer ülkelerdeki düşmanları-
mızın hakkından gelmesini gerçekten isteyeceğinden şüphe
yok. Fakat sözlerinde durmayan, yalancı Chaol’un...”

Chaol sözcüklerin üzerine basa basa “Sana verdiğim söz-
den döndüğüm yok,” dedi. “Anielle gitmek niyetindeyim; her
tanrının huzurunda, her tapınakta bunun için yemin edebi-
lirim. Fakat ancak kendime bir halef bulduğumda.”

Babası “Sen söz vereli bir ay oldu,” diye gürlledi.

“Zaten lanet hayatımın geri kalanında hep yanında ola-
cağım. Bir iki ay senin için çok mu önemli?”

Babasının burun delikleri şişti. Neden Chaol’un çabucak
Anielle’e dönmesini istiyordu? Babasını biraz daha kıvran-
dırmak isteyen Chaol bu soruyu soracağı sırada babası ma-
sasına bir zarf bıraktı.

Aradan geçen onca yıla rağmen Chaol annesinin el yazı-
sını, ismini nasıl zarif harflerle yazdığını anımsıyordu.

“Annen sana bir mektup gönderdi. Herhalde beklenen dö-
nüşün için nasıl da sevinçli olduğunu ifade ediyordur.” Chaol
zarfa dokunmadı. “Okumayacak mısınız?”

Chaol yalan söylemeyi tercih ederek “Ona söyleyecek sö-
züm yok, onun da bana ne söyleyeceğiyle ilgilenmiyorum,”
dedi. Bir başka tuzak, cesaretini kırmanın bir başka yoluy-
du bu. Fakat henüz şatoda yapacak çok iş, öğrenecek ve orta-
ya çıkaracak çok şey vardı. Yakında verdiği sözün gereğini
yapacaktı zaten.

Babası mektubu kapıp tuniğinin içine tıktırdı. “Bunu
işitince annen çok üzülecek.” Chaol söylediği yalanın gayet
farkında olan babasının annesine sözlerini tam olarak ilet-

ceğinden emindi. Kısa bir an için kan beynine sıçradı; tıpkı babasının annesini hor gördüğü, azarladığı ve görmezlikten geldiği anlarda olduğu gibi.

Chaol sakinleşmek için bir nefes aldı. “Dört ay, sonra gideceğim. Sen tarihi belirle, ben gerekeni yapacağım.”

“İki ay.”

“Üç.”

Babasının yüzünde ağır ağır bir gülümseme belirdi. “Üç ay bekleyeceğime krala gider ondan seni hemen göndermesini isteyebilirim pekâlâ.”

Chaol dişlerini sıktı. “O halde karşılığında ne bedel istediğini söyle.”

“Ha, bir bedeli yok. Fakat bana bir iyilik borçlu olduğun fikri hoşuma gidiyor.” Babasının donuk gülümsemesi geri geldi. “Bu fikir çok ama çok hoşuma gidiyor. İki ay evlat.”

Vedalaşmaya yeltenmediler bile.

Sorscha fazla çalışmaktan harap olan bir mutfak hizmetçisi için sakinleştirici bir tonik hazırlamakla meşgulken veliaht prensin sütine çağrıldı. Çok hevesli ve zavallı görünmemek için uğraşsa da kendisini toniği tamamlama görevini alelacele alt seviye çıraqlardan birine yükleyip presin kulesinin yolunu tutmaktan alıkoyamadı.

Daha önce oraya hiç gitmese de tüm şifacıların yaptığı gibi her duruma karşı kulenin yerini öğrenmişti. Muhafızlar başlarını belli belirsiz sallayarak geçmesine izin verdiler ve helezoni merdivenden çıktığında prensin sütinin kapısının açık olduğunu gördü.

Tam bir karmaşayla karşılaştı. Prensın süiti darmadağındı; her yanda kitaplar, kâğıtlar ve bir köşeye atılmış silahlar vardı. Ancak yarım metrelik bir boş alanda masasında oturan Dorian işte oradaydı. Mahcup bir hali vardı. Ya dağınıklık ya da yarılmış dudağı yüzünden.

Sorscha kendisini toplayıp güçbêla eğilerek prensi selamlarken o hain sıcak içini yeniden kaplayıp boynuna ve yüzüne yürüdü. “Ekselansları beni mi çağırdılar?”

Prens boğazını temizledi. “Ben... Şey, sanırım şifaya ihtiyacım olduğunu görebiliyorsundur.”

Prens bir kez daha elini yaralamıştı. Bu seferki yarayı kılıç talimi yüzünden almış gibiydi fakat dudağı... Ona o kadar yaklaşmak Sorscha’nın iradesi için bir meydan okumaydı. İşe elden başlamalıydı. El dikkatini dağıtmalı, onu oyalamalıydı.

Sorscha malzeme sepetini bırakıp merhem ve bandaj hazırlamaya daldı. Dorian’ın sabununun kokusu burnunu okşuyordu. Koku öyle güçlüydü ki prens kısa süre önce banyo yapmış olmalıydı. Prensın sandalyesinin yanında dikilirken Sorscha’nın bunları düşünmesi korkunçtu. Çünkü o profesyonel bir şifacıydı ve hastalarını çıplak hayal etmek hiç de...

Prens, Sorscha’ya bakıp “Neler olduğunu sormayacak mısın?” dedi.

“Bunu sormak haddim değil. Yarayla ilgili bir ayrıntı değilse bilmem gerekmez.” Sorscha’nın sesi niyet ettiğinden daha soğuk ve sert çıkmıştı. Fakat söyledikleri doğrudu.

Maharetle prensin elini sardı. Sessizlik Sorscha’yı rahatsız etmiyordu; bazen yeraltı mahzenlerinde günlerce kimseyle konuşmadığı olurdu. Anne-babası ölmeden önce de sessiz bir çocuktü ve şehir meydanındaki o katliamın ardından daha da sessizleşmişti. Ancak şatoya gelmesinin ardından arkadaş edinmiş ve ara sıra konuşmaktan *hoşlandığının* farkına varmıştı. Yine de şimdi, prensin yanında... Eh, anlaşılan prens sessizlikten pek hazzetmiyordu. Çünkü gözlerini bir kez daha Sorscha’ya çevirip “Nerelisin?” diye sordu.

Yanıtılaması zor bir soruydu bu. Çünkü Sorscha’nın şatoya yolunun nasıl ve neden düştüğünün ardında babasının lekeli eylemleri vardı. Verdiği yanıtın konunun kapanması-

na yeterli olacağını dileyerek “Fenharrow,” dedi.

“Fenharrow’un neresindensin?”

Az kalsın Sorscha’nın yüzü endişeyle çarpılacaktı. Fakat beş yıl boyunca korkunç yaralarla ilgilendikçe kendisini daha iyi denetler olmuş ve yüzündeki bir tek tiksinti ya da korku belirtisinin hastasını zapt etmesini güçleştireceğini iyi öğrenmişti. “Güneyde küçük bir kasaba. Çoğu insan bilmez bile.”

“Güzel kasabadır Fenharrow,” dedi Dorian. “Ufka uzanan o ovalar.”

Sorscha batı sınırında dağların, doğu sınırında denizin olduğu kasabayı uçsuz bucaksız düzlüklerini sevip sevmediğini anımsayacak kadar hatırlamıyordu.

“Hep şifacı mı olmak istedin?”

“Evet,” diye yanıt verdi Sorscha. Çünkü imparatorluğun varisini iyileştirme görevi kendisine verilmişken sadece mutlak bir kararlılık sergileyebilirdi.

Prens sırttı. “Yalancı.”

Sorscha hiç niyetlenmese de kendisini prensin bakışlarına karşılık verir halde buldu; o safir mavisi gözler küçük pencereden sızan ikinci güneşinde ne de parlak görünüyordu. “Kabalık etmek istememiştım eksel...”

“Ağzından laf almaya çalışıyorum.” Dorian sargılarını kontrol etti. “Kafam dağılsın diye.”

Sorscha başını salladı. Çünkü söyleyecek bir sözü olmadığı gibi orada zekice bir karşılık da veremezdi. Dezenfektan merhemini olduğu teneke kutuyu çıkardı. “Ekselansları, sizin için sorun olmazsa yaranın içinin kirli kalmadığından emin olmak istiyorum, bu yüzden de...”

“Sorscha.” Sorscha prensin ismini anımsamasının üzerinde nasıl bir etki yarattığını belli etmemeye çalıştı. Ya da ismini onun ağzından işitmesinin. “Ne yapman gerekiyorsa yap.”

Sorscha dudağını ısırıldı; gergin olduğunda ortaya çıkan

aptalca bir huydu bu. Sonra başını salladı ve Dorian'ın ağzını daha iyi görebilmek için prensin çenesini tutup kaldırdı. Yaraya dokunmasıyla Dorian tısladı. Nefesi Sorscha'nın parmaklarını okşarken prens geri çekilmediği gibi bazı saraylıların yaptığı gibi Sorscha'yı azarlamadı ya da ona vurmadı.

Sorscha merhemi prensin dudağına elinden geldiğince çabukça sürdü. Tanrılar adına, o dudaklar ne de yumuşaktı.

Sorscha yanında yüzbaşıyla yürüyen Dorian'ı ilk gördüğünde onun prens olduğunu bilmiyordu. On üç yaşına ya basmış ya basmamışlardı ve Sorscha kullanılmış giysiler içinde bir çırağı. Fakat kısa bir an için Sorscha'nın o zamanlar ismini bilmediği Dorian ona bakıp gülümsemişti. Herkes yıllarca Sorscha'nın varlığını fark etmemişken bu oğlan onu görmüştü. Bu yüzden Sorscha sonrasında şatonun üst katlarına çıkmak için türlü mazeretler uydurmuştu. Fakat yine onu görmeye çabalarken iki çırağın prensin –tahtın varisi Dorian'ın– ne kadar yakışıklı olduğundan bahsettiğini işitince bir ay boyunca ağlamıştı.

Dorian'a beslediği bu karasevda gizli ve aptalcaydı. Çünkü yıllar sonra onunla yeniden karşılaştığında, Amithy'yle beraber yarasıyla ilgilendiği prens Sorscha'ya dönüp bakmamıştı bile. Sorscha görünmez olmuştu... Diğer çoğu şifacı gibi... Görünmez, tam da istediği gibi. "Sorscha?"

Sorscha bir süredir parmakları merhem kutusunun içinde prensin ağzına bakakaldığını fark edince korkusu daha da büyüdü. "Özür dilerim," dedi. O anki utancını sonlandırmak için kuleden aşağı atlamalı mıydı acaba? "Uzun bir gün oldu." Yalan da değildi bu.

Sorscha bir budala gibi davranıyordu. Daha önce bir erkekle beraber olmuştu; muhafızlardan biriyle, sadece bir kez ve kendisine bir erkeğin dokunmasına pek de meraklı olmadığını anlayacak kadar. Fakat Dorian yanı başındayken; prensin bacakları kahverengi, evde dokunmuş eteğine

sürterken...

Dorian sessizce “Neden kimseye bahsetmedin?” diye sordu. “Benden ve arkadaşlarımdan.”

Sorscha bir adım geriye kaçsa da gözlerini Dorian’ın gözlerinden ayırmadı. Eğitimi ve içgüdüleri gözlerini kaçırmasını söylese de. “Siz şifacılar –hatta kimseye– kötü davranmadınız. Bazen düşünüyorum da bu dünyanın ihtiyacı olan...” Bunu söylemekle çizgiyi aşmıştı. Çünkü bu dünya Dorian’ın babasına aitti.

Dorian ayağa kalkıp Sorscha’nın yarım kalan cümlesini tamamladı “Daha iyi insanlar,” dedi. “Ve babamın revire gelip gidişlerimizi bize karşı kullanabileceğini düşünüyorsun.”

Demek prens Amithy’nin sıra dışı her olayı rapor ettiğini biliyordu. Amithy, Sorscha’ya kendi iyiliğini düşünüyorsa aynısını yapmasını söylemişti. “İma etmek istediğim asla majestelerinin böyle bir şey...”

“Köyün hâlâ var mı? Anne-baban hâlâ hayatta mı?”

Aradan geçen onca yıla rağmen Sorscha konuştuğunda sesine işleyen acıyı gizleyemedi. “Hayır. Köyümüz yandı. Ve hayır, annem ve babam öldüler. Beni Rifthold’a getirdikten sonra göçmenlerden arındırma seferberliği sırasında öldürüldüler.”

Dorian’ın gözlerine keder ve dehşet çöktü. “O halde ne diye buraya geldin ve burada çalışmaya başladın?”

Sorscha malzemelerini topladı. “Çünkü gidecek başka bir yerim yoktu,” dedi. Dorian’ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Ekselansları, haddimi...”

Fakat Dorian’ın bakışlarında anlayış vardı. Sorscha’yı *görüyordu* o. “Üzgünüm.”

“Karar ne size ne de anne-babamı yakalayıp götüren askerlerinize aitti.”

Dorian, Sorscha’ya teşekkür etmeden ona uzunca bir süre baktı. Huzurundan çekilmesi için kibar bir istekti bu.

Sorscha dağınık kuleden ayrılırken ağzını açtığına pişmandı. Çünkü belki de prens bir daha onu böyle uygunşuz bir diyalog yaşanmaması adına hiç yanına çağırmayacaktı. Sorscha konumundan olmayacaktı çünkü prens öyle zalim biri değildi. Fakat bundan böyle Sorscha'nın kendisine hizmet etmesini reddederse bu durum sorular doğuracaktı. Bu yüzden Sorscha o gece küçük karyolasında uzanırken özür dilemenin ya da belki prensle yeniden karşılaşmamak için mazeretler uydurmanın yollarını arayamaya karar verdi.

Ertesi gün hiç beklemediği bir şey oldu ve kahvaltıdan sonra bir haberci gelip ona köyünün adını sordu. Sorscha tereddüt edince haberci köyün ismini öğrenmek isteyen veliaht prens olduğunu söyledi.

Bunu kıtanın kişisel haritasında köyü eklemek için istiyordu.

Omega'daki onca yer arasında yemekhane açık ara en tehlikeli yerdı.

Üç Demirdış klanı kendilerini çoğunlukla yan yana getirmeyecek vardiyalara bölünmüştü; ejderhaları eğitmek, silah odasında talim, ölümlülerin savaş taktikleri üzerine eğitim vermek. Manon onları birbirlerinden ayrı tutmanın zekice olduğunu düşündü. Çünkü ortam epey gerilimliydi ve ejderhalar seçilene dek bu gerilim yatışmayacaktı. Herkes birer boğa ejderha istiyordu. Manon'ın kendisi de bir boğa ejderha, belki Titus'u almayı umsa da diğer cadılar ne zaman fısıltıyla da olsa bir boğa ejderha istediğini söyleseler içinden onların dişlerini dökmek geliyordu.

Üç saatlik vardiyalarında sadece birkaç dakika yan yana geliyorlardı ve cadılar meclisi liderleri cadılar birbirine girmesin diye ellerinden geleni yapıyorlardı. En azından Manon elinden geleni yapıyordu. Bu aralar hiddetini sıkıca dizginlemişti ve Sarıbacak varisi bir kez daha alaycı bir şekilde sırtırsa kan dökülmesi olasıydı. Manon'ın Onüçler'i için de aynı şey söylenebilirdi; içlerinden ikisi –cadıdan çok iblis olan yeşil gözlü ikizler, Faline ve Fellon– hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde bazı geri zekalı Sarıbacaklarla kavga-

ya tutuşmuşlardı. Manon, Asterin'i cezalandırdığı gibi onları da cezalandırmıştı: Her birine üç darbe, herkesin gözü önünde ve aşağılayıcı bir şekilde. Fakat diğer cadı meclisleri ne zaman yan yana gelse hâlâ kavgalar çıkıyordu.

Yemekhaneyi ölümcül yapan da işte buydu. Gün içinde sadece iki öğünde yan yana geliyorlardı ve hepsinin masaları ayrı da olsa havada Manon'ın bıçağıyla doğrayabileceği kadar yoğun bir gerilim vardı.

Manon bir kâse *sulu çamur* –yemekhanede servis edilen hamursu ve vıcık vıcık şey için uydurabildiği en uygun isim buydu– almak için sırada dikiliyordu. Bir yanında Asterin, önünde kendi klan üyelerinin en gerisinde kalan bir Mavikan cadısı vardı. Nasılsa Mavikanlılar her konuda hep birinci geliyorlardı; yemekte sıranın en başında oluyorlar, ejderhalara ilk biniyorlardı (Onüçler hâlâ ejderhalara binip uçamamışlardı) ve muhtemelen ilk binekleri de onlar seçecekti. Manon içinden homurdansa da tepsisini masanın üzerinde kaydırıp soluk yüzlü servisçinin grimsi beyaz bir yiyecek topunu önünde dikilen Mavikan'ın kâsesine döküşünü izledi.

Adamın gırtlığında şişen kalın damara bakarken servisçinin yüz hatlarına bakmaya gerek duymadı. Cadıların hayatta kalmak için kana ihtiyacı yoktu. Fakat insanlar da hayatta kalmaları için şart olmasa da şarap içiyorlardı. Mavikanlılar kimin kanını içtikleri konusunda seçici olsalar da –bakireler, genç adamlar, güzel kızlar– Siyahgagalar o kadar da titiz değillerdi.

Adamın elindeki kepçe titremeye, ucu kazanın kenarına çarpmaya başladı.

Manon'ın solunda kalan biri heceleri yayarak “Kural kuraldır,” dedi. Asterin uyarı mahiyetinde hırıldasa da Manon daha dönüp bakmadan konuşanın Sarıbacak varisi Iskra olduğunu anlamıştı. Siyah saçlı cadı sırada araya girip kâsesini adamın önüne bıraktı ve “ahaliyi yemek yok,” diye

ekledi. Manon cadının demir tırnaklarına ve dişlerine, pervasızca üstünlük taslayan nasırlı eline baktı.

“Ya, ben de neden kimsenin seni yemeye tenezzül etmediğini merak ediyordum.” Manon odadaki gözlerin kendisine çevrildiğini hissetse de saygısızlığa göz yumup öfkesini dizginledi. Yemekhanede caka satmanın bir anlamı yoktu. Manon payına düşen yemeği alırken Sarıbacakların varisi “Duyduğuma göre Onüçler’in bugün havalanacaklarmış,” dedi.

“Bu seni ilgilendirir mi?”

Iskra atletik omuzlarını silktilti. “Senin bir zamanlar üç klanda en iyi uçan cadı olduğun söyleniyor. Bu dedikodudan ibaretse yazık olur.”

Söylentiler gerçeğe dayanıyordu; Manon cadılar meclisi lideri konumunu miras aldığı kadar hak etmişti de.

Iskra tabağını bir sonraki servisçiye doğru kaydırdı. Adam Iskra’nın sulu çamurunun üzerine bir kaşık dolusu solgun, köklü bitki döktü. “On yıldır ilk kez efsanevi Onüçler’in göğe yükselişini izleyelim diye eğitim vardiyasına katılmamamızı teklif edenler var.”

Manon bir şey düşünüyormuş gibi davranarak dilini şaklattı. “Ben de Sarıbacakların talim salonunda epey yardıma ihtiyaçları olduğunu işittim. Fakat her ordunun malzemeleri cepheye taşıyacak binicilere ihtiyacı vardır, değil mi?”

Asterin alçak sesle gülerken Iskra’nın kahverengi gözleri öfkeyle parladı. Servis masasının sonuna gelmişlerdi. Iskra ve Manon karşı karşıya duruyorlardı. Elllerinde tepsi-leri olduğundan yan taraflarındaki silahlarına ulaşmaları mümkün değildi. Oda sessizliğe gömüldü; hatta üç Ana’nın oturduğu baş masa bile.

Demir dişler yarıklarından çıkıp alttan ve üstten uzayarak birbirine değerken Manon damağında sızı hissetti. Alçak sesle fakat herkesin işitebileceği bir şekilde “Dövüş dersi almak istediğinde hiç çekinmeden bana haber sal. Sana silahşorluk

hakkında bir iki şey öğretmekten memnuniyet duyarım.”

Varis yanıt veremeden Manon odanın diğer yanına yürümeye başladı. Asterin, Iskra'ya başıyla alaycı bir selam verdi. Onüçler'in geri kalanı da Asterin'inkine benzer jestler yaptılar. Fakat Iskra öfkeyle gözünü Manon'a dikmeye devam etti.

Manon masasına geçtiğinde büyükannesinin yüzündeki hafif gülümsemeyi fark etti. Manon'ın on iki gözcüsünün hepsi etrafına geçtiğinde, o andan karanlığın onları kucaklayacağı güne dek Onüçler masaya oturduğunda Manon da kendisini tutmayıp gülümsedi.

O gün uçacaklardı.

Sarp kayalık orada toplanan iki Siyahgaga cadılar meclisini yeterince huzursuz etmiyormuş gibi dar alana sıkıştırılmış, hiçbirisi pek de uysal olmayan, tasmalı yirmi altı ejderha Manon'ı bile tedirgin ediyordu.

Fakat Manon ortadaki ejderhaya yaklaşırken korkusuzdu. Her birinde on üç ejderhanın olduğu iki sıra zincirli ve hazır halde bekliyordu. Onüçler ilk sıradaki ejderhaların başına giderken ikinci cadılar meclisi arkadaki sıraya yöneldi. Manon'ın yeni biniş kıyafetleri ağır ve hantal; deri ve kürk, çelik omuzluklar ve deri bileklikler. Böyle kat kat giyinmeye alışık değildi; özellikle de kırmızı pelerini üzerindeyken.

İki gündür bu binekleri eyerleme alıştırmaları yapsalar da genellikle yanlarında bu işi yapacak terbiyeciler oluyordu. Manon'ın o günkü bineği –ufak tefek bir dişi– karnının üzerinde uzanıyordu. Ejderha yeterince alçakta durduğundan Manon kolaylıkla yarattığın arka bacağına tırmanıp ejderhanın uzun boynunun geniş omuzlarıyla buluştuğu noktadaki eyerin üzerine çıktı. Bir adam üzengileri ayarlamak için yaklaşırsa da Manon eğilip bu işi kendisi halletti. Zaten o gün hayli kötü bir kahvaltı çıkmıştı. Bir de bir insanın boğazı dibine kadar yaklaşırsa Manon kendisini tutamayabilirdi.

Ejderha kıpırdandı; yaratığın Manon'ın soğuk bacaklarına değen bedeni sıcaktı. Manon eldivenli elleriyle dizginleri kavradı. Aynı sıradaki gözcüleri de canavarlarına bindiler. Elbette Asterin çoktan hazırды; kuzeninın altın saçları sıkıca arkadan örölmüştü ve ilerideki kayalıktan gelen kürk yakası soğuk rüzgarda dalgalanıyordu. Manon'a sırtıttı; simsiyah, altın benekli gözleri parladı. Tek bir korku belirtisi yoktu; sadece heyecan.

Terbiyeciler canavarların ne yapmaları gerektiğini bildiğini söylemişlerdi. Ejderhalar Geçiş'i nasıl gerçekleştireceklerini içgüdüsel olarak biliyorlardı. İki dağ zirvesi arasında kalan keskin uçuruma bu ismi vermişlerdi. Ejderhalar başarılı olamazlarsa aşağıdaki kayalara çarpıp parçalanacaktı. Binicileriyle birlikte.

Her iki yandaki gözlem platformlarında bir hareketlenme oldu ve Sarıbacak varisinin cadılar meclisi kasıla kasıla alana girdiler. Hepsi de gülümsüyordu; en çok da Iskra.

"Kaltak," diye mırıldandı Asterin. Bu kadarı yetmezmiş gibi Siyahgaga Ana karşı gözlem platformunda yanında diğer iki baş cadıyla dikiliyordu. Manon çenesini kaldırıp ilerideki uçuruma baktı.

Denetçi çukurdan üç ananın dikildiği gözlem platformuna tırmanırken "Çalıştığımız gibi," dedi. "Böğürlerine sertçe atılan bir tekme onları harekete geçirir. Geçiş'te yön tayini onlara bırakın. Verebileceğim en iyi tavsiye deli gibi sıkı tutunup yolculuğunuzun keyfini çıkarmanızdır." Manon'un arkasındaki cadılar meclisinden gergin birkaç gülüş gelse de Önüçler sessizliklerini korudular. Bekliyorlardı. Ordularla karşı karşıya gelecekken, savaş öncesinde yaptıkları gibi.

Manon gözlerini kırptı; altın rengi gözlerinin ardındaki kaslar gözlerini rüzgârdan koruyacak olan saydam tabakayı aşağı indirdi. Manon bir süre bu fazladan, saydam göz kapagını ayarladı. Bu tabaka olmadan uçtuklarında ölümlüler

gibi gözlerini kısmak zorunda kalırlar, gözleri durmadan yaşarırđı.

Adam Manon'a "Sen işaret verdiğinde hanımefendi," dedi.

Manon karşısındaki uçuruma göz attı; yukarıda belli belirsiz seçilen köprüye, gri göğe ve sise baktı. Ardından başını çevirdi, uçuruma ve ötede bekleyen dünyaya.

"Bizler Onüçler'iz şu andan Karanlık bizi kucaklayana dek." Bunları sessizce söylese de diğerlerinin kendisini işitebildiğini biliyordu. "Şimdi neden Onüçler olduğumuzu herkese hatırlatalım."

Manon bineğini tekmeleyip hareketlendirdi. Aşaağısından dörtınala, gümbür gümbür üç ayak sesi geldi. İleri, daha ileri fırladı; buz gibi havaya, bulutlara ve köprüye, çevredeki kara ve uçuruma doğru.

Ejderha kanatlarını iki yanına yapıştırarak bedenini yere doğru kıvrırırken Manon'ın midesi ağzına geldi. Kendisine söylenmemiş olmasına rağmen Manon hayvanın boyuna abanıp yüzünü kösele gibi deriye yaklaştırdı. Rüzgâr çığlıklar atarak yüzünü yalıyordu.

Etrafındaki hava dalgalanırken Onüçler'i de sadece metreler ötesindeydi; tek bir beden gibi kayaların ve karın yanından hızla geçerek toprağa doğru düşüşe geçtiler.

Manon dişlerini sıktı. Bir karaltı halinde yanlarından geçen taşlar, sisin öpücüğü, Manon'ın örgüsünden kurtulup beyaz bir bayrak gibi tepesinde dalgalanan saçları.

Sis dağılırken ve Karanlık onu kucaklarken işte uçurumun zemini karşısında belirmişti; çok yakındı ve...

Devasa kanatlar açılıp dünya yan yatarken Manon eýere, dizginlere ve bilincine tutundu; altındaki beden yukarı dönüp rüzgârı arkasına alıp Kuzey Diş'i'nin sarp yamacı boyunca yükseldi.

Aşaağıdan zafer çığlıkları gelirken yukarıdaki ejderha tırmanışını sürdürdü. Ejderha Manon'ın süpürgeli uğuşların-

dan çok daha hızlı ilerleyerek köprüyü geride bırakıp açık göğe ulaştı.

Manon müthiş bir hızla kendisini yine göklerde bulmuştu.

Bulutsuz, sonsuz, ebedi gökyüzünde salınıyorlardı. Önce Asterin sonra Sorrel ve Vestra, Manon'ın iki yanında belirdi. Ardından Onüçler'in geri kalanı geldi ve Manon'ın yüzüne soğukkanlı bir zafer ifadesi yerleşti.

Sağındaki Asterin gülümsüyor, demir dişleri gümüş gibi parlıyordu. Solunda kızıl saçlı Vesta başını iki yana sallayarak hayranlıkla aşağıdaki dağlara bakıyordu. Sorrel'in yüzünde Manon'unki kadar hissiz bir ifade olsa da siyah gözlerinin içi gülüyordu. Onüçler yine havadaydılar.

Dünya altlarında uzanıyordu ve çok uzakta, batıda bir gün geri alacakları yuvaları vardı. Fakat şimdi, şimdi...

Rüzgâr Manon'ı okşayıp ona şarkılar söylüyor, ona akımlarındaki değişiklikleri önceden haber veriyordu. Bu büyülü bir yetenekten çok bir içgüdüydü. Manon'ı uç klanda en iyi uçan cadı yapan bir içgüdüydü bu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye seslendi Asterin. Manon Onüçler'inden hiçbirinin ağladığına asla şahit olmasa da o an kuzeninin gözlerinin kenarlarında parıldayan yaşlar gördüğüne yemin edebilirdi.

"Onları bir sınavalım diyorum," dedi Manon. O kabına sığmayan coşkuyu göğsünün içine kilitleyip bineğini ilk kanyon geçişine sürdü. Ejderhalarını sürerlerken Onüçler'inden gelen haykırışlar ve gülüşler Manon'ın kulağına tüm ölümlü müziklerinden daha güzel geliyordu.

Büyükannesinin küçük odasında bir asker gibi dikilen Manon büyükannesi söze girene dek gözlerini karşısındaki taş duvara dikti. Siyahgaga Ana ahşap masasında sırtı Manon'a dönük oturuyor bir belgeye ya da mektuba göz atıyordu. Nihayet "Bugün iyi iş çıkardın Manon," dedi.

Manon iki parmağını alnına değdirse de büyükannesi-
nin gözleri hâlâ kâğıtlardaydı.

Manon'un denetçinin o güne dek gördüğü en başarılı
Geçiş'i gerçekleştirdiğini adamın ağzından işitmesine gerek
yoktu. Sarıbacakların cadılar meclisinin olduğu boş platfor-
ma tek bir bakışı Manon'un yere çarpıp parçalanmadığını
görür görmez gözlem platformundan ayrıldıklarını anlama-
sına yetmişti.

Büyükannesi "Onüçler'in ve tüm Siyahgaga meclisleri iyi
iş çıkardı," diye ekledi. "Onları bunca yıldır disiplin altında
tutman takdire şayan."

Manon göğsü kabarsa da "Sana hizmet etmek bir onur-
dur büyükanne," demekle yetindi.

Büyükannesi bir şeyler yazıyordu. "Senin ve Onüçler'in
uçuş liderleri olmanızı, diğer tüm klanlara liderlik etmeni-
zi istiyorum." Cadının Manon'a çevirdiği yüzündeki ifade-
yi okumak imkânsızdı. "Rütbeleri belirlemek için birkaç ay
içinde tatbikatlar gerçekleşecek. Nasıl yapacağın umurum-
da değil fakat senin galip çıkmanı bekliyorum."

Manon'un büyükannesinin isteğinin altında yatan nedeni
sormasına gerek yoktu.

Büyükannesi gözlerini Manon'un kırmızı pelerinine çevi-
rip belli belirsiz gülümsedi. "Henüz düşmanlarımızın kim-
ler olacağını bilmiyoruz fakat kralın savaşında çarpışma
sözümüzü tutup Çorak Topraklar'ı geri aldığımızda Demir
Dış tahtında oturan kişi bir Mavikan ya da Sarıbacak olma-
yacak. Anlıyor musun?"

Uçuş lideri ol, Demirdiş ordularına komuta et ve Analar
nihayet birbirlerine savaş açtıklarında orduların kontrolü-
nü elinde tut. Manon başını salladı. Tüm bu emirleri yerine
getirecekti.

"Diğer anaların da varislerine benzer emirler verdikle-
rinden şüpheleniyorum. Sağ kolunu yanından ayırma."

Asterin dışarıda dikilmiş kapıda nöbet tutuyordu. Fakat Manon “Başımın çaresine bakabilirim,” dedi.

Büyükannesi tısladı. “Nana Sarıbacak yedi yüz yaşındaydı. Çıplak elleriyle Crochan başkentinin duvarlarını yıkmıştı. Yine de biri karavanına gizlice girip onu öldürdü. Bin yaşına dek bile yaşasan onun yarısı kadar cadı olabilersen kendini şanslı saymalısın.” Manon başını dik tuttu. “Sırtını kolla. Bir başka varis aramak zorunda kalmak hiç hoşuma gitmez.”

Manon başını eğdi. “Baş üstüne büyükanne.”

Celaena uyandı; üşüyor ve amansız baş ağrısı yüzünden inliyordu. Ağrının sebebinin başını tapınak taşlarına vurması olduğunu biliyordu. Yattığı yerde belini doğrulturken tısladı ve bedeninin her karışı, kulaklarından ayak parmaklarına ve dişlerine kadar, sızladı. Sanki bedenine bin demir yumruk inmiş ve soğukta çürümeye terk edilmişti. *Bunun* nede ni önceki günkü kontrolsüz dönüşümüydü. Bir formla diğeri arasında kaç kez gidip geldiğini ancak tanrılar bilirdi. Kaslarının sızlamasına bakılırsa onlarca kez olmuştu bu.

Fakat doğrulup aşınmış karyola direğine tutunurken kendisine büyü üzerindeki kontrolünü kaybetmediğini anımsattı. Solgun cübbesine daha sıkıca sarınıp şifonyere ve leğene doğru ayak sürüdü. Banyo yaptıktan sonra giyecek temiz giysileri olmadığını fark etmiş, pis kokan giysilerini kapının önünde bırakıp bir cübbe çalmıştı. Sonra odaya güçbelâ dönmüş, yatağa yığılmış ve iğreti battaniyesini üzerine çekip uyumuştı.

Hem de ne uyumak. İçinden kimseyle konuşmak gelmemiş, zaten kimse de gelip kapısını çalmamıştı.

Celaena şifonyeri iki eliyle tutarken yansımasını görüp yüzünü ekşitti. Berbat görünüyor, kendisini berbat hissediy-

yordu. Önceki günden de kötü ve zayıf görünüyordu. Rowan'ın verdiği merhem kutusunu aldı fakat hemen sonra Rowan'ın sebep olduklarını tüm çıplaklığıyla görmesi gerektiğine karar verdi. Celaena daha kötü hallerini de anımsıyordu; iki yıl önce Arobynn emirlerine itaat etmedi diye pestili çıkana kadar dövdüğünde. O zamanki haline kıyasla şimdiki halinin lafı bile olmazdı.

Kapıyı açınca birinin kendisi için –önceki gün giydiği fakat temizlenmiş– giysiler bıraktığını gördü. Çizmeleri çamurdan ve tozdan arındırılmıştı. Giysileri ya Rowan bırakmıştı ya da biri kapının önündeki giysilerin pisliğini fark etmişti. Tanrılar aşkına, Celaena, Rowan'ın önünde *altını ıslatmıştı*.

Utancın kendisini ezmesine izin vermeden giyinip mutfaka gitti. Şafak öncesi koridorlar karanlıktı. Luca çoktan gevezeliğe başlamış, bir gözcünün talim için kendisinden ödünç aldığı hançerden bahsedip duruyordu.

Anlaşılan Celaena yüzünün korkunç halini fazlaca hafife almıştı ki Luca lakırdıyı yarıda bırakıp küfrü bastı. Emrys dönüp Celaena'ya bir kez baktı ve elindeki toprak kâseyi ocağın önüne düşürdü. “Ulu Annemiz ve tüm çocukları adına.”

Celaena tezgâhın üzerindeki sarımsak yığınının başına gidip eline bir bıçak aldı. “Görüntüsü acısından beter,” dedi. Bu bir yalandı. Başlı hâlâ alnındaki kesik yüzünden zonkluyordu ve gözünün altında feci bir morluk vardı.

Luca bulaşık yıkadığı yerden “Odamda biraz merhemim var...” diye söze girse de Celaena ona gözlerini uzunca dikti.

Sarımsakları soymaya başlayan Celaena'nın parmakları hemen yapış yapış oldu. Luca ve Emrys'in gözlerinin hâlâ üzerinde olduğunu fark edince hissizce “Bu durum sizi ilgilendirmez,” dedi.

Emrys kırık kâseyi ocak taşının üzerine bırakıp aksayarak Celaena'nın yanına geldi. Işıltılı ve zeki bakan gözleri

öfkeyle yanıyordu. “Mutfağıma geldiysen ilgilendirir.”

“Daha kötü yaralandığım da oldu,” dedi Celaena.

Luca “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. Celaena’nın ezilmiş ellerine, mor gözüne ve Nana Sarıbacak’tan yadigâr, boynunun etrafını saran yara izlerine baktı. Celaena onu sessizce ipuçlarını birleştirmeye davet etti: Adarlan’da Fey kanından biri olarak sürdürülen bir hayat, Adarlan’da bir kadın olarak sürdürülen bir hayat... Luca’nın beti benzi attı.

Uzunca bir süre sonra Emrys “Kapat bu meseleyi Luca,” dedi ve eğilip kâsenin kırık parçalarını toplamaya koyuldu.

Celaena sarımsakları döverken Luca artık az öncekinden çok daha sessizce çalışıyordu. Kahvaltı hazırlanmış ve dünkü gibi kargaşalı bir telaş içinde üst kata gönderilmişti. Fakat o gün Celaena’nın varlığını birkaç yarı–Fey daha fark etmişti. Celaena ya onları görmezlikten gelmiş ya da onlara gözlerini dikerek karşılık vermişti. Kulakları sivri olanların sayısı azımsanamayacak olsa da çoğu insana benziyordu. Bazılarının üzerinde sivil giysileri –tunikler ve basit cübbeler– varken gözcülerin üzerinde hafif, deri zırh ve –çoğu eskimiş– çeşitli silahları gizleyen ağır, gri pelerinler. Celaena’ya en çok bakanlar da hem kadın hem erkek savaşçılardı; bakışlarında temkin ve merak birbirine karışıyordu.

Celaena bir bakır tencereyi ovarken biri ona doğru sessiz, takdir dolu bir ısıklık çaldı. “Bak işte *bu* bu zamana dek gördüğüm mor gözlerin en esashısı.” Uzun boylu, yaşlı – Emrys’in yaşlarında olmasına rağmen yakışıklı– bir adam elinde boş bir tabakla Celaena’ya doğru geliyordu.

Emrys ocağın yanından “Kızı rahat bırak Malakai,” diye seslendi. Emrys’in kocası, dostuydu bu. Yaşlı adam neşeli bir gülümsemeyle tabağı Celaena’nın yanındaki tezgâha bıraktı.

“Rowan’ın elinin ayarı yok, değil mi?” Kır saçları kısa kesildiğinden kulaklarının sivri uçları seçilse de yüzü bir insanın yüzüydü. “Anlaşılan merhem sürmeye de üşenmişsin.” Celae-

na gözlerini adamın gözlerinden ayırmasa da yanıt vermedi. Malakai'n gülümsemesi kayboldu. "Dostum zaten çok çalışıyor. Yükünü daha da ağırlaştırma. Anlıyorsun, değil mi?"

Emrys, Malakai'a homurdanırken Celaena omuz silkti. "Hiçbirinizin canını sıkmak istemem."

Malakai, Celaena'nın sözlerindeki dinlendirilmemiş uyarıyı –*siz de benim canımı sıkmayın*– fark edip hafifçe başını salladı. Celaena, Malakai'ın Emrys'in yanına gidip onu öptüğünü görmese de işitti. Sonra kulağına mırıldanmış, sert sözcükler ve geldiği gibi çıkan Malakai'ın düzenli adımları geldi.

Emrys "Yarı–Fey savaşçıların erkekleri bile aşırı korumacı olabiliyorlar," dedi. Sözlerinde zorlama bir neşe vardı.

Luca çenesini kaldırıp "Kanımızda var," dedi. "Ailelerimizi korumak görevimiz, şerefimiz ve hayattaki amacımız. Özellikle de dostlarımızı korumak."

Emrys "Bu da bizim için bir sorun olduğun demek oluyor," diye gıdıkladı. "Sahiplenmeci, bölgelerini koruma derdinde hayvanlar gibiyiz." Yaşlı adam lavaboya gidip soğuk çaydanlığı Celaena yıkasın diye bıraktı. "Dostumun niyeti kötü değil kızım. Fakat sen bir yabancısın, ayrıca Adarlan'dan geldin. Bir de hiçbirimizin...pek de anlamadığı biriyle eğitim yapıyorsun."

Celaena çaydanlığı lavabodaki suya batırdı. "Umurumda değil," dedi. Sözlerinde samimiydi de.

O gün eğitim berbat geçmişti. Sadece Rowan, Celaena'ya yine kusup altına edip etmeyeceğini sorduğu için değil, onu saatlerce –*uzun* saatler boyunca– dağ sırtındaki tapınak kalıntıları arasında, sise karışan rüzgârın ortasında oturttuğu için. Dönüşmesini istiyordu; Rowan'ın tek emri buydu.

Celaena, Rowan'a neden kendisine büyüü dönüşmeden öğretemediğini sorsa da her defasında aynı yanıtı alıyordu: Dönü-

şüm yoksa büyü dersi de yok. Fakat dün yaşananlardan sonra Rowan uzun hançeriyle Celaena'nın kulaklarını kesip sivriltsede Celaena dönüşemeyebilirdi. Bir dönüşme denemesi –yalnız kalmak için ormana gittiğinde– yapmıştı. İçinde, derinlerdeki tüm öfkesini yüzeye çıkarmak için uğraşsa da hiçbir şey olmamıştı. Ne bir ışık parlaması ne de yakıcı bir acı.

Şimdi de dağ yamacında öylece oturuyorlar, soğuk Celaena'nın iliklerine işliyordu. En azından artık Celaena kontrolünü kaybetmiyordu. Rowan'ın sesli dile getirdiği ya da sessiz, kin dolu sohbetlerinde ettiği her türlü hakarete rağmen. Celaena, Rowan'a neden höyük gulyabanilerinin olduğu yerdeki yaratığın peşine takılmadığını sorduğunda Rowan sadece araştırma yaptığını ve bundan ötesinin Celaena'yı hiç mi hiç ilgilendirmediğini söylemekle yetinmişti.

İkindiyi akşama bağlayan saatlerde fırtına bulutları kümelenmeye başladı. Rowan Celaena'yı fırtınada oturmaya zorladı. Dişleri takırdayana ve kanı buz kesene kadar. Sonra nihayet ormana yürüdüler. Rowan, Celaena'yı yine hamamda bıraktı. Gözlerindeki ışıltıdan dillendirmediği yemin okunuyordu: Ertesi gün eğitim daha da beter geçecekti.

Nihayet Celaena yıkanıp odasına döndüğünde kuru, katlanmış ve onu peşinden görünmez bir hizmetçinin geldiğinden kuşkulandıracak kadar özenle yerleştirmiş giysiler buldu. Rowan gibi bir ölümsüzün bir insan için bu tür bir zahmete katlanması söz konusu bile olamazdı.

Celaena gecenin geri kalanını süitinde geçirip geçirmeyi düşündü. Zaten yağmur penceresini dövüyor, şimşekler ilerideki ağaçları aydınlatıyordu. Fakat midesi gurulduyordu. Yine düşüncesizce davranmaya, bir budala gibi tıkınmaya başlamıştı. Gözünde o morluk varken yapabileceği en iyi şey yemek yemektir; bunun için mutfağa gitmesi gerekse de.

Herkesin üst kata çıktığından emin olana dek bekledi. Kahvaltıdan sonra mutlaka bir şeyler artardı; akşam ye-

meğinden de bir şeyler kalmış olması gerekirdi. Tanrılar adına, yorgunluktan tükenmişti. Her yanı sabahkinden de kötü ağrıyordu.

Mutfığa girmeden önce sesleri işitti. Az kalsın dönecekti de. Fakat zaten kahvaltıda Malakai'dan başka kimse onunla konuşmamıştı. İçerideki herkes şimdi de Celaena'yı görmezden gelirdi.

İçeride epeyce insan olduğunu tahmin etse de mutfığın ne kadar kalabalık olduğunu görünce şaşırdı. İçeriye sandalyeler ve minderler getirilmiş, hepsi de önünde Emrys ve Malakai'ın oturduğu ve toplananlara seslendikleri ocağa doğru çevrilmişti. Her yerde yiyecekler vardı. Akşam yemeği yemekhanede değil mutfakta yenmiş gibiydi. Celaena merdivenlerdeki gölgelerin arasından ayrılmadan mutfak-takileri gözlemledi. Yemekhane biraz soğuk olsa da epey genişti. Neden mutfak ocağının etrafında toplanmışlardı ki?

Bunu pek de umursamadı; hele hele yemekleri gördükten sonra. Ustaca, kolaylıkla, hissettirmeden kalabalığın arasına karışıp bir табаğa kızarmış tavuk, patates –tanrılar adına, patatesten çoktandır bıkmıştı– ve sıcak ekmek doldurdu. Herkes sohbet ediyordu; oturacak yer bulamayanlar tezgâhlara ve duvarlara yaslanıp ayakta dikiliyor, kahkahalar atarak kupalarındaki birayı yudumluyorlardı.

Mutfak kapısının üst yarısı bedenlerden yayılan sıcaklığı dışarı salmak için açılmıştı ve odadaki yağmur sesi bir davulun ritimlerini andırıyordu. Celaena dışarıda belli belirsiz bir hareket seçse de dikkatle baktığında bir şey göremedi.

Celaena sessizce üst kata sıvıyacakken Malakai'ın ellerini çırpmasıyla herkes konuşmayı bıraktı. Celaena merdivenin gölgeleri arasında bir kez daha durakladı. Yüzlere gülümsemeler yayılırken insanlar Malakai'ın etrafında yerlerini almaya başladılar. Emrys'in sandalyesinin önünde, yerde Luca oturuyordu. Güzel, genç bir kadın Luca'nın yanı-

na geçerken Luca rahat bir tavırla fakat odadaki diğer tüm erkeklere onu sahiplendiğini belli edecek bir şekilde kolunu kadının omuzlarına doladı. Buna hiç de şaşırmayan Celaena gözlerini devirdi.

Yine de Luca'nın kıza attığı bakış, gözlerindeki muzır ifade Celaena'nın kıskançlık duymasına neden oldu. Celaena da Chaol'a o aynı ifadeyle bakmıştı. Fakat ikisinin ilişkisinden güçlükler hiç eksik olmamıştı ve Celaena ilişkilerini bitirmese bile aralarındaki hiçbir şey asla Luca ve kız arkadaşının gibi olmayacaktı. Parmağındaki yüzük ona ağır gelir olmuştu.

Şimşek çaktı ve ışığı ilerideki çimenliği ve ormanı aydınlattı. Saniyeler sonra gök gürültüsü binayı sarsıp birkaç ciyıklama ve kahkahaya neden oldu.

Emrys boğazını temizlerdi ve tüm gözler kırıksıklı yüzüne çevrildi. Kadim ocak gümüşü saçlarını aydınlatıyor, odanın her yerine gölgeler düşürüyordu. "Uzun zaman önce..." diye söze girdi Emrys. Sesi yağmur damlalarının pıtırıtılarına, gök gürültüsüne ve ateşten gelen çıtırtılara karışıyordu. "Wendlyn'in tahtında hiçbir ölümlü kralın oturmadığı zamanlarda periler hâlâ aramızdaydı. Bazıları iyi ve dürüst, kimi ufak tefek şeytanlıklar peşindeyken kimi de en karanlık geceden bile kötü ve karanlıktı."

Celaena yutkundu. Bunlar binlerce yıldır ocakların önünde, bunun gibi mutfaklarda söylenen sözlerdi. Gelenektir.

Emrys "İşte kadim yollarda," diye devam etti, sesi her çatlakta ve gedikte çınılıyordu, "ya da ormanlarda ya da bunun gibi gecelerde rüzgârın isminizi söylediği zamanlarda dikkat etmeniz gereken işte bu kötü perilerdi."

Luca "Of, yine mi o hikâye?" diye homurdansa da sözleri samimi değildi. Diğerlerinden birkaçı—belki biraz gergince—güldü. Bir başkası "Şimdi bir hafta uyuyamayacağım," diye itiraz etti.

Celaena taş duvara yaslanıp yaşlı adam öyküsünü dokurken aldığı yiyecekleri midesine indirdi. Öykü boyunca enseindeki tüyler diken diken oldu ve öykünün her korkunç anı bizzat yaşamışçasına gözlerinin önünde canlandırıyordu.

Emrys öyküyü bitirdiğinde gök gürledi ve Celaena bile irkildi. Az kalsın boş tabağını elinden düşürecekti. Ardından temkinli kahkahalar, sataşmalar ve nazik itişmeler geldi. Celaena kaşlarını çattı. Bu öyküyü –deri dikmeyi, kemik kırmayı ve insanları yıldırımlarla çarpmayı seven kahrolası yaratıkların öyküsünü– Rowan’la buraya yolculuk etmeden işitse asla Fey savaşıncısının peşine takılmazdı. Asla.

Rowan yolculukları boyunca tek bir ateş yakmamış, dikkat çekmek istememişti. Dikkatlerini çekmek istemediği bu tür yaratıklar mıydı? Rowan önceki gün höyüklerde olan o şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Bir ölümsüz bunu bilmiyorsa... Celaena küt küt atan kalbini yatıştırmak için nefes alıp verme egzersizleri yaptı. Yine de o gece uyursa kendisini şanslı sayacaktı.

Diğer herkes sıradaki öyküyü bekliyormuş gibi görünse de Celaena ayağa kalktı. Dönüp gideceği sırada dışarıda hiçbir şey olmadığından emin olmak için bir kez daha yarı açık mutfak kapısına baktı. Fakat yağmurda bekleyen öykülerdeki gibi uğursuz bir yaratık değildi. Gölgelerin arasına geniş kanatlı bir şahin tünemişti.

Şahin tamamen kıpırtısızdı. Fakat kuşun gözleri... Gözlerinin tuhaf bir yanı vardı... Celaena bu şahini daha önce görmüştü. Şahin Celaena’yı Varese’deki o çatıda aylıklık ederken, içki içerken, hırsızlık yaparken ve kavga ederken izlemişti.

En azından artık Rowan’ın hayvan formunun ne olduğunu biliyordu. Bilmediği ise bu öyküleri dinlemeye neden katlandığıydı.

“Elentiya.” Emrys ocağın önünde oturduğu yerden elini

uzattı. “Sen de belki kendi diyarlarından bir öykü anlatmak istersin bize? Bu şerefi bize bahşedersen öykünü dinlemekten memnuniyet duyarız.”

Celaena gözlerini yaşlı adama dikerken herkes dönüp Celaena’nın gölgeler arasında dikildiği yere baktı. İçlerinden birinden bile teşvik edici bir söz gelmedi. “Anlat bize!” diyen Luca hariç.

Fakat Celaena’nın bu öyküleri kendisine aitmiş gibi anlatmaya hakkı yoktu. Ayrıca öyküleri doğru bir şekilde, yatağındayken dinlediği halleriyle anımsayamıyordu.

Bu fikri başından atmak için çabaladı ve başardığında sakince “Hayır, sağ olun,” deyip uzaklaştı. Peşinden gelen olmadı. Rowan’ın gördüklerinden ne çıkardığını ise hiç mi hiç umursamıyordu.

Her adımında fısıltılar daha da cılızlaştı ve ancak buz gibi odasının kapısını kapatıp yatağına girmesinin ardından bir iç çekebildi. Yağmur durdu. Güçlü bir rüzgâr bulutları uzaklaştırdı ve pencereden ağaçların üzerinden göz kırpan bir yıldız kümesi seçilir oldu.

Celaena’nın anlatacak öyküsü yoktu. Terrasen’e dair tüm efsaneler zihninden silinmiş, geriye anılarının arasına mo-loz gibi dağılan küçük parçalar kalmıştı.

Celaena battaniyesini biraz daha üzerine çekti ve kolunu siper ettiği gözlerini durmadan dünyayı izleyen yıldızlara kapattı.

Neyse ki Dorian bir kez daha Aedion'ı eğlendirmeye zorlanmamış, generalin Dorian'ı görmezden geldiği devlet yemekleri ve toplantıları haricinde onunla pek karşılaşmamıştı. Chaol'u da pek görmez olmuştu ki son zamanlardaki rahatsız edici sohbetleri düşünüldüğünde böylesi daha iyiydi. Fakat Dorian sabahları muhafızlarla kılıç talimi yapmaya başlamıştı. Ancak kızgın çivilerden bir yatakta yatmak kadar eğlenceli de olsa talimler en azından gece gündüz Dorian'a musallat olan huzursuz ve sıkıntı verici enerjiyi atma imkânı sağlıyordu.

Tabii bir de talimlerin ardından gelen kesikler, sıyrıklar ve burkulmalar Dorian'ın şifacılar mahzenine inmesi için mazeret oluyordu. Anlaşılan Sorscha prensin talim programını çözmüştü ve Dorian geldiğinde kapısı hep açıktı.

Dorian, Sorscha'nın o odada söylediklerini düşünmeden ya da kızın neden kendisini her şeyini elinden alan adamın ailesine yardım etmeye adanmış olduğunu merak etmekten alıkoyamıyordu. *Çünkü gidecek başka bir yerim yoktu...* Sorscha böyle söylediğinde sanki karşısındaki o değil de hüznü, kaybetmişlik hissi ve öfkeyle yüzünü çevirecek başka hiç kimseyi bulamayıp Dorian'ın odasına gelen Celaena'ydı. Dorian kızın gibi bir kaybetmişlik hissini hiç tanımasa da Sorscha'nın ona

karşı sergilediği –ve Dorian’ın o ana dek karşılığını hiç de iyi vermediği– şefkat başına inen bir taş gibiydi.

Dorian çalışma odasına girdi ve Sorscha başını masasından kaldırıp yüzüne yayvan, güzel bir gülümseme kondurdu ve... Eh, Dorian’ın her gün oraya gelmek için mazeretler bulmasının nedeni de bu gülümseme değil miydi zaten?

Dorian kaskatı kesilen ve zonklayan bileğini havaya kaldırdı. Selam niyetine “Üzerine fena düştüm,” dedi. Sorscha masanın etrafından dolaşp Dorian’a sade elbisesi içindeki uzun hatlarını hayranlıkla izlemesi için yeteri kadar zaman verdi. Sorscha’nın hareketlerinin su gibi akıcı olduğunu düşünen Dorian sıkça kızın ellerini kullanışına hayranlıkla bakakalıyordu.

Sorscha “Bunun için elimden fazla bir şey gelmez,” dedi. “Fakat ağrıyı kesecek bir toniğim var, sadece yatıştırmak için, bir de kolunuzu askıya alabilirim, eğer...”

“Tanrılar aşkına, hayır. Askı olmaz. Muhafızlar demediklerini bırakmazlar.”

Sorscha’nın gözleri parıldadı, kısacık bir süre için; neşelendiği ve bunu belli etmemek için kendisini zorladığı zamanlarda olduğu gibi.

Fakat kol askısı olmazsa bir saat sonra saçma sapan bir konsey toplantısı olan ve hâlâ banyo yapması gereken Dorian’ın da oraya inmek için adamakıllı bir mazereti kalmazdı... Ayaya kalktı. “Ne üzerinde çalışıyorsun?”

Sorscha dikkatlice Dorian’dan bir adım uzaklaştı. Aralarındaki duvarı hep ayakta tutmak için sıkça yapıyordu bunu. “Şey, bugün bazı hizmetçiler ve muhafızlar için yapmam gereken birkaç tonik ve merhem var; stoklarını yenilemeleri için.” Dorian yapmaması gerektiğini bilse de kızın yanına gidip dar omuzlarının üzerinden çalışma masasına, kâselere, şişelere ve beher kaplarına baktı. Sorscha’nın boğazından küçük bir inilti çıkarken Dorian gülümsemesine ket vurup biraz daha öne eğildi. “Normalde çıraqlara veri-

len bir görev fakat bugün o kadar meşguldüler ki iş yüklerini biraz hafifletmeyi teklif ettim.” Genellikle gerginken böyle konuşurdu. Dorian çoktan Sorscha’nın kendisi yakınlarındayken böyle gerildiğini biraz da memnuniyetle fark etmişti. Bu kötü anlamda bir gerginlik de değildi; Dorian kızın gerçekten rahatsız olduğunu sezerse mesafesini korurdu. Sorscha’nın daha çok... eli ayağına dolaşıyordu. Dorian onun durumunu böyle tasvir etmeyi tercih ediyordu.

Sorscha yana çekilmeye çalışarak “Fakat,” diye ekledi, “toniğinizi hemen hazırlayacağım ekselansları.”

Dorian, Sorscha’nın çalışması için kenara çekildi. Sorscha zarif hareketlerle masanın etrafında gezinerek sakın ve kendinden emin bir şekilde tozları tartıp kuru yaprakları ezdi... Tekrar konuştuğunda Dorian bir süredir gözlerini kıza diktğini fark etti. “Şu... arkadaşınız. Kralın Şampiyonu. Kendisi iyi mi?”

Celaena’nın Wendlyn görevi epey gizli bir bilgiydi. Fakat Dorian sırrı açık etmeden de soruyu yanıtlayabilirdi. “Önümüzdeki birkaç ay babamın bazı işlerini halletmek için gitti. Umarım iyidir fakat başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem yok.”

“Ya tazısı... O iyi mi?”

“Hızlı Ayak mı? A, iyi. Bacağı güzelce iyileşti.” Tazı artık *Dorian’ın* yatağında yatıyor, durmadan yemek artıkları ve şekerlemeler getirsin diye prensin başına ekşiyordu fakat... Celaena’nın yokluğunda Hızlı Ayak’ın kendisine arkadaşlık etmesi güzeldi. “Teşekkürler.”

Sorscha başını bir kez salladı. Kız yeşilimsi bir sıvıyı ölçüp dökerken sessizlik çöktü. Dorian o sıvıyı içmeyecek olmayı diledi.

“Söylediklerine göre...” Sorscha muhteşem gözlerini yere dikti. “Güya birkaç ay önce koridorlarda gezinen bir çeşit vahşi hayvan varmış, Yulemas’tan önce tüm o insanları da

bu hayvan öldürmüş. Yakalanıp yakalanmadığına dair hiçbir şey işitmedim fakat sonra... arkadaşınızın köpeğini gördüğümde saldırıya uğramış gibiydi.”

Dorian renk vermemek için kendisini zorladı. Demek ki Sorscha taşları yerine oturtup bazı şeyleri anlamış ve bunlardan kimseye bahsetmemiştir. “Soracaklarını sor Sorscha.”

Yutkunan Sorscha’nın gırtlığı yukarı aşağı oynadı, elleri de titriyordu. Dorian’ın içinde uzanıp o elleri tutma isteği uyandıracak kadar çok. Fakat Dorian, Sorscha konuşana dek yerinden kıpırdamadı. “O neydi?” diye fısıldadı.

“Geceleri gözüne uyku girmemesine neden olacak yanıt mı yoksa huzurunu kaçırmayacak yanıt mı tercih edersin?” Sorscha gözlerini prene çevirdiğinde Dorian kızın gerçekleri öğrenmek istediğini anladı. Bu yüzden bir nefes verip “İki farklı... yaratık vardı,” dedi. “Babamın şampiyonu ilkinin icabına baktı. Fakat yüzbaşı ve ben ikinci yaratıkla karşı karşıya gelene dek bize ilk yaratıktan bahsetmedi bile.” Hâlâ yaratığın tüneldeki kükremesi Dorian’ın kulaklarında çınlıyor, nasıl Chaol’a saldırmak için gerindiği gözlerinin önüne geliyordu. “Geri kalanı biraz muamma.” Yalan da değildi. Dorian’ın bilmediği birçok şey vardı hâlâ. Öğrenmek de istemiyordu.

“Majesteleri bu yüzden sizi cezalandırır mı?” Sessiz, tehlikeli bir soruydu bu.

“Evet.” Bu düşünce Dorian’ın kanını dondurdu. Çünkü babası Celaena’nın bir şekilde büyülü bir geçiş kapısı açtığını öğrenirse... Dorian içinin üşümesine engel olamadı.

Sorscha kollarını kavuşturup ateşe baktı. Ateş hâlâ güçlü olsa da... Lanet olsun. Gitmesi gerekiyordu. Sorscha “O zaman kral şampiyonunu öldürürdü, değil mi? Bu yüzden ona hiçbir şey söylemediniz.”

Dorian yavaşça oradan uzaklaşmaya başlarken içindeki telaşlanan, vahşi *şeyle* mücadele ediyordu. İçinin giderek buz kesmesine engel olamıyor, bu hissin kaynağını bile bil-

miyordu. Durmadan gözünün önüne tünellerdeki o yaratık geliyor, Hızlı Ayak'ın acı dolu havlayışını işitiyor, Chaol'un Celaena'yla ikisi kaçabilsin diye nasıl kendisini feda etmeyi tercih ettiğini anımsıyordu...

Sorscha siyah saç örgülerini okşayıp" Ve... Muhtemelen yüzbaşıyı da öldürürdü herhalde," dedi.

Dorian'ın büyüü taşı.

Sorscha'nın dar büroda yirmi dakika beklemeye zorlanmasının ardından nihayet Amithy yüzünü daha da sert gösteren, sıkıca tutturulmuş topuzuyla içeri girdi. Masasına oturup kaşlarını çattı ve "Sorscha," dedi. "Ne yapacağım ben seninle? Şu yaptığın sence çiraklara nasıl örnek oluyor?"

Sorscha başını eğdi. Yaptığından dolayı daha da endişelenmesi için orada bekletildiğini biliyordu. Kazara çalışma masasını devirmiş, sadece sayısız çalışma saatlerinin ve iş günlerinin emeğini değil pahalı araç gereçleri ve kapları da heba etmişti. "Ayağım kaydı; biraz yağ dökmüşüm ve silmeyi unutmuşum."

Amithy cık cık etti. "Temizlik, Sorscha, bizim en önemli değerlerimizden biridir. Daha kendi çalışma odanı temiz tutamazken sana nasıl hastalarımızı emanet edebiliriz? Ya orada hiç de profesyonelce olmayan son gösterine şahit olan prenze? Ondan bizzat özür dileyip bundan böyle bakımını üstlenmeyi önerdim fakat..." Amithy gözlerini kıstı. "Bana tamir masraflarını üstleneceğini ve yine de senin kendisine hizmet etmeni istediğini söyledi."

Sorscha'nın yüzü kızardı. Her şey çok çabuk olup bitmişti.

Buz ve rüzgârın, bir de *başka bir şeylerin* birbirine karıştığı bir akım üzerine geldiğinde Sorscha'nın çılgılığı kapının hızla çarpması sayesinde işitilmemişti. Bu da muhtemelen hayatlarını kurtarmıştı. Fakat o an Sorscha'nın tek düşünebildiği üzerine gelen parçalardan kaçmak olmuştu. Bu

yüzden masanın altına çömelmiş ve ellerini başının üzerine koyup dua etmişti.

Rüzgâr ve soğğun hemen öncesinde prensin gözlerinin *parıldadığını* fark etmese, masanın üzerindeki bardaklar parçalanmasa, zeminde bir buz tabakası oluşmasa ve prens kendisine hiçbir şey olmadan olduğu yerde dikilmese Sorscha gördüğü şeyi hava cereyanı diye geçiştirebilir, aptalca davrandığını düşünebilirdi.

Bu imkânsızdı. Prens... Berbat boğulma sesleri geldi. Hemen ardından Dorian dizlerinin üzerine çökmüş, çalışma masasının altına bakıyordu. “Sorscha. *Sorscha.*”

Sorscha prene şaşkınlıkla bakmış, bir türlü konuşamamıştı.

Amithy uzun, kemikli parmaklarını ahşap masaya vurdu. “Nezaketsizlik ettiğim için beni affet,” dedi. Fakat Sorscha onun biraz olsun nezakete aldırış etmediğini biliyordu. “Fakat sana hastalarımızla görevimizin haricindeki konularda etkileşime girmenin yasak olduğunu da hatırlatmam gerek.”

Elbette Amithy dururken prensin onun değil de Sorscha’nın hizmetini tercih etmesinin başka bir nedeni olamazdı. Sorscha sıktığı, küçük cam parçalarının üzerlerinde kesikler açtığı ellerini kucığında tuttu. “Bunun için endişelenmen yersiz Amithy.”

“Güzel. Konumunu tehlikeye attığını görmek beni üzer. Ekselansları kadınlara olan ilgisiyle nam salmıştır.” Küçük, tepeden bakan bir gülümseme. “Eh, bu sarayda da birçok güzel hanım var.” *Ve sen onlardan biri değilsin.*

Sorscha başını sallayıp hakareti sineye çekti. Her zaman yaptığı gibi. Bu sayede ayakta kalmış, gözlerden uzak olmuştu.

Prensın güç patlamasını takip eden dakikalarda, Sorscha ellerinin titremesi geçtiğinde ve Dorian’ı *gördüğünde* –büyüsünü değil gözlerindeki paniği, korkuyu ve acıyı gördüğünde– ona söz vermişti. Prens yasak güçleri kullanan

bir düşman değil, yardıma ihtiyacı olan genç bir adamdı. Sorscha'nın yardımına.

Sorscha bu duruma, Dorian'a arkasını dönemez; şahit olduklarını kimseye anlatamazdı. Bir başkası da söz konusu olsa böyle hareket ederdi.

En kötü yaralarla gelen hastalara karşı kullandığı o soğukkanlı ve sakin sesle prence "Kimseye bundan bahsetmeyeceğim," demişti. "Fakat şimdi bu masayı devirmeme ve tüm bunları temizlememe yardım edeceksiniz."

Dorian, Sorscha'ya öylece bakakalmıştı. Sorscha ayağa kalkınca ellerindeki kıl inceliğindeki, acımaya başlayan çizikleri fark etmişti. Bir kez daha "Kimseye söylemeyeceğim," dedi ve masayı bir köşesinden tutmuştu. Dorian tek kelime etmeden masanın diğer yanına geçip Sorscha'nın masayı yan yatırmasına yardım etmişti. Geri kalan cam ve seramik kúpeler yere yığıldı. Diğer herkes yaşananın bir kaza olduğunu düşünecekti. Sorscha süpürgeyi almak için köşeye gitmişti.

Hâlâ sessiz, sakin olan Soescha alışagelmedik bir tavırla Dorian'a "Bu kapıyı açtığımda rol yapacağız," demişti. "Fakat bugünden sonra..." Dorian kaskatı dikiliyor, sanki darbenin inmesini bekliyordu. "Bundan sonra," demişti Sorscha, "sizin için de sorun yoksa, bu durumun yeniden yaşanmasını engellemenin yollarını arayacağız. Belki bastırmak için bazı tonikler vardır."

Dorian'ın yüzü hâlâ solgundu. "Üzgünüm," diye mırıldanmıştı ve bunu samimiyetle söylemişti. Sorscha kapıya gidip Dorian'a kederli bir gülümsemeyle bakmıştı.

"Bugün araştırmaya başlayacağım. Herhangi bir şey bulursam. Sizi haberdar edeceğim. Ve belki... Şimdi olmasa da sonra... ekselansları, arzu ederseniz bana bunun nasıl mümkün olduğunu anlatabilirsiniz. Belki anlatacaklarınızın araştırmama faydası dokunabilir." Sorscha, Dorian'a evet diyecek zaman bırakmadan kapıyı açmış ve dağınık-

lğa doğru yürürken her zamankinden daha yüksek sesle prens seslenmişti. “*Gerçekten* üzgünüm ekselansları... yerde bir şey vardı, kaydım ve...”

Sonrası çorap söküğü gibi gelmişti. Meraklı şifacılar arbedenin nedenini öğrenmek için gelmişler, içlerinden biri olanları Amithy’ye yetiştirmeye koşmuştu. Prens gitmiş, Sorscha’ya orada beklenmesi emredilmişti.

Amithy kollarını masaya koydu. “Ekselansları çok yüce gönüllü davrandılar, Sorscha. Bu da sana ders olsun. Daha fazla yara almadığın için şanslısın.”

Sorscha “Bugün Silba’ya adak adayacağım,” diye yalan söyledi. Fısıltılı, küçük bir yalan. Bürodan çıktı.

Chaol bir binanın karanlık kapı aralığına gizlendi ve Aedion ara sokaktaki pelerinli figüre yaklaşırken nefesini tuttu. Aedion’ın tavernadan çıktıktan sonra herhangi bir yere gideceğini beklerdi fakat kenar mahallelere gideceği asla aklına gelmezdi.

Aedion cömert ve çılgın ev sahibini oynamakta iyi iş çıkarmıştı: İçkiler satın almış, konukları selamlamış, herkesin onu bir şeylerle meşgulken görmesini sağlamıştı. Sonra kimsenin gözü üzerinde değilken arka taraftaki dış tuvalete gitmeye üşeniyormuş gibi dosdoğru ön kapıdan çıkmıştı. Yalpalayan bir sarhoş, kibirli, umursamaz ve mağrur.

Chaol az kalsın bu numarayı yutacaktı. Az kalsın. Sonra Aedion bir blok öteye yürümüş, kapüşonunu başına geçirip gayet ayık bir şekilde geceye karışmıştı.

Aedion ara sokaklardan ve eğri büğrü yollardan zengin mahallesinden kenar mahallelere doğru yürürken Chaol gölgelerin arasında onu takip etmişti. Aedion’ı gören pekâlâ o biçim bir kadın arayan varlıklı bir adam olduğunu düşünebilirdi. Ta ki bir binanın önünde durana ve iki bıçaklı, pelerinli o figür yanına varana dek.

Chaol, Aedion ve yabancı arasında geçen konuşmayı işitmese de bedenlerindeki gerginliği okuyabiliyordu. Bir süre sonra Aedion ara sokağa, çatılara ve gölgelere iyice göz gezdirdikten sonra diğer adamın peşine takıldı.

Chaol mesafesini korudu. Aedion'ı yasadışı maddeler satın alırken yakalasa bu kadarı onun hızını kesmesini, bu kadar sık parti vermeyi bırakmasını ve geldiğinde Bela'yı kontrol altına almasını sağlamaya yeterdi.

Chaol iki adamın peşinden gitti. Yanından geçen gözlerle; her sarhoşa, yetime ve dilenciye karşı ihtiyatlıydı. Avery rıhtımında Aedion ve pelerinli figür yıkık dökük bir binaya girdiler. Fakat bu herhangi bir bina değildi; köşesinde, kapısında, çatısında hatta bulunduğu sokakta dolanan ve halkın arasına karışmaya çalışan gözcüler vardı. Bunlar kraliyet muhafızları ya da askerler değildiler.

Afyon ya da seks satın alınabilecek bir yer de değildi burası. Celaena'nın asiler hakkında topladığı bilgileri aklına kazımış ve Aedion'ın peşine takılırken bir yandan onları da aramış fakat çabaları sonuçsuz kalmıştı. Celaena asilerin kralın gücünü ortadan kaldırmanın bir yolunu aradıklarını iddia etmişti. Diğer her şey bir yana, Chaol kralın büyüü nasıl susturduğunu öğrenmesinin yanında Anielle yollarına düşmeden önce büyüü nasıl özgür bırakabileceğini de öğrenirse Dorian'ın sırrının ortaya çıkması daha küçük çağlı bir sarsıntı yaratırdı. Bunların bir şekilde Dorian'a faydası dokunurdu. Chaol da her zaman, her koşulda ona, arkadaşına ve prensine yardım ederdi.

Elena'nın gözüne dokunduğunda omurgasından aşağı inen ürpertiye engel olmadı. Sonra terk edilmiş, çevresindeki nöbetçilerin asilere has davranışlar sergilediği binayı fark etti. Belki de sadece tesadüfen orada değildi.

Küt küt atan kalbine öyle odaklanmıştı ki böğrüne bir hançerin ucu değdiğinde dönmeye fırsatı olmadı.

Chaol mücadele etmedi. Zaten dövüşmenin yanıtlardan çok ölüm getireceğini biliyordu. Gözcüleri yıpranmış silahları, akıcı ve kararlı hareketlerinden tanıdı. Bu tür ayrıntıları asla unutmazdı; hele hele asiler tarafından bir depoda esir tutulduktan –ve Celaena’nın onları buğday sapları gibi kestiğine şahit olduktan– sonra. Kendilerini katletmeye gelenin kayıp kraliçeleri olduğunu asla öğrenmeyeceklerdi.

Gözcüler Chaol’u boş, saman kokan bir odada dizlerinin üzerine çöktürdüler. Chaol, Aedion’ın ve gözünün bir yerlerden ısırıldığı yaşlı bir adamın kendisine baktığını fark etti. O gece depoda Celaena’ya durması için yalvaran adamdı bu. Yaşlı adamın ilgi çekici bir yanı yoktu; giysileri sıradan, bedeni sıksa fakat pörsümemişti. Yanında Chaol’un yumuşak ve acımasız gülüşünden tanıdığı genç bir adam dikiliyordu: Esir alındığında Chaol’a sataşan muhafızdı bu. Omuzlarına dökülen siyah saçları –özellikle de kaşından yanağına kadar inen feci yara izinin de etkisiyle– yakışıklıktan çok zalimliğin yansıdığı yüzünün iki yanından sarkıyordu. Genç adam çenesini kaldırıp gözcüleri gönderdi.

Aedion, Chaol’un etrafında dönerek “Vay, vay, vay,” dedi. Kınından çıkardığı kılıcı loş ışıktaki parlıyordu. “Muhafız Kı-

tası Yüzbaşısı, Anielle varisi *ve* casus, öyle mi?”

“Sen partiler verip adamlarımı görev yerlerini terk etmeye ikna eder, sonra da o partilerde sırda kadem basarsan tüm bunların nedenini öğrenmek benim görevim olur, Aedion.”

Yara izli, ikiz kılıçlı genç adam yaklaştı ve Aedion’la beraber Chaol’un etrafında dönmeye başladı. İki yırtıcı avlarını tarıyordu. Muhtemelen Chaol’un leşi için birbirleriyle kavga edeceklerdi.

Yaralı yüz sessizce “Bu kez şampiyonun seni kurtarmaya gelmeyecek olması ne kötü,” dedi.

“Senin de Archer Finn’i kurtarmak için yetişememen ne kötü oldu,” dedi Chaol.

Gencin burun delikleri şişti ve kurnazca bakan kahverengi gözleri öfkeyle parıldıadı. Fakat genç adam yaşlı olanın elini havaya kaldırmasıyla sessizleşti. “Seni kral mı gönderdi?”

“Onun *yüzünden* buradayım.” Chaol çenesiyle Aedion’ı işaret etti. “Fakat siz ikinizi –ve küçük grubunuzu da– arıyordum. İkiniz de tehlikesesiniz. Siz Aedion’ın ne istediğini sanıyorsunuz, size ne teklif etti, bilmiyorum. Fakat tasma-sının ipi kralın elinde.” Belki biraz dürüstlük ona istediğini kazandırdı: Güven ve bilgi.

Fakat Aedion bir kahkaha attı. “Ne?” Yanındakiler kaşlarını kaldırarak ona doğru döndüler. Chaol generalin parmağındaki yüzüğe baktı. Yanılmamıştı. Kralın ve Perrington’ın parmaklarındakilerin aynısıydı bu yüzük.

Aedion, Chaol’un bakışını fark edince dönmeyi kesti.

Bir an için general gözlerini Chaol’a dikti ve bronz yüzüne bir hayret ve keyif ifadesi oturdu. Sonra “Düşündüğüm-den daha ilginç biri çıktın yüzbaşı,” diye mırıladı.

Yaşlı adam yumuşak fakat cılız olmayan bir sesle “Açıkla Aedion,” dedi.

Yüzüne yayvan bir gülümseme konan Aedion siyah yüzüğü parmağından çıkardı. “Kral bana Orynth’in kılıcını hediye ettiğinde yanında bir de yüzük verdi. Soyum sayesinde duyularım daha... keskin. Yüzüğün tuhaf koktuğunu hissettim. Zaten ancak bir budala kralın vereceği bir hediyeyi kabul ederdi. Bu yüzden yüzüğün sahtesini yaptırdım. Gerçeğini de denize attım. Fakat hep ne işe yaradığını merak etmişimdir.” Bir eliyle yüzüğü havaya atıp tuttu. “Anlaşılan yüzbaşı biliyor. Ve yüzüğü takmamı onaylamıyor.”

Aedion yüzüğünü cebine... gerçekten sahteymiş gibi attı. O an Chaol hiç niyetlenmediği kadar çok şeyi açık ettiğini fark etti.

Aedion yine dönmeye başladı. Yaralı yüzlü genç adam da onun zarif hareketlerini taklit ediyordu. General kendi kendine “Büyülü bir tasma, ortada büyü kalmamışken,” dedi. “Yine de kralın büyüünün etkisi altında olduğuma inanarak beni takip ettin. Asilerin güvenini kazanmak için beni kullanacağını düşünerek? Harika.”

Chaol ağzını açmadı. Zaten başını büyük bir derde sokacak kadar konuşmuştu.

Aedion “Bu ikisi şu suikastçı dostunun bir asi sempati-zanı olduğunu söylediler,” dedi. “Archer Finn’e hiç tereddüt etmeden bilgi sağlamış, kendisine asileri ortadan kaldırma görevi vermişken onların şehirden gizlice kaçmalarına izin vermiş. Sana kralın yüzüklerinden o mu bahsetti yoksa bu ayrıntıyı kendin mi keşfettin? Kral kafasını çevirdiğinde tam olarak neler oluyor o cam sarayda?”

Chaol vereceği yanıtı kendisine sakladı. Konuşmayacağı anlaşılnca Aedion başını iki yana salladı.

“Biliyorsun ki bu sona ermeli,” dedi Aedion. Sesinde biraz olsun alaycılık yoktu, sadece soğukkanlı bir hesapçılık vardı. Kuzeyin Kurdu’nun gerçek yüzü. “Bana göre peşime takılmaya karar verdiğinde zaten ölüm fermanını imzala-

miştın, şimdi bir de çok şey biliyorsun... İki seçeneğin var yüzbaşı: Ya bildiklerini işkenceyle öğrenir, sonra seni öldürürüz ya da bildiğin her şeyi bize anlatırsın ve ölümünün çabuk olmasını sağlarız. Mümkün olabildiğince acısız bir ölüm olacağına şeref sözü veririm.”

Dönüp durmayı bıraktılar.

Chaol geçen aylarda birkaç kez ölümle yüzleşmişti. Yüzleşmiş, ölümü görmüş ve üstesinden gelmişti. Fakat *bu* ölüm, Celaena, Dorian ve annesinin Chaol’un başına neler geldiğini asla öğrenemeyecekleri bu ölüm... Nedenise bu düşünce Chaol’u tiksindiriyor, öfkeliendiriyordu.

Aedion, Chaol’un diz çöktüğü yere yaklaştı.

Chaol yüzü yaralı olanın icabına bakabilir, ardından Aedion’la da başa çıkmayı umabilir ya da en azından oradan kaçabilirdi. *Dövüşecekti* çünkü bu tür bir ölümü kucaklamasının tek yolu buydu.

Aedion kılıcını –Celaena’nın taşıdığı kandan ötürü hakkı olan kılıcı– hazır tutuyordu. Chaol, Aedion’ın iki yüzlü bir kasap olduğunu düşünmüştü. Oysa Aedion bir haindi. Fakat ihanet ettiği Terrasen değildi. Aedion geldiğinden beri –krallığı on yıl önce çöktüğünden beri– çok tehlikeli bir oyun oynuyordu. Kralı da kandırıp onca zaman boyunca verdiği yüzüğü taktığını sanmasını sağlamıştı. Aslında bu gerçekten önemli bir bilgiydi. Aedion bu sırrı saklamak için Chaol’u öldürmeye gönüllü olacaktı. Fakat tüm bunlardan canlı kurtulabilmek için Chaol’un kullanabileceği bir başka bilgi daha vardı.

Şatodan ayrıldığında ne kadar perişan halde olsa da Celaena artık güvendeydi. Adarlan’dan uzaktaydı. Fakat büyü, kimsenin bilmediği sırrı hayatını tehdit eden Dorian güvende değildi. Chaol için geri kalan, gerçekten önemli tek şey artık Dorian’ı korumaktı. Bu asiler büyüünün nasıl özgür bırakılacağına dair bir şeyler –*herhangi bir şey*– biliyorlar-

sa, Aedion'ı o bilgiye ulaşmak için kullanabilirse...

Bu bir kumardı; Chaol'un o güne dek oynadığı en büyük kumar. Aedion kılıcını kaldırdı.

Bağışlanmak için sessizce dua eden Chaol gözlerini Aedion'a dikti. "Aelin hâlâ hayatta."

Aedion Ashryver Kurt ismiyle tanınırdı; bir general, bir prens, bir hain ve bir katildi. Tüm bunlar olduğu gibi daha fazlasıydı da. Yalancı, düzenbaz ve oyunbaz. Özellikle bunlar favorileriydi; sadece kendisine en yakın olanların bildiği sıfatları.

Adarlan'ın Fahişesi, onu tanımayanlar ise onu böyle bilirlerdi. Doğruydı da, birçok açıdan bu doğruydı ve Aedion böyle anılmayı sorun etmemişti, asla. Bu sayede kuzeyde kontrolü elinde tutmuş, en az kanın dökülmesini ve katliamların bir yalandan ibaret olmasını sağlamıştı. Bela'nın yarısı asi, diğer yarısı ise asi sempatizanıydı. Birliğin kuzeydeki "muharebelerinin" çoğu mizansenden, çarpışmaların ardından çıkarılan abartılı ölü sayıları kandırmacadan ibaretti. En azından sözde cesetler savaş alanından kalkıp karanlıkta evlerine, ailelerine dönene kadar. Adarlan'ın Fahişesi. Bu sözü hiç dert etmemişti. Şimdiye dek.

Kuzen... En sevdiği unvanı işte buydu. Kuzen, akraba, koruyucu. Bunlar içinde gizlediği, kuzey rüzgârı Geyikboynuzu Dağları'nın arasında ıslık çalarken kendi kendine mırıldadığı gizli isimlerdi bunlar. Bazen rüzgârın sesi infaz alanlarına götürülen insanların çığlıkları gibi olurdu. Bazen ise Aelin'in sesine benzerdi; Aedion'un sevdiği, kraliçesi olması gereken ve bir gün kanla bağlılık yemini edeceği Aelin.

Aedion kenar mahalledeki boş rıhtımın çürüyen tahtaları üzerinde dikilmiş, Avery'ye bakıyordu. Yüzbaşı yanındaydı. Aedion'un yeni suç ortağı ve mezardan kalkan bir başka adam olan Ren Allsbrook'tan dayak yemiş, suya kan tükürüyordu.

Allsbrook Lordu ve varisi olan Ren çocukken Aedion'la beraber eğitim almış ve bir zamanlar onun rakibi olmuştu. On yıl önce Ren ve büyükbabası Murtaugh, Ren'in ebeveyninin dikkatleri dağıtmaları sayesinde toplu katliamlardan kurtulmuşlardı. Ren'in anne-babası çıkan arbedede ölmüş, Ren'in yüzünde o berbat yara izi kalmıştı. Fakat Aedion hepsinin öldüğünü sanıyordu ve Rifthold'a geldiğinde peşlerine düştüğü gizli asi grubunun *onlar* olduğunu duyunca afallamıştı. Aelin'in hâlâ hayatta olduğuna ve bir ordu kurduğuna dair iddiaları işitmiş ve işin aslını öğrenmek için ve yalancıları ortadan kaldırmak, tercihen de lime lime doğramak için kuzeyden gelmişti.

Kralın kendisini çağırması da iyi bir mazeret olmuştu. Ren ve Murtaugh hemen söylentilerin dahil oldukları asiler grubunun eski bir üyesi tarafından yayıldığını itiraf etmişlerdi. Ölü kraliçeyle ne bir temasları olmuş ne de hakkında tek bir söz işitmişlerdi. Fakat Ren ve Murtaugh'ı görünce Aedion başka kimlerin de hayatta kalmış olabileceğini merak etmişti. Aelin'i göreceği ümidine bile kapılmaktan kaçınmıştı...

Aedion kılıcını ahşap tırabzana dayayıp yara izli parmaklarını silahın üzerinde gezdirdi. Her biri kılıcın uzun zaman önce ölmüş büyük krallar tarafından kullanıldığı savaşlardan yadigar çentikleri ve çizikleri yokladı.

Kılıcın Aedion'a ait olduğu söylenemezdi. O ilk kan ve fetih yıllarında Adarlan Kralı kılıcı Rhoe Galathynius'un soğuyan cesedinden almış, Rifthold'a getirmişti. Sonra da aslında Aelin'e ait olması gereken kılıç orada kalmıştı.

Böylece Aedion krala paha biçilemez değerini tekrar tekrar ispatlamak için savaş kampları ve muharebe alanlarında yıllarca çarpışmıştı. O ve Bane ilk savaşlarını kazandığında ve kral onu Kuzeyin Kurdu ilan edip bir dileğini gerçekleştirmeyi talep ettiğinde Aedion kılıcı istemişti.

Kral bu isteği on sekiz yaş romantizmine bağlamıştı. Aedion zaferiyle caka satıp durmuştu. Ta ki herkes onun kılıcı eline alması bir hakaret olan hain, eli kanlı bir pislik olduğuna inana dek. Fakat kılıcı geri kazanmak hatasını silmemişti.

On üç yaşında olmasına ve Aelin kır evinde öldürüldüğü sırada altmış beş kilometre ötedeki Orynth'de olmasına rağmen Aedion'ın onun ölümünü engellemesi gerekirdi. Aedion'ın annesi öldüğünde Aelin'in topraklarına gönderilmesinin amacı Aelin'in kılıcı ve kalkanı olmak, hüküm sürmesi gereken saray divanında kralların torunu olan kuzeni-ne hizmet etmektir. Bu yüzden de şato Orlon Galathynius'un suikasta uğradığı haberleriyle çalkalandığında harekete geçmesi gerekirdi. Daha bunu kimse yapamadan Rhoe, Evalin ve Aelin ölmüştü.

Hep sırtında taşıdığı yadigâr, ona kılıcın aslında kime ait olduğu ve Aedion son nefesini verip de Öte Dünya'ya gittiğinde nihayet o kılıcı kime vereceğini hatırlatan yadigâr buydu.

Fakat şimdi kılıç, yıllarca bağrına bastığı o yük ona... daha hafif, daha keskin ve daha kırılğan geliyordu. Sınırsız ölçüde kıymetli. Dünya ayaklarının altından kaymıştı.

Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın iddiasının ardından bir süre kimseden çıt çıkmamıştı. *Aelin hayatta*. Sonra yüzbaşı bu konuda ancak Aedion'la konuşacağını söylemişti.

Ren sırf yüzbaşıya yapacaklarını söyledikleri işkencenin blöf olmadığını göstermek için Aedion'ın kıskanarak hayranlık duyduğu bir şaşmazlıkla Chaol'u kanlar içinde bırakmış fakat yüzbaşı darbelere göğüs germişti. Ne zaman Ren duraklasa Murtaugh'un kınayan bakışları altında yüzbaşı aynı şeyi söylüyordu. Yüzbaşının Aedion'dan başka kimseyle konuşmayacağı, ölmeyi yeğleyeceği anlaşılınca Aedion, Ren'e durmasını emretti. Allsbrook varisi öfkelenirse de Aedi-

on savaş kamplarında onun gibi pek çok genç adamla uğraşmıştı. Onları hizaya sokması asla uzun sürmezdi. Aedion'ın uzun, sert bir bakış attığı Ren geriledi.

Sonrasında da buraya gelmişler, Chaol gömleğinden bir parçayla yüzünü temizlemişti. Son birkaç dakikadır Aedion ömründe dinlediği en olanaksız öyküyü dinlemişti. Arobynn Hamel tarafından eğitilen kötü şöhretli suikastçı Celaena Sardothien'e, Celaena'nın şansının nasıl tersine dönüp Endovier'da bir yıl geçirdiğine ve nasıl Kralın Şampiyonu olmak için yapılan o gülünç yarışta bulduğuna dair öyküyü. Aedion'ın kraliçesi Aelin'in bir ölüm kampına gittikten sonra düşmanının sarayında hizmet edişinin öyküsünü.

Aedion tırabzanı tuttu. Bu doğru olamazdı. On yıldan sonra. Ümitsiz, kanıtsız geçen on yıl.

Chaol ağrıyan çenesini oynatarak "Gözleriniz aynı," dedi. Bu suikastçı –tanrılar adına bir *suikastçı*– gerçekten Aelin ise o zaman Aelin Kralın Şampiyonu'ydu ve yüzbaşının...

Sesi titreyen Aedion "Onu sen Wendlyn'e gönderdin," dedi. Gözyaşları sonra gelecekti. Şimdilik içi bomboştu. İçi dışına çıkmış gibiydi. Her yalan, her söylenti, yaptığı her rol, verdiği her parti, gerçek ya da mizansen olan her savaş, daha fazla insan hayatta kalabilsin diye aldığı her can... Tüm bunları Aelin'e nasıl açıklayacaktı? Adarlan'ın fahişeydi Aedion.

"Kim olduğunu bilmiyordum," dedi Chaol. "Sadece gerçek kimliği orada daha güvende olmasını sağlar diye düşündüm."

"Seni öldürmek için bana daha da iyi bir sebep verdiği- nin farkındasındır." Aedion çenesini sıktı. "Bunları bana anlatmakla nasıl bir risk aldığını biliyor musun? Kral için çalışıyor olabilirdim –onun kontrolünde olduğumu *sanıyor-* *dun* ve kanıt olarak elinde sadece yarım yamalak bir öykü vardı. Aelin'i sen de öldürmüş olabilirsin." Budala, aptal,

pervasız budala. Fakat şimdi avantaj yüzbaşıda'ydı, ihane-
tin sınırlarında gezinen kralın asil yüzbaşısında. Ren Kra-
lın Şampiyonu'nun asilerle ilişkisinden bahsettiğinde Aedi-
on yüzbaşının sadakatının kime yöneldiğini merak etmiş-
ti. Fakat, kahretsin... Aelin. *Aelin* kralın Şampiyonu'ydu,
Aelin asilere yardım etmiş ve Archer'ın karnını deşmişti.
Aedion'ın dizlerinin bağı çözülecek gibiydi fakat şoku, şaş-
kınlığı, dehşeti ve sevincini bastırdı.

"Bunun bir risk olduğunu biliyorum," dedi yüzbaşı. "Fa-
kat o yüzükleri takan adamlar... Onların gözlerinde bir şey-
ler değişiyor, bazen fiziksel olarak fark edilen bir tür karan-
lık. Geldiğinden beri sende bunu fark etmedim. Ayrıca daha
önce kimsenin bunca parti verip hepsinde sadece birkaç da-
kika bulunduğunu da görmemiştim. Kralın kölesi olsan asi-
lerle toplantılarını gizlemek için bu kadar ileri gitmezdin.
Hem de Bela'nın yakında burada olacağını söylemene fakat
onca zamandır gelmemelerine rağmen. Bunlarda bir bit
yeniği vardı." Yüzbaşı gözlerini kendisine bakan Aedion'ın
gözlerine dikti. Belki o kadar da budala değildi. "Bence Ae-
lin senin bunları öğrenmeni isterdi."

Yüzbaşı ırmağa ve ötedeki denize baktı. Bulundukları
yer kötü kokuyordu. Aedion savaş kamplarında daha berbat
kokularla ve manzaralarla karşılaşsa da Rifthold'un kenar
mahallelerinin kesinlikle oralardan aşağı kalır yanı yoktu.
Ayrıca Terrasen'in başkenti, bir zamanlar ısılt ısılt parlayan
kulesi şimdi pis bir beyaz taş parçasına dönen Orynth'in de
kendisini böylesi bir yoksulluk ve ümitsizlik içinde bulması-
na az kalmıştı. Fakat belki, yakınlarda...

Aelin *hayattaydı*. Hayattaydı ve Aedion kadar eli kanlı
bir katildi ve onunla aynı adam için çalışıyordu. "Prensin
bundan haberi var mı?" Aedion ne zaman prensle konuşsa
aklına Terrasen'in düştüğü günler geliyordu; nefretini giz-
lemeyi asla başaramamıştı.

“Hayır. Onu neden Wendlyn’e gönderdiğimi bile bilmiyor. Ya da onun... ikinizin... Fey olduğunu.”

Aelin’in damarlarında yanan gücün binde biri Aedion’da olmamıştı hiç. O güç kütüphanelerin yanmasına neden olmuş ve –dünya henüz cehenneme dönmeden aylar önce– öyle büyük bir endişe uyandırmıştı ki Aelin’in gücünü kontrol edebilmesi için bir yerlere gönderebileceği fikri ortaya atılmıştı. Aedion onun uzak diyarlardaki bazı akademiler ya da öğretmenlere gönderilmesiyle ilgili tartışmalara kulak misafiri olmuştu. Fakat tartışmalarda asla Aelin’in yeğeninin neye dönüştüğünü görmek için ağları arasında bir örümcek gibi bekleyen teyzesi Maeve’e gönderilmesi teklif edilmezdi. Buna rağmen Aelin nihayetinde kendisini Wendlyn’de, teyzesinin kapısında bulmuştu.

Maeve ya Aedion’ın miras aldığı yeteneklerden habersizdi ya da bunları asla umursamamıştı. Aedion’ın elindeki yetenekler ölümsüz soylarının bazı fiziksel özellikleriydi: Güç, çeviklik, keskin kulaklar, iyi koku alma yeteneği. Bu özellikler onu savaş alanında korkulan bir rakip yapmış ve hayatını birden fazla kez kurtarmıştı. Hatta yüzbaşı yüzükler konusunda haklıysa ruhunu bile.

Aedion sessizce “Geri gelecek mi?” diye sordu. Artık kralın işe yaramaz bir hizmetkârından fazlası olduğunu kanıtlayan yüzbaşıya soracağı çok sayıda sorunun ilkiydi bu.

Yüzbaşının gözlerindeki büyük acı Aedion’ın Chaol’un Aelin’i sevdiğini anlamasına yetti. Bunu anlamış ve yüzbaşı Aelin’i o kadar iyi tanıdığı için kıskançlık duymuştu. Chaol “Bilmiyorum,” dedi. Chaol düşmanı olmasa Aedion fedakârlığından dolayı ona saygı duyardı. Fakat Aelin’in geri dönmesi gerekiyordu. *Geri dönecekti.* Tabii dönüşünün getirisi sadece katliam meydanlarına yürümesi olmayacaksa.

Aedion yalnız kaldığında aklındaki tüm o dağınık dü-

şünceleri bir düzene sokacaktı. Nemli tırabzanı daha da sıkıca kavradı ve başka sorular sorma isteğini bastırdı.

Fakat ardından yüzbaşı Aedion'a onu tartan bir bakış attı. Sanki Aedion'ın yüzüne geçirdiği tüm maskelerin ardını görebiliyordu. Kısa bir an için Aedion'ın aklından yüzbaşının tüm bildiklerine rağmen kılıcını ona saplamak ve cesedini Avery'ye atmak geçti. Yüzbaşının da gözü bir an kılıca takılınca Aedion onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini, ona güvenme kararından pişman olup olmadığını merak etti. Yüzbaşının bundan pişman olması, budalalığından dolayı kendine lanet etmesi *gerekiyordu* da.

Aedion "Neden asilerin izini sürüyordun?" diye sordu.

"Çünkü ellerinde değerli bilgiler olabileceğini düşündüm." Yüzbaşı bu bilgilere ulaşmak için hain damgası yemeyi göze alıyorsa gerçekten değerli bilgiler olmalıydı bunlar.

Ardion yüzbaşıya işkence etmek, onu öldürmek istiyordu da. Bunlardan beter işler yapmıştı. Fakat kraliçesinin sevgilisini işkenceyle öldürmek Aelin *döndüğünde* pek de hoş görünmeyebilirdi. Aedion, Aelin'i daha iyi tanımak; planlarını, nasıl biri olduğunu ve onu nasıl bulabileceğini öğrenmek istiyordu. Her şeyi öğrenmek istiyordu. Her şeyi. Özellikle de yüzbaşının şimdi oyun tahtasının neresinde yer aldığını ve kral hakkında neler bildiğini. Bu yüzden Aedion "Bana şu yüzüklerden biraz daha bahset," dedi.

Fakat yüzbaşı başını iki yana salladı.

"Seninle bir anlaşma yapmak istiyorum."

Mor gözü hâlâ feci görünse de Celaena'nın mutfakta çalıştığı, Rowan'la başarısız dönüşüm denemeleri yaptığı ve genellikle herkesten kaçındığı sonraki hafta biraz daha iyileşmişti. Bahar yağmurları artık iyice yer etmişti ve mutfak her gece tıklım tıklımdı. Bu yüzden Celaena akşam yemeğini karanlık merdiven basamaklarında yiyor, Öykücü konuşmaya başlamadan hemen önce mutfaktan ayrılıyordu.

Öykücü; Emrys işte buydu. Wendlyn'deki Feyler ve insanlar için bu onur verici bir unvandı. Anlamı da öykücü bir öykü anlatmaya başladığında kalan herkesin oturup çenesini kapatacağıydı. Ayrıca Emrys'in krallığın efsanelerini ve mitlerini aklında tutan ayaklı bir kütüphane olduğu.

Celaena artık kalenin sakinlerinin çoğunu tanıyordu. Sadece isimlerle yüzleri eşleştirecek kadar olsa da. İçgüdüsel bir tavırla; çevresini, olası düşmanlarını ve tehditleri tanımak için onları gözlemliyordu. Gözünü onlardan ayırdığında onların da kendisini gözlemlediklerini biliyordu. Onlara yakın durmayışından hissettiği en küçük pişmanlık emaresi kimsenin de kendisine yakın durmaya tenezzül etmediği gerçeğiyle boğuluyordu.

Çaba sarf eden tek kişi hâlâ çalışırlarken Celaena'yı soru

yağmuruna tutan; eğitimi, kaledeki dedikodular ve havalar hakkında çene çalan Luca'ydı. O gün – Celaena'nın yataktan zor çıktığı ve buz gibi zemine ancak avucundaki yara izinden güç alarak ayak bastığı o sabah– gelip çatana dek Celaena'yla hemen her konuda, havadan sudan konuşmuştu. Celaena kahvaltıdan kalan bulaşıkları yıkıyor, pencereden dışarı baksa da üzerindeki ağırlıktan gözü hiçbir şey görmüyordu. Luca lavaboya bir tencere atıp sessizce “Uzun bir süre buraya gelmeden önce başıma gelenler hakkında konuşmadım,” dedi. “Ağzımı bile açamadığım günler oldu. Yataktan kalkamadığım. Fakat eğer... Yani konuşma ihtiyacı duyarsan...”

Celaena, Luca'yı uzun bir bakış atarak susturmuştu. Luca da o günden sonra bir daha buna benzer bir laf etmemişti.

Neyse ki Emrys, Celaena'nın mahremiyetine saygı gösteriyordu. Hem de çok, özellikle de Malakai kahvaltı için geldiğinde Celaena'nın sorun çıkarmaması için. Celaena genellikle gözlerini kaledeki diğer çiftlerden uzak tutsa da mutfakta, uzaklaşmadığı o yerde... Yakınlıklarından, Malakai'nın Emrys'i gördüğünde gözlerinin parlamasından nefret ediyordu. Bundan öyle nefret ediyordu ki nefreti onu boğuyordu.

Rowan'a neden onun da Emrys'in öykülerini dinlemeye geldiğini asla sormamıştı. İkisinin de eğitimleri dışında birbirleriyle hiçbir teması yoktu.

Celaena *hiçbir şey* başaramadığından yaptıkları şeyi *eğitim* olarak tanımlamak fazla iyimserceydi. Bir kez bile dönüşememişti. Rowan hırlıyor, alay ediyor, tıslıyor fakat Celaena dönüşemiyordu. Her gün, Rowan kısa süreliğine ortadan kaybolduğunda, Celaena çaballıyor fakat hiçbir şey olmuyordu. Celaena'nın dönüşmesini ancak höyükler hareket geçiriyor görüldüğünden Rowan onu yeniden höyüklere

sürüklemeye çalışmakla tehdit etse de Celaena oraya tekrar gireceğine kendi boğazını kesmeyi söylediğinde Rowan – Celaena’yı şaşırtarak– fikrinden caymıştı. Böylece birbirlerine küfrederek, düşünceli bir sessizlik içinde tapınak harabelerinin arasında oturuyor arada bir içlerinden birbirlerine bağıyorlardı. Celaena’nın huysuzluğu iyice üzerindeyse Rowan ona odun kestiriyor, Celaena baltayı kaldıramayacak hale gelene ve elleri yara bere içinde kalana dek kütüklerin ardı arkası kesilmiyordu. Rowan, Celaena’ya dünyaya küstüyse ve dönüşmeyerek zamanını boşa harcayacaksa hiç olmazsa bu şekilde bir işe yarayacağını söylüyordu.

Tüm bu bekleyiş, Celaena için, düşünmesi bile Celaena’yı ürperten o dönüşüm içindi.

Gelişinin sekizinci gününde, sırtı ağrıyana dek tence-re ve tava yıkamasının ardından Celaena artık kendisine aşına gelen dağ sırtındaki yürüyüşlerini yarı yolda bırakıp “Bir teklifim var,” dedi. Celaena gerekmedikçe –daha çok da Rowan’a küfretmesi gerekmedikçe– konuşmazdı. “*Senin dönüşmeni izlemek istiyorum,*” dedi.

Rowan gözlerini kırptırdı. Yeşil gözleri hissiz bakıyordu. “Emir verme ayrıcalığına sahip değilsin.”

“Nasıl yapıldığını göster bana.” Celaena’nın Terrasen’deki Feylerle ilgili anıları bulanıktı. Biri üzerlerine bir sis perdesi çekmiş gibi. Feylerden birinin dönüşümüne şahit olduğunu, giysilerinin nereye gittiğini, dönüşümün ne kadar hızlı gerçekleştiğini anımsayamıyordu... Rowan gözlerini Celaena’ya dikti, “*Sadece bir kereliğine,*” der gibiydi. Sonra...

Yumuşak bir ışık parlaması, bir renk cümbüşü... Ardından bir şahin havada kanat çırpmaya başladı ve en yakın ağaç dalına uçtu. Rowan dala konup gagalarını birbirine vurdu. Celaena yosunlu toprağa göz gezdirdi. Görünürde ne Rowan’ın giysileri ne de silahları vardı. Dönüşümü ancak birkaç kalp atımı sürmüştü.

Rowan bir savaş çılgılığı atıp dalışa geçti. Pençelerini Celaena'nın gözlerine savurdu. Celaena kendisini bir ağacın arkasına atarken bir ışık parlaması ve renk cümbüşü daha belirdi. Hemen ardından yine üzerinde giysileriyle ve silahlarıyla beliren Rowan, Celaena'nın suratının dibinde "*Sıra sende,*" diye homurdandı.

Celaena, Rowan'a kendisini titrerken görme zevkini yaşatmayacaktı. Bu inanılmazdı. Dönüşümü görmek. "Giysilerin nereye gidiyor?"

"Arada bir yerlere. Çok da umurumda değil." Öylesi donuk ve neşesiz gözler. Celaena kendisinin de o sıralar öyle göründüğünü hissediyordu. Chaol'un onu tünelde Archer'ın karnını deşerken yakaladığı gecede de öyle göründüğünü *bi-liyordu*. Rowan'ı bu kadar ruhsuz bırakan neydi?

Rowan dişlerini gösterse de Celaena ona itaat etmedi. Bir süredir kalede yarı Fey savaşçı erkekleri izliyordu. Onlar da neredeyse *her konuda* homurdanıp dişlerini gösteriyorlardı. Celaena'nın Terrasen'de yaşadığı zamanlardan belli belirsiz anımsadığı efsanelerde tasvir edilen o göksel, nazik yaratıklar değildi onlar. Saçlarında çiçeklerle, el ele tutuşarak çiçekli bahar bayramı direğinin etrafında dans etmiyorlardı. Onlar yırtıcıları; hepsi de. Bazı dominant dişiler de meydan okumalar karşısında, öfkelendiklerinde hatta karınları acıktığında erkekler kadar saldırgan ve hırlamaya meyilli oluyorlardı. Celaena zahmet edip de onların arasına karışmayı denese pekâlâ iyi uyum sağlayabileceğini düşünüyordu.

Gözlerini Rowan'dan ayırmayan Celaena nefesini yatıştırırdı. Hayalet parmaklarını uzanıp içindeki Fey formunu dışarı çektiğini hayal etti. Bir renk ve ışık cümbüşü hayal etti. Ölümlü bedeninden çıkmak için ıkmındı. Fakat hiçbir şey olmadı.

Celaena sıktığı dişlerinin arasından "Bazen bunun *senin için* bir ceza olabileceğini düşünüyorum," dedi. "Fakat Ölümsüz Majestelerini kızdıracak ne yapmış olabilirsin ki?"

“Onun hakkında bu tonla konuşma.”

“Ya, hangi tonda istersem konuşurum. Bana sataşabilir, homurdanabilir, bütün gün odun kırdırabilirsin fakat dilimi koparamadığın sürece bana...”

Rowan şimşekten hızlı davranıp elini uzatıp Celaena’nın dilini parmaklarının arasına aldı. Celaena öğürüyor, debeleniyordu. Rowan’ın parmaklarını *sertçe* ısırsa da Rowan dilini bırakmadı. “Bir daha söyle,” diye mırladı Rowan.

Rowan’ın parmakları arasındaki dilini sıkıdığı Celaena nefes alamaz oldu. Bir yandan hançerlerine uzanırken dişiyle Rowan’ın bacaklarının arasına vurdu. Fakat Rowan bedenini Celaena’nın bedenine yasladı. Sert kaslardan ve yüzyıllar süren ölümcül eğitimden bir duvar gibi Celaena’yı ağaca kısırdı. Ona kıyasla Celaena bir *şakaydı* ve dili...

Rowan, Celaena’nın dilini bıraktı. Celaena hızla ciğerlerine hava çekti. Rowan’a galiz bir küfür savurup ayaklarının dibine tükürdü. İşte o an Rowan onu ısırdı.

O köpek dişleri boynu ve omzu arasındaki noktayı delerken Celaena haykırdı. İlkel bir saldırganlık eylemiydi bu. Isırık çok sertti ve Celaena kımıldayamayacak kadar afallamıştı. Rowan onu ağaca yaslamaya devam ederken üzerine daha da kuvvetlice abandı. Köpek dişleri derisine gömülürken Celaena’nın kanı gömleğine aktı. Bir zavallı gibi olduğu yere çivilenmişti. Fakat dönüştüğü de bu değil miydi? İşe yaramaz bir zavallı.

Celaena hisli bir varlıktan çok bir hayvan gibi homurdandı. Sonra *itti*.

Rowan bir adım geriledi. Rowan’ın dişleri göğsüne vuran Celaena’nın tenini yırttı. Celaena acı hissetmedi; ne kan ne de ışık parlaması umurundaydı.

Hayır, Celaena onun boğazını parçalamak istiyordu. Dönüşümü sona erdiğinde uzayan dişlerini Rowan’ın boğazını parçalamak için araladı.

Rowan sırtıttı. “İşte böyle.” Kan –Celaena’nın kanı– Rowan’ın dişlerinde, ağzında ve çenesindeydi. Celaena’nın kanını toprağa tüküren savaşçının donuk gözleri parladı. Muhtemelen Celaena’nın tadı Rowan’a lağım gibi gelmişti.

Kulaklarında tiz bir ciyıklama olan Celaena, Rowan’ın üzerine atıldı. Atılmasının hemen ardından da dünyayı çarpıcı bir berraklıkla görüp durdu. Dünyayı kaliteli bir şarap gibi kokladı, tattı ve kokusunu içine çekti. Tanrılar adına; bu yerin, bu krallığın *ilahi* bir kokusu vardı. Sanki kokusu...

Celaena dönüşmüştü.

Akciğerleri ona artık nefesinin kesilmediğini ve insan formundaki kadar nefes alıp vermeye ihtiyacı olmadığını söylese de Celaena havayı derin derin içine çekti. Boynunda bir gıdıklanma hissediyordu; derisi ağır ağır yeniden şekilleniyordu. Bu formda daha hızlı iyileşiyordu. Büyü yüzünden... *Nefes al. Nefes al.*

Fakat işte yine oluyordu; damarlarında, parmak uçlarında dizginsiz bir ateş yanıyordu. Etraflarındaki orman, ormandaki onca ağaç. Sonra...

Sonra ateşi bastırdı. Korkusunu alıp kendi içinde, güce karşı bir koç başı gibi kullandı ve ateşi geriletti.

Rowan, Celaena'nın yanına geldi. "Serbest bırak onu. Mücadele etme onunla."

Celaena bedeninde bir nabzın atışını hissetti; tenini ısırarak, kar ve çam kokan. Rowan'ın gücü onun gücüne meydan okuyordu. Celaena'nın ateşine benzemeyen bu güç buz ve rüzgârın bir lütfüydü. Dirseğinde hissettiği dondurucu bir dokunuş Celaena'yı gerisingeri ağacın üzerine devirdi. Şimdi büyü yanağını ısıırıyordu. Büyü... ona saldırıyordu.

Celaena'nın bedeninden taşan ateş mavi bir alev duvarı oluşturup Rowan'a yöneldi; ağaçları, dünyayı ve Celaena'nın etrafını sardı. Sonra...

Yok oldu. Hiçliğin içine çekiliverdi. Celaena'nın soluduğu havayla birlikte.

Celaena dizlerinin üzerine çöktü. Boğazını koparıp kendisi içi bir hava deliği açmaya çalışır gibi boynunu sımsıkı tutarken gözleri Rowan'ın çizmelerini seçti. Havayı çeken ve Celaena'nın ateşini boğan Rowan'dı. Bu ne büyük bir güç ve kontroldü. Maeve, Celaena'ya kendisinininkilere benzer yetenekleri olan bir öğretmen vermemiş, bunun yerine ateşi söndürme gücü olan, Celaena bir tehdide dönüşürse de bunu yapmaktan geri kalmayacak birini göndermişti.

Hava bir girdaba düşmüşçesine Celaena'nın boğazından aşağı ilerledi. Celaena havayı iştahla içine çekerken ölümlü formuna dönüşünün verdiği acıyı hayal meyal hissetti. Dünyaya yeniden sessiz ve yavan bir yere döndü.

"Âşğın ne olduğunu biliyor mu?" Hissizce bir soru.

Celaena başını kaldırdı. Rowan'ın Chaol'u nasıl öğrendiği umurunda değildi. "Her şeyi biliyor." Kısmen doğruydu bu.

Rowan'ın gözleri parladı. Celaena bunun gerisindeki duyguyu okumadı. "Bir daha seni ısırmağa niyetim yok," dedi Rowan. Celaena kanının tadının Rowan'a nasıl geldiğini merak etti.

Celaena homurdansa da sesi cılız çıkmıştı. Köpek dişleri olmadan. “Beni dönüştürmenin tek yolu bu olsa bile mi?”

Rowan yokuştan çıkıp dağ sırtına yürümeye başladı. “Başka erkeklerin kadınlarını ısırmayız biz.”

Celaena “Biz birlikte değiliz artık. Bundan böyle değiliz. Buraya gelmeden önce onu terk ettim,” dedi. Bunları söylerken sesinde bir şeylerin öldüğünü hissetmekten çok işitmişti.

Rowan omzunun üzerinden ona baktı. “Neden?” Hissiz ve sıkkın çıksa da sesinde bir nebze merak vardı.

Rowan’ın bilip bilmemesini Celaena neden umursayacaktı ki? Elini yumruk yapıp kucığına yaslamıştı. Parmak eklemleri beyaza çalmıştı. Yüzüğe ne zaman baksa, yüzüğü ne zaman okşasa parladığını görüyor; yüzük içinde koca bir delik açıyordu.

O lanet şeyi parmağından atmalıydı. Fakat bunu yapmayacağını biliyordu. Hele artık neredeyse sürekli hale gelen o büyük acıyı hak ettiğini hissederken. “Çünkü senin gibi benden tiksindirse daha güvende olur.”

“En azından bir ders almışsın.” Celaena soran gözlerle başını yana eğince Rowan “Sevdiğin insanlar sana karşı kullanılacak silahlardır.”

Celaena harekete geçmesi için Nehemia’nın nasıl kendisine karşı kullanıldığını –Nehemia’nın bu amaçla nasıl kendisini Celaena’ya karşı kullandığını– anımsamak istemiyordu. Nehemia’nın görünüşünü unutmaya başlamamış gibi davranmak istiyordu.

Rowan çenesini Celaena’ya doğru çevirip “Tekrar dönüş,” diye buyurdu. “Bu kez yapmaya çalışman gereken...”

Celaena, Nehemia’nın görünüşünü unutuyordu. Gözlerinin karasını, dudaklarının aldığı kavisi, kokusunu. Gülüşünü. Celaena’nın kafasının içindeki kükreme sustu. O tanıdık hiçlik susturmuştu kükremeyi.

O ışığın sönmesine izin verme.

Fakat Celaena bu hiçlik hissini nasıl durduracağını bilmiyordu. Konuşabileceği, kendisini anlayacak tek insan... güneşin ısıttığı o sevdiği topraklardan uzaktaki sade bir mezara gömülmüştü.

Rowan, Celaena'yı omuzlarından tuttu. "*Beni dinliyor musun sen?*"

Celaena parmakları hâlâ tenine gömülen Rowan'a sıkkın bir bakış attı. "Neden beni tekrar ısırılmıyorsun?"

"Neden seni hak ettiğin gibi kırbaçlamıyorum?"

Rowan bunu öyle kafasına koymuş gibiydi ki Celaena şaşırıldı. "*Beni bir kez bile kırbaçlayacak olursan diri diri derini yüzerim.*"

Rowan, Celaena'yı bırakıp açıklıkta yürümeye başladı. Avını tartan bir yırtıcı gibi. "Tekrar dönüşmezsen önümüzdeki hafta mutfakta çift vardiya çalışırsın."

"Olur." Hiç olmazsa mutfakta çalışmanın elle tutulur sonuçları olurdu. Hiç olmazsa mutfakta ne yaptığını bilirdi. Fakat bu söz, verdiği söz, Maeve'le yaptığı anlaşma... Celaena budalalık etmişti.

Rowan, Celaena'nın üzerine gelmeyi bıraktı. "Beş para etmezsin."

"Bilmediğim bir şey söyle bana."

"On yıl önce ölseydin muhtemelen dünyaya daha faydalı olabilirdin."

Celaena sadece Rowan'ın gözlerinin içine baktı ve "Ben gidiyorum," dedi.

Celaena kaleye dönüp eşyasını toplarken Rowan onu durdurmadı. Celaena çantasını boşaltmadığından ve yanına alacak hiç silahı kalmadığından toparlanması sadece bir dakikasını aldı. Silahlarını Rowan'ın nereye gizlediğini bulmak için kalenin altını üstüne getirebileceğini ya da yarı Feylerin silahlarını çalabileceğini düşündü. Fakat her ikisi

de zaman gerektirecek ve istemediği kadar dikkat çekecekti. Dışarı çıkarken kimseye tek kelime etmedi.

Wyrd anahtarları hakkında bilgi edinip Adarlan Kralı'nı ortadan kaldırarak Eyllwe'yi özgürlüğüne kavuşturmanın başka bir yolunu bulacaktı. Böyle giderse içinde mücadele edecek gücü kalmayacaktı.

Celaena kaleye gelirken geçtikleri yolları aklına kazı-mıştı. Fakat ağaçlarla kaplı tepelerin arasına girdiğinde yönünü bulmak için daha çok bulutların örttüğü güneşe bel bağladı. Geri dönecek, yolunun üzerinde yiyecek bir şeyler bulacak ve başka bir plan kuracaktı. Zaten tüm bu girişimin başından beri bir yere varmayacağı belliydi. En azından yol yakinken dönmüştü. Öte yandan, artık aradığı yanıtlara ulaşmak için daha da hızlı davranması gerekiyordu ve...

"Hep böyle mi yaparsın? Zoru görünce kaçars mısın?" Rowan tam Celaena'nın yolu üzerinde iki ağacın arasında dikiliyordu. Hiç şüphesiz oraya uçmuştu.

Celaena, Rowan'a sürtünerek yanından geçip gitti. Bacakları yokuş aşağı yürümekten yanıyordu. "Artık beni eğitmek zorunda değilsin. Bu yüzden sana diyecek sözüm yok, senin de bana. İkimize de bir iyilik yap ve cehennemin dibine git."

Bir homurtu. "Hayatın boyunca hiç bir şeyler için mücadele etmek zorunda kaldın mı?"

Celaena alçak, buruk bir kahkaha attı ve adımlarını sıklaştırıp batıya yöneldi; onun için hangi yöne gittiğinden çok Rowan'dan kaçmak önemliydi. Fakat Rowan kolaylıkla ona yetişti; uzun ve kaslı bacakları yosunlu zemini bir çırpıda yiyip bitirmişti. "Attığın her adımla haklı olduğumu kanıtlıyorsun."

"Umurumda değil."

"Maeve'den ne istediğini, hangi yanıtları aradığını bilmiyorum fakat sen..."

“Ondan ne istediğimi bilmiyor musun?” Bu bir sorudan çok haykırıştı. “Dünyayı Adarlan Kralı’ndan kurtarmak desem?”

“Niye umursuyorsun ki bunu? Belki de dünya kurtarılmaya layık değildir.” Celaena, Rowan’ın sözlerinde ciddi olduğunu da biliyordu. O donuk gözler çok şey söylüyordu.

“Çünkü bir söz *verdim*. Dostuma krallığını özgürlüğüne kavuşturacağıma söz verdim.” Celaena yara izleriyle kaplı avucunu yüzüne bastırdı. “Dönülemez bir söz verdim. Ve sen ve Maeve –siz tanrıların lanetlediği pislikler– sözümü tutmama engel oluyorsunuz.” Yeniden tepenin yamacından aşağı inmeye başladı. Rowan onun peşinden gitti.

“Ya kendi halkın? Ya kendi krallığın?”

“Ben olmadan daha iyi idare ederler, tıpkı senin dediğin gibi.”

Rowan’ın yüzü öfkeli bir ifade alırken dövmesi çarpıldı. “Demek kendi ülkeni değil bir başkasını kurtaracaksın. Neden dostun kendi krallığını kurtaramıyor?”

“Çünkü o *öldü*!” Son sözcüğü öyle yüksek sesle söylemişti ki boğazı yandı. “O öldü ve ben *beş para etmez* hayatımla kaldım!”

Rowan sadece ona o hayvani kımıltısızlığıyla dik dik baktı. Celaena uzaklaşırken onun peşinden gitmedi.

Celaena artık ne kadar yürüdüğünü ve hangi yöne gittiğini şaşırmıştı. Bunu umursadığı da yoktu. Nehemia’nın ondan koparıldığı günden beri o sözcükleri –*o öldü*– kullanmamıştı. Fakat Nehemia *ölmüştü*. Ve Celaena onu özliyordu.

Bulutlar yüzünden o gün gece karanlığı daha da erken çökecekti; uzaklarda gök gürlerken hava sıcaklığı hızla düştü. Celaena ilerlerken bir yandan kendisi için silahlar yapıyordu; keskin bir taşla yonttuğu dallardan iğreti mızraklar yaptı: Diğerlerinden uzun olan dalı baston olarak kullandı.

Kazıklardan biraz daha fazlası olan sopaların kısa olanlarını da hançer niyetine kullanmaya karar verdi. Bu kadarı hiç yoktan iyiydi.

Her adımını ona bir öncekinden daha ağır geliyordu. Hâlâ geceyi geçirecek bir yer arayacak kadar kendini koruma içgüdüğü vardı. Uygun bir yer bulduğunda karanlık neredeyse çökmüştü: Bir granit tabakasının kenarındaki sık bir mağara.

Hızla ateş yakacak kadar odun topladı. Durumunun ironisi gözünden kaçmamıştı. Büyüsünü biraz kontrol edebiliyor olsa... Düşüncesini sonunu getirirmeden aklından attı. Yıllardır ateş yakmamıştı. Bu yüzden birkaç deneme yapması gerektiği. Fakat işe yaradı. Tam da küçük mağarasının üzerinde gök gürlemeye ve yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başladığında.

Karnı açtı ve neyse ki çantasının dibinde elmalar buldu. Biraz da Varese'den kalan, çiğnemesi güç olsa da hâlâ yenilebilir, bayat teggya. Ayakta durabilecek kadar yemesinin ardından pelerinine dolanıp mağaranın kenarına yerleşti.

Dikenli bitkilerin arasından, kayaların üzerinden ve ağaçların arkasından bakan parlak gözler dikkatinden kaçmamıştı. Hiçbiri o ilk geceden beri onu rahatsız etmemiş ve yanına yaklaşmamışlardı. Celaena'nın son birkaç haftada güvenilmez hale geldiğini düşündüğü içgüdüleri de alarm vermiyordu. Bu yüzden yaratıkları kovalamadı. Onlara al-dırış bile etmedi.

Mağara ateş ve yağın yağmurun eşliğinde neredeyse rahat bir evdi; kaledeki buz gibi odasına benzemiyordu. Celaena bitkin de olsa az çok sağlıklı düşünebildiğini hissediyordu. İğreti silahları da yanındayken neredeyse yine kendisi olmuştu. Kaleden ayrılmakla akıllıca bir karar almıştı. *Yapılması gerekeni yap.* Elena ona böyle söylemişti. Eh, Rowan onu parçalara ayırmadan oradan ayrılması gerekiyordu

yoksa bir daha asla kendisini toparlayamayacaktı.

Ertesi gün her şeye en baştan başlayacaktı. Mağaraya girmeden önce yokuş aşağı inebileceği yıkık dökük, unutulmuş bir yol görmüştü. Ovalara doğru ilerlemeye devam ettiği sürece yeniden sahile dönebilirdi. Yoksa yeni bir plan tasarlayacaktı.

İyi ki kaleden ayrılmıştı.

Yorgunluk üzerine öyle çökmüştü ki ateşin yanında, bir eli mızrağında yayılmasının hemen ardından uykuya daldı. Aniden gelen bir sessizlik onu uyandırmasa muhtemelen şafağa kadar uyurdu.

Celaena'nın ateşi hâlâ çıtırdıyor ve mağaranın dışında yağmur yeri dövüyordu. Fakat orman sessizleşmişti. Celaena'yı izleyen o küçük gözler ortadan kaybolmuştu.

Celaena ayaklandı. Bir elinde mızrak, diğerinde kazıkla mağaranın dar girişine gitti. Yağmur ve ateş yüzünden hiçbir şey seçemiyordu. Fakat bedenindeki her tüy diken diken olmuştu ve ilerideki ormandan kötü bir koku geliyordu. Kösele ve leş gibi. Höyüklerde burnuna gelen kokudan farklıydı bu. Daha eski, daha topraksı...daha açtı.

Aniden ateşi yakmakla büyük bir aptallık ettiğini düşündü.

Ateş yakmamak. Kaleye yolculuk ederlerken Rowan'ın koyduğu tek kural buydu. Ayrıca yollardan uzak durmuşlar, büsbütün unutulmuş ve bitkilerle kaplanmış yollardan gitmişlerdi. Celaena'nın yakınlarda gördüğü patika gibi.

Sessizlik daha da derinleşti.

Celaena gözleri karanlığa alışana dek ayak parmaklarını kayalara ve bitki köklerine çarptı. Fakat ilerlemeye devam ederek kadim patikadan aşağı indi.

Mağara tepenin üzerinde ağaçları aydınlatan küçük bir parıltıya dönecek kadar uzaklaşmıştı. Tanrıların lanetledi-

ği bir deniz feneri gibiydi. Celaena kazığı ve mızrağı daha iyi bir pozisyona getirdi. Tam yola devam edeceği sırada yıldırım çaktı.

Üç uzun ve ince siluet mağaranın önünde belirdi.

Görünüşte insana benzeseler de içine işlemiş, insana has bir toplu bellek ona gerçeği söylüyor, oradakilerin insan olmadığını biliyordu. Fey de değildiler.

Profesyonelce bir sessizlikle art arda adımlar attı. Hâlâ mağara girişinde dolanıyorlardı. Boyları insanlardan uzun-du. Ne erkek ne kadındılar.

Deri avcıları etrafta geziniyor, mağaralarına götürecektir insan postları arıyorlar. Rowan eğitimlerinin ilk gününde Celaena'yı böyle uyarmıştı. Sersem haldeki Celaena bu konuda ne bir soru sormuş ne de işittiklerini önemsemişti. Fakat şimdi.. Şimdi o umursamazlık ölümüne neden olacaktı. Derisi yüzülecekti.

Wendlyn. Ete kemiğe bürünen kâbusların, efsanelerin veryüzünde gezindiği diyar. Celaena yıllarca gizlice hareket etme eğitimi almışsa da sanki her adımı çatırtılar çıkarıyor, nefes sesleri ona çok gürültülü geliyordu.

Gök gürledi. Celaena sestten istifade edip birkaç uzun adım attı. Bir ağacın arkasında durup elinden geldiğince sessizce nefes alıp verdi ve ağacın arkasından eğilip arkasındaki yamaca baktı. Bir kez daha yıldırım çaktı.

Üç figür gitmişti. Fakat köselemsi, kötü koku şimdi Celaena'nın etrafını sarmıştı. *İnsan postları.*

Celaena arkasına gizlendiği ağaca göz gezdirdi. Yosunlar ve yağmurlar ağacın gövdesini tırmanamayacağı kadar kayganlaştırmıştı. Diğer ağaçlar da bundan farksızdı. Hem şimşeklerin çıktığı bir fırtınada bir ağaçta mahsur kalmak ne işe yarardı ki?

Dallardan ve yapraklardan dikkatle sakınarak sıradaki ağacın yanına koştu; sessizce adımlarının yavaşlığına la-

net okudu. Sonra aniden koşmaya başladı. Ayakları yosunlu toprakta her an kayacak gibiydi. Ağaçları, bazı irice kayaları seçebilse de yamaç dikti. Ardında bıraktığı çalılar çıtırdarken Celaena ayaklarını yere sağlam basmaya çalışıyor, gitgide hızlanıyordu.

Yokuştan aşağı hızla inerken dikkatini ağaçlardan ve kayalardan ayırmaya cesaret edemedi. Düzlülklere hasret kalmıştı. Belki de Deri Avcılarının av alanı bir yerlerde sona eriyordu, belki şafağa kadar onlardan kaçabilirdi. Doğuya döndü. Hâlâ yokuş aşağı gidiyordu ve bir ağacın gövdesine tutunup etrafından dolaşırken sert ve yol vermez bir şeye çarptı. Az kalsın dengesini kaybedecekti.

Kazığı savurmasıyla iki kocaman elin onu yakalaması bir oldu.

Parmakları her iki silahı da kendisini tutan kişiye saplayamayacak kadar sertçe sıkılırken bileklerindeki acıdan kıvranan Celaena dönüp saldırganı tekmelemek için bir ayağını kaldırdı. Sonra parıldayan köpek dişlerini gördü. Hayır, köpek dişleri değil. Sıradan dişlerdi bunlar.

Ayrıca parlak insan derisi de yoktu. Sadece yağmurda parıldayan gümüşü saçlar.

Rowan, Celaena'yı kendisine çekip ikisini içi oyulmuş bir ağacın içine sakladı.

Celaena hızlı hızlı nefes alırken elinden geldiğince ses çıkarmamaya çalışsa da Rowan'ın onu omuzlarından kavrayıp ağzını kulağına dayaması bunu güçleştirdi. Sert ayak sesleri kesildi.

"Söylediklerimin her kelimesini dinleyeceksin." Rowan'ın sesi dışarıdaki yağmurdan daha yumuşak çıkıyordu. "Yoksa bu gece ölürsün. Anlıyor musun?" Celaena başını salladı. Rowan onu bırakıp kılıcını ve korkunç görümlü bir savaş baltası çıkardı. "Hayatta kalman tamamen sana bağlı." Koku yine ağırlaşmaya başladı. "*Hemen dönüşmelisin. Yok-*

sa ölümlü yavaşlığın ölümüne neden olur.”

Celaena kaskatı kesilse de kendi içine odaklanıp gücünü bir yerinden yakalamaya çalıştı. Fakat hiçbir şeye ulaşamadı. Bir tetikleyici, Celaena’nın gücü kontrol edebileceği bir nokta olmalıydı... Yağmurun sesine taşın metale sürtmesiyle çıkan tiz bir gıcırtı karıştı. Sonra bir ses ve bir ses daha. Kılıçlarını biliyorlardı. “Büyün...”

“Onlar nefes alıp vermiyor, bu yüzden de havasını kesebileceğim akciğerleri yok. Buz ise onları yavaşlatır ama durduramaz. Rüzgârımı da kokumuzu onlardan uzaklaştırmak için kullanıyorum. Yine de bizi bulmaları uzun sürmez. *Dönüş, Aelin.*”

Aelin. Bu bir sınav, iyi hesaplanmış bir dalavere değildi. Deri Avcılarının havaya ihtiyaçları yoktu.

Küçük gizlenme yerlerinin bir şimşegin ışıısıyla aydınlanmasıyla Rowan’ın dövmesi parladı. “Birazdan koşmaya başlamamız gerekecek. Bunu yaptığımızda hangi formda oluşun kaderlerimizi belirleyecek. Bu yüzden *nefes al ve dönüş.*”

Tüm içgüdüleri buna karşı çıksa da Celaena gözlerini yumdu. Bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. Akciğerleri açıldı ve içleri serin, rahatlatıcı havayla doldu. Rowan’ın taze hava konusunda kendisine yardım edip etmediğini merak ediyordu.

Boğuk bir küfür işitti. Rowan bedenini bir şekilde Celaena’ya siper edebilecekmış gibi onun bedenine yasladı. Hayır, bedenini ona siper etmiyor, Celaena’nın üzerini örtüyordu. Işık parlaması dikkat çekmesin diye.

Celaena çektiği acıyı adamakıllı hissetmedi bile. Bunun bir nedeni de Fey duyuları yerlerine oturduğunda öğürmek için bir eliyle ağzını tıkamakla meşgul olmasaydı. Ah, tanrılar adına, yaratıkların o berbat kokusu Celaena’nın o güne dek haşır neşir olduğu tüm cesetlerden beterdi.

Şimdi uçları kibarca sivrilmiş kulaklarıyla yaratıkları, üçünün düzenli bir şekilde tepeden inerken attıkları her adımı işitebiliyordu. Alçak, tuhaf sesler çıkararak birbirleriyle konuşuyorlardı; hem erkek hem dişiydiler ve kurtlar gibi açtılar.

İçlerinden biri “Şimdi iki tane oldular,” diye tısladı. Celaena soluk boruları olmayan bu yaratıkların konuşmak için ne tür bir güç kullandıklarını bilmek bile istemiyordu. “Bir Fey erkeği dişinin yanına gelmiş. Erkeği ben istiyorum; ondan fırtına rüzgârları ve çelik kokusu alıyorum.” Celaena koku boğazından aşağı yürürken öğürdü. “Dişi olan bizimle birlikte dönecek, şafak çok yakın. Sonrasında derisini yüz-
mek için bolca zamanımız olur.”

Rowan, Celaena’yı bıraktı ve ilerideki ormana göz gezdirirken sesini duyurmak için yakınında durmasına gerek olmayan Celaena’ya sessizce “Üçte bir buçuk kilometre mesafede, doğuda, büyük bir kayalığın tabanında hızlı akan bir nehir var,” dedi. Rowan, Celaena’ya bakmadan iki uzun hançerini ileri uzattı. Celaena başını sallayarak Rowan’a teşekkür etmeden, sessizce, iğreti silahlarını atıp Rowan’ın verdiği hançerleri fildişi kabzalarından tuttu. “Ben koş dediğimde deli gibi koşacaksın. Beni takip et ve her ne olursa olsun arkana dönme. Birbirimizden koparsak dosdoğru koş, ırmağın sesini duyacaksın.” Peş peşe emirler –savaş alanında bir komutan, katı ve ölümcül. Başını uzatıp ağacın arkasına baktı. Artık koku neredeyse dayanılmaz hale gelmişti ve her yönden geliyordu. “Seni yakalarlarsa onları öldüremezsin, ölümlü silahlarıyla bunu yapamazsın. En iyi seçeneğin kendini kurtarana dek dövüşmek ve kaçmak. Anlıyor musun?”

Celaena bir kez daha başını salladı. Yine hızlı hızlı soluyordu ve yağmur sağanağa dönmüştü.

“Ben işaret verince,” dedi Rowan. Celaena’nın keskinleş-

miş duyularının bile yakalayamadığı şeyleri kokluyor, işitiyordu. “Hazır ol...” Celaena bedenini öne eğerek fırlamaya hazırlandı. Rowan da aynısını yaptı.

Yaratıklardan biri “Çıkın, çıkın,” diye tısladı. Sesi öyle yakından geliyordu ki yaratık da pekâlâ onlarla ağaç gövdesinin içinde olabilirdi. Aniden batı yönündeki çalılıarın arasından hışırtılar geldi. İki insan koşuyormuş gibi. Bir anda Deri Avcıları’nın Rowan’ın rüzgârının etkisiyle çıtırdayan dallara ve yapraklara doğru koşmasıyla yaratıkların kötü kokuları bir nebze hafifledi.

Rowan “Şimdi,” diye tıslayıp ağacın içinden fırladı.

Celaena koştu; ya da koşmaya çalıştı. Keskinleşmiş görüşüne rağmen çalılar ve ağaçlar ona ayak bağı oluyordu. Rowan gürleyen, bahar yağmurlarıyla taşan ırmağa koştu. Adımları Celaena’nın ummadığı kadar yavaş olsa da... Celaena kendisine ayak uydursun diye yavaş ilerliyordu. Çünkü bu Fey bedeni farklıydı ve Celaena uyum sağlamakta güçlük çekiyordu. Sonra...

Celaena’nın ayağı kaydı. Fakat bir el onu dirseğinden kavrayıp dengeledi. Rowan sadece “Daha hızlı,” dedi. Celaena dengesini toplar toplamaz Rowan tekrar hızlanarak bir dağ kedisi gibi ağaçların arasından geçti.

Sadece bir dakika sonra kötü kokunun yoğunluğunu yeninden topuklarında hissedip çalılıarın çıtırtılarını işittiler. Fakat Celaena gözlerini Rowan’dan ve ilerideki –ağaç çizgisinin üzerindeki– ışık parlamasından almadı. Az kalmıştı, atladıklarında....

Bir şekilde gözlerinden kaçan dördüncü Deri Avcısı çalılıarın arasından fırladı. Köselemsi, uzun ve üzeri sayısız yara iziyle kaplı kollarını uzatarak Rowan’ın üzerine atıldı. Hayır, bunlar yara izi değil, *dikişlerdi*. Yaratığın üzerindeki farklı postları bir arada tutan dikişler.

Deri Avcısı saldırdığında Celaena bağırırsa da adımları

bir an için bile şaşmayan Rowan eğilip insanüstü bir hızla döndü ve kılıcıyla ve baltasıyla amansız darbeler indirdi.

Aynı anda Deri Avcısı'nın kolu koptu ve başı boynundan ayrıldı.

Celaena bir an için Rowan'ın hareket edişine ve yarattığı öldürüşüne hayran hayran bakabilirdi. Fakat Rowan koşmaya devam ettiğinden Celaena'nın ancak onun peşi sıra koşup Fey savaşçısının paramparça ettiği bedene dönüp bir kez bakacak kadar vakti oldu.

Islak yapraklardan giysiler gibi sarkan deri parçaları. Fakat parçalar hâlâ seğiriyor, hışırıyordu. Sanki birinin gelip kendilerini yeniden dikip bir araya getirmesini bekliyorlardı.

Celaena daha hızlı koşmaya başladı. Rowan hâlâ önden gidiyordu.

Deri Avcıları arayı kapatıyor, öfkeyle ciyaklıyordu. Sonra sessizleştiler. Ta ki...

İçlerinden biri nefes nefese "İrmağın sizi kurtarabileceğini mi sanıyorsunuz?" diye sordu ve Celaena'nın kemiklerini tırmalayan bir kahkaha attı. "İslandık diye şimdiki formumuzu kaybedeceğimizi mi sanıyorsunuz? Hey, dişi, ölümlülerin az bulunduğu zamanlarda üzerime balıkların derisini giydim ben."

Celaena'nın gözlerinin önüne bir görüntü geldi. O ırmakta bekleyen karmaşanın -düşüyor, boğulacak gibi oluyor, başı dönüyor, gözleri kararıyordu- ve kendisini gitgide aşağıya, dibe çeken bir şeyin görüntüsü.

Celaena "*Rowan*," diye mırıldansa da Rowan çoktan aşağı atlamıştı. İri bedeni müthiş bir sıçrayışla kayalıktan aşağı uçtu.

Celaena'nın arkasından gelenleri durdurması imkânsızdı. Deri Avcıları da onlar gibi aşağı atlayacaktı. O zaman onları öldürmek için Celaena ve Rowan'ın elinde hiçbir şey

olmayacak, ölümlü silahları kâr etmeyecekti.

Celaena'nın içinde dipsiz bir kuyu açıldı. Geniş, amansız ve korkunç bir kuyu. Rowan hiçbir ölümlü silahının Deri Avcılarını öldüremeyeceğini söylemişti. Ya ölümsüz silahları?

Celaena ağaçların arasından çıktı ve kayalıklardaki çukıntıya koştu. Granitin üzerinde dikilerek tüm gücünü bacaklarına, akciğerlerine, kollarına verdi ve *atladı*.

Aşağı düşerken dönüp kayalığa, yaratıklara doğru baktı. Deri Avcıları yağmurlu gecenin içine doğru sıçrayan üç uzun, ince bedenden ibaretti. İlkel, muzaffer ve kendilerini bekleyen hazzın coşkusuyla tiz çığlıklar atıyorlardı.

Celaena, Rowan'ı tek sözcükle uyardı: "*Dönüş!*" Işık parlamasını fark eden Celaena, Rowan'ın sözünü dinlediğini anladı.

Ardından Celaena içinde açılan kuyunun içindeki her şeyi çıkardı; iki eliyle ve öfkeli, ümitsiz yüreğiyle.

Düşerken saçları yüzüne dolanan Celaena ellerini Deri Avcılarına doğru uzattı.

"Sürpriz," diye tısladı. Mavi, amansız bir ateş dört bir yana yayıldı.

Celaena ırmağın kıyısında soğuktan, bitkinlikten ve dehşetten titriyordu. Deri Avcılarının yol açtığı dehşete kendi yaptığıının dehşeti karışmıştı.

Dönüşüm sayesinde giysileri yeniden kurumuştı. Rowan birkaç metre ötesinde dikiliyor, ırmağın ötesindeki cayır cayır yanan kayalıklara bakıyordu. Deri Avcılarını yakıp küle çevirmişti. Çığlık atacak zamanları bile olmamıştı.

Celaena dizlerinin üzerinde belini büküp kollarını bedene sardı. Orman ırmağın her iki yanında yanıyordu; yangının çapını ölçmeye çekiniyordu. Gücü,... Gücü bir silahtı. Kılıçlardan, oklardan ve ellerinden farklı türde bir silah. Bir lanet.

Birkaç başarısız girişimin ardından nihayet konuşabildi. “Yangını söndürebilir misin?”

“Çaba sarf edersen yapabilirsin.” Celaena yanıt verince Rowan “Şimdi hallediyorum.” Kısa sürede kayalıklara yakın alevler söndü. Rowan ne kadar zamandır alevleri boğmaya çalışıyordu? “Ateşlerinin başka şeyleri de çekmesini istemeyiz.”

Celaena, Rowan’ın iğnelemesine karşılık vermeye yeltenebilirdi. Fakat çok yorgundu ve üşüyordu. Yağmur toprağın her karışına düşerken bir süre sessizlik hâkim oldu.

Nihayet Celaena “Dönüşmem neden bu kadar önemli?” diye sordu.

“Çünkü seni korkutuyor,” dedi Rowan. “Gücünü kontrol etme yolunda ilk adım onu kullanmakta ustalaşmaktır. Bu kontrol olmadan o tür bir ateş parlamasında kendini de yakıverirsin.”

“Ne demek istiyorsun?”

Bir sert bakış daha. “Gücüne eriştiğinde sende nasıl bir his uyandırıyor?”

Celaena düşündü. “Bir kuyu,” dedi. “Büyü bana bir kuymuş gibi geliyor.”

“Dibini hissedebildin mi?”

“Bir dibi var mı ki?” Celaena kuyunun sonunun olmasını diledi.

“Tüm büyülerin bir dibi, bir kırılma noktası vardır. Büyüleri güçsüz olanların kuyuları hızla tükenip, hızla yenisinden dolar. Güçlerinin büyük bir kısmına bir anda erişirler. Fakat büyü güçleri daha büyük olanların dibi bulması, güçlerinin tamamını çağırımları saatler alabilir.”

“Senin bunu yapman ne kadar sürüyor?”

“Bütün bir gün.” Celaena, Rowan’ın yanıtı karşısında afalladı. “Savaştan önce gücümüze erişmek için zaman ayırırız ki savaş alanına en güçlü halimizle çıkabilelim. Bir

yandan başka işlerle meşgul olabilirsin fakat bir yanın aşağıdadır, hep daha fazlasını yukarı çeker. Sen dibe ulaşana dek.”

“Hepsini dışarı çektiğinde dev bir dalga halinde mi boşanıyor?”

“Ben istersem. Gücü azar azar, küçük patlamalar halinde salıp daha uzun süre kullanabilirim. Fakat dizginlemesi zor olabilir. Bazen bu kadar büyüyle uğraşırken dostları düşmanlardan ayırmak da zor olabilir.”

Aylar önce geçiş kapısının diğer yanında gücüne uzandığında Celaena o kontrol eksikliğini hissetmiş, Chaol’un mücadele ettiği iblis kadar Cahol’a da zarar verebileceğini fark etmişti. “Sonrasında kendini toplaman ne kadar zaman alıyor?”

“Günler. Gücü ne kadar kullandığıma ve son damlasına kadar kullanıp kullanmadığıma bağlı olarak belki bir hafta. Bazıları henüz hazır olmadan güçlerini bol miktarda çekme ya da güçlerini fazla içlerinde tutma hatasına düşer. Ya zihinlerini ya da zihinleriyle birlikte tüm bedenlerini yakarlar. Titremenin tek nedeni ırmak değil, bunu biliyorsun. Bedenin sana bir daha bunu yapmamanı bu şekilde tembih ediyor.”

“Kanımızdaki demir büyüü baskıladığından mı?”

“Bazen büyü gücü olmayan düşmanlarımız bizimle bu şekilde mücadele etmeye çalışırlar; her yanı demire bezeyerek.” Celaena’nın kaşlarının kalktığını görmüş olacak ki Rowan “Bir keresinde esir alınmıştım,” diye ekledi. “Doğuda bir sefere çıktığımda. Artık var olmayan bir krallıkta. Akciğerlerindeki havayı çekip onları boğmamam için beni tepeden tırnağa kelepçelediler.”

Celaena sessiz bir ıslık çaldı. “İşkence gördün mü?”

“Adamlarım beni kurtarana dek iki hafta ellerinde kaldım.” Rowan kol zırhını çıkarıp sağ kolunu sıyırdı. Ön koldan dirseğine doğru kıvrılan kalın, feci bir yara izi or-

taya çıktı. “Kolumu ağır ağır kesip açtılar, sonra buradaki kemikleri alıp...”

“Neler olduğunu görebiliyorum, bunun nasıl yapıldığını da biliyorum,” dedi Celaena. Midesi ekşidi. Sebep yaranın görüntüsü değil, aklına Sam’in gelmesiydi. Sam bir masaya bağlanmış, Celaena’nın tanıdığı en sadist katillerden biri oğlanın bedenini açıp kemiklerini kırmıştı.

Rowan sessizce fakat pek de nazık olmayan bir sesle “Bunu sana mı yaptılar, yoksa başka birine mi?” diye sordu.

“Geç kaldım,” dedi Celaena. “Öldü.” Sonra yeniden sessizlik çöktü. Celaena, Rowan’a Sam’den bahsettiği için kendisine kızdı. Yine de boğuk bir sesle “Beni kurtardığın için teşekkür ederim,” dedi.

Rowan belli belirsiz omuz silkti. Kımıldadığını söylemek bile zordu. Sanki Celaena’nın nefretine ve suskunluğuna tahammül etmek minnetine tahammül etmekten daha kolay geliyordu ona. “Kraliçeme kanın üzerine, dönülmez bir bağlılık yeminiyle bağlıyım. Bu yüzden ölmemeni sağlamaktan başka bir seçeneğim yoktu.” Celaena’nın damarlarına yine o ağırlık çöktü. “Fakat,” diye ekledi Rowan, “kimseyi de Deri Avcılarının elinde kaderine terk etmezdim zaten.”

“Bir uyarıda bulunsan hiç de fena olmazdı.”

“Haftalar önce buralarda sıkça gezindiklerini söylemiştim. Fakat bugün seni uyarsam da beni dinlemezdin.”

Bu doğrudu. Celaena bir kez daha ürperdi; bu kez ürperti öyle şiddetliydi ki bedeni dönüşüm geçirdi. Bir ışık parlaması ve acı. Fey bedenindeyken havanın soğuk olduğunu düşünürken yeniden insana dönüşmesiyle Fey bedenindekiyle kıyaslanamayacak kadar çok üşümeye başlamıştı.

“Az önce dönüştüğünde tetikleyicin neydi?” diye sordu Rowan. Sanki o an gerçekten dünyadan kopmuşlardı ve dondurucu fırtına, coşkun ırmak seslerini boğup sözlerini tanrıların işitmesini engelliyordu. Celaena biraz olsun ısınmak

için kollarını ovuşturdu.

“Hiçbir şey.” Rowan’ın sessizliğinden bilgi karşılığında bilgi istediği belli oluyordu; adil bir değiş tokuştu bu. Celaena iç çekti. “Sadece korku, gereklilik ve kökleri son derece derin hayatta kalma içgüdüleri diyelim.”

“Dönüştüğünde hemen kontrolünü yitirmedin. Nihayet büyünü kullandığında ne giysilerin ne saçın yandı. Hançerler de erimedi.” Rowan hançerlerin hâlâ Celaena’da olduğunu yeni hatırlamış gibi silahları ondan aldı.

Rowan haklıydı. Celaena dönüşür dönüşmez büyünün akımı karşısında kontrolünü yitirmemişti ve her yöne doğru yayılan patlama sırasında bile kendini koruyacak kadar kontrollü olabilmişti. Bir tek saç teli bile yanmamıştı.

Rowan “Neden bu kez farklı oldu?” diye bastırdı.

Celaena “Çünkü beni kurtarmak için ölmeni istemedim,” diye itirafta bulundu.

“Kendini kurtarmak için dönüşür müydün peki?”

“Bana bakış açın, benim kendime olan bakış açımla epey benzeşiyor. Bu yüzden yanıtı biliyorsun.”

Rowan epeyce sessiz kaldığından Celaena onun parçaları bir araya getirmekle uğraşıyor olabileceğini düşündü. Nihayet Rowan kollarını kavuşturup “Gitmiyorsun,” dedi. “Mutfakta çift vardiya çalışma cezanı geri almıyorum fakat gitmeyeceksin.”

“Neden?”

Rowan pelerininin düğmelerini çözdü. “Ben öyle istediğim için, sebebi bu işte.” Celaena, Rowan’a bunun ömrü boyunca işittiği en berbat sebep olduğunu, Rowan’ın kibirli bir pislik olduğunu söyleyebilirdi; Rowan kuru ve sıcak pelerininini ona vermeseydi. Ardından ceketini de Celaena’nın kucağına bıraktı.

Rowan kaleye dönmek için arkasını döndüğünde Celaena onun peşinden gitti.

Geçen hafta boyunca Manon ve Siyahgagalar açısından değişen hiçbir şey olmamıştı. Hâlâ ejderhalara daha iyi hükmedebilmek için her gün uçuyorlar, ne yapıp edip günde iki kez yemekhanede patlak vermesine ramak kalan savaşlardan sakınıyorlardı. Sarıbacakların varisi her fırsatta Manon'ı kızdırmaya çalışsa da Manon onu başının etrafında gezinen bir sivrisinek kadar önemsemiyordu.

Tüm bunlar varislerin ve varislere bağlı cadı meclislerinin bineklerini seçecekleri gün değişti.

Üç cadılar meclisi ve üç ana. Kuzey Dişi'ndeki eğitim çukurunun etrafında kırk iki cadı toplanmıştı. Ejderha terbiyecileri gözlem platformunun altında koşuşturuyor, hazırlanıyorlardı. Ejderhalar tek tek getirilecek ve yem olarak kullanılacak ejderhalar üzerinde niteliklerini sergileyeceklerdi. Diğer cadılar gibi Manon da her gün gizlice kafeslerin yakınlarında gezinmişti. Hâlâ Titus'u istiyordu.

İstemek ölümlülere has bir kelimeydi. Titus *ona aitti*. İş başa düşerse kendisine meydan okuyacak tüm cadıların bağırsaklarını çıkaracaktı. O sabah bu beklenti içinde tırnaklarını bilemişti. Manon gibi Onüçler'in hepsi bunu yapmıştı.

Fakat talepler medeni bir şekilde sonuçlandırılacaktı. Üç Ana bir bineğe birden fazla cadı talip olursa çöp çecekler-

di. Manon, Titus için kimlerin rekabet edeceğini biliyordu: Iskra ve Petrah, Sarıbacakların ve Mavikanlıların varisleri. Manon ikisinin de Titus'a nasıl aç gözlerle baktıklarını görmüştü. Manon'a kalsa üçü ejderha için talim ringinde dövüşürlerdi. Hatta bundan büyükannesine bahsetmişti. Fakat ondan aldığı yanıt aralarında gereğinden fazla tartışmalarını gerektirdiği olmuştu. Her şey şansa kalacaktı.

Platformun açık kenarında, yanında Asterin'le dikilen Manon bu durumdan hiç de hoşnut değildi. Çukurun arka tarafındaki ağır ızgara yukarı kalkarken huzursuzluğu daha da arttı. Yem olacak olan, perişan halde, üzeri yara izleriyle dolu, boğa ejderhaların yarı cüssesinde, kanatları bedenine yapışık ejderha kan lekeli duvara zincirlenmişti bile. Manon platformdan canavarın kuyruğundaki iri zehirli iğnelerin paha biçilmez bineklere karşı kendisini savunmasını diye kesilip atıldığını fark etmişti.

Kapı gıcırdayarak açılıp ilk ejderha yüzleri son derece solgun adamlar tarafından içeri sokulurken yem canavar başını eğdi. Adamlar ejderha kapıdan içeri girer girmez yaratığın ölümcül kuyruğundan sakınarak geri döndüler ve ızgara arkalarından kapandı.

Manon bir nefes verdi. Bu Titus değil, orta cüsseli boğa ejderhalarından biriydi.

Üç gözcü ejderhaya talip olmak için öne çıksa da Mavikanlıların Anası, Cresseida bir elini havaya kaldırdı. "Önce onu iş başında görelim."

Adamlardan biri tiz bir ıslık öttürdü. Ejderha yem canavara doğru döndü.

Dişler, pullar ve pençeler. Yaratık öyle hızlıydı ki Manon bile nefesini tuttu. Zincirlendiğinden zaten hiçbir şansı olmayan yem canavarı diğer ejderha bir saniye içinde yere mıhladı ve devasa çenelerini yaratığın boynuna yapıştırdı. Bir tek emir, bir tek ıslık ve ejderha o boynu kıracaktı.

Fakat adamın daha pes bir tondan ıslık çalmasıyla ejderha geri çekildi. Sonraki ıslıkta kalçalarının üzerine oturdu. İki yeni gözcü öne çıktı. Beşi koşuyordu. Cresseida rakiplere bir avuç küçük dal parçası uzattı.

Yaratık Mavikan gözcüsüne gitti. Cadı önce rakiplerine, sonra tünele geri sokulan ejderhasına sıırttı. Yem canavarın böğrü kanıyordu. Yaratık duvarın kenarındaki gölgelerin arasına çekilip bir sonraki saldırıyı bekledi.

Ejderhalar arka arkaya getiriliyor, hızlı ve amansız bir güçle saldırıyorlardı. Gözcüler de birer birer onlara talip oluyordu. Henüz Titus ortada yoktu. İçinden bir ses Manon'a anaların seçimi uzatmalarının nedeninin varislerini sınamak, onların en iyi binekleri beklerken kendilerini ne kadar denetleyebildiklerini ve kimin en uzun süre sabırla bekleyeceğini görmek istemeleri olduğunu söylüyordu. Manon bir gözünü ejderhalardan diğerini her yeni ejderha sergilenirken kendisini izleyen öteki varislerin üzerinden ayırmıyordu.

Fakat ilk iri dişi görüldüğünde Mavikan varisi Petrah öne çıktı. Dişi neredeyse Titus kadar iriydi ve eğitimciler daha onu durduramadan yem ejderhanın böğründen bir parça koparıverdi. Vahşi, öngörülemez, ölümcül. Muhteşem.

Kimse Mavikan varisine rakip olmadı. Petrah'nın annesi ona doğru bir kez başını salladı. Sanki Petrah'nın hangi bineği istediğini önceden biliyorlardı.

Asterin gelen en azılı gizli uçuş ejderhasını aldı. Kurnaz bakan bir dişi. Kuzeni iz sürmede hep içlerinde en başarılı olanlarıydı. Manon'la ve diğer gözcülerle gece boyu süren bir görüşmenin ardından Asterin'in Onüçler'de aynı görevini sürdürmesine karar verilmişti.

Böylece soluk mavi dişi sunulduğunda Asterin ejderhaya talip oldu. Gözleri kendisine rakip olacak herkese kusacağı öfkeyle parladığından kimse ona meydan okumadı.

Manon yanında dikilen Mavikan varisinin laden reçinesi

ve kuşdilinini karıştığı kokusunu aldı. Asterin alçak, uyarı mahiyetinde bir hırıltı çıkardı.

“Titus’u bekliyorsun, değil mi?” diye mırıldandı Petrah. Onun da gözleri tüneldeydi.

“Bekliyorsam ne olmuş?” diye sordu Manon.

“Iskra’dansa onu senin almanı tercih ederim.”

Cadının durgun yüzünü okumak imkânsızdı. “Ben de öyle.” Ne anlama geldiğinden tam olarak emin olmasa da Manon bu sohbetin *bir şeyler ifade ettiğinden* emindi.

Belli ki ikisinin sessizce konuştuklarını görmek diğer herkes için de bir şeyler ifade ediyordu. Özellikle de ağır adımlarla gelip Manon’ın diğer yanına geçen Iskra için. “Ne komplolar kuruyorsunuz şimdiden?”

Mavikan varisi çenesini kaldırdı. “Bence Titus, Manon’a uygun bir binek olur.”

Manon kararın çoktan alındığını düşündü. Mavikan Anası Petrah’ya Manon hakkında ne söylemişti? Ne entrikalar peşindeydi? Iskra’nın ağzı yarım yamalak bir sırıtışla çarpıldı. “Bakalım Üç Yüzlü Ana ne diyecek.”

Manon, Iskra’ya karşılık verebilirdi. Fakat tam o anda Titus’un gürlemesi işitildi.

Her zaman olduğu gibi ejderhanın cüssesi ve saldırganlığı Manon’ın nefesini kesti. Aniden dönen Titus’un ağzıyla yalamaya çalıştığı adamlar kapıdan güçlükle geçtiler. Manon’a eğiticilerin Titus’la ancak birkaç başarılı uçuş yapabildiği söylenmişti. Fakat doğru biniciyle tamamen ehlileşiyordu.

Titus ıslığı beklemeden yem ejderhanın üzerine çöktü ve dikenli kuyruğuyla yaratığa saldırdı. Zincirlenmiş canavar boğanın saldırısını sezmişçesine şaşırtıcı bir çeviklikle darbeden sakındı ve Titus’un kuyruğu taş saplandı.

Yem ejderhanın üzerine molozlar yağdı. Yaratık geri kaçarken Titus bir kez daha saldırdı. Sonra bir kez daha.

Zincirlenmiş ejderha hiçbir şey yapamıyordu. Adam ıslık

çalsa da Titus saldırmaya devam etti. Ehlileşmemiş bir vahşiliğin akıcı zarafetiyle hareket ediyordu.

Yem ejderha viyakladı. O an Manon Mavikan varisinin irkildiğine yemin edebilirdi. Manon daha önce ejderhaların çıkardığı acı feryatlarını hiç işitmemişti. Titus çömelince Manon ejderhanın yem canavarın neresine darbe indirdiğini gördü: Az önce böğründe açılan o aynı yaraya.

Sanki Titus kurbanına en çok acıyı nasıl vermek için neresine vurması gerektiğini biliyordu. Manon ejderhaların zeki olduğunu bilse de bu yaratıklar *ne kadar* zekiydiler? Adam tekrar ısıkl çalınca bir kamçı sesi geldi. Titus yem ejderhanın önünde volta atıyor, nasıl saldıracağını düşünüyordu. Fakat stratejik bir hamle yapmak için değil. Hayır, bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Alay etmek için.

Manon'ın omurgasından aşağı haz dolu bir ürperti yürüdü. Titus gibi bir canavara binmek, onunla düşmanlarını paramparça etmek...

Iskra “Onu o kadar istiyorsan...” diye fısıldadı. Manon onun yanında, şimdi sadece bir adım ötesinde dikildiğini fark etti. “Neden gidip almıyorsun?”

Manon daha yerinden kımıldayamadan –oradaki herkes muhteşem canavar karşısında büyülenmiş halde olduğundan hiç kimse yerinden kımıldayamadan– demir pençeler Manon'ın sırtına saplandı.

Asterin'in haykırışı yankılandı. Manon on iki metre aşağıdaki taş çukura düşüyordu. Havada dönmesiyle duvardaki yıkık dökük bir çıkıntıya çarptı. Çarpma düşüşünü yavaşlatıp hayatını kurtarsa da düşmeye devam etti. Ta ki...

Yere çarpana dek. Bileği burkulmuştu. Tepesinden bağırışlar gelse de Manon yukarı bakmadı. Baksaydı Asterin'in pençelerini ve dişlerini çıkarıp Iskra'yı yere serdiğini görebilirdi. Büyükannesinin kimsenin çukura atlamaması emrini verdiğini de.

Fakat Manon onlara bakmıyordu.

Titus, Manon'a doğru döndü.

Ejderha Manon'la kapının arasında, adamların Manon'ı kurtarma riskini göze almak ya da leşi yere serilene dek beklemek arasında kararsız kalmış gibi bir ileri bir geri yürüdükleri noktada duruyordu.

Titus kuyruğunu ileri geri sallarken simsiyah gözleri Manon'a kilitlendi. Manon Rüzgârın Satırını çekti. Ejderhanın cüssesi yanında satır bir hançer gibi kalmıştı. Manon'ın o kapıya ulaşması gerekiyordu.

Manon gözlerini ejderhaya dikti. Titus kalçaları üzerine oturup saldırmaya hazırlandı. O da kapının nerede olduğunu ve o kapının Manon için –avı için– ne anlam ifade ettiğini biliyordu.

Binicisi ya da efendisi değil, Manon onun *avıydı*.

Cadılar sustu. Kapıdaki ve üst platformdaki adamlar da.

Manon kılıcını çevirdi. Titus onun üzerine atıldı.

Manon'ın ejderhanın ağzından sıyrılmak için takla atması gerekse de bir saniyede tekrar ayaklanıp deli gibi kapıya koşmaya başladı. Titus kuyruğuyla saldırdı.

Manon zehirli dikenlerden kaçacak kadar kendinde olsa da böğrüne kuyruğun üst yüzünün çarpmasıyla havaya savruldu. Rüzgârın satırı elinden düştü. Karşı duvarın yanındaki toprağa çarpan Manon'ın yüzü kayalara sürttü. Kaburgaları acı içinde inlerken güçbelâ oturur pozisyona geçti. Kendisiyle kılıç ve Titus arasındaki mesafeyi ölçtü.

Fakat Titus duraksıyordu. Gözleri Manon'ın arkasına, yukarısına çevrildi. Orada duran...

Karanlığın kucaklayışı adına! Manon yem canavarı unutmuştu. Arkasında zincirli hayvan ona o kadar yakındı ki Manon yaratığın nefesindeki çürük et kokusunu alabiliyordu.

Titus'un sert bakışı yem canavara geri çekilmesini emrediyordu. Manon'ı yemesi için aradan çekilmesini.

Manon omzunun üzerinden geriye, gölgelerin arasındaki kılıca riskli bir bakış attı. Kılıç yem ejderhanın zincirinin bağlı olduğu çengele çok yakındı. Manon risk alıp kılıcına koşabilirdi. Elbette canavar orada olmasa, donuk gözlerle ona bakmasa, ona...

Bir av *değilmiş* gibi bakmasa.

Titus yem ejderhaya bir kez daha gürleyerek, onu yoldundan çekilmesi için uyardı. Çıkardığı ses öyle şiddetliydi ki Manon titreşimlerini tüm kemiklerinde hissetti. Bunun yerine yem canavar küçük cüssesine rağmen Manon'a içinde öfke ve kararlılık varmış gibi duran bir bakış attı. Hani neredeyse Manon'ın duygu diyebileceği bir şeyle. Açlıktı bu. Fakat Manon'a karşı hissettiği bir açlık değil.

Hayır, Manon bunu yem ejderhanın kara gözlerini Titus'a çevirip ona pes bir hırıltıyla karşılık verdiğinde fark etmişti. Çıkan seste biraz olsun boyun eğmişlik yoktu. Bir tehdit, bir yemindi. Yem ejderha Titus'ta şansını dememek istiyordu.

İki müttefik. O an için de olsa Manon ve yaratık iki müttefikti. Bir kez daha Manon çevresinde o gelgiti, kimilerinin Kader, kimilerinin ise Üç Yüzlü Tanrıça'nın belirişi dediği o görünmez akışı hissetti. Titus kükreyerek son bir tehdit savurdu.

Manon ayaklanıp koşmaya başladı.

Her adımında gözünün önünden yıldızlar geçiyor, Titus peşinden koşarken yer sarsılıyordu. Manon'ı öldürmek için gerekirse yem ejderhayı delip geçecek gibiydi.

Manon kılıcını eline alıp döndü. Kılıcı kalan tüm gücüyle kalın, küflü zincire indirdi.

Rüzgârın Satırı. Kılıcı bu isimle bilinirdi. Artık ona Demir Kesen diyeceklerdi. Zincir koparken Titus, Manon'ın üzerine sıçradı.

Titus gafil avlanmıştı. Yem ejderha üzerine atıldığında Titus'un gözlerinden yaşadığı şok okunuyordu. İki ejderha

yerde yuvarlandı. Titus diğer ejderhanın iki katı irilikteydi ve onun gibi yaralı değildi. Manon iki yaratığın çatışmasının sonucunu görmek için beklemeden tünele doğru koştu. Adamlar telaşla ızgarayı kaldırmaya başladılar.

Sonra bir *güm* sesi geldi. Ardından hayretli mırıltılar. Manon risk alıp sadece bir kez arkasına baktığında ejderhaların birbirlerinden ayrıldıklarını ve yem ejderhanın bir kez daha saldırıya geçtiğini gördü.

O yaralı, işe yaramaz kuyruk öyle sert bir darbe indirdi ki güçlü Titus'un başı toprağa çarptı.

Titus ayağa kalktığında yem ejderha kuyruğuyla ona vuracakmış gibi yaptı ve sivri pençelerini savurdu. Darbeyi alan Titus acıyla kükredi.

Manon donakaldı. Kapı en fazla dört buçuk metre ötesindeydi.

Ejderhalar birbirlerinin etrafında daireler çiziyor, kanatları yere sürüyordu. Bu bir şaka olmalıydı. Fakat yem canavar aksamasına, yaralarına ve akan kanına rağmen pes etmiyordu.

Titus saldıracağını belli edecek hiçbir hırıltı çıkarmadan dosdoğru boğazına atıldı.

Yem ejderhanın kuyruğu Titus'un başına indi. Geriye sendelese de Titus çenelerini takırdatıp kuyruğunu şaklatarak bir kez daha rakibinin üzerine atıldı. Yem ejderha kuyruktan kaçıp kendi kuyruğuyla Titus'ununki ezdi. Fakat boynuna kenetlenen çenelerden kaçamamıştı.

Artık her şey bitmişti. Bitmeliydi.

Yem ejderha çırpınsa da kendisini kurtaramadı. Manon kaçması gerektiğini biliyordu. Diğerleri bağıırıyordu. Manon duygudaşılıktan, merhametten ve iyilikten yoksun doğmuştu. Oradan kaçabildiği sürece yaratıklardan hangisinin ölüp hangisinin sağ kaldığı onu ilgilendirmezdi. Fakat o akışın hâlâ devam ettiğini ve dövüşten uzağa değil, tam da

dövüŖe doğru yöneldiğini hissediyordu. Ayrıca yem canavarı bir hayat borcu vardı.

Böylece Manon uzun ve kötölükle dolu hayatının en büyük aptallığını yaptı.

Titus'un üzerine koŖup Rüzgârın Satırını ejderhanın kuyruğuna indirdi. Kılıç eti ve kemiği biçerken Titus kükre-yerek avını bıraktı. Ejderhanın kuyruğundan geri kalan çok-tuk Manon'a doğru savrulup tam karnına indi. Daha Manon yere çarpmadan ciğerlerindeki hava boşaldı. Ayağa kalktı-đında çarpıŖmayı sonlandıran son hamleyi gördü.

Acı içinde haykırırken boğazı savunmasız kalan Titus yem ejderha üzerine atılıp güçlü boynuna çenelerini kenetle-diğinde çaresiz kalmıŖtı.

Titus son bir kez çırpındı. Son bir kez bedenini rakibin-den kurtarmaya çalıştı. Yem canavar onu sıkıca kavramıŖ-tı. Sanki bu anı haftalardır, aylardır, belki yıllardır bekler gibiydi. Çenelerini iyice kısıtııp baŖını geriye atmasıyla Titus'un gırtladıını kopardı.

Sessizlik çöktü. Titus'un bedeni yere yığılıp siyah kan her yana saçılırken dünya durmuŖ gibiydi.

Manon hiç kıpırdamadan duruyordu. Yem canavar baŖını leŖin üzerinden kaldırdı. Ağzından Titus'un kanı akıyordu. Manon'la göz göze geldiler.

İnsanlar Manon'a oradan kaçması için bağırırken kapı gıcırdayarak açıldı. Fakat Manon biri yaralı fakat hâlâ sağ-lam olan o iki siyah göze baktı. Ejderha Manon'a doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha.

Manon olduğu yerde kaldı. Bu imkânsızdı. *İmkânsız*. Titus onun iki katı irilikte, iki katı ağırlıktaydı ve yıllarca eğitilmiŖti.

Yem ejderha Titus'u bozguna uğratmıŖtı. Ondan daha iri ya da daha güçlü olduğundan değil, zaferi ondan daha fazla istediğinden. Titus bir zorba ve katildi. Fakat Manon'ın kar-şısındaki bu ejderha...bir *savaŖçıydı*.

Adamlar ellerinde mızraklarla, kılıçlarla ve kırbaçlarla içeri akın ederken yem ejderha gürledi.

Manon bir elini kaldırdı. Bir kez daha dünya durdu.

Gözleri hâlâ canavarın gözlerine dikili olan Manon “O benim,” dedi.

Ejderha Manon’ın hayatını kurtarmıştı. Tesadüfen değil, bilerek. Canavar da ikisinin arasındaki akışı hissetmişti. Manon’ın büyükannesi yukarıdan “Ne?” diye bağırdı.

Manon kendisini ejderhaya doğru yürür halde buldu. Bir buçuk metre yakınına kadar gittikten sonra durdu. Manon yaratığın yara izlerine, aksayan bacağına ve gözlerinin içinde yanıp tutuşan hayat enerjisine baktı.

Cadı ve ejderha ancak bir kalp atışı kadar süren bir an için birbirlerine baktılar. Manon ona “Sen benimsin,” dedi.

Ejderha Manon’a gözlerini kırptırarak karşılık verdi. Titus’un kanı hâlâ çatlamış, kırık dişlerinin arasından damlıyordu ve Manon’ın içinden bir his ejderhanın da kendisiyle aynı kararı aldığını söylüyordu. Belki de yaratık o gecedan önce de aralarındaki bağın farkındaydı ve Titus’la dövüşünün amacı hayatta kalmaktan çok Manon’a talip olmak için bir meydan okumaydı.

Manon’ın binicisi, efendisi olması için. *Onun* olması için.

Manon ejderhasına Abraxos adını verdi. Üç Yüzlü Tanrıça’nın emriyle dünyayı bedenine sararak tutan kadim yılana adını. O gece gerçekleşen tek hoş olay da bu oldu.

Manon diğerlerinin yanına dönerken Abraxos temizlenip tedavi edilmek için götürüldü ve Titus’un leşi otuz adam tarafından taşındı. Manon gözlerinin içine bakmaya cesaret eden tüm cadılara gözlerini dikerek karşılık verdi.

Asterin Sarıbacakların varisini anaların önüne çıkarılmıştı. Manon, Iskra’ya uzunca bir süre baktıktan sonra “Galiba ayağım kaydı,” demekle yetindi.

Iskra burnundan solusa da Manon omuz silkti; yüzündeki toprağı ve kanı silip aksayarak Omega'ya geri yürüdü. Iskra'ya başkalarına nasıl az kalsın Manon'ı öldüreceğini anlatma hazzını yaşatmak istemiyordu. Ayrıca Manon meseleyi uygun bir kavgayla halledecek durumda değildi.

Sebep ister saldırı ister sakarlık olsun, Siyahgaga Ana o gece varisin çukura düşmesine engel olamadığı için Asterin'i cezalandırdı. Manon, Asterin'i kendisinin kırbaçlamasını teklif etse de büyükannesi ona aldırış etmedi ve bu işi Sarıbacak varisine verdi. Madem Asterin bu hatayı anaların ve onların varislerinin gözü önünde yapmıştı, cezası da aynı şekilde gerçekleşecekti.

Yemekhanede dikilen Manon acımasızca inen kırbaç darbelerini seyretti. Asterin'in çenesini morarttığı Iskra tüm gücüyle vuruyordu.

Asterin kendisinden bekleneceği gibi hiç bağırmadı. Bir kez bile. Yine de Manon kırbacı eline alıp onunla Iskra'yı boğmamak için kendisini zor tutuyordu.

Sonra Manon'ın büyükannesiyle konuşması gerekti. Tek taraflı konuşma Manon'ın yüzüne inen bir tokat ve ardından gelen ve ertesi gün bile Manon'ın kulaklarında çınlayan azardan ibaretti.

O "çelimsiz et parçasını" galip de gelse seçmekle Manon büyükannesini ve gelmiş geçmiş tüm Siyahgagaları rezil etmişti. Büyükannesi Abraxos'un Titus'u tamamen şans eseri yendiğini söylüyordu. Abraxos diğer tüm bineklerden küçüktü ve cüssesi yüzünden ömrü boyunca bir kez bile uçmamıştı. Bakıcılar onu ağıllardan çıkarmamışlardı bile.

Zaten onca zaman boyunca darbe alan o kanatlarla *uçabileceği* de şüpheliydi ve bakıcılar Abraxos'un Geçiş'in diğer ucuna uçmaya girişmesi halinde ejderhanın ve Manon'ın da uçuşunun zemininde parçalanacaklarını iddia ediyorlardı. Diğer hiçbir ejderhanın Abraxos'a uçuş lideri olarak itaat etmeyece-

ğini de. Manon büyükannesinin planlarını altüst etmişti.

Tüm bu gerçekler Manon'ın yüzüne defalarca haykırıldı. Manon bineğini değiştirmeyi istese de büyükannesinin onu başarısızlığa uğradığında aşağılayabilmek için Abraxos'tan ayırmayacağını biliyordu.

Fakat büyükannesi çukura düşmemiştir. Abraxos'un gözlerinin içine bakıp onun bedeninde atan savaşçı kalbini görmemiştir. Onun diğerlerinden daha kurnazca ve gaddarca dövuştüğünü fark etmemiştir. Bu yüzden Manon kendisini tutup tokada ve azarlamalara katlandı. İkinci tokat yanağı'nın zonklamasına neden oldu.

Abraxos'un yeni yuvası olan ağıla vardığında Manon'ın yüzü hâlâ acıyordu. Yaratıkların çoğu tiz çığlıklar atıp hırlarken Abraxos uzak duvarın kenarına kıvrılmış, sessizce ve kıpırdamadan yatıyordu.

Manon'ın refakatçisi olan denetçi parmaklıkların arasından baktı. Asterin gölgelerin arasında gizleniyordu. Geçen geceki kırbaç cezasının ardından Manon'ın sağ kolu onu kolay kolay gözünden ayırmayacaktı.

Manon kırbaç cezasından dolayı özür dilememiştir. Kurallar sabitti ve kuzini başarısız olmuştur. Tıpkı Manon'ın yanağındaki morluğu hak ettiğı gibi Asterin de kırbaçlanmayı hak etmiştir.

Manon adama "Neden öyle kıvrılıyor?" diye sordu.

"Sanırım daha önce sadece kendisine ait bir ağılı olmuştur. En azından bunun kadar geniş bir ağılı."

Manon dört yanı kapalı mağaraya göz gezdirdi. "Daha önce nerede tutuyorlardı onu?"

Adam zemine işaret etti. "Diğer yemlerle birlikte aynı ağılda. Yem ejderhaların en yaşlısı o. Çukurlardan ve ağıllardan sağ çıktı. Fakat bu senin için uygun olduğu anlamına gelmiyor."

"Uygun olup olmadığı hakkındaki görüşünü istesem

sana sorardım,” dedi Manon. Gözlerini Abraxos’tan ayırmadan parmaklıklara yaklaştı. “Onu gökyüzüne çıkarmak ne kadar zaman alır?”

Adam başını ovuşturdu. “Günler, haftalar, belki aylar. Belki de asla uçamaz.”

“Bugün öğleden sonra bineklerimizle eğitime başlıyoruz.”

“Bu mümkün değil,” dedi adam. Manon kaşlarını kaldırdı. “Başta bu ejderhanın yalnız eğitilmesi gerek. En iyi eğitmenlerimizi ona vereceğim bu arada sen de bir başka ejderhayla...”

Manon “Öncelikle, insan,” diye araya girdi, “bana emir verme.” Manon’un demir dişlerinin uzamasıyla adam irkil-di. “İkincisi başka bir ejderhayla çalışmayacağım. Onunla çalışacağım.”

Beti benzi atan adam “Gözcülerinin tüm binekleri ona saldıracaklar. Ayrıca ilk uçuş onu o kadar korkutacak ki onlara karşılık verecek. Bu yüzden askerlerinizin ve bineklerinizin birbirlerini parçalamasını istemiyorsanız yalnız çalışmanızı öneririm.” Adam titreyerek, “mileydi,” diye ekledi.

Ejderha onları izliyordu. Bekliyordu. “Bizi anlayabilirler mi?”

“Hayır. Sadece bazı sesli emirleri ve ısıkları. Fakat ancak bir köpek kadar.”

Manon bu sözlere hiç de inanmamıştı. Adam ona yalan söylediğinden değil. Sadece gerçeği göremiyordu. Ya da belki Abraxos diğer ejderhalardan farklıydı.

Manon Savaş Oyunları’na dek her fırsatta Abraxos’u eğitecekti. O ve Onüçler’i galip çıktıklarında büyükannesi dahil ondan şüphe eden tüm cadıları budalalıklarından dolayı pişman edecekti. Çünkü o Manon Siyahgaga’ydı ve asla başarısız olmazdı. Ayrıca Abraxos’un savaş alanında Iskra’nın başını ısırp koparmasını izlemek harika olacaktı.

Şatoya döndüğünde Chaol yüzündeki çürükler ve kesikler hakkında adamlarına yalan söylemekte hiç de zorlanmamıştı; Rifthold'da sarhoş bir serseriyle talihsiz bir olay yaşamıştı. Yalanlara ve yaralara göğüs germek ceset olmaktan iyiydi. Chaol Aedion'la ve asilerle basit anlaşma yapmıştı: Bilgiye karşı bilgi.

Chaol onlara kraliçelerinin yanında kralın siyah yüzükleri hakkında bilgi sağlamayı vaat etmişti. Karşılığında da onlar kralın gücü hakkında bildiklerini anlatacaklardı. Anlaşma Chaol'u o gece ve asilerin anlaşmadan vazgeçeceklerini beklediği sonraki gecelerde hayatta tutmuştu. Fakat asiler asla onu öldürmek için gelmemişlerdi ve o gece Chaol ve Aedion saatin on ikiyi geçmesini bekleyip gizlice Celaena'nın eski süitine girdiler.

Celaena ve Dorian'la birlikte aşağı indikleri o gecedен beri Chaol ilk kez mezara dönmeye cesaret etmişti ve kafatası şeklindeki kapı tokmağı Mort ne kımıldadı ne de konuştu. Elena'nın Gözü'nün Chaol'un boynunda olmasına rağmen tokmak hareketsizdi. Belki de Mort sadece damarlarında Brannon Galathynius'un kanını taşıyanlara yanıt veriyordu.

Böylece Chaol ve Aedion mezarın ve tozlu koridorların altını üstüne getirdiler; her köşede casuslara dair işaretler ya da gizli yollar aradılar. Nihayet kimsenin konuşmalarına kulak misafiri olmayacağına kanaat getirdiklerinde Aedion “Bana burada ne aradığımı söyle yüzbaşı,” dedi.

Chaol’un Elena ve Gavin’in son istirahat yerine götürdüğü general hiçbir hayret belirtisi sergilememişse de Damaris’i gördüğünde gözleri kocaman açılmıştı. Fakat Aedion kılıcın ne olduğunu bilse de bilmese de tek kelime etmemişti. Aedion’ın tüm küstahlığına ve kibrine rağmen, Chaol onun birçok sırrı olduğunu –ve bu sırları saklamakta son derece başarılı olduğunu– hissediyordu.

Chaol’un Aedion ve yandaşlarına anlaşma teklif etmesinin bir diğer nedeni de buydu: Prensın yetenekleri keşfedilecek olursa Dorian’a saklanacak bir yer ve Chaol etkisiz hale getirilirse prensın güvenliğini sağlayacak biri gerekecekti. Chaol “Dostlarından aldığın bilgileri paylaşmaya hazır mısın?” diye sordu.

Aedion, Chaol’a hımbılca sıırttı. “Sen bildiklerini bir paylaş da.”

Chaol tuniğinden Elena’nın Gözü’nü çıkarırken kendisine kulak verecek tüm tanrılara yanlış bir iş yapmıyor olması için dua etti. “Kraliçen Wendlyn’e gitmeden önce bu kolyeyi bana verdi. Kolye, onu buraya kolyeyi vermek için çağıran atasına aitmiş.” Kolyeyi süzen Aedion’ın gözleri kıtıldı. Mavi taş ay ışığında parlıyordu. Chaol “Sana söylemek üzere olduğum şeyler,” dedi, “her şeyi değiştirecek.”

Dorian merdiven boşluğunun gölgeleri arasında seslere kulak kabartıyor, Chaol’un yanında Aedion Ashryver’la mezarı olduğu gerçeğini kabullenmek istemiyordu.

İlk şok bu olmuştu. Dorian, Sorscha’nın yanında yaşadığı patlamadan sonra yanıtlara ulaşmak ümidiyle geçen hafta

boyunca mezara inmişti. Bu kararında Sorscha'nın Dorian için yalan söylemesi ve onun sırrını korumak ve büyüsünü kontrol etmesinin bir yolunu bulması için yardım etmek adına her şeyini tehlikeye atması özellikle etkili olmuştu.

O gece Dorian gizli kapının hafifçe aralık bırakıldığını korkuyla fark etmişti. Oraya gelmemesi gerekirdi fakat gelmişti bir kere. Aşağıda dostane olmayan bir yüzle karşılaşırsa söyleyecek bir yalan listesi hazırlamıştı. Sonra iki erkek sesi işitince oradan kaçacak olsa da... Konuşanların kimler olduğunu fark edince kaçmaktan vazgeçmişti.

Bu imkânsızdı çünkü Chaol ve Aedion birbirlerinden nefret ediyorlardı. Yine de iki adam Elena'nın mezarındaydılar. İki müttefik. Mümkün değildi bu. Fakat sonra Dorian, Chaol'un generale söylediklerini işitmişti. Çok sessiz konuşan yüzbaşının sesi güçlkle işitiliyordu. "Kraliçen Wendlyn'e gitmeden önce bu kolyeyi bana verdi."

Bu bir hataydı. Bu bir hata olmalıydı çünkü... Dorian'ın göğsü sıkıştıkça sıkıştı.

Hep düşmanım olacaksın. Nehemia'nın öldüğü gece Chaol, Celaena'ya böyle haykırmıştı. Ardından da, on yıl önce yakınlarını kaybettiğini söylemişti fakat...

Fakat...

Chaol bir başka öyküye geçip bir başka gerçekten bahsederken Dorian yerinden kımıldayamadı. Dorian'ın öz babasından bahsediyordu. Kralın sahip olduğu güçten. Celaena o gücü keşfetmişti. Celaena o gücü ortadan kaldırmanın yolunu arıyordu.

Kütüphane mahzenlerinde savaştıkları o şeyi –insan görünümülü o korkunç şeyi– Dorian'ın babası yaratmıştı. Wyrd anahtarları. Wyrd kapıları. Wyrd taşı.

Dorian'a da yalan söylemişlerdi. Güvenilmez olduğuna karar vermişlerdi. Celaena ve Chaol, Dorian'ın aleyhine karar vermişlerdi. Chaol, Celaena'nın gerçekte kim ve ne oldu-

ğunu çoktan öğrenmişti.

Celaena'yı Wendllyn'e göndermesinin, onu şatodan uzaklaştırmasının nedeni de buydu. Aedion elinde kılıcıyla, gözüne ilişecek ilk düşmana saldırmaya hazır halde mezardan çıkarken Dorian hâlâ kıpırdamadan merdiven basamaklarında dikiliyordu.

Aedion, Dorian'ı görünce küfretti; alçak sesle ve hiddetle. Meşalenin ışığı altında gözleri parlıyordu.

Celaena'nın gözleri. Aelin Ashryver –*Ashryver*– Galathynius'un gözleri.

Aedion, Celaena'nın kuzeniydi. Hâlâ Celaena'ya sadıktı da. Her sözü ve her eylemi aslında sadakatının kime hizmet ettiğini gizleyen yalanlardı.

Chaol aceleyle koridora koştu. Bir elini yalvarırcasına havaya kaldırmıştı. “Dorian.”

Bir an için Dorian'ın tek yapabildiği gözlerini dostuna dikmek oldu. Ardından güçlkle “Neden?” demeyi başardı.

Chaol bir nefes verdi. “Çünkü ne kadar az insan bilirse Celaena, herkes ve *sen* o kadar güvende olursunuz. Ellerinde sana faydası olabilecek bilgiler var.”

“İlk işim babama bunları yetiştirmek mi olurdu sence?” İçerideki hava aniden soğurken Dorian'ın sözleri boğuk birer fısıltı gibi çıktı.

Chaol öne çıkıp Aedion ve Dorian'ın arasına girdi. Ellerini iki yana açmıştı. Gerginliği yatıştırmak istiyordu. “Tahminlerde bulunmayı, ümit bağlamayı göze alamazdım. Sen söz konusu olduğunda bile.”

“Ne zamandır biliyorsun?” Dorian'ın dişleri ve dili buzla kaplanmıştı.

“Gitmeden önce bana babandan bahsetti. Çok geçmeden onun kim olduğunu anladım.”

“Ve şimdi *Aedion*'la işbirliği içindesin demek.”

Dorian'ın karşısında dikilen yüzbaşının ağzından buhar-

lar çıkıyordu. “Büyüyü özgür bırakmanın bir yolunu bulabilirsek seni kurtarabiliriz. Neler olduğuna, büyüünün nasıl eski haline çevrilebileceğine dair yanıtları olduğunu düşünüyorlar. Fakat Aedion ve müttefikleri yakalanırlarsa, Celaena yakalanırsa... Hepsi ölür. Baban onları öldürtür. Başta da Celaena’yı. Ve şimdi, Dorian, onlara ihtiyacımız var.”

Dorian, Aedion’a doğru döndü. “Babamı öldürecek misiniz?”

Generalin yanıtı “Ölmeyi hak etmiyor mu?” oldu.

Dorian yüzbaşının ürperdiğini fark etti, sebebi generalin sözleri değil soğuktu. Dorian dişlerini sıkarak Chaol’a “Ona benden bahsettin mi?” diye sordu.

Aedion, Chaol’un yerine “Hayır,” diye yanıt verdi. “Fakat kendini kontrol etmeyi öğrenmezsen yakında diyarda büyü gücün olduğunu bilmeyen tek kişi kalmaz.” Aedion, Celaena’nıninkileri andıran gözlerini yüzbaşıya çevirdi. “Demek bu yüzden sırlarımızı karşılıklı açmamız için çırpındın. Bilgiye onun iyiliği için ihtiyacın vardı.” Aedion’un Dorian’a sırtmasıyla merdiven basamakları buzla kaplandı. “Demek büyüün buz ve kar şeklinde kendisini gösteriyor, öyle mi küçük prens?” diye sordu general.

Dorian hafif bir gülümsemeyle “Biraz yaklaş da yanıtını al,” dedi. Belki Aedion’ı koridorun diğer ucuna fırlatabilirdi. Tıpkı o yaratığa yaptığı gibi.

“Aedion’a güvenebilirsin Dorian,” dedi Chaol.

“Alabildiğine iki yüzlü. Kendi davası uğruna bizi ele vermeyeceğine asla inanmam.”

Chaol, Aedion yanıt vermeden araya girip “Bunu yapmayacak,” diye çıkıştı. Chaol’un dudakları soğuktan morarmıştı.

Dorian, Chaol’un canını yaktığının farkındaydı. Fakat bunu pek de umursamıyordu. “Sen günün birinde Aedion’ın kralı olmak istediğin için mi?”

Chaol'un yüzü kireç kesildi; soğuktan ya da korkudan. Aedion bir kahkaha attı. "Kraliçem Adarlan'lı bir adamla evleneceğine geride varis bırakmadan ölmeyi yeğler."

Chaol hissettiği acıyı gizlemeye çalışsa da Dorian bunu fark edecek kadar tanıyordu arkadaşını. Bir saniye için Celaena'nın Aedion'ın iddiası karşısında ne düşüneceğini merak etti. Dorian'a yalan söyleyen Celaena, *Aelin* olan Celaena, Dorian'la on yıl önce karşılaştığında güzel şatosunda onunla oyunlar oynayan küçük Celaena. Ve Endovier'daki o gün, yeniden karşılaştıkları o ilk günde Dorian, Celaena'da kendisine tanıdık gelen bir şeyler hissetmişti... Ah, tanrılar!

Celaena, Aelin Galathynius'tu. Dorian onunla, ölümcül düşmanı ile dans etmiş, öpüşmüş, yanına kıvrılıp uyumuştur. Celaena cam şatodaki son gününde "*Senin için döneceğim,*" demişti. Daha o zamanlarda Dorian bu sözlerin ardında farklı anlam olduğunu biliyordu. Celaena dönecekti fakat belki artık Celaena olarak değil. Dönüşünün amacı Dorian'a yardım etmek mi yoksa onu öldürmek mi olacaktı? Aelin Galathynius, Dorian'ın büyü gücü olduğunu biliyordu ve onun babasını, krallığını ortadan kaldırmak istiyordu. Celaena'nın söylediği ve yaptığı her şey... Bir zamanlar bunları şampiyonu olarak gözüne girmek için yaptığını düşünse de ya sebep Terrasen varisi olması iseydi? Bu yüzden mi Nehemia'yla arkadaştı? Ya Endovier'da geçirdiği bir yıldan sonra Celaena...

Aelin Galathynius o çalışma kampında bir yıl geçirmişti. Kıtalarındaki kraliçelerden biri köle olmuştu ve bu deneyimin izlerini sonsuza dek taşıyacaktı. Belki de bu Celaena'ya, Aedion'a ve Celaena'ya âşık Chaol'a Dorian'ın babasını kandırmak ve ona ihanet etmek için birlik olma hakkını veriyordu.

"Dorian, lütfen," dedi Chaol. "Bunu senin için yapıyorum, yemin ederim."

"Umurumda değil," dedi Dorian. Dışarı çıkarken gözle-

rini onlara dikti. “Sırlarınızı mezara kadar saklayacağım fakat bir parçası olmak istemiyorum.”

Soğuk büyüsunü havadan alıp içine yöneltti ve yüreğinin çevresine sardı.

Aedion yeraltındaki gizli çıkışı kullanarak şatodan ayrıldı. Chaol’a bunu herhangi bir şüpheyne neden olmamak için ve sütlerine dönerlerken izleniyorlarsa peşlerindeki ekmek için yaptığını söylemişti. Yüzbaşının tek bir bakışı Aedion’ın nereye gittiğini Chaol’un çok iyi bildiğini anlamasına yetti.

Aedion yüzbaşının kendisine söyledikleri üzerine düşündü. Bunlar herkesi korkuturdu ve Aedion’ı da korkutması *gerekse de...* General hiç şaşırmamıştı. Zaten kral yıllar önce o yüzüğü ona verdiğinden beri Aedion kralın bir tür ölümcül gücü kullandığından kuşkulanıyordu. Casuslarının topladığı bilgiler de bu fikri destekliyordu.

Sarıbacak Anası oraya geldiyse bunun iyi bir nedeni vardı. Aedion kralın yaratmakla meşgul olduğu ne tür canavarlıklar ve silahlar varsa bunlara pek yakında şahit olacaklarına bahse girebilirdi. Belki cadılar da kralın planlarının bir parçasıydı. Kimse kullanmak için planlar kurmadan ordular kurup silahlar üretmezdi. Ayrıca hiç şüphesiz kimse mutlak egemenlik peşinde değilse zihin kontrolü sağlayan mücevherleri başkalarına vermezdi. Fakat Aedion kendisini bekleyen her şeyle hayatındaki diğer sınavlarla yaptığı gibi yüzleşecekti: eksiksizce, yılmadan ve ölümcül yetenekleriyle.

Rıhtımdaki yıkık dökük bir binanın gölgeleri arasında bekleyen iki figürü gördü; Avery’deki sisin içinde birer karaltıldılar.

Aedion ıslak tuğla duvara yaslandı. Ren “E?” dedi. Ren ikiz kılıçlarını kınından çıkarmıştı. Sağlam Adarlan çeliği; üzerlerindeki çentiklerden ve çiziklerden kullanıldıkları, güzelce yağlandıklarından Ren’in kılıçlara ne kadar özen

gösterdiği belli oluyordu. Kılıçlar Ren'in özen gösterdiği tek şey gibiydi. Saçları dağınık, giysileri hırpaniydi.

"Söyledim sana, yüzbaşıya güvenebiliriz." Aedion, Murtaugh'a baktı. "Merhaba yaşlı adam."

Aedion, Murtaugh'un kapüşonunun gölgelediği yüzünü göremese de çok yumuşak bir sesle "Umarım istediğin bilgi aldığın risklere değer," dedi.

Aedion homurdandı. Onlara Aelin hakkındaki gerçeği söylemeyecekti. Aelin geri dönüp gerçeği kendi ağzından onlara söylemeliydi.

Ren, Aedion'a bir adım yaklaştı. Dövüşmeye, aynı zamanda kazanmaya alışık birinin kendine güveniyle hareket ediyordu. Yine de Aedion ondan yedi santim uzundu ve vücudunda fazladan on kilo kası vardı. Ren ona saldıracak olsa göz açıp kapayıncaya dek kendisini kışının üzerinde bulurdu. Ren "Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum Aedion," dedi, "fakat bize Aelin'in yerini söylemezsen sana nasıl güvenebiliriz? Hem yüzbaşı onun yerini nereden biliyor? Yoksa kralın elinde mi?"

"Hayır," dedi Aedion. Bu bir yalan olmasa da generale öyleymiş gibi gelmişti. "Bana sorarsan, Ren, sen ve büyük-babanın bana ya da Aelin'e sunabileceği pek bir şey yok. Ne bir ordunuz var, ne toprağınız. Ayrıca yüzbaşı bana senin Archer Finn denen o pislikle ilişkiden bahsetti. Bir de senin koruman altındaki Nehemia Ytger'in başına gelenleri hatırlatmama gerek yok herhalde? Bu yüzden sana söyleyemeyeceğim; ne gerekiyorsa onu bileceksin."

Ren, Aedion'un üzerine yürüdü. Murtaugh kolunu ikisinin arasına uzattı. "Ne olur ne olmaz diye bilmememiz daha iyi."

Ren'in geri adım atmaya niyeti yoktu. Aedion'un da meydan okuma karşısında kanı kaynamıştı. Ren "O zaman saraylılara ne anlatacağız?" diye sordu. "Onun sandığımız gibi bir sahtekâr olmadığını, Aelin'in gerçekten hayatta olduğunu

fakat senin bize onun yerini söylemeye yanaşmadığını mı?”

“Evet,” diye fısıldadı Aedion. Murtaugh’a bir zarar vermeden Ren’i nasıl benzetebileceğinin hesabını yapıyordu. “Onlara tam da bunu söyleyeceksiniz. Tabii saraylıları bulabilirseniz.”

Sessizlik çöktü. Murtaugh “Ravi ve Sol’un hâlâ hayatta ve Suria’da olduklarını biliyoruz.”

Aedion hikâyeyi biliyordu. Kral, Ravi ve Sol’la olan ticaret ilişkisini çok önemli gördüğünden hem anneleri hem de babaları için idam fermanı çıkartmamıştı. Böylece babaları idam edilmeyi seçmiş, Suria’da tutulan annelerine de çok önemli bir ticaret limanını işletme görevi verilmişti. Sol, Suria Lordu olmuştu. Aedion, Bela’ya liderlik ettiği yıllar boyunca o kıyı şehrine hiç ayak basmamıştı. Orada kendisini lanetleyip lanetlemeyeceklerinden emin değildi. Onu Adarlan’ın Fahişesi olarak görüp görmeyeceklerinden.

Aedion “Savaşacaklar mı yoksa altın sevgilerinin ağır bastığına mı karar verecekler?” diye sordu.

Murtaugh iç geçirdi. “Ravi’nin daha asi olduğunu işittim, onu ikna etmek daha kolay olabilir.”

Aedion “Bize katılması için *ikna edilmesi gereken* kimseyi istemiyorum,” dedi.

Murtaugh, Aedion’a “Aelin’den ya da *senden* korkmayan insanlar isteyeceksin,” diye çıkıştı. “Tereddüt etmeden zor sorular soracak sağduyulu insanlar isteyeceksin. Sadakat hak edilir, bahşedilmez.”

“Aelin’in sadakatimizi hak etmek için hiçbir şey yapmasına gerek yok.”

Murtaugh kapüşonlu başını iki yana salladı. “Bazılarımız için evet. Fakat başkaları bu kadar kolay ikna olmayabilir. Aelin’in izah etmesi gereken on yıl ve harap olan bir krallık var.”

“O zamanlar o bir *çocuktuk*.”

“Şimdi de bir kadın, birkaç yıldır da öyle. Belki bir açık-

lama yapar. Fakat o zamana dek, Aedion, diğerlerinin senin şevkini paylaşmayabileceklerini *anlamalısın*. Ayrıca diğerlerini senin hakkında epey ikna etmemiz de gerekebilir; kime sadık olduğun ve geçen yıllarda sadakatini nasıl sergilediğin hakkında.”

Aedion’ın içinden Murtaugh’un dişlerini boğazından aşığı dökmek gelse de haklıydı. “Orlon’un beyin takımından başka kimler hayatta?”

Murtaugh dört kişinin ismini verdi. Ren hemen “Uzun zamandır gizlendiklerini işittik. Sürekli hareket halindeler. Bizim gibi. Onları bulmak kolay olmayabilir,” diye atıldı.

Dört kişi. Aedion’ın içini bir endişe kapladı. “Hepsi bu kadar mı?” Aedion, Terrasen’de bulunmuş olsa da ölenlerin tam bir listesine ulaşmaya hiç niyetlenmemiş, asla katliamdan kimlerin sağ kurtulduğunu ya da kimlerin çocuklarını, dostlarını ya da akrabalarını kıyımdan kurtarmak için her şeylerini feda ettiğini öğrenmek istememişti. Elbette içinde bir yerlerde bunların bilincinde olmuştuk fakat bir yanı hep budalaca bir ümitle pek çoklarının hâlâ hayatta olduğuna inanmış, onların geri dönmesini arzulamıştı.

Murtaugh yumuşak bir sesle “Üzgünüm Aedion,” dedi. “Bazı alt düzey lordlar kaçtılar, hatta topraklarını ellerinde tutup geliştirmeyi de başardılar.” Aedion onları tanıyor ve çoğundan nefret ediyordu; sadece kendilerini düşünen domuzlardı onlar. Murtaugh “Venon Lochan hayatta kalsa da bunun tek nedeni daha o zamanlardan kralın kuklası olmasıydı ve Cal idam edildikten sonra Vernon kardeşinin unvanını alıp Perranth Lordu oldu. Leydi Marion’a olanları biliyorsun. Fakat Elide’a neler olduğunu asla öğrenemedik,” dedi. Elide... Lord Cal ve Leydi Marion’ın kızları ve varisleriydi. Aelin’den bir yaş kadar küçüktü. Hâlâ hayatta olsa şu an en az on yedi yaşında olacaktı. Murtaugh sözlerini “İlk haftalarda birçok çocuk ortadan kayboldu,” diye noktaladı.

Aedion o küçük mezarları düşünmek istemiyordu.

Gözlerini bir süre kaçırma ihtiyacı duydu. Ren bile sesi-
ni çıkarmadı. Nihayet Aedion “Ravi ve Sol’un ağzını arayın
fakat diğerleri kalsın. Alt düzey lordları şimdilik görmezden
gelin. Küçük adımlarla ilerleyeceğiz,” dedi.

Ren, Aedion’ı şaşırtarak “Tamam,” dedi. Bir an göz göze
geldiler ve Aedion, Ren’in kendisinin sıkça hissettiği aynı
hisleri paylaştığını, kötü anıları geçmişe gömülü bırakmaya
çalıştığını hissetti. Onlar hayatta kalmıştı. Pek çoklarının
aksine. Ve başka kimse, kendileri kadar büyük kayıplar ya-
şamamış hiç kimse bu duruma katlanmanın ne kadar güç
olduğunu anlayamazdı.

Ren ebeveyninin hayatları pahasına kaçmış; evini, unva-
nını, dostlarını ve krallığını kaybetmişti. Gizlenmiş, eğitim
almış ve davasını bir an olsun aklından çıkarmamıştı.

Aedion ve Ren’in şimdi dost oldukları yoktu; asla da olma-
mışlardı. Ren’in babası geçmişte Ren’in değil de Aedion’ın
Aelin’e kan yemini içmek için seçilmesinden pek de memnun
olmamıştı. Kan yemini katıksız itaatin yeminiydi. Aedion’ı
Aelin’in ömrü boyunca koruyucusu ve mutlak güven besle-
yeceği tek kişi kılan yemin. Aedion’un sahip olduğu her şe-
yin, kimliğinin Aelin’e ait olması gerekiyordu.

Öte yandan şimdiki ödül sadece krallığa kan yeminiyle
bağlanmak değildi; öğ alma ve dünyalarını yeniden kurma
fırsatıydı. Aedion uzaklaşırken geri dönüp baktı. Biri kam-
bur duran, diğeri uzun boylu ve silahlı iki figür. Aelin saray
meclisinin ilk parçası. Aedion’un Adarlan’ın zincirlerini kır-
mak için ayağa kaldıracağı meclisin. Aedion oynadığı oyunu
bir süre daha sürdürebilirdi. Kısa bir süre.

Aedion sessizce “Aelin döndüğünde,” dedi, “Adarlan Kralı’na
yapacaklarının yanında on yıldır süren kıyım insafli kalacak.”
Aedion, yüreğinin içinde, doğruyu söylemiş olmayı diledi.

Rowan'la ikisinin hiçbir ilerleme kaydetmemesine rağmen sonraki hafta kimsenin yeniden Celaena'nın derisini diri diri yüzmeye kalkışmaması Celaena'nın gözünde bir başarıydı. Rowan sözünde durmuş, Celaena'yı mutfakta çift vardiya çalıştırmaya başlamıştı. Bunun bir tek avantajı varsa o da Celaena'nın uyuduğunda rüya bile görmeyecek kadar yorgun düşmesiydi. Celaena'ya göre bir diğer faydası da akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkarken Emrys'in -Luca'nın yağmur yağmasa da Emrys'ten yalvar yakar anlatmasını istediği- öykülerini dinleyebilmesiydi.

Deri avcılarıyla yaşadıklarına rağmen Celaena hâlâ dönüşümünü kontrol etmekte hiç yol katedememişti. Rowan o gece ırmak kenarında Celaena'ya pelerinini verse de ertesi sabah yine o her zamanki hoşlaşmazlık hali geri dönmüştü. *Nefret* Celaena'ya güçlü bir sözcük gibi geliyordu çünkü hayatını kurtaran birinden pek de nefret edemiyordu. Fakat *hoşlaşmazlık* duruma gayet iyi uyuyordu. Celaena, Rowan için terazinin nefret kefesinin mi yoksa hoşlaşmazlık kefesinin mi ağır bastığını çok da umursamıyordu. Fakat şüphesiz Celaena'nın Doranelle'e girmesini onaylaması için daha uzun bir yol vardı.

Her gün Rowan, Celaena'yı tapınak harabelerine, Celaena olur da dönüşürse ve bu arada büyüünün kontrolünü yitirirse diye olabildiğince uzağa götürüyordu. Her şey –istisnasız *her şey*– o emre bağlıydı: Dönüş. Fakat büyüünün kendisine neler hissettirdiğini, içinden alev alev kopan büyüünün nasıl kendisini ve tüm dünyayı yutacak gibi olduğunu hatırladıkça Celaena uyanırken de uyurken de huzursuz oluyordu. Bu da neredeyse durmadan oturmak kadar berbattı.

O gün, büyüünü canlandırmaya çalışmakla geçirdiği iki berbat saatin ardından Celaena homurdanarak ayağa kalktı ve harabelerde yürümeye başladı. Alışagelmedik ölçüde güneşli, soluk taşların ışık yayıyormuş gibi görüldüğü bir gündü. Celaena tanrıların uzun zaman önce ölmüş inanlarının dualarının hâlâ tapınakta çınladığına yemin edebilirdi. Büyüsü bu çınlamalara tuhaf bir şekilde titreşerek karşılık veriyordu ve büyü gücü insan formundayken son derece cansız kaldığından bu son derece garip bir durumdu.

Celaena harabeleri incelerken ellerini beline koydu; saçlarını yolmamak için kendisini tutmasının bir yolu da buydu. “Burası neresi demiştin?” Tapınağın bir zamanlar nerede dikildiğini sadece kırık taş levhalar belli ediyordu. Birkaç dikdörtgen taş –sütunlar– bir el onları tutup dağıtmış gibi sağa sola saçılmıştı ve bir arada duran çok sayıda küçük taşın yerinde bir zamanlar bir yol olduğu anlaşıyordu.

Rowan, Celaena'nın peşinden gitti. Celaena bir grup beyaz taşı incelerken etrafını bir fırtına bulutunun sisi sardı. “Güneş Tanrıçası'nın tapınağı.”

Mala; Işığın, Öğrenmenin ve Ateşin Tanrıçası. “Beni buraya güçlerime –dönüşümüme– hâkim olmama faydası olabilir diye mi getiriyordun?”

Rowan belli belirsiz başını salladı. Celaena elini devasa taşlardan birinin üzerine yasladı. Aslında istese pekâlâ ta-

pınakta çok uzun zaman önce var olan gücün yankılarını, tenine boynundan yukarı ve sırtından aşağı doğru öpücükler konduran o hoş sıcağı hissettiğini itiraf edebilirdi. Sanki o tanrıçanın bir parçası hâlâ köşede duruyordu. Bu da o gün güneşin altında tapınağın Celaena'da neden farklı hisler uyandırdığını açıklıyordu. Büyüsünün neden kıpır kıpır olduğunu da. Işık Getiren Güneş Tanrıçası Mala, Ayın Bekçisi Deanna'nın kız kardeşi ve ezeli takibi idi.

Celaena bir elini pürüzlü taş bloğunda gezdirerek kendi kendine "Mab, Maeve sayesinde tanrıçalık mertebesine çıkarılıp ölümsüzleştirilmişti," dedi.

"Deanna asıl kız kardeşin ismiydi. Fakat siz insanlar ona Mab'in bazı özelliklerini atfettiniz. Avcılık, tazılar."

"Belki de Deanna ve Mala hep rakip olmadılar."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

Celaena omuz silkerken bir yandan da ellerini taşın üzerinde gezdirmeye devam etti; hissederek, nefes alarak ve koklayarak. "Mab'i tanımıydın?"

Rowan uzunca bir süre sessiz kaldı; hiç şüphesiz bildiklerini Celaena'ya anlatmasının ne fayda getireceğini tartıyordu. Sonunda "Hayır," dedi. "Yaşlıyım fakat o kadar da değil."

Peki... Yaşının kaç olduğunu söylemek istemiyorsa kendisi bilirdi... "Kendini yaşlı *hissediyor musun?*"

Rowan uzaklara baktı. "Türümün standartlarına göre hâlâ genç sayılırım."

Bu bir yanıt değildi. "Bir zamanlar artık var olmayan bir krallıkta sefere çıktığını söylemiştin. Defalarca savaşa gitmişsin ve anlaşılan dünyayı tanımışsın. Tüm bunlar birinin içinde izlerini bırakacaktır. Ruhunu yaşlandırır bunlar."

"Ya *sen* kendini yaşlı hissediyor musun?" Rowan gözlerini bir an bile kırpmadan Celaena'ya bakıyordu. Ona bir çocuk, bir kız diye seslenmişti.

Celaena, Rowan'a göre bir kız çocuğuydu. Yaşlı bir kadın olduğunda bile –tabii o kadar yaşarsa– Rowan'ın ömrüne kıyasla hâlâ bir çocuk olacaktı. Celaena'nın görevi Rowan'ın onu bir çocuk gibi görmemesine bağlı olsa da ona “Şu günlerde ölümlü olduğum ve bu hayata sadece bir kez katlanacağım için mutluyum,” dedi. “Bu aralar sizi hiç de kıskanmıyorum.”

“Ya öncesinde?”

Şimdi ufka bakma sırası Celaena'ya gelmişti. “Bir zamanlar her şeyi görmeye fırsatım olmasını dilerdim ve bunun asla gerçekleşmeyeceği fikri canımı sıkardı.”

Celaena, Rowan'ın yine bir soru sormaya hazırlandığını fark etse de taşları inceleyerek yürümeye devam etti. Taş bloğun üzerindeki tozu sildiğinde boynuzları arasında parlayan bir yıldız olan bir erkek geyik oyması ortaya çıktı. Terrasen'deki sembole benziyordu bu. Celaena, Emrys'in güneş geyiklerine dair öyküsünü anımsadı. Bu geyikler devasa boynuzlarının arasında bir zamanlar bu diyardaki bir tapınaktan çalınan, hiç sönmeyen bir alev tutuyorlardı... “Burası yıkılmadan önce geyikleri burada mı tutuyorlardı?” diye sordu Celaena.

“Bilmiyorum. Bu tapınağı kimse yıkmadı; Feyler Doranelle'e göç ettiklerinde kaderine terk edilen tapınak zamanla, hava şartlarının etkisiyle harabeye döndü.”

“Emrys öykülerinde buranın terk edildiğini değil, yıkıldığını anlatıyordu.”

“Tekrar soruyorum, nereye varmaya çalışıyorsun?”

Henüz nereye varmak istediğinden kendisi de emin olmayan Celaena sadece başını iki yana sallayıp “Kıtamdaki, Terrasen'deki Feyler...” dedi. “Senin gibi değildiler. En azından öyle olduklarını anımsamıyorum. Sayıları çok olmasa da...” Celaena yutkundu. “Adarlan kralı onları kolayca yakalatıp öldürttü. Yine de sana baktığımda onun bunu na-

sıl yaptığını anlamıyorum.” Wyrđ anahtarları kralda olsa da Feyler insanlardan daha güçlü ve çevikti. Her ne kadar Feylerin çoğu büyü ortadan kaybolduğunda hayvan formlarında kısılıp kalsalar da daha çoklarının hayatta kalması gerekirdi.

Celaena omzunun üzerinden Rowan’a baktı. Hâlâ bir eli sıcak oymanın üzerindeydi. Çenesinde bir kas seğiren Rowan “Kıtanıza hiç gitmedim fakat oradaki Feylerin daha nazik olduklarını–daha az saldırgan olduklarını ve çok azının savaş eğitiminden geçtiğini– ve kendilerini savunmak için büyüye çokça bel bağladıklarını işitmiştim. Büyü topraklarınızdan silinip gittiğinde çoğu eğitilmiş askerlere karşı ne yapacaklarını bilememiş olmalı,” dedi.

“Ve Maeve yardım göndermedi bile.”

“Kıtanın Feylerinin Maeve’le ilişkisi uzun zaman önce kopmuştu.” Rowan bir kez daha duraksadı. “Fakat Doranelle’de yardım edilmesi gerektiğini savunanlar oldu. Kraliçem de buraya ulaşmayı başaran herkese sığınma hakkı tanıdı.

Celaena daha fazlasını öğrenmek, kaç kişinin hayatta kalıp sığınma hakkını aldığını ve Rowan’ın batıdaki kardeşlerinin kurtarılmasını savunanlardan biri olup olmadığını öğrenmek istemiyordu. Bu yüzden efsanevi geyiğin oymasından uzaklaştı. Taşın hoş sıcaklığından elini çeker çekmez üşüdüğünü hissetti. Bir yanı o kadim ve tuhaf gücün Celaena’nın uzaklaşmasına üzüldüğüne yemin edebilirdi.

Ertesi gün Celaena mutfaktaki kahvaltı vardiyasını her zamankinden de ağırlı ve bitkin halde bitirdi. Bunun nedeni Luca’nın orada olup ona yardım edememesiydi. Celaena’nın bütün sabahı doğramakla, yıkamakla ve yiyecekleri üst kata çıkarmakla geçirmişti.

Celaena, Luca’nın arkadaşı olduğunu bildiği ve Emrys’in öykülerini sıkça dinlemeye gelen bir gözcünün yanından

geçti. Genç, ince ve kaslı, Fey kulakları ve zarafetinin hiçbir emaresini sergilemeyen biriydi bu. Kale izcilerinin lideri Bas. Luca durmadan Celaena'ya Bas'ten bahsediyordu. Celaena, Bas'î yüzünde küçük bir gülümsemeyle, başını hafifçe sallayarak selamladı. Bas birkaç kez gözlerini kırptırıp Celaena'ya kararsızca gülümsedikten sonra yürümeye devam etti. Herhalde duvardaki nöbetine gidiyordu. Celaena kaşlarını çattı. O zamana dek birçoğuna medenice selam vermişti fakat... Odasına varıp da ceketini giydiğinde hâlâ Bas'ın tepkisine anlam vermeye çalışıyordu.

Rowan kapı aralığından "Epey geciktin," dedi.

Celaena "Bu sabah fazladan bulaşıklar vardı," dedi. Saçını tekrar örerken Rowan'ın dikildiği yere doğru döndü. "Bugün seninle faydalı bir şeyler yapabilecek miyim acaba? Yoksa bugün de yine oturmakla, homurdanmakla ve öfkeli bakışlarla mı geçecek? Ya da saatlerce odun mu keseceğim?"

Rowan'ın tepkisi koridora yürümek oldu. Hâlâ saçını örmeye çalışan Celaena onun peşinden gitti. İki gözcünün yanından geçtiler. Bu kez Celaena ikisinin de gözlerinin içine baktı ve gülümseyerek onları selamladı. Bas'ın o aynı şaşkın ifadesi yüzlerinde beliren gözcüler birbirlerine baktıktan sonra Celaena'ya sırtarak karşılık verdiler. Celaena gülümsemesi bile başkalarını şaşırtacak kadar itici biri olup çıkmış mıydı gerçekten? Tanrılar adına, en son ne zaman birine ya da bir şeye gülümsemişti ki?

Celaena ve Rowan kaleden epeyce uzaklaştıktan sonra güneye, dağlara yöneldiler. Rowan "Hepsi de senden yaydığın koku yüzünden uzak duruyorlardı," dedi.

"Anlamadım?" Celaena, Rowan'ın düşüncelerini nasıl okuyabildiğini bilmek istemiyordu.

Biraz olsun nefesi kesilmeyen Rowan ağaçların arasından uzun adımlarla geçiyordu. "Burada dişilerden çok erkekler var ve dış dünyadan epeyce tecrit edilmiş haldeler.

Neden hiçbirinin sana yaklaşmadığını merak etmedin mi hiç?”

“Benden uzak durmalarının nedeni... kokmam mı yani?” Celaena bu konuyu utanacak kadar önemsemediğini sansa da yüzü kızarmıştı.

“Kokun sana yaklaşılmasını istemediğini söylüyor. Erkekler bu kokuyu dişilerden daha çok alırlar ve bu yüzden senden olabildiğince uzak duruyorlar. Yüzlerinin tırmıklanmasını istemiyorlar.”

Celaena hayvansı koku alma yetenekleri, çiftleşme ve bölgecilik gibi özellikleriyle Feylerin ne kadar ilkel bir doğası olduğunu unutmuştu. Dağların oluşturduğu duvarın ötesindeki medeni dünyayla tuhaf bir tezat oluşturuyordu bu. Celaena ancak “İyi,” diyebilirdi. Yine de hislerinin o denli kolay fark edilebilir olduğu fikri huzursuz ediciydi. Bu durumda yalan söylemenin ve rol yapmanın neredeyse hiçbir faydası yoktu. “Benim erkeklere ilgim yok...”

Gözlerini anlamlı bir bakışla Celaena’nın yüzüğüne diken Rowan’ın dövmesi huzmelerinin içinde tozlar uçuşan, ağaç sayvanından sızan güneş ışığında rengarenk görünüyordu. “Kraliçe olursan ne olacak? Evlilik yoluyla yapacağın olası bir ittifakı ret mi edeceksin?”

Sanki Celaena’nın boynuna görünmez bir el dolanmıştı. O güne dek böyle bir olasılığı düşünmeye yanaşmamıştı çünkü bir tacın ve tahtın ağırlığı ona kendisini bir tabut-taymış gibi hissettiriyordu. O şekilde evlenmek; bedeninin üzerinde bir başkasının, Chaol *olmayan* birinin bedeninin olması... Bu düşünceyi aklından attı.

Rowan her zamanki gibi Celaena’yı oltaya getirmeye çalışıyordu ve Celaena’nın hâlâ amcasının tahtını almak için hiçbir planı yoktu. Tek planı Nehemia’ya verdiği sözü yerine getirmek için kurduğuydu. “İyi deneme,” dedi.

Sırıtan Rowan’ın köpek dişleri ısıldadı. “Öğreniyorsun.”

“Ben de ara sıra seni böyle yemliyorum işte.”

Rowan’ın bakışı Celaena’ya “*Fark etmediysen söyleyeyim, beni yemlemene ben göz yumuyorum; senin gibi ölümlü bir budala değilim ben,*” der gibiydi.

Celaena, Rowan’ın neden buna göz yumduğunu sormak istese de onunla –herhangi biriyle– samimi olmak zaten yeterince tuhaf bir durumdu. “Bugün hangi cehenneme gidiyoruz? Hiç batıya gittiğimiz olmamıştı.”

Rowan’ın gülümsemesi yüzünden silindi. “Faydalı bir iş yapmak istedin. İşte sana fırsat.”

İnsan formundaki Celaena ve Rowan çam ormanına vardıklarında yakınlardaki kasabadaki saat kulesinin çanı üçü vuruyordu.

Celaena orada ne aradıklarını sormadı. Rowan istese bunu ona söylerdi. Adımlarını iyice yavaşlatan Rowan ağaçların ve taşların üzerinde bırakılan işaretlerin izini sürerken Celaena sessizce onun peşinden gitti. Susuzluk çekiyordu, açtı ve biraz da başı dönüyordu.

Arazi farklı bir hal aldı: Celaena’nın çizmeleri çam iğnelerini ezerken tepelerinde artık ötücü kuşlar değil martılar haykırıyordu. Deniz yakınlarda olmalıydı. Soğuk; su, balık ve güneşin ısıttığı taşların kokusu içine işlemiş bir esintinin terli yüzünü öptüğü Celaena homurdandı. Ancak Rowan bir derenin kenarında durduğunda Celaena kötü kokuyu ve sessizliği fark etti.

Dere boyunca zemin engebeliydi; çalılar kırık ve ezikti. Fakat Rowan’ın dikkati dereye değil, kayaların arasına sıkışmış şeye çevrilmişti.

Celaena küfretti. Bir ceset. Şekline, geri kalanlara bakılırsa bu bir kadındı...

Bir kabuk.

Hayatı ve özü içinden çekip çıkarılmış gibi. Ne yara, ne

kesikler ne de herhangi bir darp izi vardı. Sadece burnundan ve kulaklarından akıp kurumuş kan. Teninin rengi atmış, derisi kuruyup solmuştu. Çökmüş yüzü bir dehşet –ve hüznün– ifadesinde takılıp kalmıştı. Ve koku, sadece çürüyen beden değil, cesedin çevresinden de gelen o koku...

Celaena derenin ötesindeki huzursuz ormana göz gezdirerek “Bunu ne yaptı?” diye sordu. Rowan çömelip kadından geriye kalanları inceledi. “Neden onu denize atmamışlar?” diye sordu Celaena. “Onu dereye bırakmak aptalca. Üstelik geride izler bırakmışlar, tabii izler cesedi bulanlardan kalmadıysa.”

“Malakai bu sabah bana rapor verdi. O ve adamları arkalarında iz bırakmayacak şekilde eğitildiler. Fakat bu koku... Farklı olduğunu kabul etmem gerek.” Rowan suyun içine yürüdü. Celaena’nın içinden ona durmasını söylemek gelse de Rowan kalıntıları önce tepeden sonra alttan, etrafında dönerek inceledi. Celaena’ya çevirdiği gözleri parladı. “Peki, söyle bana suikastçı. Faydalı olmak istiyordun.”

Rowan’ın ses tonu Celaena’nın tüylerini diken diken etse de... Orada yatan, oyuncak bir bebek gibi kırılmış şey bir kadındı.

Celaena cesedi koklamayı hiç istemese de kokuyu içine çekti. Bunu yapmasıyla da bunu hiç yapmamış olmayı diledi. Bu kokuyu ikinci duyuşuydu; ilki on yıl önce o kanlı odada ve şimdi de... Güçlkle “Höyük tarlasındaki o şeyin ne olduğunu bilmediğini söylemiştin,” dedi. Kadının ağzı çığlık atar gibi açıktı. Burnundan akan kuru kanın altındaki dişleri kahverengi ve çatlaktı. Celaena kendi burnuna dokunup yüzünü ekşitti. “Sanırım onun eseri bu.”

Rowan ellerini beline götürüp bir kez daha, derenin içinde dönerek havayı kokladı. Önce Celaena’yı sonra cesedi süzdü. “O karanlığın içinden çıktığında biri içinden yaşamı emmiş gibi bir halin vardı. Tenin daha solgundu ve çillerin kaybolmuştu.”

“O şey beni zorla...anılarının arasında gezdirdi. En kötü anıların.” Kadının korku ve keder dolu yüzü açık ağzıyla ağaçlara bakıyordu. “Hiç bu tür şeylerle beslenen bir yaratık iştmiş miydin? Bir an için onu gördüğümde... Gördüğüm güzel bir adamdı, soluk tenli, siyah saçlı ve gözleri simsiyah. İnsan değildi. Demek istediğim, insana benziyordu fakat gözleri... İnsan gözleri değildi onlar.”

Celaena'nın anne-babası suikasta uğramıştı. Celaena yaraları görmüştü. Fakat odalarındaki koku buradaki kokuya çok benziyordu... Celaena başını, içini boşaltmak, omurgasından yukarı sürünen o hissi silkelemek istiyormuşçasına iki yana salladı.

“Kraliçem bile bu diyarlarda gezinen her lanetli yaratığı bilmez. Deri avcıları dağlardan inmeye girişiyorlarsa belki başka şeyler de bunu yapıyordur.”

“Kasabalılar bir şeyler biliyor olabilir. Belki yaratığı görmüş ya da bazı söylentiler iştmişlerdir.”

Rowan'ın da aklına aynı fikri gelmiş olacaktı ki başını tiksintiyle –ve Celaena'yı şaşırtacak bir hüznle– iki yana salladı. “Buna vaktimiz yok; gün ışığını buraya insan formunda gelerek heba ettin.” Üstelik yanlarına geceleme için gereken malzemeleri de getirmemişlerdi. “Bir saat sonra geri döneceğiz. Bu bir saati iyi değerlendir.”

Patika hiçliğe çıkmıştı. Sonunda denize bakan bir uçurum vardı ve aşağıdaki dar kumsala hiçbir iniş yoktu. Ayrıca etrafta birilerinin yaşadığına dair tek bir işaret göremiyorlardı. Rowan uçurumun kenarında durdu ve kollarını kavuşturup açık yeşil denize baktı. Celaena'dan çok kendisine seslenir gibi “Bu anlamsız,” dedi. “Son birkaç haftada bulduğumuz üçüncü ceset bu ve hiçbiri için kayıp ihbarı yapılmadı.” Kumlu zeminde siz çöküp dövmeli parmağıyla kuma iğreti bir çizgi çizdi. Wendlyn'in kıyı şeridinin şekliydi bu. “Onları

burada buldular.” Suya yakın olmaları haricinde tamamen rastgeleymiş gibi görünen noktalar. Rowan “Biz buradayız,” deyip kuma bir başka nokta koydu. Celaena kumun üzerindeki ilkel haritaya bakarken Rowan topuklarının üzerine oturdu. “Ancak sen ve ben yarattığı şuradaki höyük gulyabanileri arasında gördük,” diye ekledi ve Celaena’nın höyüklerin yeri olması gerektiğini düşündüğü, denizden uzak bir noktaya bir X işareti koydu. “Sonradan höyüklerde yaratığa dair hiçbir işarete rastlamadığım gibi gulyabaniler de her zamanki alışkanlıklarına dönmüşlerdi.”

“Diğer cesetlerin durumu da bu cesetle aynı mıydı?”

“Hepsi de böyle içleri boşaltılmış gibiydi ve yüzlerinde dehşet ifadeleri vardı; hiçbir yara izi yoktu. Sadece burunlarından ve kulaklarından akan, kurumuş kan vardı.” Rowan’ın dövmesinin altındaki tenin nasıl soluklaştığını ve dişlerini nasıl gıcırdattığını fark eden Celaena bu yaratığın ne olduğunu bilmemesinin Rowan’ın ölümsüz gururuna dokunduğunu anlamıştı.

“Hepsi de denize değil de ormana mı atılmıştı?” Rowan, Celaena’ya başını bir kez sallayarak karşılık verdi. “Fakat hepsi de suya yürüme mesafesi uzaklıktaydı, öyle mi?” Rowan başını bir kez daha salladı. “Becerikli ve ne yaptığını bilen bir katil olsa cesetleri daha iyi gizlerdi. Ya da daha önce söylediğim gibi bu iş için denizi kullanırdı.” Celaena göz kamaştıran suya baktı; güneş ikinci vakti batmaya başlamıştı. “Ya da belki bunları önemsemiyordur. Belki bizim yaptıklarının bilmemizi istiyordur. Benim de... cesetleri belli bir kişi tarafından bulunması için ya da bir tür mesaj vermek için bulunacak şekilde bıraktığım olmuştu.” Mezar bu insanların sonuncusuydu. “Kurbanların ortak özellikleri ne?”

Rowan “Bilmiyorum,” diye itirafta bulundu. “İsimlerini ya da nereden geldiklerini bile bilmiyoruz.” Ayağa kalkıp ellerindeki tozu silkti. “Kaleye dönmemiz gerek.”

Celaena, Rowan'ın dirseğini tuttu. "Bekle. Cesedi yeterince inceledin mi?"

Rowan başını yavaşça salladı. Bu iyiydi. Celaena da cesedi yeterince incelemişti ve kokudan yaka silkmışti. Ceset hakkında her şeyi elinden geldiğince hafızasına kazıdı. "O halde onu gömmemiz gerek."

"Burada zemin çok sert."

Celaena, Rowan'ı bırakıp ağaçların arasına daldı. "O zaman kadim yöntemi kullanacağız," diye selendi. Kadının cesedini akarsuda çürümeye terk ederse, onu orada sonsuza dek ıslak ve soğuk bırakırsa Celaena lanetlenirdi.

Celaena son derece hafif cesedi akarsudan çıkarıp kahverengi çam iğnelerinin üzerine yatırdı. O çalı çırpı toplarken Rowan hiç sesini çıkarmadı. Celaena kadının buruş buruş olmuş tenine ve yüzüne sabitlenen dehşet ifadesine bakmamaya çalıştı.

Rowan, Celaena'nın elleriyle ateşi ancak birkaç denemenin ardından yakmasını alaya almadı ya da çam iğneleri nihayet tutuşup çıkan duman bu iğreti ölü yakma töreninin tütsüsünü havaya yayarken küçümseyici bir söz söylemedi. Aksine, Celaena yükselen alevlerden geri geri yürüyerek uzaklaşırken Rowan'ın kendisine yaklaşıp tepesinde dikildiğini; savaşçının kendine güven yayan, yarı yabani aurasının bir hayalet gibi bedenini sardığını hissetti. Sıcak bir esinti Celaena'nın saçlarını ve yüzünü yaladı. Ateşe yardıma gelen hava; cesedin yanıp kül olmasına yardım eden rüzgâr.

Celaena'nın hissettiği nefretin yeminiyle ya da Nehemia'yla hiçbir ilgisi yoktu. İçindeki, büyüün o ezeli ve ebedi boşluğuna –bir kez– uzandı. Dönüşüme neden olan o tetikleyici etken her neyse onu harekete geçirip geçiremeyeceğini görmek için. Bu sayede küçük, zavallı ateşinin daha güçlü ve daha gururlu yanmasını sağlayabilirdi.

Fakat Celaena değişmedi ve içindeki boşluk dolmadı.

Ölümlü bedenine sıkışıp kalmıştı.

Yine de Rowan bu konuda tek kelime etmedi. Rüzgârı alevlerin cesedi hemen yutmasına yetecek kadar besledi ve ateş, cesedi ölümlülerin yakacakları tüm ateşlerden daha hızlı yaktı. Sessizlik içinde izlediler. Ta ki geriye küllerden başka hiçbir şey kalmayana kadar. Ta ki o küller bile havalanıp ağaçların üzerine ve açık denize taşınana kadar.

Chaol mezardaki o geceden beri ne generali ne prensi görmüş, ikisinden de haber almamıştı. Adamlarının söylediklerine bakılırsa prens vaktini şifacılar mahzenlerinde geçiriyor, oradaki genç kadınlardan birine kur yapıyordu. Chaol kendisinden nefret etse de bir yanı bu haberi aldığı için rahatlamıştı; hiç olmazsa Dorian *birileriyle* konuşuyordu.

Dorian'la aralarının açıldığına değerdı. Dorian için böylesi daha iyiydi; dostu onu hiç affetmese de... Celaena için de en iyisi buydu... Asla geri dönmese de ve Chaol onun Aelin değil hâlâ Celaena olduğunu dilese de... Buna değerdı.

Chaol'un Aedion'la bir dahaki görüşmesine bir hafta vardı; Dorian'ın araya girmesi yüzünden alamadığı bilgilere o zaman ulaşacaktı. Dorian onları öyle kolayca yakaladığına bakılırsa mezar buluşmak için en uygun yer değildi. Fakat çok az riskle görüşebilecekleri bir yer vardı. Celaena vasiyetnamesinde o yeri adresiyle birlikte Chaol'a bırakmıştı.

Deponun üzerindeki gizli daireye hiç dokunulmamışsa da biri zamanını ayırıp süslü mobilyanın üzerini örtmüştü. Örtüleri tek tek kaldırmak Celaena'nın Endovier'dan önce olduğu kişiyi ortaya çıkarmak gibi bir histi; müsrifçe zevklerinin derinlerde yattığının bir kanıtıydı bu. Celaena bir

keresinde Chaol'a bu yeri kendine ait diyebileceği bir çatısı, büyüdüğü Suikastçılar Hisarı'ndan farklı bir yaşam alanı olması için satın aldığını söylemişti. Neredeyse her kurusunu binaya harcarsa da dairenin ona bahşettiği küçük küçük özgürlük hissi için bunun gerekli olduğunu söylemişti. Belki de Chaol örtüleri kaldırmamalıydı fakat... Merak etmişti.

Daire kendi banyoları, bir mutfak ve oyma mermerden bir şöminenin önünde iki kocaman kadife koltuğun eşlik ettiği yumuşak minderli bir kanepenin yayıldığı büyük bir odadan ibaretti. Odanın kalan yarısını sekiz kişiye yetecek meşe bir yemek masası kaplamıştı; servis takımları hâlâ üzerindeydi: Porselen tabaklar ve gümüş, kullanılmamaktan matlaşmış çatal bıçak takımları. Birileri –muhtemelen Arobynn Hamel– buranın mühürlenmesini emrettiğinden beri daireye kimsenin elinin değmediğinin yegane kanıtı.

Arobynn Hamel, Suikastçıların Kralı. Chaol beyaz çarşaf-
ların sonuncusunu da koridordaki dolaba kaldırırken dişlerini sık-
tı. Son birkaç gündür Celaena'nın eski efendisi sıkça aklına
geliyordu. Arobynn, Terrasen Prensesi'nin yarı donmuş Flori-
ne Irmağı'nda kayboluşunun hemen ardından perişan halde
bir yetim bulduğunda taşları yerine oturtacak kadar akıllıydı.

Arobynn gerçeği biliyorsa ve Celaena'ya tüm bunları yap-
tıysa... Celaena'nın bileği gözlerinin önüne geldi. Arobynn,
Celaena'ya kendi elini kırdırmıştı. Kim bilir Celaena daha
bahsetmediği ne acımasızlıklara maruz kalmıştı. Bunların
en kötüsü, kesinlikle en berbatı ise...

Celaena Kralın Şampiyonu olduktan sonra Chaol ona ne-
den önceliğinin eski efendisini bulup sevgilisi Sam Cortland'a
yaptıklarından dolayı onu lime lime doğramak olmadığını
hiç sormamıştı. Arobynn, Sam'in işkenceyle öldürülmesini
emrettikten sonra Celaena'yı kendisini Endovier'da bulma-
sına neden olan bir tuzağa düşürmüştü. Arobynn bu daire-
ye dokunmadıysa günün birinde Celaena'yı geri alacağını

umuyor olmalıydı. Herhalde Celaena'nın Endovier'da çürümesine göz yummayı tercih etmişti; ta ki onu kurtarmaya karar verene ve Celaena, Arobynn'in sonsuza dek sadık hizmetkârı, pişman olup efendisine dönene dek.

Chaol, Arobynn'i nerede ve nasıl öldüreceğine karar vermesinin Celaena'nın hakkı olduğunu düşündü. Aedion'ın da hakkıydı bu. Terrasen'in iki lordunun bile Arobynn'in kellesini almaya Chaol'dan daha fazla hakları vardı. Fakat Chaol olur da Arobynn'i görürse kendisini tutabileceğinden emin değildi.

Ön kapı tarafındaki kırık dökük, ahşap merdiven gıcırdayınca Chaol hızla kılıcını çekti. Alçak sesli, pes bir ısılgı işitmesiyle bir nebze gevşedi ve ısılk çalarak sese karşılık verdi. Aedion kınından çıkardığı kılıcıyla içeri girene dek Chaol kılıcını kınına sokmadı.

Aedion kılıcını kınına soktu ve selam niyetine Chaol'a "Burada seni yalnız mı yoksa gölgelerin arasında bekleyen adamlarınla mı bulacağımı merak ediyordum," diye seslendi.

Chaol ona öfkeyle baktı. "Ben de seni."

Aedion dairenin ortasına yürürken yüzündeki sert ifadenin yerini temkin, hayret ve keder aldı. O an Chaol, Aedion'un kayıp kuzinine ait bir parçayı ilk kez bu dairede gördüğünü anladı. Oradaki eşya ona aitti. Her şeyi Celaena seçmişti; şömine rafının üzerindeki heykelciklerden mutfaktaki, sayısız bıçak darbesinin üzerinde çizikler bıraktığı belli olan ahşap masanın üzerindeki yeşil peçetelere kadar.

Aedion odanın ortasına varınca durup her şeye göz attı. Belki de pusuda gizlenen adamlar var mı diye görmek için. Fakat... Chaol banyoyu kullanacağına dair bir şeyler geveliyip Aedion'a ihtiyacı olan mahremiyeti verdi.

Burası Aelin'in dairesiydi. Geçmişini kabul ettiğinden mi yoksa o geçmişten nefret ettiğinden midir bilinmez, yemek

masasını Terrasen kraliyet ailesinin renkleriyle dekore etmişti; yeşil ve gümüş rengi. Geçmişini hatırlıyor olabileceğine, önemsiyor olabileceğine dair kanıtlar masadan ve şömine rafının üzerindeki geyik heykelciğinden ibaretti.

Kalan her şey konforlu ve ince bir zevkin ürünüydü. Dai-re dinlenmek ve şömine karşısında geceler geçirmek için dü-zülmüş gibiydi. Ayrıca bir sürü kitap vardı; raflarda, kanepenin yanındaki masalarda, yerlere kadar uzanan perdeleri olan ve büyük odanın duvarını bir uçtan diğer uca kaplayan pencerenin önündeki geniş koltuğun üzerinde.

Zeki. Eğitilmiş. Ayrıca biblolarla bakılırsa kültürlüydü de. Gittiği her yerden bir şeyler toplamış gibi birçok krallığa ait hatıra eşyası vardı. Oda Aelin'in maceralarının bir haritası gibiydi. Bambaşka bir insanın haritası. Aelin yaşamıştı. Yaşamış ve çok şey yapmıştı.

Mutfak küçük fakat sevimliydi ve... Tanrılar adına... Aelin'in bir buz kutusu vardı. Yüzbaşı, Aedion'a Aelin'in su-ikastçı olarak kötü bir nam saldığından bahsetse de zengin olduğundan hiç söz etmemişti. Kanla kazanılmış tüm o para... Sadece neler kaybettiğinin kanıtı, Aedion'ın neleri koruyamadığının kanıtı olan tüm bu şeyler.

Aelin bir katil olmuştu. Odasına bakılırsa da çok da başarılı bir katil. Yatak odası daha da şaşırtıcıydı. Odada buluta benzeyen bir döşegi olan, geniş, dört direkli bir karyola ve kendi su tesisatı olan mermer karolarla kaplı bir banyo vardı.

Eh, dolabında bir fark yoktu. Kuzini hep güzel elbiseleri severdi. Aedion koyu mavi bir tuniğı çıkardı; giysinin klapalarının çevresinde altın rengi nakışlar vardı ve düğmeleri duvar şamdanlarının ışığı altında parılıyordu. Bunlar bir kadın bedenine uygun giysilerdi. Tüm daireye sinmiş koku da bir kadına aitti; çocukluğundan anımsadığı fakat gizem ve gizli gülümsemelere bürünmüş o kokuya çok benziyordu.

Fey sezgilerinin kokuyu fark etmemesi ve bir tepki vermemesi imkânsızdı.

Aedion makyaj odasının duvarına yaslanıp toz tutmuş elbiselere, dizi dizi mücevherlere baktı. Kendisine geçmişte yapılanları, mahvettiği hayatları, başkalarının kanlarıyla ıslanan savaş alanlarını asla umursamamıştı. O zaten Aelin öldüğünde her şeyini kaybetmişti. Müthiş başarısızlığı yüzünden çektiği cezayı hak etmişti. Fakat Aelin...

Aedion ellerini saçlarında gezdirdi ve yeniden büyük odaya döndü. Yüzbaşı ne düşünürse düşünsün Aelin, Wendlyn'den dönecekti. Dönecekti ve döndüğünde... Aedion her nefesinde daireye sinen kokunun yüreğini ve ruhunu daha da sıkıca kavradığını hissediyordu. Aelin geri döndüğünde Aedion onu bir daha asla bırakmayacaktı.

Aedion ateşin karşısındaki koltuklardan birine gömülürken Chaol "Eh, sanırım büyü hakkında söyleyeceklerini yeterince bekledim artık," dedi. "Umarım beklediğime değer."

"Bildiklerim bir yana dursun, büyü senin temel savuma ya da eylem planın olmamalı."

"Kraliçenin gücüyle toprağı ikiye yardığını gördüm," dedi. "Bunun savaşların kaderini değiştirmeyeceğini, öyle bir güce ve onun gibi başkalarına ihtiyacın olmadığını söyleyebilir misin bana?"

Aedion alçak sesle "Aelin o savaş alanlarının yakınına bile varmayacak," diye hırladı.

Chaol bunun mümkün olabileceğinden hayli şüphe etse de öyle olmasını diledi. Celaena'yı haklının yanında, ön cephe savaşmaktan alıkoymak için muhtemelen Aedion'un onu tahtına iple bağlaması gerekiyordu. "Anlat."

Aedion iç çekti ve uzak bir ufka bakarmış gibi gözlerini ateşe dikti. "Büyü ortadan kaybolduğunda insanlar yakılmaya ve idam edilmeye başlamışlardı bile. Bu yüzden bü-

yünün kaybolduğu o gün kuşların askerlerden kaçtığını ya da sadece leş aradıklarını sanmıştım. Kralın emriyle kule odalarından birine kilitlenmiştim. Çoğu zaman pencereden dışarı bakmaya cesaret edemezdim çünkü aşağıdaki şehirde neler olup bittiğini görmek istemiyordum. Fakat o gün kuşlar öyle bir gürültü çıkardı ki pencereden baktım ve..." Aedion başını iki yana salladı. "Bir şey kuşların toplu halde aynı yöne uymasına neden oldu. Sonra da bir başka yöne. Ardından çılgınlık gelmeye başladı. Bazı insanların oracıkta atardamarları kesilmiş gibi ölüverdiklerini gördüm."

Aedion, Chaol'la aralarında kalan alçak masaya bir harita serdi ve nasırlı parmağıyla Orynth'e işaret etti. "İki kuş dalgası vardı. İlki kuzey-kuzeybatıya yöneldi." Aedion parmağıyla belli belirsiz bir çizgi çekti. "Kuleden epeyce uzağı görebildiğimden çoğunun güneyden geldiğini anlamıştım. Yakınlarımızdaki kuşların çoğu fazla hareket etmemişti. Fakat ikinci dalga hepsini önüne katıp kuzeye ve doğuya gönderdi. Dünyanın merkezinden çıkan bir şey onları o yöne fırlatmış gibi."

Chaol, Terrasen'in ikinci en büyük şehri olan Perranth'a işaret etti. "Buradan mı?"

"Daha da güneyden." Aedion, Chaol'un elini haritanın üzerinden itti. "Endovier'dan, belki daha da aşağıdan."

"O kadar uzağı görmüş olamazsın."

"Evet fakat saray meclisimdeki savaşçı lordlar bana Oakwald'daki kuşları ve hepsinin avlanırken ve dövüşürken çıkardıkları sesleri ezberletmişlerdi. Ve bize doğru uçan kuşların arasında sadece ülkenizde bulunan cinsler vardı... Onları aklımdan geçiriyordum, dikkatim dağılsın diye çünkü o sırada..." Aedion bir kez daha duraksadı. Bu son cümleyi ağzından kaçırmış gibiydi. "O gün üç güney krallığındaki kuşların hiçbirinin seslerini işittiğimi anımsamıyorum."

Chaol, Rifthold'dan başlayıp dağlara ve Ferian Geçidi'ne

uzanan üstünkörü bir çizgi çizdi. “Bir şey bu yöne doğru fırlatılmış gibi.”

“Ancak ikinci dalganın ardından büyü kayboldu.” Aedion bir kaşını kaldırdı. “*Sen o günü anımsamıyor musun?*”

“Buradaydım; acı duyanlar olsa da acılarını gizlediler. Adarlan’da büyü on yıllardır suç. Peki tüm bunlar bizi nereye getiriyor Aedion?”

“Eh, Murtaugh ve Ren’in de benzer deneyimleri olmuş.” Böylece general bir başka öyküyü anlatmaya koyuldu: Büyünün yok olduğu gün Aedion, Ren ve Murtaugh çevrelerindeki hayvanların çıldırmış gibi hareket ettiğini görmüş ve iki dalga halinde gelen *bir şeye* şahit olmuşlardı. Fakat Kafatası Körfezi’ne yeni varan üçlü olay sırasında kıtalarının güneyindeymişler.

Ancak altı ay önce, Archer Finn’in Aelin’in yeniden görüldüğüne dair yalanlarına kanarak şehre çekildiklerinde büyü üzerine kafa yormaya, kraliçeleri için kralın gücünü kırmanın yollarını aramaya başlamışlardı. Rifthold’daki diğer asilerle beraber notları karşılaştırmalarının ardından başkalarının da benzer fenomenlere şahit olduklarını fark etmişler. Birinden hikâyeyi eksiksiz bir şekilde dinlemek için konuşmaya gönüllü, Çöl Yarımadası’ndan bir tüccar bulmuşlardı. Kaçak mallar üzerine kurduğu işine rağmen şaşırtıcı bir şekilde dürüst olan bir Xandria’lı.

Xandria Lordu’ndan bir Asterion kısırağı çalmıştım.

Celaena’nın Çöl Yarımadası’na gitmesi doğaldı. Orada bela araması da. Yüreğindeki sızıya rağmen Aedion’ın tüccarın hikâyesini Murtaugh’un ağzından anlatışını dinleyen Chaol’un yüzünde bir gülümseme belirdi.

Büyü kaybolduğunda çölde iki değil, üç dalga görülmüştü.

İlk dalga kuzeyden gelmişti. Tüccar o sırada Xandria Lordu’nun şehrin üzerinde yükselen kalesindeydi ve kızıl kumları çalkalayan hafif bir sarsıntıya tanık olmuştu. İkinci

ci dalga güneybatıdan gelip bir kum fırtınası gibi üzerlerine gelmişti. Son dalga Aedion'ın anımsadığı o denizden uzak kaynaktan gelmişti. Saniyeler sonra büyü oradan kalkmıştı, insanlar sokaklarda çığlıklar atıyordu. Bir hafta sonrasında da Xandria Lordu'na şehrinde büyü kullandığı bilinen herkesi ve kayıtlı büyücülerini öldürtmesi emri gelmişti. Sonrasında çığlıklar da farklı bir hâl almıştı.

Aedion öyküsünü bitirirken Chaol'a sinsice gülümsedi. "Fakat Murtaugh tüm bunlardan daha önemli bazı şeyler ortaya çıkardı. Üç gün sonra görüşeceğiz. O zaman sana teorilerinden bahsedebilir."

Chaol sandalyesinden fırladı. "Bu kadar mı? Bildiklerin bu kadar demek, bu yüzden mi son birkaç haftadır bana üstünlük taslıyordun?"

"Sen bana henüz her şeyi anlatmamışken ben neden sana bildiğim her şeyi anlatayım ki?"

Chaol dişlerinin arasından "Sana hayati, dünyayı değiştirecek bilgiler verdim," dedi. "Sense bana hikâyeler anlattın."

Aedion'ın gözlerinde ölümcül bir parıltı belirdi. "Ren ve Murtaugh'un neler söyleyeceklerini duymak istersin bence." Chaol onların anlatacaklarını o kadar uzun zaman beklemek istemese de o zamana kadar iki devlet yemeği, bir de resmi akşam yemeği vardı ve kendisinden hepsinde yer alması bekleniyordu. Ayrıca krala yaşanan olaylara karşı savunma planlarını sunması da.

Bir süre sonra Aedion "Onun için çalışmaya nasıl tahammül ediyorsun?" diye sordu. "Nasıl o pisliğin ne yaptığını, masum insanlara, sevdiğini iddia ettiğin kadına neler yaptığını bilmiyormuşsun gibi davranabiliyorsun?"

"Yapmam gerekeni yapıyorum." Chaol, Aedion'ın kendisini anlayacağını düşünmüyordu.

"Bana Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın, bir Adarlan Lordu'nun nasıl olup da düşmanına yardım edebildiğini anlat.

Bugün senden beklediğim bilgi bundan ibaret.”

Chaol’un içinden Aedion’a onca bilgi vermişken artık tek kelime daha anlatmak zorunda olmadığını söylemek gelse de generale yanıt verdi. “Çocukken bana hep kıtaya barış ve medeniyet getirdiğimiz söylenirdi. Son zamanlarda gördüklerim bunun bir yalan olduğunu fark etmemi sağladı.”

“Fakat çalışma kamplarını biliyordun. Katliamları da.”

“O insanları bizzat tanımadığında yalanlara kanmak kolay oluyor.” Fakat Celaena’nın bedenindeki yara izleri, Nehemia’nın katledilen halkı... “Kralın sana Endovier halkının masum Adarlan ailelerini katletmeye çalışan suçlular ve asiler oldukları için başlarına gelenleri hak ettiğini söylediğinde inanmak kolay oluyor.”

“Peki gerçeği halkın da öğrenirse içlerinden kaç kralına karşı durur? Köle yapılanların ya da öldürenlerin kendi aileleri, kendi köylerindeki olmasının nasıl bir şey olacağını düşünürlerse? Prenslerinin sahip olduğu gücü öğrenirlerse ve prensleri bizim saflarımızda savaşırsa kaç krala karşı durur?”

Chaol bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Bilmek istediğinden emin de değildi. Dorian’a gelince... Dostundan bunu istemezdi. Bunu bekleyemezdi. Chaol’un amacı Dorian’ın güvenliğini sağlamaktı. Gerekirse dostluklarına mal olsa bile Dorian’ı tüm bunlara karıştırmak istemiyordu. Asla.

Son bir hafta Dorian için hem korkutucu hem de muhteşem geçmişti.

Korkutucu olmasının nedeni artık iki kişinin daha sırrını bilmeseydi ve her geçen gün daha da değişken hale gelen büyüsünü kontrol etmede zorlanmasıydı.

Muhteşem olmasının nedeni ise her öğleden sonra Dorian’ın mahzenlerin altında keşfettiği unutulmuş, kimse-
nin ikisini bulamayacağı bir atölyeye gitmesiydi. Sorscha

atölyeye kim bilir nereden bulduğu kitapları, şifalı bitkileri, tuzları ve tozları getiriyor ve her gün araştırma yapıyor, büyü üzerinde çalışıyor ve birlikte ne yapabileceklerini düşünüyorlardı.

Sorscha, Dorian'a onunki gibi bir gücün nasıl köreltileceğiyle ilgili fazla kitap olmadığını, bu gücü taşıyanların çoğunun yandığını söylemişti. Fakat Sorscha büyüyü bir hastalık gibi görüyordu: Hangi kanalları tıkayacağını bulabilirse büyüyü tecrit edebileceğini düşünüyordu. Sık sık bunu başaramazlarsa Dorian'ı sırf ruh halini düzeltmek için uyuşturabileceklerini söylüyordu. Sorscha bu fikirden hoşlanmıyordu. Dorian da öyle. Fakat bu seçeneğin var olduğunu bilmek bir teselliydi.

Günde sadece bir saat yan yana gelebiliyorlardı. O bir saatte, karşı geldikleri yasalar ne olursa olsun, Dorian kendisini buluyordu. Karanlıkta kaybolmuş, sendeliyormuş hissi yok oluyor, ayaklarını yere sağlam bastığını hissediyordu. Sakindi. Sorscha'ya ne anlatırsa anlatsın, o Dorian'ı asla yargılamıyor ve ona ihanet etmiyordu. Bir zamanlar onun yerinde Chaol vardı. Şimdi ise konu büyü olduğu anda Dorian, Chaol'un yüzünde korku ve bir nebze tiksinti seçebiliyordu.

Sorscha çalışma masasının ucundan "Biliyor muydunuz?" diye seslendi. "Büyü kaybolmadan önce büyü yeteneği olan mahkumların kaçmamaları için özel yöntemler bulmaları gerekiyormuş."

Dorian başını okuduğu, bitkisel tedavilerle ilgili faydasız kitaptan kaldırdı. Büyü kaybolmadan önce... Babası ve Wyrđ anahtarları büyüyü yok etmeden önce. Dorian'ın midesi altüst oldu. "Büyü kullanarak hapisten kaçtıkları için mi?"

Sorscha kitaba göz gezdirdi. "Bu yüzden eski hapishanelerin çoğu demirden yapılmış... Demir büyüden etkilenmediği için."

“Biliyorum,” dedi Dorian. Sorscha bir kaşını kaldırdı. Artık Dorian’ın yanında daha rahat hareket etmeye başlamıştı. Dorian da kızın belli belirsiz ifadelerini daha iyi okumaya. “Gücüm ilk ortaya çıktığında demir bir kapının üzerinde kullanmaya çalışmışım ve... işler pek de istediğim gibi gitmemişti.”

“Hım.” Sorscha dudağını ısırıldı. Bu hareketi şaşırtıcı bir şekilde dikkat dağıtıcıydı. “Fakat kanınızda da demir var, o halde büyü nasıl işliyor?”

“Sanırım tanrıların bizi fazla güçlü olmaktan alıkoymalarının yolu bu: Büyüyle temas kurarsak, büyü içimizde uzun süre akarsa bayılıyoruz. Ya da daha kötü sonuçlar ortaya çıkabiliyor.”

“Diyetinizdeki demiri artırırsak nasıl olur acaba? Belki yemeklerinize bol miktarda pekmez ekleyebiliriz. Pekmezi kansızlık çeken hastalara veriyoruz fakat size epey yüksek bir dozda verirsek... Tadı berbatır, tehlikeli de olabilir fakat...”

“Belki de büyü uyandığında midemde pekmez olursa...” Dorian yüzünü buruşturdu. O demir kapıyı kapatmaya çalıştığında duyduğu acıyı anımsayıp ayak direyebilirdi. Fakat... Bir türlü Sorscha’ya hayır diyemedi. “Burada var mı? Bir içeceğe katacak kadar?”

Sorscha’nın yanında pekmez olmasa da getirmeye gitti. On beş dakika sonra geri döndüğünde Dorian, Silba’ya dua edip pekmezi yuttu ve aşırı şekerli tat karşısında yüzünü buruşturdu. Hiçbir şey olmadı.

Sorscha gözlerini Dorian’ın gözlerinden elindeki cep saatine çevirdi. Sayıyordu. Herhangi bir yan etki olup olmadığını görmek istiyordu. Bir dakika geçti. Sonra on. Dorian’ın birazdan gitmesi gerekiyordu. Sorscha’nın da. Fakat bir süre sonra Sorscha sessizce “Deneyin. Büyüyü çağırmaya çalışın. Demir kanınıza karışmış olmalı.” Dorian gözlerini yumdu.

Sorscha “Büyü keyifsiz olduğunuzda; kızdığınızda, korktuğunuzda ya da üzüldüğünüzde tepki veriyor. Size bunları hissettirecek bir şeyler düşünün,” dedi.

Sorscha bu uğurda konumunu, hayatını, her şeyini tehlikeye atıyordu. Dorian için, ordusuna köyünün yok edilmesini ve ardından ailesinin Rifthold’da diğer istenmeyen göçmenlerle birlikte katledilmesini emreden adamın oğlu için.

Dorian bir nefes alıp verdi. Dorian’ın başına açtığı, her defasında aşağıdaki o atölyeye inerek kapısına kadar getirmeye devam ettiği belayı da hak etmiyordu Sorscha. Dorian kadınlar kendisinden hoşlandıklarında bunu hissederdi ve Sorscha’yı daha ilk görüşünde kızın onu çekici bulduğunu hissetmişti. Sorscha’nın bu fikrinin değişmediğini ümit etse de artık... *Canını sıkacak şeyler düşün.*

Her şey Dorian’ın canını sıkıyordu. Sorscha’nın hayatını tehlikeye atmak, onu tehlikeye atmaktan başka seçeneği olmaması. Sorscha’ya doğru o son adımı atsa bile, delice istediği şeyi yapıp onunla yatsa bile Dorian hâlâ...veliaht prensti. Celaena bir keresinde ona “*Hep düşmanın olacaktır,*” demişti.

Dorian’ın tacından kaçması mümkün değildi. Ne de büyü konusunda Sorscha’nın kendisine yardım ettiğini öğrenirse kızın başını kestirecek, yaktırıp küllerini rüzgâra savurtacak babasından kaçması da mümkün değildi. Artık dostlarının mahvetmek için çabaladığı babası. Bu dava uğruna Dorian’a yalan söylemişler, onu yok saymışlardı. Çünkü Dorian bir tehlikeydi; onlar için, Sorscha için ve...

Acı Dorian’ın özünden gürleyerek koptu ve boğazına yürüdü. Dorian ögürdü. İkinci bir dalga geldi ve serin bir esinti Dorian’ın yüzünü öpmeye çalıştı fakat bedeni acıyla sarsılırken güneşin altındaki bir sis gibi dalga yitip gitti. Dorian öne eğildi. Acı ve bulantı bir kez daha içini sararken gözlerini sıkıca yumdu. Bir kez daha.

Sonra sessizlik çöktü. Dorian gözlerini açtığında karşısında Sorscha'yı; zeki, sakin ve harika Sorscha'yı öylece dikilmiş, dudağını ısıtır halde buldu. Sorscha bir adım attı. Dorian'a doğru. İlk kez ondan uzağa değil, ona doğru. "Yoksa?.." dedi Sorscha.

Dorian öyle hızlı ayaklandı ki oturduğu sandalye devrilecek oldu. Sorscha'nın yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Evet," diye fısıldayıp onu öptü. Kısa bir öpücüktü. Fakat Dorian dudaklarını kızın dudaklarından ayırdığında Sorscha'nın yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Dorian da gözlerini alabildiğine açmıştı ve baş parmağı hâlâ Sorscha'nın yumuşak yanağını okşuyordu. Dorian onu bir kez daha öpmek istiyordu çünkü öpücük ona hiç mi hiç yetmemişti.

Fakat Sorscha geri çekilip işinin başına döndü. Sanki... Sanki az önce yaşanan bir hiçti, bir utanç anından ibaretti. "Yarın gelecek misiniz?" diye mırıldandı Sorscha. Gözlerini Dorian'a çevirmeden.

Dorian sersemlemiş halde dışarı çıkarken güçlkle "Evet," diyebilirdi. Sorscha'nın çok şaşkın bir hali vardı ve Dorian dışarı çıkmasa muhtemelen kızı yeniden öperdi.

Fakat belki de Sorscha öpölmek istemiyordu.

Omega'nın yamacındaki gözlem platformunda dikilen Manon o günkü ilk Sarıbacak cadılar meclisinin Geçiş'i aşmalarını izliyordu. Önce dalışları, sonra sertçe yükselişleri enfes bir görüntüydü; ejderhaların sırtında rüzgârda yol alanlar Sarıbacak binicileri olduğunda bile.

Kuzey Dişi'nin dik yamacında binicilere liderlik eden Oskra'ydı. Fendir adındaki devasa boğa ejderhası başlı başına bir fırtınaydı. Titus'tan daha ufak olsa da onun iki katı saldırgandı.

Manon'un yanında dikilen Asterin "Birbirlerine yaklaşıyorlar," dedi. Onüçler'in geri kalanı talim odasında diğer cadı meclislerine elle dövüşme dersleri veriyorlardı. Faline ve Fallon; yeşil gözlü, şeytani ikizler acemi gözcülere işken- ce etmekten keyif alıyor olmalıydılar. Bu tarz şeyler onlara iyi gelirdi.

Oskra ve Fendir Kuzey Dişi'nin zirvesini aşıp bulutların arasında kayboldular. Geri kalan on iki binici birbirlerine yakın uçarak onları izliyordu. Soğuk rüzgâr Manon'un yüzüne çarpıyor, onu çağırıyordu. Abraxos'u görmek için mağaralara gidecekti fakat önce Sarıbacak Geçiş'ini görmek istemişti. Üç saat boyunca Sarıbacakların ortalıkta olmaya-

caklarından emin olmak için.

Kuzey Dişi'ne uzanan köprüye ve ucundaki devasa girişe baktı. Girişten tiz çığlıkların ve kükremelerin yankıları geliyor, sesler dağlarda çınılıyordu. Manon "Günün geri kalanında Onüçler'i meşgul etmenizi istiyorum," dedi.

Manon'ın sağ kolu olarak Asterin onu sorgulama hakkına sahip tek kişi olsa da o bile bunu ancak belirli koşullar altında yapabiliirdi. "Onunla çalışacak mısınız?" diye sordu. Manon ona başını sallayarak karşılık verdi. "Büyükanne seni gözümün önünden ayırırsam karnımı deşeceğini söyledi." Rüzgârda altın rengi saçları dalgalanan, burnu artık eskisi gibi muntazam olmayan Asterin'in yüzünde temkinli bir ifade vardı.

Demir dişlerini göstermeye gerek duymayan Manon "Karar vermen gerekecek," dedi. "Bir casus musun yoksa benim sağ kolum musun?"

Asterin'in yüzünde ne keder, ne korku ne de ihanet ifadesi vardı. Sadece gözlerini hafifçe kıstı. "Ben sana hizmet ediyorum."

"O senin Anan."

"Ben sana hizmet ediyorum."

Bir an için Manon böylesi bir sadakati hak edip hak etmediğinden şüpheye düştü. Asterin'le dost değillerdi; en azından insanların birbirleriyle dost oldukları gibi. Her Siyahgaga zaten varis olduğundan dolayı Manon'a bağlılık borçluydular. Fakat bu...

Manon büyükannesi hariç kimseye içini açmaz; planlarından ve niyetlerinden bahsetmezdi. Fakat bir anda sağ koluna "Hâlâ Uçuş Lideri ben olacağım," dedi.

Gülümseyen Asterin'in demir dişleri sabah güneşinde cıva gibi görünüyordu. "Bunu biliyoruz."

Manon çenesini kaldırdı. "Onüçler'in yumruk yumruğa dövüş eğitimine akrobatik hareketler eklemelerini istiyο-

rum. Ejderhanı tek başına idare edebildiğinde Sarıbacaklar uçtuklarında senin de göğe yükselmesini istiyorum. Nere-lerde uçtuklarını, nasıl uçtuklarını ve neler yaptıklarını bilmek istiyorum.”

Asterin başını salladı. “Gölgelere koridorlarda Sarıbacakları gözletiyorum zaten,” dedi. Altın benekli siyah gözle-lerinde öfke ve kana susamışlık vardı. Manon bir kaşını kal-dırınca Asterin “Iskra’nın o kadar ucuz kurtulmasına göz yumacağımı sanmıyordun, değil mi?” diye sordu.

Manon demir uçlu tırnakların sırtına gömüldüğü ve onu çukura ittiği anı hâlâ tüm canlılığıyla anımsıyordu. Düşüşten dolayı ayak bileği hâlâ sızlıyordu ve katılaşmış-tı; Titus’un kuyruk darbesi kaburgalarını ezmişti. “Onları hizaya getir. Tabii burnunun bir daha kırılmasını istemi-yorsundur.”

Asterin sırttı. “Emrin olmadan yerimizden kımıldama-yız leydim.”

Manon ağılda denetçiyi istemiyordu. Ne de mızrakları ve kırbaçlarıyla üç terbiyeciyi. Onları üç nedenden ötürü iste-miyordu.

İlk sebep dipteki duvarın kenarında çömelmiş bekleyen ve izleyen Abraxos’la yalnız kalmak istiyordu.

İkinci neden adamların insan kokusunun, boyunlarında gezen kanın sıcaklığının ve korkularının kötü kokusunun dikkatini dağıtmasıydı. Bir dakika kadar diğerlerinin ne tepki vereceğini görmek için içlerinden birinin karnını deş-mesine değip değmeyeceğini düşündü. Zaten Kuzey Dişi’nde epeyce adam kaybolmuştu; Omega’ya uzanan köprüden ge-çip asla dönmeyen adamlardı bunlar. Manon henüz oradaki adamlardan hiçbirini öldürmese de onların yanında geçirdi-ği her dakika onu haşarılık yapmaya kışkırtıyordu.

Üçüncü sebep ise Abraxos’un iri yarı, kamçılı, mızrak-

lı ve zincirli adamların varlığına öfkelenmesiydi. Adamlar kamçılarını ne kadar sert şaklatırlarsa şaklatsınlar ejderha duvarın dibindeki yerinden ayrılmıyordu. Kamçılardan nefret ediyordu... Korkmuyordu fakat cidden nefret ediyordu. Kamçı sesi bile onu irkiliyor ve dişlerini göstermesine neden oluyordu.

On dakikadır ağılda Abraxos'un yanına ejderhayı zincirleyip eyerleyecek kadar yaklaştırmaya çalışıyorlardı. Bu işi kısa sürede başaramazlarsa Manon'ın Sarıbacaklar dönmeden önce Omega'ya dönmesi gerekecekti.

Denetçi, Manon'a "Daha önce hiç eyerlenmemişti," dedi. "Muhtemelen eyerlenmeyecekti de." Manon adamın dillendirmeden kastettiklerini anlamıştı: *Adamlarımı ejderha eyerlensin diye tehlikeye atmayacağım. Seninki gururdan öte bir şey değil. Uslu bir kız ol ve başka bir binek seç.*

Manon demir dişlerini denetçiye gösterdi. Üst dudağını adamı uyarmaya yetecek kadar araladı. Adam bir adım geri giderken kamçıyı tutan kolu sarktı. Abraxos sakat kuyruğunu yere çaldı. Gözleri onu zapt etmeye çalışan adamlardan bir an olsun ayrılmıyordu.

Adamlardan biri kamçısını şaklatınca Abraxos irkilerek geri çekildi. Bir başkası kamçısını Abraxos'un kuyruğunun yanına indirdi. İki kez. Abraxos ona boynunu ve kuyruğunu uzatarak karşılık verdi. Üç bakıcı kaçıp ejderhanın kapanan çenesinden kıl payı kurtuldu. Bu kadarı yeterdi.

Manon toprak zeminde uzun adımlarla yürüyüp denetçiye küçümseyen bir bakış attı ve "Adamların korkak," dedi.

Denetçi Manon'a uzanınca Manon demir uçlu parmaklarının bir darbesiyle adamın elini yardı. Adam küfrederken Manon tırnaklarındaki kanı yalayarak yürümeye devam etti. Kanı tükürmesine ramak kaldı.

İğrençti. Kanda çürük tadı vardı. Günlerce bir cesedin içinde pıhtılaşmış kokuşmuş gibi. Manon elinde kalan kana

baktı. Rengi insan kanına kıyasla çok koyuydu. Peki cadılar bu adamları gerçekten öldürüyorlarsa neden kimse bunu rapor etmemişti? Sorulara boş verdi. Bunları başka bir zaman düşünürdü. Belki de denetçiyi gözlerden uzak bir köşeye çekmeli ve karnını yarıp içinde neyin çürüdüğüne bakmalıydı.

Fakat şimdi... Adamlar sessizleşmişti. Attığı her adım Manon'ı Abraxos'a yaklaştırıyordu. Toprağa çizilmiş bir çizgi zincirlerin sağladığı emniyetin nerede sona erdiğini gösteriyordu. Manon çizginin ötesine üç adım attı. Tanrıçalarının her yüzü için bir adım: Bakire, anne, kocakarı.

Abraxos cömeldi. Bedenindeki güçlü kaslar gerildi. Her an atılmaya hazırды.

Manon ejderhanın gözlerinin sonsuz karasının içine bakarak ve hiçbir korku ya da şüphe belirtisi göstermeden "Kim olduğumu biliyorsun," dedi. "Ben Siyahgaga Klanı'nın varisi Manon Siyahgaga'yım ve sen *benimsin*. Anlıyor musun?"

Adamlardan birinden alaycı bir gülüş geldi. Manon dönüp oracıkta adamın dilini koparabilirdi fakat Abraxos... Ejderha başını hafifçe öne eğdi. Manon'ı anlamış gibi.

Manon ona "Sen Abraxos'sun," dedi. Boynundan aşağı bir ürperti indi. "Sana bu ismi verdim çünkü Abraxos o yüce hayvan, dünyayı bedenine saran ve Üç Yüzlü Tanrıça istediğinde yiyecek olan yılanın ismi bu." Sonra yeniden "Sen Abraxos'sun," dedi, "ve sen *benimsin*."

Ejderha bir kez gözlerini kırıştırdı. Sonra bir kez daha. Ardından Manon'a doğru bir adım attı. Bir deri gıcirtısı geldi; adamlardan biri kamçısını daha sıkıca kavramıştı. Fakat Manon istifini bozmadan bir elini ejderhaya doğru kaldırdı. "Abraxos."

Yaratığın kocaman başı Manon'a doğru eğildi. Gece gibi kara gözler Manon'ın gözleriyle buluştu. Manon'ın demir tırnaklı ve kan lekeli eli hâlâ ejderhaya uzanıyordu. Abraxos burnunu Manon'ın avucuna yaslayıp bir nefes verdi.

Ejderhanın gri postu sıcak ve umulmadık derecede yumuşaktı; kalın fakat eskitme deri gibi yumuşak. Yakından bakıldığında renklerindeki çeşitlilik çarpıcıydı. Postunda sadece gri değil; koyu yeşil, kahverengi ve siyah da vardı. Kalın yara izleri postun şeklini bozmuştu. İzler öyle çoktu ki bir orman kedisinin çizgilerini andırıyordu. Abraxos'un sarı ve çatlak dişleri meşale ışığında parlıyordu. Bazıları eksik olsa da geride kalanlar bir parmak uzunluğunda ve bir parmağın iki katı kalınlığındaydı. Ejderhanın sıcak nefesi kötü kokuyordu; ya yedikleri ya da çürük dişleri yüzünden.

Yara izleri, çatlak dişleri, kırık pençeler ve yaralı kuyruk. Bu izlerin hiçbiri bir kurbana ait değildi. Hayır. Bunlar bir mücadelecinin nişanlarıydı. Abraxos şans hiç de kendisinden yana değilken hayatta kalan bir savaşıydı. Yaşadıklarından ders alan. Muzaffer.

Manon arkasındaki adamlara bakmaya tenezzül etmeden “Çıkın,” dedi. O siyah gözlere bakmaya devam etti. “Eye-ri bırakıp çıkın. Buraya bir daha kamçı getirirseniz o kamçıyı sırtınızda paralarım.”

“Fakat...”

“Hemen.”

Mırıldanmalar ve cık cık sesleri. Terbiyeciler ayaklarını sürüyerek çıkıp kapıyı kapattılar. Baş başa kaldıklarında Manon, Abraxos'un devasa burnunu okşadı.

Kral bu canavarları her nasıl yetiştirdiyse Abraxos bir şekilde farklı doğmuştu. Daha ufak tefek fakat daha zeki. Ya da belki diğerlerinin düşünmeye ihtiyaçları bile olmamıştı. Bakımları yapılıyor, eğitimleri veriliyor, onlar da kendilerinden istenenleri yapıyorlardı. Fakat Abraxos hayatta kalmayı öğrenmişti ve belki de zihnini açan bu olmuştu. Manon'ın söylediklerini, yüz ifadelerini anlayabiliyordu.

Ve Abraxos bunları anlayabiliyorsa... belki Onüçler'in diğer bineklerine de bu becerileri aşılayabilirdi. Bu küçük bir

avantaj sağlasa da Onüçler'i uçuş liderleri yapabilir ve kralın düşmanlarına karşı yenilmez kılabilirdi.

Manon bir yandan ejderhanın burnunu okşamayı sürdürerek "Bu eyeri sırtına yerleştireceğim," dedi. Abraxos kırmıldansa da Manon onu sıkıca tuttu ve kendisine bakmaya zorladı. "Bu bok çukurundan çıkmak istiyor musun? O zaman bırak da şu eyerin sırtına olup olmayacağına bakayım. O insan pislikler dikenlerini kestiler, bu yüzden sana yeni dikenler yapacağım. Demirden. Benimkiler gibi." Manon demir tırnaklarını Abraxos'a gösterdi. Ardından demir dişlerini gösterip "Dişler de yapacağım," diye ekledi. "Canın yanacak ve içinden o dikenleri ve dişleri bedenine yerleştiren adamları öldürmek gelecek fakat onlara izin vereceksin çünkü vermezsen hayatının geri kalanını burada çürüyerek geçireceksin. Anladın mı?"

Manon avuçlarına dolan uzun, sıcak nefesi hissetti.

Ejderhaya hafifçe gülümseyerek "Tüm bunlar bittiğinde," dedi, "seninle uçmayı öğreneceğiz. Ve sonrasında bu krallığı kızıla boyayacağız."

Abraxos, Manon'ın ondan istediği her şeyi yapsa da kendisini muayene eden ve dürten bakıcılara hırlamış ve demir dişleri yerleştirmek için çürük dişlerini söken hekimin kolunu koparmasına ramak kalmıştı.

Demir dikenleri kuyruğuna kaynatırlarken Abraxos az kalsın bir duvarı aşağı indirecekti. Fakat Manon tüm o süre boyunca ona Onüçler'le demirağacından süpürgelerle uçup Corchan cadılarını avlamanın nasıl bir his olduğunu anlatmıştı. Bu öyküleri ona ejderhanın dikkatini dağıtmak için olduğu kadar adamlara da bir hata yapıp Abraxos'un canını yakarlarsa onlardan uzun ve kanlı bir intikam alacağını hatırlatmak için anlatmıştı. Adamlardan hiçbirisi hata yapmamıştı.

Adamların Abraxos üzerinde çalıştıkları beş gün boyunca Manon Onüçler'le katıldığı binicilik derslerini özlemişti. Her geçen gün de Abraxos'un uçabilme olasılığı giderek azalıyordu.

Manon eğitim salonunda yanında Asterin ve Sorrel'la dikilmiş, o günkü talimlerin son bölümünü izliyordu. Sorrel, Siyahgagaların en genç cadılar meclisini çalıştırıyordu. Bu meclisin tüm üyeleri yetmişinden küçüktü ve ancak birkaçı deneyimliydi.

Manon kollarını kavuşturup "Durum ne kadar kötü?" diye sordu.

Ufak tefek, siyah saçlı Sorrel de Manon gibi kollarını kavuşturmuştu. "Korktuğumuz kadar kötü değil. Fakat hâlâ meclis dinamiklerini çözemediler ve liderleri..." Sorrel ürkek görünümlü, kendisinden rütbece düşük bir cadı tarafından yere çalınan cadıya bakıp kaşlarını çatı. "Bence ya onunla ne yapacaklarının ya da yeni bir lider seçip seçmeyeceklerinin kararını meclisindekilere bırakmalıyız. Uçuşta tek bir zayıf meclis Savaş Oyunları'nı kaybetmemize neden olabilir."

Meclis lideri sert, taş zeminde hızlı hızlı soluyor, burnundan mavi kan akıyordu. Manon dişlerini gıcırdattı. "Ona iki gün verin ve kendisine çekidüzen verip veremediğine bakın." İçlerinde istikrarsız meclislerin olduğunu başkalarına duyurmamaları gerekiyordu. Manon "Fakat Vesta bu gece onu yanına alsın," diye ekledi ve okçuluk antremanları yapan kızıl saçlı güzele baktı. "Kuzey Dişi'nde erkeklerin canına okuduğu yer her nereyse oraya."

Sorrel kalın kaşlarını masumca kaldırınca Manon gözlerini devirdi. "Vesta'dan beter bir yalancısın sen. Adamların ona gece gündüz sırttıklarını fark etmedim mi sanıyorsun? Ya da bedenlerindeki ısırtıkları? Ölü sayısını düşük tutun yeter. Zaten yeterince derdimiz var, bir de ölümlülerin isyan etmesini istemeyiz."

Asterin güldü. Fakat Manon ona yan yan bakınca, cadı başını hiç çevirmeden yüzüne masumane bir ifade yerleştirdi. Tabii, Vesta erkekleri yatağa yatırıp kanlarını akıtıyorsa suç ortağı Asterin olmalıydı. İkisi de Manon'a adamların tatlarının tuhaf olduğu hakkında tek söz etmemişlerdi.

Sorrel "Nasıl isterseniz leydim," dedi. Bronz yanaklarında hafif bir pembelikle. Manon buzsa, Asterin ateş, Sorrel da kayaydı. Büyükannesi Manon'a buzun ve taşın epeyce benzeştiğini söylemiş, bu yüzden de Sorrel'ı sağ kolu yapmasını salık vermişti. Fakat Asterin'in ateşi olmadan, sağ kolunun cadıları coşturmaktaki ya da Manon'ın hâkimiyetine meydan okuyanları boğazlamaktaki becerisi olmadan Manon, Onüçler'i o kadar da başarıyla yönetemezdi. Sorrel ise her ikisini de akıyla dengeliyordu. Mükemmel iki numaraydı o.

Asterin "Şu an eğlenenler sadece yeşil gözlü iblis ikizler," dedi.

Gerçekten de saçları gece gibi kara, üç meclise bıçak atma eğitimi veren Faline ve Fallon hedef talimi için astlarını kullanırlarken sapıkça bir neşeyle sırıtıyorlardı. Manon başını iki yana salladı. Ne işe yarıyorsa, bu Siyahgaga savaşçılarının tozunu silkelemek için ne gerekiyorsa yapmalarında bir sakınca yoktu.

Manon, Asterin'e "Ya gölgelerim?" dedi. "Onlar nasıl?"

Edda ve Briar. Birbirlerine kardeş kadar yakın bu iki kuzin çocukluklarından beri karanlıklara karışmak ve kulak kabartmak için eğitilmişlerdi. Manon salona göz gezdirse de gölgelerini göremedi. Tam da emrettiği gibi.

Asterin "Bu gece sana rapor verecekler," dedi. Manon'un uzak kuzinleri olan Gölge'lerin ikisinin de ay beyazsı saçları vardı. Daha doğrusu eskiden vardı. İkisi seksen yıl önce gümüş rengi saçlarının yerlerini bir işaret kulesi gibi belli ettiğini fark edip saçlarını kapkara boyayana dek. Gölge'ler nadiren konuşur, asla gülmezlerdi ve bazen Asterin bile ikisi

gözünün dibinde bitene dek onları fark edemezdi. Gölgelelerin yegane eğlencesi buydu: İnsanlara hissettirmeden yaklaşmak fakat bunu Manon'a yapmaya asla cesaret edemezlerdi. Gölgelelerin kapkara ejderhaları seçmeleri elbette bir sürpriz olmamıştı.

Manon sağ koluna ve iki numarasına baktı. "Onlar rapor vermeye geldiğinde sizi de odamda istiyorum," dedi.

Asterin "Lin ve Vesta'ya nöbet tutturacağım," dedi. Lin ve Vesta Manon'ın yedek gözcüleriydi; Vesta'nın adı kurbanını savunmasız bırakan gülümsemesinden geliyordu, Lin'in adı ise asıl isminin kısaltmasıydı. Çünkü birisi ona tam adıyla, yani Linnea –bu ismi ona Lin'in büyükannesinin kalbini söktüğü yufka yürekli annesi vermişti– diye seslenirse o kişinin en iyi ihtimalle dişlerini döker, en kötü ihtimalle ise yüzünü parçalardı.

Manon dönüp gidecekken sağ kolunun ve iki numarasının kendisini izlediğini fark etti. Sormaya cesaret edemedikleri sorunun ne olduğunu biliyordu. Bu yüzden "Bir haftaya Abraxos'la havalanmış olacağım ve sonrasında tek vücutmuşuz gibi uçacağız."

Bu bir yalan olsa da ona inandılar.

Günler geçti; üstelik hepsi de berbat degildi. Durup dururken Rowan, Celaena'yı yirmi beş kilometre ötedeki şifacılar komününe; dünyanın en iyi şifacılarının araştırma yaptığı, eğitim aldığı ve çalıştığı yere götürmeye karar verdi. Feyler ve ölümlüler dünyasının sınırındaki komün kendilerine ulaşabilen herkese açıktı. Maeve'in yaptığı birkaç iyi işten biriydi bu.

Celaena çocukken annesine komünün olduğu yere götürmesi için yalvarmıştı. Fakat yanıt hep hayır olur, ardından annesi günün birinde güney kıtasındaki, birçok öğretmenin Feylerden ders aldığı Torre Cesme'ye götüreceğine dair belirsiz bir söz verirdi. Annesi Celaena'yı Maeve'den uzak tutmak için elinden geleni yapıyordu. Şimdiki durumunun ironisi Celaena'nın gözünden kaçmamıştı.

Rowan, Celaena'yı alıp yola çıktı. Celaena bütün günü –bütün ayı– Baş Şifacı'nın zeki ve şefkatli bakışları altında geçirebilirdi fakat komünün uzaklığından ve Celaena'nın dönüşmemesinden ve Rowan'ın gece çökmeden kaleye dönmek istemesinden dolayı Celaena'nın komünde geçireceği süre yarıya düşmüştü. Irmak kenarına kurulu, huzurlu köyde Celaena'nın gerçekten keyfi yerinde olsa da Rowan'ın

onu oraya nasıl bir hayatın içine düştüğünü fark edip canı sıkılsın diye getirmiş olabileceğini düşünüyordu. Bu düşünce uzun geri dönüş yolu boyunca Celaena'yı suskunluğa itmişti.

Üstelik Rowan döndüklerinde Celaena'nın biraz olsun dinlenmesine izin vermedi: ertesi günün şafağında bir gece yolculuğuna çıkacaklarını söylese de nereye gideceklerine dair tek kelime etmedi. *Aman ne güzel!*

Şimdiden o günün ekmeklerini hazırlamaya koyulmuş olan Emrys alelacele içeri dalıp ağzını tika basa yiyeceklerle doldurup üzerine kana kana çay içtikten sonra hızla çıkan Celaena'yı görünce bir nebze neşelenmişti sanki.

Rowan, Celaena'nın sütinde bekliyordu. Elinden küçük bir paket sarkıyordu. Paketi Celaena için açmıştı. "Giysiler," dedi. Ardından Celaena yedek gömlek ve iç çamaşırları çıkarıp çantasının içine tıktı. Rowan çantayı sırtlanınca Celaena bunun onun keyfinin yerinde olduğu anlamına geldiğini düşündü. Çünkü her nereye gidiyorlarsa eşyayı katır gibi kendisinin taşıyacağını bekliyordu. İkisi sisle sarılı ağaçların arasına varana dek Rowan tek kelime etmedi. Yine batıya gidiyorlardı. Kale duvarları arkalarında kaybolduğunda, kale avlusunu çevreleyen kayaların aralarından geçtikleri sırada Celaena kayalardan yayılan titreşimleri teninde hissetti. Nihayet Rowan durdu. Ceketinin ağır kapüşonunu arkaya attı. Celaena da aynını yaptı. Soğuk hava sıcak yanaklarını ısırdı.

"Dönüş de gidelim," dedi Rowan. O sabah Celaena'yla ikinci konuşmasıydı bu.

"Ben de kalkmış artık arkadaş olduğumuzu düşünüyordum."

Rowan kaşlarını kaldırdı ve bir eliyle Celaena'ya dönüşmesini işaret etti. Celaena'yı yüreklendirmek için "gideceğimiz yer otuz iki kilometre uzakta," dedi ve ona hınzırca

gülümsedi. “Her halükârda koşacağız.”

Bu düşünce bile Celaena’nın dizlerinin titremesine yetmişti. Elbette ki Rowan yolculuğu bir tür işkence seansına dönüştürecekti. Elbette. “Peki nereye gidiyoruz?”

Rowan çenesini sıktı. Dövmesi gerildi. “Bir ceset daha vardı; komşu kaleden bir yarı Fey. Aynı bölgeye atılmıştı. Benzer özellikler sergiliyor. Yakınlardaki kasabaya gidip sakinlerini sorgulamak istiyorum fakat...” Rowan’ın ağzı yana kıvrıldı. Ardından kendisiyle sessiz bir sohbet ediyor-muş gibi başını iki yana salladı. “Fakat yardımına ihtiyacım var. Ölümlüler seninle daha rahat konuşurlar.”

Celaena “Bu bir iltifat mı?” deyince Rowan gözlerini devirdi.

Belki de dün Celaena’yı şifacılar köyüne gazezine götürmemişti. Belki de Rowan... Celaena için hoş bir iş yapmaya çalışmıştı. “Dönüş yoksa yolumuz iki kat uzar.”

“Yapamam. Biliyorsun ki böyle olmuyor.”

“Ne kadar hızlı koşabileceğini görmek istemez misin?”

“Adarlan’da diğer formumu kullanamam zaten. O yüzden bunun ne anlamı var ki?” Henüz üzerine kafa yormamak için kendisini tuttuğu büyük bir meselenin başlangıcıydı bu.

“Anlamı şu ki artık buradasın ve sınırlarını doğru dü-rüst sınamadın.” Bu doğrudu. Celaena neler yapabileceğini gerçek anlamda görmemişti. “Anlamı yine içi boşalmış bir ceset bulundu ve ben bunu kabul edilemez olarak görüyorum.”

Bir başka ceset; o yaratık yüzünden. Korkunç, berbat bir ölüm. Bu *gerçekten* kabul edilemezdi.

Rowan, Celaena’nın saç örgüsünü sertçe, canını yakacak şekilde çekti. “Tabii hâlâ korkuyorsan bilemem.”

Celaena’nın burun delikleri şişti. “Beni korkutan sadece seni boğazlamak için duyduğum *büyük* arzu.” Bundan daha fazla istediği bir şey varsa o da yaratığı bulmak ve yok et-

mekti; yaratığın kurbanları adına ve o yaratığın *kendisine* yaşattıkları için. Celaena o yaratığı öldürecekti... Ağır ağır. Teninin altında feci bir basınç ve sıcak hissetti.

Rowan “Öfkeni bir bıçak gibi bile,” dedi.

Rowan ona bu yüzden mi cesetten bahsetmişti? Pislik... Onu istediği gibi yönlendirmeye çalıştığı, mutfakta çift vardiya çalıştırdığı için pisliğin tekiydi o. Fakat Rowan, Celaena’ya seslendiğinde yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. “Bırak öfken bir bıçağa dönüşsün Aelin. Madem huzuru bulamıyorsun, hiç olmazsa dönüşümünde öfken sana rehberlik etsin. Öfkeni kucakla ve denetle; düşmanın değil o.”

Aborynn, Celaena kendi soyundan nefret etsin ve korksun diye elinden geleni yapmıştı. Aborynn’in ona yaptıkları, Celaena’nın kendisinin dönüşmesine göz yumduğu şey... “Bu işin sonu iyi bitmeyecek,” diye mırıldandı Celaena.

Rowan geri adım atmadı. “Ne istiyorsan onu gör Aelin ve onu yakala. İsteme, dileme. *Al*.”

“Eminim sıradan büyü öğretmenleri çoğu kişiye bu tavsiyeleri vermiyordur.”

“Sen herkes değilsin ve bence böyle olmaktan memnunsun da. İstediginde değişmeni sağlayacak olan daha karanlık duygularsa biz de onları kullanırız. Belki bir gün öfkenin artık işe yaramadığını göreceksin ya da senin için bir koltuk değneğine dönecek fakat şimdilik...” Rowan’ın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Dönüştüğünde ortak payda hep öfke oldu. Öfkenin farklı türleri. Bu yüzden öfkeni sahiplen.”

Rowan haklıydı ve Celaena’nın içinden bu konunun üzerine daha fazla düşünmek ya da zaten ne zamandır fazlasıyla öfkeli olmuşken kendisinin o kadar büyük bir öfkeye kapılmasına göz yummak gelmiyordu. Şimdilik...

Celaena derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha. Öfkesinin içine demir atmasına izin verdi; her zamanki tereddü-

dünü, şüphesini ve boşluğunu kesip geçen bir bıçak gibi.

O tanıdık iç duvara değdi; hayır, yumuşak bir ışıktaki parıldayan bir peçeydi bu. Onca zamandır güce ulaşmak için *aşağıya* uzandığını düşünse de bu daha çok bir *içe* uzanmaydı. Bir dilek değil, bir buyruktu. Celaena *dönüşecekti* çünkü o topraklarda sinsice dolaşan ve yaptıklarının bedelini ödemesi gereken bir yaratık vardı. Sessiz bir homurtuyla peçeyi delip geçti; dönüşüm sırasında vücudunun her köşesinde ve her gözenğinde acı hissetti.

Sert, meydan okuyan bir gülümsemenin ardından Rowan *hareket etti*. Öyle hızlıydı ki Celaena diğer yanında bitip bir kez daha saç örgüsünü çeken Rowan'ı güçlükle takip edebildi. Celaena yana döndüğünde Rowan gitmişti bile ve... Rowan'ın böğrünü çimdiklediği Celaena ciyakladı. "*Kes şunu...*"

Şimdi Rowan, Celaena'nın tam karşısında dikiliyordu. Gözlerinde vahşice bir davet vardı. Celaena bir süredir Rowan'ın hareketlerini, numaralarını, ne yapacağını belli eden ipuçlarını incelemişti. Böylece Celaena kollarını kavuşturup Rowan'ın ondan beklediği öfke nöbetini sahneleyerek bekledi. Bekledi ve sonra...

Rowan, Celaena'yı çimdiklemek, dürtmek ya da ona vurmak için sola çekilince Celaena dönüp dirseğiyle Rowan'ın koluna bir darbe indirdi ve diğer eliyle başının arkasına vurdu. Rowan olduğu yerde kalakaldı ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. Celaena ona sıırttı.

Rowan vahşi, korku veren bir sırıtışla dişlerini araladı. "Bak sen... iyisi mi *koş* şimdi."

Rowan'ın üzerine atıldığı Celaena ağaçların arasına koştu.

Celaena'nın içinde Rowan'ın ona birkaç dakikalık avans verdiğine dair bir şüphe vardı. Çünkü Celaena artık daha hızlı hareket edebilse de değişime uğrayan bedenine uyum sağlayıp kayaların ve devrilmiş ağaçların üzerinden sıçra-

ması zaman alacaktı. Rowan güneybatıya gittiklerini söylediğinden Celaena ağaçların arasında zikzaklar çizerek o yöne ilerledi. Öfkesi yavaş yavaş sönüyor ve bambaşka bir şeye dönüşüyordu.

Rowan, Celaena'nın bir yanında bir arkasında beliren gümüşü ve beyaz bir karaltıydı. Ne zaman Rowan ona fazlaca yaklaşırsa Celaena yön değiştiriyor ve daha görmediği ağaçların yerlerini kendisine bildiren duyularını sınıyordu. Meşelerin, yosunların ve canlıların kokuları; tüm bunların arasından geçen sisin serinliği bir patika gibi Celaena'ya yol gösteriyordu.

İkisi bir platoya vardığında Celaena'nın çizmeleri altındaki zemin koşuya daha elverişli bir hal aldı. Daha hızlı... Celaena *daha* hızlı gidip gidemeyeceğini, rüzgârdan hızlı koşup koşamayacağını görmek istiyordu.

Rowan, Celaena'nın solunda belirdi ve ciğerlerindeki nefesin tadını çıkararak kollarını ve bacaklarını daha da hızlı hareket ettirdi. Akıcı ve sakın hareketlerle ilerlerken kendisinin birazdan neler yapacağını görmeye hazırdı. Daha fazlası... Bu beden *daha fazlasını* istiyordu.

Celaena daha fazlasını istiyordu.

Sonra hayatında hiç koşmadığı kadar hızlı koşmaya başladı; ağaçlar birer karaltıdan ibaretti ve ritmini bulan ölümsüz bedeni şarkı söyler gibiydi. Güçlü ciğerleri sisli havayı yutuyor, içleri dünyanın kokusuyla ve tadıyla doluyordu. Celaena'ya sadece içgüdüleri ve refleksleri kılavuzluk ediyordu. Ona daha da hızlı koşabileceğini söylüyorlardı. Celaena'nın ayakları balçıklı toprağı adım adım yiyip bitiriyordu.

Tanrılar. *Ah, tanrılar.*

Celaena neredeyse uçacak, kanındaki coşkuyla ve bedendeki yaradılış mucizesinin bahşettiği özgürlükle süzülecek gibiydi.

Rowan, Celaena'nın üzerine sağdan bir hamle yapsa da Celaena bir sevinç çılgılığı atarak kolaylıkla bir ağacın yanından sıyrıldıktan sonra iki uzun dalın arasına sıçrayıp bir kedi gibi üzerlerine indi.

Rowan tekrar yanında bitti ve dişlerini birbirine çarparak Celaena'nın üzerine atıldı. Fakat Celaena dönüp bir kayanın üzerine sıçradı. Bir suikastçı olarak mükemmelleştirdiği hamlelerini Fey bedeninin içgüdüleriyle harmanlıyordu.

Bu hızın, iliklerine işleyen bu özgüvenin aşkı için canını verebilirdi. Nasıl olmuştu da onca zaman boyunca bu bedenden korkmuştu? Ruhunun bile daha özgür olduğunu hissediyordu. Sanki ruhu bir kafese kilitlenip gömülmüştü de ancak şimdi silkinip özgürlüğüne kavuşuyordu. Neşe değildi bu. Kederin içini dağladığı zamanların öncesinde olduğu şeyin küçük bir parçasıydı hissettiği.

Rowan, Celaena'nın yanında hızla koşuyordu. Fakat onu yakalamak için hiçbir hareket yapmadı. Hayır, Rowan onunla... oyun oynuyordu.

Rowan, Celaena'ya bir bakış attı. Hızlı hızlı fakat ritmik bir şekilde nefes alıp veriyordu. Belki sebep sadece ağaçların arasından sızan güneş ışığıydı fakat Celaena bir an için Rowan'ın gözlerinin de o aynı, vahşi memnuniyetle parladığını gördüğüne yemin edebilirdi. Onun gülümsediğine de.

Celaena'nın kat ettiği en hızlı otuz iki kilometre olmuştu bu. Son sekiz kilometre daha yavaş ilerlemişlerdi ve Rowan'ın önderliğinde durduklarında ikisi de nefes nefese kalmışlardı. Ancak ağaçların arasından birbirlerine baktıkları sırada Celaena büyüsünün alevlenmediğini, bir kez olsun taşmadığını ya da patlamadığını fark etti. Celaena büyü gücünün içinde beklediğini hissedebiliyordu. Sıcak ve sakin. Uykuda.

Celaena alınındaki, boynundaki ve yüzündeki teri sildi. Hızlı hızlı solusa da daha millerce koşabilirdi. Tanrılar adı-

na, o gece de bu kadar hızlı olabilseydi Nehemia'nın...

Fakat hızı bir şey fark ettirmezdi. Nehemia kendi mahvını adım adım getirmişti ve şu ya da bu şekilde yine aynı sona ulaşırdı. Üstelik kendi mahvını sırf Celaena kendisine yardım etmeyi, harekete geçmeyi reddetti diye getirmişti. Celaena o zaman bu mükemmel Fey bedenine sahip olsa da hiçbir şey değişmeyecekti.

Celaena bir süredir Rowan'a baktığını fark edip gözlerini kırptırdı ve savaşının yüzünde gördüğü memnuniyetin yerini yine buz gibi bir ifade almıştı. Rowan, Celaena'ya bir şey fırlattı: Yanında taşıdığı gömleği. "Üzerini değiştir." Rowan dönüp kendi gömleğini çıkardı. Sırtı da bedeninin geri kalanı kadar bronzdu ve yara izleriyle kaplıydı. Fakat o izleri gördüğünde bile Celaena'nın içinden ona kendi sırtının ne kadar berbat bir durumda olduğunu göstermek gelmedi. Bu yüzden Rowan'ın onu göremeyeceğinden emin olana dek ağaçların arasına daldı ve gömleğini değiştirdi. Rowan'ın çantasını bıraktığı yere döndüğünde savaşçı ona bir matara su verdi. Celaena suyu bir çırpıda içti. Tadı... Celaena'nın ağzına suyun içindeki minerallerin ve mataranın derisinin tadı geldi.

Evleri kırmızı çatılı küçük kasabaya vardıklarında Celaena'nın nefesi normale dönmüştü.

Çok geçmeden *kimseyi* konuşturamayacaklarını fark ettiler. Kasaba sakinlerinin özellikle de iki Fey ziyaretçiyile konuşacakları yoktu. Celaena insan formuna dönmeyi düşünse de aksanı ve giderek kötüye giden ruh hali düşünlüğünde, Adarlan'lı bir kadının da bir Fey kadar kötü muamele göreceğinden gayet emindi. Önünden geçtikleri evlerin pencerelerinin kepenkleri indi. Muhtemelen en çok da ölümün ete kemiğe bürünmüş hali gibi görünen Rowan yüzünden. Fakat Rowan'ın yanlarına gittikleri kasabalılara karşı tavrı şaşırtıcı ölçüde sakindi. Ne sesini yükseltiyor, ne

hırlıyor ne de tehditler savuruyordu. Gülümsemese de Rowan söz konusu olduğunda bu halinin düpedüz neşeli olduğu söylenebilirdi.

Yine de Rowan'ın tavrı da ikisini bir yere ulaştırmadı. Hayır, kasabalılar ne kayıp yarı Feylerden ne de cesetlerden haberdardılar. Hayır, çevrede dolaşan tuhaf insanlar da görmemişlerdi. Hayır, çiftlik hayvanları ortadan kaybolmuyordu. Yine de komşu kasabalardan birinde bir tavuk hırsız vardı. Hayır, Wendlyn'de gayet güvendeydiler. Ayrıca hayatlarına Feylerin ve yarı Feylerin burunlarını sokmalarından hiç de hoşnut değildiler.

Celaena handa kulaklarına ve köpek dişlerine Celaena'nın kendisini her an yiyeceğinden endişe ediyormuş gibi bakan, yüzü çiçek bozuğu, seyis yamağı bir oğlana kur yapmaktan vazgeçmişti.

Celaena hoş ana caddede yürüdü; acıkmıştı, yorgundu ve kızgındı çünkü hancı boş odaları olmadığını söylediği için sırt yataklarına ihtiyaç duyacaklardı. Celaena'nın yanına gelen Rowan'ın gözlerindeki fırtına bulutlarından meyhanedeki garson kızla sohbetinin nasıl geçtiği okunuyordu.

Celaena sesli düşünüyormuş gibi "Bu insanların hiç olmazsa bir kısmının kaybolan kişilerden haberi olsaydı peşinde olduğumuz şeyin yarı vahşi bir yaratık olduğuna inanabilirdim," dedi. "Fakat tutarlı bir şekilde kimsenin özlemeyeceği veya kaybolduğunu fark etmeyeceği kişileri seçmesi? Kimi hedef alacağını bilecek kadar akli başında olmalı. Yarı Feyleri seçmesi bir mesaj olmalı fakat ne? Ondan uzak durulmasını mı istiyor? İyi de o zaman neden geride cesetler bırakıyor?" Celaena saç örgüsünün ucunu çekiştirdi ve bir tuhafiyecinin önünde durdu. Vitrinde sade, iyi kesimli elbiseler vardı. Rifthold'daki kibar ve gösterişli tarzdan uzak giysilerdi bunlar.

Gözlerini hayretle açmış, solgun yüzlü mağaza sahibini

fark etmesinin hemen ardından kadın perdelerini kapattı. *Eh, ne yapalım?*

Rowan alaycı bir homurtu çıkarınca Celaena yüzünü ona çevirdi. "Sanırım bu duruma alışkınsın?"

"Ölümlülerin topraklarına girmeyi göze alan Feylerin çoğu... her istediklerini almalarıyla nam salmışlardır. Yıllarca rahatça hareket etmişlerdi fakat artık yasalarımız daha sert de olsa korku hâlâ canlı." Maeve'i mi eleştiriyordu Rowan?

"Bu yasaları uygulayan kim?"

Karanlık bir gülümseme. "Benim. Sefere çıkmadığım zamanlarda teyzem beni başıbozukları yakalamaya gönderir."

"Ve onları öldürmeye mi?"

Rowan hâlâ gülümsüyordu. "Gerekirse. Ya da onları başlarına geleceklere Maeve'in karar vermesi için Doranelle'e geri götürürüm."

"Sanırım ölümümün Maeve'in değil senin elinden olmasını tercih ederim."

"Bana söylediğin ilk bilgece söz olabilir bu."

"Yarı Feyler senin beş savaşçı arkadaşın daha olduğunu söylüyorlar. Seninle avlanıyorlar mı? Onlarla ne sıklıkta görüşüyorsun?"

"Ne zaman gerekirse. Maeve uygun gördüğünde onların hizmetlerine başvurur, bana da yaptığı gibi." Sözlerinin tamamı kırılmıştı. "Maeve'in özel ekibinde hizmet eden bir savaşçı olmak onurdur." Celaena bunun aksini iddia etmemişti ve Rowan'ın neden bu son cümleyi ekleme ihtiyacı duyduğunu merak ediyordu.

Bulundukları sokak boştu; yiyecek satan seyyar satıcıların arabaları bile terk edilmişti. Celaena havayı uzun uzun kokladı. Çikolata mıydı bu? "Yanında hiç para getirdin mi?"

Rowan bir kaşını tereddütle kaldırdı. "Evet. Fakat rüşvetlerini kabul etmezler."

"Güzel. O zaman para bana kalır." Celaena denizden gelen

esintide sallanan hoş tabelaya işaret etti. *Şekerci*. “Kasabalı-ları tatlı dille kazanamıyorsak paramızla kazanabiliriz.”

“Sen benim az önce ne dediğimi işitme...” Fakat Celaena müthiş kokular yayan ve çikolatalarla, şekerlerle ve tanrılar adına, fındıklı trüflerle dolu dükkâna varmıştı bile. İkisnin geldiğini görünce şekerci kadının beti benzi atsa da Celaena kadına yüzüne en hoş gülümsemesini kondurarak baktı.

Celaena’nın bu insanların yüzüne perdeleri kapatması-na, onların oraya yağma için geldiğini düşünmelerine izin vermeyecekti. Nehemia bir kez olsun Rifthold’daki kendini beğenmiş, dar kafalı budalaların dükkânlarının, lokantala-rının ya da hanelerinin kapılarını ona kapatmalarına izin vermemişti.

Celaena’nın içinden bir his ona arkadaşının onu o öğleden sonra, başı dik, bir dükkândan diğerine gidip bu kasabalı-ların dostluklarını kazanmak için uğraşırken görse gurur duyacağını söylüyordu.

İki yabancı Fey’in önce çikolatalar, ardından kitaplar, taze ekmek ve et için gümüş harcadığı haberi yayılınca sokak-lar yeniden doldu. Elmalardan baharatlara ve cep saatleri-ne kadar türlü mallarıyla gelen satıcılar bir anda, bir şeyler satabildikleri sürece sohbet etmeye hevesli oldular. Celaena bir mektup göndermek için dar ulak loncasına girdiğinde içerideki birkaç acemiye son zamanlarda dikkatlerini çeken birinin kendilerine iş verip vermediğini sorabildi. Öyle bi-rinden iş almamış olsalar da oğlanlara iyi bir bahşış bıraktı.

Roman görev bilinciyle Celaena’nın satın aldığı her çan-tayı ve kutuyu taşıyordu. Celaena’nın etrafta gezinirken art arda midesine indirdiği çikolataların olduğu kutu hariç. Rowan’a çikolata ikram etmek istediğinde aldığı yanıt sa-vaşçının tatlı yemediği olmuştu. *Asla*. Şaşırtıcı bir yanı da yoktu bunun.

Kasabalıların hiçbir şey bilmedikleri ortaya çıktı. Celaena'ya göre bu fena da değildi çünkü ikisine yalan söylemedikleri anlamına geliyordu. Fakat yengeç satıcısı yakın zaman önce ağlarına –küçük ve son derece keskin– bıçaklar takıldığını söylemişti. Bunları Deniz Tanrısı'na hediye olarak suya geri atmıştı. Fakat Celaena ve Rowan'ın peşinde oldukları yaratık insanları kesmiyor, içlerini emip kurutuyordu. Bu yüzden Wendlyn askerlerinin bir fırtınada bir sandık dolusu silah kaybetmiş olmaları daha olasıydı.

Günbatımında hancı bile ikisinin yanına gelip bir anda boşalan bir süitten bahsetti. Adamın iddiasına göre hanın en güzel süitiydi bu. Fakat Celaena çevrelerine yanlış bir imaj vermeye başladıklarından kuşkulanmaya başlamıştı ve bir hırsız bozuntusunun bağırsaklarının Rowan tarafından döküldüğünü görecektir havada değildi hiç. Bu yüzden teklifi kibarca reddetti ve sokağa çıktılar. Bir kez daha ormana girdiklerinde ışık yoğun ve altın rengi bir hal almıştı.

Ağaçların altında uyuklamaya başlayan Celaena fena bir gün geçirmediğini fark etti. Hiç de fena bir gün olmamıştı.

Annesi ona Ateşyürek diyordu.

Fakat saray meclisine, halkına göre o günün birinde kraliçe olacaktı. Onlara göre o iki ulu soyun ve kendilerini güvende tutup krallıklarını daha da yükseklere getirecek bir gücün varisiydi. Bir lütuftu bu güç... Bir silah.

Hayatının ilk sekiz yılı hep bu düşüncelerle geçmişti. Büyüdüğünde ve annesinin fiziğini almasının yanında babasının kolayca parlayan öfkesini ve vahşiliğini aldığı ortaya çıktığında krallıklarından uzak krallıklarda temkinli sorular daha sıkça sorulmaya başlamıştı.

Ve bunun gibi günlerde ne olursa olsun herkesin yaşanan olayı işiteceğini biliyordu.

Uyuyor olması gerekirdi ve üzerinde anne-babasının da-

kikalar önce ona giydirdiği, en sevdiği ipek geceliği vardı. İkisi ona aksini söyleseler de onların bitkin ve hayal kırıklığı içinde olduklarını biliyordu. O gün taht odasında insanların nasıl davrandıklarını, amcasının elini babasının omzuna koyup ona kızını yatırmasını söyleyişini anımsıyordu.

Fakat uyuyamadı. Kapı aralıkken ve beyaz şatonun üst katlarından birinde ebeveyniyle paylaştığı süitte anne-babasının yatak odasından gelen sesleri işitirken bir türlü gözüne uyku girmiyordu. Anne-babası sessizce konuştuklarını sansalar da kızları karanlıkta seslerini bir ölümsüzün kulaklarıyla dinliyordu.

Babası “Benden ne beklediğini bilmiyorum Evalin,” dedi. Neredeyse üzerinde doğduğu devasa yatağın önünde babasının sessizce bir aşağı bir yukarı yürüyüşünü işitebiliyordu. “Olan oldu.”

“Onlara durumun abartıldığını, kütüphanecilerin bir bardak suda fırtına kopardıklarını söyle,” diye fısıldadı annesi. “Bir başkasının işi olduğunu ve o kişinin suçu onun üzerine atmaya çalıştığına dair bir söylenti çıkar...”

“Tüm bunların nedeni Maeve mi?”

“Sebeup onu rahat bırakmayacak olmaları Rhoe. Maeve ve diğerleri bu güç için hayatı boyunca onun peşinde olacaklar...”

“Ve sen şu pisliklerin ona kütüphaneyi yasaklamalarına razı gelmenin bunu engelleyeceğini mi düşünüyorsun? Söyle bana: Kızın neden okumayı bu kadar çok seviyor?”

“Konunun bununla hiçbir ilgisi yok.”

“Söyle bana.” Annesi yanıt vermeyince babası gürledi. “Sekiz yaşında...ve bana en iyi arkadaşlarının kitaplarıdaki karakterler olduğunu söyledi.”

“Aedion da onun arkadaşı.”

“Aedion onun arkadaşı çünkü bu şatoda ondan ölesiye korkmayan, kızımızın eğitimi konusunda ihmalkâr bir tavır

izlediğimiz için uzak tutulmayan tek çocuk o... Eğitime ihtiyacı var Ev... Eğitime ve arkadaşlara. Bu ikisinden de mahrum kalırsa, işte o zaman onların korktuğu şeye dönüşecek.”

Sessizlik. Ardından yatağının yanından bir oflama sesi geldi.

Yanındaki sandalyede kollarını kavuşturarak oturan Aedion “Çocuk değilim ben,” diye tısladı. Anne-babası gittikten sonra sessizce –canı sıkkın olduğunda sıkça yaptığı gibi– onunla konuşmak için onun odasına gelmişti. “Ayrıca benim tek arkadaşın olmamın neden kötü bir şey olduğunu da anlamadım.”

Aedion’a “Sessiz ol,” diye fısıldadı. Aedion dönüşemese de melez kanı onun Aelin’den de uzak mesafelerden ve daha iyi işitmesini sağlıyordu. Aedion ondan beş yaş büyük olsa da gerçekten onun tek arkadaşıydı. Aelin saray meclislerinde kileri seviyordu, evet. Onu el üstünde tutan ve pohpohlayan erişkinleri. Fakat şatodaki bir avuç çocuk ebeveynlerinin teşviklerine rağmen ondan uzak duruyorlardı. Bazen çocukları köpeklere benzetirdi. Diğer çocuklar onun farklılıklarının kokusunu alabiliyorlardı.

Babası “Ona kendi yaşında arkadaşlar gerek,” diye ekledi. “Belki de onu okula göndermeliyiz. Cal ve Marion önümüzdeki yıl Elide’i göndereceklerinden bahsediyorlardı...”

“Okul olmaz. Hele hele o sözde büyü okulu. Okul sınırı çok yakın ve Adarlan’ın ne planladığını bilmiyoruz.”

Aedion nefes verdi Bacaklarını döşeğe dayamıştı. Bronz yüzü kapının aralığına dönüktü. Altın rengi saçları hafifçe parlıyordu. Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluşmuştu. İkisi de birbirlerinden ayrılma fikrini hoş karşılamamışlardı ve bu yüzden şatodaki oğlanlardan biri Aedion’la dalga geçmişti. Aedion oğlanı pestili çıkana kadar dövdüğü için bir ay kürekle at pisliği temizleme cezası almıştı.

Aelin’in babası iç çekti. “Ev, bana kızma fakat... bu duru-

mu zorlaştırıyorsun. Onun için de, bizim için de.” Annesi ses etmedi. Sonra Aelin’in kulağına kumaş hışırtıları ve mırıltılar –“Biliyorum, biliyorum”– geldi. Ardından anne-babası Fey kulaklarının bile işitemeyeceği kadar sessizce konuşmaya başladılar.

Aedion bir kez daha homurdandı. Gözleri –Aelin’in gözlerine tıpatıp benzeyen gözleri– karanlıkta parlıyordu. “Bütün bu yaygaranın nedenini anlamıyorum. Birkaç kitap yaktıysan ne olmuş yani? O kütüphaneciler bunu hak ediyor. Belki büyüyünce kütüphaneyi hepten yakarız.”

Sözlerinin samimi olduğunu biliyordu. Aedion ondan istese kütüphaneyi, şehri, tüm dünyayı yakardı. Kan ve kokuyla damgalanmış ve Aelin’in yerine başka hiçbir şeyi koyamadığı bağlarıydı bu. Kendisini anne-babasına bağlayan bağ kadar güçlü bir bağ. Bazı açılardan daha da güçlü.

Aedion’a yanıt vermedi çünkü verecek yanıtı yoktu ve kapı gıcırdamıştı. Aedion saklanamadan Aelin’in yatak odası fuyayeden gelen ışıkla doldu.

Annesi kollarını kavuşturdu. Kahverengi saçlı koridorun ışığıyla aydınlanan, yüzü ise gölgede kalan babası ise yumuşak bir kahkaha attı. Aedion’ın odadan çıkması için yana çekilirken “Tipik bir durum,” dedi. “Senin Quinn’le eğitime gitmek için şafakta kalkman gerekmiyor mu? Bu sabah beş dakika geciktin. İki kez üst üste gecikirsen ahırda iş seni bekliyor. Yine.”

Göz açıp kapayıncaya kadar Aedion ayaklanıp fırladı. Anne-babasıyla yalnız kalan Aelin uyuyormuş gibi yapabilmeyi diledi de “Uzaktaki o okula gitmek istemiyorum,” dedi.

Babası Aelin’in yatağının yanına vardı. Aedion’ın olmayı arzuladığı savaşçının ete kemiğe bürünmüş haliydi o. Aelin insanların ondan savaşçı prens diye bahsettiklerini işitmişti. Bir gün güçlü bir kral olacak olan bir savaşçı prens. Aelin bazen babasının kral olmakla hiç mi hiç ilgilenmediğini

düşünürdü. Özellikle de onu Geyikboynuzu Dağları'na götürüp Ormanın Lordu'nu bulsun diye Oakwald'da dolaşmasına izin verdiği günlerde. Aelin babasını hiç oradaki kadar mutlu görmemişti ve Orynth'e döndüklerinde babası hep bir nebze üzülürdü.

Babası "O okula gitmeyeceksin," dedi. Geniş omzunun üzerinden hâlâ kapı aralığında bekleyen ve yüzü karanlıkta kalan eşine baktı. "Fakat kütüphanecilerin bugün neden öyle davrandıklarını biliyor musun?"

Elbette biliyordu. O kitapları yaktığı için kendisini berbat hissediyordu. Bu bir kazaydı ve babasının ona inandığını biliyordu. Başını sallayıp "Özür dilerim," dedi.

Babası "Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok ortada," dedi.

"Keşke diğerleri gibi olsaydım," dedi Aelin.

Annesi sessiz kaldı, kıpırdamadı. Fakat babası Aelin'in elini tuttu. "Biliyorum canım. Fakat bu yeteneğin olmasa da yine bizim kızımız olacaktın. Yine bir Galathynius olacaktın ve günün birinde onların kraliçesi."

"Kraliçe olmak istemiyorum."

Babası iç çekti. Daha önce bu konuyu defalarca konuşmuşlardı. Babası Aelin'in saçını okşadı. Bir kez daha "Biliyorum," dedi. "Şimdi uyu; sabah konuşuruz."

Fakat konuşmayacaklardı. Konuşmayacaklarını biliyordu çünkü kaderinden kaçamayacağını biliyordu. Tanrılara dua edip bunu yapabilmeyi dilese de. Fakat babasının alnından öpüp mırıldanarak iyi geceler dilediği Aelin tekrar uzandı.

Annesi hâlâ bir şey söylemiyordu. Fakat babası dışarı çıktığında Evalin odada kalıp epeyce bekledi. Uykuya dalacağı sırada annesi odadan çıkmak için hareketlendi ve dönüp kızına doğru son kez baktığında Aelin annesinin solgun yüzünde gözyaşı pırıltıları gördüğüne yemin edebilirdi.

* * *

Celaena sarsılarak uyandı. Güçlkle hareket ediyor ve düşünebiliyordu. Bu rüyayı görmesine sebep olan koku, dünkü lanet olası cesedin kokusu olmalıydı. Anne-babasının yüzlerini, Aedion'ı görmek bir azaptı. Celaena gözlerini kırıştırdı ve nefes alıp verişine odaklandı. Ta ki gözleri artık o güzel, mücevher kutusunu andıran odayı görmeyene, kuzey rüzgârının taşıdığı çam ve kar kokusu kaybolana ve yeniden tepesindeki yaprakların oluşturduğu sayvandan sızan sabah sisini fark edene kadar. Soğuk, nemli yosunlar giysilerini ıslatmıştı ve yakınlardaki denizin tuz kokusu havaya sinmişti. Celaena avucundaki uzun yara izini incelemek için elini kaldırdı.

Henüz yakmadığı odunların önünde çömelen Rowan, Celaena'ya "Kahvaltı istiyor musun?" diye sordu. Celaena ilk kez onun ateş yaktığını görüyordu. Başını salladı ve ellerinin ayalarıyla gözlerini ovuşturdu. "Öyleyse yak şu ateşi," dedi Rowan.

"Ciddi olamazsın." Rowan yanıt vermeye tenezzül etmedi. Celaena homurdanarak hasır yatağının üzerinde döndü. Şimdi bağdaş kurmuş halde odunlara bakıyordu. Bir elini odunlara doğru uzattı.

"Elle işaret etmek vakit kaybı. Zihninin zaten alevleri yönlendirebilir."

"Belki de dramatik hareketlerden hoşlanıyorumdur."

Rowan'ın attığı bakışla ne demek istediğini Celaena anlamıştı: *Yak şu ateşi. Hemen.*

Gözlerini tekrar ovuşturup odunlara odaklandı.

"Rahat ol," dedi Rowan. Odundan dumanlar yükselirken Celaena, Rowan'ın sesinde işittiğinin takdir olup olmadığını merak etti. "Bir bıçak, anımsa. Kontrol sende."

Bir parçacık büyüü yontan bir bıçak. Celaena bunu yapabiliyordu. Bir ateş yakabilirdi.

Tanrılar adına, yine ağırlaşmıştı. O aptalca rüya, anı, artık her neyse... O gün epey zorlanacaktı.

Celaena'nın içinde bir delik açıldı. Daha o haykırarak uyarıda bulunmadan büyü içinden fışkırırverdi.

Celaena çevresindeki alanı tamamen yaktı.

Rowan'ın rüzgârı sayesinde duman ve alevler yok olduğunda savaşçı sadece iç çekti. "En azından paniğe kapılıp insan formuna dönmedin."

Celaena bunun bir iltifat olabileceğini düşündü. Büyünün boşalması Celaena'ya bir rahatlama hissi vermişti. Bir yumruk indirmiş gibi. Teninin altındaki basınç azalmıştı.

Celaena, Rowan'a sadece başını sallayarak karşılık verdi. Fakat anlaşılan dönüşmek sorunlarının en küçüğüydü.

Sorscha ertesi gün, *sadece küçük bir öpücüktü*, diye düşündü. Çabuk, nefessiz ve baş döndüren bir öpücük. Pekmezin içindeki demir işe yarasa da Dorian'ı epeyce rahatsız ettiğinden dozu üzerinde ayarlamalar yapmaya başlamışlardı... Bir de pekmez aldığını maskeleyenin yollarını aramaya. Günün her saati tozlar yutması bazı soruları getirebilirdi.

Bu yüzden günlük kullanılacak bir doğum kontrol toniğinde karar verdiler. Çünkü prensin malum şöhretinden dolayı kimse bundan şüphelenmezdi. Sorscha, Dorian'ın kulesinin kapısına elinde prensin günlük dozuyla geldiğinde hâlâ kendisine öpücüğün bir teşekkürden öte olmadığını söylüyordu.

Kapıyı çaldı. Prens içeri girmesi için seslendi. Suikastçının tazısı Dorian'ın yatağında yatarken prensin kendisi eski püskü bir kanepede uzanıyordu. Fakat doğruldu ve kendisine has gülümsemesiyle sırtını dikleştirdi.

Sorscha kırmızımsı bir sıvıyla dolu şişeyi Dorian'a uzatıp "Sanırım daha iyi bir bileşim buldum; nane adaçayından daha uygun kaçacak," dedi. Dorian ona yaklaştı. Fakat yürüyüşünde bir şeyler vardı; Sorscha'nın sırtını dikleştirmesine neden olan, bir avcıyı akla getiren adımlar. Özellikle

kadehini bırakıp Sorscha'ya uzun ve derin bir bakış attığında iyice sezilen bir tavırdı bu. Sorscha bir adım gerileyip "Ne var?" diye fısıldadı.

Dorian, Sorscha'nın elini tuttu. Ne canını yakacak kadar sertçe ne de geri kaçabileceği kadar gevşekçe. "Risklerin farkındasın ve buna rağmen bana yardım ediyorsun," dedi Dorian. "Neden?"

"Doğru olan bu."

"Babamın kanunları aksini söylüyor."

Sorscha'nın yüzü kızardı. "Benden ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

Dorian'ın Sorscha'nın yanaklarını okşayan elleri soğuktu ve nasırları kızın yüzüne nazikçe sürtüyordu. Dorian öne eğilip "Sadece sana teşekkür etmek istiyorum," diye mırıldandı. "Yanıma geldiğin ve kaçmadığın için."

"Ben..." Sorscha'nın içi yanıyordu ve öyle hızlı geri kaçtı ki Dorian onu bırakmak zorunda kaldı. Kötü biri de olsa Amithy haklıydı. Şatoda onca güzel kadın vardı ve flörtün biraz ötesine geçecek her türlü ilişki kötü sonlanmaya mahkumdu. Dorian veliaht prensti. Sorscha ise hiç kimse. Sorscha kadehe işaret edip. "Sizin için sakıncası yoksa, ek-selansları..." Sorscha'nın kendisine bu şekilde seslenmesi karşısında Dorian'ın yüzü asıldı. "Size bunun nasıl işleyeceğine dair bir not göndereceğim."

Sorscha ne prensin huzurundan çekilmek için izin istemeye ne de onunla vedalaşmaya cesaret edebildi; o odada fazladan bir saniye geçirmesine neden olacak hiçbir şey yapmadı. Dorian da dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatan Sorscha'yı durdurmaya çalışmadı.

Sorscha dar, taş sahanlığın taş duvarına sırtını yasladı. Bir eli küt küt atan kalbinin üzerindeydi. Akıllıca olan, yapılması gereken doğru iş buydu. O zamana kadar hayatta kalmıştı ve ancak fark edilmezse, güvenilir ve sessiz olursa

hayatta kalmaya devam edebilirdi.

Fakat söz konusu Dorian olduğunda sonsuza dek fark edilmeyen kız olmak istemiyordu.

Dorian onun içinde kahkahalar atma ve şarkılar söyleme, sesiyle dünyayı titretme isteği uyandırıyor.

Kapı açıldı. Sorscha, Dorian'ın kapı aralığında dikildiğini fark etti. Yüzünde ciddi ve temkinli bir ifade vardı.

Belki onunla gelecek imkânsızdı, bundan fazlasını ümit etmek de. Fakat sırf orada dikilen Dorian'a baktığında bile, o an, Sorscha bencilce, aptalca ve çılgınca hareket etmek istiyordu.

Ertesi gün dünya yıkılsa ne gamdı! Fakat Sorscha'nın kısacık bir an için de olsa birine ait olmanın, arzulanmanın ve el üstünde tutulmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Dorian kıınıldamadı. Sorscha, Dorian'ın tuniğinin klâplarını tutup prensin yüzünü yüzüne yaklaştırırken ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondururken Dorian'ın tek yaptığı gözlerini ona dikmek –Sorscha'yı tam da Sorscha'nın onu gördüğü gibi görmek– oldu.

Chaol birazdan yapacağı görüşme yüzünden son birkaç günde hiçbir işe odaklanamaz olmuştu. Ren ve Murtaugh'un kenar mahalledeki o son karşılaşmalarının ardından nihayet onunla buluşmaya hazır olmaları Chaol'un umduğundan daha uzun sürmüştü. Chaol'un Aedion'ın işinin olmadığı bir sonraki geceyi bilmesi ve Aedion'ın görüşme için uygun bir yer bulması gerekmişti. Ayrıca Terrasen'li iki lordla da haberleşmeleri gerekmişti. General ve Chaol şatodan farklı zamanlarda ayrılmışlardı ve Chaol'un adamlarına gideceği yer hakkında yalan söylemesi canını sıkırmıştı. Ona; can düşmanlarıyla buluşacak olan ona, iyi eğlenceler dilemeleri ve güvenmeleri de.

Buluşmanın gerçekleşeceği derme çatma pansiyonun birkaç blok ötesindeki loş ara sokağa yaklaşırken Chaol bu düşünceleri bir kenara bıraktı. Ağır kapüşonlu pelerinin altına her zamankinden daha fazla silah gizleme gereği görmüştü. Nefes darlığı çeker gibiydi. Sokakta iki notalı bir ıslık yankılandı. Chaol aynı şekilde ıslık çalarak karşılık verdi. Yüzü kendi pelerinin kapüşonuyla gizlenen Aedion, Avery'den gelen ve alçaktan süzülen sisin içinden uzun adımlarla çıktı.

Üzerinde Orynth'in kılıcı yoktu. General –cehennemin içine yürüyüp sırtarak çıkabilen bu adam– bunun yerine çeşitli palalar ve dövüş bıçakları taşıyordu.

Chaol yumuşak bir ses tonuyla “Diğerleri nerede?” diye sordu. Kenar mahalle o gece sessizdi; Chaol’un hoşuna gitmeyecek kadar. Üzerindeki giysilerle çok az insan onun yanına yaklaşmaya cüret edebilirdi fakat eğri büğrü ve karanlık sokaklardaki yürüyüşü asap bozucu olmuştü. Öylesi yoksulluk, ümitsizlik ve çaresizlik. Bunlar insanları tehlikeli kılar, bir gün daha yaşama tutunmak için her tür riski göze almalarına neden olurdu.

Aedion arkalarındaki yıkık dökük tuğla duvara yaslandı. “Paniğe kapılma. Az sonra burada olurlar.”

“Bu bilgiyi almak için yeterince bekledim.”

Aedion sokağa göz gezdirdi ve heceleri uzatarak “Acelen ne?” diye sordu.

“Birkaç hafta sonra Rifthold’dan ayrılıp Anielle’e döneceğim.” Aedion dosdoğru Chaol’a bakmasa da yüzbaşı generalin karanlık kapüşonunun altından kendisine baktığını hissedebiliyordu.

“Öyleyse gitme, meşgul olduğunu söyle.”

“Bir söz verdim,” dedi Chaol. “Zaten zaman kazanmak için epeyce pazarlık ettim fakat gitmeden önce prens için... yapmak istediğim bir şey var.”

General, Chaol’a doğru döndü. “Babanla aranının olmadı-

ğını işitmiştim; bu ani değişimin nedeni nedir?”

Yalan söylemek daha kolay olurdu fakat Chaol “Babam güçlü bir adam,” dedi. “Saray meclisinin nüfuzlu üyelerine sözünü dinletir. Ayrıca kralın konseyinde.”

Aedion alçak sesli bir kahkaha attı. “Birkaç savaş konseyinde onunla kıyasıya tartışmıştık.”

Chaol işte bunu görmek için epey bir para ödemeye razı gelirdi. Fakat hiç gülümsemeden “Onu Wendlyn’e gönderebilmemin tek yolu buydu,” dedi. Aedion’a hızlıca yaptığı anlaşmayı anlattı. Chaol’un konuşması bittiğinde Aedion uzun bir nefes verdi.

“Kahretsin,” dedi general. Ardından başını iki yana salladı. “Bu tür bir şeref Adarlan’da var olduğunu düşünmezdim.”

Dorian bunun bir iltifat olduğunu düşündü; hem de Aedion’dan gelen, büyük bir iltifat. “Ya senin baban?” dedi Chaol. Bu soruyu sırf sohbeti içindeki boşluktan uzaklaştırmak için yapmıştı. “Annenin *onunla* akraba olduğunu biliyorum, ya babanın soyu?”

Aedion hissiz bir sesle “Annem asla babamın kim olduğunu itiraf etmedi, hasta yatağında mum gibi erirken bile,” dedi. “Bunun nedeninin utanç mı, anımsayacak halde bile olmaması mı, yoksa bir şekilde beni korumayı istemesi mi olduğunu bilmiyorum. Buraya getirildikten sonra çok da umurumda olmadı bu. Fakat seninki gibi bir babam olacağına babam olmasının daha iyi.”

Chaol kıkırdadı. Sokağın diğer ucunda taşla sürten çizmelerin sesini ve ardından gelen hırıltılı bir nefesi işitmese bir soru daha sorabilirdi.

Aedion hızla iki dövüş bıçağına uzanırken ve Chaol kendi kılıcını –kışladan aşırıldığı sıradan bir kılıç– çekerken yalpalayarak gelen bir adam göründü.

Bir kolunu karnına bastırıyordu, diğerini de terk edilmiş

bir binanın tuğla duvarına yaslamıştı. Aedion bıçaklarını kınına sokup hareketlendi. Chaol onun “Ren?” dediğini işitince o da aceleyle genç adama doğru yürüdü.

Ay ışığı altında Ren’in tuniğinin üzerindeki kan parlak, koyu bir lekeydi.

Aedion, Ren’e omuz verip “Murtaugh nerede?” diye sordu.

Yüzünde ölümcül bir solgunluk olan Ren soluk soluğa “Güvende,” dedi. Chaol sokağın iki yanına göz attı. “Biz... takip edildik. Onları ekmeye çalıştık.” Chaol, Ren’in yüzünü görmese de sadece sesinden nasıl bir acıyla çarpıldığını anladı. “Beni köşeye sıkıştırdılar.”

Aedion yumuşak bir sesle “Kaç kişiydiler?” diye sorsa da Chaol neredeyse generalden yayılan şiddet arzusunu hissedebiliyordu.

“Sekiz,” dedi Ren. Acı içinde tısladı. “İkisini öldürdüm, sonra kaçtım. Peşimdeler.”

Geride altı kişi kalmıştı. Yaralı değillerse epey yakınlar-da olmalıydılar. Chaol, Ren’in gerisinde kalan zemini inceledi. Ren ardında iz bırakmadan kan akışını durdurmayı başardıysa karnındaki yara derin olamazdı. Yine de acı veriyor olmalıydı ve yanlış bir nokta kesildiyse ölümcül olabilirdi.

Aedion kaskatı kesildi; Chaol’un işitemediği bir şey işiti-mişti. Sessizce ve nazıkçe iki büklüm Ren’i Chaol’un kollarına teslim etti. Yüzünü sokağın girişine çeviren general ölümcül bir sükunetle on adım ötede üç fiçı var,” dedi. “On-ların ardına gizlenin ve ağzınızı açmayın.”

Chaol bu sözleri işitir işitmez Ren’in ağırlığını sırtlandı ve onu büyük fiçıların arkasına taşıyıp yere bıraktı. Ren acıyla inlese de hiç kıpırdamadı. İki fiçı arasında Chaol’un sokağı ve sokağa neredeyse omuz omuza giren altı adamı görebileceği bir boşluk vardı. Chaol koyu tuniklerden ve pelerinlerden fazlasını seçemiyordu.

Adamlar kapüşonu yüzünü hâlâ örten Aedion'ı görünce durup ona baktılar. General dövüş bıçaklarını çekip "Bu sokaktan hiçbiriniz canlı çıkamayacaksınız," dedi.

Çıkamadılar da.

Chaol, Aedion'ın yeteneğine hayran kalmıştı; hızı, çevikliği ve müthiş özgüveni çarpışmayı acımasızca ve amansızca bir dansa çevirmişti.

Dövüş göz açıp kapayıncaya kadar bitti. Altı saldırgan silah kullanmaktan anlıyor gibiydiler fakat damarlarında Fey kanı akan bir adama karşı ellerinden bir şey gelmezdi.

Aedion'ın rütbesinin o kadar hızlıca yükseldiğine şaşmamak gerekirdi. Chaol öyle dövüşen bir başka adam görmemişti hiç. Birbirleriyle dövüşseler hangisinin galip geleceğinden emin değildi fakat omuz omuza dövüşürlerse... Bu düşünce yüreğini soğuttu. Göz açıp kapayıncaya kadar altı adam... Altı.

Chaol'un yanına dönüp Ren'le ikisinin önüne bir kumaş parçası atan Aedion'ın yüzünde sert bir ifade vardı. Sıktığı dişleri arasından hızlı hızlı soluyan Ren bile ona baktı.

Siyah, ağır bir kumaştı bu. Üzerine siyah iplikle ay ışığında güçlkle seçilen bir şekil işlenmişti. Bir ejderha. Kraliyet arması.

Chaol masumiyetini haykırmaktan çok kendisine seslenirmiş gibi "Bu adamları tanımıyorum," dedi. "Bu üniformayı hiç görmedim."

Aedion sesinde hâlâ seçilen o öfkeyle başını Chaol'un insan kulaklarıyla işitemediği gürültülere doğru eğerek "Seslere bakılırsa," dedi, "bu adamlardan daha fazlası var ve kenar mahallede kapı kapı dolaşıp Ren'i arıyorlar. Saklanacak bir yer gerek bize."

Ren bilincine bir süre daha sarılarak "Öyle bir yer biliyorum," dedi.

Chaol yürüyüş boyunca nefesini tuttu. Aedion'la ikisi yarı baygın Ren'i aralarına almıştı ve üçü kenar mahallede heyecanlı bir gece arayan sarhoşlar gibi yalpalayarak ve sendeleyerek yürüyordu. Vakit geç olsa da sokaklar hâlâ kalabalıktı ve yanından geçtikleri kadınlardan biri eğilip Aedion'ın tuniğine yapıştı ve şehvi sözler geveledi. Fakat general eliyle kadını nazikçe uzaklaştırıp "Bedava alabileceğim şeyler için para ödemem," dedi.

Nedense bu Chaol'a bir yalan gibi gelmişti. Çünkü geçen onca haftada Aedion'ın bir başkasıyla aynı yatağı paylaştığını ne görmüş ne işitmişti. Fakat belki de Aelin'in hayatta olduğunu işittikten sonra hayatındaki öncelikler değişmişti.

Tam da pavyonlara, hanlara ve tavernalara giren askerlerin bağırışları geldiği sırada Ren'in ara sıra kendine geldiğinde ismini söylediği bir esrarkerş tavernasına vardılar. Chaol askerlerin kimler olduğunu görmek için beklemeden oymalı ahşap kapıdan içeri daldı. Yıkanmamış bedenlerin, dışkının ve tatlı dumanın kokusu Chaol'un burun deliklerine yerleşti. Ardion bile öksürdü ve kollarında neredeyse ölü gibi ağırlaşan Ren'e kınayan bir bakış attı.

Fakat tavernanın sahibi yaşlı kadın öne çıkıp onları selamladı. Uzun tuniği ve sabahlığı hayalet bir rüzgârda dalgalanı-

yordu. Üçünü ahşap kaplama koridordan geçirirken ayakları yıpranmış, renkli halıların üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Kadın fiyatları, o gecenin spesiyallerini sıralamaya koyulsa da Chaol'un kadının yeşil ve kurnazlık akan gözlerine tek bir bakışı onun Ren'i tanıdığını anlamasına yetmişti. Belli ki kadın Rifthold'da kendi imparatorluğunu kurmuş biriydi.

Kadın üçünü, kumaş bir paravanın ardındaki, duvar içine oyulmuş, içi tatlı duman ve ter kokan ipek minderlerle dolu bir odacığa soktu ve Chaol'a kaşlarını kaldırarak bakmasıyla yüzbaşı kadına üç altın sikke verdi. Aedion ve Chaol'un arasında kalan minderlere sere serpe uzanan Ren homurdandı. Fakat daha Chaol'un ağzından tek kelime çıkmadan tavernacı kadın elinde bir bohçayla geri geldi. Hoş ve tuhaf bir aksanla "Yan binadalar," dedi. "Acele edin."

Kadın bir tunik getirmişti. Aedion yüzü ölü gibi solgun, dudaklarındaki kan çekilen Ren'i hızla soydu. Yaraya bakan general bir küfür savurdu. Ren'in karnı epey aşağıdan kesilmişti. Aedion "Kesik biraz daha derin olsa bağırsakları sarkardı," dedi. Tavernacı kadından temiz bir kumaş parçası alıp genç lordun kashı karnına sardı. Ren'in bedeni eskiden kalma yara izleriyle kaplıydı. Hayatta kalırsa muhtemelen en kötü yara izi bu sonuncusu olmayacaktı.

Tavernacı kadın Chaol'un önünde eğilip kucağındaki kutuyu açtı. Üçünün önündeki alçak masanın üzerine üç pipo bıraktı. "Rol yapmanız gerek," diye fısıldadı. Omzunun üzerinden kalın, siyah kumaş paravana baktı. Hiç şüphesiz ne kadar zamanları kaldığını hesaplıyordu.

Kadın elindeki rujla Chaol'un göz çevresini kırmızıya boyarken, yüzünü daha solgun göstermek için macun ve pudra sürerken, tuniğinin birkaç düğmesini çözüp saçlarını dağıtırken Chaol ona itiraz etmeye yeltenmedi. "Geriye yaslanıp gevşeyin ve pipoyu elinizde tutun. Durumunuzu katlanır kılma ihtiyacı duyarsanız tüttürebilirsiniz de." Kadın bun-

ları söyledikten sonra Ren'e temiz giysiler giydiren Aedion'ın üzerinde çalışmaya başladı. Çok geçmeden üç adam kötü kokan minderlerin üzerine yayıldı ve tavernacı kadın Ren'in kanlı tuniğini alıp aceleyle odadan çıktı.

Lord güçlkle ve düzensiz nefes alıyordu. Ön kapı gürültüyle açıldığında Chaol ellerinin titremesine engel olmaya çalıştı. Tavernacı kadın yumuşak adımlarla adamları karşılamaya gitti. Chaol konuşmaları işitmekte zorlansa da Aedion sorunsuzca kulak kabartıyor gibiydi.

Tavernacı kadın üçü işitebilecek şekilde "Beş kişininiz demek?" diye şakıdı.

Bir adam "Bir kaçak arıyoruz," diye gürledi. "Çekil yolumuzdan."

"Herhalde dinlenmek istersiniz; gruplar için özel odalarımız var, siz de epey iri yarı adamlarsınız." Kadının ağzından mırırlamış gibi çıkan sözcüklerin her biri erotik bir ziyafet gibiydi. "Kılıç ve hançer getirmek ekstraya tabidir, ne de olsa ilaç sizi etkisine alınca neler olacağı bizim sorumluluğumuz ve..."

"Kadın, *yeter*" diye gürledi adam. Kumaşlar aralanmaya, paravanla gizlenmiş her niş incelenmeye başladı. Chaol'un kalbi küt küt atıyordu fakat elini kılıcına atmak için yanıp tutuşsa da bedenini saldı.

Kadın ağırbaşlı bir tavırla "Öyleyse buyurun işinizi yapın," dedi.

Chaol ve Aedion'ın ortasında duran Ren öyle kendinden geçmişti ki pekâlâ onu gören biri afyonun etkisi altında olduğunu düşünebilirdi. Chaol perde aralandığında performansının inandırıcı olmasını diledi.

Aedion gözlerini kısıp adamlara baktı ve peltekçe konuşarak "Şarap mı o?" diye sordu. Yüzü solgundu ve dudaklarında gevşek bir sırıtış vardı. Bu haliyle onu tanımak güçtü. "Yirmi dakikadır şarap bekliyoruz, anlıyorsun ya?"

Chaol odanın içine bakan altı adama uykulu gözlerle gülümsedi. Adamların hepsinin üzerinde koyu renkli üniformalar vardı ve hiçbirisi ona tanıdık gelmiyordu. Kimdi bunlar? Neden Ren'i hedef seçmişlerdi?

“Şarap,” diye çıkıştı Aedion. Bir tüccarın şımarık oğlu olduğu düşünülebilirdi pekâlâ. “Hemen.”

Adamlar üçüne küfredip işlerine devam ettiler. Beş dakika sonra tavernadan ayrıldılar.

Afyon tavernası bir buluşma noktası olmalıydı çünkü bir saat sonra Murtaugh üçünü orada buldu. Tavernacı kadın onları özel ofisine götürdü ve orada Ren'i eski püskü bir kanepeye yatırıp zapt etmeleri gerekti. Kadın –şaşırtıcı bir hünerle– feci yarayı temizledi ve dikiş attı. Ren'in hayatta kalacağını fakat kan kaybı ve yaranın onu bir süre güçsüz bırakacağını söyledi. Murtaugh tüm bunlar olup biterken bir aşağı bir yukarı yürümüştü. Ta ki Ren kadının ona yutturduğu bir toniğin etkisiyle derin bir uykuya dalana dek.

Chaol ve Aedion duvarlara yaslanmış, üst üste dizilmiş afyon kasalarının arasına sıkışmış küçük masada oturuyorlardı. Chaol kadının Ren'e içirdiği toniğin içinde ne olduğunu bilmek bile istemiyordu.

Aedion'ın gözü kilitli kapıdaydı. Başını tavernanın seslerini dinlermiş gibi yana eğmişti. Murtaugh'a “Neden takip edildiniz ve bu adamlar kim?” diye sordu.

Yaşlı adam volta atmaya devam ediyordu. “Bilmiyorum. Fakat Ren'in ve benim nerede olacağımızı biliyorlardı. Ren'in şehrin her yanında muhbirleri var. İçlerinden herhangi biri bize ihanet etmiş olabilir.”

Aedion gözlerini kapıdan ayırmıyordu. Bir eli dövüş bıçaklarından birinin kabzasındaydı. “Üzerinde kraliyet arması olan üniformaları vardı. Yüzbaşı bile onları tanımadı. Bir süre ortalıkta görünmemeniz gerek.”

Murtaugh'un sessizliği çok derindi. Chaol sessizce "Hareket ettirebileceğimiz hale geldiğinde onu nereye götürelim?" diye sordu.

Murtaugh yürümeyi bıraktı. Gözleri kederliydi. "Götürebileceğimiz bir yer yok. Bir evimiz yok."

Aedion ona sert bir bakış attı. "Bunca zamandır hangi cehennemde kalıyordunuz?"

"Şurada, burada; terk edilmiş binalarda. İş alabildiğimizde pansiyonlarda kalıyoruz fakat bugünlerde..."

Chaol onların Allsbrook kasalarından faydalanamadığını fark etti. Bunca yıldır saklanıyorlarsa bunu yapamazlardı. Fakat evsiz olmak...

Aedion'un yüzü bir aldırmaşlık maskesi gibiydi. "Ve Rifthold'da iyileşinceye kadar kalabileceği hiçbir yeriniz yok." Bu bir soru olmasa da Murtaugh ona başını sallayarak karşılık verdi. Aedion uzak duvarın dibindeki koyu renkli kanepede sere serpe uzanan Ren'e göz attı. Gırtlaklı bir aşağı bir yukarı oynadı. Ardından "Yüzbaşıya büyüyle ilgili teorini anlat," dedi.

Ren hareket edecek kadar gücünü kazanırken geçen uzun saatlerde Murtaugh bildiği her şeyi açıkladı. Yaşlı adam bazen sesini neredeyse fısıltı kadar alçaltarak tüm öyküsünü ortaya döktü; kaçtıkları dehşeti ve Ren'in her bir yara izini nasıl aldığını. Chaol o ana dek genç adamın neden o kadar ağzı sıkı olduğunu anladı. Ketum olmaları sayesinde hayatta kalmışlardı.

Murtaugh ve Ren birlikte büyü'nün yok olduğu o günde oluşan dalgaların kıtayı bir uçtan diğere kat eden kabataslak bir üçgen şekli olduğunu öğrenmişlerdi. İlk çizgi Rifthold'dan Buz Çölleri'ne, ikincisi Buz Çölleri'nden, aşağıya, Çöl Yarımadası'na, üçüncüsü de Çöl Yarımadası'ndan tekrar Rifthold'a uzanıyordu. İkisi buna bir büyü'nün neden olduğuna inanıyordu.

Aedion çizdiği iğreti haritanın etrafında dolaşarak çizgilerin üzerinden parmağıyla tekrar tekrar geçti. Sanki bir savaş stratejisini çözmeye çalışıyordu. “Belirli noktalardan gönderilen bir büyü, bir işaret ışığı gibi.”

Chaol yumruk yaptığı elini masaya vurdu. “Bunu etkisiz kılmanın bir yolu var mı?”

Murtaugh iç çekti. “Archer’la ilgili sorun yüzünden çalışmamız yarıda kesildi ve kaynaklarımız hayatlarından endişe ettikleri için şehirden kaçtılar. Fakat bir yol olmalı.”

“Öyleyse aramaya nereden başlıyoruz?” diye sordu Aedion. “Kralın çevrede ipuçları bırakmış olması mümkün değil.”

Murtaugh başını salladı. “Şüphelendiklerimizi doğrulayacak görgü tanıklarına ihtiyacımız var fakat büyüünün kaynaklandığı yerlerin kralın kuvvetleri tarafından işgal edildiğini düşünüyoruz. Oralara girmek için uygun anı kolluyorduk.”

Aedion, Murtaugh’a hımbıl bir sırıtışla karşılık verdi. “Ren’e bana karşı iyi davranmasını söyleyip durmana şaşmamak gerek.”

Ren, Aedion’a yanıt verirmiş gibi inledi. Bilincine kavuşmak için mücadele ediyordu. Genç lordun son on yılda kendisini güvende ve huzurlu hissettiği bir tek yer olmuş muydu acaba? Bu durum içlerinde Celaena’nın da olduğu Terrasen’in tüm genç ve kırık kalplerindeki amansız öfkeyi açıklıyordu.

Chaol “Kenar mahalledeki bir depoda gizli bir daire var,” dedi. “Güvenlidir ve yaralı bir insanın bakımını karşılamak için gereken tüm imkânlara sahip. Orada ne kadar gerekiyorsa kalabilirsiniz.”

Chaol, Aedion’ın kendisini dikkatle süzdüğünü hissetti. Fakat Murtaugh kaşlarını çattı. “Bu ne kadar cömert bir teklif olsa da evinde kalmamızı kabul edemem.”

“Orası benim evim değil,” dedi Chaol. “Ve seni temin ederim, sahibi orada kaldığınızı hiç mi hiç sorun etmeyecektir.”

Elindeki çiğ koyun budunu Abraxos'a uzatan Manon "Ye şunu," dedi. Hava açık olsa da Kuzey Dişi'nin karlı zirvelerinden esen rüzgâr hâlâ acımasız bir soğuğu taşıyordu. Manon ve Abraxos dağların içine uzanan dar yola açılan arka kapıdan geçip ejderhanın bacaklarını açması için ara sıra, kısa süreliğine dağın dışına çıkıyorlardı. Abraxos'u devasa bir zincirle –sanki o zincir ejderhanın kaçmasını engelleyecekti de!– gezdiren Manon ejderhayı dik bir yokuştan çıkararak bir platonun tepesindeki çayıra götürmüştü.

Manon donmuş eti çayırdaki karın üstü yatan ve eriyen buzun içinden çıkan yılın ilk otlarına ve çiçeklerine doğru oflayan Abraxos'a doğru sallayıp "Ye şunu," dedi. Dişlerinin arasından "Bu senin ödülün," dedi. "Hak ettin bunu."

Abraxos mor çiçekleri koklayıp gözlerini Manon'a çevirdi. Sanki et istemediğini söyler gibiydi.

"Et senin için iyidir," dedi Manon. Abraxos da menekşeleri –ya da her neyse işte– koklamaya döndü. Manon bir bitkiyi zehir üretmek, tedavi etmek ya da çok acıktıysa kendisini hayatta tutacak kadar beslemek için kullanamayacaksa ismini öğrenmeye gerek duymazdı. Özellikle de yaban çiçeklerinin isimlerini.

Manon koyun budunu Abraxos'un kocaman ağzının önüne atıp ellerini kırmızı pelerinin kıvrımları arasına gizledi. Abraxos eti kokladı. Yeni, demir dişleri güçlü günışığında parlıyordu. Sonra devasa, ucu pençeli kanadını uzattı ve...

Eti yana itti.

Manon gözlerini ovuşturdu. "Yeterince taze değil mi?"

Abraxos beyaz ve sarı çiçekleri koklamaya koyuldu.

Bir kâbus. Kâbustu bu. "Çiçekleri seviyor olamazsın."

O kara gözler tekrar Manon'a çevrildi. Abraxos gözlerini kırıştırdı. *Kesinlikle seviyorum*, der gibiydi.

Manon kollarını iki yana açtı. "Düne kadar hiç çiçek koklamamıştın bile. Etin nesi kötü oldu şimdi?" Abraxos'un yeterince kaslı olmayan vücudunu geliştirmesi için tonlarca et yemesi gerekiyordu.

Abraxos nazikçe çiçekleri koklamaya dönünce *-seni dayanılmaz, işe yaramaz solucan-* Manon koyun budunu yerden alıp havaya kaldırdı. Abraxos'a "Sen yemezsen," diye hırladı ve eti her iki eliyle ağzına götürüp demir dişlerini birbirine çarptıktan sonra "ben yerim," diye ekledi.

Abraxos, Manon'ın buz gibi çiğ eti ısırışını şaşkın, siyah gözleriyle izledi. Ardından Manon eti tükürdü.

"Kutsal anamızın siyah gölgesi adına..." Manon eti kokladı. Et bozulmamıştı fakat tıpkı oradaki adamlar gibi tadı bir tuhaftı. Koyunlar dağın içinde yetiştirildiğinden belki de suda bir sorun vardı.

Manon döner dönmez Onüçler'e adamlara dokunmama-ları emrini verecekti. Tatlarının ve kokularının tuhaflığının nedenini öğrenene kadar.

Yine de Abraxos'un yemek yemesi gerekiyordu. Çünkü güçlenmek zorundaydı.

Böylece Manon uçuş lideri olabilir, Savaş Oyunları'nda mahvedeceği Iskra'nın yüzündeki ifadeyi görebilirdi. Bu solucana yemek yedirmenin tek yolu da...

Manon budu elinden atıp “Peki,” dedi. “Taze et mi istiyorsun?” Etraflarında yükselen dağlara göz gezdirdi. Gri taşları inceledi. “Öyleyse avlanmamız gerekecek.”

“Kokun boka karışmış kan gibi.” Masasında oturan büyükannesi ona doğru dönmedi bile. Manon ise hakaretten hiç etkilenmemişti. Gerçekten de bedeni her ikisiyle kaplıydı.

Hepsi o çiçek sever solucan Abraxos yüzündendi. Manon onun için yakınlardaki kayalıkların üzerinde meleyip duran bir dağ keçisini tutup aşağı indirmek için tırmanış yaparken ejderha onu öylece izlemişti. Aslında “aşağı indirmek” gerçekte yaşananlar için bir güzelleme sayılırdı: Manon keçilerin tehlikeli tırmanışlarına geçmeleri için beklerken neredeyse soğuktan donacaktı; sonra nihayet keçilerden birini pusuya düşürdüğünde yakaladığı hayvanın pisliğine basıp yuvarlanması yetmezmiş gibi bir de keçi üzerine pislemişti. Hemen ardından kollarından kurtulan keçi düşüp aşağıdaki kayalara çarpmış, kafatası parçalanmıştı.

Az kalsın keçi yanında Manon’ı da götürecekti. Fakat Manon son anda ölü bir ağaç köküne tutunmayı başarmıştı. Kucağında kanı pelerinin ve tuniğinin üzerinde donan ölü keçiyle geri döndüğünde Abraxos hâlâ karnının üzerinde uzanmış yaban çiçeklerini kokluyordu.

Abraxos iki ısırıkta keçiye midesine indirmiş, sonra yeniden keyifle çiçekleri koklamaya koyulmuştu. En azından bir şeyler yemişti. Onu Kuzey Dişi’ne geri götürmek de başlı başına bir dert olmuştu. Abraxos, Manon’ın canını yakmamıştı, kaçmamıştı da. Fakat zincirlerini çekiştirmiş, ejderhaların ve adamların seslerinin ikisine ulaştığı büyük arka kapıya yaklaştıklarında durmadan başını iki yana sallamıştı. Yine de –her ne kadar kendisini zapt etmek için yanına koşan bakıcılara dişlerini gösterip hırlasa da– içeri girmişti. Nedense Manon ejderhanın gönülsüzlüğünü, ona

sessizce yakarırmış gibi bakışını aklından çıkaramıyordu. Manon'ın ona acıdığı yoktu. O hiçbir şeye acımazdı. Fakat bunu bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Manon başını dik tutarak “Beni çağırmışsın,” dedi. “Seni bekletmek istemedim.”

“Beni *bekletiyorsun* Manon.” Cadı, Manon’a doğru döndü. Gözlerinde ölüm ve sonsuz bir acının vaadi vardı. “Haftalar oldu ve hâlâ Onüçler’inle uçmadın. Sarıbacaklar üç gündür uçuyor. Üç gün, Manon. Sen ise ejderhanın üzerine titremekle meşgulsün.”

Manon’ın yüzünde en küçük bir duygu ifadesi bile oluşmadı. Özür dilemek durumu daha da kötüleştirirdi. “Emirlerini ver ve yapılmış say.”

“Yarın akşama uçmuş olmanı istiyorum. Yapamazsan zahmet edip yanıma gelme.”

Abraxos’la dağın zirvesine yaptığı zorlu yürüyüşün sonuna vardıklarında Manon soluk soluğa, demir dişlerinin arasından “Senden nefret ediyorum,” dedi. Oraya varmak yarım günlerini almıştı ve uçmayı başaramazlarsa Manon, Omega’ya ancak akşama dönebilecekti. Eşyasını toplamak için.

Abraxos dağın tepesindeki düz kayaların oluşturduğu dar patikanın üzerine bir kedi gibi kıvrılmıştı. “İnatçı, tembel solucan.” Abraxos ona doğru bakmadı bile.

Denetçi, Manon’a Abraxos’u eyerlemesine yardım ederken doğu yakasından gitmesini ve şafaktan önce Kuzey Dişi’nin arka kapısından çıkmasını söylemişti. Bu zirveyi yavruları ve çekingen uçucuları eğitmek için kullanıyorlardı. Manon biraz önce tırmandığı yardan aşağı baktığında doğu yakasının altı metrelik, dik bir iniş olduğunu gördü. Abraxos koşarak kenardan sıçrayabilir ve süzölmeye çalışabilirdi. Düşerse de... Eh, o zaman altı metrelik bir yükseklikten düşmüş

olacaktı ve rüzgârın düzleştirdiği kayadan aşağı kayarak inecekti. Ölüm ihtimali düşüktü.

Hayır, ölüm ancak batı yakasında gelirdi. Demir pençelerini yalayan Abraxos'a kaşlarını çatan Manon platonun diğer yanına geçti ve kendisini aniden esen rüzgâr karşısında yüzünü ekşitmekten alıkoymadı.

Batı yönünde dibinde sivri ve amansız kayaların olduğu dipsiz bir uçurum vardı. Düşerlerse Manon'un kalıntılarını kazımaları için epey adam gerekirdi. Doğu yakasında karar kıldı.

Örgüsünün sıkılığını kontrol edip saydam ikinci gözkaşağını indirdi. "Hadi gidelim."

Abraxos kocaman başını "*Daha yeni gelmiştik,*" der gibi kaldırdı.

Manon doğu yakasına işaret etti. "Uçuş. Hemen."

Oflayan Abraxos sırtını Manon'a çevirip kıvrırırken deri eyeri parıldadı. "Ya? Hiç sanmıyorum," diye çıkıştı Manon. Ejderhanın yüzüne bakmak için etrafından dolandı. Tekrar yara işaret etti. "Uçacağız, seni tembel korkak."

Abraxos başını karnına gömüp kuyruğunu kendi etrafına sardı. Manon'ı işitemiyormuş gibi davranıyordu.

Manon hayatına mal olabileceğini bilse de ejderhanın burun deliklerini tutup gözlerini açmasını sağlayacak kadar sertçe çekti. "Kanatların sağlam. İnsanlar öyle dediler. Öyleyse uçabilirsin ve *uçacaksın da* çünkü ben uçmanı söylüyorum. Senin gibi işe yaramaz bir leşe dağ keçisi taşıyıp durdum ve beni küçük düşürürsen postundan kendime yeni bir deri palto yaparım." Manon yırtık ve lekeli kıvrık pelerini göstererek "Keçilerin sayesinde bu mahvoldu," dedi.

Abraxos başını çevirdi. Manon da ejderhanın burnunu bıraktı çünkü bırakmasa ejderhanın bu hareketiyle havaya savrulacaktı. Abraxos başını yere koyup gözlerini yumdu.

Bir şekilde bu Manon'a bir cezaydı. Sebebini bilmesine de.

Belki de binek olarak bir yem ejderha seçmekle aptallık ettiği için.

Kendi kendine mırıldanan Manon, Abraxos'un sırtındaki eyere baktı. Koşarak sıçrasa bile eyerin üzerine çıkamazdı. Fakat o eyere oturması ve uçması gerekiyordu yoksa... Yoksa büyükannesi Onüçler'i dağıtırdı.

Abraxos güneşin altında uzanmaya devam ediyordu. Bir kedi kadar uysaldı. "Aman ne savaşı yüreği."

Manon doğu yarına, eyere ve sarkan dizginlere baktı. Gemi ağzına ilk geçirdiklerinde Abraxos huysuzlanıp çırpınmış fakat artık gеме alışmıştı. En azından günde sadece bir bakıcının kafasını koparmaya çalışacak kadar.

Güneş hâlâ tepedeydi fakat yakında batmaya başlayacaktı ve o zaman Manon hapy yutacaktı. Olabilecek en kötü şekilde. Bundan hiç mi hiç şüphe yoktu.

"Sen kaşındın." Manon'ın Abraxos'a tek uyarısı bu sözler oldu. Hemen ardından koşarak sıçrayıp hayvanın kıcının üzerine indi. Ardından ejderhanın pullu sırtında eyere koştu. Öyle hızlı hareket etmişti ki bu esnada Abraxos'un ancak başını kaldıracak kadar zamanı olmuştu.

Abraxos silkinerek kalktı. Manon çizmeli ayaklarını üzengilere geçirip dizginleri tutarken ejderha bir tahta gibi kaskatıydı. "Uçuyoruz... Şimdi." Manon topuklarını ejderhanın iki yanına indirdi.

Muhtemelen mahmuzlar canını yakmış ya da onu şaşırtmıştı. Çünkü Abraxos dört ayağı üzerinde zıplamaya başlamıştı. Manon dizginleri elinden geldiğince sıkıca kavradı. "Yeter," diye bağırırken bir kolunu ejderhayı doğu yakasına yöneltmek için yana çekiyordu. "Yeter Abraxos."

Abraxos çırpınmaya devam ederken Manon eyerden düşmemek için bacaklarını ejderhanın bedenine tüm gücüyle yapıştırıyor, yarattığı hareketlerine uygun şekilde ters yönere eğiliyordu. Abraxos'un sıçramaları Manon'ı yerinden et-

meyince ejderha kanatlarını onu sırtından atmak ister gibi kaldırdı. “Sakın buna kalkışma,” diye gürledi Manon. Fakat Abraxos hâlâ dört dönüyor ve böğürüyordu.

“*Kes şunu.*” Beyni bir çingirak gibi kafatasının içinde oynayan Manon’ın dişleri birbirine öyle sert çarpıyordu ki dudağını delmesin diye köpek dişlerini içe çekmesi gerekti.

Fakat Abraxos tepinmeye devam etti. Çıldırılmış gibiydi. Doğudaki yara değil, batıdaki derin uçuruma doğru gidiyordu.

“Abraxos, *dur.*” Dosdoğru uçuruma doğru gidiyordu. Sonra taşlara çarpıp parçalanacaklardı.

Abraxos öylesine panik içinde, öylesine öfkeliydi ki Manon’ın sesi onun için rüzgârdaki bir yaprak hışırtısından farksızdı. Batı uçurumu önce ejderhanın köselemsi, alacalı kanatları aşağı yukarı hareket ettikçe Manon’ın bir sağında, bir solunda görünüp kayboluyordu. Uçurumun kenarına gitgide yaklaşan Abraxos’un kocaman pençeleri altında taşlar gıcırdıyor ve ufalanıyordu.

“*Abraxos...*” Fakat sonra ejderhanın bacağı kayaların üzerinde kaydı. Manon ejderhayla beraber ağır ağır baş aşağı devrilmeye başladı. Sonra Abraxos daha fazla tutunamaz oldu ve hızla düşmeye başladılar.

Manon yaklaşan ölümünü düşünecek halde değildi.

Eyere sıkıca tutunmakla meşguldü ve tüm dünya hızla dönüyor, rüzgâr tiz bir çığlık sesi çıkarıyordu. Belki de yarıdan aşağı hızla düşerlerken bu sesi Abraxos çıkarıyordu.

Manon'ın kasları kilitlendi ve titredi fakat kollarını yulara sımsıkı sardı. Abraxos'un yıpranmış bedeninin her dönüşünde Manon'ı hızla yaklaşan ölümden kurtaran tek şey yulardı.

Aşağıdaki ağaçlar şekillenmeye başladı. Aralarındaki sipsivri, rüzgârla yontulmuş kayalar da. Hızları gitgide artarken dağın sırtı gri ve beyaz bir karaltıdan ibaretti.

Belki de Abraxos'un bedeni çarpmanın şiddetini emer, Manon da kalkıp gidebilirdi.

Belki de aşağıdaki kayalar ikisinin bedenlerini de delip geçerci.

Belki Abraxos havada sırtüstü döner kayalarla ilk buluşan Manon'ın bedeni olurdu.

Manon nasıl öldüğünün, bedeninin öncelikle hangi parçasının kırıldığıнын farkına varmadan bir anda can vermeyi diledi. Düşüyorlardı. Sivri kayaların arasında akan küçük bir ırmak vardı.

Rüzgâr aşağıdan eserek ikisine çarpıyordu; bu cereyan Abraxos'u dik konuma getirmişti. Yine de dönüşleri ve düşüşleri devam ediyordu.

Kulakları rüzgârın ve hızla atan kalbinin sesiyle dolan Manon “Kanatlarını aç!” diye haykırdı. Abraxos’un kanatları açılmadı.

Irmağın suyu belirmeye başlamıştı ve Manon karanlığın kucağına gitmekten nasıl da nefret ettiğini ve bu çarpmadan, bu feci sondan kaçmanın imkânsız olduğunu anlamıştı... “Aç kanatlarını ve yüksel!” diye bağırdı.

Ağaçların üzerindeki çam kozalaklarını görebiliyordu. “Aç kanatlarını!” Karanlığa karşı son, cesaret veren bir savaş çığlığıydı bu.

Kulak tırmalayıcı tiz bir çığlıkla yanıtlanan bir savaş çığlığı. Abraxos kanatlarını açtı; yükselen hava akımını yakalayıp yerden giderek uzaklaşmaya başladı.

Manon’ın yüreği ağzına gelse de nihayet Abraxos kanat çırpıyor, ikisi yükseliyordu. Kanatlarını her çırpışında çıkan ses Manon’ın uzun ve sefil hayatı boyunca duyduğu en güzel sestti.

Bacaklarını karnına çeken Abraxos giderek yükseklerle kanat çırpıttı. Manon eyerinde öne abanmış, komşu dağın yamacından yukarı süzülürlerken Abraxos’un ılık postunu sıkıca tutuyordu. Dağın zirveleri havaya kalkmış eller gibi onları yakalamak için uzansa da Abraxos kanatlarını daha kuvvetli çırparak zirvelerin yanından uçtu. Manon onunla beraber bir öne, bir arkaya yatıyordu. Karla kaplı en yüksek zirvenin de yanından geçtikleri sırada bir kez bile nefes almadı. Abraxos neşesinden, öfkesinden ya da nedensizce avuçlar dolusu kar ve buz alıp aşağı bıraktı. Güneşin altında karlar ve buzlar yıldızlardan oluşan bir çizgi gibiydi.

Açık göğe çıktıklarında güneş göz kamaştırıyordu ve etraflarında sadece aşağılarındaki dağlar kadar büyük bulut-

lar vardı. Beyaz, mor ve mavi şatolar ve tapınaklar gibiydi bulutlar.

Bulutların arasına girdiklerinde, dengesini bulup yıldırım gibi hızlı bir hava akımını arkasına alıp bulutların arasından geçerken Abraxos'un attığı çığlık...

Manon, Abraxos'un bütün hayatını yeraltında geçirmesinin, zincirlenmesinin, dövölüp sakat bırakılmasının nasıl bir his olduğunu anlamamıştı. O ana kadar. O katıksız, coşkun neşe çığlığını işitene kadar.

O da benzer bir ses çıkardı; başını geriye, etraflarını saran bulutlara doğru attı.

Bir bulutlar denizinde yelken açmışlardı. Abraxos pençelerini bulutların arasında gezdirdi. Ardından rüzgârın şekillendirdiği, dik bir bulut demetine tırmanmaya başladı ve zirvesine ulaştıklarında Abraxos göğün soğuk yükseklerinde bir süre iki yana açık kanatlarını çırpmadan aşağı süzüldü. Bir an için dünyayı durdurarak.

Manon ise kendisini gören olmadığından, olsa da umurunda olmayacağından kollarını iki yana açtı ve serbest düşüşün tadını çıkardı. Şimdi rüzgâr kulaklarında ve kurumuş yüreğinin içinde bir şarkıydı.

Güneş arkalarında kalan ufukta belirirken gri gök ışıkla doluyordu. Kırmızı pelerine sarınmış Manon, Abraxos'un üzerinde oturuyordu. Bir süredir indirdiği ikinci gözkapağı yüzünden çevresini hafifçe bulanık görüyordu. Yine de kanyon geçişinin ağzında ejderhalarına binen Onüçler'e göz gezdirdi.

Altılı iki sıra oluşturmuşlardı. Asterin ve soluk mavi beneği, Manon'ın hemen arkasında ilk sıranın başındayken, Sorrel de ikinci sırayı yönetiyordu. Hepsisi de gözü açık ve tetikteydi; biraz da şaşkın. Abraxos'un hasarlı kanatları henüz dar Geçiş'te uçmaya hazır değildi. Bu yüzden arka kapıda buluşup ilk kanyon geçişine varana dek ejderhaları-

nı üç kilometre yürütmüşlerdi. Düzenli bir birliğin yapması gerektiği gibi sessizce ve sırayı bozmadan yürümüşlerdi.

Kanyonun ağız Abraxos'un sıçrayıp kolayca süzülebileceği kadar genişti. Kanatlarındaki yaralı kaslar ve zayıf noktalar –dayaktan hasar gören ve asla eskisi kadar güçlü olamayacak bölgeler– yüzünden kalkışlar sorun oluyordu.

Fakat Manon'ın bunu Onüçler'e açıklamasına gerek yoktu çünkü bu ne onları ilgilendiriyordu ne de onlara bir etkisi vardı.

Manon rüzgârın şekillendirdiği kanyonu oluşturan yarıklar ve kemerler labirentine bakıp “Bugünden Savaş Oyunları'na dek, her sabah burada buluşacağız ve kahvaltıya kadar antreman yapacağız,” dedi. “Öğleden sonra da diğer meclislerle birlikte ortak eğitimimiz var. Bundan kimseye bahsetmeyin.” Diğerleri Geçiş'i gerçekleştirirken Manon'ın Abraxos'u havalandırması için daha erken ayrılması gerekecekti.

“Yakın olmamamızı istiyorum. Adamların binekleri ayrı tutmak hakkında söyledikleri umurumda değil. Bırakın ejderhalar egemenlik mücadelesi versinler, didişsinler. Fakat uçarken bir zırh kadar sıkı olacaklar. Hiçbir boşluğa, öfkeye ya da iktidar saçmalıklarına yer olmayacak. Bu kanyonda ya birlikte uçacağız ya da hiç uçmayacağız.”

Manon her bir cadının ve ejderhanın gözlerinin içine baktı. Abraxos'un da aynısını yaptığını görüp şaşırdı. Abraxos cüssesinin eksikliğini sağlam iradesi, hızı ve çevikliğiyle kapatıyordu. Hava akımlarını Manon'dan bile önce seziyordu. “İşimiz bittiğinde, hayatta kalırsak, diğer yanda buluşup tekrar karşıya geçeceğiz. Ta ki geçişimiz mükemmel olana dek. Binekleriniz birbirlerine güvenmeyi ve emirlere itaat etmeyi öğrenecekler.” Rüzgâr Manon'ın yanaklarını öpüyordu. “Geride kalmayın,” demesiyle Abraxos kanyona dalış yaptı.

Sonraki hafta boyunca hiç ceset bulunmamış ve kurbanlarının içini boşaltan yaratığa dair hiçbir ize rastlamamışlardı. Yine de Rowan ona Güneş Tanrıçası'nın tapınağında art arda mumlar yaktırırken Celaena kendisini ayrıntılar üzerine kafa yormaktan alamıyordu. Artık istediğinde dönüşebildiğinden yeni görevi buydu: Çevredeki her şeye zarar vermeden bir tek mumu yakmak. Her defasında başarısız oluyor, ya pelerinini tutuşturuyor, ya harabelerde çatlaklar açıyor, ya birden içinden kopan büyüğü ağaçları ateşe veriyordu. Fakat Rowan'ın mum stoku tükenmek bilmiyordu. Böylece Celaena gözleri şaşkınlığa olana dek mumlara baktı durdu. Saatlerce ter döküyor, öfkesini bilemeye ve diğer türlü saçmalıklara odaklanıyor fakat mumlardan ufacık bir duman bile çıkaramıyordu. Sonunda ulaştığı tek şey sonu gelmez bir iştah oluyordu: Enerjisini emen büyüğü yüzünden Celaena ne bulursa yemeye başlamıştı.

Yağmur, yağmurla birlikte Emrys'in öykülerini dinleyen kalabalık geri dönmüştü. Celaena gece bulaşıklarını yıkarken hep Emrys'e kulak kesiliyor; savaşçı kadınlara, büyüğü hayvanlara, kurnaz büyücülere dair öyküleri, Wendlyn'in tüm efsanelerini dinliyordu. Rowan hâlâ şahin formunda

geliyordu. Bazı geceler Celaena arka kapının yanında otururken Rowan'ın biraz daha yakına geldiği de oluyordu.

Celaena lavabonun başında dikilmiş, son bakır tencere-leri ovuyordu. Sırtı ağrıyor, açlıktan midesi kazınıyordu. O ara Emrys akıllı bir kurdun ve büyülü bir ateş kuşunun öyküsünü anlatmayı bitirmişti. Bir sessizlik oldu. Ardından her zamanki gibi Emrys'ten eski öyküleri yeniden anlatması için Emrys'e rica edenler oldu. Celaena "Kraliçe Maeve'le ilgili öyküler biliyor musun?" diye sorduğunda kendisine doğru çevrilen başlara aldırış etmedi.

Ölüm... sessizliği.. Emrys'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Ardından hafifçe gülümseyip "Hem de çok," dedi. "Hangisini dinlemek istersin?"

"Bildiğin en eski öyküleri. Hepsini." Celaena bir kez daha teyzesiyle yüzleşecekse onun hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmesi iyi olabilirdi. Emrys, Celaena'nın kendi diyarına erişmemiş öyküler biliyor olabilirdi. Deri avcıları hakkındaki öyküler doğruysa, ölümsüz geyikler gerçekse... Belki Celaena önemli bilgiler edinebilirdi.

Bazı gergin bakışmalar olsa da nihayet Emrys "O halde en baştan başlayayım," dedi.

Celaena başını sallayıp keskin gözlü şahinin yakınında ki arka kapıya yaslanan her zamanki sandalyesine geçti. Rowan gagasını takırdatsa da Celaena omzunun üzerinden ona bakmaya cesaret edemedi. Bunun yerine koca bir ekmek somununa yumuldu.

"Uzun zaman önce, Wendlyn'in tahtında hiçbir ölümlü kralın oturmadığı zamanlarda periler hâlâ aramızdaydı. Bazıları iyi ve dürüst, kimi ufak tefek şeytanlıklar peşindeyken kimi de en karanlık geceden bile kötü ve karanlıktı. Fakat hepsine hükmedenler Maeve ve onun Mora ve Mab olarak bilinen iki kız kardeşiydi. Kurnaz Mora büyük bir şahin şekline girerdi -Rowan'ın ulu soyuydu bu- "Güzel Mab

bir kuğuya dönuşürdü. Karanlık Maeve'in haşarılığı ise tek bir forma sığmıyordu.”

Emrys, Celaena'nın büyük bir kısmını bildiğı öyküyü anlatıyordu: Mora ve Mab insan erkeklerine âşık olmuşlar ve ölümsüzlüklerinden feragat etmişlerdi. Bazıları Maeve'in ceza olarak onları sonsuz hayat lütfünden vazgeçmeye zorladığını söylüyordu. Bazıları ise sırf kız kardeşlerinden kaçabilmek için ölümsüzlükten vazgeçmeyi kendilerinin istediğini.

Celaena, Maeve'in kendisinin hiç biriyle birlikte olup olmadığını sorduğunda odaya yine o ölüm sessizliği çöktü. Emrys hayır yanıtını verdi. Fakat zamanın şafağında bir kez bir erkekle birlikte olmaya yaklaşmıştı Maeve. Söylentiye göre bir savaşçıyla. Adam zekâsı ve saf ruhuyla Maeve'in kalbini çalmıştı. Fakat uzun zaman önceki bir savaşta ölmüş ve Maeve'e vermeye niyetlendiğı yüzüğü kaybetmişti. O zamandan beri de Maeve savaşçılarını diğer tüm hizmetkârlarının üzerinde tutmuştu. Savaşçılar da bu yüzden onu sevmiş, Maeve'i kimsenin meydan okuyamadığı bir kraliçeye dönüştürmüşlerdi. Celaena, Rowan'ın bu sözler karşısında tüylerini kabartmasını beklese de şahin tünediğı yerde kımıldamadan ve sessizce durmaya devam etti.

Emrys gece olana dek Fey kraliçesi hakkında öyküler anlattı; istese dünyayı fethedebilecek fakat Doranelle'deki orman diyarında kalmayı yeğleyen, taş şehrini geniş bir ırmak havzasının kalbine diken, acımasız ve kurnaz bir hükümdar portresi çizdi.

Celaena ayrıntıları ayıklayıp hafızasına işledi; bir iki metre ötesinde tünemiş ve dağların ardında yaşayan ölümsüz canavarla kan yemini içmiş prensi düşünmemeye çalışıyordu. Bir öykü daha isteyeceğı sırada ağaçların arasındaki hareketi fark etti.

İri dağ kedisi ormanın ve yağmurun ıslattığı otların ara-

sından çıkıp dosdoğru kapılarına yöneldiğinde Celaena'nın yediği böğürtlen pastasının bir parçası boğazında kalacak oldu. Yağmur hayvanın altın rengi kürkünü karartmıştı ve gözleri meşalelerin ışığı altında parlıyordu. Muhafızlar onu görmemişler miydi? Malakai can kulağıyla dostunu dinliyordu. Celaena ağzını açıp diğerlerini uyarmak için haykıracakken birden durdu.

Muhafızlar her şeyi görmüşlerdi ve yaratığa saldırmamışlardı. Çünkü bu bir dağ kedisi değil...

Uzakta çakan bir şimşek olabilecek bir ışık parlamasıyla birlikte dağ kedisi uzun, geniş omuzlu bir erkeğe dönüştü. Adam açık kapıya doğru yürüdü. Rowan uçuşa geçti. Havada dönüşüp rahatça ayaklarının üzerine indikten sonra yağmurun içine yürüdü.

İki erkek Fey bir elleriyle kollarını dirseğe yakın bir noktadan kavrarken diğer elleriyle birbirlerinin sırtlarına vurdu. Hızlı ve etkili bir selamlaşma. Yağmur ve Emrys'in öyküsü Celaena'nın işitmesini güçleştiriyordu. Celaena ölümlü kulaklarına lanet edip elinden geldiğince iki Fey'in konuşmasına kulak kabarttı.

Altın saçlı yabancı "Altı haftadır seni arıyorum," dedi. Sesi güçlü fakat ruhsuz çıkıyordu. Aceleci değil; yorgun ve yılgın. "Vaughan senin doğu sınırında olduğunu Lorcan ise kıyıda filoyu teftiş ettiğini söyledi. Sonra da ikizler bana kraliçenin seninle buraya gelip yalnız döndüğünü söylediler. Ben de sezgilerimi dinleyip geldim ve..." Bir sürü laf geveliyordu ve kontrolsüz tavrı sert kasları ve bedenine bağlı silahlarıyla tezat içindeydi. Rowan gibi bir savaşçıydı fakat şaşırtıcı bir şekilde güzel yüzünde Rowan'ın sertliğinden eser yoktu.

Rowan bir elini diğer Fey'in omzuna koydu. "Neler olduğunu işittim Gavriel." Rowan'ın gizemli arkadaşlarından biri miydi bu? Emrys, Celaena'nın yanında olsa ve ona

Gavriel'in kim olduğunu söylese ne de iyi olurdu. Rowan, Celaena'ya beş arkadaşından çok az bahsetse de Rowan ve Gavriel'in iki tanıdıktan fazlası oldukları belliydi. Celaena bazen Rowan'ın kalenin dışında bir hayatı olduğunu unuttuyordu. Bu durum daha önce onu rahatsız etmemişti. Ne bunu anımsamasının neden birden kendisine sıkıntı verdiğinden ne de neden Rowan'ın hiç olmazsa kendisinin de orada olduğunu hissettirmeyişini, varlığını tanımayışını sorun etmeye başladığından emin olabildi.

Gavriel yüzünü ovuşturdu. Bir nefes almasıyla kaslı sırtı genişledi. "Biliyorum, belki istemeyeceksin ama..."

"Sadece bana ne istediğini söyle ve olmuş bil."

Gavriel'in gerginliği geçmiş gibiydi. Rowan onu bir başka kapıya götürdü. İkisi de doğaüstü, güçlü bir zarafetle hareket ediyordu. Sanki yağmur ikisinin yolunu açmak için ikiye ayrılıyordu. Rowan arkasına bile bakmadan gözden kayboldu.

Rowan gecenin geri kalanında geri gelmedi. İyiliği olmasa da merakı Celaena'ya Rowan'ın arkadaşının muhtemelen akşam yemeği de yemediğini fark ettirdi. En azından kimse mutfaktan yemek götürmemiş, Rowan da yemek getirilmesini istememişti. Öyleyse neden Celaena bir tepsiye güveç ve ekmek koyup götürmüyordu ki?

Ağır tepsiyi kalça hizasında dengeleyerek kapıyı çaldı. Mırıltılar kesildi ve bir an için aklına erkek Fey'in orada çok daha mahrem bir nedenden ötürü olabileceğini düşünüp utandı. Sonra biri öfkeyle "Ne var?" diye bağırınca Celaena kapıyı içeriye bakabileceği kadar araladı. "Belki yahni istersiniz diye düşündüm ve..."

"Eh, yabancı yarı çıplaktı. Rowan'ın çalışma masasının üzerinde sırtüstü uzanıyordu. Fakat Rowan giyinikti, onun önünde oturuyordu ve müthiş öfkeli görünüyordu. Evet, Celaena kesinlikle özel bir anı bölmüştü.

Hemen ardından Celaena yassılaştırılmış iğneleri; siyah boyayla dolu, kazan şeklindeki fıçıyı; mürekkep ve kanla ıslanmış çaputu ve yabancınnın sol göğsünden kaburgalarına ve kalça kemiğine kadar kıvrılarak inen bir dövmenin eskizini fark etti.

Rowan iğneyi indirip hissizce “Çık dışarı,” dedi. Gavriel başını kaldırdı; parlak mumların altında acıyla sırlanmış gözleri ortaya çıktı. Bu acının nedeni kalbinin ve göğüs kafesinin üzerine çizilen işaretler olmayabilirdi de. Rowan’ın dövmeleri gibi kadim dilde sözcüklerdi bunlar. Gavriel’in bedeninde zaten bunlardan çok sayıda vardı; çoğu eskimiş ve çeşitli yara izleriyle birbirlerinden ayrılmıştı.

Gözleri hâlâ dövmede, kanda, küçük, demir mürekkep hokkasında ve Rowan’ın ellerindeki, silahları kadar maharetle kullandığı araçlarda olan Celaena “Güveci istiyor musunuz?” diye sordu. Rowan kendi dövmelerini kendi mi yapmıştı acaba?

“Oraya bırak,” dedi Rowan. Celaena o an Rowan’ın bu olaydan dolayı kafasını ısırarak koparacağını anlamıştı. Yüzüne renk vermeyecek, ifadesiz bir maske kondurup tepsiyi yatağın üzerine bıraktı ve gerisingeri kapıya yürüdü.

“İşinizi böldüğüm için özür dilerim.” Dövmelerin amacı ne olursa olsun, birbirlerini ne kadar tanırlarsa tanısınlar Celaena’nın orada olmaya hakkı yoktu. Yabancınnın gözlerindeki acı Celaena’ya her şeyi yeterince belli ediyordu. Celaena o ifadeyi kendi yansımasında defalarca görmüştü. Gavriel’in dikkati kendisiyle Rowan arasında gidip geldi; burun delikleri şişmişti. Celaena’yı kokluyordu.

İşte şimdi oradan defolup gitme vakti gelmişti. Celaena “Üzgünüm,” deyip kapıyı arkasından kapattı.

Koridorda iki adım gitmişti ki kendisini tutamayıp taş duvara sırtını yasladı ve yüzünü ovuşturdu. Aptal. Rowan’ın eğitim dışında nelerle uğraştığını umursamakla, Rowan’ın

onu önemseyip o gece odasına erken çekileceği gibi basit bir ayrıntıdan bile haberdar etmeyi aklına getirebileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Bu düşünce canını yakıyordu. İtiraf etmek istemediği kadar çok hem de.

Ayaklarını sürüyerek odasına giderken Rowan'ın odasının kapısı ardına kadar açıldı. Neredeyse tutuşacakmış gibi duran Rowan hışımla koridora çıktı. Fakat onun bu öfkeli halini görmesi bile Celaena'nın pervasız ve aptalca hiddetini uyandırmaya yetmişti ve kendisini gitgide aşağı çeken karanlığı kucaklamaktansa öfkesine tutunmak Celaena'nın kolayına geldi. Rowan bağırmaya başlamadan "Para karşılığı mı yapıyorsun?" diye sordu.

Rowan'ın dişleri parıldadı. "Birincisi, bu seni hiç mi hiç ilgilendirmez. İkincisi ben asla o kadar alçalmam." Rowan'ın Celaena'ya bakışı onun *Celaena'nın mesleği* hakkında neler düşündüğünü tam olarak açık ediyordu.

"Beni tokatlasan daha iyi olabilir."

"Neyin yerine?"

"Bana sürekli nasıl işe yaramaz, berbat ve korkak biri olduğumu hatırlatman yerine. İnan bana ben bu işi kendi başıma gayet iyi beceriyorum zaten. Bu yüzden vur bana çünkü karşılıklı hakaretler etmekten çok yorulдум. Bir de, biliyor musun? Bana rahatsız edilmek istemediğini söylemeye bile tenezzül etmedin. Söyleseydin buraya asla gelmezdim. Geldiğim için de özür dilerim. Fakat beni aşağı katta bırakıp gittin."

Bu son sözleri söylemesi Celaena'nın içinin aniden panikle ve boğazını düğümleyen bir acıyla doldurdu. Bir kez daha "Beni bıraktın," dedi. Belki de sebep sadece içinde tekrar tekrar açılan o deliğin verdiği kör korkuydu. Fakat "Kimsem yok, kimsem," diye fısıldadı.

O ana dek bunu nasıl önemsedığının ve gerçek olmamasını nasıl da dilediğini fark etmemişti.

“Sana verebileceğim hiçbir şeyi yok,” diyen Rowan’ın yüzü hissiz ifadesini korudu. Hatta sertleşti. “Sana *vermek istediğim* hiçbir şey yok. Eğitim dışında neler yaptığımı sana açıklamam gerekmiyor. Neler çektiğin ya da hayatını nasıl şekillendirmek istediğin beni ilgilendirmiyor. Sızlanmaya ve kendine acımaya ne kadar erken son verirsen ben de senden o kadar çabuk kurtulurum. Benim için bir hiçsin, *umurumda bile değilsin.*”

Celaena’nın kulaklarında kükremeye dönen, cılız bir cınlama vardı. Onun altında ise aniden gelen bir uyuşukluk dalgası; görüşünü, duyuşunu ve hissedişini yitirdiği o tanıdık uyuşukluk hali. Celaena bunun neden olduğunu bilmiyordu. Çünkü kendisini Rowan’dan nefret etmeye öylesine odaklamıştı ki... Fakat hoş olurdu herhalde. Kendisi hakkındaki mutlak gerçeği bilen ve bunun için ondan nefret etmeyen bir kişinin olması.

Bu gerçekten, gerçekten hoş olurdu.

Celaena tek kelime daha etmeden uzaklaştı. Odasına attığı her adımla içinde yanan o titrek ışık zayıfladı.

Ve söndü.

Celaena yatağa çizmeleriyle kıvrıldığını anımsamıyordu. Uyandığında rüyalarını anımsamadığı gibi açlık ya da susuzluk da hissetmedi. Mutfağa girip kahvaltının hazırlanmasına yardımcı olurken başkalarına güçbelâ yanıt verebiliyordu. Dünya onun etrafında solgun renkler ve fısıltılar halinde dönerken Celaena hareketsizdi. Akıntıdaki bir kaya parçası gibi.

Kahvaltı bitti ve mutfağın sessizliğinde çatal bıçak seslerinin yerini insan sesleri aldı. Bir mırıltı: Malakai. Bir kahkaha: Emrys.

Emrys mutfak lavabosunun başında dikilen ve gözlerini dışarıdan ayırmayan Celaena'nın yanına gelip "Bak," dedi. "Bak, Malakai bana ne getirmiş."

Celaena altın kabzanın parıltısını fark edince Emrys'in elinde yeni bir bıçak tuttuğunu fark etti. Bu bir şaka olmaydı. Tanrılar Celaena'ya şaka yapıyor olmalıydılar. Ya da ondan gerçekten ama gerçekten nefret ediyorlardı.

Kabzanın üzerinde nilüfer desenleri vardı. Altında da bir ırmak dalgası gibi kıvrılan bir lacivert taşı. Emrys gülümüyor, gözleri parlıyordu. Fakat o bıçak, cilalanmış ve parlak altın...

Malakai masadan “Bunu güney kıtasındaki bir tüccardan aldım,” diye seslendi. Celaena ona bakmasa da sesinin tonundan gülümsediğini çıkarabiliyordu. “Ta Eyllwe’den gelmiş.”

Celaena’nın uyuşukluğu bir çatırtıyla kırıldı.

Bu öyle bir çatırtıydı ki Celaena çıkan sesi diğerlerinin işitmediğine şaşıtı.

Sonra çatırtının yerini bir çığlık aldı. Tiz ve kuvvetli; bir çaydanlığın ötüşü kadar, bir fırtına kadar, o sabah hizmetçinin Celaena’nın anne-babasının yatak odasına girip kızlarını cesetleri arasında yatar halde bulduğunda çıkardığı ses kadar yüksek bir çığlık.

Ses öyle yüksekti ki Celaena “Bana ne?” derken kendi sesini zor işitti. Sessiz çığlık diğer tüm sesleri boğduğundan kendi sesini yükseltti. Hızlı hızlı nefes alarak tekrar “Bana-ne?” diye yineledi.

Sessizlik. Sonra Luca odanın diğer ucundan “Elentiya, kabalaşma,” dedi.

Elentiya. Elentiya. *Yılmayan ruh.*

Yalanlar, yalanlar, *yalanlar*. Nehemia her konuda yalan söylemişti. Celaena’ya taktığı o aptalca isim hakkında, planları hakkında, istisnasız *her şey* hakkında. Ve artık *yoktu*. Celaena’ya ondan kalanlar sadece böyle yadigârlardı: Prensesin büyük bir gururla üzerinde taşıdığı silahların benzerleri. Nehemia artık yoktu ve geride ondan hiçbir şey kalmamıştı.

Tir tir titreyen Celaena bedeninin bir bez bebek gibi dikiş yerlerinden kopup döküleceği hissine kapıldı. Dönüp Emrys, Malakai ve Luca’ya “Umurumda bile değilsiniz,” diye tısladı. “Bıçağın umurumda değil. Öykülerinle ya da küçük krallığınla da ilgilenmiyorum.” Emrys’i bir bakışıyla olduğu yere mıhladı. Luca ve Malakai göz açıp kapayıncaya kadar yaşlı adamın önüne geçtiler; dişlerini gösteriyorlardı. *Güzel.*

Kendilerini tehdit altında hissetmeleri gerekiyordu da zaten. “Bu yüzden beni rahat bırakın. Tanrıların lanetlediği hayatlarınızı da kendinize saklayın ve *beni rahat bırakın*.”

Celaena şimdi bağıyor olsa da kafasının içindeki çılgınlığı boğamıyor, öfkesinden bileyip hiçbir şey çıkaramıyor, gözü hiçbir şey görmüyordu. Tek bildiği Nehemia’nın yalan söylediği idi ve dostunun bir zamanlar bir yemin ettiği idi... Bir yemin edip yemine sadık kalmadığıydı. Yeminini ezip geçtiği gibi göz göre göre gelen ölümüyle Celaena’nın yüreğini de ezip paramparça etmişti.

O an Celaena Emrys’in gözlerindeki yaşları gördü. Sebep ister keder ister acıma ya da öfke olsun Celaena’nın umurunda bile değildi. Luca ve Malakai hâlâ ikisinin arasında dikiliyor hafifçe hırılıyorlardı. Bir aile; onlar bağları kuvvetli bir aileydi. Celaena içlerinden birinin canını yaksa onu parçalarlardı.

Celaena alçak sesli, neşesiz bir kahkaha atıp üçünü süzdü. Emrys ortamı yumuşatmak için aklında her ne varsa onu söylemek için ağzını açtı.

Fakat Celaena bir ölü kahkaha daha atıp kapıdan çıktı.

Gavriel’in derisine savaşta ölenlerin isimlerini işlemekle ve savaşçının kaybettiği adamlarının öykülerini dinlemekle geçen bütün bir gecenin ardından Rowan onunla vedalaşıp mutfağın yolunu tuttu. Mutfığa vardığında orada bir kupaya ellerini dolamış, boş tezgâhta oturan yaşlı erkek yarı Fey dışında kimseyi bulamadı. Emrys ona baktı; gözleri parlıyordu ve... kederliydi.

Kız ortalarda yoktu ve kısa bir an için Rowan onun kaleden yine ayrılmış olmasını diledi. Böylece hiç olmazsa Rowan dün ettiği sözlerle yeniden yüzleşmek zorunda kalmazdı. Dışa açılan kapı açıktı; biri kapıyı hışımla çarparak açmış gibi. Kız muhtemelen o yöne gitmişti.

Rowan kapıya doğru bir adım attı; başıyla yaşlı erkeğe selam verdi. Fakat yarı Fey sadece onu süzüp sessizce “Ne yapıyorsun?” demekle yetindi.

“Ne?”

Emrys sesini yükseltmeden “O kıza,” dedi. “Ona ne yapıyorsun da buraya gözlerinde öyle bir boşlukla geliyor?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

Emrys’in dudakları ince bir çizgiye döndü. “Ona baktığında ne görüyorsun prens?”

Rowan sorunun yanıtını bilmiyordu. O günlerde hiçbir şeyi bildiği yoktu zaten. “Bu da seni ilgilendirmez.”

Emrys elini yıpranmış yüzünde gezdirdi. “Onun ağır ağır kayıp gittiğini görüyorum çünkü o çaresizce kendisine destek olacak birine ihtiyaç duyarken sen onu itiyorsun.”

“Benim ona ne gibi bir yararım olacağını anlamı...”

“Evalin Ashryver’in dostum olduğunu biliyor muydun? Bu mutfakta neredeyse bir yıl çalışmıştı; burada bizimle yaşamış, kraliçenizi diyarında yarı Feylere bir yer vermeye ikna etmek için mücadele etmişti. Bu krallıktan ayrıldığı son güne kadar haklarımız için mücadele etmişti... Sonraki yıllar boyunca da, denizin diğer yanındaki o canavarlar tarafından öldürülene dek. Bu yüzden biliyordum. O kıızı bu mutfığa getirdiğin anda onun Evalin’in kızı olduğunu anlamıştım. Yirmi beş yıl önce burada olanlarımız, biz hepimiz onun kim olduğunu fark ettik.”

Rowan pek sık şaşırırmazdı fakat... öylece Emrys’e baka-kaldı.

“Onun hiç ümidi yok prens. Yüreğinde hiç ümit kalmamış. Ona yardım et. Bunu onun için de yapma, temsil ettiği şey için yap; sen dâhil hepimize verebileceği şey için.”

Rowan ancak “Neymiş o?” diye sorabildi.

Emrys gözlerini Rowan’ın gözlerine çevirip fısıldadı. “Daha iyi bir dünya.”

* * *

Celaena yürüdükçe yürüdü Ta ki kendisini ağaçların çizgi halinde dizildiği, parlaklığı gün ortası güneşinin altında göz kamaştıran bir ırmak kenarında bulana dek. Uygun bir yer olduğunu düşündü ve kollarını kendisine dolayıp ırmağın yosunlu kenarında diz çöktü.

Onu hiçbir şey iyi edemezdi. Ve o... o...

Ağzından bir inilti çıktı; dudakları o kadar titriyordu ki sesi çıkmasın diye dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

Fakat ses boğazında, ciğerlerinde ve ağzındaydı. Nefes aldıkça da ağzından kaçırıyordu. Celaena sesi bir kez işittiğinde her şey dışarı döküldü; bedeni bu dışa akışın gücünden sızlayana dek.

Irmağın üzerindeki ışığın değiştiğini hayal meyal hissetti. İç çeken rüzgârın ıslak yanaklarını okşayışını da. Sonra bir kadının fısıltısını işitti. Ses öylesine alçaktı ki hayal gördüğünü sandı. *Neden ağlıyorsun Ateşyürek?*

Annesinin sesini işitmeyeli on yıl, on uzun yıl olmuştu. Fakat kendi sızlanmasının şiddetine rağmen annesinin sesini yanı başında diz çöküyormuş gibi berrak bir şekilde işitiyordu. *Ateşyürek... Neden ağlıyorsun?*

Celaena toprağa doğru fısıldadı. “Çünkü kayboldum ve doğru yolu bilmiyorum.”

Celaena’nın Nehemia’ya asla söyleyemediği de buydu; o on yıl boyunca Celaena eve dönüş yolundan emin olamamıştı çünkü geriye bir ev kalmamıştı.

Fırtına rüzgârları ve buz tenini döverken Celaena, Rowan’ın yanında oturduğunu fark etti. Bacaklarını uzatmış; avuçlarını geriye, yosunların arasına atmıştı. Celaena başını kaldırdı fakat parıldayan göle bakarken yüzünü silmeye gerek duymadı.

“Konuşmak ister misin?” diye sordu Rowan.

“Hayır.” Birkaç kez yutkunan Celaena cebinden bir men-

dil çıkarıp sümküdü. Aldığı her nefesle zihni daha da açı-
lıyordu.

Sessizce oturdular; gölün dalgalarının yosunlu kıyıya hafif hafif vuruşu ve yaprakların arasında dolaşan rüzgârdan başka ses çıkmıyordu. Sonra... “İyi. Çünkü yola çıkıyoruz.”

Pislik. Ona bu kadarını söyleyip “Nereye?” diye sordu.

Rowan’ın yüzünde kasvetli bir gülümseme belirdi. “Sanırım seni çözmeye başlıyorum Aelin Galathynius.”

Celaena sarp dağın dibindeki mağara ağzına bakıp nefes nefese “Cehennemin tüm yanan halkaları adına burada ne arıyoruz biz?” dedi.

Beş millik bir yürüyüş olmuştu. Yokuş yukarı. Üstelik Celaena’nın midesi neredeyse boştu.

Gri taşlarla bitişik ağaçlar bir noktaya kadar yokuş yukarı uzandıktan sonra Wendlyn ve Doranelle’i birbirinden ayıran zirveye doğru yükselen, likenle kaplı kayaların arasında gözden kayboluyordu. Nedense bu dev Celaena’nın ensesindeki tüyleri diken diken etmişti. Üstelik bunda dondurucu rüzgârın hiçbir etkisi yoktu.

Rowan mağaranın geniş ağzından içeri yürüdü. Soluk gri pelerini arkasında dalgalanıyordu. “Acele et.”

Pelerinine iyice sarıyan Celaena sendeleyerek Rowan’ın peşinden gitti. Bu kötüye işaretti, aslında korkunç bir işaretti çünkü o mağaranın içinde her ne varsa...

Celaena karanlığın içine doğru yürüdü; Rowan’ın saçlarına düşen ışığın parıltısını takip ediyor, gözlerini karanlığa alıştırmaya çalışıyordu. Zemin taşlıydı. Taşlar küçüktü ve düzleşmişti. Üzerlerinde küflenmiş silahlar, zırhlar ve giysiler vardı. Fakat görünürde hiç iskelet yoktu. Tanrılar adına, öyle soğuktu ki Celaena ağzından çıkan nefesi görebiliyordu, bir de...

“Bana hayal gördüğümü söyle.”

Rowan karanlığın içine uzanan, geniş, donmuş bir gölün kenarında durdu. Gölün ortasındaki bir battaniyenin üzerinde, bileklerinde buzun altında kalan zincirlerle bağlanmış Luca vardı.

Luca elini ikisini selamlamak için kaldırdığında zincirleri şıkırdadı. “Hiç gelmeyeceksiniz sandım. *Donuyorum*,” diye seslendi ve ellerini koltukaltlarına soktu. Çıkan ses mağaranın içinde yankılandı.

Gölü kaplayan kalın buz tabakası öyle saydamdı ki Celaena alttaki suyu ve suyun hiçbir canlının yaşamadığı dibindeki soluk taşları, uzun zaman önce ölmüş ağaçların köklerini andıran nesneleri görebiliyordu. Yer yer taşların altından bir kılıç ya da mızrak ucu seçiliyordu. “Burası da neresi?”

Rowan’ın yanıtı “Git getir onu,” oldu.

“Delirdin mi sen?”

Rowan, Celaena’ya onun gerçekten kaçığın teki olduğunu düşündüren bir gülümsemeyle karşılık verdi. Celaena buza doğru adım atsa da Rowan kaslı koluyla onun yolunu kapattı. “Diğer formunla.”

Luca ikisini ısıtmeye çalışmış gibi başını yana eğmişti. “O ne olduğumu bilmiyor,” diye mırıldandı Celaena.

“Yarı Feylerle dolu bir kalede yaşadın,” dedi Rowan. “Umursamayacaktır.”

Zaten o an Celaena’nın en önemsiz endişesi buydu. “Onu bu işin içine sokmaya nasıl cüret edersin?”

“Ona –ve Emrys’e– hakaret ettiğinde onu bu işin içine sen soktun. Hiç olmazsa onu oradan kurtarabilirsin.” Rowan göle doğru bir nefes verdi ve kıyıdaki buz önce eriyip sonra sertleşti. Kutsal tanrılar adına. Rowan bütün bir gölü dondurmıştı. *O kadar güçlü müydü?*

Luca “Umarım atıştırmalık bir şeyler getirmişsinizdir!” dedi. “Açlıktan ölüyorum. Acele et Elentiya. Rowan senin

bunu eğitiminin bir parçası olarak yapman gerektiğini söyledi...” Luca durmadan konuşmaya devam etti.

“Gücünü insan formundayken kontrol edebiliyor, onu uyku halinde tutabiliyorsun. Fakat dönüştüğün anda; tedirgin olduğunda, öfkeli olduğunda ya da korktuğunda; gücünün seni ne kadar korkuttuğunu anımsadığında büyün seni korumak için harekete geçiyor. Büyün o hislerin bir dış tehdit değil de *sen* olduğunu ayırt edemiyor. *Gerçekten* bir dış tehdit olduğunda, gücünden korktuğunu yeterince uzun bir süre unuttuğunda kontrol sende oluyor. Ya da en azından *belli bir düzeyde* kontrolün oluyor.” Rowan tekrar Celaena ve Luca arasında kalan buz tabakasına işaret etti. “Şimdi, onu kurtar.”

Celaena kontrolünü yitirirse, ateşi içinden boşanırsa... eh, ateş ve su birbirlerini dengelerdi, değil mi? “Başarısız olursam Luca’ya ne olacak?”

“Çok üşüyecek ve epeyce ıslanacak. Belki de ölecek.” Rowan’ın yüzündeki gülümseme Celaena’ya Rowan’ın onunla birlikte oğlanın da suyun dibini boylamasına göz yumacak kadar sadist olduğunu söylüyordu.

“Zincirler gerçekten gerekli miydi? Dosdoğru dibe çökecek.” Aptalca, mızırdanan bir panik Celaena’nın damarlarına dolmaya başlamıştı.

Celaena elini Luca’nın zincirlerinin anahtarlarını vermesi için Rowan’a uzattığında savaşçı başını iki yana salladı. “Kontrol anahtarımızdır. Ve odaklanmak. Gölün diğer yanına geç ve ikiniz de boğulmadan onu kurtarmanın bir yolunu bul.”

“Mistik saçmalıklar sayıklayan bir ustaymışsın gibi ders verme bana! Bu hayatımda yapmak zorunda kaldığım *en aptalca*...”

Rowan’ın yüzünde bir kurt sırırtışıyla “Acele et,” demesiyle buzun her yanından çatırtılar geldi. Sanki buz eriyordu.

Fakat içinden bir ses Celaena'ya Rowan'ın oğlanın boğulmasına göz yummayacağını söylese de geçen geceden sonra Celaena ona güvenemiyordu.

Celaena buza bir adım daha yaklaştı. "Sen *pisliğin* teki-sin." Luca güvenle yuvasına döndüğünde Celaena, Rowan'ın hayatını cehenneme çevirmenin yollarını arayacaktı. İçindeki tülü araladı ve hatları dönüşüme uğrarken hafif bir acı duymaya başladı.

Luca "Fey formunu görmeyi bekliyordum!" diye bağırdı. "Hepimiz bahse tutuşmuştuk..." Sonra konuştu da konuştu.

Celaena, Rowan'a sert bir bakış attı. Artık Fey gözleriyle çevresine baktığından Rowan'ın dövmesini tüm detaylarıyla görebiliyordu. "Senin gibilere cehennemde özel bir yer ayrıldığını bilmek beni rahatlatıyor."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Celaena ona son derece kaba bir el hareketi yapıp buzun üzerine çıktı.

Attığı her temkinli adımda başta küçük adımlar, gölün dibinin karanlığının kayıp silahları nasıl yuttuğunu görebiliyordu.

Luca nihayet çenesini kapatmıştı.

Celaena'nın nefesi ancak gölün taşlık kıyısını geçip suyun karanlık derinlerinin üzerinde ilerlemeye başladığında aksamaya başladı. Ayağını üzerinde kaydırduğu buz inliyordu.

Buz inledi, *çatladı* ve ayağının altından örümcek ağını andıran çatlaklar yayıldı. Celaena donakaldı; çatlaklar gitgide genişlerken bir budala gibi ağzını açıp izledi. Sonra ilerlemeye devam etti. Çizmelerinin altından bir başka çatırtı geldi. Buz hareket mi etmişti? Rowan'a "*Kes şunu*," diye tıslasa da arkasına bakmaya cesaret edemedi.

Büyüsü silkinerek uyanırken Celaena'nın bedeni ölü gibi hareketsizleşti. *Hayır*.

Fakat işte geliyor, içindeki boşlukları dolduruyordu.

Buz boğuk bir inilti çıkardı. Bunun tek anlamı soğuk ve ıslak bir şeyin çok yakında onunla buluşacağıydı. Celaena bir adım daha attı. Fakat sırf ona arkasında kalan buz her an çatlayıp parçalanacak gibi geldiği için. Şimdi terliyordu; büyü, ateş içini ısıtmaya başlamıştı.

“Elentiya?” dedi Luca. Celaena bir elini ona doğru uzattı; Luca’ya düşük çenesini kapamasını söyleyen sessiz bir jestti bu. Gözlerini yuman Celaena *nefes aldı*; çevresindeki soğuk havanın ciğerlerine dolduğunu ve içindeki güç kuyusunu dondurduğunu hayal etti. Büyüyü dondurduğunu. Adarlan’da bir ölüm tuzağı olan büyüü.

Celaena ellerini yumruk yaptı. Burada büyü bir ölüm tuzağı *değildi*. Bu ülkede gücünü kullanabilir, istediği forma dönüşebilirdi.

Buz çatırdamayı kesse de gitgide bulanıklaşıp incelmışti. Celaena ayaklarını kaydırmaya başladı; elinden geldiğince dengeli ve akıcı bir şekilde. Bir yandan bir melodi mırıldanıyordu; onu sakinleştiren bir senfoniden bir parça. Paniğini bastırmak için kendisini müziğin ritmine verdi.

Büyü ağır ağır hafiflerken, ateşi Celaena’nın her nefesinde kızarıp sönen bir kora döndü. Celaena büyüüne “*Güven-deyim,*” diye seslendi. Rowan haklıysa büyüünün alevlenmesi onu olası düşmanlardan korumak içindi...

Celaena’ya sekiz yaşındayken Orynth Kütüphanesi’nin yasaklanmasının nedeni büyüydü. Baş Akademisyen’in kendisine adap üzerine nutuk atmasına kızıp kazara kadim elyazmalarıyla dolu bütün bir kitaplığı yakmıştı. Olaydan ancak birkaç ay sonra, bir gün uyandığında büyüünün yok olduğunu görmek Celaena için hoş ve korkunç bir ferahlama olmuştu. Artık istediği kitabı –o çok sevdiği kitapları– eline alacak ve öfkelenince, yorulunca ya da heyecana kapılınca o kitabı küle çevirmekten endişe etmeyecekti.

Celaena Sardothien’in, o herkes kadar ölümlü Celaena’nın

bir oyun arkadaşını kazara yakmak, bir kâbus görüp yatak odasını tutuşturmak ya da bütün Orynth'i kül etmek gibi korkuları asla yoktu. Celaena, Aelin'in olmadığı her şeydi. Celaena'nın başarıları ölümden, işkenceden ve acıdan ibaret de olsa ölümlü hayatını kucaklamıştı.

"Elentiya?" Celaena bir süredir gözlerini buza diktiğini fark etti. Büyüsü yeniden kıvılcımlandı.

Bir şehri yakıp kül etmek. Melisande atasının ane-babasına ve amcasına bu korkuyu dile getirişine kulak misafiri olmuştu. Celaena'ya adamın bir ittifak anlaşması için orada olduğunu söyleseler de Celaena sonradan atasının asıl amacının *kendisi* hakkında bilgi toplamak olduğunu anlamıştı. Melisande'nin tahtında genç bir kraliçe vardı ve günün birinde Terrasen varisinin kendisi için nasıl bir tehdit oluşturabileceğini değerlendirmek istemişti. Aelin Galathynius'un bir savaş silahına dönüşüp dönüşmeyeceğini öğrenmek istemişti.

Buzun üzerinde bir sis tabakası oluştu ve bir çat sesi geldi. Celaena'nın büyüü içinden çıkmaya çalışıyor, Celaena'nın attığı her adımda tehditkâr bir şekilde çenelerini birbirine vuruyordu.

Rowan kıyıda "Artık kontrol *sende*," diye seslendi. "Onun efendisi *sensin*."

Celaena yolu yarılamıştı. Luca'ya doğru bir adım daha atmasıyla buz daha da çatladı. Luca'nın zincirleri şakırdadı; sabırsızlanmış mıydı yoksa korkuyor muydu?

Kontrol asla Celaena'da olmamıştı. Aelin değil Celaena'yken bile kontrolü bir illüzyondan ibaretti. İpleri hep başka efendilerin elinde olmuştu.

Rowan kıyıda yumuşak bir sesle "Kendi kaderinin efendisisin," dedi. Sanki Celaena'nın aklından neler geçtiğini tam olarak biliyordu.

Celaena mırıldanmaya devam etti; müzik hafızasından

giderek siliniyordu. Ve nasılsa...alev sessizleşmişti. Celaena bir adım attı; sonra bir adım daha. Damarlarında yanan güç asla yok olmayacaktı; o gücü dizginleyemezse birilerinin canını yakması gayet olasıydı.

Omzunun üzerinden Rowan'a kaşlarını çattı. Şimdi kıyı boyunca yürüyen Rowan göle düşen bazı kılıçları inceliyordu. Genellikle boş bakan gözlerinde muzaffer bir parıltı vardı. Yüzünü çevirip mağara duvarındaki küçük bir yarığa yaklaştı ve eliyle içini yokladı. Celaena yürümeye devam etti; su dolu uçurum derinleşiyordu. Celaena bir suikastçi olarak bedenine hükmetmişti. Ölümsüz gücüne hükmetmek ise bambaşka bir işti.

Celaena nihayet kendisine dokunabilecek kadar yakınına geldiğinde Luca'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hiçbir şeyi gizlemen gerekmez, anlıyorsun ya?" dedi. "Biz hepimiz senin dönüşebildiğini biliyorduk zaten. Ayrıca kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa söyleyeyim, Sten'in hayvan formu domuz. Utancından dönüşmüyor."

Celaena buna gülebilirdi; aslen iç organlarının aylardır içinde gömülü olan kahkaha sesini çıkarmak üzere gerildiğini hissetse de Luca'nın bileklerindeki zincirleri hatırladı. Büyü sessizleşmişti. Fakat şimdi... Celaena zincirleri eritip koparmalı mıydı yoksa -Luca'nın zincirleri beraberinde sürükleyeceği şekilde- zincirlerin uçlarının bağlı olduğu buzları mı eritmeliydi? Buzu seçerse... Eh, kontrolünü kaybederse ikisi de suyun dibini boyalayabilir ya da Luca'yı yakabilirdi. En iyi ihtimalle zincirlerin ucundaki kelepçelerin içindeki bileklerini yakabilir, en kötü ihtimalle kemiklerini eritebilirdi. Celaena'nın şansını buzda denemesi daha yerinde olacaktı.

"Şey," dedi Luca. "Birazdan birlikte bir şeyler yemeye gidebilirsek bana ettiğin tüm o korkunç sözleri affedeceğim. Burası berbat kokuyor." Luca'nın duyuları Celaena'nınki-

lerden daha keskin olmalıydı. Celaena'nın burnuna sadece hafif bir pas, küf ve çürük kokusu geliyordu.

Celaena niyet etmediği kadar sertçe "Yerinden kıpırda-
ma ve konuşmayı kes," dedi. Celaena, Rowan'ın zincirle-
ri dondurarak sabitlediği buzlara yaklaşıırken Luca sesini
kesti. Celaena elinden geldiğince dikkatle çömelip ağırlığını
eşit bir şekilde iki yana dağıttı.

Bir avucunu buza yaslayan Celaena suyun içinde sağa
solla sallanan zincire göz attı.

Sallanıyorsa bir akıntı olmalıydı. Bu da Rowan'ın ucu
sürekli dondurduğu anlamına geliyordu... Soğuk avucunu
ısıtırken kürk battaniyenin üzerinde yatan Luca'ya baktı.
Sonra tekrar zincirin bağlantı yerine doğru döndü. Buz kı-
rılırsa Celaena'nın Luca'yı yakalaması gerekecekti. Rowan
aklını kaçırmış olmalıydı.

Celaena art arda uzun nefesler alıp büyüünün sakinleş-
mesine, soğumasına ve sönmesine izin verdi. Ardından avu-
cunu buza yapıştırıp içinden bir parmak güç aldı; küçük,
yanan bir güç ipliği. Güç kolundan aşağı yürüyüp bileğinin
etrafında döndükten sonra avucuna yerleşti; teni ısınıyordu
ve buz... kıpkırmızı *parlıyordu*. İkisinin etrafındaki buzlar
kırılırken Luca ciyakladı.

Rowan kıyıda "Kontrol" diye bağırdı. Duvardaki ya-
rığın içinden sahipsiz bir kılıcı çekip çıkardı. Kılıcın altın
kabzası parıldıyordu. Celaena büyüünü öyle baskılıyordu
ki büyü boğuluyordu. Avucunun durduğu yerde küçük bir
delik açılrsa da delik diğer uca ulaşmamıştı. Zincirin kurtul-
masını sağlayacak kadar geniş değildi.

Celaena güce hükmedebilirdi. Yine kendisine hükmede-
bilirdi. İçindeki kuyu dolarken Celaena gücü geri itti. Sade-
ce seçtiği ipliği gücün içinden çekip almak, buza yöneltmek
ve ipliğin bir solucan gibi kıvrılarak soğuğu yiyip bitirme-
sini istiyordu... Bir metal takırtısı, bir tıslama geldi. Sonra

da... “Ah, tanrılara şükür,” diye inledi Luca. Zinciri oluşan delikten çıkardı.

Celaena güç ipliğini yeniden içine çekti. O kuyunun içine. Ve birden üşümeye başladı.

Luca bir kez daha “Lütfen yanında yiyecek bir şeyler getirdiğini söyle,” dedi.

“Bu yüzden mi buraya geldin? Rowan sana atıştırıcılık vermeyi mi vaat etti?”

“Büyüme çağında bir oğlanım ben.” Luca, Rowan’a bakıp irkildi. “Ayrıca ona hayır yanıtı verilmez.”

Evet, gerçekten de hiç kimse Rowan’a hayır demiyordu ve muhtemelen bu yüzden Rowan bu tür bir dolap çevirmesinin kabul edilebilir olacağını düşünmüştü. Celaena burnundan hava vererek iç geçirdi ve kendisinin oluşturduğu küçük deliğe baktı. Bir marifet, bir mucize. Ayağa kalkıp Luca’yı sahile geri çıkaracağı sırada buza bir kez daha baktı. Hayır, buza değil, buzun altındaki suya.

Dev bir kırmızı gözün dosdoğru ona baktığı suyun içine.

Celaena'nın ağzından çıkan sonraki dört sözcük öyle edepsizceydi ki Luca hayrete düştü. Devasa, zikzaklı bir çizgi tehditkâr bir şekilde kızıl gözün altında belirdiğinde Celaena yerinden kımıldamadı.

Luca'ya "Buzdan in, *hemen*," diye fısıldadı.

Çünkü o zikzaklı, beyaz çizgi... Dişlerdi bu. Kocaman, bir ısırıkta kol koparan cinsten dişler. Ve derinlerden Celaena'nın açtığı deliğe doğru yükseliyordu. Ortada hiç iskelet olmamasının, sadece bu mağaraya gelen budalaları kurtaramayan silahların olmasının nedeni de buydu.

Luca, Celaena'nın arkasından bakıp "Kutsal tanrılar," dedi. "Bu da *nesi*?"

"Çeneni kapat ve git," diye tısladı. Kıyıdaki Rowan'ın gözleri fal taşı gibi açılmış, dövmeyle kaplı yüzü gerilmişti. Gölün içinin boş olmadığını fark etmemişti.

"Hemen, Luca," diye gürledi Rowan. Kılıcını çekmişti ve diğer elinde yerden aldığı, hâlâ kınında duran kılıç vardı.

Yaratık hımbılca Celaena'ya ve Luca'ya doğru yüzüyordu. Meraklanmıştı. Celaena yaratığın gölün dibindeki taşlar kadar soluk, kıvrılan bedenini seçti. Hiç o kadar devasa, o kadar kadim bir şey görmemişti ve...o şeyi kendisinden sa-

dece ince bir buz tabakası ayırıyordu.

Luca titremeye başladı ve bronz teni soldu. Celaena'nın hızla ayaklanmasıyla buz gacırdadı. Luca'yı dirseğinden tutup "Aşağı bakma," dedi. İkisinin ayakları altındaki buz kalınlaşıp sertleşti; kıyıya uzanan bir patika oluşmuştu. Celaena oğlanı hafifçe itip ona "*Git*," diye bağırdı. Luca biraz ayaklarını sürerek biraz kayarak hızlıca kıyıya ilerlemeye başladı. Celaena, Luca'nın sırtını kollayabilmek için onu önden göndermişti. Tekrar aşağı baktı.

Pullu, devasa bir baş gözlerini ona dikmişti. Celaena haykırışını bastırdı. Bu bir ejderha değildi, bir yılan ya da balık da değildi. Hepsinin karışımıydı. Bir gözü yoktu; boş göz deliğinin etrafındaki deri yaralıydı. Buna ne sebep olmuş olabilirdi? Aşağıda, dağın karnında yüzen *daha beter* bir şey mi vardı? Tabii ya... Etrafı silahlarla çevrili bir gölde böyle silahsız olmazsa olur muydu hiç?

Rowan "*Daha hızlı*," diye bağırdı. Luca şimdiden kıyıya giden yolu yarılamıştı.

Celaena, Luca'ya benzer bir şekilde yürümeye başladı; koşarsa dik durabileceğine güvenemiyordu. Üçüncü adımını attığında kemik beyazı bir karaltı saldıran bir engerek gibi kıvrılarak derinlerden kopup geldi.

Uzun kuyruğun buza çarpmasıyla yer sarsıldı.

Celaena ayağa kalktı. Buz darbenin etkisiyle kalkarken bacaklarının bağı çözüldü. Ardından elleri ve dizlerinin üzerine düştü. Celaena kendisini korumak, çevresini yakmak ve düşmanlarını etkisiz hale getirmek isteyen büyüü baskıladı. Pullu ve boynuzlu baş ayaklarının dibindeki buza çarparken tökezleyerek yana çekildi.

Buzun yüzeyi sarsıldı. Bu kez yaratığın kuyruğu yüzeye daha yaklaşmıştı. Buz kırılıyordu. Rowan tüm konsantrasyonunu Celaena'yla kıyı arasındaki donmuş buz köprüsünü ayakta tutmaya adanmış gibiydi. Celaena soluk soluğa, gözü-

nü bir an bile yaratıktan ayırmadan “Silah,” dedi.

Rowan “Acele et,” diye bağırdı. Celaena başını kaldırdığında Rowan’ın bulduğu kılıcı buzun üzerinde kaydırarak ona doğru gönderdiğini gördü ve üzerine esen güçlü rüzgârı hissetti. Battaniyeyi üzerinden atan Luca ayaklarını sürüyerek koşar adımlarla ilerlemeye başlamıştı. Celaena altın kabızalı kılıcı eline alıp Luca’nın peşinden gitti. Kılıcın kabzasında tavuk yumurtası iriliğinde bir yakut vardı. Celaena’nın kınından çıkardığı kılıç kının eskiliğine rağmen kısa süre önce cilalanmış gibi parlıyordu. Bir şey kından buza düştü; sade, gösterişsiz bir altın yüzük. Celaena yüzüğü alıp cebine attı ve daha da hızlı koşmaya başladı. Bu sırada...

Buz tekrar kalktı. Dev kuyruğun çıkardığı *gürültü* Celaena’nın altında kımıldayan yüzey kadar korkutucuydu. Celaena bu kez düşmedi. Bir yandan kılıcı sıkıca kavrayarak topukları üzerinde çömeldi. Kılıcın dengesine ve güzelliğine hayran kalan Celaena, Luca’nın kayıp düştüğünü fark etti. Hızla oğlana ulaşip onu tuniğinin arkasından tutup kaldırdı ve buz tekrar tekrar sarsılırken onu sıkıca tuttu.

Buzun havaya kalkan kısmından aşağı atladıklarında Celaena ayaklarının altındaki soluk taşları gördü. Öyle rahatlamıştı ki neredeyse ağzından bir inilti çıkacaktı. Arkalarında kalan buz bir patlamayla parçalanırken soğuk sular üzerlerine yağdı ve...

Burun delikleri şişen Celaena durmadı. Devasa pençeler buza sürtünüp ardında dört derin çizgi bırakırken alnı terden parlayan Luca’yı bir an olsun Rowan’a doğru çekmeyi bırakmadı.

Oğlanı sürükledi. Son on metre... Beş metre... Ardından kıyıya, titrek bir nefes veren Rowan’ın yanına vardılar. Celaena arkasına döndüğünde kâbuslardan çıkmış bir şeyin buza tutunmaya çalıştığını gördü. Yaratığın tek, kırmızı gözü aklıktan delirmiş gibi bakıyor; devasa dişleri kurban-

larına vahşi ve soğuk bir ölüm vaat ediyordu. Rowan'ın iç çekişi kesildiğinde buz eridi ve yaratık suya düştü.

Yeniden karaya çıktığında yarattığı durduranın buz engeli olduğunu fark eden Celaena her an kusacakmış gibi duran Luca'yı tutup hızla mağaradan çıktı. O yaratığın suyun dışına çıkmasını önleyecek hiçbir engel yoktu ve Celaena'nın elindeki kılıç ona karşı ancak bir kürdan kadar etkili olurdu. Yaratığın karada ne kadar hızlı ilerlediğini kim bilebilirdi?

Celaena'nın taşlı patikadan aşağı sürükleyerek parlak ikinci güneşine çıkardığı Luca çeşitli tanrılara dualar edip duruyordu. Sisli ormana varana dek Celaena yarı kör bir şekilde ilerledi. Ağaçların bazılarına sadece şans eseri çarpmadan yokuş aşağı gitgide hızlanarak indiler ve...

Kayaları titreten bir kükreme kuşları havalandırıp yaprakları hışırdattı. Fakat bu bir zafer haykırışı değildi; öfke ve açlığın karıştığı bir haykırıştı. Sanki yaratık mağaranın kenarına varmış ve binlerce yıl suyun karanlık derinlerinde kalmasının ardından günışığına tahammül edememişti. İkisi yankılanan kükreyiştten kaçarak uzaklaşırken Celaena vakit gece olsa neler olacağını düşünmek bile istemiyordu. Gece çöktükten sonra neler olabileceğini de.

Bir süre sonra Rowan'ın arkalarında olduğunu sezdi. Fakat o sadece kaleye dönüş yolu boyunca soluk soluğa kalan ve küfreden, sorumluluğu altındaki genci düşünüyordu.

Mistear'd görününce Celaena, Luca'yı önden göndermeden önce ona bir tek şey söyledi: O mağarada olanlar hakkında kimseye tek kelime etmemesini. Çalılarının arasında kaybolan Luca'nın ayak seslerini işitmez olduğunda arkasına döndü.

Rowan orada dikiliyordu. Celaena gibi o da nefes nefese kalmıştı ve kılıcını kınına sokmuştu. Celaena yeni kılıcını

toprağa sapladı. Silahın kabzasındaki yakut günışığında parlıyordu.

Celaena “Seni öldüreceğim,” diye hırlayıp Rowan’ın üzerine atıldı.

Celaena Fey formundayken bile Rowan ondan hızlı ve güçlüydü. Kolayca yana çekilip saldırıyı savuşturdu. Yüzünü bir ağaca çarpması kalenin taş duvarlarına çarpmasına yeğ olsa da arada fazla da fark yoktu. Dişlerinin zangırdamasına rağmen Celaena dönüp bir kez daha Rowan’ın üzerine yürüdü. Şimdi Rowan yakınında dikilmiş, dişlerini gösteriyordu. Celaena’nın ceketinin önünden kavrayıp bir darbe indirdiği Rowan kaçamadı.

Ah, Rowan’ın yüzüne vurmak ne de hoş bir duyguydu. Celaena’nın elindeki kemikler çatlayıp zonklasa da.

Rowan hırlayarak Celaena’yı yere çaldı. Nefesi kesilen Celaena’nın burnundan akan kan boğazından aşağı indi. Rowan, Celaena’nın üzerine oturamadan Celaena bacaklarını ona dolayıp ölümsüz gücünü son damlasına kadar verdi. Böylece Rowan’ı yerine çiviledi. Fey savaşçısının gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüz ifadesinin nedeni sadece öfke ve şaşkınlık olabiliirdi.

Celaena, Rowan’a tekrar vurdu. Parmak eklemleri büyük bir acıyla zonkladı. Nefes nefese “Bir daha bir başkasını eğitime alet edersen...” deyip Rowan’ın dövmesine bir yumruk indirdi. “Bugün yaptığın gibi *herhangi birini* tehlikeye atarsan...” Celaena’nın burnundaki kan Rowan’ın yüzüne sıçradı. Celaena darbeleriyle döktüğü Rowan’ın kanının kendi kanıyla karışmasını memnuniyetle izledi. “Seni öldürürüm.” Sonra Celaena’nın elinin tersiyle indirdiği bir darbe daha geldi ve o an Celaena, Rowan’ın darbelere karşı koymadığını fark etti. “Kahrolası boğazını parçalayacağım.” Celaena köpek dişlerini gösterdi. “Anlıyor musun?”

Rowan başını çevirip kan tükürdü.

Celaena'nın kanı kaynıyordu. Öyle ki kendisine koyduğu tüm sınırlamaların duvarları kalkmıştı. Bu halini bastırmaya çalışmasıyla dikkati dağıldı ve bunun bedelini ağır ödedi. Rowan hareketlendi ve bir kez daha Celaena'yı altına aldı. Celaena, Rowan'ın yüzünü dağıtmıştı. Fakat "Ne istersem yaparım," diye gürleyen bu savaşçının umurunda değil gibiydi.

"İnsanları bu işe bulaştırmayacaksın!" diye haykırdı Celaena. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki kuşlar ötmeyi bıraktı. Rowan'ın altında çırpınıp onun bileklerine yapıştı. "Kimseyi!"

"Söyle neden Aelin?"

O kahrolası isim... Celaena tırnaklarını Rowan'ın bileklerine göndü. "Çünkü bu beni *hasta ediyor!*" Celaena boğulacak gibi oluyor, Nehemia'nın ölümünden beri uzak durduğu o korkunç gerçek serbest kalırken düzensiz nefesler alıyordu. "Ona yardım etmeyeceğimi söyledim, o da ölüme yürüdü. Çünkü ona göre..." Celaena bir kahkaha attı; korkunç, vahşice bir sestti bu. "Ölümünün beni harekete geçireceğini düşündü. Benim bir şekilde ondan daha fazlasını başarabileceğimi, ölüsünün dirisinden daha fazla fayda sağlayacağını düşündü. Ve yalan söyledi... *Her konuda.* Bana yalan söyledi çünkü korkağın tekiydin ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. Beni terk ettiği için ondan nefret ediyorum."

Rowan hâlâ Celaena'yı sıkıca yere yapıştırıyordu. Sıcak kanı Celaena'nın yüzüne damlıyordu.

Celaena söylemişti işte. Haftalardır içine attığı sözleri nihayet söylemişti. Öfkesi kıyıdan çekilen bir dalga gibi Celaena'nın içinden sızıp giderken Rowan onun bileklerini bıraktı. Celaena nefes nefese, "Lütfen," dedi. Yakarıyor fakat bunu sorun etmiyordu. "Lütfen bu işe başkalarını bulaştırma. Benden ne istersen yapacağım. Fakat benim kırmızı

çizgim bu. Başka her şey olur fakat bu olmaz.”

Nihayet Celaena'nın kollarını bıraktığında Rowan'ın gözlerinde okunmaz bir ifade vardı. Celaena tepesinde yükselen ağaç dallarına baktı. Rowan'ın önünde ağlamayacak, bunu bir kez daha yapmayacaktı.

Rowan geri çekildi. Şimdi aralarındaki boşluk elle tutulur bir nesne gibiydi. “O nasıl öldü?”

Celaena sırtındaki ıslaklığın içine işleyip kemiklerini üşütmesine göz yumdu. “Ortak bir tanıdığımızı amaçlarına ulaşabilmesi için onu öldürmesi gerektiğini düşünmeye yöneltti. O adam da bir suikastçı tuttu ve ben uzaklardayken onu öldürttü.”

Ah, Nehemia. Nehemia bunu budalaca bir ümit uğruna yapmış, ölümünün nasıl bir kayıp olacağını fark etmemişti. Oysa kusursuz Galan Ashryver'la ittifak kurup dünyayı kurtarabilir; taht da işe yarar bir varise kavuşmuş olurdu.

“O iki adama ne oldu?” Buz gibi soğuk bir soru.

“Suikastçıyı bulup öldürdüm ve bir ara sokakta lime lime doğradım. Onu tutan adama gelince...” Celaena'nın ellerindeki, giysilerindeki ve saçındaki kan; Chaol'un dehşet dolu bakışı. “Karnını deşip cesedini bir lağıma attım.”

Bu ikisi Celaena'nın yaptığı en kötü iki şeydi; katıksız nefret, intikam arzusu ve öfkeyle işlediği iki cinayet. Celaena, Rowan'ın kendisine nutuk atmasını beklese de savaşı sadece “Güzel,” dedi.

Celaena öyle şaşırmişti ki gözlerini Rowan'a çevirdi ve ona neler yaptığını fark etti. Yüzünün morarıp kanaması, ceket ve gömleğinin yırtılıp çamura bulanması bir yana; Rowan'ın kollarının Celaena'nın kavradığı kısımları yamış ve giysilerinin yanan yerlerinin altındaki teni kıpkırmızı kabarcıklar olmuştu.

Parmak izleri. Celaena, Rowan'ın sol kolundaki dövme-yi yakmış ve geride parmak izlerini bırakmıştı. Bir anda

ayaklanan Celaena'nın aklından diz çöküp aman dilemek bile geçiyordu.

Rowan'ın yanıkları müthiş acı veriyor olmalıydı. Yine de Celaena dillendirmediği için haftalardır duyularını puslandıran sözleri söylerken Rowan dişini sıkmış ve –darbelere, yanıklara– katlanmıştı. “Ben...çok üzgünüm,” diye söze girdi Celaena. Fakat Rowan bir elini kaldırarak onu susturdu.

“Değer verdiğin kişileri savunduğun için özür dilemezsin,” dedi Rowan.

Celaena, Rowan'dan alıp alabileceği en büyük özrün bu olduğunu düşündü. Başını salladı. Rowan bunu bir yanıt olarak kabul etti. Celaena “Kılıç bende kalsın,” dedi ve silahı topraktan çıkardı. Başka hiçbir yerde bundan iyi bir kılıç bulması zordu.

“Hak ettin o kılıcı.” Rowan bir süre sessiz kaldıktan sonra “Fakat bunu bir iyilik addet,” dedi. “Biz eğitimdeyken kılıcı süitinde bırak.”

Celaena bu konuda onunla tartışabilirdi fakat Rowan'dan gelen ikinci bir tavizdi bu. Celaena onun son yüzyılda hiç tavizde bulunup bulunmadığını merak ediyordu. Ya o şey karanlık çöktüğünde peşimizden kaleye gelirse?”

“Gelse bile duvarları aşamaz.” Celaena kaşlarını kaldırdınca Rowan “Kalenin etrafındaki taşlar düşmanları uzak tutmak için efsunlanmıştır. Büyüyü bile geçirmezler,” dedi.

“Ya.” İşte bu kaleye neden Mistward” dendiğini açıklıyordu. İkisi yürürken aralarına pek de hoş olmasa da huzurlu bir sessizlik çöktü. Celaena muzipçe “Biliyor musun?” dedi. “Eğitimimi verdiğin görevlerle ikinci berbat edişin oldu bu. Bunun seni bugüne kadarki eğitmenlerimin en kötüsü yaptığından gayet eminim.”

Rowan ona yan yan baktı. “Bunun dikkatini bu kadar

* Kaleyi isi sisi (mist) andıran ve büyüü engelleyen görünmez bir perdenin koruduğu kastedilmiş (ç.n.)

geç çekmesine şaşırdım.”

Celaena güldü ve ikisi kaleye yaklaşırken meşaleler ve mumlar onları eve buyur edermiş gibi yandı.

Rowan ve Celaena bitkin adımlarla mutfığa girdiğinde Emrys “Hiç böyle feci bir manzara görmemiştım,” diye tısladı. “İkinizin de her yeriniz kan, toprak ve yaprak içinde.”

Gerçekten de bir görenin dönüp tekrar bakacağı bir haldeydiler; ikisinin de şiş ve yara bere içindeki yüzlerine birbirlerinin kanı bulaşmıştı. Saçları darmadağındı ve Celaena hafifçe aksayarak yürüyordu. İki parmağının eklemleri çatlamıştı ve ne ara yaralandığını bilmediği dizi zonkliyordu.

Emrys tezgâhın üzerine sertçe iki kâse güveç bırakıp “Gece gündüz didişen sokak kedilerinden farkınız yok,” dedi. “İkiniz de yemeğinizi yiyin. Sonra da temizlenin. Eleniya, bu gece ve yarın mutfaktan izinlisin.” Celaena itiraz etmek için ağzını açmaya yeltense de yaşlı adam bir elini kaldırıp onu susturdu. “Kanın yiyeceklerin üzerine aksın istemiyorum. Faydadan çok zararın olur bu halde.” Acıyla yüzünü buruşturan Celaena bankta oturan Rowan’ın yanına külçe gibi yığıldı ve bacağındaki, yüzündeki ve kollarındaki acıya galiz küfürler savurdu. Bir de yanında oturan pisliğe. Emrys ona “Hazır başlamışken ağzını da temizle,” diye çıkıştı.

Luca ateşin yanına sokulmuştu. Gözlerini fal taşı gibi açarak parmağıyla boynunu kesermiş gibi yaptı. Sanki Celaena’yı bir konuda uyarmak istiyordu. Masanın diğer ucunda, yanında iki bitkin gözcüyle oturan Malakai bile kaşlarını kaldırmış Celaena’yı izliyordu.

Rowan çoktan masaya abanıp güvecine yumulmuştu. Celaena bir kez daha huzursuzca parmaklarını kulaklarına vuran Luca’ya baktı.

Celaena insan formuna dönmemişti. Ve... Eh, şimdi hepsi üzerindeki kana, kire ve yapraklara rağmen durumu fark etmişlerdi. Malakai, Celaena'yla göz göze geldiğinde Celaena ona meydan okur gibi baktı; ona herhangi bir söz söylemesi için *meydan okudu*. Fakat Malakai omuz silkip yemeğine döndü. Bu Celaena için pek de sürpriz olmamıştı. Celaena yahnisinden bir ısıklık aldı ve inlememek için kendisini tuttu. Sebep Fey duyuları mıydı yoksa o gün yahni ayrı bir lezzetli miydi?

Emrys ocağın başından onu izliyordu. Celaena ona da meydan okuyan bir bakış attı. Celaena bir kez daha elini o içindeki peçenin içinden geçirdi ve ağırlar içinde ölümlü formuna döndü. Fakat yaşlı adam ona ve Rowan'a bir ekmek somunu getirip "Kulaklarının sivri olup olmadığı ya da dişlerinin nasıl görüldüğü benim için hiçbir şey fark ettirmez," dedi. Sonra Rowan'a bakıp "Fakat," diye ekledi, "bu kez senin de birkaç yumruk almış olduğunu gördüğüme sevinmedim desem yalan olur."

Rowan başını kâsesinden hızla kaldırıncı Emrys ona bir kaşık doğrulttu. "Sizce birbirinizi pestiliniz çıkana kadar dövdüğünüz yetmedi mi artık?" Malakai kaskatı kesilse de Emrys "Bunun ne faydası var? Mutfağımızda gözcülerimizin yüzünü gördüklerinde ödlerinin patladığı bir bulaşıkçım olması dışında? Sizce her öğleden sonra birbirinize küfredip bağırmanızdan hoşlanıyor muyuz? Kullandığınız dil Wendlyn'deki tüm sütun kesilmesine neden olacak kadar fena," dedi.

Rowan başını eğip güvecine doğru bir şeyler mırıldandı.

Çok ama çok uzun zamandır ilk kez Celaena dudaklarının bir gülümsemeyle gerildiğini hissetti.

İşte o an Celaena yaşlı adamın yanına yürüyüp diz çöktü. Defalarca özür diledi. Emrys'ten, Luca'dan ve Malakai'dan. Özür diledi çünkü onlar bir özü hak etmişlerdi. Özüünü

kabul etseler de Emrys temkinli görünüyordu. Hatta incinmiş. Ona, hepsine söylediklerinin utancı epeyce bir süre Celaena'ya musallat olacaktı.

Her ne kadar midesinin ekşimesine, avuçlarının terlemesine neden olsa da ve hiç isim vermemiş olsalar da Emrys, Celaena'ya kendisinin ve diğer yaşlı Feylerin aslında kim olduğunu ve annesinin onlara yardım etmek için çalıştığını bildiklerini söylediklerinde pek de şaşırmamıştı. Onu asıl şaşırtan Rowan'ın lavabonun başına gelip akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamasına yardım etmesi oldu.

Huzurlu bir sessizlikte çalıştılar. Hâlâ Celaena'nın itiraf etmediği gerçekler; henüz keşfedemediği ve ifade edemediği lekeler vardı. Fakat belki de... Belki de bunları Rowan'a anlatacak cesareti kendisinde bulduğunda bu kez Rowan ona sırt çevirmeyecekti.

Luca masada neşeyle sırıtıyordu. Sırf o gülümsemeyi –o gün yaşanan olayların Luca'da kalıcı bir iz bırakmadığının kanıtı olan o gülümsemeyi– görmek Celaena'nın Emrys'e bakıp ona “Bugün bir macera yaşadık,” demesi için yeterli gelmişti.

Malakai kaşığını bırakıp “Dur tahmin edeyim,” dedi, “bunun çiftlik hayvanlarını deliye döndüren o kükreyle bir ilgisi var.”

Celaena gülümsemese de gözlerinin kenarında kırışıklıklar belirdi. “Size sormak istediğim bir yaratık var, yaşadığı yer...” dedi ve cümlesinin gerisini getirmesi için Rowan'a baktı.

“Çorak Dağ'ın altındaki göl,” dedi Rowan. Fakat “Emrys bu öyküyü bilemez, kimse bilemez.”

“Ben bir Öykücüyüm,” dedi Emrys. Rowan'a şömine rafının üzerindeki demir heykelciklerin bakışları kadar öfkeli bir bakış attı. “Bu da demek oluyor ki topladığım öyküler Fey ve insanların ağızlarından çıkmasa da kulaklarıma

ulaşır.” Masaya oturup ellerini önünde kavuşturdu. “Yıllar önce bir öykü işittim. Cambrian dağlarını aşip Maeve’in diyarına davetsiz girebileceğini sanan bir budaladan. Dönüş yolundaydı ve Maeve’in geçitlerdeki vahşi kurtlarının saldırısına uğramış, güçbelâ hayata tutunuyordu. Biz de onu buraya getirip şifacıları çağırttık.”

Malakai “Demek bu yüzden adamcağıza biraz olsun huzur vermedin,” diye mırıldandı. Yaşlı gözlerinin içi parıltıyan Emrys dostuna buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Yarası kötü iltihaplanmıştı. Bu yüzden ateşin etkisiyle sayıklıyor olabileceğini düşündüm. Fakat bana Çorak Dağ’ın tabanında bir mağara bulduğunu söyledi. Yağmur yağdığından ve hava soğuk olduğundan orada kamp kurmuş. Niyeti sabahın ilk ışıklarıyla yola devam etmiş. Sonra göldeki bir şeyin kendisini izlediği hissine kapılmış. Sonra içi geçmiş ve kıyıya vuran dalgaların sesiyle uyanmış; gölün ortasından kaynaklanan dalgaların. Ve ışığının hemen ötesinde, derinlerde yüzen bir şeyi fark etmiş. Gördüğü tüm hayvanlardan, tüm ağaçlardan iriymiş bu şey.”

“Ya, korkunç bir şeydi,” diye araya girdi Luca.

“Sen bize bugün Bas ve diğer izcilerle sınır devriyesinde olduğunu söylemiştin!” diye bağırdı Emrys. Ardından Rowan’a savaşçının bir sonraki yemeğine zehir koymayı düşünüyormuş gibi tehditkâr, sert bir bakış attı.

Emrys boğazını temizledi ve çok geçmeden düşünceli bir edayla gözlerini tekrar masaya dikti. “O gece o budala birçok şey öğrenmişti. Yaratık neredeyse dağın kendisi kadar yaşlıydı. Bir başka dünyada doğduğunu fakat tanrıların gözü üzerinde değilken bu dünyaya kaçtığını iddia ediyordu yaratık. Feyleri ve insanları avlayıp yemişti; ta ki çok güçlü bir Fey savaşçısı ona meydan okuyana dek. Savaşçı onu dize getirmeden önce –garezine ya da sırf eğlence olsun diye– yaratığın bir gözünü oymuş, onu lanetlemişti. O dağ ayakta

olduğu sürece yaratık onun altında yaşamaya mahkûm olacaktı.”

Başka bir diyardan bir yaratık. Acaba Valg savaşları sırasında mı dünyaya sızmıştı; iblislerin dilediklerince başka dünyalara geçiş kapıları açtıkları o zamanlarda mı? Bu ülkede yaşayan korkunç yaratıkların kaç Wyrđ anahtarları uğruna çok eskilerde yapılan savaşlar yüzünden buradaydı?

“Böylece yaratık dağın altındaki sualtı mağaralarının oluşturduğu labirenti mesken edinmiş. Bir adı yok zira çok uzun zamanlar önce hangi isimle anıldığını unutmuş. Ve onunla karşılaşanlar evlerine dönemiyor.”

Celaena kollarını ovuşturdu; parmak eklemlerinin gerilmesiyle acıyla yüzünü ekşitti. Rowan başını hafifçe yana eğmiş, dosdoğru Emrys’e bakıyordu. Rowan, Celaena’nın kendisini dinlediğinden emin olmak istiyormuş gibi ona bakıp “Yaratığın gözünü oyan savaşçı kimmiş?” diye sordu.

“Budala bilmiyordu; ne de canavar. Fakat savaşçı Fey dilinde konuşuyormuş; Kadim Dil’in artık kullanılmayan, neredeyse anlaşılamayan bir formu. Yaratık savaşçının parmağında altın bir yüzük olduğunu anımsasa da şeklini anımsamıyormuş.”

Celaena elini cebindeki yüzüğe atmamak ya da kapının kenarına bıraktığı, kabzasında muhtemelen yakut bile olmayan o mücevherin olduğu kılıcı eline almamak için kendisiyle mücadele etti. Fakat bu imkânsızdı; fazlaca büyük bir tesadüftü bu.

Rowan elini su bardağına uzatmasa Celaena yüzüğe bakma arzusuna yenik düşebilirdi. Rowan belli etmemişti ve Celaena diğerlerinin fark etmediğini düşünüyordu. Fakat ceketinin yeni sıyrıldığında Rowan’ın yüzü hafifçe bir acı ifadesiyle çarpıldı. Acısının nedeni kollarında Celaena’nın bıraktığı yanıklardı. Az önce şişen yaralar şimdi müthiş bir acı veriyor olmalıydı.

Emrys prenze dik dik baktı. “Daha fazla macera istemez.”

Rowan hiddetten patlayacak gibi duran Luca’ya baktı ve “Anlaştık,” dedi.

Emrys bu kadarıyla yetinmedi: “Artık kavga etmek de yok.”

Celaena’yla göz göze gelen Rowan’ın ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. “Deneriz.”

Emrys bile bunu kabul edilebilir bir yanıt olarak gördü.

Üzerine bir örs gibi çöken bitkinliğe rağmen Celaena bir türlü uyuyamıyordu. Yaratığı, kılıcı ve bir saat incelemesine rağmen kendisine hiçbir ipucu vermeyen yüzüğü düşünmeden edemiyordu. Bir de buzun üzerinde kararsızca da olsa sağladığı kontrolünü. Yine de tüm düşünceleri dönüp dolaşıp Rowan’a yaptıklarına, onu ne de kötü yaktığına bağlanıyordu.

Acıya dayanma gücü müthiş olmalı, diye düşündü Celaena. Yatağında dönüp soğuktan battaniyesi altında top gibi kıvrıldı. Merhem kutusuna baktı. *O yanıkları bir şifacıya göstermesi gerek.* Bir beş dakika daha bir sağa bir sola döndükten sonra çizmelerini giyip teneke merhem kutusunu aldı ve odadan çıktı. Muhtemelen Rowan yine canına okuyacaktı fakat kendisini suçlu hissettiği sürece gözüne uyku girmeyecekti. Tanrılar adına, *suçluluk* duyuyordu.

Kapıyı yavaşça çaldığında bir yanı Rowan’ın orada olmasını ümit ediyordu. Fakat “*Ne var?*” diye gürlediğini işitip irkildi. İçeri girdi.

Rowan’ın odasında hoş bir sıcaklık vardı. Her ne kadar biraz eski ve pejmürdeydi; özellikle de gri taş zeminin büyük bir bölümünü örten yıpranmış halılar. Geniş, dört direkli bir karyola alanın büyük bir kısmını kaplıyordu ve üzerindeki yatak hiç bozulmamıştı ve boştu. Rowan şöminenin karşısındaki çalışma masasında gömleğini çıkarmış oturuyor,

belli ki cesetlerin bulundukları noktaların işaretlendiği bir haritayı inceliyordu.

Rowan'ın gözleri öfkeyle parlarsa da Celaena ona aldırış etmeden savaşçının yüzünden boynuna, boynundan omuzlarına inen ve tüm sol kolunu parmak uçlarına kadar kapatan dövmeyle inceledi. O gün ormanda dövmeye adanmış bakmamıştı. Fakat şimdi güzel ve –Rowan'ın her iki bileğindeki kelepçe izlerini andıran yanıklar hariç– kesilmeden ilerleyen çizgileri hayranlıkla izliyordu.

“Ne istiyorsun?” dedi Rowan.

Celaena o ana dek Rowan'ın vücudunu da o kadar yakından incelememişti. Göğsü –gömleksiz epeyce gezindiğini düşündürecek kadar bronz göğsü– kaslarla ve kalın yara izleriyle kaplıydı. Dövüşlerden, savaşlardan ve ancak tanrıların bileceği nedenlerin geride bıraktığı izler. Rowan'ın bilemek için yüzyılları olduğu bir savaşçı bedeni.

Celaena merhemi ona uzattı. “Belki bundan isteyebilirsin diye düşündüm.”

Rowan bir eliyle merhem kutusunu alırken gözlerini Celaena'dan ayırmadı. “Bu yaraları hak ettim.”

“Yine de bu kendimi kötü hissedemeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Rowan kutuyu parmakları arasında defalarca çevirdi. Sağ göğsünün üzerinde iyice fena, upuzun bir yara izi vardı. Bu yara nereden kalmış olabilirdi? “Bu bir rüşvet mi?”

“Başıma ekşiyeceksen merhemi geri ver.” Celaena elini uzattı.

Fakat Rowan parmaklarını kutuya kenetledi ve kutuyu çalışma masasının üzerine bıraktı. “Kendini tedavi edebilirsin, biliyorsundur. Beni de. Öyle çok etkili bir şekilde değil fakat sende bu yetenek var.”

Celaena'nın bunu bildiği söylenebilirdi. Büyüsü bazen Celaena bilinçli bir şekilde istemese de onun yaralarını iyi-

leştiriyordu. “Mab’in soyundan aldığım bir su damlası bu.” Ateş ise babasının soyundan gelen bir lütuftu. “Annem...” –bu sözcük onu hasta etse de söylemesinin bir nedeni vardı– “bana büyümdeki bir damla suyun selametim olduğunu, beni koruduğunu söylerdi.” Rowan başını sallayınca Celaena ona bir itirafta bulundu: “Diğer şifacılar gibi bu gücü kullanmak istemiştim. Yani uzun zaman önce. Fakat bunu yapmama asla izin verilmedi. Dediler ki... Eh, bu güç bende çok kısıtlı olduğundan o kadar da faydalı olmazmış ve kraliçeler şifacı olmazlarmış.” Celaena konuşmayı kesmeliydi.

Nedense Rowan “Gidip uyu,” dediğinde Celaena’nın içine bir hüznün çöktü. “Yarın sabah mutfak sana yasaklandığına göre şafakta eğitim yapacağız.” Eh, Rowan’ı öyle yaktıktan sonra Celaena bu şekilde defedilmeyi kesinlikle hak etmişti. Bu yüzden arkasına döndü. Belki de dışarıdan kendisinin hissettiği kadar zavallı görünüyordu ki Rowan birden “Bekle, kapıyı kapat,” dedi.

Celaena ona itaat etti. Rowan ona oturması için izin vermediğinden ahşap kapıya yaslanıp bekledi. Rowan’ın sırtı hâlâ Celaena’ya dönüktü. Celaena, Rowan’ın derin bir nefes almasıyla genişleyip daralan sırt kaslarını izledi. Sonra bir nefes daha aldı. Sonra...

“Dostum öldüğünde kendime gelebilmem için çok uzun bir zaman geçti.”

Celaena ne diyeceğini hemen bilemedi. “Ne kadar oldu?”

“İki yüz üç yıl, yirmi yedi gün.” Rowan yüzüne, boynuna ve kollarına uzanan dövmeyle gösterdi. “Bu dövme neler olduğunun öyküsünü anlatıyor. Son nefesime kadar taşıyacağım utancın öyküsünü.”

Geçen gün gelen savaşçının gözlerinde de o boş bakış vardı... “Diğerleri de sana gelip kendi kederlerinin ve utançlarının dövmelerini yaptırıyorlar.”

“Gavriel güney dağlarındaki bir pusuda üç askerini kay-

betti. Adamlar katledildi. O ise hayatta kaldı. Savaşçı olduğu ilk günden beri bedenine komutasında can verenlerin isimlerini dövdürdü. Fakat suçun kimde olduğunun bu işaretlerin anlamıyla pek ilgisi yok.”

“Suç sende miydi?”

Rowan yavaşça döndü; bedenini tamamen çevirmese de Celaena’ya yan yan bakabileceği kadar. “Evet. Gençliğimde ben... kendimin ve soyumun adını yüceltmek için gaddar olabiliyordum. Maeve beni nereye sefere gönderse giderdim. Bir gün senin ırkımdan bir dişiyle birlikte oldum. Lyria’yla.” Rowan ismi neredeyse hürmetle söylemişti. “Doranelle’deki pazarda çiçek satardı. Maeve ilişkimizi onaylamasa da... dostunu bulduğunda bir başkasına yönelmen mümkün değildir. Lyria benimdi ve kimse aksini iddia edemezdi. Onunla birlikte olmam bana Maeve’in gözünden düşmeme mal oldu ve o günden sonra kendimi ispatlamak için büyük bir hırsla kapıldım. Böylece savaş kapıyı çaldığında Maeve bana kendimi tekrar ispatlamam için bir şans verdi. Ben de tek-lifini kabul ettim. Lyria gitmemem için bana yalvardı. Fakat çok kibirliydim ve yanlış yoldaydım; onu dağ evimizde bırakıp savaşa gittim. Onu yalnız bıraktım.” Rowan tekrar Celaena’ya baktı.

Beni bıraktın. Celaena, Rowan’a böyle söylemiş; Rowan da onun bu sözlerinin ardından öfke krizine tutulmuştu. Yüzyıllar öncesinin yaraları onu tıpkı Celaena’yı kendi geçmişinin tükettiği kadar acımasızca tüketiyordu.

“Aylarca evden uzak kaldım; budalaca peşinde koştuğum o zaferleri kazanarak. Sonra düşmanlarımızın gizlice, dağlardaki geçitleri kullanarak Doranelle’e girmeye çalıştıklarını haber aldık.” Celaena kendisini çok kötü hissediyordu. Rowan önce elini saçlarında, sonra tırnaklarını yüzünde gezdirdi. “Eve uçtum. Hiç uçmadığım kadar hızlı. Oraya vardığımda... Lyria’nın hamile olduğunu gördüm. Yine de

onu öldürmüşler, evimizi yakıp küle çevirmişlerdi. Dostunu kaybetmek öyle...” Rowan başını iki yana salladı. “Benlik duygumu, zaman ve mekân kavramlarını yitirmiştim. Hep-sini bulup öldürdüm; onun canını yakan tüm erkekleri. On-ları ağır ağır öldürdüm. Lyria hamileymiş; ondan ayrıldı-ğımдан beri. Fakat ben kendi aptalca amaçlarıma öylesine tutkundum ki bunu fark etmemiştim bile. Hamile dostumu yalnız bırakmışım.”

Celaena sesi titrese de “Onları öldürdükten sonra ne yap-tın?” diye sorabildi.

Rowan’ın yüzü sertti ve gözleri uzaklarda bir yerlere odaklanmıştı. “On yıl boyunca hiçbir şey yapmadım. Yok oldum. Delirdim. Deliliğin de ötesine geçtim. Hiçbir şey his-setmiyordum. Sadece... gittim. Dünyayı dolaştım, her iki for-mumda. Mevsimlerin geçişlerini bile fark etmeden. Sadece şahinim bana beslenmem gerektiğini yoksa öleceğimi söy-lediğinde yemek yedim. Ölümüne *göz yumacaktım* da sade-ce... Yapamadım işte...” Susup boğazını temizledi. “Bu halde sonsuza dek kalabilirdim fakat Maeve beni buldu. Yeterince yas tuttuğumu, bir prens ve komutan olarak görevimin ba-şına geçmem gerektiğini söyledi. Benim gibi bir avuç savaş-çıyla diyarı koruyacaktım. Lyria’nın ölüsünü bulduğumdan beri ilk kez birileriyle konuşuyordum. İlk kez ismimi işitiyor, anımsıyordum.”

“Demek Maeve’le gittin.”

“Hiçbir şeyim yoktu. Kimsem. O noktada Maeve’e hiz-met ederken ölebilir, böylelikle Lyria’yı tekrar görebilirdim. Böylece Doranelle’e döndüm ve utancımın öyküsünü derime dövdürdüm. Sonra Maeve’e kanım üzerine yemin ettim ve o günden beri ona hizmet ediyorum.”

“Öyle bir kaybın ardından nasıl kendini topladın?”

“Toplamadım. Uzunca bir süre toplayamadım. Sanırım hâlâ da... toplamış değilim. Bunu asla yapamayabilirim de.”

Dudaklarını sıkıca kenetleyen Celaena pencereye baktı.

“Fakat belki de,” dedi Rowan. Sesinin yumuşaklığı Celaena’nın gözlerini tekrar ona çevirdi. Rowan gülümsemese de gözlerinde soran bir bakış vardı. “Belki birlikte bir yolunu bulabiliriz.”

Rowan o gün olanlar için, dün olanlar için, hiçbir gün olanlar için özür dilemeyecekti. Celaena da ondan bunu istemeyecekti. Haftalarca gözlerini Rowan’a çevirdiğinde aslında bir yansımaya baktığını anlamışken bunu yapamazdı. Rowan’dan nefret ettiğine şaşmamalıydı.

“Sanırım,” dedi Celaena. Sesi fısıldar gibi çıkmıştı. “Bu çok hoşuma gider.”

Rowan bir elini Celaena’ya uzattı. “O halde, birlikte.”

Celaena onun yara izleriyle kaplı, nasırlı avucuna baktı. Sonra da kasvetle karışan bir ümidin yansıdığı, dövmeli yüzüne. Bir insanın özünün kötürüm kalmasının ne demek olduğunu anlayabilecek, *anlayan* biri, hâlâ o çukurun içinden ağır ağır tırmanan biri.

Belki de o çukurdan asla çıkamayacak, yeniden bir bütün olamayacaklardı fakat... “Birlikte,” dedi Celaena. Kendisine uzanan eli tuttu.

Ve içinin derinlerinde bir yerde bir kor parıldamaya başladı.

İKİNCİ KISIM
ATEŞİN VARISI

“Bu gece Yüzbaşı Westfall’la buluşmanız için gerekli hazırlıklar yapıldı mı?” Aedion, yüzbaşının ismini telaffuz ederken Ren Allsbrook’un tüylerinin diken diken olduğuna yemin edebilirdi.

Depodan bozma dairenin çatısının kenarında dikilen genç lordun yanında duran Aedion, Ren’in sesinin tonu üzerine düşündü ve içinde ona sert bir yanıt vermesini gerektirecek bir meydan okuma olmadığına hükmederek sadece başını salladı. Ardından dövüş bıçaklarından biriyle tırnaklarını temizlemeye devam etti.

Yaralı Ren günlerdir, yüzbaşı onu dairenin misafir odasına yerleştirdiğinden beri kendisini toplamaya çalışıyordu. Yaşlı adam ise kanepeyi tercih ettiğini söyleyip dairenin asıl yatak odasında yatmayı reddetmişti. Fakat Aedion daireye vardıklarında Murtaugh’un aklında neler olduğunu merak ediyordu. Dairenin sahibinin kim olduğundan –Celaena, Aelin ya da her ikisi– kuşkulandıysa bile hiç renk vermemişti.

Aedion afyon tavernasından beri Ren’i görmemişti ve o gün ne demeye zahmet edip daireye geldiğini kendisi de bilmiyordu. “Kendine kopuklardan bir şebeke kurmayı başarmışsın,” dedi. “Allsbrook Şatosu’nun azametli kulelerinden nerelere?”

Ren'in çenesi gerildi. "Sen de Orynth'in beyaz kulelerine bir hayli uzak düşmüşsün. Hepimiz aynı durumdayız." Bir esinti Ren'in dağınık saçlarını dalgalandırdı. "Sağ ol. O gece yardım ettiğin için."

Aedion havalı bir tavırla, Ren'e yüzünde hımbılca bir gülümsemeyle bakıp "Önemli bir şey değildi," dedi.

Aedion başka adamların, kendi adamlarının ona minnettarlık göstermelerine epey alıştı fakat bu kez... "Bana söylemen gerekirdi," dedi. Şehirde yanıp sönen altın renkli ışıkları izlerken yüzündeki sırtışı sildi. "Senin ve büyük-babanın bir eviniz olmadığını." Paraları da yoktu. Ren'in kılığının o kadar pejmürde olduğuna şaşmamak gerekirdi. Aedion'un o gece duyduğu utanç neredeyse kendisini boğacaktı. Son birkaç gündür de kendisine musallat oluyor, asabiyetini bileyip neredeyse ölümcül bir raddeye getiriyordu. Şato muhafızlarıyla gerginliğini üzerinden atmak istese de kralın adamlarıyla talim yapmasının daha da ters bir etkisi olmuştu.

Ren gergin bir sesle "Bunun ne önemi olduğunu anlamıyorum," dedi. Gurur Aedion'un anlayacağı bir histi. Ren'inki gibi bir gurur çok derindi ve Aedion'un Ren'in minnet sözcüklerini kabul etmesi ne denli zorsa, aczini itiraf etmek Ren'e o denli zor geliyordu. Ren "Büyü gücünü etkisiz kılan sihrin nasıl bozulacağını öğrenirsen bunu yapacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Evet. İleride bizi hangi savaşlar bekliyorsa, bunu yapmak bir fark yaratabilir."

"On yıl önce bir fark yaratmamıştı." Ren'in yüzü buzdan bir maske gibiydi. Aedion hatırladı. Ren'de büyü gücü neredeyse hiç yoktu. Fakat Ren'in iki ablası... Ortalık cehenneme döndüğünde kızlar uzakta, dağdaki okullarındaydılar. Orası bir büyü okuluydu.

Ren, Aedion'un düşüncelerini okuyormuş gibi "Askerler

bizi katliam meydanlarına sürüklediğinde annem ve babamla tam da bu nedenden ötürü alay etmişlerdi,” dedi. “Çünkü büyüleri olsa da kız kardeşlerimin okulu savunmasızdı; on bin askere karşı hiçbir şey yapamazlardı.”

“Üzgünüm,” dedi Aedion. Şimdilik, Aelin dönene dek elinden bundan ötesi gelmezdi.

Ren gözlerini ona dikti. “Terrasen’e geri dönmek...zor olacak. Benim için de, büyükbabam için de.” Konuşmakta zorlanır gibiydi. Ya da sadece birilerine bir şeyler anlatma fikriydi onu zorlayan. Fakat Aedion ona ihtiyacı olan zamanı tanıdı. Nihayet Ren “Artık yeterince medeni olduğumdan şüpheliyim. Bilemiyorum... Bir lord olabileceğimi bile sanmam. Halkım beni *lord* olarak görmek isterse... Büyükbabam bu göreve daha uygun fakat evlilik bağıyla bir Allsbrook ve liderlik etmek istemediğini söylüyor,” dedi.

Ya?.. Aedion durup düşünmeye başladı. Yanlış sözcük, yanlış tepki Ren’in sonsuza dek çenesini kapamasına neden olabilirdi. “Son on yıl boyunca hayatım savaş ve ölümden ibaret oldu. Herhalde sonraki on yılda da öyle olacak. Fakat barışa ulaşabileceğimiz bir gün gelecekse...” Tanrılar adına, o ne güzel bir sözcüktü. “Tuhaf bir geçiş dönemi yaşayacağız demektir. Ne pahasına olursa olsun Allsbrook halkının yıllarca Adarlan’ın hâkimiyetini sona erdirmek için mücadele eden ya da bu hayal uğruna yıllarını yoksulluk içinde geçiren bir lorda kucak açmaması için bir neden göremiyorum.”

Ren “Kötü şeyler yaptım,” dedi. “Kötü şeyler.” Aedion, Ren afyon tavernasının yerini tarif ettiğinden beri bundan zaten kuşkulanıyordu.

“Hepimiz yaptık,” dedi Aedion. *Aelin de yaptı.* Aedion’ın içinden bunu söylemek gelse de Ren’in, Murtaugh’un ya da başka hiç kimsenin henüz Aelin hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordu.

Ren gergince ve sessizce “Yüzbaşı Westfall hakkında ne

yapmayı planlıyorsun?” diye sorduğunda Aedion sohbetin çirkin bir mecraya kayacağını anladı.

“Şimdilik Yüzbaşı Westfall bana ve kraliçemize fayda sağlıyor.”

“Öyleyse fayda sağlamadığı an gelir gelmez...”

“Zamanı geldiğinde buna ben karar veririm; onu canlı bırakmak bizim için daha güvenli.” Ren ağzını açacak olunca Aedion “Böyle olmak zorunda,” diye ekledi. “Benim çalışma şeklim bu.” Yüzbaşının Ren’in hayatının kurtulmasına yardım edip ona kalacak bir yer vermesine rağmen.

“Kraliçemiz çalışma şeklin hakkında ne düşünecek acaba?”

Aedion onu görenin kaçmasına neden olacak türden, öfke dolu bir bakış attı. Fakat, Ren’in kendisinden pek de korkmadığının farkındaydı; neler görüp, nelere göğüs gerdiği ortadaydı. Aedion onun uğruna adam öldürdükten sonra ondan korkacak hali yoktu.

Aedion “Kraliçemiz zekiyse yapmam gerekeni yapmama ses etmez. Beni olduğum şey gibi, bir silah gibi kullanır.”

“Ya arkadaşın olmak isterse? Dostluğunu sakınır mısın ondan?”

“Ondan hiçbir şeyi sakınmam ben.”

“Ya kralın olmanı isterse?”

Aedion dişlerini sıktı. “Yeter.”

“Kral olmak istiyor musun?”

Aedion çatıda ayağa kalktı. “Tek istediğim,” diye hırladı, “halkımın özgür olması ve kraliçemizin tahtını geri alması.”

“Geyik boynuzu tahtı yaktılar Aedion. Oturacağı bir taht yok.”

“O zaman düşmanlarımdan kemiklerinden yeni bir taç yaparım.”

Ürperen, yaralarının kendisine rahatsızlık verdiği belli olan Ren de ayağa kalktı ve Aedion’la arasındaki mesafeyi

korudu. Korkmuyor olabilirdi fakat aptal da değildi. “Soruya yanıt ver. Kral olmak istiyor musun?”

“Benden bunu istese onu reddetmezdim.” Gerçek buydu.

“Bu bir yanıt değil.”

Aedion, Ren’in bu soruyu neden sorduğunu biliyordu. Aedion bile –birliğinden ve Ashryver ailesiyle bağlarından dolayı avantajlı konumdaki bir eş adayı olduğundan dolayı– kral *olabileceğinin* farkındaydı. Savaşçı bir kral düşmanların iki kez düşünmesi demektir. Daha krallıkları parçalanmadan önce bu tür söylentiler Aedion’ın kulağına gelmişti.

Aedion, Ren’in yüzüne doğru “Tek dileğim,” diye hırladı, “onu tekrar görmek. Tanrılar izin verirse sadece bir kez olsun görmek. Tanrılar bana onu bir kereden fazla görme fırsatını bahşederlerse de hayatımın her günü onlara şükranlarımı sunacağım. Fakat şimdilik sadece onu, gerçek olduğunu, hayatta kaldığını görmek için çabalıyorum. Bundan ötesi seni ilgilendirmez.”

Aedion kapıdan çıkıp aşağıdaki daireye yürürken Ren’in gözlerini üzerinde hissetti.

Taverna rotasyon bekleyen, Adarlan’a dönme hazırlığındaki askerlerle doluydu. İçerideki sıcak ve ter kokusunun pişman ettiği Chaol, Aedion bu işi yalnız yapsa memnun olurdu. Artık Aedion’la ikisinin *içki dostları* olduğunu gizlemek yersizdi. General herkes işitsin diye bağırırken askerler tezahürat yapıyorlardı.

“Rol yapacağımıza burunlarının dibinde buluşmak yeğdir, değil mi?” diye mırıldanırken lekeli ve ıslak masalarına Aedion’ın önünde –yerlere kadar– eğilen bir askerin ısmarladığı bir başka bedava içki kondu. Yara izli, bronz tenli asker “Kurt için,” dedi. Ardından silah arkadaşlarıyla dolu masasına döndü.

Aedion elindeki kupayla adamı selamladı. Karşılığında

bir tezahürat aldı ve gaddar sırtıtışının yapmacıklı bir yanı yoktu. Murtaugh'un sorgulamalarının faydalı olacağını düşündüğü askerleri bulmaları pek de uzun sürmemişti; büyü'nün kaynaklarından biri olabilecek noktalardan birinde görev yapan askerlerdi bunlar. Aedion doğru adamları ararken Chaol kendi görevleriyle –ki bunlardan biri de yerine geçecek bir aday belirlemektir– ve Anielle'e dönüşü için eşyasını hazırlamakla uğraşmıştı. O gün Rifthold'a gelişi için Anielle'e göndereceği eşya sandıklarının ilkinin ulaştıracak bir şirket arayacağını bahane etmiş, aradığını bulmuştu da. Kitaplarla dolu sandığı hisara vardığında annesinin ne yapacağını düşünmek bile istemiyordu.

Chaol şirin görünmeye çalışmadan "İşine bak," dedi.

Aedion kupasını havaya kaldırarak doğruldu. Hepsinin gözü ne zamandır üzerlerindeymiş gibi odadaki herkes bir anda sessizleşti.

"Askerler," dedi Aedion. Sesi aynı zamanda hem yüksek, hem yumuşak, ciddi ve saygılı çıkıyordu. Hâlâ havada tuttuğu kupasıyla olduğu yerde döndü. "Kanınız, yara izleriniz, kalkanlarınızda ve kılıçlarınızda açılan her çentik ve önünüzde yığılan her düşman için..." Kupayı daha da yukarı kaldıran Aedion başını öne eğdi. Altın saçları ışıktaki parlıyordu. "Verdikleriniz ve verecekleriniz için sizi selamlıyorum."

Kısa bir an için oda haykırışlarla doldu. Chaol, Aedion'ı asıl tehlikeli kılan şeyi gördü; o adamların gözlerinde onu bir tanrı yapan şeyi ve kralın onun küstahlığını –yüzük parmağında olsun ya da olmasın– neden sineye çektiğini.

Aedion şatosunda şarabını yudumlayan bir asilzade değildi. Çelik ve ter demektir Aedion; pis bir tavernada oturup onlarla aynı birayı içiyordu. Gerçek olsun ya da olmasın, adamlar onun kendilerini önemsedğine ve onlara kulak verdiğine inanıyorlardı. Aedion onların, eşlerinin ve kız kardeşlerinin isimlerini anımsadığında gurur duyuyorlar

ve Aedion'ın onları birer kardeş gibi gördüğünü düşündükçe geceleri daha rahat uyuyorlardı. Aedion onları kendileri için dövüşüp ölebileceğine inandırmıştı. Aslında onlar Aedion için dövüşüp ölecek olsa da.

Ve Chaol korkuyordu. Fakat kendisi için değil.

Aedion ve Aelin yeniden bir araya geldiklerinde olacaklardan korkuyordu. Çünkü insanların bakışlarını çevirip kulak vermesine neden olan o aynı kıvılcımı Celaena'da da görmüştü. Celaena'nın elinde Konsey Üyesi Mullison'ın başıyla bir konsey toplantısına dalıp Adarlan Kralı'na gülümseyişine; o odadaki herkesin Celaena'nın ruhundaki o karanlık fırtına karşısında büyülenip taş kesilişine şahit olmuştu. Her ikisi de ölümcül olan Celaena ve Aedion'un bir ordu kurmaları ve halklarını ateşlemeleri... İkisinin onun krallığına neler yapacağı düşüncesi ona korku veriyordu.

Çünkü hâlâ kendi krallığındaydı. Aelin için değil, Aedion için değil, Dorian için çalışıyordu. Ve tüm bunların onu bu denklemde nereye yerleştirdiğinden emin olamıyordu.

Aedion bankın üzerinde dikilip "Bir yarışma!" diye seslendi. Chaol, Aedion'ın o odadaki adamların yarısı tarafından selamlandığı ve şerefine kadeh kaldırıldığı, her birinin sırasını bekleyip kendi öyküsünü generale anlattığı o uzun mu uzun saat boyunca yerinden kıınıldamamıştı.

Aedion kendi düşmanlarının kendisine serenat yapmasından bıktığında Ashryver'in gözlerinde sıkıntılı bir bakış belirmiş, yarışma teklifini ortaya atmıştı. Chaol generalin bu ifadesinin ardındaki nedeni çok iyi biliyordu. Oradaki-lerin her birinden nefret etmesi, onların ise ona kul köle olmaları.

Birkaç kişi bağırarak içki içme yarışması yapmalarını önerdi. Fakat Aedion kupasını tekrar kaldırınca odaya sessizlik çöktü. "En uzağa seyahat edene bedava içki."

Banjali, Orynth, Melisande, Anielle ve Endovier isimlerini haykıranlar olsa da hemen ardından... “Hepiniz susun!” Yaşlıca, kır saçlı bir asker ayağa kalktı. “Hepiniz yenildiniz.” Kadehini generale kaldıran adam yeleşinden bir parşömen tomarı çıkardı. Görevinin sona erdiğini gösteren belgelerdi bunlar. “Noll’da beş yıl geçirdim.”

Tam isabet. Aedion eliyle masadaki bir kişilik boş yere vurdu. “Öyleyse bizimle iç dostum.” Odadakiler yeniden te-zahürata başladı.

Noll. Çöl Yarımadası’nın uzak ucunda, haritada bir benek.

Adam oturdu ve Aedion barmene parmağıyla işaret edemedi. Yabancı’nın önüne büyük bir bira bardağı konmuştu bile. “Noll demek?” dedi Aedion.

“Yirmi birinci alaydan Komutan Jensen, efendim.”

“Emrinde kaç adam vardı komutan?”

“İki bin. Geçen hafta hepimiz buraya geri gönderildik.” Jensen içkisini uzun uzun yudumladı. “Beş yıl ve bize öylece yol veriverdiler.” Yara izli, kalın parmaklarını şaklattı.

“Anladığımı kadarıyla majesteleri sizi önceden haberdar etmemiş?”

“Saygısızlık etmek istemem general... fakat kimse bize bir halt söylemedi. Bana sadece yeni kuvvetlerin geleceği ve artık bize ihtiyaç kalmadığı bildirildi.”

Chaol ağzını açmasa da Aedion’ın ona yapmasını söylediği gibi kulak kesilmişti.

“Neden? Sizi bir başka alaya katılmaya mı gönderiyor?”

“Henüz hiçbir haber yok. Yerimize kimin geleceğini bile söylemedi bize.”

Aedion sırtıttı. “Hiç olmazsa artık Noll’da değilsin.”

Jensen içkisinin içine göz gezdirse de Chaol adamın gözlerindeki kederi fark etmişti.

“Nasıl bir yerdi?” diye sordu Aedion. “Tabii biz bize konuşuyoruz burada.”

Jensen'ın gülümsemesi silinmişti. Aedion'a çevrilen gözlerinde ise hiç ışık yoktu. "Yanardağlar aktif. Bu yüzden hep karanlık. Küller her şeyi örtüyor, anlıyorsunuz ya. Ayrıca dumandan dolayı hep başımız ağrıyordu; adamlardan bazıları bu yüzden delirdi. Duman yüzünden burnumuzun kanadığı da oluyordu. Ayda bir kez yiyecek getirilirdi. Gemilerin dönem dönem erzak taşıyamadıkları zamanlarda bu süre daha da uzardı. Yerliler onları ne kadar tehdit etsek, ne kadar rüşvet versek de çölü geçmezlerdi."

"Neden? Tembelliklerinden mi?"

"Noll öyle büyük bir yer değil; sadece etrafına diktiğimiz kuleden ve kasabadan ibaret. Fakat yanardağlar kutsal görülüyordu ve söylentiye göre on yıl önce, belki daha da önce, sinde, anlaşılan biz... Tabii kastettiğim benim adamlarım değil çünkü o zamanlarda orada değildim... Neyse, söylentiye göre kral volkanlara bir alay asker gönderip tapınağı yağmalatmış." Jensen başını iki yana salladı. "Yerliler bu yüzden o dönemde Noll'da bile olmayan bizden bile nefret ediyorlardı. Noll Kulesi olaydan sonra inşa edilmişti ve yerliler kuleye de lanet okudular. Yani hedefte hep biz olduk."

Chaol sessizce "Kule mi?" diye sorunca Aedion kaşlarını çatarak ona baktı.

Jensen birasını uzun uzun içti. "O kuleye girmemize izin verilmiyordu bile."

"Deliren adamlar," dedi Aedion. Yüzünde yarım yamalak bir gülümseme vardı. "Tam olarak ne yaptılar?"

Gözlerine yeniden o kederli bakış yerleşen Jensen etrafına bakındı. Niyeti birilerinin onlara kulak kabartıp kabartmadığından emin olmak değildi. Bu sohbetten sıyrılmanın bir yolunu arıyor gibi bir hali vardı. Fakat sonra generale bakıp "Raporlarımıza göre onları öldürmüşüz general. Boğazlarına nişanlanan oklarla. Hızlı ve temiz bir ölüm. Fakat..." dedi.

Aedion öne eğildi. “Bu masadan tek kelime çıkmayacak.”

Jensen başını çok hafifçe salladı. “Oysa aslında biz okçularımızı hazır edene kadar deliren adamlar kendi kafataslarını parçaladılar. Her defasında, ağrıyı kafalarının içinden atamıyormuşlar gibi.”

“Celaena, Kaltain ve Roland’ın baş ağrılarından şikâyet ettiklerini öne sürmüştü. Kralın büyüünün, o korkunç gücün üzerlerinde kullanılmasının sonucuydu bu. Ayrıca Celaena, Chaol’a şatonun altındaki gizli zindanları keşfettiğinde başına müthiş bir ağrının girdiğini söylemişti. O zindanların çıktığı yer ise...”

“Şu kule. Oraya girmenize hiç izin verilmiyordu demek?” Chaol, Aedion’ın öfkeli, uyaran bakışını görmezlikten geldi.

“Hiç kapısı yoktu. Bize hep dekoratif amaçlı bir yapıymış gibi gelirdi. Fakat o kuleden nefret ederdim; hepimiz ederdik. O çirkin kara taştan.”

Tıpkı cam şatodaki saat kulesi gibiydi. Neredeyse aynı zamanda, olsa olsa birkaç yıl önce inşa edilmişti. Aedion sözcükleri uzatarak “Ne diye öyle bir şey yapma gereği duyular ki?” dedi. “Bana sorarsan kaynakları heba etmek bu.”

Adamın gözlerinde hâlâ karanlık gölgeler dolaşıyordu; Chaol’un sormaya cesaret edemediği öykülerle doluydu gözleri. Komutan bardağındaki içkiyi bitirip ayağa kalktı. “Ne diye Noll’a, Amarothe’a asker göndermeye gerek duyular bilmiyorum. Bazen adamlarımıza Batı Denizi boyunca, kuleler arasında mesajlar taşıtırdık. Orada ne halt ettiğimizi bilmiyorduk bile. Savaşacak kimse yoktu oralarda.”

Amaroth. Bu ileri karakol Murtaugh’a göre büyüü ortadan kaldıran büyüünün olası kaynak noktalarından biriydi. Noll’un kuzeyinde kalıyordu. Rifthold’a da aynı uzaklıktaydı. Siyah taştan üç kule; üçünün bulunduğu noktalardan uzanan çizgiler bir eşkenar üçgen oluşturunuyordu. Demek ki bu da yapılan büyüünün bir parçasıydı.

Chaol parmağını bardağının ağzında gezdirdi. Dorian'ı bunların dışında tutmaya, onu rahat bırakmaya yeminliydi...

Bu teoriyi sınamasının bir yolu olmadığı gibi o saat kulesine yaklaşmayı hiç istemiyordu. Fakat belki de teori küçük ölçekte sınanabilirdi. Kralın neler yaptığına dair düşüncelerinde haklı olup olmadıklarını görmek için. Bu da demek oluyordu ki...

Chaol'un Dorian'a ihtiyacı vardı.

Manon ve Onüçler'inin eğitimi iki hafta sürdü. Kanyon uçuşlarının hepsinde birlik olarak ustalaşmak için gün doğmadan uyandıkları iki hafta. Bedenlerinde çizikler, uzuvlarında burkulmaların olduğu, inişlerde ölümün kıyısına geldikleri, ejderhalarının didiştği ya da sadece aptalca hesap hataları yaptıkları iki hafta.

Fakat yavaş yavaş içgüdülerini geliştiriyorlardı; sadece bir savaş birliği olarak değil tek tek biniciler ve binekler olarak da. Manon bineklerin dağda bulunan tadı kötü etleri yemeleri fikrinden hazzetmediğinden günde iki kez dağ keçisi avlıyor, hayvanların üzerine çullanıp dağ yamaçlarından aşağı düşüyorlardı. Çok geçmeden cadılar da keçileri yemeye başladılar. Dağ geçitlerinde çabucak ateşler yakıp kahvaltılarını ve akşam yemeklerini yiyorlardı. Manon hiçbirinin –ne bineklerin ne de binicilerin– kralın adamlarının onlara verdikleri yiyeceklerden bir ısırık bile almalarını ya da adamların tadına bakmalarını istemiyordu. Bir şeyin tadı ve kokusu tuhafsa, onda bir tuhafılık olması yüksek bir olasılıktı.

Manon sebebin taze et mi yoksa ek dersler mi olduğunu bilmesede Onüçler diğer tüm cadılar meclislerini geride bırakmaya başlamışlardı. Öyle ki Sarıbacaklar gelip

Onüçler'in derslerini izledikleri zaman Manon Onüçler'ine en iyi performanslarını sergilememelerini söyledi.

Abraxos hâlâ sorun çıkarıyordu. Manon onunla Geçiş'i aşmaya cesaret edemiyordu. Ejderha biraz daha güçlense de çok da iyi durumda değildi; en azından dar geçitteki derin yarığın üzerinden uçmaya cesaret edecek kadar. Manon Onüçler odasında toplanıp kendi uçuşları hakkındaki notlarını karşılaştırırken hep bu konuya kafa yoruyordu. Onüçler ejderhalarına nasıl yana yatacaklarını, kalkış yapacaklarını ya da hoş manevralar gerçekleştireceklerini göstermek için ellerini kullanırlarken demir tırnakları parılıyordu.

Tüm heyecanlarına karşın bitkin düşmüşlerdi. Kibirli Mavikanlılar bile sinirlerine hâkim olmakta zorlanıyorlardı ve Manon defalarca kavgaları ayırmak zorunda kalmıştı.

Manon boş zamanlarında Abraxos'u görüyor; ejderhanın demir pençelerini ve dişlerini gözden geçiriyor, herkes kulübelerinde uyurken onu fazladan uçuşlara çıkarıyordu. Abraxos'un mümkün olduğunca çok eğitim yapması gerekiyordu ve Manon ertesi gün kalkmakta zorlansa da gecenin sessizliği ve durgunluğu, gümüşü dağ zirveleri ve tepesinde uzanan yıldızlar denizi hoşuna gidiyordu.

Bu yüzden Manon büyükannesinin öfkesini göze alarak Siyahgagalar için iki gün izin aldı. Büyükannesini dinlenmezlerse yemekhanede savaş çıkacağını ve kralın ejderhalarını savaşa sürmek için kullanacağı hava süvarilerinden eser kalmayacağını söyledi.

Uyumak, yemek yemek ve sadece dağdaki adamların karşılayabileceği ihtiyaçlarını gidermek için iki günü vardı. Onüçler'in çoğunun yaptığı bir şeydi bu. Manon, Vesta'nın, Lin'in, Asterin'in ve iblis ikizlerin köprünün diğer yanına geçtiklerini görmüştü.

Ne o gün ne de ertesi gün Manon'a uyku haramdı. Yemek de. Erkeklerle sevişmek de.

Hayır, Abraxos'u Ruhnn Dağları'na götürecekti.

Abraxos çoktan eyerlenmişti ve Manon Rüzgârın Satırı'nı üzerine bindiği ejderhanın sırtına güzelce bağladı. Eyer heybeleri Manon'ın arkasında beklenmedik bir yükü ve aklının bir köşesine Onüçler'e ve geri kalan meclislere heybelerle de eğitim yaptırması gerektiğini not etti. Bir ordu olacaklarsa çoğu asker gibi erzaklarını taşıyacaklardı. Ayrıca ağırlıklarla eğitim yapmak yüksüz oldukları zamanlarda daha hızlı uçmalarını sağlayacaktı.

Manon arka kapıların önüne vardığında Denetçi "Seni gitmemeye ikna edemeyeceğimden emin misin?" dedi. "Sen de benim kadar söylentileri biliyorsun. Bu yaptığının bir bedeli olacak."

"Abraxos'un kanatları zayıf ve şu ana dek güçlendirmek için ne yapsak kâr etmedi," dedi Manon. "Kanatları ancak o ipekle yamarsam rüzgâra direnir. Yakınlarda hiç pazar görmediğim için de sanırım dosdoğru kaynağına gitmem gerekecek."

Denetçi gri göğe bakıp "Uçuş için kötü bir gün, fırtına yaklaşıyor," dedi.

"Başka günüm olmayacak." Manon bunu söylerken bile içinden Onüçler'i fırtınada uçuşa çıkarsa ne de iyi olacağını düşünüyordu; fırtınalı havada uçuş eğitimi olurdu bu.

"Dikkatli ol ve seninle pazarlık ettiklerinde iyi düşün."

"Tavsiyene ihtiyacım olsa senden isterdim ölümlü," dedi Manon. Fakat adam haklıydı.

Yine de Manon, Abraxos'u kapılardan geçirip her zamanki kalkış noktalarına götürdü. O gün uçacak uzun bir yolları vardı. Ta Ruhnn Dağları'nın eteklerine kadar.

Örümcek ipeği bulmaya gidecekti. Ve bu ipeği ören, at cüssesinde, zehirleri ölümcül Stygia örümceklerini bulmaya.

* * *

Manon ve Abraxos Ruhnın Dağları'nın en batısında kalan çıkıntısına ulaştıklarında fırtına koptu. Manon yüzüne çarpan ve kat kat giysilerini ıslatan buz gibi soğuk yağmur damlalarının ötesinde dağların alçaklarında süzülen ve aşağıdaki kül grisi, zikzaklı labirentin büyük bir kısmını örten sisi görebiliyordu.

Rüzgârlar çıkıp etraflarında şimşekler çakmaya başladığında Manon, Abraxos'u gözüne çarpan tek açıklığa indir-di. Fırtına dinene dek bekleyecek, ardından göğe yükselip örümcekleri bulana dek alanı tarayacaktı. Ya da en azından yerleri hakkında ipuçlarına ulaşmayı –kemikleri takip ederek– umuyordu.

Fakat fırtına dinmek bilmedi ve Abraxos bir dağın yamacına sığınsa da bu ikisini fırtınadan korumaya yetmedi. Manon bir ateş bile yakmasını imkânsız kılan, buz gibi yağmurdansa karı tercih ederdi.

Fırtına yüzünden karanlık erken çöktü. Manon'ın zangırdayan demir dişlerini ağzından çıkarması gerekti. Sırılsıklam olmuş, üzerindeki damlalar gözlerine süzülen kapüşonu da bir işe yaramıyordu. Abraxos bile fırtınanın etkisini azaltmak için elinden geldiğince top gibi kıvrılmıştı.

Aptalca, berbat bir fikirdi bu. Eyer heybesinden bir keçi budu çıkaran Manon eti Abraxos'a fırlattı. Ejderha kıvrık bedenini budu yiyecek kadar açıp hemen ardından yine ısınmak için kıvrıldı. Manon kendi soğuk ekmek somununu ve soğuk elmasını yedi. Ardından bir parça peynir kemirdi.

Tüm bunlara değerci. Onüçler'in zaferini sağlamak ve Uçuş Lideri olmanın yanında fırtınada bir gece geçirmek bir hiçti. Manon daha kötü koşullarla da yüzleşmiş; karlı dağ geçitlerinde yeterince kalın giysileri olmadan, yiyeceksiz kapa-pa kısıldığı olmuştu. Bazı cadıların ertesi sabahına sağ çıkamadığı fırtınaları atlatmıştı. Yine de karı tercih ederdi.

Manon etraflarındaki kaya labirentine göz gezdirdi. Göz-

lerin bir yerlerden kendilerini izlediğini hissedebiliyordu. Fakat hiçbir şey cesaret edip de onlara yaklaşmadı. Böylece bir süre sonra Manon, Abraxos'un yanına, onun gibi kıvrıldı. Başı ve göğsü dağın yamacına dönüktü. Kollarını bedenine sıkıca doladı.

Neyse ki gece ya yağmur kesildi ya da en azından rüzgâr yön değiştirip ikisini damlalarla dövmeyi bıraktı. Sonrasında Manon daha iyi uyudu. Fakat havanın hafifçe ısınmasına rağmen hâlâ soğuktan titriyordu. Kendisini titreyerek ölmekten ve hasta olmaktan kurtaranın muhtemelen sıcaklığın yükseldiği ve rüzgârın yağmur damlalarını uzaklaştırdığı o kısa anlar olduğunu fark etti. Uykuya daldı. Sonra şafağın gri ışıklarıyla uyandı.

Gözlerini açtığı anda karanlıktaydı fakat kuru ve ılık bir karanlıktı bu. Onu soğuktan ve yağmurdan koruyan Abraxos'un devasa kanadı ve ikisini küçük bir ocak gibi ısıtan nefesi olmuştu. Abraxos hâlâ horluyordu. Derin mi derin bir uykudaydı..

Abraxos uyanmadan önce Manon'ın ejderhanın yana uzanan kanadı üzerindeki buz kristallerini silkelemesi gerekti.

Fırtına dinmişti ve gökler de yabani bir maviydi; hava öyle açıktı ki Ruhn Dağları'nın batı ucunun tepesinde bir çember çizmeleri Manon'ın aradığını bulmasına yetmişti. Sadece kemikleri değil; yas tutan dullar gibi tozlu, gri ağlarla örtülmüş ağaçları da bulmuştu.

Abraxos alçalınca ağaçların üzerindeki örümcek ipeği olmadığını gördü. Bunlar sıradan ağlardı.

Tabii bütün bir dağı kaplayan ormanın ağlarla kaplı oluşunu sıradan bir durum olarak görmek mümkünse. Abraxos sık sık aşağıdaki bir şeylere –Manon'ın göremediği gölgelere ya da fısıltılara– hırıliyordu. Fakat Manon da dalların üzerindeki hareketliliği, her şekilde ve ebatta örümcekleri fark

etmişti. Hepsi oraya devasa kardeşlerinin koruması altında yaşamaları için davet edilmiş gibi.

Ağlarla örtülü ormanın üzerinde süzülüp çevrelerinde kemiklerin saçılı olduğu kül rengi dağ mağaralarını bulmaları kuşluk vaktini bulmuştu. Manon birkaç dönüş yaptıktan sonra Abraxos'u mağara ağızlarından birinin çıkıntısına indirdi. Arkalarında kalan sarp dağ sırtı aşağıdaki çorak vadiye iniyordu.

Abraxos bir dağ kedisi gibi yürüyüp kuyruğunu sağa sola sallayarak mağaraya bakıyordu.

Manon uçurumun kenarına işaret etti. "Yeter. Otur ve kımıldamay! kes. Neden burada olduğumuzu biliyorsun. O yüzden mahvetme bu işi."

Abraxos oflayıp yere çökünce havaya grimsi bir toz kalktı. uzun kuyruğunu uçurumun kenarı boyunca uzattı. Böylece Manon ve uçurum arasında fiziksel bir engel oluşturmuştu. Manon bir süre gözlerini ona dikti. Sonra mağaranın ağzından gizemli, kadınsı bir gülüş geldi. "Şuna da bak, bir çağ boyunca görmediğimiz bir hayvan."

Manon yüzündeki ifadesizliği korudu. Işık mağara ağzında beliren çok sayıda kadim, acımasız gözü ve arkalarında duran üç devasa gölgeyi ortaya çıkaracak kadar parlaktı. Şimdi daha da yakına gelen, davul seslerini andıran kısaçak takırtılarına eşlik eden ses "Bizler Demirdişler'le uğraşmayalı da çok uzun zaman oldu," dedi.

Elini Rüzgârın Satırı'na götürmeye cesaret edemeyen Manon "Dünya değişiyor kız kardeş," dedi.

Örümcek kendi kendine "Kız kardeş," dedi. "Sanırım biz kardeşiz, sen ve ben. Aynı karanlık yaratıcının elinden çıkan aynı karanlık yüzler. Bedenlerimiz farklı olsa da ruhlarımız kardeş."

Ardından bulanık ışığın altına girdi. Etrafını çeviren ses göç eden hayaletleri andırıyordu. Dişi örümcek siyah ve

griydi ve kocaman cüssesi Manon'ın bile ağzını kurutmaya yetmişti. İriliğine rağmen zarif bir yapısı vardı; bedeni biçimliydi ve ısıldıyordu. Görkemliydi.

Abraxos hafifçe hırlasa da Manon elini kaldırıp onu susturdu.

“Şimdi anlıyorum,” dedi Manon, “Mavikan kardeşlerimin neden hâlâ size taptıklarını.”

“Demek hâlâ tapıyorlar?” Örümcek hiç kımıldamasa da arkasında duran üçü biraz daha yaklaşıp ses çıkarmadan çok sayıdaki kapkara gözleriyle Manon'ı gözlediler. “Mavikan rahibelerinin dağ eteklerimize kurbanlarını getirdikleri zamanları hatırlamakta bile güçlük çekiyoruz. Onları özledik.”

Manon gergince gülümsedi. “Aklımda size gönderebileceğim birkaç Mavikan var.”

Yumuşak, hınzırca bir kahkaha. “Bir Siyahgaga olduğun nasıl da belli.” O sekiz iri göz Manon'ı süzüp bir bütün halinde yuttu. “Saçların bana ipeği hatırlatıyor.”

“Herhalde bundan gurur duymalıyım.”

“Bana adını söyle Siyahgaga.”

“İsmin bir önemi yok,” dedi Manon. “Pazarlık etmeye geldim.”

“Bir Siyahgaga cadısının değerli ipeğimizle ne işi olur ki?”

Manon dönüp tetikte duran Abraxos'u gösterdi. Ejderhanın bakışları devasa örümceğe odaklanmıştı ve burnunun ucundan demir iğneli kuyruğuna kadar tüm bedeni gergindi. “Kanatlarının sağlamlaştırılması gerek. Efsaneleri işittim ve ipeğinizin faydası olabileceğini düşündüm.”

“İpeğimiz karşılığında tüccarlarla, hırsızlarla ve krallarla takaslar yaptık. Elbiseler, peçeler ve yelkenler yaptırırsınlar diye. Fakat hiç kanat yapanı işitmedik.”

“Bana on metre lazım; toplar halinde, elinizde varsa.”

Örümcek daha da kımtısızlaşmış gibiydi. “Bir metresi

için hayatlarını feda eden insanlar oldu.”

“Fiyatını söyle.”

“On metre...” Örümcek arkasında duran üç örümceğe doğru döndü; bunlar ya yavruları, ya uşakları ya da muhafızlarıydı. Manon için değildi. “Kumaş topunu çıkarın. Ücreti karar vermeden bir bakayım şuna.”

Güzel. İşler iyi gidiyordu. Üç örümcek hızla mağaraya girerken sessizlik çöktü ve Manon çizmelerinin üzerinde gezen küçük örümcekleri tekmelememek için kendisini tuttu. Ya da başını vadinin diğer yanındaki mağaralardan kendisini izlediklerini hissettiği gözlere doğru çevirmemek için.”

“Söyle bana Siyahgaga,” dedi örümcek. “Bineğini nereden buldun?”

“Adarlan Kralı’nın bir hediyesiydi. Ordusunda yer alacağız ve ona hizmet etmeyi bitirdiğimizde ejderhaları evimize, Çorak Topraklar’a götüreceğiz. Krallığımızı geri kazanmak için.”

“Ya. Lanet bozuldu mu peki?”

“Henüz değil. Fakat bozabilecek Crochan’ı bulduğumuzda...” Dökeceği kan Manon’a haz verecekti.

“Ne de berbat bir lanet. Toprakları kazandınız fakat Crochan’lar lanetleyip kullanılmaz hale getirdiler. Şu aralar Çorak Topraklar’ı gördünüz mü?”

“Hayır,” dedi Manon. “Bir süredir yuvamızdan uzağım.”

“Birkaç gün önce bir tüccar gelmişti; bana onu orayı sahiplenen ölümlü bir krallar kralının olduğunu söylemişti. Fakat kısa süre önce kulağıma şimdi kendisine Kraliçeler Kraliçesi diyen şarap kırmızısı saçları olan, genç bir kadının onu tahtından ettiği geldi.”

Manon’ın tüyleri diken diken oldu. Çorak Toprakların Baş Kraliçesi. Ülkelerini geri almak için döndüklerinde, nihayet orayı kendi gözleriyle görüp kokularını içine çektiğinde ve ehilleştirilemez güzelliğine baktığında Manon’ın ilk

öldüreceği kişi kraliçe olacaktı.

Örümcek “Tuhaf bir yer şu Çorak Topraklar,” dedi. “Tüccar da oralıydı; eskiden şekil değiştirenlerdenmiş. Sizin gibi gerçekten ölümlü olan her şey gibi o da yeteneklerini kaybetmiş. Neyse ki son olarak bir erkek bedeni şeklini almış. Fakat bir şeyi fark etmedi; o da hayatının yirmi yılını bana sattığı sırada yeteneklerinin bazılarının bana geçtiği. Elbette bu yetenekleri kullanamıyorum fakat merak ediyorum... Nasıl olurdu acaba? Güzel gözlerinizden dünyayı görmek. Bir insan erkeğine dokunmak.”

Manon’ın ensesindeki tüyler diken diken oldu. Diğer üç örümcek yanlarında bir ışık ve renk ırmağı gibi dalgalan bir ipek topuyla yaklaşırken liderleri Manon’a “İşte geldi,” dedi. Manon’ın nefesi kesildi. Örümcek “Muhteşem, değil mi?” dedi. “Son zamanlarda yaptığım en iyi örgü işlerinden biri.”

“Muazzam,” dedi Manon. “İstediğin bedel nedir?”

Örümcek uzunca bir süre gözlerini Manon’a dikti. “Böyle uzun ömürlü bir cadıdan ne bedel isteyebilirim? Ömrünün yirmi yılını vermek sana koymaz, büyüünün yokluğunda sıradan bir kadın gibi yaşılanıyor olsan da. Ayrıca rüyaların... Kim bilir ne karanlık ve korkunç rüyalardır Siyahgaga. O rüyaları yememeliyim bence.” Örümcek Manon’a yaklaştı. “Peki ya yüzün? O güzelliği alsam ne olur?”

“Yüzümü alacak olursan hiçbir şey olmamış gibi dönüp gideceğimi sanmam.”

Örümcek güldü. “Ben gerçek anlamda yüzünü kastetmedim. Ten rengin, gözlerinin sarısı. Saçlarının ışıktaki ay ışığının vurduğu kar gibi parıldaması. İşte bunları alabilirim. Böylesi bir güzellik bir kadına bir kralın kalbini çalırabilir. Belki büyü geri gelirse bunları kadın bedenimde kullanabilirim. Belki ben de bir kralı kendime âşık ederim.”

Manon bir silah olabilecek olsa da güzelliğini önemsemiyordu. Fakat bunu dile getirmeye ya da pazarlık etmeden

örümceğe sunmaya niyeti yoktu. “Önce şu ipeğe bir göz atayım.”

Örümcek diğer üçüne “Bir parça kesin,” diye emretti. Diğerleri metrelerce ipeği yere serip içinden mükemmel bir kare kestiler. Kumaşın daha küçük parçaları için adam öldürenler olmuştu ve şimdi üç örümcek sıradan yünmüş gibi ipeği kesiyorlardı. Manon ipeği kendisine uzatan kıskaçların iriliğini görmezlikten gelmeye çalıştı. Uçurumun kenarına gitti ve Abraxos’un kuyruğuna basıp ipeği ışığa tuttu.

Karanlığın sarılışı adına! İpek parıldıyordu. Manon kumaşı çekiştirdi. Esnek fakat çelik gibi güçlüydü de. Akıl almaz ölçüde hafif. Fakat...

“Şurasında bir kusur var... Diğerlerinin de aynı şekilde kusurlu olacağını düşünmem yanlış olur mu?” Tıslayan örümcek Manon’a yaklaşırken yer sarsıldı. Abraxos uyarı mahiyetinde hırlayarak örümceği durdururken arkadaki üçü –demek ki diğerinin muhafızlarıydı bunlar– yaklaştı. Fakat Manon kumaş parçasını ışığa tuttu ve “Bak,” dedi. Eliyle kumaşın içinden geçen bir çizgiye işaret etti.

“O kusur filan değil,” diye çıkıştı örümcek. Abraxos bir yandan kuyruğunu Manon’a doladı. Kuyruğunu hem Manon’ı örümceklerden korumak hem de onu kendisine yaklaştırmak için kullandı.

Manon kumaşı daha da havaya kaldırıp güneşe doğru çevirdi. “Daha güçlü ışıktaki bak. Güzelliğimi ikinci sınıf dokuma karşılığında mı vereceğim?”

Öfkeden köpüren örümcek “İkinci sınıf mı!” diye gürledi. Abraxos’un kuyruğu Manon’ı daha da sıkıca sardı.

“Hayır... Anlaşılan yanılmışım.” Manon kollarını indirip gülümsedi. “Belli ki bugün pazarlık havamda değilim.”

Abraxos’un kuyruğu açılıp uçurumun kenarında duran örümceklere çarparken yaratıkların yerlerinden kımıldamaya fırsatları bile olmadı.

Örümcekler tiz çılgınlıkla atarak uçurumdan aşağı uçtu. Manon bir saniye bile geçirmeden kalan ipeği boş eyer heybelerine tikiştirdi. Abraxos'a bindi ve göğesini yükseldiler; uçurumun kenarı tam da planladığı gibi mükemmel bir kalkış noktası olmuştu.

O aptal, kadim canavarlara mükemmel bir tuzak kurmuştu.

Denetçi, Manon'ın verdiği otuz santim kadar uzunluktaki örümcek ipeğini özenle Abraxos'un kanatlarına yamadı. Manon yanına yedek ipek almıştı. Yamaların yıpranması halinde kullanmak üzere, bolca. İpeği bir sandığın altındaki gizli bölmeye kilitlemişti. Kimseye nereye gittiğini ya da Abraxos'un kanatlarının neden ışıktan parlamaya başladığını söylememişti. Asterin nereye gittiğini işitse aldığı riskten dolayı Manon'ı öldürür, büyükannesi de Asterin'i Manon'la birlikte gitmediği için kırım kırım doğrardı. Manon sağ kolunu değiştirecek ve Onüçler'e yeni bir üye bulacak havada da değildi hiç.

Abraxos iyileşince Manon onu Kuzey Dişi'ne Geçiş'i aşmak için bir deneme yapmaya götürdü. Daha öncesinde kanatları dalışa gidilemeyecek kadar zayıftı. Fakat ipekle güçlendiren kanatlarıyla Geçiş'te başarılı olma şansı artmıştı.

Fakat hâlâ riskli bir denemeydi bu. Bu yüzden de bineklerinin sırtlarındaki Asterin ve Sorrel, Manon'ın arkasında bekliyorlardı. İşler kötü gider de Abraxos yükselişe geçemezse ya da ipek dayanmazsa Manon, Abraxos'tan atlayacaktı. Asterin ya da Sorrel, Manon'ı ejderhalarının pençesiyle havada yakalayacak Manon, Abraxos'u ölüme terk edecekti.

Manon'ın aklı bu plana pek yatmasa da Asterin ve Sorrel onun başka türlü Geçiş'te uçmasına razı gelmemişlerdi. Manon Siyahgagaların varisi olsa da gerekli önlemleri almadan Geçiş'i aşmaya çalışmasına göz yummaktansa onu bir ejderha ağılına kilitlemeyi tercih ederlerdi. Manon onları yufka yürekli olmakla suçlayıp iki cadıya hak ettikleri dayağı atabilirdi pekâlâ. Fakat zekice bir fikirdi bu. Klanlar arasındaki gerilim her zamankinden beterdi ve Sarıbacakların varisi Geçiş'i aşacakları sırada Abraxos'u ürkütmeye çalışsa Manon buna hiç de şaşmazdı.

Manon ejderhasına yaklaşırken başını sallayarak sağ koluna ve iki numarasına hazır olduğunu işaret etti. Orada toplanan çok fazla kişi olmasa da Iskra gözlem platformunda hafifçe gülümsüyordu. Manon üzengilerini, eyeri ve dizginleri bir kez daha gözden geçirdi. Gergin Abraxos hırıliyordu.

Manon ejderhaya "Haydi," dedi ve üzerine binmek için canavarı dizginlerinden çekerek biraz ileri yürüttü. Abraxos'un hâlâ koşarak kalkış yapabileceği kadar alan vardı. Manon ejderhanın yeni kanatlarıyla sorun yaşamayacağını biliyordu. Daha önce de ani dalışlar ve sert yükselişler yapmışlardı. Fakat Abraxos yerinden kımıldamıyordu.

Manon ejderhaya "Haydi," diye çıkışıp dizginleri sertçe çekti.

Abraxos bir gözünü Manon'a çevirip hırladı. Manon, Abraxos'un kösele gibi yanağına bir tokat indirdi. "Haydi."

Arka bacaklar yere, kanatlar ejderhanın bedenine iyice yapıştı. "Abraxos."

Abraxos bir Geçiş'e bir Manon'a bakıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Donup kalmıştı, resmen taş dönmüştü. İşe yaramaz, aptal, korkak hayvan.

"Kes şunu," dedi Manon. Eyere tırmanmak için hareketlendi. "Artık kanatların iyi durumda." Ejderhanın kalçasına uzanınca yaratık geri kaçtı. Kendisini yere bırakmasıyla ze-

min sarsıldı. Manon'ın arkasında duran Asterin ve Sorrel geriye sıçrayıp Abraxos'a ve birbirlerine hırlayan bineklerine bir şeyler fısıldadılar.

Gözlem platformundan hafif bir kahkaha gelince Manon demir dişlerini çıkardı.

"Abraxos. *Haydi.*" Manon bir kez daha eyere uzandı.

Debelenip kaçan Abraxos geri çekilirken duvara çarptı.

Adamlardan biri bir kamçı getirince Manon bir elini ona doğru uzattı. Demir dişlerini göstererek "Bir adım daha atma," dedi. Kamçılar Abraxos'u tamamen kontrol edilemez hale getiriyordu. Manon bineğine doğru döndü. "Seni lanet korkak," diye tıslayıp Geçiş'e işaret etti. "Yerine geç." Abraxos gözlerini Manon'ınkilerle buluşturdu. Geri adım atacağı yoktu. "Yerine geç Abraxos."

Asterin sessizce "Seni anlamaz," dedi.

"Hayır, o beni..." Manon çenesini kapattı. Henüz onlara kafasındaki teoriden bahsetmemişti. Yüzünü yeniden ejderhaya çevirdi. "O eyere oturmama ve bu atlayışı yapmama izin vermezsen seni bu kahrolası dağın en karanlık, en küçük çukuruna kapattırırım."

Abraxos dişlerini gösterdi. Manon da.

Bakışma yarışması tam bir dakika sürdü. Aşağılayıcı, çileden çıkaran bir dakika.

Manon canavara sırtını dönüp "Peki," dedi. Manon onunla vaktini boşa harcıyordu. Denetçiye "Onu en rezil olacağı deliğe tıkın," dedi. "Geçiş'i aşmak istemedikçe oradan çıkmayacak."

Denetçinin hayretle baktığı Manon Asterin ve Sorrel'e bineklerinden inmeleri için parmaklarını şaklattı. Demediklerini bırakmayacaklardı artık; büyükannesi de Sarıbacak cadıları ve şimdiden çukurun diğer yanından ona yaklaşan Iskra da.

"Neden biraz burada kalmıyorsun?" diye seslendi Iskra. "Ejderhana bu işin nasıl yapıldığını gösterebilirdim."

Sorrel, Manon'a "Yürümeye devam et," diye mırıldansa da Manon'a kimsenin bunu hatırlatmasına gerek yoktu zaten.

Iskra "Sorunun hayvanlarda değil bincilerde olduğunu söylüyorlar," diye ekledi. Herkesin işitebileceği kadar yüksek sesle. Manon yüzünü ona çevirmedi. Adamların Abraxos'u kapıya geri götürüşlerini ve onu tıkacakları deliği görmek istemiyordu. Aptal, işe yaramaz hayvan.

Iskra düşünceli bir edayla "Fakat," dedi, "belki bineğinin biraz disipline ihtiyacı vardı."

Sorrel elini Manon'ın boğruüne yaslayıp yumuşak bir sesle "Hadi gidelim," dedi. Asterin bir adım geriden geliyor, Manon'ın arkasını kolluyordu.

Iskra birine "Onu bana ver," diye bağırdı. "Bu hayvanın tek ihtiyacı doğru bir şekilde teşvik edilmek."

Üç cadının arkasında bir kamçı indi. Acı ve korku dolu bir kükreme işittiler.

Manon olduğu yerde kaldı.

Abraxos duvarın kenarına sinmişti.

Iskra elinde ejderhanın yüzüne indirdiği ve gözünü kıl payı ıskaladığı anlaşılan kanlı kamçıyla Abraxos'un önünde dikiliyordu. Demir dişleri parıldayan Iskra, Manon'a gülümseyerek kamçıyı tekrar kaldırıp indirdi. Abraxos ciyakladı.

Asterin ve Sorrel'in hızlı davranıp durduramadıkları Manon atılıp Iskra'yı yere devirdi.

Dişlerini ve tırnaklarını çıkaran iki cadı toprak zeminde yuvarlandı. Birbirlerine vuruyor, tırnaklarını ve dişlerini geçiriyorlardı. Manon'ın içinden salonu sarsacak kadar yüksek sesle kükrelemek geliyordu. Fakat karnına inen bir tekmeyle ciğerlerindeki hava sönüverdi.

Manon yere çarptı. Ağız mavi kanla doluydu. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalktığında Sarıbacak varisi demir uçlu eliyle kemikleri kıracak kadar sert bir darbe savurdu. Manon eğildi ve gafil avladığı Iskra'yı sert taşın üzerine attı.

Iskra etraflarına toplanan cadıların bağırışlarının seslerini bastıracak kadar yüksek sesle homurdanırken Manon yumruğunu üzerine çıkıdığı cadının yüzüne indirdi.

Parmak eklemleri acıyla zonklasa da o an Manon'ın tek görebildiği kamçı, Abraxos'un gözlerindeki acı ve korkuydu. Manon'ın ağırlıyla mücadele eden Iskra rakibinin yüzüne bir pençe savurdu. Manon geri kaçsa da darbenin etkisiyle boynu kesildi. Batma hissini ya da kanın ılık akışını pek de hissetmiyordu. Sadece kolunu geri attı ve ağırlığını Iskra'nın göğsüne daha da vererek bir yumruk daha indirdi. Sonra bir yumruk ve bir yumruk daha.

Ağrıyan yumruğunu tekrar kaldırsa da bileğine yapışan ve kollarının altına giren eller onu Iskra'nın üzerinden kaldırdı Manon debelenip kendisini tutanlara direnirken hâlâ çığlık atıyor, sözcüksüz ve sonu gelmez sesler çıkarıyordu.

"*Manon!*" Manon, Sorrel'in kulağının dibinde kükrediğini iştirirken omuzlarına batan tırnakları hissetti. Tırnaklar ona zarar verecek kadar gömülme de onu durdurmaya ve her yanının -çukurun, gözlem platformunun- cadılarla çevrili olduğunu fark ettirmeye yetmişti. Asterin kılıcını havaya kaldırmış Manon ve Iskra'nın arasında dikiliyordu.

Yerde yüzü şişmiş ve kan içinde yatan Iskra'nın sağ kolu olan Sarıbacak, Asterin'in kılıcına karşı kendi kılıcını çekmişti.

Sorrel, Manon'ı daha da sıkıca tutarak "O iyi," dedi. "Abraxos iyi, Manon. Ona bak. *Bak* ve iyi olduğunu gör." Kan burnunda pıhtılaştığı için ağzından nefes alıp veren Manon, Soreel'i dinleyip baktığında ejderhanın yerde çömelip fal taşı gibi açık gözleriyle kendisine baktığını gördü. Abraxos'un yarası kurumuştur bile.

Iskra, Manon'ın onu fırlattığı yerden bir santim bile kılmıdamamıştı. Fakat Asterin ve Iskra'nın sağ kolu olan Sarıbacak hırılıyorlardı ve o dağ yeriyle bir edebilecek bir kavganın fitilini ateşlemek üzereydiler.

Yeter.

Manon, Sorrel'in kendisini tutan güçlü ellerinden kurtuldu. O kanlı burnunu ve ağzını bileğinin tersiyle silerken diğer herkes sustu. Iskra yattığı yerden Manon'a söyleniyor, kırık burnundan akan kan kesik dudağına iniyordu.

"Bir daha ona dokunacak olursan kemiklerindeki iliği içerim," dedi Manon.

Sarıbacak varisi o gece yemekhanede bir dayak da annesinden yedi. Ek olarak da Abraxos'a indirdiği gibi iki kamçı darbesi. Iskra'nın annesi kızını kamçılama işini Manon'a teklif etse de Manon umursamaz bir tavır takınarak teklifi reddetti.

Aslında kolu kamçıyı yeterince iyi kullanamayacağı kadar tutulmuştu ve ağrıyordu.

Ertesi gün Manon peşinde Asterin'le Abraxos'un kafesine girdiği sırada Mavikanlıların varisi yanında kızıl saçlı sağ koluyla merdivenlerin başında belirmişti. Yüzü hâlâ şiş, gözü mosmor Manon cadıyı başıyla gergince selamlamıştı. Aşağıda başka ağıllar olsa da Manon orada nadiren birleriyle karşılaşmıştı. Varislerle karşılaşmıştı ise hiç olmamıştı.

Petrah parmaklıkların önünde duraksadığında, Manon varisin sağ kolunun kucağındaki keçi budunu fark etti. Petrah, Manon ve ağılın açık kapısı arasında saygılı bir mesafe bırakarak "Kavganın görülesi bir şey olduğunu işittim," dedi. Petrah hafifçe gülümsedi. "Iskra beter durumda."

Manon kaşlarını kaldırdı. Bu hareketi yüzünün acımasına neden oldu.

Petrah bir elini sağ koluna uzattı. Cadı budu ona verdi. "Ayrıca Onüçler'inin ve bineklerinizin sadece avladığınız hayvanların etlerini yediğinizi işittim. Keelie'm bu hayvanı savaş uçuşumuzda avladı. Abraxos'la paylaşmak istedi."

"Rakip klanlardan et kabul etmem."

“Rakip miyiz?” diye sordu Petrah. “Ben Adarlan Kralı’nın bizi yeniden tek bayrak altında uçmaya ikna ettiğini sanıyordum.”

Manon uzun bir nefes aldı. “Ne istiyorsun? On dakika sonra eğitimim var.”

Petrah’nın Sağ Kolu öfkelenirse de varis gülümsedi. “Sana söyledim ya, Keelie’m bunu ona vermemi istedi.”

“Ya? Sana öyle dedi demek?” Manon dudak büktü.

Petrah başını yana eğdi. “Ejderhan seninle konuşmuyor mu?”

Abraxos olup bitenleri diğer cadılar kadar bilinçli bir şekilde izliyordu. “Onlar konuşmaz.”

Petrah omuz silkti, rahat bir tavırla elini kalbinin üzerine hafifçe vurdu. “Konuşmuyorlar mı?”

Keçi budunu bırakıp ağılların gürültülü karanlığının içine yürüdü.

Manon eti alıp attı.

“Bana dövme yapmayı nasıl öğrendiğini anlatsana.”

“Olmaz.”

Göldeki yaratıkla karşılaşmalarından bir gece sonra Rowan’ın odasındaki ahşap masanın üzerine abanan Celaena savaşçının bileğinin üzerinde gezdirdiği kemik saplı iğneden başını kaldırdı. “Sorularıma yanıt vermezsen hata yapabilirim, o zaman da...” Celaena vurgu amacıyla dövme iğnesini Rowan’ın bronz, kaslı koluna indirdi. Rowan’ın pekâlâ bir kahkaha olabilecek bir oflama sesi çıkarması Celaena’yı şaşırttı. Celaena, Rowan’ın ondan kolunun kendi başına ulaşamayacağı noktalarını renklendirmesini istemesinin iyiye işaret olduğunu düşünmüştü. Celaena’nın yaktığı yerlerdeki yaralar kaybolduğundan artık Rowan’ın bileğindeki dövmenin renkleri tazelenebilirdi. “Birinden mi öğrendin? Bir ustanın çırağı filan olarak mı?”

Rowan, Celaena’ya hayretten açılmış gözlerle baktı. “Evet, bir ustanın çırağı filan olarak. Savaş kamplarında tenine öldürdüğü düşmanların sayısını dövme yaptıran bir komutanımız vardı; bazen bir savaşın tüm öyküsünü yazardı. Tüm genç askerler buna bayılırdı. Ben de onu bana öğretmeye ikna ettim.”

“O efsanevi cazibenle yapmışsındır bunu herhalde.”

Bu esprisi yarım yamalak da olsa bir gülümsemeyle ödüllendirildi. “Dolduracağın noktalar sadece benim...” Celaena’nın iğne ve küçük tokmakla teninde bir koyu, kanlı iz daha açtığı Rowan tısladı. “Güzel. İşte doğru derinlik bu.” Ölümsüz ve hızlı iyileşen bedeninden dolayı Rowan’ın mürekkebine savaşçının kanındaki büyüünün dövmenin izlerini silmesini engellemesi için tuz ve toz haline getirilmiş demir karıştırılmıştı.

Celaena o sabah uyandığında zihni... berraktı. Kederi ve acısı hâlâ içindeydi fakat uzun zamandır ilk kez ona dünyayı görebiliyormuş, nefes alabiliyormuş gibi geldi.

Elini titretmemek için odaklanan Celaena bir iz daha oluşturdu. Sonra bir tane daha. “Bana aileden bahset.”

Rowan, Celaena iğneyi soktukça sıktığı dişlerinin arasından “Sen bana kendi aileden bahsedersen,” dedi. Rowan, Celaena’nın iğneleri teni üzerinde kullanmasına izin vermeden önce yapması gerekenleri ona uzun uzun anlatmıştı.

“Peki. Ebeveynin hayatta mı?” Rowan’ın dostunun başına gelenler düşünüldüğünde bu aptalca ve tehlikeli bir soruydu. Fakat başını iki yana sallayan Rowan’ın yüzünde kederden iz yoktu.

“Beni dünyaya getirdiklerinde anne-babam yaşlıymış.” Celaena onun insanlara has yaşlılıktan bahsetmediğini biliyordu. “Dostluklarının sürdüğü binyıllar boyunca yaptıkları tek çocuk ben oldum. Ben ikinci on yılıma girdiğimde onlar öte dünyaya göçtüler.”

Celaena ölümü tanımlamanın bu ilginç ve farklı yolu üzerine kafa yoramadan Rowan “Senin kardeşin olmadı,” dedi.

Celaena bir yandan işine devam ederken aklında kalan küçük hatıraları yokladı. “Annem Fey soyundan geldiğinden gebelik döneminde epey güçlük yaşamış. Doğum sırasında nefesi durmuş. Onu bu dünyaya bağlayanın babamın irade

gücü olduğu söylendi bana. Böyle bir olayın ardından yeniden doğum *yapabildiğini* sanmam. Bu yüzden kardeşim yok. Fakat..." Tanrılar adına, çenesini kapasa ne de iyi olacaktı. "Fakat bir kuzenim vardı. Benden beş yaş büyüktü ve iki kardeş gibi kavga eder, birbirimizi severdik."

Aedion. Celaena bu ismi on yıldır telaffuz etmemişti. Fakat işitmiş, belgelerde görmüştü. İğneyi ve çekici bırakıp parmaklarını esnetme ihtiyacı duydu. "Neler olduğunu bilmiyorum fakat onun ismini işitmeye başladım; kralın ordusunda yetenekli bir general olmuş."

Celaena, Aedion'ı öyle bağışlanamaz bir şekilde hüsrana uğratmıştı ki Aedion'ın dönüştüğü şey yüzünden kendisini suçlamadan, kendisinden nefret etmeden duramıyordu. Aedion'ın geçen onca yılda kuzeyde tam olarak neler yaptığına dair ayrıntıları öğrenmekten hep kaçınmıştı. Aedion çocukken Terrasen'e şiddetle, delice sadıktı. Celaena, Aedion'ın neler yapmaya zorlandığını, başına neler geldiğini ve sadakatinin yön değiştirdiğini öğrenmek istemiyordu. Celaena'nın kralın şatosundayken Aedion'ın oraya hiç gelmemiş olması şans, kader ya da büsbütün başka bir şeydi. Çünkü Aedion sadece Celaena'yı tanımakla kalmayacaktı. Bir de Celaena'nın kendi hayatını nasıl mahvettiğini öğrenecek olursa... Aedion ona karşı Rowan'ın nefretini uysal bırakacak bir nefret duyardı.

Rowan'ın yüzü düşünceli bir maskeye dönerken Celaena "Sanırım tüm olup bitenlerin ardından kuzenimle yüzleşmek en beteri, kralla yüzleşmekten de beter olacak," dedi. Krallıkları yıkılırken ve halkları katledilip köle edilirken Celaena'nın dönüştüğü şeyi affettirmek için ne söyleyebileceği ne de yapabileceği bir şey vardı.

Rowan "Çalışmaya devam et," derken, çenesiyle Celaena'nın kucağındaki araç gerece işaret etti. Celaena söyleneni yaptı ve iğnenin ilk batışında Rowan bir kez daha

tısladı. Bir süre sonra Rowan “Sence,” dedi, “kuzenin seni öldürür mü yoksa sana yardım mı eder? Onunki gibi bir ordu savaşın akışını değiştirebilir.”

O sözcük Celaena’nın omurgasından aşağı bir ürpertinin yürümesine neden oldu: *savaş*. “Hakkımda ne düşüneceğini ya da kime sadık olduğunu bilmiyorum. Bilmesem de daha iyi. Asla.”

Gözleri birbirine tıpatıp benzese de Celaena ve Aedion yeterince uzaktan akrabaydılar ve Celaena hizmetçilerin ve saraylıların günün birinde bir Galathynius–Ashryver birliği kurulmasının çok faydalı olacağını söylediklerini işitmişti. Bu fikir on yıl önce olduğu gibi şimdi de gülünçtü.

“*Senin* kuzenlerin var mı?” diye sordu Celaena.

“Çok var. Mora’nın geniş bir şüalesi olmuştur. Her işe burunlarını sokan, dedikoducu kuzenlerim de Doranelle’e yaptığım ziyaretleri... çekilmez yapıyorlar.” Bu düşünce Celaena’yı bir nebze gülümsetti. “Bence benim kuzenlerimle iyi anlaşırdın,” dedi Rowan. “Özellikle de her işe burnunu sokma konusunda.”

Celaena dövme yapmaya ara verip Rowan’ın elini her insanın canını yakacak kadar sertçe sıkarsa da karşısındaki bir ölümsüzdü. “Çok konuşan sensin, *prens*. Hayatımda hiç bu kadar soru sorulduğu olmadı bana.”

Bunun doğru olduğu söylenemezdi fakat bir abartı da değildi. Kimse ona *böyle* sorular sormamıştı. Celaena da kimseye bu yanıtları vermemişti.

Rowan dişlerini araladı. Fakat Celaena onun öfkesinin ciddi olmadığını biliyordu. Rowan bileğine anlamlı bir bakış atıp “Acele et, *prenses*,” dedi. “Şafak sökmeden uyumak istiyorum da.”

Celaena boştaki eliyle epey kaba bir hareket yaptı. Hâlâ dişlerini gösteren Rowan, Celaena’nın elini tuttu. “*Bu* hiç de kraliçelere yakışır bir hareket değil.”

“Öyleyse kraliçe olmadığım iyi olmuş, değil mi?”

Fakat Rowan, Celaena’nın elini bırakmıyordu. “Arkadaşının krallığını özgürlüğüne kavuşturacağına ve dünyayı kurtaracağına söz verdin fakat kendi topraklarını aklına bile getirmiyorsun. Doğuştan gelen hakkını almaktan neden korkuyorsun? Korktuğun kral mı? Sarayındakilerden geri kalanlarla yüzleşmek mi?” Rowan yüzünü Celaena’nın yüzüne öyle yaklaştırmıştı ki Celaena savaşçının yeşil gözlerinin içindeki kahverengi benekleri görebiliyordu. “Tahtını geri almaman için bana bir tek iyi neden göster. Bir tek iyi neden, ben de bu konuyu bir daha hiç açmayayım.”

Celaena, Rowan’ın bakışındaki içtenliği, nefes alıp verişini tartıp “Çünkü Eyllwe’yi özgürlüğüne kavuşturup kralı Celaena olarak ortadan kaldırırsam sonrasında istediğim yere gidebilirim. Taç... Tacım sadece bir başka kelepçe.”

Bu bencilce ve çirkin bir düşünce de olsa doğrudu. Nehemia da uzun zaman önce bunu söylemişti; sıradan biri olmanın ve tacının ağırlığını taşımamanın en coşkulu ve bencilce dileği olduğunu. Arkadaşı sözlerinin Celaena’nın içinde nasıl da yankılandığını biliyor muydu?”

Celaena azar یشitmeyi bekledi. Rowan’ın gözlerinde beliren öfkeyi fark etti. Fakat hemen ardından Rowan sessizce “*Bir başka kelepçe demekle ne kastediyorsun?*”

Rowan Celaena’nın kolunu gevşetince bileğinin etrafındaki iki sıra yara izi ortaya çıktı. Rowan’ın dudakları gerilirken Celaena bileğini öyle hızlı çekti ki Rowan onu bırakmak zorunda kaldı.

“Hiçbir şey,” dedi Celaena. “Ustam Arobynn bazen eğitimde kelepçe kullanırdı.” Arobynn gerçekten nasıl kurtulacağını öğrensini diye Celaena’yı zincirlemişti. Fakat Endovier’daki kelepçeler ise Celaena’yla aynı kafadaki insanların eseri idi. Ancak Chaol’un o kelepçeleri çıkarmasıyla Celaena, Endovier’dan kurtulmuştu.

Celaena, Rowan'ın bunu öğrenmesini istemiyordu; en küçük bir parçasını bile. Öfke ve nefretle baş edebilirdi fakat acımayla... Ayrıca Chaol'dan da bahsedemez, onun nasıl kalbini yeniden bir araya getirip ardından tekrar paramparça ettiğini açıklayamazdı. Çünkü bunları açıklaması için önce Endovier'ı anlatması gerekiyordu. Günün birinde, ne denli uzak olduğunu bilmediği bir zamanda nasıl Endovier'a dönüp oradaki herkesi özgürleştirmeyi düşündüğünü de açıklamalıydı. Oradaki her köleyi özgürlüğüne kavuşturacaktı. Hepsinin kelepçelerini tek başına çözmesi gerekse de.

Celaena işine dönerken Rowan'ın yüzündeki gergin ifade değişmedi. Celaena'nın gerçekleri eksik anlattığını fark etmişti sanki. "Neden Arobynn'le kaldın?"

"İki şey istediğimi biliyordum: Birincisi ortadan kaybolmak, düşmanlarımın beni bulamamasını sağlamaktı fakat..." Celaena, Rowan'ın gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu. "En çok da kendimden saklanmak istedim. Kendimi ortadan kaybolmam gerektiğine ikna ettim. Çünkü istediğim ikinci şey, daha o zamanlarda bile, insanların canını... kendi canımın yandığı gibi yakabilmektir. Sonradan bu işte epey iyi olduğum ortaya çıktı. Arobynn beni başından atsaydı ya ölür ya da asilere katılırdım. Asilerin arasında büyüseydim de muhtemelen kral bizi bulur ve katlederdi. Ya da nefretle dolu biri olur, çocuk yaşta Adarlan askerlerini öldürürdüm."

Rowan'ın kaşları kalkarken Celaena cık cık etti. "Seninle tanıştığım anda tüm hayat hikâyemi ayaklarına sereceğimi mi sanmıştın? Eminim anlatacak benden çok daha fazla öykün vardır. Bu yüzden şaşırmış gibi görünmeyi kes. Belki de tekrar birbirimizi pestilimiz çıkana dek pataklasak daha iyi olur."

Rowan'ın gözleri neredeyse yırtıcı bir hevesle parladı. "Ah, mümkün değil prenses. Bana istediğin zaman istediğin-

ni söyleyebilirsin fakat artık geriye dönemeyiz.”

Celaena araçlarını tekrar havaya kaldırdı. “Eminim diğer arkadaşların sohbetine bayılıyordur.”

Vahşi bir gülümsemenin ardından Rowan, Celaena’yı çenesinden tuttu. Canını yakacak kadar sertçe değil, sadece yüzünü kendisine çevirecek kadar kuvvetlice. “Öncelikle,” diye fısıldadı, “biz arkadaş değiliz. Hâlâ seni eğitiyorum ve bu da hâlâ emrimde olduğun anlamına geliyor.” Celaena’nın yüzünden bir acı ifadesi gelip geçmiş olacaktı ki Rowan öne eğilip Celaena’nın çenesini daha da sıktı. “İkincisi, ne olduğumuzu, aramızdakinin ne olduğunu ben de hâlâ anlamaya çalışıyorum. Bu yüzden sana kendine çekidüzen vermek için fırsat tanırıyorsam sen de aynıısını benim için yapmalısın.”

Celaena bir süre Rowan’ı süzdü. Nefesleri birbirine karıştı.

Ardından “Anlaştık,” dedi.

Dorian parmaklarını Sorscha'nın parmaklarına dolayıp kızın saçlarına doğru "Bana en büyük dileğini söyle," diye fısıldadı. Nasırlı ellerinin arasındaki parmakların bronz teninin pürüzsüzlüğüne hayran kalmıştı. Ne güzel ellerdi bunlar, kumrular gibi.

Yüzünü Dorian'ın göğsüne yaslayan Sorscha gülümsedi. "En büyük dileğim yok benim."

"Yalancı." Dorian, Sorscha'nın saçını öptü. "Dünyanın en kötü yalancısıysın sen."

Sorscha yüzünü Dorian'ın yatak odası penceresine çevirdi. Sabah güneşinde siyah saçları ıslıl ıslıl parlıyordu. Dorian'ın Sorscha'yı öptüğü gecenin üzerinden iki hafta geçmişti. İki haftadır Sorscha şato uykuya daldıktan sonra sessizce kuleye geliyordu. Beraber bir yatağı paylaşıyorlardı. Her ne kadar Dorian'ın istediği şekilde olmasa da. Dorian böyle gizli gizli buluşmalarından ve gizlenmelerinden son derece rahatsızdı.

Fakat birliktelikleri ortaya çıkarsa Sorscha işini kaybederdi. Dorian bir prensti ve... bu yüzden Sorscha'nın onunla ilişkisi olduğunun iştirilmesi kızın başına bir sürü bela açardı. Kimse bir şey yapmasa bile Dorian'ın annesi Sorscha'yı

başka bir yere göndermenin bir yolunu bulurdu.

Dorian bir öpücük çalmak için eğilerek “Söyle bana,” dedi. “Söyle bana, ben de dileğini gerçekleştireyim.”

Dorian sevgililerine karşı hep cömert olmuştu. Genellikle bir sevgilisine ona olan ilgisini yitirdiğinde şikâyet etmemesi için hediyeler verirdi. Fakat bu kez içtenlikle hediye vermek *istiyordu*. Sorscha’ya mücevherler, giysiler vermeye çalışmış fakat o bunların hepsini reddetmişti. Bu yüzden Dorian ona zor bulunan şifalı bitkiler, kitaplar ve atölyesinde kullanabileceği özel araçlar vermeye yönelmişti. Sorscha bunları da reddetmeye çalışsa da Dorian onu razı etmişti; çoğunlukla da itirazlarını öpücüklerle bastırarak.

“Ya senden ayı ayaklarıma sermeni isteseydim?”

“O zaman Deanna’ya dua etmeye başladım.”

Sorscha gülümsese de Dorian’ın yüzündeki gülümseme silindi. Av Tanrıçası Deanna. Dorian genellikle Celaena’yı, yani Aelin’i –ya da o her kimse onu– düşünmemeye çalışırdı. Chaol’u, dostunun kendisine yalan söylediğini ya da Aedion’ın ihanetini de. Artık yanında Sorscha varken bütün bunlardan uzak durmak istiyordu. Bir zamanlar budalalık etmiş, gerekirse Celaena için dünyayı yerinden oynatacağına yemin etmişti. Alevlere âşık olan bir oğlan ya da âşık olduğunu sanan.

“Dorian?” Sorscha prensin yüzünü süzmek için geri çekildi. Yüzünde Dorian’ın bir defasında Celaena’nın Chaol’a bakarken yüzünde gördüğü o aynı bakış vardı.

Dorian, Sorscha’yı tekrar öptü. Yumuşakça ve uzun uzun. Sorscha’nın bedeni Dorian’inkine karıştı. Dorian kızın teninin ipeksi dokunuşunun hazzı içinde bir elini onun kolunda gezdirdi. Sorscha geri çekildi. “Gitmem gerek. Geç kaldım.”

Dorian homurdandı. Gerçekten neredeyse kahvaltı saati gelmişti ve Sorscha kuleden hemen ayrılmazsa birileri onu fark edebilirdi. Sorscha, Dorian’ın kollarından kurtulup elbisesini giydi. Dorian kızın arkasına geçip korsesinin ipe-

rini bağladı. Hep bir şeyleri gizliyordu; hayatı böyle mi geçecekti? Sadece sevdiği kadını değil, büyü gücünü ve gerçek düşüncelerini de gizliyordu...

Sorscha, Dorian'ı öptü ve kapıya gidip bir elini tokmağa attı. Yüzünde küçük bir gülümsemeyle "En büyük dileğim," dedi, "günün ilk ışıklarında kaçmak zorunda kalmayacağım bir sabah."

Dorian tek kelime demeden Sorscha gitti.

Fakat zaten Dorian ne söyleyeceğini ya da Sorscha'nın dileğini gerçekleştirmek için ne yapacağını bilmiyordu. Çünkü Sorscha'nın ve kendisinin yükümlülükleri vardı.

Dorian, Sorscha'yla birlikte olmak için şatodan ayrılırsa, babasına sırt çevirirse ya da büyü gücü ortaya çıkarsa o zaman kardeşi varis olurdu. Ve Hollin'in günün birinde kral olduğunu düşünmek... Onun elinde babasının gücüyle dünyaya yapacakları... Hayır, Dorian'ın seçim yapma lüksü yoktu çünkü seçeneği yoktu. Tacıyla arasındaki bağı koparamazdı. Ölünceye dek.

Kapısı çalındı. Dorian, Sorscha'nın geri gelmiş olabileceğini düşünerek gülümsedi. Kapıyı açmasıyla gülümsemesi kayboldu.

Chaol eşikten "Konuşmamız gerek," dedi. Dorian onu sadece haftalardır görmemişti fakat arkadaşı gözüne yaşlanmış, bitkin göründü.

Dorian kendisini kanepeye külçe gibi bırakarak "İçi boş övgüler sıralamayacak mısın?" dedi.

"Ağzımdan ne çıkarsa çıksın aklımdan geçenleri anlarsın zaten." Chaol kapattığı kapıya sırtını yasladı.

"İdare et beni işte."

Chaol yumuşak bir sesle "Üzgünüm Dorian," dedi. "Sandığından da çok."

"Üzgünsün çünkü yalan söylemen bana –ve ona– mal oldu değil mi? Yalanların ortaya çıkmasa da üzülür müydün?"

Chaol'un çenesi gerildi. Belki Dorian haksızlık ediyordu fakat umurunda da değildi.

Chaol "Her şey için özür dilerim," dedi. "Fakat ben... İşleri yoluna koymaya uğraşıyordum."

"Ya Celaena? Aedion'la işbirliği yapmanın amacı aslında bana ya da ona yardım etmek mi?"

"İkinize de yardım etmek."

"Onu hâlâ seviyor musun?" Dorian buna neden aldırış ettiğini, bunun neden önemli olduğunu bilmiyordu.

Chaol bir an için gözlerini yumdu. "Bir yanım onu hep sevecek. Fakat onu bu şatodan çıkarmam gerekiyordu. Çünkü tehlikeliydi ve o ...onun dönüştüğü şey..."

Dorian sessizce "Olduğundan ve hep olabileceğinden farklı bir şeye dönüşmüyordu o," dedi. "Nihayet her şeyi gördün ve onun o diğer yanını gördüğünde..." Bunun ne anlama geldiğini ancak, Sorscha'dan sonra anlayabilmişti. "Bir yanını sevip bir başka yanını sevmezlik edemezsin." Dorian, Chaol'a acıdığını fark etti. Arkadaşı için, Chaol'un son birkaç ayda farkına vardığı her şey için üzülüyordu. "Benim de hangi yanlarımı kabul edip etmeyeceğini seçemeyeceğin gibi."

"Anlamıyorum..."

"Anlıyorsun. Fakat olan oldu Chaol. Olayların akışını değiştirmek için ne kadar çabalarsan çabala geri dönüş yok. Hoşuna gitse de gitmese de hepimizin bu noktaya gelmesinde senin de payın oldu. Celaena'yı bu yola sen soktun, ne ve kim olduğunu ifşa etmeye ve şu an yapmaya karar verdiği şeye –artık her neyse– sen ittin."

"Sence ben bunların hiçbirinin yaşanmasını istedim mi?" Chaol kollarını açtı. "Elimde olsa her şeyi eski halinde döndürürdüm. Bunu yapabilsem ne o kraliçe olurdu ne de senin büyü gücün olurdu."

"Tabii... Tabii ki büyüü bir sorun olarak görüyorsun. Ayrıca tabii ki Celaena'nın olduğu kişi olmamasını dilerdin."

Çünkü bunlardan gerçekten korkmuyorsun, değil mi? Hayır, mesele bunların temsil ettikleri. Değişim. Fakat sana söyleyeyim...” Dorian nefes aldı; büyüğü kıvılcımlansa da kısa bir acıyla yatıştı. “Her şey değişti bile. *Senin yüzünden* değişti. Büyü gücüm var ve bunu tersine çevirmek, bu güçten kurtulmam mümkün değil. Celaena’ya gelince...” Bedeninde canlanan gücü baskımlarken Celaena olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti. Bunu ilk kez fark etti. “Celaena’ya gelince...” diye yineledi. “Onun olduğu şey olmamasını dilemeye hakkın yok. Sadece onun düşmanı mı dostu mu olduğuna karar vermeye hakkın var.”

Dorian, Celaena’nın hikâyesinin tamamını, nelerin gerçek nelerin ise yalan olduğunu ya da Endovier’da kendi ülkesinin insanların yanında kölelik etmesinin ya da ailesini katleden adamın önünde eğilmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Fakat Celaena’yı –onun içindeki isimden ve unvanından bağımsız insanı– açıkça görmüştü.

Ve derinlerde bir yerde biliyordu ki Celaena, Dorian’ın büyüünü görmezlikten gelmemiş, aksine onun sırtındaki yükü ve korkusunu anlamıştı. Dorian’dan kaçmamış ya da olduğundan farklı biri olmasını dilememişti. *Senin için döneceğim*. Böylece Chaol gözlerini dostuna dikti. Chaol’un acı çektiğini ve amaçsızca sürüklendiğini bilse de ona “Ben onunla ilgili kararımı çoktan verdim,” dedi. “Ve umarım o zaman geldiğinde ister burada ol, ister Anielle’de; benimle aynı karara varırsın.”

Her ne kadar hoşuna gitmese de Aedion, Murtaugh’un gelişini bekledikleri sırada yüzbaşının etkileyici bir özdenetim sergilendiğini kabul etmeliydi. Hâlâ iyileşmekte olan yaralarına karşın Ren kışını birkaç dakikadan fazla sandalyede tutamıyor, geniş odada bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Fakat Chaol ateşin yanında duruyor, fazla bir şey söylemese de hep izliyor ve dinliyordu.

O gece yüzbaşı farklı görünüyordu. Daha temkinli fakat gergindi de. Aedion buluşmalarında yüzbaşının hareketlerini, her nefesini ve göz kırpışını dikkatle gözlemlediği için farkı hemen anlamıştı. Yeni haberler, yeni gelişmeler mi vardı yoksa?

Kafatası Körfezi'nde birkaç hafta geçiren Murtaugh o gece dönecekti. Ren onunla gitmek istese de Murtaugh tek-lifi reddedip torununa dinlenmesini söylemişti. Bu da Ren gizlemeye çalışsa da genç lordun endişeli, anlamsız ve öfkeli tavırlar sergilemesine neden olmuştu. Aedion dairenin yerle bir olmadığına şaşıyordu. Savaş kampında olsalar Aedion, Ren'i talim ringine götürür öfkesini atana dek onunla talim yapardı. Ya da onu tek başına bir göreve gönderir veya en azından saatlerce odun kestirirdi.

Ren nihayet yemek masasının başında durup ikisine baktı ve "Demek bütün gece bekleyeceğiz," dedi.

Yüzbaşı belli belirsiz başını sallamakla yetinirken Aedion kollarını kavuşturup Ren'e rahat bir tavırla gülümsedi. "Yapacak daha iyi bir işin mi var Ren? Yoksa afyon taver-nalarına uğrayacaksın da sana engel mi oluyoruz?" Belden aşağı bir darbe. Fakat yüzbaşının zaten Ren'in alışkanlık-larına dair tahminleri vardı. Ren o tür alışkanlıklara meyli olduğunu belli ettiğine göre artık Aedion onu Aelin'in yüz altmış kilometre yanına bile yaklaştırmazdı.

Ren başını iki yana sallayıp "Bugünlerde hep bekliyo-ruz," dedi. "Aelin'in bir işaret göndermesini bekliyoruz, boş yere bekliyoruz. Eminim büyükbabam da eli boş dönecek. Hâlâ ölmediğimize, o adamların izimi sürüp beni bulmadık-larına şaşıyorum." Gözlerini ateşe dikti; ışık yara izini daha da derin gösteriyordu. "Muhbirlerimden biri..." Ren susup Chaol'a baktı. "Kral hakkında daha çok bilgi sağlayabilecek birilerini tanıyorum."

Chaol "Senin istihbarat kaynaklarına biraz olsun güven-miyorum," dedi, "özellikle de o adamlar seni bulduğundan

beri.” Ren’in yerini –yakalanıp işkence edildikten sonra– söyleyen kişi onun muhbirlerinden biriydi. Bilgi zor kullanarak alınsa da Aedion durumdan pek de hoşnut değildi. Aedion da benzer sözler söyleyince Ren gerildi. Şüphesiz aptalca ve küstahça bir laf etmek için ağzını açsa da üç notadan oluşan bir ıslık sesi işittiler.

Yüzbaşı ıslığa aynı şekilde karşılık verdi. Kapıyı açan Ren büyükbabasını karşısında buldu. Ren’in sırtı yüzbaşı ve Aedion’a dönük olsa da iki adam ön kollarını birbirlerine dolayarak selamlaşırken general, Ren’in nasıl rahat bir nefes aldığını görebiliyordu. Büyükbabasından hiç haber almadan geçen haftalar sona ermişti. Murtaugh artık yaşlanmıştı. Kapüşonunu çıkardığında yüzü soluk ve kederliydi.

Chal “Büfede brendi var,” dedi. Aedion bir kez daha yüzbaşının dikkatli gözlerine hayran kalsa da bunu ona asla söylemezdi. Yaşlı adam başıyla teşekkür etti ve pelerinini çıkarmaya gerek duymadan bir kadeh içkiyi dikti. “Büyükbaba.” Ren hâlâ kapıda duruyordu.

Murtaugh, Aedion’a doğru döndü. “Bana karşı dürüst ol evlat, General Narrok’un kim olduğunu biliyor musun?”

Aedion hızlı bir hareketle ayağa kalktı. Ren onlara doğru birkaç adım atsa da Aedion uzun adımlarla büfeye gidip ağır hareketlerle ve dikkatle kendisine bir kadeh brendi dolururken Murtaugh olduğu yerde kaldı. Aedion ölümcül bir dinginlikle gözlerini kendisine bakan yaşlı adamın gözlerine dikti ve “Bir daha bana evlat derseni kendini tekrar kenar mahallelerde ve lağımlarda bulursun,” dedi.

Yaşlı adam ellerini havaya kaldırdı. “Benim yaşıma geldiğinde Aedion...”

“Nefesini boşa harcama,” dedi Aedion. Sandalyesine döndü. “Duyduğuma göre Narrok güneyde bir yerlerdeydi. Donanmayı Ölü Adalar’a götürüyordu.” Ölü Adalar korsanların bölgesiydi. “Fakat aylar önceydi bu. Bize bilmemiz gerek-

tiği kadarı söyleniyor. Ölü Adalar'ı haber almamın nedeni Korsan Lord'un gemilerinden bazılarının bela aramak için kuzeye yelken açmasıydı. Bize gemilerin Narrok'un filosuna engel olmak için yola çıktığı söylendi."

Aslında korsan güçleri dağınık durumdaydı. Korsan Lord Rolfe korsanların yarısını güneye götürmüştü; bir kısmı doğuya gitmiş, bir kısmı da Terrasen'in kuzey kıyısına yelken açmak gibi ölümcül bir hata yapmıştı.

Murtaugh büfe masasına oturdu. "Yüzbaşı?"

"Korkarım ben Aedion'ın bildiklerinden de az şey biliyorum," dedi Chaol.

Murtaugh gözlerini ovuşturdu. Ren büyükbabası için masaya bir sandalye çekti. Yaşlı adam hafifçe inleyerek sandalyeye oturdu. Bu kemik torbasının hâlâ nefes alıp vermesi bir mucizeydi. Aedion içinde kıpırdanan küçük pişmanlığı bastırdı. Oysa bundan daha iyi biri olarak yetiştirilmişti o; kibirli, asabi bir pislik gibi davranmaması gerekirdi. Rhoe onun bir yaşlıyla bu şekilde konuştuğunu duysa utanırdı. Fakat Rhoe ölmüştü. Aedion'ın sevip taptığı tüm savaşçılar on yıl önce ölmüşlerdi ve bu yüzden dünya daha kötü bir yerdi. Aedion da daha kötü biri.

Murtaugh iç çekti. "Elimden geldiğince hızlı döndüm buraya. Son bir haftada birkaç saatten fazla dinlenmedim. Narrok'un filosu yola çıktı. Yüzbaşı Rolfe yine Kafatası Körfezi'nin Korsan Lordu, fakat hepsi bu kadar. Adamları doğudaki Ölü Adalar'a gitmeye cesaret edemiyor."

Murtaugh hemen sadede gelmeyince Aedion hissettiği utanca rağmen dişlerini sıkıp "Neden?" diye sordu.

Murtaugh'un yüzündeki çizgiler ateşin ışığında derinleşti. "Çünkü doğu adalarına giden adamlar asla geri dönüyor. Rüzgârlı gecelerde de Rolfe bile... adalardan gelen kükremeleri duyduğuna dair yemin ediyor; insan seslerine benzeyen fakat farklı bir ses. Narrok'un işgali sırasın-

da adalarda gizlenen mürettebat seslerin kesildiğini iddia ediyor. Narrok seslerin kaynağını yanında götürmüş gibi. Ayrıca Rolfe...” Murtaugh burnunun köprüsünü ovuşturdu. “Rolfe bana adalara geri döndüklerinde bir kaya çıkıntısının üzerinde dikilen bir şey gördüklerini söyledi; doğu adalarının hemen sınırında. Soluk renkli bir adam gibi görünse de...değilmiş. Rolfe kendine âşık biri olabilir fakat yalancı da değildir. Gördüğü o şeyde –ya da kişide, artık her neyse– bir *tuhaflik* sezmış. Etrafında bir sessizlik çukuru varmış gibi, genellikle işittikleri kükremelerin tam tersi bir sessizlik. Adam onların gemileriyle yanlarından geçişini izlemiş sadece. Ertesi gün, aynı noktaya döndüklerinde onu orada görmemişler.”

Yüzbaşı “Denizlerdeki tuhaf yaratıklarla ilgili efsaneler hep olmuştur,” dedi.

“Rolfe ve adamları o şeyin efsanelerdeki yaratıklardan olmadığına yemin ettiler. O şeyin *üretildiğini* söylediler.”

Aedion yüzü kireç kesilen yüzbaşıyı süzüp “Nereden biliyorlarmış?” diye sordu.

“Boynunda siyah bir tasma varmış; bir ev hayvanı gibi. Yaratık onlara doğru bir adım atmış; denize atlayıp onları yakalamak istemiş gibi fakat görünmez bir el, bir tür gizli tasma kayışı onu geri çekmiş.”

Ren yara izli kaşını kaldırdı. “Korsan Lord Ölü Adalar’da *canavarlar* olduğunu mu düşünüyor?”

“Öyle düşünüyor ve ben de o yaratıkların orada üretildiklerine inanıyorum. Ayrıca Narrok yaratıkların bir kısmını yanında götürmüş.”

“Narrok nereye gitti?” diye sordu Chaol.

Murtaugh “Wendlyn’e,” dedi. Aedion’ın kalbi duracak oldu. “Narrok filoyu sürpriz bir saldırı yapmak için Wendlyn’e götürmüş.” Yüzbaşı hızla ayaklanıp “Bu imkânsız,” dedi. “Neden? Neden şimdi?”

Yaşlı adam, Aedion'ın hiç işitmediği sert bir sesle “Çünkü *biri*,” dedi, “kralı şampiyonunu kraliyet ailesini ortadan kaldırması için Wendlyn'e göndermeye ikna etmiş. Söylentileri dolaşan bu canavarları ülkeye göndermek için en uygun zaman ülkenin kargaşa halinde olacağı zaman değil mi?”

Chaol bir sandalyenin sırtını tuttu. “Onları öldürmeyecek; bunu asla yapmaz. Bu... sadece bir aldatmacaydı.” Aedion, Chaol'un baba-oğul Allsbrook'lara bundan fazlasını söyleyemeyeceğini ve bu kadarını bilseler yeterli geleceğini düşündü. Ren'in kendisine attığı temkinli bakışı görmezlikten geldi; Aedion'un kuzininin Wendlyn asillerini hedef almasına ne tepki vereceği belliydi. Fakat Aedion için onlar on yıl önce, Terrasen'e yardım göndermeyi reddettiklerinde ölmüşlerdi. Olur da o krallığa adımını atacak olursa çekecekleri vardı. Aelin'in onlar hakkındaki düşüncelerini merak ediyordu; acaba Wendlyn'i artık bir ittifaka ikna edebileceğini mi düşünüyordu? Özellikle de Adarlan sınırlarına geniş çaplı bir saldırı düzenlerken. Belki de Aelin hepsinin Terrasen halkı gibi yanıp kül olmasından memnuniyet duyardı. Aelin'in iki seçenekten hangisini seçtiği Aedion için fark etmezdi.

Murtaugh “Suikasta uğrayıp uğramamalarının bir önemi yok,” dedi. “Bence o şeyler oraya vardığında dünya kısa sürede kraliçemizin neyle mücadele ettiğini anlayacak zaten.”

Ren “Bir uyarı yollayabilir miyiz?” diye sordu. “Rolfe, Wendlyn'e haber ulaştırılabilir mi?”

“Rolfe bu işe karışmaz. Ona kraliçemiz döndüğünde altın ve toprak alacağı vaadinde bulundum... Hiçbir şey onun aklını çelemiyor. Bölgesini geri aldı ve adamlarını yeniden tehlikeye atmaz.”

Ren “O halde ablukayı yarmanın, bir mesaj göndermenin bir yolunu bulmak gerek,” dedi. Aedion, Wendlyn'in Terrasen'e yardım etmediğini hatırlatmak istese de etik bir

tartışmaya girecek havada değildi hiç.

Murtaugh “O tarafa birkaç kişi gönderdim,” dedi, “fakat onlara pek inancım yok. Ayrıca oraya vardıklarında iş işten geçmiş olabilir.”

“Öyleyse ne yapacağız?” diye bastırdı Ren.

Murtaugh brendisini yudumladı. “Yardım etmenin yollarını arayacağız. Çünkü majestelerinin en yeni sürprizlerinin sadece Ölü Adalar’dakilerden ibaret olduğuna hiç mi hiç inanmıyorum.”

Bu ilginç bir düşünceydi. Aedion brendisinden bir yudum alsa da içkisini bıraktı. Alkolün karman çorman planlara çekidüzen vermesine hiçbir katkısı olmazdı. Böylece Aedion diğerlerini yarım yamalak dinlerken kendisini savaşları ve seferler üzerine hesaplar yaparken kapıldığı ritmin akışına bıraktı.

Chaol, Aedion’ın dairede volta atışını izliyordu. Murtaugh ve Ren bazı işlerini halletmek için gitmişlerdi. Aedion “Bana neden her an kusacak gibi durduğunu söylemek ister misin?” dedi.

Çenesini sıkkan Chaol oturduğu koltuktan Aedion’a “Bildiklerimin hepsini sen de bildiğin için tahmin etmek güç olmasa gerek,” dedi. Her ne kadar prensin üzerinde büyüye son veren büyüyle ilgili teorilerini sınaması gerekse de Dorian’la tartıştığı için şatoya dönmekte hiç de acele etmiyordu. Dorian, Chaol’a Celaena hakkında söylediklerinde haklıydı; Chaol, Celaena’nın karanlığından, yeteneklerinden ve gerçek kimliğinden rahatsızlık duyuyordu. Fakat bunlar...Chaol’un Celaena’ya karşı hislerini değiştirmemişti.

Aedion “Senin bu oyundaki rolünü hâlâ pek de anlamış değilim yüzbaşı,” dedi. “Aelin ya da Terrasen için mücadele etmiyorsun; ne için öyleyse? Daha yüce amaçlar için mi? Prens için mi? Bu seni kimin saflarına yerleştiriyor? Bir

hain misin, bir asi mi?"

"Hayır." Bu düşünce Chaol'un kanını dondurdu. "İki tarafta da değilim. Sadece Anielle'den gitmeden önce dostuma yardım etmek istiyorum."

Aedion'un dudakları bir sırtışıyla gerildi. "Belki de senin sorunun budur. Belki de taraf seçmemen sana pahalıya mal olacak. Belki de babana sözünde durmayacağını söylemen gerek."

Chaol "Krallığıma veya prensime sırt çevirmeyeceğim," diye çıkıştı. "Ordunda savaşıp kendi halkımı katletmeyeceğim. Babama verdiğim sözden de dönmeyeceğim." Bu toz du-man dağılınca geride kalan sadece onuru olabilirdi.

"Ya prensin bizden yana çıkarsa?"

"O zaman onun yanında savaşırım, elimden geldiğince, Anielle'de de olsam."

"Demek doğru olan için değil de, prensinin yanında savaşmayı tercih ediyorsun. Senin kendi özgür iraden, kendi arzuların yok mu?"

"Arzularım seni hiç ilgilendirmez." Arzularına gelince... Dorian'ın kararı ne olursa olsun Chaol asla masumların öldürülmesini onaylamazdı.

Aedion sırttı. "Kan dökmekten hoşlanmıyor musun?"

Chaol öfkelenip Aedion'ı memnun etmeyecekti. Onu en hassas noktasından vurmayı seçip "Bence bir damla masum kanı dökse kraliçen seni kınardı," dedi. "Yüzüne tükürürdü. Bu krallıkta iyi insanlar da var ve senin tarafın ne yaparsa yapsın onları hesaba katarak hareket etmeli."

Aedion'un gözleri Chaol'un yanağındaki yara izine kaydı. "Arkadaşının ölümünden dolayı seni kınadığı gibi mi?" Chaol'un yüzünde gaddar bir gülümseme ağır ağır şekillendi. Neredeyse algılamayacağı kadar hızlı bir şekilde general Chaol'un yanı başında bitip oturduğu koltuğun kolçaklarına yapıştı.

Burnunu buruşturup dişlerini gösteren generalin yüzünde daha önce hiç görmediği kadar yırtıcı bir ifade gören Chaol, Aedion'ın ona ya vuracağını ya da oracıkta öldüreceğini düşündü. Aedion "Adamların etrafında bir bir öldükçe, kadınlarının geri dönülmez bir şekilde incindiğini gördüğünde, şehrinin sokaklarında yığınla yetimin açlıktan ölüşünü izlediğinde bana masum hayatlara dokunmamaktan bahsedebilirsin. O zamana dek, yüzbaşı, hâlâ bir oğlan olduğundan ve hâlâ korktuğundan tarafını seçemediğin gerçeği baki kalacak. Korktuğun da masum hayatların kaybedilmesi değil, tutunduğun hayal her neyse onu kaybetmek. Prensin tarafını seçti, kraliçem de. Fakat *sen* seçmedin. Bu da en nihayetinde sana pahalıya mal olacak."

Bu sözler üzerine Chaol'un diyecek lafı yoktu. Hızla daireden ayrıldı. O gece güçbelâ uyudu, vaktinin çoğunu gözlerini masaya bıraktığı kılıcına dikerek geçirdi. Güneş doğduğunda krala gidip ona Anielle'e dönme planlarından bahsetti.

Ertesi iki hafta her şey düzene girdi. Öyle ki Celaena artık bu düzende teselli bulmaya başlamıştı. Beklenmedik tesadüfler, gelişmeler, tuzaklar, ölümler, ihanetler ya da ete kemiğe bürünen kâbuslar yoktu. Sabahları ve akşamları bulaşıkçı kız rolünü oynuyordu. Kuşluk vaktinden akşam yemeğine kadar da Rowan'la vakit geçiriyor; yavaş ve ısıraplı bir süreçle içindeki büyü kuyusunu keşfediyordu. Dipsiz olduğunu gördükçe korkuya kapıldığı o kuyuyu.

Ufak tefek şeyler –mumları yakmak, ocaktaki ateşi söndürmek, parmaklarının arasından alev şeritleri geçirmek– hâlâ en zorlandığı işlerdi. Fakat Rowan bastırıyor, Celaena'yı bir harabeden diğerine sürüklüyordu. Harabeler Celaena'nın kontrolünü kaybederse çevresine zarar vermediği yerlerdi. En azından artık Rowan yanında yiyecek getiriyordu. Sürekli karnı acıkan Celaena bir şeyler yemeden bir saat bile zor dayanabiliyordu. Büyü enerjiyi tüketiyor, Celaena her zamankinden iki, üç kat fazla yemek yiyordu.

Bazen konuştukları da oluyordu. Eh, daha doğrusu Celaena, Rowan'ı konuşturuyordu çünkü ona Aedion'dan ve kendi bencilce özgürlük dileğini anlattıktan sonra Celaena konuşmanın... iyi bir şey olduğuna karar vermişti. Bazı ko-

nularda halen Rowan'a açılmasa da onun anlattıklarını dinlemek hoşuna gidiyordu. Celaena onu hepsi birbirinden şiddet dolu ve üzücü seferlerini ve maceralarını anlatmaya ikna etmişti. Wendlyn'in güneyinde ve doğusunda koca bir dünya, Celaena'nın zamanında gelip geçtiğini işittiği fakat hakkında fazla bilgisi olmadığı krallıklar ve imparatorluklar vardı. Rowan ölüm tarlalarından geçmiş, askerlerini cehennemden geçirmiş, azgın denizlere yelken açıp uzak ve tuhaf kıyıları görmüş gerçek bir savaşçıydı.

Celaena, Rowan'ın uzun ömrüne –ve bu uzun ömrü sayesinde dünyayı gezip görmesine– gıpta etse de her öykünün altında yatan öfke ve kederi; hayat arkadaşını yitirmesinin verdiği, gemiyle ya da uçarak ne denli uzaklara gitse de ona musallat olan acıyı hissedebiliyordu. Rowan bazen yolculuklarında ona eşlik eden arkadaşlarından çok az bahsediyordu. Öte yandan Celaena, Rowan'ın katıldığı muharebelere, uzak diyarlardaki savaşlara ya da kumdan ve taştan şehirlerin etrafını yıllarca kuşatmasına gıpta etmiyordu.

Elbette ona bunu hiç söylememiştir. Sadece eğitim esnasında onun anlattıklarını dinliyordu. Ve dinledikçe Maeve'den nefret etmeye, teyzesine gerçek anlamda müthiş bir nefret beslemeye başlamıştı. Öfkesi onu her gece Emrys'ten teyzesine dair efsaneleri anlatmasını istemeye yöneltmişti. Celaena bu öyküleri Emrys'ten isterken Rowan onu kınamıyor, herhangi bir huzursuzluk sergilemiyordu.

Emrys'in bir gün Beltane Festivali'ne iki gün kaldığını ve ziyafetler, danslar ve kutlamalar için hazırlıklara başlayacaklarını ilan etmesi Celaena için bir sürpriz olmuştu. Beltane gelip çatmıştı bile ve Rowan'a göre Celaena dönüşümünü mükemmelen kontrol etmeye başlamasına rağmen hâlâ Doranelle'e gitmeye hak kazanmaktan uzaktı. Celaena'nın kendi kıtasında bahar gelmiş olmalıydı. Çiçekli direkler dikilecek, geyik dikenleri süslenecekti; kral ancak

bu kadarına izin veriyordu. Fakat Küçük Halk için kavşaklara hediyeler bırakılmayacaktı mesela. Kral kutlamalarda ayrıntılara izin vermiyor, bu yüzden sadece tanrılara ve hasat için ekim yapmaya odaklanılıyordu. Büyüye dair hiçbir şeyden eser yoktu.

Şölen ateşleri yakılacak ve bazı cesur insanlar şans getirmesi, kötülükleri defetmesi ve iyi bir hasat gelmesi için –ya da her ne diliyorlarsa onun için– ateşin üzerinden atlayacaklardı. Çocukken Celaena Orynth'in kapılarının ötesindeki tarlada çılgınca koştuğunu anımsadı. Binlerce şölen ateşi yakında beyaz şehri kuşatacak işgal ordusunun meşale ateşleri gibi ısıltı ısıltı. Annesi ona o gecenin *onun gecesi* olduğunu söylemişti; ateş taşıyan bir kızın korkacak hiçbir şeyinin olmadığı, güçlerini gizlemek zorunda kalmadığı bir geceydi bu. Hoplaya zıplaya, bedeninden kurdeleler gibi korlar saçarak yanından geçtiği insanlar “*Aelin Ateşyüre,*” diye fısıldıyorlardı. Aelin’in hoşgörülü muhafızları olan Aedion ve saray meclisinin diğer birkaç gözüpek üyesi onun peşinden geliyordu. *Alevlerin Aelin’i.*

Emrys’e yemekleri hazırlamasında günlerce yardım ettikten (bir yandan aşçının bakmadığı anlarda bolca atıştırmak) sonra Celaena, Beltane’e katılıp biraz rahatlamayı ummuştuk. Fakat Rowan onu bir dağ platosunun üzerindeki bir alana götürdü. Celaena cebinden çıkardığı elmayı ısırıp şölen ateşi için hazırlanan kocaman bir odun yığının önünde dikilen Rowan’a kaşlarını kaldırarak baktı.

Etraflarındaki yarı Feylerden bazıları hâlâ fazla odun ve çıra taşıyor, diğerleri Emrys’in durup dinlenmeden hazırladığı yemeklerin yenileceği masaları kuruyordu.

Onlara düzinelerce yarı Fey daha eklendi. Farklı ileri karakollardan gelmişlerdi. Tantanasız, bolca kucaklaşarak ve birbirlerine tatlı dille takılarak. Emrys’e yardım etmekten ve Rowan’la eğitim yapmaktan arda kalan zamanda Cela-

ena onları pek de inceleyememişti. Yine de haylaz bir yanı kutlama için gelen erkeklerin kendisine çevrilen hayran bakışlarından memnuniyet duyuyordu.

Erkeklerin Rowan yanındayken gözlerini nasıl da çabucak kaçırdıkları Celaena'nın gözünden kaçmamıştı. Öte yandan birkaç dışının de kendisini fazla sıcakkanlı bir ilgiyle süzdüklerini de fark etmişti. İçinden yüzlerini tırmıklamak geldi.

Celaena bir yandan elmasını ısırarak diğer yandan üzerinde her zamanki soluk gri tuniği, belinde geniş bir kemeri olan; kapüşonunu arkaya atmış, deri bileklikleri ikinci güneşinde parlayan Rowan'a baktı. Tanrılar adına, Rowan'a o tür bir ilgi beslemiyordu ve onu yatağa atmak gibi bir niyeti asla yoktu. Belki de Fey bedeninde fazlaca zaman geçirdiğinden... yabanice bir alanını koruma ihtiyacı hissediyordu. İçgüdüsel, huysuz ve acımasızdı bu aralar. Geçen gece mutfakta durmadan Rowan'a bakan ve daha da ileri gidip ona merhaba demek için gelen bir dişiye hırlamıştı.

Celaena günün her saatinde kendisini saldırganlaştırmaya başlayan içgüdüleri zihninden atmak için başını iki yana salladı. "Herhalde beni buraya antrenman için getirdin?" Celaena elma koçanını atıp omzunu ovuşturdu. Rowan'ın bütün ikinci boyunca kendisine antrenman yaptırtmasından dolayı gece ateşlenmiş, sabah da bitkin uyanmıştı.

"Şölen ateşlerini tutuştur ve ateşi kontrol altında tut. Hem de bütün gece."

"Üçünü de." Celaena bunu soru sorar gibi söylememişti.

"Ortadaki bulutları yakacak kadar yüksek olmalı. Diğer ikisini üzerinden atlayacaklar için alçak tut."

Celaena o elmayı yememiş olmayı diledi. "Bu iş ölümcül bir hal alabilir."

Rowan'ın elini kaldırmasıyla bir rüzgâr Celaena'nın etrafını sardı. "Ben burada olacağım," dedi. Gözleri yüzyıllarca süren ömründe edindiği kibirle parladı.

“Peki ya bir şekilde birini ayaklı bir meşaleye çeviriverirsem ne olacak?”

“O zaman şifacılar da kutlamaya katıldığı için şanslı oluruz.”

Celaena ona haylaz bir bakış atıp omuz silkti. “Ne zaman başlıyoruz?”

Rowan’ın “Şimdi,” demesiyle Celaena’nın midesi kasıldı.

Celaena yanıyordu. Fakat kontrollü, güneş batıp da alan eğlence arayanlarla dolduğunda bile devam eden bir yanmaydı bu. Müzisyenler ormanın kenarındaki yerlerine geçtiler ve kemanların, flütlerin ve davulların sesi her yanı kapladı. Öylesine güzel ve kadim bir müzikti ki bu Celaena’nın alevleri müzikle dans ediyor; yakut, kuvarsa, krokidolite ve en koyu safirlere dönüşüyordu. Kimse ateşin ışığının bir ucunda dikilen Celaena’yı fark etmese de birkaç kişi yanıp duran fakat odunları yiyip bitirmeyen alevlere hayranlıkla bakıyordu.

Celaena’nın bedeninden terler boşanıyordu. En çok da daha alçak şölen ateşlerinin üzerinden atlayan insanlar yüzünden. Yine de Rowan, Celaena’nın yanında duruyor, ara sıra Celaena huysuzlanan bir atmış gibi ona mırıldanıyordu. Celaena’nın içinden ona gitmesini söylemek, iri gözleriyle onu sessizce dansa davet eden dişilerle eğlense iyi olabileceğini söylemek geliyordu. Fakat kanının kaynamaya başladığını hissetse de alevlere ve kontrolünü korumaya odaklanmıştı. Belinde biriken ter damlalarını hissedince huzursuzca kıpırdandı. Tanrılar adına, sırlıslıkla olmuştu; bedenindeki her çukurluk ıslaktı.

Alevler biraz daha yükselince Rowan “Sakin ol,” dedi.

Celaena dişlerini sıkarak “Farkındayım,” dedi. Müzik çok davetkâr, ateşin çevresindeki dans neşeli, masalardaki yemekler güzel kokuluydu... O ise oradaydı, öylece yanıyordu. Karnı guruldadı. “Ne zaman durabilirim?” Ağırlığını

tekrar bir bacağından diğerine vermesiyle en büyük şölen ateşi harlandı, alevler Celaena'nın bedeniyle aynı anda sağa sola hareketlendi. Kimse durumu fark etmedi.

"Ben dur dediğimde," dedi Rowan. Celaena, Rowan'ın etraflarındaki insanları kullandığını; onlara zarar verme korkusunu kullanarak Celaena'nın kontrolünü mükemmelleştirmeye çalıştığını bilse de...

"Deli gibi terliyorum, aklıktan ölüyorum, ara vermek istiyorum."

"Sızlanmaya mı başvuruyorsun?" dedi Rowan. Soğuk bir esintinin ensesini yalamasıyla Celaena inildeyerek gözlerini yumdu. Celaena, Rowan'ın kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Bir süre sonra Rowan ona "Biraz daha dayan," dedi.

Celaena kendini bırakıverecek gibiyken gözlerini açıp odaklandı. Biraz daha dayanacak, sonra gidip bol bol yemek yiyecekti. Belki dans da ederdi. Dans etmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Belki orada, gölgelerin arasında dans etmeyi deneyebilirdi. Biraz neşelenip neşelenmeyeceğini merak ediyordu. Bedeni öyle hararetlenmişti ve ağrıyordu ki konsantre olmayı bıraktığı anda olduğu yerde yığılıp uykuya dalaçağına bahse girebilirdi.

Fakat müziğin ve birer gölge gibi etrafta dolanan dansçıların hipnotize edici bir etkisi vardı. Adarlan'dakinin aksine burada kutlamaları gözleyen muhafızlar, çizgiyi aşacak kişileri ihbar edip para kazanmanın peşinde olan köylüler yoktu. Sadece müzik, dans, yemek ve ateş –Celaena'nın ateşi– vardı.

Celaena bir ayağını art arda yere vururken başını sallıyor, gözlerini dumansız yanan üç ateşten ve ateşlerin etrafında dans eden silüetlerden ayırmıyordu. Celaena dans etmek istiyordu. Neşeden değil fakat ateşinin ve müziğin birbirlerine karışıp içinde dolaştığını hissettiğinden. Müzik ılık, karanlık ve renkten dokunmuş bir duvar halıydı; uçları yüreğine bağlanan, dünyaya yayılan ve onu dünyaya,

her şeye bağlayan nazik zincir halkaları oluşturunuyordu.

O an anladı. Wyrd işaretleri bu iplikleri kullanmanın, şeylerin özünü dokuyup birbirine eklemenin bir yoluydu. Büyü de aynısını yapabiliyordu ve Celaena gücüyle, imgele-miyle, iradesiyle ve özüyle yaratabiliyor, şekillendirebiliyor-du.

“Sakin ol,” dedi Rowan. Sonra hayretle “Müzik,” dedi. “O gün buzun üzerinde mırıldanarak şarkı söylüyordun.” Celaena ensesinde yine soğuk bir esinti hissetti. Fakat davulla-rın ritmi çoktan tenini doldurmuştu bile. “Bırak müzik seni sakinleştirsın.”

Tanrılar adına, böyle özgür olmak... Alevler melodiyle birlikte dalgalanıyordu.

“*Sakin ol.*” Celaena içini kaplayan, kendisini dünyaya bağlayan zincirin her halkasını ona hissettiren ses dalga-larının yoğunluğundan dolayı Rowan’ı güçlkle işitiyordu. Bir an için bir şekil değiştiren olmak istedi. Böylece derisi-ni döküp kendisini baştan dokuyabilir, mesela müziğe ya da rüzgâra dönüşüp dünyaya yayılabilirdi. Gözleri yanıyordu ve alevlere uzun süre baktığı için bulanıklaşmıştı. Sırtın-daki bir kas seğirdi.

“Sakin ol.” Celaena, Rowan’ın neden bahsettiğini anla-mıyordu; alevler sakın ve hoştu. İçlerinden yürüyüp geçse ne olurdu ki? *Yap hadi, yap hadi, yap hadi...* Başının içindeki ritim ona böyle diyordu sanki.

“Şimdilik bu kadar yeter.” Rowan, Celaena’nın kolunu tuttu fakat öfkeli bir tıslama çıkararak bıraktı. “Bu kadarı yeter.”

Celaena yavaş bir hareketle gözlerini Rowan’a çevirdi. Rowan’ın kocaman açılmış gözleri ateşte neredeyse yanıyor-muş gibi görünüyordu. Ateş... *Celaena*’nın ateşi. Celaena ye-niden ateşe dönüp kendisini ona teslim etti. Müzik ve dans devam ediyordu. Mutluluk ve neşeyle.

Rowan “Bana bak,” dese de Celaena’ya dokunmadı. “*Bana bak.*”

Celaena sualtındaymışçasına Rowan’ı güçlkle işitiyordu. Şimdi içinde bir sarsıntı hissediyordu; sancılı bir sarsıntı. Müziğin her vuruşunda zihnini ve bedenini doğrayan bir bıçak. Celaena, Rowan’a bakamadı; dikkatini ateşten ayırmaya cesaret edemiyordu.

Rowan “Bırak ateşler kendileri yansın,” diye emretti. Celaena, Rowan’ın sesinde bir nebze korku hissettiğine yemin edebilirdi. Rowan’a baktı. Tüm iradesini kullanarak güçlkle çevirdiği boynunun tendonlardan aşağı bir acı dalgası yürüdü. Rowan’ın burun deliklerinin şiştiğini gördü. “Aelin, kes şunu, hemen.”

Celaena konuşmaya çalışsa da boğazı acıyor, yanıyordu. Bedenini kımlıdatamıyordu.

“*Gidelim.*” Rowan’a böyle söylemek istese de yapamadı çünkü acı duyuyordu. Celaena bir çivi, acı ise tekrar tekrar başına inen bir çekiçti. “Şimdi bırakmazsan tamamen tükenirsin.”

Büyüsünün sınırı bu muydu yani? Üç ateşi birkaç saat idare etmek mi? Bu doğruysa ne de iyiydi.

Rowan “Kendini içeriden pişirmek üzeresin,” diye homurdandı.

Celaena gözlerini kırıştırdı. Gözleri içlerine kum kaçmış gibi ağrıyordu. Acı omurgasından aşağı yürüdü. Bir ışık parlaması oldu; kaynağı Celaena ya da Rowan değil güçlenen ateşlerdi. İnsanlar bağırırken müzik bocaladı. Celaena’nın ellerinin altında kalan otlar cızırdayarak dumanlar çıkardı. Homurdanan Celaena içinde kendisini ateşlere bağlayan üç zinciri aradı. Fakat içi bir labirente dönmüştü, ipler birbirine karışmıştı ve...

“Üzgünüm,” diye tısladı Rowan. Bir kez daha küfretti. Ardından Celaena’yı çevreleyen hava yok oluverdi.

Celaena hırıltılar çıkarmaya, kımıldamaya çalışsa da havasız kalmıştı. İç ateşini canlı tutacak hava yitip gitmişti. Yerini karanlık aldı.

Kayıtsızlık.

Ardından Celaena kendisini derin derin solur, otların üzerinde debelenir halde buldu. Ateşler artık doğal bir şekilde yanıyordu ve Rowan, Celaena'nın tepesinde dikiliyordu. "Nefes al. Nefes al."

Rowan, Celaena'nın ateşlerle arasındaki bağı koparsa da Celaena hâlâ yanıyordu.

Ateşi bedeninden dışarı çıkmıyordu. Otlar bile artık tütmeyiz olmuştu.

Celaena içeriden yanıyordu. Her nefesi ciğerlerinden aşağı, damarlarından içeri ateş gönderiyordu. Celaena konuşmuyor ya da kımıldayamıyordu.

Celaena –geri dönmesi için yapılan uyarıları işitmeden– bir sınırı aşmıştı ve şimdi teninin altında diri diri yanıyordu.

Gözyaşı akıtmadan telaşlı hıçkırıklarla sarsıldı. Canı yanıyordu; uçsuz ve sonsuz bir acıydı bu ve içinde ateşlerden kaçacağı bir tek karanlık köşe kalmamıştı. Ölüm onun için bir lütuf; soğuk ve kapkara bir sığınak olurdu.

Rowan'ın bir süre yanından ayrıldığını ancak onu yanında iki dişiyle koşarak gelirken gördüğünde fark etti. Dişilerden biri "Onu siz taşıyabilir misiniz?" dedi. "Buralarda su büyüsü yapabilen biri yok ve onu soğuk suya sokmamız gerek. *Hemen.*"

Celaena sonrasında söylenenleri işitmedi. Tek işittiği teninin altındaki çekicin darbelerinin sesi idi. Bir homurtu ve tıslama işitmesinin ardından kendisini Rowan'ın kucığında buldu. Rowan ormanda uçarcasına ilerlerken Celaena savaşçının kucığında bir aşağı bir yukarı hopluyordu. Rowan'ın attığı her adım Celaena'nın bedenine alev alev yanan acı

kıymıkları yayıyordu. Rowan'ın kollarının buz gibi soğuk olmasına ve soğuk bir rüzgârı Celaena'nın üzerine çekmesine rağmen Celaena bir ateş denizinin akıntısında sürükleniyordu.

Cehennem... Karanlık tanrının öte dünyasında olmak böyle bir şeydi demek. Son nefesini aldığı anda Celaena'yı bekleyen buydu.

Bu düşüncenin verdiği korku Celaena'ya tutunabileceği her şeye –yani Rowan'dan yayılan çam ve kar kokusuna– odaklanma gücü verdi. Celaena kokuyu ciğerlerine çekti. İyice derinlere ve kokuya fırtınalı bir denizde kendisine uzanan bir cankurtaran halatıymış gibi tutundu. Ne kadar sürdüğünden emin olmasa da bir süre sonra Rowan'a tutunma gücü azaldı. O müthiş acının indirdiği her darbeye Rowan'la arasındaki bağ yıpranıyordu.

Fakat sonra ormandan daha karanlık bir yerde olduğunu hissetti ve seslerin daha kuvvetli yankılandığını fark etti. Onu merdivenlerden indirdiler. Ardından... “Onu suya sokun.”

Bedeni taş gömme küvetin içine bırakılan Celaena'nın yüzüne buhar yayıldı. Biri küfretti. İkinci bir ses “Dondurun onu prens,” diye emretti. “Hemen.”

Kısa süren, mutluluk veren bir soğuk. Ardından ateş yeniden canlandı ve...

“Çıkarın onu!” Güçlü ellerin bedenini çekiştirdiği Celaena'ya fokurtular işitiyormuş gibi geldi.

Celaena küvetteki suyu tamamen kaynatmıştı. Neredeyse kendisini de kaynatacaktı. Hemen ardından bir başka küvete taşındı. Buz yeniden oluşsa da yine eridi. Buz erirken küvetin başında diz çöken Rowan, Celaena'nın kulağının dibinde “*Nefes al,*” dedi. “Bırak çıksın, bırak içinden çıksın.”

Buhar yükseldi. Fakat Celaena bir nefes alabildi. Rowan nefes nefese “Güzel,” dedi. Buz tekrar oluştu ve eridi.

Celaena terliyor; sıcak, bir davul tenini içeriden dövüyordu. Bu şekilde ölmek istemiyordu. Bir nefes daha aldı.

Bir gelgit gibi kuvvet bir buz tutuyor, bir çözülüyordu. Çözülme süresi her seferinde biraz daha uzuyor ve her seferinde soğuk Celaena'nın içine biraz daha işliyor, onu uyuşturup bedeninde gevşeme ihtiyacı uyandırıyor.

Buz ve ateş. Kırağı ve kor. Bir mücadeleye girmiş, çekiyorlardı. Celaena bu mücadelenin gerisinde büyüyle çarpışan Rowan'ın çelik gibi iradesinin tadını alabiliyordu; ateşin onu yakıp yok etmesine itiraz eden bir irade.

Celaena'nın bedeni ağrılar içinde olsa da şimdi ağrıları bir ölümlüye has türdendi. Yanakları hâlâ yansa da su önce soğudu, sonra ılıklaştı ve ardından ılık kaldı. Sıcak değil, ılık.

Dişilerden biri "Üzerinden şu giysileri çıkarmamız gerek," dedi. İki çift küçük el başını kaldırıp ıslak giysilerini çıkarırken Celaena zaman kavramını yitirdi. Giysileri olmadan suyun içinde neredeyse ağırlıksızdı. Rowan'ın kendisini çıplak görmesine aldırmıyordu; onun bir kadının bedeninde keşfetmediği tek bir nokta olduğunu sanmıyordu. Gözleri kapalı, yüzü tavana bakan Celaena öylece uzanıyordu.

Bir süre sonra Rowan "Sadece evet ya da hayır de," dedi. "Tek yapman gereken bu." Celaena başını hafifçe oynatabildi. Bu hareketin boynu ve omuzlarından aşağı gönderdiği acı dalgasıyla yüzü buruştu. "Bir kez daha alevlenme tehlikesi altında mısınız?"

Celaena elinden geldiğince düzgün nefes alıp veriyordu; sıcak yanaklarını, bacaklarını ve özünü dövmeye devam etse de yavaş yavaş etkisini yitiyordu. Celaena'nın "Hayır," diye fısıldamasıyla dilinden bir sıcak hava dalgası yükseldi.

"Acın var mı?" Bu duygudaşlık içeren bir soru değildi; en iyi hareket şekline karar vermek için askerinin durumunu yoklayan bir komutanın sorusuydu.

"Evet." Celaena'nın ağzından sıcak buhar çıktı.

Bir kadın “Bir tonik hazırlayacağız,” dedi. “Onu soğuk tutun yeter.” Odadan çıkan kadınların ayakları taş zeminde yumuşak sesler çıkardı. Ardından hamamın kapısı bir çit sesiyle kapandı. Su dolu bir kova vardı. Sonra...

Celaena iç çekti ya da iç çekmeye çalıştı. O sırada biri alnına buz gibi bir bez koydu. Yine eriyen buzun sesi gelirken bir başka bez saçına ve boynuna buz gibi soğuk su damlatıyordu.

“Tükenmişlik noktası,” dedi Rowan sessizce. “Bana sınırında olduğunu söylemen gerekirdi.”

Celaena konuşmakta güçlük çekiyordu. Fakat gözlerini açtı ve Rowan’ı küvetin ucunda, yanında bir su kovası ve elinde bir bezle buldu. Rowan bezi sıkıp bir kez daha Celaena’nın alnına yerleştirdi. Su öyle harikaydı ki Celaena inledi. Küvet biraz serinlese de hâlâ ılıktı, fazlaca ılık.

“Biraz daha devam etseydin, tükenmişlik seni mahvedecekti. Belirtileri fark etmeyi ve çok geç olmadan geri çekilmeyi öğrenmen *şart*.” Bu bir açıklama değil, emirdi. “Gücün seni içeriden parçalar. Bu durum da onun yanında...” Başını bir daha salladı ve “...hiç kalır,” diye ekledi. “Bir süre dinlenene dek büyüne *dokunmak* yok. Anladın mı?”

Celaena başını yukarı kaldırıp yüzüne biraz daha soğuk su istediğini belli etse de Rowan, Celaena başını sallayıp kendisinden isteneni yapacağını belli etmeden bezin suyunu sıkmaya yanaşmadı. Rowan onu kısa bir süre daha serinlettikten sonra bezi kovanın kenarına bırakıp ayağa kalktı. “Ben şu toniğe bir bakacağım. Birazdan dönerim.” Celaena tekrar başını sallayınca Rowan onun yanından ayrıldı. Hani onu tanımasa Celaena, Rowan’ın telaşlandığını düşünecekti. Hatta endişelendiğini.

Terrasen’den birileri ona gücünün ölümcül yanını açıklamadan ayrılması gerekmişti; kimse ona bu açıklamayı yapmamıştı çünkü orada aldığı derslerin sayısı sınırlıydı.

Celaena tükenmek üzere olduğunu *hissetmemişti*. Bir anda kendisini o halde bulmuştu. Belki de büyüğü bundan ibaretti. Belki kuyusu sandığı kadar derin değildi. Bu doğruysa rahat bir nefes alacaktı.

Celaena bacaklarını kaldırdı; kaslarının ağrısıyla homurdandı ve dizlerine sarılacak kadar öne eğildi. Gömme küvetin kenarında, taşların üzerinde birkaç mum yanıyordu. Alevlere öfkeyle baktı. Alevlerden *nefret ediyordu*. Fakat diğerlerinin ona yardımcı olabilmek için ışığa ihtiyaçları olabileceğini düşündü.

Alnını yara izleriyle kaplı dizlerine dayadı; teni kavru-lacak gibiydi. Gözlerini kapatıp parçalanmış bilincini bir araya getirdi.

Kapı açıldı. Gelen Rowan'dı. Celaena o serin karanlıkta kaldı ve giderek soğuyan suyun ve teninin altında durgunlaşmaya başlayan zonklamanın tadını çıkardı. Rowan'ın ayak sesleri odanın ortalarına kadar varınca birden kesildi.

Rowan hayretle iç çekti. Sesi öyle yüksek çıkmıştı ki Celaena omzunun üzerinden ona baktı.

Fakat Rowan'ın gözleri Celaena'nın yüzüne ya da suya değil, çıplak sırtına çevriliydi.

Celaena dizlerini tutarak kıvrıldığından Rowan kırbaç darbelerinin Celaena'nın etini nasıl mahvettiğini, geride kalan yara izlerini görebilmişti. Rowan "Bunu sana kim yaptı?" diye sordu.

Yalan söylemesi kolay olurdu fakat Celaena çok yorgundu ve Rowan onun işe yaramaz postunu kurtarmıştı. Bu yüzden "Birçok kişi," dedi. "Endovier'ın tuz madenlerinde epey zaman geçirdim."

Rowan öyle kalakalmıştı ki Celaena onun nefes alıp veremeyi bırakmış olabileceğini düşündü. Bir süre sonra Rowan ona "Ne kadar zaman oldu?" diye sordu. Celaena kendisini acıyan bir tavra hazırlasa da karşısındaki yüzde boş bir ifa-

de vardı. Ya da hayır... Ölümcül bir öfkeyle dolu bir süku-netti bu.

“Bir yıl. Bir yıl önce oradaydım... Uzun hikâye.” Celaena çok bitkindi. Boğazı daha fazlasını anlatamayacağı kadar acıyordu. Sonra Rowan’ın kollarının sargılı olduğunu fark etti. Göğsünün açık kısmından gömleğinin altına uzanan başka sargılar da vardı. Celaena onu tekrar yakmıştı. Buna rağmen Rowan, Celaena’yı bırakmamış; küvete onunla gel-miş ve bir an olsun onu yalnız bırakmamıştı.

“Sen bir köleydin.”

Celaena başını yavaşça salladı. Rowan ağzını açsa da he-men kapadı ve yutkundu. O ölümcül öfke yitip gitti. Sanki Rowan kimle konuştuğunu ve konuştuğu kişiye bu cezanın az bile olduğunu anımsamıştı.

Rowan topuğunun üzerinde dönüp kapıyı arkasından ka-pattı. Celaena, Rowan’ın kapıyı çarpmasını –hatta kırma-sını– tercih ederdi. Fakat Rowan kapıyı nazikçe kapatmış, geri de dönmemişti.

Aelin'in sırtı...

Rowan ağaçların üzerinden süzülüyor, rüzgârları kendisini daha da hızlı itsin diye şekillendiriyordu. Rüzgâr sesleri kafasının içindeki feryadın yanında cılız kalıyordu. Hızla gözlerinin önünden geçen dünyayı ilgiyle değil, içgüdüsel olarak gözlüyordu. O an gözleri zihninin içine doğru bakıyordu; eti mum ışığında parlayan o feci haldeki sırta.

Tanrılar biliyordu ya, Rowan birçok kötü yara almıştı. Kendisi de düşmanlarında ve dostlarında da birçok yara bırakmıştı. Aslında Aelin'in sırtındaki yaralar, o yaralardan bazılarıyla kıyaslanamazdı bile. Fakat o sırtı gördüğünde Rowan'ın kalbi duracak gibi olmuştu ve bir an için zihnini her şeyi bastıran bir sessizlik kaplamıştı.

Rowan o yaralara baktıkça savaşı içgüdülerinin bile-nip ölümcül bir bileşime dönüştüğünü hissetmişti; içinden Aelin'e bunu yapanları çıplak elleriyle parçalamak gelmişti. Sonra sırtını dönüp oradan ayrılmış, hamamdan güçbelâ çıktıktan sonra dönüşüp gecenin içine süzülmüştü.

Maeve yalan söylemişti. Ya da gerçekleri eksik aktararak yalan söylemiş olmuştu. Maeve kızın başından neler geçtiğini; onun kölelik ettiğini biliyordu. Tanrılar adına; o

gün, o günün erken saatlerinde kızı *kırbaçlamakla* tehdit etmişti. Aelin de öfkeden deliye dönmüştü. Rowan kızın ona saldırmamasının nedenini onun sadece bir çocuk olmasına bağlayarak tam bir gururlu budala gibi davranmıştı. Anlaması gerekirdi.

Aelin'in böyle bir şeye tepki verdiğinde yaralarının çok daha derinlere uzandığını bilmesi gerekirdi. Üstelik Rowan ona ayrıca bir sürü laf etmişti de...

Rowan yüksek Cambrian Dağları'na varmak üzereydi. Aelin'e öyle eziyet ettiklerinde kızın bedeni yeni yeni bir kadın bedenine dönüşüyordu. Aelin neden ona hiçbir şey anlatmamıştı? Ya Maeve? Şahin formundaki Rowan önündeki dağların oluşturduğu duvarda yankılanan, tiz bir çığlık attı. Çığlığına karşılık olarak birtakım doğaüstü ulumalar geldi; Maeve'in geçitlere bekçilik eden vahşi kurtları. Rowan, Doranelle'e kadar uçması gerekse de kraliçesinin yanına varacak ondan yanıtlar isteyecekti ve... Maeve sorularını yanıtsız bırakacaktı. Rowan' kan yemini ettiğinden Maeve pekâlâ ona Mistward'a geri dönmemesini emredebilirdi.

Rowan büyüyle rüzgârları yakalayıp dizginliyordu. Aelin... Aelin bu ayrıntıyı bilmesini istemediğine göre ona güvenmiyor demekti.

Ayrıca az kalsın Aelin tamamen tükenecek tamamen savunmasız bir hale gelecekti. İçinde ilkel bir öfke canlandı; bir sahiplenme ihtiyacı. Aline'e değil, onu korumaya yönelik bir ihtiyaçtı bu; bir erkeğin görevi ve onuru. Rowan bu yeni haberleri gerektiği gibi karşılamamıştı.

Aelin ona bir zamanlar köle olduğunu söylememişse Rowan hakkında çok olumsuz kanılara kapılmış olmalıydı; muhtemelen Aelin de Rowan'ın aniden oradan ayrılmasını iyiye yormamıştı.

Bu yüzden Rowan kuzeye döndü ve rüzgârları arkasına

alıp kaleye dönüşünde daha kolay uçmak için büyüsünü dizginledi.

Nasıl olsa gerekli yanıtları yakında kraliçesinden alırdı.

Şifacıların bir tonik verdikleri Celaena onlara kendisini tutuşturmayacağına dair teminat verince dişleri takırdayana dek küvette kalmasına izin verdiler. Celaena'nın süitine dönmesi normalin üç katı uzun sürdü. Öyle üşümüş ve yorulmuştu ki giysilerini çıkarmadan kendisini yatağa bıraktı.

Rowan'ın öyle çekip gitmesinin ne anlama geldiği üzerine düşünmek istemese de büyü'nün yol açtığı ağrılara ve kasılmalara rağmen bunu yapmaktan geri kalmadı. Huzursuz ve bölük pörçük bir uykuya daldı. Soğuk öyle fenaydı ki sebebini hava sıcaklığı mı yoksa büyü'nün sonrasında ortaya çıkan etkisi mi olduğundan emin alamıyordu. Bir ara festivalde eğlenenlerin kahkahaları ve şarkıları onu uyandırdı. Bir süre sonra zilzurna sarhoş olanlar bile kendilerinin ya da başkalarının yataklarında geceyi sonlandırdılar. Dişleri hâlâ takırdayan Celaena tam uykuya dalacakken penceresi rüzgârda açıldı. Ayağa kalkamayacak kadar üşümüştü ve ağrılar içindeydi. Kanat seslerini bir ışık parlaması izledi. Celaena yatağında dönmeden Rowan onu battaniyesiyle birlikte kucağına aldı.

Azıcık gücü kalsaydı Celaena ona direnebilirdi. Fakat Rowan onu merdivenlerden iki kat yukarı çıkarıp koridordan geçirdi ve...

Harıl harıl yanan bir ateş, sıcak yatak örtüleri ve yumuşak bir döşek. Ağır bir yorgan şaşırtıcı bir nezaketle Celaena'nın üzerini örttü. Ateş görünmez bir rüzgârın etkisiyle küçülürken yatak yer değiştirdi.

Rowan titrek ışıklarla aydınlanan karanlıkta sert bir sesle "Bundan böyle yanımda kalacaksın," dedi. Celaena,

Rowan'ın yanında düşmeyeceği kadar fakat mümkün olduğunca uzak olacak şekilde uzandığını fark etti. "Bu gecelik bu yatakta uyuyacaksın. Yarın kendi karyolan gelecek. Dağınıklarını toplamazsan kendini yine o odada bulursun."

Celaena başını yastığına gömdü. "Güzel." Ateş küçülse de odada hoş bir sıcak vardı. Aylardır ilk kez sıcak bir yatakta uyuyordu. Yine de Rowan'a "Acımana ihtiyacım yok," dedi.

"Acıma değil bu. Maeve başına gelenleri bana anlatmamayı tercih etmiş. Bilmen gerekiyor ki haberim yoktu, yani bu..."

Celaena bir kolunu yatağın diğer yanına uzatıp Rowan'ın elini tuttu. İstese Rowan'ın kolunda kemiğine inecek kadar derin bir yara açabileceğini biliyordu. "Biliyordum. Başta sana söylersem benimle alay etmeden ve bu yüzden de ölümünün elimden olmasından korktum. Sonrasında ise bana acımanı istemedim. Hepsinden çok da bunu benim için bir mazeret olarak görmeni istemedim."

"İyi bir asker gibi," dedi Rowan. Celaena gözlerini kaçırıp Rowan'dan bu sözleri işitmesinin kendisi için ne denli önemli olduğunu ona sezdirememeye çalıştı. Rowan geniş göğsünü şişiren uzun bir nefes aldı. "Bana buraya nasıl gönderildiğini, madenden nasıl çıktığını anlat."

Yorgunluk kemiklerine işlese de Celaena geri kalan son enerjisini Rowan'a Rifthold'da geçen yıllarını, Asterion atlarını çalıp çölü aşışını; fahişelerle, hırsızlarla ve dünyadaki tüm güzel ve habis yaratıklarla şafağa dek dans edişini anlattı. Sonra Sam'i, Endovier'da ilk kez kırbaçlanışını, Baş Denetçi'nin yüzüne kan tükürüşünü ve bu olayın ardından bir yıl boyunca nelere göğüs germek zorunda kaldığını. Öfkeden kendisini kaybedip ölüme koştuğu anı da es geçmedi. Kraliyet Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın hayatına girdiği o akşamdan ve bir zorbanın oğlunun ona özgürlüğünü vermeyi teklif ettiğinden bahsederken yüreği cız etti. Elinden geldi-

ğince yarışmayı, yarışmayı nasıl kazandığını da anlattı. Ta ki peltek konuşmaya başlayıp göz kapakları ağırlaşana dek.

Sonrasında olanları –Wyrđ anahtarlarını, Elena ve Nehemia’yı ve nasıl böylesine bedbin ve işe yaramaz birine dönüştüğünü– anlatacak vakti olacaktı. Celaena esnedi. Bir eli hâlâ Celaena’nın elini tutan Rowan diğer eliyle gözlerini ovuşturdu. Fakat Rowan, Celaena’nın elini bırakmadı. Celaena şafaktan önce sıcak ve güvenli bir ortamda, dinlenmiş halde uyandığında Rowan hâlâ onun elini göğsünün üzerinde tutuyordu.

Celaena’nın içinde bir şeyler eriyip aktı ve hâlâ açık kalan tüm yarıklara doldu. Onu incitecek, lekeleyecek bir şey değil, sıkıca birleştirecek bir şeydi bu.

Güçlendirecek bir şey.

Rowan o gün Celaena'nın yataktan çıkmasına izin vermedi. Ona tepsiler dolusu yiyecekler getirdi ve bununla yetinmeyip güvecini, yarım somun ekmeğini, taze bahar dutlarını ve bir fincan zencefil çayını bitirdiğinden emin olana dek Celaena'nın başından ayrılmadı. Fakat kurt gibi acıkan Celaena'yı yemek yemeye teşvik etmesine pek de gerek olmamıştı. Yine de Celaena onu tanımasa üzerine titrediğini düşünebilirdi.

Emrys ve Luca hayatta olup olmadığını görmek için bir kez Celaena'nın ziyaretine gelmişler, Rowan'ın buz gibi soğuk yüzüne sadece bir kez bakıp savaşçının homurdandığını işitince Celaena'nın emin ellerde olduğunu ve kendisini daha iyi hissettiğinde tekrar geleceklerini söyleyip alelacele kalkıp gitmişlerdi.

Celaena elinde o günkü dördüncü çay fincanıyla yatakta otururken "Artık saçmalıklarına bu kadar tahammül ettikten sonra birilerinin üzerime yürüyeceğini sanmam," dedi.

Yine haritada cesetlerin bulunduğu bölgeleri inceleyen Rowan başını çalışma masasından kaldırmadı bile. "İşte bu konuda bir garanti veremem."

Celaena katıla katıla gülecekti fakat bedenini iki büklüm

eden, kör edici bir acı hissetti. Acısını bastırıp çay fincanına yapıştı ve nefes alıp vermeye odaklandı. Rowan'ın üzerine titremesine izin veriyorsa nedeni işte *buydu*. Durmak bilmeyen zonklamalar, batma hissi, kaşlarının arasında ağrı ve bulanık görüş... Odaya şöyle bir bakınmak bile başına ağrıların girmesine neden oluyordu.

“Niyetin bana biri tükenmişliğe yaklaştığında eğer kadınsa sadece tüm bu dertleri çekmekle kalmayacağını ve etrafındaki erkeklerin bu kadar çılgına döndüğünü söylemek mi?”

Rowan kalemini bıraktı ve dönüp Celaena'yı süzdü. “*Buna* pek de çılgına dönmek denemez. Sen en azından büyüün işe yaramaz olduğunda kendini fiziksel araçlarla koruyabiliyorsun. Diğer Feyler ise silahları da olsa, savunma eğitimi almış da olsalar büyüleriyle temas kuramadıklarında savunmasız kalırlar. Özellikle de tükendiklerinde ve acı çektiklerinde. Bu da insanları –ve evet, özellikle de erkekleri– biraz huzursuz eder. Kimisinin ise ortada algıladıkları –gerçek olan ya da olmayan– bir tehdit bile yokken can aldıkları bilinir.”

“Ne tür tehditler? Maeve'in toprakları huzurludur.” Celaena kendine çay doldurmak için eğilse de Rowan hızla kalkmıştı bile. O kadar seri hareket ediyordu ki Celaena'nın fincanı masaya değmeden kapıverdi. Şaşırtıcı bir nezaketle fincanı Celaena'dan alıp doldurdu.

“Her tür tehdit... Erkekler, dişiler, yaratıklar... Bunu mantıklı bir çerçeveye oturtmak mümkün değil. Kültürümüzde yeri olmasa da savunmasız olanları korumak için bir içgüdü olacaktır; dişi, erkek, genç ya da yaşlı olmaları fark etmez.” Rowan bir dilim ekmeğe ve et suyuna uzandı. “Ye şunları.”

“Bunu söylemek bana acı verse de bir ısıruk daha alırsam dört bir yana kusacağım.” Ah evet, Rowan gerçekten Celaena'nın üzerine titriyordu ve bu durum Celaena'nın za-

vallı yüreğini ısıtsa da asap bozucu olmaya başlamıştı.

Kahrolası herif ekmeği et suyuna bandırıp ona uzatmıştı bile. “Enerji alman gerek. Muhtemelen tükenmeye o kadar yaklaşmanın nedeni midenin boş olmasıydı.”

Peki; zaten et suyunun kokusu da dayanılmazdı. Celaena ekmeği ve çorbayı aldı. O yerken Rowan da odada her şeyin yeterince iyi durumda olup olmadığını denetlemeye başladı: Ateş hâlâ güçlüydü (Celaena üşüdüğünden içeride sabahtan beri boğucu bir sıcak vardı), sadece bir pencere aralık bırakılmıştı (Celaena’ya sıcak basarsa biraz cereyan yapsın diye), kapı kapalıydı (ve kilitli) ve (Rowan’ın çalışma masasında demlenen) bir çaydanlık dolusu çay hazırda bekliyordu. Rowan her şeyin gerektiği gibi olduğundan ve gölgelerin arasında hiçbir tehdit olmadığından emin olunca aynı derecede titiz bir şekilde Celaena’yı gözlemlemeye başladı: Tenini (solgun ve ara sıra sıcakladığından parlıyordu), dudaklarını (soluk ve çatlak), duruşunu (gevşek ve bitik), gözlerini (ağrılardan sönükleşen gözleri giderek daha da fazla tahriş oluyordu). Rowan bir kez daha kaşlarını çattı.

Celaena boş kâseyi ona uzattıktan sonra baş parmağını ve işaret parmağını ortalarındaki ağrı bir türlü geçmeyen kaşlarının arasına bastırdı. “Demek büyün tükendiğinde,” dedi, “ya duruyorsun ya da tükeniyorsun, öyle mi?”

Rowan sandalyesine yaslandı. “Eh, bir de *carranam* var,” dedi. Kadim Dil’e ait sözcük Rowan’ın ağzından çıktığında Celaena’nın kulağına ne de hoş gelmişti. Celaena’ya son arzusu sorulacak olsa Rowan’a kadim dilde konuşsun diye yalvarabilirdi; sırf o enfes seslerin tadını çıkarmak için.

“Açıklamak güç,” dedi Rowan. “Sadece birkaç kez, ölüm tarlalarında kullanıldığına şahit oldum. Tükendiğinde *carranam*’ın sana gücünü verebiliyor. Bunun için iki kişinin birbirlerine uyumlu olmaları ve aralarında bilfiil kan bağı olması gerekiyor.”

Celaena başını yana eğdi. “İkimiz birbirimizin *carranam*’ı olsak ve sana gücümü versem ateşimi değil, rüzgâr ve buz kullanmaya mı devam edersin?” Rowan ciddi bir tavırla başını salladı. “Biriyle uyumlu olduğunu nereden anlıyorsun?”

“Denemeden öğrenmek mümkün değil. Ayrıca bu bağ öyle nadirdir ki Feylerin çoğu asla uyumlu biriyle ya da uyumlu olup olmadıklarını sınavacak kadar güvendikleri biriyle karşılaşmayabilirler. Her zaman için *carranam*’ların birbirlerinden gereğinden fazla güç çekmeleri tehlikesi vardır ve yetenekli değillerse birbirlerinin zihinlerini tahrip edebilirler. Ya da her ikisi de tamamen tükenebilir.”

İlginç. “Birinden öylece büyü çalmak mümkün mü?”

“Pek de saygıdeğer olamayan Feyler –savaşlardan galip çıkmak ve güçlerini büyütmek için– bunu yapmaya çalışsalar da hiç işe yaramadı. Yarasa da bunun nedeni rehin tuttukları kişinin tesadüfen uyumlu olmasıydı. Maeve ben doğmadan çok daha önce zorla kurulan bağları yasadışı ilan etmişti fakat... Birkaç kez yoldan çıkmış, *carranam*’larını köleleştirmiş Feyleri bulup ortadan kaldırmam için görevlendirildiğim oldu. Genellikle köleler öyle perişan bir hale geliyorlar ki onları eski sağlıklarına kavuşturmak mümkün olmuyor. Onlara yapabileceğim tek iyilik canlarını almak oluyor.”

Rowan’ın yüz ifadesi ve sesi hiç değişmese de Celaena yumuşak bir sesle “Bunu yapmak senin için bugüne dek katıldığın tüm savaşlardan ve kuşatmalardan daha güç olmalı.”

Rowan’ın yüzüne bir karanlık yerleşti. “Ölümsüzlük ölümlülerin zannettikleri kadar büyük bir lütuf değil. Senin bile mideni bulandıracak canavarlar türetebiliyor. Karşına çıkan sadistleri düşün, sonra da becerilerini ve çarpık arzularını bileyebilmeleri için ellerinde binlerce yıl olduğunu.”

Celaena ürperdi. Kendisini yastıkların üzerine bırakıp “Bu sohbet yemeğin üzerine pek de hoş kaçmamaya başla-

dı,” dedi. “Askerlerinden hangisinin en yakışıklı olduğunu ve benden hoşlanıp olmayacağını söyle bana.”

Rowan boğulur gibi oldu. “Yoldaşlarımdan biriyle olman düşüncesi kanımı donduruyor.”

“O kadar fenalar mı? O kedicik arkadaşın gözüme gayet hoş görünmüştü.”

Rowan’ın kaşları kalktı. “*Kedicik* arkadaşımın –ve diğerlerinin– seninle ne yapacaklarını bileceğini sanmam. Muhtemelen sonu kanlı biter.” Celaena sırtmaya devam ederken Rowan kollarını kavuşturdu. “Muhtemelen sana pek ilgi göstermezler çünkü yakın zaman sonra yaşlanacağın ve bir ayığın çukurda olacağın için seni elde etmek için çaba sarf etmeye değer bulmayacaklardır.”

Celaena gözlerini devirdi. “İnsanın keyfini kaçırmada üzerine yok.”

Sessizlik çöktü. Sonra Rowan, Celaena’yı tekrar süzdü (bitkin ve moralsiz olsa da Celaena’nın aklı başındaydı) ve çıplak bileklerine –Rowan’ın kat kat örttüğü battaniyeler yüzünden vücudunun açıkta kalan küçük bir kısmı– baktığında Celaena o kadar da şaşırmamıştı. Önceki gece bu konuyu tartışmamışsalar da Celaena, Rowan’ın konuyu açmaya hazırlandığının farkındaydı.

Rowan “Becerikli bir şifacı o yara izlerinin çaresine bakabilir herhalde, bileğindeki kileri kesinlikle yok eder, sırtındaki kilerin de çoğunu,” dedi. Bunları söylerken gözlerinde yargılayan bir bakış yoktu.

Celaena çenesini sıkırsa da bir süre sonra uzun bir nefes verdi. Rowan’ın fazla açıklama gerekmeden kendisini anlayacağını bilse de anlatmaya koyuldu: “Madenlerin aşağılarında köleleri cezalandırmak için kullanılan hücreler vardı. Hücreler o kadar karanlıktı ki uyandığında kör olduğunu sanırdın. Beni ara sıra o hücrelerden birine kapatırlardı; bir keresinde üç hafta hücrede kaldım. Orada kalmaya ancak

kendime ismimi tekrar tekrar hatırlatarak dayanabildim... *Ben Celaena Sardothien'im.*"

Rowan'ın yüzünde düşünceli bir ifade belirse de Celaena konuşmaya devam etti. "Beni dışarı çıkardıklarında, karanlık zihnimi körelttiğinden anımsayabildiğim sadece ismimin Celaena olduğu oluyordu. Celaena Sardothien; kibirli, cesur ve yetenekli. Korku ve ümitsizlik nedir bilmeyen, ölümle bilenmiş bir silah olan Celaena." Titreyen elini saçlarında gezdirdi. "Genellikle Endovier'in bu tarafını düşünmemeye çalışıyorum," diye itiraf etti. "Dışarı çıktıktan sonra bazen geceleri uyanır kendimi yine o hücrelerden birinde sanırdım. O zaman hücrede olmadığımı kendime ispatlamak için ne kadar mum varsa yakmam gerekirdi. Madenlerde insanları sadece öldürmüyorlar, ruhlarını sakatlıyorlar. Endovier'da binlerce köle var ve çoğu Terrasen'li. Doğuştan gelen hakkımla ne yapacağım bir yana dursun, onları bir gün kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Onlara özgürlüklerini vereceğim. Onlara ve Calaculla'daki tüm kölelere. Yara izlerim de bana bunu hatırlatıyor."

Celaena daha önce bunları hiç söylememişti fakat hepsi ağzından çıkıvermişti işte. Adarlan Kralı'nın icabına baktığında kralı öldürmesi çalışma kamplarının sonunu getirmezse ne yapıp edecek kampları ortadan kaldıracaktı. Gerekirse taşları tek tek yıkarak.

Rowan "On yıl önce neler oldu Aelin?" diye sordu.

"Bu konu hakkında konuşmayacağım."

"Tacını alsan Endovier'ı çok daha kolay Özgürleştirebilirsin ve..."

"Bu konu hakkında *konuşamam.*"

"Neden?"

Celaena'nın hafızasında bir çukur vardı; içine düştüğünde bir türlü tırmanıp çıkamadığı bir çukur. Mesele anne-babasının ölümü de değildi. Onların katledilişini başkala-

rına genel hatlarıyla anlattığı olmuştı. Bu olayın acısı hâlâ sarsıcıydı ve Celaena'nın aklından çıkmıyordu. Fakat Aelin Galathynius'un olduğu ve olabileceği her şeyi paramparça eden anne-babasının cesetlerinin ortasında uyanması değildi. Zihninin uzak bir köşesinde bir başka kadının sesini işitiyordu; hoş ve çılgın bir kadın, bu diğer kadın...

Celaena kaşlarının arasını bir kez daha ovuşturdu. Boğuk bir sesle "Bu öfke..." dedi. "İçimde yaşayan ve nefes alan bu ümitsizlik, nefret ve *öfke*. Tenimin altında yaşayan bir canavar. Geçen on yıl boyunca o canavarı zincirlemek için her gün, her saat çabaladım. Ve o iki günden, öncesinde ve sonrasında olup bitenlerden bahsettiğim anda o canavar serbest kalacak ve açıklanamayacak şeyler yapacağım.

Ancak bu şekilde Adarlan Kralı'nın huzuruna çıkabilirdim, bu sayede oğluyla ve yüzbaşıyla arkadaş olup o sarayda yaşayabilirdim. Çünkü o öfkeye, o anılara, biraz olsun boyun eğmedim. Şimdi de düşmanımı yok edebilecek araçlar ararken o canavarı serbest bırakamıyorum çünkü bırakırsam o araçları yapmam gerektiği gibi ait oldukları yere geri döndürmeme engel olacak ve beni onları krala karşı kullanmaya itecek; o zaman da bir kin uğruna dünyayı yok edebilirim. Bu yüzden de Aelin değil, Celaena olmam gerek. Çünkü Aelin olmak tüm bunlarla yüzleşmek ve o canavarı serbest bırakmak demek. Anlıyor musun?"

"Neye mal olursa olsun senin kin uğruna dünyayı mahvedeceğini sanmam." Rowan'ın sesi sertleşti. "Fakat bence sen acı çekmekten hoşlanıyorsun. Yara izlerini taşıyorsun çünkü işlediğin günahların bedelini ödediğinin kanıtları olmasını istiyorsun. Bunu biliyorum çünkü bu aynı lanet olası şeyi iki yüz yıldır ben de yapıyorum. Söyle bana, seni huzurlu bir öte dünya mı yoksa alevler içinde bir cehennemin mi bekliyor sence? Sen cehennemi ümit ediyorsun çünkü onlarla öte dünyada nasıl yüzleşeceksin, değil mi? Bu yüzden

tercih ettiğin acı çekmek, sonsuza dek lanetlenmek ve..."

"Yeter," diye fısıldadı Celaena. Sesi de kendisini hissettiği kadar zavallı ve aciz çıkmış olacaktı ki Rowan çalışma masasına döndü. Celaena gözlerini yumsa da kalbi küt küt atıyordu.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin olamadı. Fakat bir süre sonra döşek sarsılıp gıcırdadı ve sıcak bir beden bedenine yaslandı. Rowan ona sarılmamıştı, sadece yanına uzanmıştı. Celaena gözlerini açmadan burnuna Rowan'ın o çam ve kar kokusunu çekti ve ağrısı bir nebze yatıştı.

Rowan "En azından cehenneme gidersen..." dedi. Celaena onun göğsünün titreşimlerini bedeninde hissetti. "Orada birlikte oluruz."

"Karanlıklar tanrısına şimdiden acıyorum." Rowan'ın kocaman elini saçlarında gezdirdiği Celaena az kalsın kedi gibi mırılacaktı. Kendisine –herhangi biri tarafından, ister arkadaş ister sevgili olsun– dokunulmasını ne kadar da özlediğini fark etti. "Kendime geldiğimde az kalsın tükeneceğim için bana bağırıp çağıracaksın herhalde, yanılıyor muyum?"

Rowan yumuşak bir kahkaha atarken Celaena'nın saçlarını okşamaya devam etti. "Hem de nasıl."

Celaena'nın yastığa yasladığı yüzüne bir gülümseme yayılırken Rowan bir an için durdu. Sonra yine Celaena'nın saçlarını okşamaya başladı.

Uzunca bir süre sonra Rowan "Bir gün çalışma kampındaki köleleri özgürlüklerine kavuşturacağından hiç şüphem yok," dedi. "Hangi isimle olursa olsun."

Gözkapaklarının altındaki gözleri yansa da Celaena başını Rowan'ın eline biraz daha yaklaştırdı. Hatta daha da ileri giderek elini Rowan'ın geniş göğsünün üzerine koydu ve içinde düzenli, kendinden emin bir şekilde çarpan kalbinin titreşimlerinin tadını çıkardı.

“Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim,” dedi Celaena. Rowan homurdandı. Celaena bu tepkinin bir onay mı yoksa umursamazlık belirtisi mi olduğundan emin olamadı. Uykunun giderek kendisine çektiği Celaena zihnini onun kayıtsızlığına teslim etti.

Rowan, Celaena’yı birkaç gün daha odasına kapattı. Hatta bir keresinde Celaena kendisini iyi hissettiğini söylediğinde bile onu yatakta yarım gün daha yatırdı. Celaena otoriter ve hırslı duran bir Fey savaşçısı da olsa birinin onun hayatta olup olmadığını umursamasının hoş bir şey olması gerektiğini düşündü.

O gün Celaena’nın doğum günüydü. On dokuz yaş kulağa ne kadar da renksiz geliyordu. Tek hediyesi ise Rowan’ın birkaç saatliğine onu yalnız bırakması oldu. Rowan döndüğünde bir başka yarı Fey’in cesedinin kıyıya yakın bir yerde bulunduğunu söyledi. Celaena ondan cesedi görmek için izin istese de Rowan bu teklifi açıkça (daha doğrusu bağırıp çağırarak) reddetti ve kendisinin zaten gidip cesedi gördüğünü söyledi. Bulgular yine aynıydı: Burundan gelen kurumuş kan, geride sadece bir kabuk kalana dek içi boşalmış ve umursamazca bir kenara atılmış bir beden. Rowan o kasabaya da geri dönmüştü. Kasaba sakinleri yanında altın ve gümüş getirdiği için onu görmekten epey mutlu olmuşlardı.

Dönüşünde Rowan yokluğunu Celaena’nın adamakıllı bir doğum günü hediyesi olarak saymasına gücendiğini söyleyip Celaena’ya çikolatalar getirmişti. Celaena ona sarılmak istese de Rowan buna yanaşmayıp bu tür şeylere gelemediğini açıkça söyledi. Yine de Celaena bir dahaki banyoya girişinde Rowan’ın çalışma masasının koltuğunun arkasına geçip savaşçının yanağına sesli bir öpücük kondurdu. Rowan onu eliyle kışkırtıp hırlayarak yüzünü silse de Celaena onun savunmasını kasten düşürdüğünden kuşkulanıyordu.

* * *

Nihayet dışarı çıkacak olmanın kendisini neşelendireceğini düşünmesi bir hataydı.

Celaena; Rowan'ın karşısında, yosunlu açıklığın diğer yanında dikiliyordu. Dizleri hafifçe bükülüydü ve yumruklarını gevşekçe sıkmıştı. Rowan ondan istemese de savaşçının gözlerindeki cılız ışıltıyı gören Celaena savunma pozisyonu almıştı.

Rowan sadece Celaena'nın hayatını cehenneme çevireceği zaman böyle görünürdü. Ayrıca tapınak harabelerine gitmediklerine bakılırsa Celaena, Belthane'deki olaylara rağmen en azından bir güç elementinde ustalaşmayı başarmış demektir. Bu da demek oluyordu ki artık sıradaki güçte ustalaşmasına geçeceklerdi.

Nihayet Rowan "Büyün şekilsiz," dedi. Öyle kımıltısız dikiliyordu ki Celaena onun bu özelliğine gıpta etti. "Şekilsiz olduğundan da kontrolün düşük. Bir saldırı formu olarak bir ateş topu ya da alev dalgası kullanışlıdır, evet. Fakat becerikli bir rakiple savaşıyorsan –gücünü *kullanabilmek* istiyorsan– o güçle savaşmayı öğrenmen gerek." Celaena homurdandı. Rowan sertçe "Fakat," diye ekledi, "sende büyü gücü olanların çoğunun sahip olmadıkları bir avantaj var: Sen silah kullanarak nasıl dövüşeceğini biliyorsun."

"Önce doğum günümde çikolatalar getirdin, şimdi de gerçek bir iltifatta mı bulunuyorsun?"

Rowan'ın gözleri kısıldı ve yine o konuşmasız sohbetlerinden birine daldılar. *Ne kadar konuşursan, birazdan o kadar acısını çıkaracağım senden.*

Celaena hafifçe gülümsedi. *Özür dilerim ustam. Emrinize amadeyim.*

Velet. Rowan çenesini Celaena'ya doğru çevirdi. "Ateşin istediğin her şekle girebilir, bunun tek sınırı hayal gücüdür. Yetiştirilme şeklin düşünüldüğünde saldırıya yönelik

şekilleri seçmelisin...”

“Ateşten bir kılıç yapmamı mı istiyorsun?”

“Oklar, hançerler... Gücü sen yönetiyorsun. Gözünde canlandır ve bir ölümlü silahını kullandığın gibi kullan onları.”
Celaena yutkundu.

Rowan sırttı. *Ateşle oynamaktan korkuyor musun prenses? Kirpiklerini alazlarsam hoşuna gitmeyebilir.*

Dene bakalım. “Suikastçı eğitimi aldığında ilk öğrendiğin ne oldu?”

“Kendimi nasıl koruyacağım.”

Rowan “Güzel,” dediğinde Celaena neden onun son birkaç dakikadır o kadar keyifli görüldüğünü anladı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde buzdan hançerlerin üzerine fırlatılması hiç de hoş bir deneyim olmamıştı.

Rowan büyülu hançerleri art arda Celaena’ya gönderiyor ve her defasında Celaena’nın hayal etmeye çalıştığı (ve başarısız olduğu) ateş kalkanı hiçbir işe yaramıyordu. Kalkan ortaya çıksa da fazla solda ya da sağda kalıyordu.

Rowan, Celaena’nın ateşten bir duvar kurmasını istemişti. Hayır, istediği küçük ve kontrollü bir kalkandı. Ayrıca ne hançerlerin kaç kez Celaena’nın ellerini, kollarını ya da yüzünü sıyırdığının ne de yanaklarından aşağı akıp kuruyan ve yüzünü kaşındıran kanın bir önemi vardı. Bir tek işe yarar kalkan. Celaena’nın yapması gereken bundan ibaretti ve bunu başardığında Rowan duracaktı.

Terleyen ve soluk soluğa kalan Celaena bir sonraki hançerin önüne geçip çektiği eziyete bir son verse nasıl olacağını düşünmeye başlamışken Rowan “Daha fazla çabala,” diye homurdandı.

“Uğraşıyorum,” diye çıkıştı Celaena. Rowan başına iki parıltılı buz hançer gönderince kendisini yana atıp yerde yuvarlandı.

“Tükenmişliğin kıyısındaymişsın gibi davranıyorsun.”

“Belki de öyleyimdir.”

“Bir saatlik çalışmanın ardından tükenmeye yaklaştığını düşünüyorsan...”

“Bethane’de çok çabuk olmuştu.”

“Gücünün *sonu* değildi o.” Rowan’ın bir sonraki hançeri Celaena’nın başının üzerinden geçti. “Büyünün cazibesine kapılıp onun istediğini yapmasına, seni tüketmesine izin verdin. Kafanı dağıtmasan o ateşleri haftalarca, aylarca yanan halde tutabilirdin.”

“Hayır.” Celaena’nın verecek bundan iyi bir yanıtı yoktu.

Rowan’ın burun delikleri hafifçe şişti. “Biliyordum. Gücünün yetersiz olmasını diledin ve sınırına geldiğini sandığında rahatladın.”

Ansızın Rowan bir hançer daha gönderdi. Ardından bir tane ve bir tane daha. Celaena sol kolunu bir kalkan taşıyormuş gibi havaya kaldırdı ve alevlerin kolunu sarıp hançerleri engellediğini, yok ettiğini hayal etti fakat...

Celaena öyle yüksek sesle küfretti ki kuşlar ötmeyi kesiti. Kan tuniğini ıslatırken kolunu tuttu. “Beni *vurmayı* kes! Mesajı aldım!”

Fakat bir hançer daha geldi. Bir tane daha.

Eğilip sağa sola kaçan ve kanlı kolunu tekrar tekrar yukarı kaldıran Celaena dişlerini sıkıp Rowan’a küfretti. Rowan ölümcül bir hızla dönen bir hançeri Celaena’ya doğru savurduğunda Celaena yeterince hızlı kaçamadığından hançer elmacıkkemiğinde ince bir çizik bıraktı. Celaena tısladı.

Rowan haklıydı, hep haklı çıkıyordu ve Celaena bundan *nefret ediyordu*. Neredeyse içinde dolaşan güçten ve kendisinin o gücün isteklerine boyun eğmesinden nefret ettiği kadar çok. Güç *onun emrinde* olmalıydı, Celaena gücün değil. Celaena gücünün kölesi değildi. Artık kimsenin kölesi de-

ğildi. Ve Rowan yüzüne bir hançer daha fırlatacak olursa...

Fırlattı da.

Buz kristali Celaena'nın havaya kaldırdığı kolunun geri-sine geçmeden tıslayarak buharlaştı.

Celaena kolunun önünde harıl harıl yanan yek parça alev-in titreşen kenarına baktı. Şekli bir... kalkana benziyordu.

Rowan'ın yüzünde ağır ağır bir gülümseme şekillendi. "Bugünlük bu kadar. Git bir şeyler ye."

Daire şeklindeki kalkanın alevleri fırıl fırıl dönüp cızır-dasa da Celaena'yı yakmıyordu. Tam da Celaena'nın emret-tiği gibi. İşe yaramıştı.

Gözlerini Rowan'a çevirdi. "Hayır. *Tekrar.*"

Bir hafta boyunca farklı büyüklüklerde ve sıcaklık derece-lerinde kalkanlar yapmasının ardından Celaena artık aynı anda yanan birden çok savunma aracı ortaya çıkarabiliyor-du ve sadece aklından geçirmesiyle bir savunma çemberi kurup tüm bir vadiyi dışarıdan gelecek saldırılara karşı ko-ruyabiliyordu. Bir sabah şafaktan önce uyandığında nedeni-ni kendisi de bilmese de Rowan'la paylaştığı odadan sessizce çıkıp kale avlusunu çeviren taşların yanına gitti.

Eğimli kapı taşlarının arasından geçtiğinde ürperme-sinin nedeni sabah ayazından çok taşların gücünü teninde hissetmesiydi. Yüksek, oyuk kayaların arasından geçerken burçlardaki gözcülerin hiçbiri ona durmasını emretmedi. Celaena düz bir zemin bulana dek yürüdü ve egzersiz yap-maya başladı.

Onüçler tek vücut halinde uçuyor, tek vücut halinde göklerde diğer Siyahgaga cadılar meclislerine önderlik ediyordu. Hepsi bronzlaşana ve bedenlerinde çiller çıkana dek yağmurda, güneşte ve rüzgârda yaptıkları tatbikatlar birbirini kovaladı. Abraxos henüz Geçiş'i aşamasa da kanatlarına yamanan örümcek ipeği uçuşunu çok daha iyi hale getirmişti.

Her şey iyi gidiyordu. Abraxos, Lin'in boğa ejderhasıyla bir hâkimiyet kavgasına tutuşmuş ve galip çıkmıştı. Ardından Manon'un cadılar meclisinde veya bir başka mecliste kimse Abraxos'a meydan okumamıştı. Savaş Oyunları hızla yaklaşırken Iskra, Manon'un onu az kalsın öldüreceği o geceden beri dert çıkarmıyor olsa da Onüçler hamamda, her karanlık köşede sırtlarını kolluyorlardı ve ejderhalarına binmeden önce her bir dizgini ve kayışı iki kez kontrol ediyorlardı.

Evet, her şey iyi gidiyordu. Ta ki Manon büyükannesinin odasına çağrılana kadar.

Odada bir aşağı bir yukarı yürüyerek ve dişlerini dışarı çıkarmış büyükannesi selam niyetine Manon'a "Neden tanrıların lanetlediği Cresseida'dan senin şu çelimsiz, işe yaramaz ejderhanın Geçiş'i aşmadığını dinlemek zorunda kalıyo-

rum? Neden ben *sen* kazanabilesin diye Savaş Oyunları'nın planını yaptığım bir toplantının ortasındaiken diğer analar bana *senin* katılmana izin verilmeyeceğini çünkü bineğinin Geçiş'i aşmadan orduda yer almana izin çıkmayacağını söylüyorlar?" dedi.

Manon'ın gözüne takılan parlak tırnaklar yanağını tırmalamadı. Yara izi bırakacak kadar derin olmasa da kanını akıtacak kadar sertçe.

Büyükannesi "Sen ve şu hayvanın utanç vesilesisiniz," diye tısladı ve dişlerini Manon'ın yüzünün dibinde birbirine vurdu. "Tek isteğim *senin* bu Savaş Oyunları'nı kazanman, böylelikle baş cadılar değil hak ettiğimiz gibi kraliçeler olabiliriz. Çorak Topraklar'ın kraliçeleri, Manon. Sen ise bunu *mahvetmek* için elinden geleni yapıyorsun." Manon gözlerini yerden ayırmadı. Büyükannesi tırnaklarından birini Manon'ın göğsüne batırdı ve kırmızı pelerinini delen tırnak Manon'ın kalbinin hemen üstündeki ete battı. "Yüreğin yufkalaştı mı yoksa?"

"Hayır."

Büyükannesi alaycı bir gülüşle "Hayır," dedi. "Hayır, yüreğin yufkalaşamaz çünkü *senin bir kalbin yok* Manon. Biz kalpsiz doğarız ve bundan memnunuz." Taş zemine işaret etti. "Neden *bugün* bana Iskra'nın bizi gözetleyen, tanrıların lanetlediği bir Crochan casusunu yakaladığını haber aldım? Neden o casusun zindanlarımızda olduğunu ve *iki gündür* sorguya çekildiğini son öğrenen ben oluyorum?"

Manon gözlerini kırptırsa da sergilediği hayret bundan ibaret kaldı. Crochan'lar onları gözetliyorlarsa... Büyükannesinin tırnağı yüzünü bir kez daha kesti, bu kez diğer yanağını.

"Yarın Geçiş'i aşacaksın Manon. Yarın yapacaksın bunu ve kayalara çarpıp parçalansan da umurumda değil. Hayatta kalırsan karanlığa dua et de Savaş Oyunları'ndan sen

galip çıkasın. Çünkü çıkmazsan...” Büyükannesi tırnağıyla Manon’ın boğazını kesti. Kanını akıtacak kadar derin bir sıyrık.

Aynı zamanda bir yemin.

Bu kez herkes Geçiş’te olacakları izlemeye gelmişti. Abraxos eyerlenmişti ve gözlerini ötedeki geceye açılan mağara ağzına dikmişti. Asterin ve Sorrel, Manon’ın arkasında, fakat bineklerinin üzerinde değil yanındaydılar. Büyükannesi onların Manon’ı kurtarma planlarını haber almış ve onlara bunu yapmalarını yasaklamıştı. Manon’ın kendi aptallığının ve gururunun bedelini ödemesi gerektiğini söylemişti.

Cadılar gözlem platformunda sıraya dizildiler. En tepedeki küçük balkonda baş cadılar ve onların varisleri vardı. Gürültü sağır ediciydi. Manon, Asterin ve Sorrel’e baktıklarında yüzlerinin taş gibi sert fakat bir yandan da gergin olduğunu fark etti.

Onlara “Duvarlara yakın durun da Abraxos ejderhalarınızı ürkütmesin,” dedi. Asterin ve Sorrel katı bir tavırla başlarını salladılar.

Abraxos’un kanatlarına örümcek ipeği yamandığından beri Manon tamamen iyileşene dek ejderhayı fazlaca zorlamaya özen göstermemişti. Fakat Geçiş, oradaki dalış ve rüzgârlar... İpek dayanmazsa Abraxos’un kanatları saniyeler içinde paramparça olabilirdi.

Büyükannesi yukarıdan “Bekliyoruz Manon,” diye bağırdı. Elini mağara ağzına doğru salladı. “Fakat sen acele etme tabii.”

Kahkahalar... Sarıbacaklar, Siyahgagalar... herkes gülüyordu. Fakat Petrah gülümsemedi bile. Gözlem platformunda Manon’ın en yakınında duran Onüçler’in hiçbiri de gülümsemiyordu.

Manon, Abraxos’a dönüp ejderhanın gözlerinin içine bak-

tı. “Haydi gidelim.” Dizginleri çekiştirdi.

Fakat Abraxos hareket etmeye yanaşmıyordu. Sebep korku da değildi. Başını yavaşça kaldırıp Manon’ın büyükannesinin dikildiği yere bakıp kalın, uyarı mahiyetinde bir hırıltı çıkardı. Bir tehditti bu.

Manon bu saygısızlıktan dolayı büyükannesinin onu azarlayacağını bilse de Abraxos’un orada olup biten her şeyi anlaması... Bunun imkânsız olması gerekirdi.

Büyükannesi gözlerinde büyük bir öfkeyle kendisine bakan canavara aldırış etmeden “Gece sona ermek üzere,” dedi.

Sorrel ve Asterin bakıştılar. Manon, Asterin’in elinin kılıcının kabzasına doğru seğirdiğine yemin edebilirdi. Abraxos’un canını yakmak için değil de... Onüçler’in hepsi fark ettirmeden ellerini silahlarına yaklaştırmışlardı. Manon’ın büyükannesi onun ve Abraxos’un öldürülmesi emrini verirse çarpışmak için. Hepsi de Abraxos’un hırlamasındaki meydan okumayı fark etmiş ve canavarın savurduğu tehdidi anlamıştı.

Büyükannesi cadıların kalpsiz doğduklarını söylemişti. Hepsine söylenen buydu. İtaat, disiplin, gaddarlık. El üstünde tutmaları beklenenler bunlardı.

Asterin’in gözleri –muhteşem bir ışıkla– parlıyordu. Başını Manon’a doğru bir kez salladı.

Manon’ın içini Iskra’nın Abraxos’u kırbaçladığı zaman uyanan o aynı his kapladı. Tanımlayamadığı fakat gözlerini perdeleyen o his.

Manon, Abraxos’u burnundan tutup gözlerini büyükannesinden kaçırmaya çalıştı. “Sadece bir kez,” diye fısıldadı. “Tek yapman gereken *bir kez* atlamak Abraxos, o zaman *sonsuz* dek çenelerini kapayabilirsin.”

Sonra derinlerden iki notalı bir ritim geldi. Ses devasa zincirlerini çekiştiren yem ejderhalarından geliyordu. Atan

bir kalbi ya da çarpan kanatları andırıyordu.

Ritim güçlendi. Aşağıdaki ejderhalar neler olup bittiğinin farkındaymışlar gibi. Ses mağaraya ulaşana dek şiddetlendi. Ta ki önce Asterin elini kalkana atıp ritme eşlik etmeye başlayana dek. Ardından Onüçler'in geri kalan üyeleri de ona katıldı. "Bunu işitiyor musun? *Senin* için."

Bir an için, ritim dağın içinden yükselen hayalet kanatlar gibi yayılırken Manon ölmenin o kadar da kötü olmayacağını düşündü; yanında Abraxos olacaksa, yalnız olmayacaksa.

Abraxos'a "Onüçler'den birisin," dedi. "Şu andan Karanlık bizi ayırana dek. Sen benimsin, ben de senin. Neden öyle olduğumuzu onlara gösterelim hadi."

Abraxos, Manon'un avuçlarının içine bunları zaten bildiğini ve Manon'un sadece boşa zaman harcadığını ima edermiş gibi ofladı. Hafifçe gülümseyen Manon'un yüzündeki ifade Abraxos, Manon'un büyükannesine bir meydan okuyan bakış daha attığında bile değişmedi. Ejderha, Manon eyere çıksın diye yere eğildi.

Girişe olan uzaklık Manon'a eyerin üzerindeyken ayakta dururken olduğundan çok daha kısa görünse de ikinci gözkapaklarını indiren ve dişlerini geri çeken Manon, Abraxos'tan şüphe etmekten kaçındı. Örümcek ipeği dayanacaktı; Manon aklına bir başka olasılığı getirmeyecekti bile. Abraxos'a "Uç Abraxos," dedi ve ejderhanın böğrünü mahmuzladı.

Abraxos kükreyen bir yıldız gibi ileri atılırken Manon onunla birlikte hareket ediyor, dengesini Abraxos'un güçlü bedeninin her sarsıntısına ve dağın ortasına hapsedilen ejderhaların çıkardıkları ritimle uyumlu her adımına göre ayarlıyordu. Abraxos kanatlarını çırpı. Bir kez, iki kez; korkusuzca, amansızca hızlandı. Hazırdı.

Ritim hâlâ durmamıştı; ne ejderhalar, ne Onüçler ne de ayaklarını yere vurup ellerini çırpan Siyahgaga cadı meclisleri ara verdi. Kılıcını hançerine vuran Mavikan varisi ve

ona eşlik eden Mavikan cadıları da. Çıkan ses bütün dağı sarsıyordu.

Gitgide hızlanan Abraxos yardan aşağı kendisini bırakırken Manon ona sıkıca tutundu. Mağara ağı önlerinde açıldı. Abraxos kanatlarını bedenine yapıştırıp uçuşunun kenarından aşağı atlamadan önce son kez ivme kazandı. Sonra Manon'la birlikte kendisini aşağı bıraktı.

Havada kavis çizen Abraxos şimşek gibi hızlı bir şekilde uçuşunun zeminine doğru düşüşe geçti.

Manon eyerin üzerinde doğruldu ve saç örgüsü pelerininin kapüşonundan kurtulup çözülürken sıkıca tutundu. Sertçe geriye uçuşan saçlarının verdiği acı ikinci gözkapaklarına rağmen gözlerinin sulanmasına neden oluyordu. Abraxos düştükçe düştü. Kanatlarını sıkıca bedenine yapıştırmıştı; kuyruğu düz ve dengeliydi.

Aşağı; cehennemin, sonsuzluğun içine doğru ilerlerken bir an Manon'a göğsünün içinde bir şey sıkışmış gibi geldi.

Uçuşunun ayın aydınlattığı taşları giderek yaklaşıp belirginleşirken Manon gözlerini yummadı. Bunu yapmaya ihtiyacı yoktu.

Abraxos'un güçlü bir geminin yelkenleri gibi açılan kanatları hava akımı karşısında sıkıca gerildi. Abraxos kanatlarını yukarı çevirip ikisini aşağı çekmeye çalışan ölüme karşı çırpı.

Ve pırıltılı örümcek ipeği yamalarıyla kaplı o kanatlar güçlerini ve sağlamlıklarını kaybetmeden ikisini dosdoğru Omega'nın yamacından yukarı, ilerideki yıldızlı göğe taşıdı.

Rowan'ın yanlarında dönüştüğü, burçlarda nöbet turan askerlerin korkup irkilmemeleri takdire şayandı. Rowan onlara doğru süzülürken onu fark edecek kadar dikkatliydiler. Gözcülerden hafif bir korku kokusu yayılsa da bu beklenen bir durumdu. Öte yandan bu korkuları Rowan'ın canını geçmişte olduğundan daha fazla sıkıyordu. Rowan'ın konuşmasıyla gözcüler biraz hareketlendi. "Ne zamandır aşağıda?"

Gözcülerden biri aşağıda parlayan alevleri izleyerek "Bir saat oldu prens," dedi.

"Kaç sabahtır böyle?"

Aynı gözcü "Bu dördüncü sabah prens," diye yanıt verdi.

Üç gündür Aelin şafak sökmeden yataktan kalkıyordu. Rowan onun mutfak işlerine yardım etmeye gittiğini düşünmüştü. Fakat dün antrenman yaptıklarında Aelin... sanki bir gecede kendisinden beklenmeyecek kadar büyük bir ilerleme kaydetmişti. Rowan becerisinden dolayı Aelin'in hakkını teslim etmeliydi.

Kız avlu taşlarının ötesinde dikilmiş, kendi kendine dövüş antrenmanı yapıyordu.

Aelin'in elinden iki taş arasındaki görünmez engele doğru alevden bir hançer uçtu. Ardından bir hançer daha. Han-

çerlerle bir rakibin başını hedefler gibiydi. Hançer büyülü duvara çarptı ve bir ışık parlamasıyla kalenin etrafındaki koruyucu büyüden sekti. Hançer kendisine dönünce Aelin ateş kalkanını çıkardı; hızlı, güçlü ve kendinden emindi. Savaş alanındaki bir savaşçıydı o.

Gözcü “Daha önce kimsenin... böyle dövüştüğünü görmemişim,” dedi.

Bu sözler aslında bir soru olsa da Rowan yanıt vermedi. Bu durum gözcüleri ilgilendirmezdi ve Rowan kraliçesinin yarı Feylerin güçlerini bu şekilde kullanmayı öğrenmelerinden hoşnut kalacağından şüpheliydi. Yine de Doranelle’deki komutanı ve rütbece kendisinden yüksek tek erkek olan Lorcan’a bu durumdan bahsetmeyi planlıyordu. Sırf yarı Feylerin eğitimleri sırasında bunu kullanıp kullanamayacaklarını görmek için.

Kız silah fırlatmaktan yumruk yumruğa savaşa geçti ve alevlenen bacağıyla bir tekme savurdu. Alevleri farklı ve muhteşem renkler alıyordu; altın sarıları, kırmızılar ve turuncular. Ve büyüğü değil, tekniği, hareket tarzı... Geçmişteki ustası şüphesiz bir canavardı. Fakat onu iyi eğitmişti. Aelin eğiliyor, dönüyordu; durmak bilmeden, daha da coşarak ve...

Duvar yakut kırmızısı alevini ona yansıttıncaya o alışageldik küfürlerinden birini savurdu. Kalkanını zamanında ortaya çıkarmasına rağmen kışının üzerine düştü. Yine de gözcülerin hiçbirisi gülmedi. Rowan bunun nedeninin orada olması mı yoksa Aelin mi olduğunu bilmiyordu.

Yanıtını hemen sonra, Aelin’in bağırıp çağırmasını, ciyaklamasını ya da oradan uzaklaşmasını beklerken aldı. Aksine prenses ağır ağır ayağa kalktı ve üzerindeki toprağı, yaprakları silkelemeye gerek duymadan alıştırma yapmaya devam etti.

* * *

Sonraki ceset bir hafta sonra ortaya çıktı; bu olay yüzünden kasvetli bir havaya bürünen o serin bahar sabahında Celaena ve Rowan aceleyle olay yerine gittiler.

Geçen haftayı dövüşerek, savunma çalışarak ve Celaena'nın büyüsunü yönlendirerek geçirmişlerdi ve sadece bir kez, bazı Fey asillerinin can sıkıcı ziyareti sırasında çalışmalarına ara vermişlerdi. Bu ziyaret Celaena'nın da bir an önce Doranelle'e gitme hevesini kırmıştı. Neyse ki konuklar sadece bir gece kalmış, ziyaretleri Celaena'nın derslerini pek aksatmamıştı.

Celaena ve Rowan sadece ateşle çalışmaya odaklanmış, Celaena'daki suya yönelik sınırlı yeteneği göz ardı etmişlerdi. Celaena tekrar tekrar büyü gücüyle suyu yönlendirmeye çalışmıştı; su içerken, banyodayken, yağmur yağdığında. Fakat çabaları sonuçsuz kalmıştı. Madem öyle ateşe odaklanacaktı. Rowan, Celaena'nın sabah antrenmanlarından haberdar olsa da Celaena'ya verdiği eğitimi hiç hafifletmemişti. Öte yandan Celaena sabahları bazen ikisinin büyülerinin oynastıklarını, alevinin Rowan'ın buzuna sataştığını, Rowan'ın rüzgârının ise Celaena'nın közleri arasında dans ettiğini hissettiğine yemin edebilirdi. Yine de her sabah yeni, daha zorlu, farklı ve Celaena'yı perişan eden bir şeyler getiriyordu. Tanrılar adına, Rowan çok zekiydi. Kurnaz, şeytani ve zeki.

Her gün pestili çıkana kadar Celaena'yı dövdüğünde bile. Her... lanet olası... gün.

Rowan bunu daha önceden olduğu gibi kötülük olsun diye değil Celaena'nın bir şeyi anlaması için yapıyordu: Düşmanları gözünün yaşına bakmayacaklardı. Celaena bir an duraksayacak olsa, gücü bir an teklese ölürdü.

Bu yüzden Rowan, Celaena'yı bir rüzgâr ya da buz saldırısıyla çamurların, suların ya da otların arasına devirdikçe artık en büyük yardımcısı kalkanı olan Celaena doğruluyor, ateşten oklar fırlatıyordu. Tekrar tekrar; aç, bitkin ve

yağmurdan, sisten ve terden sıırıslıklam. Kalkan savunması içgüdüsel bir tepkiye dönüşene, alevden okları ve hançerleri bir arada fırlatan, *Rowan*'ı kış üstü düşürene dek. Öğrenileceklerin asla sonu gelmiyordu; Celaena ateşle yaşıyor, nefes alıyor, rüyasında ateşi görüyordu.

Fakat bazen rüyalarına denizin diğer yanındaki kahve-rengi gözlü bir adam giriyordu. Bazen Celaena uyandığında yanı başındaki sıcak erkek bedenine uzanıyor fakat yanında yatanın yüzbaşı olmadığını, yaşananlardan sonra bir daha asla Chaol'la yan yana yatmayacaklarını fark ediyordu. Bunu anımsadığında da bazen nefes almak ona acı veriyordu.

Rowan'la aynı yatağı paylaşmalarının romantik bir yanı yoktu ve asla yatakta kendi alanlarının ötesine geçmiyorlardı. Cesedin bulunduğu yere vardıklarında Celaena'nın serinlemek için gömleğini çıkarmasının da romantik bir yanı yoktu. Deniz havasının hoş serinliği Celaena'nın sadece iç çamaşırlarının örttüğü tenini ısıırıyordu. Koordinatlara yaklaşırlarken Rowan bile ağır ceketinin düğmelerini açtı.

Celaena soluk soluğa "Eh, bu kez kesinlikle kokusunu alabiliyorum," dedi. Güneşin hareketine bakılacak olursa cesedin bulunduğu yere üç saatten kısa bir sürede varmışlardı. Bir süredir Fey formunda antrenman yapması sayesinde Celaena ilk kez bu kadar hızlı ve uzun koşmuştu.

"Bu ceset üç gün önce bulunan yarı Fey'den daha uzun bir zamandır çürüyormuş."

Celaena, Rowan'a sert bir yanıt vermemek için kendisini tuttu. Bir yarı Fey cesedi daha bulunmuş fakat Rowan, Celaena'nın cesedi görmesine izin vermemiş, onu bütün gün antrenman yapmaya zorlarken kendisi olay yerine uçmuştu. Fakat o sabah Celaena'nın gözlerindeki öfke ateşini gören Rowan insafa gelmişti.

Celaena dikkatle çam iğnelerinin oluşturduğu halının üzerinde yürürken boğuşma belirtileri ve saldırgana dair

ipuçları aradı. Toprak sağa sola savrulmuştu ve akarsuya rağmen sinekler küçük bir kaya parçasının gerisindeki elbise yığınının andıran şeyin üzerinde uçuşuyordu.

Rowan boğuk ve sert bir sesle küfretti. Hatta geriye kalan kabuğu, yarı Fey'in dehşetle çarpılmış yüzünü incelerken koluyla burnunu ve ağzını kapattı. Celaena da aynısını yapacaktı ki...

Orada ikinci bir koku vardı. İlk gittiği olay yerindeki kadar güçlü olmasa da hissediliyordu. Kokuya tepki olarak canlanmaya çalışan, o gün höyük tarlasında üzerine çöken anıyı zihninden uzaklaştırdı.

"Dikkatimizi çekti ve bunun farkında," dedi Celaena. "Yarı Feyleri hedef seçiyor... Ya bir mesaj vermek için ya da sadece...tatları hoşuna gittiğinden. Fakat..." Rowan'ın odasında tuttuğu haritada cesetlerin bulunduğu geniş alanın işaretlendiği noktaları gözlerinin önüne getirdi. "Ya birden fazlaysa?" Rowan kaşlarını kaldırarak Celaena'ya baktı. Celaena cesedin yanında dikilen ve hiçbir ipucuna zarar vermemek için özen gösteren Rowan'ın yanına giderken tek kelime etmedi. Midesi altüst olmuştu ve boğazını yakan saf-rayı hissediyordu. Yine de korkusuyla arasına ateşinin bile eritemeyeceği bir buz duvarı ördü. "Cehennem kadar yaşlısın," dedi. "Alanın genişliğini göz önünde tutarak birden fazla olduklarını düşünmüş olman gerek. Peki ya höyüklerde gördüğümüz bu cesetleri geride bırakan yaratık değilse?"

Rowan gözlerini kısma da başını sallayarak Celaena'ya onay verdi. Celaena içi oyulmuş yüzü ve yırtık giysileri inceledi.

Yırtık giysiler, avuçlarda küçük kesikler; tırnaklarını batırmış gibi. Diğer cesetlere doğru dürüst dokunulmamıştı bile fakat bu ceset...

"Rowan." Celaena eliyle sinekleri kovaladı. "Rowan, bana gördüğüm şeyi senin de gördüğünü söyle."

Bir okkalı küfür daha. Rowan çömelip hançerlerinden birinin ucuyla cesedin yakasından kopan bir kumaş parçasını itti. “Bu erkek...”

“Mücadele etmiş. Raporlara göre diğerlerinin hiçbiri bunu yapmamıştı.”

Cesedin kokusu neredeyse Celaena’nın dizlerinin bağına çezecek kadar keskindi. Yine de çürüyen, büzüşmüş ve içten eriyen kolun yanında çömeldi. Hâlâ kendi silahlarını taşıyamadığından Rowan’dan hançerini almak için elini uzattı. Gözlerini çevirdiği Rowan bir an duraksadı.

Rowan hançerin kabzasını Celaena’nın açık avucuna bastırırken “*Akşam geri almak üzere veriyorum,*” der gibiydi.

Celaena hançeri Rowan’ın elinden çekip aldı.

Biliyorum, biliyorum. Henüz silahlarımı geri almayı hak etmedim. Kızma.

Celaena yeniden içi boş kabuğa dönüp sözsüz tartışmalarını noktalayınca Rowan’dan yanıt olarak bir hırlama geldi. Her ne kadar artık en sevdiği işlerden biri olsa da şimdi Rowan’la tartışacak hali yoktu.

Celaena elinden geldiğince dikkatle, nazıkçe ve cesede saygısızlık etmemeye çalışarak hançerinin ucunu erkek yarı Fey’in çatlamış ve kirli tırnaklarının altına sokup içlerinde kileri kendi elinin sırtına sürdü. Toprak ve siyah... siyah...

Rowan, Celaena’nın yanında diz çöküp kendisine uzattığı elini kokladı ve “Bu da neyin nesi?” diye sordu. Hırslayarak geri çekildi. “Toprak değil bu.”

Hayır, değildi. Bu şey geceden siyahtı ve Celaena’nın ilk kokladığı zamanki kadar berbat kokuyordu. İlk kez cam şatonun kütüphanesinin altında, kapkara, yağsı bir kan birikintisinde duymuştu bu kokuyu. Buraya sinen feci koku diğer kokudan biraz daha farklı olsa da ikisi benzeşiyordu. Çokça benzediği bir şey ise...

Aniden ayaklanan Celaena “Bu imkânsız,” dedi. “Bu...

Bu... Bu..." Titremesine engel olmak için bir aşağı bir yukarı yürüdü. "Yanılıyorum. Yanılıyor olmalıyım."

Kütüphanenin altında, kralın Wyrd taşından yapılmış saat kulesinin altında kalan o unutulmuş mahzende birçok hücre vardı. Celaena'nın orada karşılaştığı yaratığın insan kalbi vardı. Celaena yaratığın bir tür kusur yüzünden terk edildiğinden şüphe etmişti. Peki ya... Ya mükemmelleştirilen yaratıklar bir başka yere götürüldülerse? Ya şimdi...hazırlarsa?

Rowan "Söyle bana," diye hırladı. O ormanın bir yerlerinde gizlenen tehdit yüzünden vahşi ve ölümcül yanına karşı mücadele verir gibi duran Rowan'ın ağzından çıkan sözcükler güçlkle anlaşıyordu.

Celaena gözlerini ovuşturmak için elini kaldırdığında parmaklarındaki kanı fark edip elini gömleğine sildi. O an üzerinde sadece göğüslerini saran yumuşak, beyaz kuşaktan başka bir şey olmadığını ve soğğun iliklerine işlediğini fark etti. Kurumuş siyah kanı ovuşturup çıkarmak için yakınındaki akarsuya gitti. O kanın suya karışacak olması, dünyada var olması düşüncesi bile onu hasta ediyordu. Hızlıca ve sessizce Rowan'a kütüphanedeki yaratıktan, Wyrd anahtarlarından ve o gücü, kral tarafından yaratıklar üretmek ve kanlarında büyü olanları hedef alıp taşıyıcılara dönüştürmek için kullandığı o gücü, yok etmek için gereken ve Maeve'in kendine sakladığı bilgiden bahsetti.

Ilık bir esinti Celaena'nın etrafını sardı ve kemiklerini, kanını ısıtıp onu kendine getirdi. Rowan "Bu yaratık buraya nasıl gelmiş?" diye sordu. Yüz hatlarında soğuk bir dinginlik vardı.

"Bilmiyorum. Umarım yanılıyorumdur fakat o *koku*... Yaşadığım sürece unutamayacağım o kokuyu. Yaratık içten çürümüş gibi, özü mahvolmuş gibi bir koku."

"Fakat bilişsel yeteneklerini korumuş. Bu şey her neyse,

cesetleri belli yerlere bırakıyorsa bilinçli hareket ediyor olmalı.”

Celaena –iki kez– yutkunmaya çalışsa da ağzı kurumuştı. “Yarı Fey’lerin çoğu büyü kullanabildiklerinden ve ne Wendly’nde ne de Doranelle’de kimse onların ölmelerini umursamadığından mükemmel taşıyıcılar olurlar. Fakat bu cesetler; yaratık onları kaçırmak istemişse ne diye öldürdü ki?”

Rowan “Uygun özellikleri taşımadıklarından,” dedi. “Uygun değilse ve işe yaramayacaklarsa onların içlerini kurutmaktan daha iyi bir seçenek var mıydı?”

“Fakat cesetleri bulabileceğimiz yerlere bırakmasının ne anlamı var? Korku uyandırmak mı bunun amacı?”

Rowan dişlerini sıkıp çevrede gezindi. Zemini, ağaçları ve kayaları inceledi. “Cesedi yak Aelin.” Elindeki hançerin kılıfını ve kemerini çıkarıp Celaena’ya attı. Celaena boştaki eliyle kemeri ve kılıfı yakaladı. Rowan “Ava gidiyoruz,” diye ekledi.

Hiçbir şey bulamadılar. Rowan’ın şahin formuna girip havada daireler çizmesine rağmen. Gün ışığı giderek cılızlaşırken çevredeki en iri ve bol yapraklı ağaca tırmandılar. Büyükçe bir dala tutunup Rowan, Celaena’nın ufacık bir alev bile çıkarmasına izin vermeyecekmış gibi Celaena’nın dibinde duruyordu.

Celaena şartlardan şikâyet edince Rowan o gece hiç ay olmadığını ve ormanda deri avcılarından beter yaratıkların kol gezdiğini söyledi. Bu sözler üzerine Celaena ağzını açmadı. Ta ki Rowan ona kütüphanedeki yaratığı sorana ve ondan tüm ayrıntıları, yaratığın güçlü ve zayıf yanlarını anlatmasını isteyene dek.

Celaena’nın konuşması bittiğinde Rowan uzun bıçaklarından birini –üzerinde taşıdığı muhteşem serinin küçük bir parçasıydı bu– çıkarıp temizlemeye başladı. Celaena keskinleşmiş duyularıyla yıldızların ışığı altında çeliği, bı-

çağı silen Rowan'ın ellerini ve omuzlarında kımıldanan kaslarını seçebiliyordu. Rowan'ın kendisi yıllar süren amansız antrenmanların ve savaşların bilemediği güzel bir silahtı.

Rowan bıçağı geri koyup giysilerinin altındakilerden bir tane alırken Celaena "Sence yanılıyor muyum?" diye sordu. İlk bıçak gibi bu bıçak da kirli değildi. Fakat Celaena bunu dile getirmedi. "Yaratık hakkında yani?"

Rowan gömleğinin altında bir kuşakla göğsüne bağlanmış silahlara ulaşmak için gömleğini çıkardı. Geniş sırtı kaslı, yara izleriyle kaplı ve muhteşemdi. Celaena bundan şikâyet etmiyordu. Epey kadınsı ve doğuştan gelen bir yanı *bu manzaradan* memnundu. Celaena, Rowan'ın yarı çıplak olmasına da aldırımıyordu. Zaten bedeninin her karışını görmüştü. Ayrıca Chaol sayesinde Rowan'ın bedenini gördüğünde şaşıracağı bir parçası olacağını da sanmıyordu. Fakat, hayır... Celaena, Chaol'u düşünmeyecekti. Sağlıklı düşünebiliyorken, kendisini dengeli ve *iyi* hissediyorken bunu yapmayacaktı.

Göğsünün üzerine bağlanmış küçük bir hançeri çıkartıp temizleyen Rowan "Kökeni ya da sayıları ne olursa olsun kesin olan peşinde olduğumuz şeyin kurnaz ve ölümcül bir avcı olduğu," dedi. Celaena Rowan'ın yüzünden, boynuna, omuzlarına ve koluna inen dövmesine baktı. Sert ve gaddarca bir sembol. Peki Chaol'un yüzündeki yara izleri iyileşmiş miydi yoksa Celaena'nın ona yaptıklarının bir yadigarı olarak kalacak mıydı? Rowan "Yanıldıysan bundan ancak memnuniyet duyayım," dedi.

Celaena sırtını ağacın gövdesine yasladı. Chaol ikinci kez aklına geliyordu. Bitkin düşmüş olmalıydı. Yoksa kendisini kötü hissetmek istemiyorsa neden bunları düşünecekti ki?

Chaol'un geçen aylarda neler yaptığını ya da artık kendisi hakkında neler düşündüğünü bilmek istemiyordu. Chaol krala Celaena'nın geçmişinden bahsettiyse kral o yaratık-

lardan birini oraya Celaena'yı bulup öldürmesi için göndermiş olabilirdi. Ve Dorian... Tanrılar adına, Celaena kendi perişan haline öyle odaklanmıştı ki Dorian'a neler olduğunu, onun büyü gücünü sır olarak saklayıp saklayamadığını merak etmemişti. Dorian'ın güvende olması için dua etti.

Rowan silahlarını hazır etikten sonra su matarasını çıkarıp ellerini, boynunu göğsünü yıkarken Celaena düşünceleriyle kendine eziyet etmeye devam etti. Yan gözle Rowan'ı, suyun yıldızların ışığı altında savaşçının teninde parıldayışını seyretti. Rowan'ın ona karşı bir ilgi duymaması ne iyiydi çünkü Celaena bir başkasıyla fiziksel yakınlığı olursa Chaol'la ilgili sorunun çözüleceğini düşünmekle aptallık ve pervasızlık ettiğini biliyordu.

Yüreğinde hâlâ koskoca bir boşluk vardı. Hiç küçülmemişti ve kimsenin dolduramayacağı bir boşluktu bu. Rowan'la yatağa girse bile dolmayacaktı. Bazı günler ametist yüzük Celaena'ya en değerli eşya gibi gelirken bazı günlerde ise kendi alevleriyle yüzüğü eritmemek için kendisini tutuyordu. Belki de krala hizmet eden bir adama âşık olmakla aptallık etmişti fakat Sam'i kaybetmesinin ve madenlerden canlı çıkmasının ardından ihtiyacı olan şeydi Chaol.

Fakat bu aralar... Celaena neye ihtiyacı olduğundan emin değildi. Ne istediğinden de. Hatta artık kim olduğunu bile hiç bilmediğini itiraf etmesi gerekiyordu. Tek bildiği o ümitsizlik ve keder çukurundan tırmanıp çıkacak kişinin artık oraya düştüğündeki insan olmayacağıydı. Belki bu iyi bir şeydi de.

Rowan giysilerini giyip ağaç gövdesine yaslandı. Celaena'ya değen bedeni sıcak ve güçlüydü. Bir süre karanlıkta oturmalarının ardından Celaena sessizce "Bana bir kez dostunu bulduğunda onu fiziksel olarak incitme fikrine tahammül edemeyeceğini, kendine zarar vermeyi tercih edeceğini söylemiştin," dedi.

“Evet; nereden çıktı bu?”

“Ben onu öldürmeye çalıştım. Yüzünü yaraladım ve hançerimi kalbinin üzerine yasladım. Çünkü Nehemia’nın ölümünden onun sorumlu olduğunu düşünüyordum. Biri beni durdurmasaydı onu öldürecektim de. Chaol gerçekten benim dostum olsa bunu yapamazdım, değil mi?”

Rowan uzunca bir süre sessiz kaldı. “On yıl boyunca Fey formuna girmedin. Bu yüzden içgüdülerin yerleşmemiş olabilir. Bazen dostlar aralarındaki gerçek bağ yerine oturmaktan fiziksel yakınlık yaşayabilirler.”

“Zaten boş bir ümitti bu.”

“Gerçeği duymak istiyor musun?”

Celaena çenesini Rowan’ın tuniğine bastırıp gözlerini yumdu. “Bu gece olmaz.”

Parlak güneş yüzünden elini gözlerine siper eden Celaena kayalıklara ve aşağıdaki kumsala göz gezdirdi. Sıcak kavurucuydu ve adamakıllı esinti yoktu. Yine de Rowan ağır, soluk gri ceketini, geniş kemerini ve kol zırhlarını çıkar-mamıştı. Sabah lütfedip silahlarından birkaçını Celaena'ya vermişti. Önlem olarak.

En son cesedin bulunduğu yerden kaleye döneceklerken Celaena bir ipucu fark etti. Yakınlardaki bir kayanın üzerinde bir damla koyu renkli kan olduğunu gördü. Rowan da kanın kokusunu kayalıklara kadar takip etti. Celaena kumsala, kavisli kumsal boyunca çok sayıda mağaranın doğal bir şekilde yontulmuş kemerlerine baktı. Fakat orada hiçbir şey yoktu ve izler deniz ve rüzgâr yüzünden silinmişti. Yarım saattir orada başka ipuçları arasalar da hiçbir şey bulamadılar. Hiçbir şey, sadece...

İşte oradaydı. Kayalığın kenarından aşağı uzanan bir kavis. Kayalığın ucu birçok ayak kenarından aşağı dikkatle kaymış gibi aşınmıştı. Celaena aşınmış, gizli merdiveni görmek için öne eğilince Rowan onu kolundan tuttu. Celaena ona öfkeyle baksa da Rowan onu bırakmadı. "Bu yaptığına alınmamaya çalışıyorum," dedi Celaena. "Bak."

Gördüklerine basamak demek zordu; yer yer çalılarla kaplı taş ve kum öbekleri. Kumsalın ötesindeki su öyle ber-rak ve sakindi ki bu kumsalları koruyan set resifinin ke-sintiye uğradığı dar girinti seçilebiliyordu. Biri o girintiye yaklaşıp teknesini parçalamadan kıyıya çıkabilirdi. Girinti ancak küçük bir teknenin geçebileceği genişlikteydi. Savaş ya da ticaret gemilerinin sığmayacağı kadar dardı ki bu da hiç şüphesiz bu bölgenin geri kalmasının nedenlerinden bi-riydi. Öte yandan ülkeye gizlice girip gizlenmek için ideal bir noktaydı.

Celaena kuma şekiller çizmeye başladı. Önce uzun, kalın bir çizgi ardından birçok nokta.

“Cesetler derelere ve ırmaklara atılmıştı,” dedi.

Yanına çömelen Rowan “Hep denize yakın noktalar,” dedi. “Cesetleri pekâlâ denize de atmış olabilirlerdi. Fakat...”

“Fakat o zaman cesetler muhtemelen dosdoğru kıyıya sü-rüklenirdi ve insanların dikkati sahile çekilirdi.” Celaena “Şuna bak,” dedi ve kuma çizdiği kıyı şeridinde o an otur-dukları noktanın tam ortasına işaret etti.

“Kıyının bu kısmında sayısız mağara var.”

Celaena resifin dalgaları kesen kısmını ve arada kalan küçük ve sakın boşluğa karşılık gelen noktaya işaret etti. “Burası ülkeye girmek için kolay bir nokta, özellikle de...” Küfretti. Söylemeye dili varmadı. Kıyı boyunca hiç gemi olmasa da birkaç Adarlan gemisinin buraya gelemeyeceği anlamına gelmiyordu bu. Gece vakti gizlice kıyıya yaklaşıp vahşi ve acımasız kargolarını küçük teknelerle sahile çık-a-rabilirlerdi.

Rowan ayağa kalktı. “Gidiyoruz. Hemen.”

“Sence bizi görselerdi şimdiye kadar saldırmazlar mıy-dı?”

Rowan güneşe işaret etti. Eğer bir kraliçenin kendisini tehlikeye atmasının yanlış olduğunu söyleyecekse... “Etrafı

araştıracaksak bu işi karanlıktan faydalanarak yapacağız. Bu yüzden akarsuya dönüp yiyecek bir şeyler bulacağız,” dedi Rowan. Ardından vahşice bir sırıtışla “Sonra prenses,” dedi, “biraz eğleneceğiz.”

Tanrılardan biri hallerine acımış olmalıydı ki güneş batır batmaz yağmur başladı ve ikisi sahile dönüp mağaraları köşe bucak ararken gök gürültüsü çıkardıkları sesleri örttü.

Fakat tanrıların lütfu bu kadarla sınırlı kalmıştı çünkü boş bir kumsalın üzerinde kalan dar kayalıkta karın üstü uzanıp aşağı baktıklarında gördükleri beklediklerinden de beterdi. Oradakiler sadece kralın elinden çıkan canavarlar değildi.

Bir orduydı.

Kayaların ve kumun arasında gizlenen devasa mağara ağzından birkaç adam çıktı. Rowan'ın keskin koku alma becerisi olmasa ikisi adamları görmeyebilirdi. Rowan duyduğu kokuyu kelimelerle tarif edemeyeceğini söylese de Celaena kokuyu gayet iyi biliyordu.

Celaena'nın boğazı kurumuştı; karanlık figürler son derece eğitilmiş olduklarını düşündüren disiplinli ve ekonomik hareketlerle mağaraya girip çıkıyorlardı. Kütüphane-deki yaratık gibi kudurmuş, yarı yabani canavarlara ya da Celaena'nın höyüklerde gördüğü kusursuz yaratıklara benzemiyorlardı. Ölümlü askerlerdi bunlar. Hepsisi de bilinçli, disiplinli ve acımasız görünüyordu.

Celaena, Rowan'a “Yengeç satıcısı,” diye mırıldandı. “Köydeki. Ağlarına silahlar takıldığını söylemişti. Herhalde gemilerle resiften yüzerek geçecek kadar yaklaşıyorlardı. Daha yakından bakmamız gerek.” Kaşlarını kaldırıp baktığı Rowan ona bir avcının gülümsemesiyle karşılık verdi. Celaena “Günün birinde faydanın dokunacağını biliyordum,” dedi.

Rowan'ın tepkisi alaycı bir gülüşten ibaret oldu. Hemen ardından dönüştü. Celaena dönüşüm sırasında çıkan ışığın şimşeklerin arasında fark edilmemiş olmasını ümit etti. Rowan kayalığın kenarından aşağı uçup suyun üzerinde süzüldü. Onu görenler sadece yiyecek arayan bir yırtıcı olduğunu düşünecekti. Rowan daire çizerek geri döndü ve çarpan dalgaların hemen ötesindeki bir kayaya tündü. Celaena ava çıkmış Rowan'ı izledi. Savaşçı mağaraya doğru hareketlendi; yağmurdan kaçmaya çalışan bir hayvan. Ardından mağaranın yüksek tavanına yaklaşan Rowan fark ettirmeden içeri girdi.

Rowan gözden kaybolana dek Celaena nefes bile almamıştı. Şimşekler ve gök gürültüleri arasındaki sessizlik anlarını saydı. Parmakları kılıcının kabzasına uzanmak için can atıyordu.

Fakat en nihayetinde Rowan sakince uçarak mağaradan çıktı. Celaena'ya ulaştıktan sonra onun yanından uçup geçti ve ormana yöneldi. Onu takip etmesi için bir mesajdı bu. Celaena dikkatle toprak, çamur ve kayaların üzerinden geçip ağaçların arasına karıştı. Rowan'ın peşi sıra epey ilerledi. Ağaçlar sıklaştıkça yağmur sesleri gizliyordu.

Celaena, Rowan'ı bulduğunda savaşçı kollarını kavuşturmuş, eğri büğrü bir çam ağacına yaslanıyordu. "Mağaralarda iki yüz kadar ölümlü asker ve o yaratıklardan üç tane var. Kıyı boyunca uzanan gizli bir ağ oluşturmuşlar."

Celaena'nın nefesi kesildi. Sabırsızlıkla Rowan'ın anlatmaya devam etmesini bekledi.

"General Narrok adında birinin emrindeler. Askerlerin hepsi iyi eğitilmiş gibi. Fakat o üç yaratıktan uzak duruyorlar." Rowan burnunu sildi. Celaena çakan şimşegün ışığı altında kanı gördü. "Haklıymışsın. Üç yaratık insan erkeklerini andırıyor fakat insan değiller. Derilerinin altında her ne yaşıyorsa...bunu tarif edecek en iyi sözcük iğrenç. Sanki

büyüm, kanım, özüm onlardan tiksindi.” Rowan parmaklarındaki kanı inceledi. “Hepsinin bekliyormuş gibi bir halleri var.”

O şeylerden üç tane. Biri bile az kalsın Celaena’yı öldürecekti. “Neyi bekliyorlar?”

Rowan’ın Celaena’ya dikilen hayvansı gözleri parladı. “Neden bunu bana sen söylemiyorsun?”

“Kral bu konuda *hiçbir şey* söylemedi. O... o...” Adarlan’da bir terslik mi yaşanmıştı? Chaol bir şekilde Celaena’nın aslında ne olduğunu krala anlatmıştı da kral da bu adamları oraya... Hayır, yaratıkları gizlice oraya getirmeleri haftalar hatta aylar sürmüş olmalıydı. “Wendlyn kuvvetlerine haber sal, onları hemen uyar.”

“Yarın Varese’e ulaşısam da buraya yayan dönmek bir haftadan uzun sürer. Birliklerin çoğu bahar boyunca kuzeze yerleştirildi.”

“Yine de onlara büyük bir tehlike altında olduklarını bildirmemiz gerek.”

“Kafanı kullan. Batı kıyı şeridi boyunca gizlenecek sayısız mağara ve yer var. Buna rağmen bu sızma noktasını seçmişler.”

Celaena bölgenin haritasını gözlerinin önüne getirdi. “Dağ yolu onları kalenin yanından geçirir.” Celaena’nın kanı dondu ve onu teskin etmek için kımıldanan büyü bile paniğini yatıştıramadı. “Hayır, kalenin yanında değil. Yol onları *kaleye* götürür. Yarı Feylerin peşinden gidiyorlar.”

Rowan yavaşça ve ciddiyetle başını salladı. “Sanırım bulduğumuz cesetler birer deneydi. Yarı Feylerin zayıf ve güçlü yanlarını, içlerinden hangilerinin...varlıkların özünü çarpıtmak için yaptıkları şeyle uyumlu olduğunu öğrenmeyi amaçlayan deneyler. Askerlerin sayılarına bakılırsa sanırım bu birlik buraya ya yarı Feyleri esir alıp götürmek ya da olası bir tehdidi ortadan kaldırmak için gönderilmiş olabilir.”

Çünkü yarı Feyler devşirilip Adarlan'ın kölelerine çevrilemezlerse ve savaş halinde bir şekilde Wendlyn için savaşmaya ikna edilirlerse Wendlyn ordusunun en güçlü savaşçıları olabilir ve sonuçta Adarlan'ın başına hayli bela açabilirlerdi.

Celaena çenesini kaldırıp “Öyleyse hemen şimdi sahile gidip büyülerimizi üzerlerine yağdıracağız,” dedi. “Onlar uykudayken.” Bir yanı bu düşünceden huzursuz olsa da sahile doğru döndü.

Rowan onu dirseğinden tuttu. “Bunu yapmanın mümkün olduğunu düşünseydim hepsini havasız bırakıp boğardım. Fakat yapamayız; hayatlarımızı tehlikeye atmadan bunu başarmamız mümkün değil.”

“İnan bana, bunu yapabilirim ve yapacağım.” Bunlar Adarlan askerleriydi; insanları katletmiş, yağmacılık ve Celaena'nın midesinin kaldırmayacağı kötülükler yapmışlardı. Celaena bunu yapabilirdi. *Yapacaktı* da.”

“Hayır. Onlara fiziksel zarar veremezsin Aelin. Şimdi olmaz. Wyrd işaretlerini lanet kamplarını bizimkisi gibi bir büyüden koruyacak kadar biliyorlar. Bir tür koruma duvarları var; kalemizin etrafını çeviren taşlar gibi fakat daha farklı. Mümkün olduğu kadar demir kuşanıyorlar; silahlarında ve zırhlarında demir kullanıyorlar. Düşmanlarını iyi tanıyorlar. İkimiz usta olabiliriz fakat yalnız başımıza icaplarına bakıp mağaralardan canlı çıkamayız.”

Bir aşağı bir yukarı yürüyen Celaena ellerini yağmurun ıslattığı saçlarında gezdirdi ve Rowan'ın sözlerini bitirmedigini fark etti. “Ne diyeceksen de,” dedi.

“Narrok mağaraların en gerisinde, özel bir odada. O da onlar gibi, insan postunda bir yaratık. Üç canavarını yarı Feyleri yakalayıp mağaraya getirmeleri için gönderiyor; üzerlerinde deney yapmak için.”

O anda Celaena Rowan'ın neden kendisini ağaçların

arasında, sahilden uzağa çektiğini anladı. Bunu emniyette olmaları için değil orada şu an bir yarı Fey olduğu için yapmıştı.

“İstirabını dindirmek için o dışının nefesini kesmeye çalıştım,” dedi Rowan. “Fakat dışının her yanını demirle çevirmişler ve... şimdi oraya girsek bile bu geceden sağ çıkamaz. Çoktan bir kabuğa dönüşmüş ve güçlkle nefes alıyor. Ona yaptıklarını geri çevirmek mümkün değil artık. Onun hayatıyla beslenmişler, onu kendi zihninde tutsak ederek ve hayatı boyunca yaşadığı tüm korkuları ve acıları ona yeniden yaşatarak.”

Celaena'nın kanındaki ateş bile buz kesti. “O şey o gün höyüklerde gerçekten ruhumla besleniyordu,” dedi. “Kaçamasam benim de içimi öyle boşaltacaktı.” Rowan'dan Celaena'yı onaylayan pes bir homurtu geldi.

Midesi bulanana Celaena yüzünü ovuşturdu; başını geri atıp tepelerindeki dalların arasından süzülen yağmura baktı ve nihayet derin bir nefes alıp yüzünü Rowan'a çevirdi. “Karargâhlarında onları büyümüzle öldüremeyiz. Wendlyn kuvvetleri de çok uzak ve Narrok o canavarlara ilaveten iki yüz askerle yarı Feyleri yakalıyor.” Celaena'nın tek yaptığı sesli düşünmek olsa da Rowan başını salladı. “Mistward'daki gözcülerden kaçının savaş tecrübesi var?”

“Otuz, belki daha az. Bir de Malakai gibi çok yaşlı olan fakat yine de savaşacak –ve ölecek– olanlar var.”

Rowan ormanın daha da içlerine yürüdü. Celaena onun peşinden gitti; bunu yapmasa ve sahile bir adım bile yaklaşırsa kendisini tutamayıp o dışı yarı Fey'in peşine düşeceğini biliyordu. Rowan'ın omuzlarının gerginliğine bakan Celaena onun da aynı hisleri paylaştığından emindi.

Yağmur dindi. Celaena sisli hava alev alev yanan yüzünü serinletsin diye kapüşonunu indirdi. Bu bölge çobanlarla, çiftçilerle ve balıkçılarla doluydu. Yarı Feyler hariç yaratık-

larla savaşacak kimse yoktu. Onların da araziyi dūřmanlarından daha iyi tanımaları dışında hiçbir avantajı yoktu. Wendlyn'e haber gōndereceklerdi, elbette ve belki ama belki gelecek haftaya yardım gelirdi.

Rowan yumruğunu havaya kaldırınca Celaena durup ilerisindeki ve gerisindeki ağaçlara gōz gezdirdi. Rowan uzmanca bir sessizlikle kol zırhındaki hanerlerden birini kınından çıkardı. Bir saniye sonra kokuyu Celaena da duydu; o yaratıkların ōlōmlē etlerinin altında her ne varsa onun kokusu.

"Sadece bir tane." Rowan yle sessizdi ki Celaena Fey kulaklarıyla bile onu gē işitiyordu.

Hançerini eken Celaena aynı derece alçak bir sesle "Bu içimi hiç de ferahlatmadı," dedi.

Rowan eliyle iřaret etti. "Tam ūstōmēze geliyor. Sen yirmi metre saęa git, ben sola gideceęim. Yaratık aramıza vardığında iřaretimi bekle ve saldır. Būyē kullanma, yakınlarda bařkaları da varsa būyē onların dikkatini çekebilir. abuk ve sessiz ol."

"Rowan, bu şey..."

"abuk ve sessiz."

Rowan'ın yeşil gōzleri parlarsa da Celaena gōzlerini ona dikmeye devam etti. *Benden beslendi ve beni bir kabuğa çevirecekti*, dedi sessizce. *şimdi de aynı kader bizi bekleyebilir.*

Hazırlıksızdın, dedi Rowan. *Ben yanında da değildim.*

Bu delilik. O arpık yaratıklardan biriyle yūzleřtim ve az kalsın beni ldūrecekti.

Korkuyor musun prenses?

Evet ve akıllıca olan bu.

Fakat Rowan haklıydı. Burası onların ormanıydı ve onlar savaşçıydı. Bu kez her şey farklı olacaktı. Bōylece Celaena başını salladı. Emirleri kabul eden bir askerdi ve ağaçların arasına dalmadan önce vedalaşmaya gerek duymadı.

Sessiz adımlar atarak mesafeyi ölçerken etraflarındaki ormanı dinleyerek nefesini düzenledi.

Celaena yosunlu bir ağacın arkasına geçip diğer hançerini çıkardı. Koku başının zonklamasına neden olan iyice berbat ve kalıcı bir hal aldı. Gökteki bulutlar dağılırken yıldızların ışığı bereketli toprağın üzerinde süzülen sisi aydınlattı. Etrafta hiçbir şey görünmüyordu.

Celaena, Rowan'ın yanılmış olabileceğini düşünürken yaratık ilerideki ağaçların arasında belirdi; beklediğinden daha yakınında. Çok daha yakınında.

Onu ilk hisseden Celaena oldu: O kapkara leke, etrafını ikinci bir pelerin gibi saran sessizlik. Sis bile ondan kaçıyor-muş gibiydi.

Celaena'nın gözleri sadece yaratığın kapüşonunun altında kalan soluk teni ve shehevi dudakları seçebiliyordu. Erkek yaratık silah taşımıyordu. Fakat tırnakları Celaena'nın nefesini kesti. Çok iyi anımsadığı uzun ve keskin tırnaklar... Kütüphanede o tırnakların tenini nasıl destiğini çok iyi anımsıyordu.

Kütüphanedeki yaratığın tırnaklarının aksine bu yaratığın tırnakları kırık değildi ve siyah, cilalı kıvrımları parlıyordu. Yaratığın parmaklarındaki kemik beyazı ve kusursuz ten doğal olamayacak kadar düzdü. Celaena yaratığın teninde bir zamanlar içlerinden geçen kanla alay edermiş gibi duran koyu, parıltılı damarlar gördüğüne yemin edebilirdi.

Yaratığın kapüşonla örtülen başını çevirdiği Celaena gözünü bile kırpmaya cesaret edemedi. Rowan işaret vermemişti. Yaratığın ne kadar yakında olduğunu fark etmiş miydi?

Celaena'nın burun deliklerinden dudaklarına ıslak bir sıcaklık aktı. Gerilen Celaena kendisini hazırlayıp ne kadar hızlı hareket edebileceğini ve uzun hançerlerini ne kadar

derine saplaması gerektiğini hesapladı. Son çare olarak kılıç kullanabilirdi fakat kılıç onu yavaşlatırdı. Öte yandan hançerleri kullanması da yaratığa bir hayli yaklaşması demek oluyordu.

Yaratık gözleriyle ağaçları taramaya başlayınca Celaena sırtını arkasına saklandığı ağaca dayadı. Kütüphanenin aşağısında gördüğü yaratık metal kapıları birer perdeymişler gibi parçalamıştı. Ayrıca Wyrd işaretlerinin nasıl kullanılacağını da biliyordu...

Celaena başını ağacın arkasından uzatıp baktığında yaratığın kendisine doğru geldiğini gördü. Hareketleri ölümcül ve zarif yaratık Celaena'ya uzun ve acılı bir son vaat eder gibiydi. Yaratığın zihni tamamen işlevsiz halde değildi; hâlâ düşünebiliyor ve hesaplar yapabiliyordu. Belli ki bu şeyler yaptıkları işte çok iyidiler çünkü kral orada üç tane-sini bulundurmaya yeterli görmüştü. Celaena'nın kıtasında daha bu yaratıklardan kaç tane vardı?

Orman Celaena'nın nefes seslerini işiteceği kadar ses-sizleşmişti. Yaratık Celaena'nın kokusunu takip ediyordu. Celaena alevlenen büyüünü bastırdı. Rowan'ın emri olsa da olmasa da büyüünün bu yaratığa dokunmasını istemiyordu. Yaratık burnuna tekrar hava çekti ve Celaena'ya doğru bir adım attı. Höyüklerde o gün olduğu gibi bir vakum etkisine uğrayan havanın kulaklarına basınç yaptığını hissetti. Diğer burun deliği de kanamaya başladı. *Lanet olsun.*

Sonra aklına o düşünce geldi ve dünya tepetaklak oldu. Ya yaratık önce Rowan'a saldırdıysa? Cesaretini toplayıp ağacın arkasından tekrar baktı.

Yaratık gitmişti.

Celaena sessizce küfrederek ağaçlara göz attı. Hangi cehenneme gitmişti yaratık? Yağmur tekrar başlarken leş kokusu her şeye işlemişti. Celaena uzun hançerini Rowan'ın olduğu tarafa doğru çevirip havaya kaldırdı; Rowan'ın onu görüp hâlâ nefes aldığına dair bir işaret vermesi için. Rowan hayatta olmalıydı; Celaena başka bir seçeneği kabul etmeyecekti. Hançer öyle temizdi ki Celaena silahın yüzeyinde yüzünü, ağaçları görebiliyordu. Bir de...

Yaratık şimdi Celaena'nın arkasında dikiliyordu.

Celaena kendi çevresinde dönüp hançerlerini yaratığın açıkta kalan tarafına salladı. Bir hançer dosdoğru yaratığın kaburgalarına girerken diğeri boğazını kesti. Celaena'nın yıllarca çalıştığı ve artık nefes almak kadar doğal bir şekilde gerçekleştirdiği hamlelerden biriydi bu.

Fakat yaratığın siyah ve dipsiz gözlerinin gözleriyle bu-
luştığı Celaena donakaldı. Bedeni, zihni ve ruhu donakaldı. Büyüsü zayıflayıp söndü.

Celaena ıslak toprağa çarpan hançerlerinin sesini güçlükle işitti. Yüzüne çarpan yağmur damlalarının verdiği his ondan giderek uzaklaşıyordu.

Celaena ve yaratığın etrafını saran karanlık yayıldı. Ka-

ranlık Celaena'yı buyur ediyor, bağrına basıyordu. Teselli ediyordu. Yaratık pelerinin kapüşonunu indirdi.

Ortaya çıkan genç bir erkeğin doğaüstü mükemmellikteki yüzüydü. Boynundaki simsiyah burma gerdanlık –Celaena belli belirsiz bunun bir Wyrd taşı olduğunu anımsadı– yağmurda parıltıyordu. Ölüm tanrısının vücut bulmuş hali Celaena'nın karşısında dikiliyordu. Genç erkek gülümseyip “Sen” dediğinde ne yüz ifadesi ne de sesi ölümlü bir adamı andırıyordu.

Celaena gözlerini kaçıramadı. Karanlıkta çığlıklar işitiyordu; yıllarca boğulmuş çığlıklar. Şimdi ona sesleniyorlardı.

Genç adamın gülümsemesi daha da yayvanlaştıkça bembeyaz dişleri ortaya çıktı. Bir elini Celaena'nın boğazına uzattı.

Buz gibi parmakları ve başparmağı Celaena'nın boynunda gezinen yaratık gözlerinin içine bakmak için son derece nazikçe Celaena'nın yüzünü yukarı çevirdi. Celaena'nın özünün içine bakıyordu sanki. “Acının tadı şarap gibiydi,” dedi.

Rüzgâr Celaena'nın yüzünü, kollarını ve karnını dövüyor; ismini haykırıyordu. Fakat adamın yüzünde sonsuzluk, dinginlik, öylesine tatlı bir karanlığın vaadi vardı ve Celaena gözlerini ondan ayıramıyordu. Teslim olmak onun için büyük bir ferahlama olacaktı. Yapması gereken tam da yaratığın ondan istediği gibi karanlığa teslim olmaktı. Celaena'nın içinden “Al,” demek geliyordu. *Her şeyi al.*

Gümüş ve çeliğin parıltısı mürekkep karası peçeyi yarı ve bir başka yaratık; pençeler, öfke ve rüzgârdan oluşan bir canavar gelip Celaena'yı uzaklaştırdı. Celaena tırnaklarını canavara geçirirse de buz gibi soğuk canavar... O... Rowan'dı.

Rowan, Celaena'yı taşıyıp uzaklaştırıyor, onun ismini haykırıyordu. Fakat Celaena ona erişemiyor, kendisini diğer yaratığın çekiminden kurtaramıyordu.

Dişler boynu ve omzu arasındaki noktayı delerken Cela-

ena irkildi ve hissettiği acıya bir halatmış gibi tutunarak uyuşukluk denizinden çıkmaya başladı. Kendisini daha, daha yukarı çekti... Ta ki...

Rowan bir koluyla Celaena'nın bedenini bedenine yaslıyordu. Kılıcını çekmişti ve ağacın yanında gezinen yaratıktan uzaklaşırken çenesinden aşağı Celaena'nın kanı akıyordu. Acı... O sabah buldukları ceset bu yüzden yaralıydı. O Yarı Fey bu şeylerin etkisinden kurtulmak, bedenlerine neyin gerçek olduğunu, neyin olmadığını anımsatmak için fiziksel acıyı kullanmaya çalışmıştı.

Yaratık öfkeli bir kahkaha attı. Ah, tanrılar... Yaratık Celaena'yı esir etmişti. Öylesine çabuk ve kolayca. Celaena'nın ona karşı hiçbir şansı olmamıştı ve Rowan yaratığa saldırmıyordu çünkü...

Çünkü Rowan'ın karanlıkta ikisini öldürmek için silaha ihtiyaç duymayan bir düşmana karşı üstün gelmesi mümkün değildi. Gerçek bir savaşçı dövüşten ne zaman çekileceğini bilirdi. Rowan "Kaçmamız gerek," diye fısıldadı.

İkisine doğru yaklaşan yaratık yine boğuk bir kahkaha attı. Rowan, Celaena'yla yaratıktan uzaklaştı. Yaratık dünya dışı bir sesle "Deneyin bakalım," dedi.

Bu sözler Celaena'ya yetmişti. Büyüsüne uzandı.

Celaena ve Rowan koşarak uzaklaşırken bir ateş duvarı oluştu; Celaena'nın içindeki iradenin, korkunun ve utancın her damlasını sonuçlarına aldırmadan içine akıttığı bir kal-kandı bu. Yaratık tısladı fakat Celaena onun bu sesi gözle-rini kamaştıran ışık mı yoksa sadece hayal kırıklığı yüzün-den mi çıkardığından emin olamadı.

Umurunda da değildi. Zaman kazanmışlardı. Ateş duvarı ağaçların arasında yokuş aşağı koşarlarken ikisine dolu dolu bir dakika kazandırmıştı. Sonra arkalarından bir örümcek ağı gibi yayılan, leş kokulu karanlık gelmeye başladı.

Rowan ormanı tanıyor, izlerini nasıl kaybettireceklerini

biliyordu. Bu da hem zaman kazanmalarını hem de arayı açmalarını sağladı. Rowan ikisinin kokusunu uzaklara göndermek için rüzgârını kullansa da yaratık peşlerinden geldi.

Millerce koştular; Celaena'nın nefesi akciğerlerine batan cam parçalarına dönüşene ve Rowan bile yorulana dek. Kaleyeye gitmeyeceklerdi; hayır, bu yaratığı kalenin on altı kilometre bile yakınına çekmeyeceklerdi. Bunun yerine Cambrian Dağları'na yöneldiler. Hava giderek soğurken tepeler dikleşti. Yaratık yine de peşlerinden geliyordu.

İkisi zorlu bir yokuşu neredeyse dörtayak üzerinde tırmanırken Celaena nefes nefese "Durmayacak," dedi. Dizlerinin üzerine çöküp kusmamak için kendisini tutuyordu. "Koku almış bir tazi gibi." *Celaena'nın kokusunu almıştı.* Aşağılarda yaratık peşlerinden koşmaya devam ediyordu.

Rowan dişlerini araladı; yüzü yağmurdan sırılsıklam olmuştu. "O halde o yaratığı düşüp ölene kadar yorırım."

Şimşekler tepenin üzerindeki bir geyik patikasını aydınlattı. "Rowan," dedi Celaena nefes nefese. "Rowan, bir fikrim var."

Celaena canına susama huyundan vazgeçmemiş olabileceğini düşünüyordu.

Ya da belki ölüm tanrısı onunla oynamayı çok seviyordu.

Gövdelerindeki kabukları soyulmuş ağaçlara uzanan yokuş yukarı bir başka patikaya girdiler. Celaena güçlü bir alev oluşturup unutulmuş bir yolun yanında bir ateş yoktu. Ateşin ışığı kabuksuz ağaçları aydınlatıyordu.

Celaena epeyce aşağıda kalan Rowan'ın yaratığı kendisinden istediği şekilde oyalayabilmesi için dua ediyordu. Rowan, Celaena'nın tünığının kokusunu kullanarak yaratığa daireler çizdirecekti.

Gıcırtı. Büyük bir kayanın üzerine tüneyen Celaena'nın hançerini sürttüğü bileme taşı tiz bir ses çıkardı. Durma-

dan titremesine rağmen Celaena hançeri bilerken bir yandan köle yapılarına kadar Rifthold'da her yıl konser salonunda dinlediği bir senfoniye mırıldanıyordu. Nefesini kontrol edip dakikaları saymaya odaklandı; bir başka yönteme başvurmak zorunda kalana dek ne kadar dayanabileceğini düşündü. *Gıcirt.*

Bir çürük kokusu burnunu doldurdu. Zaten sessiz orman daha da durgunlaştı.

Gıcirt. Bu kez bileme sesi Celaena'nın kılıcından gelmemiş; kendi çıkardığı sese yanıt olarak gelen bir sestir bu.

Rahatlayan Celaena'nın bedeni gevşedi. Bileme taşını bir kez daha hançerine sürttü ve tüm gücünü dizlerine vererek ayağa kalktı. Kabuksuz ağaçların ötesinde dikilen beş uzun ince figürü gördüğünde ürpertisini bastırdı. Ellerinde korkunç görümlü silahlar vardı.

Kaç. Bedeni ona böyle haykırırsa da Celaena olduğu yerde kaldı. Çenesini kaldırıp karanlığa doğru gülümsedi. "Davetimi aldığınıza sevindim." Deri Avcıları ne bir ses çıkardı ne de kıınıldılar. "Dört arkadaşınız son yaktığım kamp ateşime davetsiz gelmişlerdi ve...sonları pek iyi olmamıştı. Fakat eminim bundan haberin vardır."

İçlerinden biri bıçaklarını biliyordu; ateşin ışığı metalin sivri dişleri üzerinde titriyordu. "Fey fahişesi. Seninle güzel vakit geçireceğiz."

Celaena ceset kokusundan midesi kalksa da hafifçe eğilerek meşalesini bir bastonmuş gibi aşağıda kendisini bekleyenlere doğru salladı. "Ya, umarım geçirirsiniz."

Deri Avcıları etrafını saramadan koşmaya başladı.

Celaena deri avcılarının yaklaştığını hışırdayan çalılardan ve yaratıkların bıçaklarının ve kılıçlarının havada vızıldamasından çok duyularını felce uğratan iğrenç kokudan anlamıştı. Bir elinde meşalesini tutuyor, diğer eliyle de dik

yoldan aşağı hızla inerken, kayaların ve gevşek taşların üzerinden aşarken dengesini sağlıyordu.

Rowan'a yarattığı çekmesini söylediği nokta bir buçuk kilometre kadar aşağıdaydı ve karanlıkta delice bir uçuş. Ayak bilekleri ve dizleri isyan ediyordu. Sıçradı, koştu. Deri Avcıları bir geyiğin peşindeki kurtlar gibi ona yaklaşıyordu.

İşin anahtarı paniğe kapılmamaktı; panik insanı aptallaştırırdı. Panik insanı öldürürdü. Kulak tırmalayıcı bir çığlık geldi; bir şahinin çığlığıydı bu. Rowan tam da planladıkları yerdeydi; kralın yarattığı muhtemelen bir dakika kadar geriden geliyor, çalıkların arasında sessizce ilerliyordu. Tam da Celaena'nın meşalesini attığı yerde. Tam da yolun büyük bir kayanın arkasına doğru kıvrıldığı yerde.

Celaena kadim yolun aksi istikametine doğru ilerledi. Bir rüzgâr Celaena'nın saçlarını uçuşturup yola doğru esti. Bir ağacın arkasına saklanan Celaena rüzgâr kokusunu uzaklara sürüklerken kesik kesik nefeslerinin sesini engellemek için elini ağzına götürdü.

Hemen sonra sert bir beden Celaena'nın bedenini bir kalkan, bir siper gibi sardı. Ardından beş çift çıplak ayak Celaena'nın şimdi aşağıdaki, onlara doğru koşan yaratığa doğru sürüklenen kokusunun peşi sıra yolda ilerledi.

Celaena yüzünü Rowan'ın göğsüne bastırdı. Rowan'ın kolları duvar gibi sağlamdı ve silahları güven veriyordu.

Neden sonra Rowan, Celaena'nın giysisinin yenini çekiştirip onu yukarı itti. Tırmanması için. Celaena birkaç çevik hareketle ağacın tepesine yakın bir dala tırmandı. Hemen ardından Rowan da onun yanına gelip sırtını ağacın gövdesine yasladı. Rowan, Celaena'yı kendisine doğru çekti. Rowan sırtını göğsüne yapıştırdığı Celaena'ya kollarını dolayıp Celaena'nın kokusunu aşağıda öfkeden kuduran canavarlardan gizledi.

Bir dakika sonra çığlık sesleri geldi; ölümün enselerinde olduğunu ve şefkatsiz bir yüzü olduğunu bilen, farklı cana-

varlardan çıkan sızlanmayı andıran tiz haykırışlar, bağırışlar ve kükremeler.

Sonraki yarım saat boyunca yaratıklar yağımurun altında, karanlıkta çarpıştılar. Ta ki o berbat tiz çığılıklar galip çıkana, o korkunç kükremeler kesilene dek.

Celaena ve Rowan birbirlerine sıkıca sarıldılar ve gecenin geri kalanında gözlerini bile kırpmadılar.

Neler keşfettiklerini anlattıklarında kalede ne bir kargaşa ne de heyecan dalgası oldu. Malakai, habercileri yardım istemek için Wendlyn kralına, savaşılamayacak durumda olan yarı Feyler kaçsın diye yarı Feylerin yaşadığı diğer yerleşim birimlerine ve yatağa bağlı olmayan tüm hastaları gönderinler diye şifacılar köyündekilere yolladı.

Haberciler mümkün olduğunca çok asker göndermeyi vaat eden kralın yanından döndüler. Celaena bu haberin rahatlatıcı olduğu kadar korkutucu bir yanı da olduğunu düşündü. Galan ya da annesinin akrabalarından herhangi biri oraya gelecek olursa... Celaena kendi kendine bunu umursamayacağını söyledi. Şimdi düşünmesi gereken daha ciddi sorunlar vardı. Ayrıca hemen yetişmeleri için dua etti ve kalenin diğer sakinleriyle birlikte hazırlıklara odaklandı. Yaklaşan tehditle dosdoğru yüzleşecekler, işe koruma altındaki mağdurlarını terk eder etmez Narrok'a ve onun uç yaratığına eşlik eden iki yüz ölümlü askeri ortadan kaldırmakla başlayacaklardı.

Rowan hiçbir dirençle karşılaşmadan kalenin komutasını ele aldı; aslen diğerleri bundan minnettardılar. Malakai bile nöbet değişimlerini düzenleyen, görev dağılımı yapan

ve hayatta kalmaları için gereken planları kuran Rowan'a teşekkür etti. Yardım kuvvetleri gelip saldırıya geçmelerine dek birkaç günleri vardı. Fakat olur da daha erken saldırıya uğrarlarsa Rowan yardım gelene dek düşmanın mümkün olduğunca yavaşlatılmasını ve etkisiz hale getirilmesini istiyordu. Yarı Feyler bir ordu değildi ve tam teşekküllü bir kalenin imkanlarından yoksundu. Bu yüzden Rowan elle-rindekiyle idare edeceklerini duyurdu: Akıllarıyla, kararlılıklarıyla ve araziyi iyi tanımalarının avantajıyla. Anlaşılan bir şekilde deri avcıları yaratıklardan birini alt etmişlerdi ve bu yaratıkların gerçekten yenilmez olmadıklarını gösteriyordu. Fakat ertesi sabah bir ceset bulamadıkları için Rowan ve Celaena yaratığın nasıl öldürüldüğünü öğrenememişlerdi.

Rowan ve Celaena ormanda saldırı hazırlıklarını yapacak olan küçük gruplara katılıyorlardı. Narrok'un asker gücü kaleye saldırmak için geyik patikasından geleceklerse o zaman tuzaklarla dolu bir araziden; zehirli yaratıkların yaşadığı vadilerden, içleri kazıklarla dolu gizli çukurlardan geçecekler ve her dönemeçte kapanlara takılacaklardı. Bunlar onları öldürmese de yardım gelene kadar yeterince yavaşlatacaktı. Ayrıca bir şekilde kale kuşatılırsa dışarı açılan gizli bir tünel vardı. Bu tünel öyle kadimdi ve bakımsız bırakılmıştı ki kale sakinlerinin çoğu tünelin varlığını ilk kez Malakai bahsettiğinde öğrenmişti. Bu da hiç yoktan iyi bir seçenekti.

Birkaç gün sonra Rowan küçük bir yüzbaşılar grubunu yemek salonundaki bir masaya topladı. Bir haritaya işaret ederek "Bas'ın izci takımı yaratıkların birkaç gün içinde harekete geçecek gibi göründüklerini rapor ettiler," dedi. "İki-üç kilometre mesafedeki tuzaklar hazırlandı mı?" Yüzbaşılar ona olumlu yanıt verdiler. "Güzel. Yarın adamlarınızın geri kalan alanı da hazırlamalarını istiyorum."

Rowan'ın yanında dikilen Celaena prensin toplantıyı yönetişimi, planlarının tüm ayrıntılarını gözden geçişiğini izledi. Yüzbaşılardan, onların askerlerinin ve her birinin görevlerini tek tek bilmesi de cabasıydı. Pek yakında üzerlerine çökmesi muhtemel cehenneme rağmen Rowan dingin ve dengeli –hatta sert– bir tavır sergiliyordu.

Toplantıdaki yarı Feylerin, nasıl tüm dikkatlerini Rowan'a verdiklerini izlerken Celaena onların Rowan'ın dinginliğine, kararlılığına, zekasına ve yüzyılların verdiği deneyimine nasıl da bel bağladıklarını görebiliyordu. Bu yüzden Rowan'a gıpta ediyordu. Tüm bunların yanında kontrol edemediği, giderek artan bir hüznle bu kıtadan... tek başına ayrılmamayı diliyordu.

“Git biraz uyu. Böyle sersemlemiş halde bana bir faydan dokunmaz.”

Celaena gözlerini kırpıştırdı. Bir süredir Rowan'a baktığını fark etti. Toplantı bitmiş, yüzbaşılardan görevlerini yerine getirmek için masadan kalkmışlardı bile.

“Özür dilerim.” Celaena gözlerini ovuşturdu. Şafaktan önce kalkmışlar, patikanın son birkaç millik kısmını hazırlıyorlardı. Rowan'la çalışmak son derece kolaydı. Ne Celaena'yı yargılıyor ne de onu açıklamalar yapmak zorunda bırakıyordu. Celaena kimsenin Nehemia'nın yerini tutmayacağını bilmiyordu. Birini onun yerine koymak istemiyordu da fakat... Rowan ona kendisini iyi hissettiriyordu. Sanki aylarca boğulduktan sonra yeniden nefes alabiliyordu. Yine de şimdi...

Rowan hâlâ onu izliyor, kaşlarını çatıyordu. “Çıkar ağzındaki baklayı.”

Celaena aralarındaki masaya göz gezdirdi. “Ölümlü askerlerin icabına bakabiliriz fakat o yaratıklar ve Narrok... Elimizde Fey savaşçıları olsa, hani şu dövme yaptırmak için gelen arkadaşın gibi –Celaena bu kez o savaşçı için kedi-

cik arkadaşın demesinin ona hiçbir faydası dokunmayacağını düşündü— savaşçılar. Ya da belki de takımındaki beş adamın beşi de burada olsa savaşın gidişatı değişebilir.” Celaena parmağını haritada bulundukları topraklarla ölümsüzlerin diyarını ayıran çizginin üzerinde gezdirdi. “Fakat onlara haber göndermedin. Neden?”

“Nedenini biliyorsun.”

“Maeve yarı Feylere olan kininden ötürü sana eve dönme emri mi verir?”

Rowan çenesini sıktı. “Birden çok nedeni olabilir.”

“Hizmet etmeyi seçtiğin kişi böyle biri işte. “

“Onun kanını içerek yemin ettiğimde ne yaptığımı biliyordum.”

“O zaman ümit edelim de Wendly’nden destek kuvvetleri tez zamanda gelsin.” Celaena dudaklarını büzüp ikisinin süitine gitmek için arkasını döndü. Rowan onu bileğinden tuttu.

“Bunu yapma.” Çenesinde bir kas oynadı. “Bana öyle bakma.”

“Nasıl?”

“O...tiksintiyle.”

“Ben sana öyle...” Fakat Rowan, Celaena’ya sert bir bakış attı. Celaena iç geçirdi. “Bunlar... Tüm bunlar, Rowan...” Celaena elini haritaya, yarı Feylerin geçtikleri kapılara ve avluda erzak ve savunma araçları hazırlayan insanların seslerine doğru salladı. “Neye mal olursa olsun, tüm bunlar onun seni hak etmediğinin kanıtı. Bence sen de bunu biliyorsun.”

Rowan gözlerini kaçırdı. “Bu seni ilgilendirmez.”

“Biliyorum. Yine de kulaklarınla işitmen gerektiğini düşündüm.”

Rowan yanıt vermedi. Hatta Celaena’yla göz göze gelmekten bile kaçındı. Bu yüzden Celaena da gözlerini onun üzerinden çekti. Bir kez omzunun üzerinden baktığında Rowan’ı ellerini üzerine koyduğu masaya çökmüş halde bul-

du. Güçlü kasları gömleğinin altından seçiliyordu. Celaena, Rowan'ın haritaya bakmadığından gayet emindi.

Fakat Celaena'nın Adarlan'a ve Terrasen'e yanında Rowan'la dönmeyi dilediğini söylemesi anlamsızdı. Rowan'ın Maeve'e ettiği yemini bozması imkânsızdı ve o bunu yapabilecek olsa da Celaena'nın onu ikna etmek için elinde hiçbir şey yoktu. Celaena bir kraliçe değildi. Bir kraliçe olmak için bir takım planları vardı. Hatta Rowan özgür olabilse ona verebilecek bir krallığı da vardı... Rowan'a tüm bunları söylemesinin bir faydası olmazdı.

Bu yüzden Rowan'ı salonda bıraktı. Yine de bu Celaena'yı Rowan'ı yanında tutma dileğinden alıkoymadı.

Ertesi sabah Celaena Rowan'ın odasında yüzünü yıkayıp kolundaki bir yanığı sardıktan sonra akşam yemeği hazırlıklarına yardımcı olmak için aşağı indiğinde kaleye çöken sessizliği iştikten çok hissetti; son birkaç gündür kaleye hâkim olan gergin sessizlikten daha derin ve ağır bir sessizlikti bu.

Maeve'in geldiği geceden beri kaledeki hava hiç o kadar gergin olmamıştı.

Teyzesinin Celaena'nın durumunu görmeye gelmesi için henüz erkendi. Celaena'nın elinde ona gösterecek nispeten faydalı birkaç numara ve ateşten kalkanları dışında pek de bir şeyi yoktu.

Celaena merdiven basamaklarını ikişer ikişer inerek mutfığa vardı. Maeve işgali haber almışsa ve Rowan'ın oradan ayrılmasını emretmişse... Nefes almak ve düşünmek... Teyzesiyle karşılaşmasına katlanmasını sağlayacak araçlar bunlardı.

Son basamaklardan da indiğinde sıcak ve mayamsı koku Celaena'yı çarptı. Teyzesinin onunla mutfakta görüşmeye tenezzül edeceğinden bir hayli şüphe etse de adımlarını

ağırlaştırıp çenesini kaldırdı. Belki de Maeve onu hazırlıksız yakalamak için bunu yapabiliirdi. Fakat...

Fakat Maeve mutfakta yoktu.

Rowan ise oradaydı ve mutfağın diğer yanında Emrys, Malakai ve Luca'yla sessizce konuşurken sırtı Celaena'ya dönüktü. Celaena eli Malakai'ın kolunda olan Emrys'in rengi atmış yüzünü görünce donakaldı.

Dudakları ince birer çizgi gibi duran, gözleri –şaşkınlıktan, korkudan ve hüzünden– fal taşı gibi açık Rowan, Celaena'ya doğru döndüğünde dünya da donakaldı.

Rowan'ın kolları gevşekçe iki yanından sarkmıştı ve yumruğunu bir sıkıp bir gevşetiyordu. Bir an için Celaena üst kata dönerse Rowan'ın sonradan bu durum hakkında ona söyleyeceği hiçbir şeyin doğru olmayabileceğini düşündü.

Rowan, Celaena'ya doğru bir adım attı; sadece bir adım ve bu kadarı Celaena'nın başını iki yana sallayıp Rowan'ı itmek istermişçesine kollarını öne uzatmasına yetti. Sesi titreyerek "Lütfen," dedi. "Lütfen."

Rowan ona bir kol mesafesi kala dursa da Celaena'ya dokunmadı. Yüz hatları yeniden sertleşti; fakat acımasızca bir ifadeyle değil. Celaena bunun nedenini fark etti: Rowan ikisinden birinin metin olan taraf olması gerektiğini biliyordu. Rowan'ın sakin olması, serinkanlılığını koruması gerekiyordu.

Rowan bir kez yutkundu. İki kez. "Bir isyan çıkmış... Calaculla çalışma kampında," dedi.

Celaena'nın kalbi tekledi.

"Prences Nehemia suikasta uğradıktan sonra bir köle kızın denetçisini öldürüp bir ayaklanma başlattığı söyleniyor. Köleler kampı ele geçirmiş." Rowan sığ bir nefes aldı. "Adarlan Kralı köleleri kontrol altına almak için iki alay göndermiş. Hepsini öldürmüşler."

"Köleler kralın askerlerini öldürmüşler mi?" Celaena bir nefes verdi. Calaculla'da binlerce köle vardı; birlik oldukla-

rında büyük bir güç oluşturlardı. Hatta iki Adarlan alayıyla başa çıkacak kadar.

Rowan korkutucu bir nezaketle Celaena'nın elini aldı. "Hayır. Askerler Calaculla'daki tüm köleleri öldürmüşler."

Sanki dünya yarılmıştı da o yarıktan içeri dalga dalga feryatlar doluyordu. "Calaculla'da binlerce köle var."

Başını sallayan Rowan'ın yüzündeki soğukkanlılık silindi. Prens ağzını açıp kapatınca Celaena haberlerin bundan ibaret olmadığını fark etti. Sadece "Endovier mı?" diye mırıldanabildi. Budalaca bir yakarıştı bu.

Rowan başını çok yavaş hareketlerle iki yana salladı. "Adarlan Kralı Wyllwe'deki isyanı haber alınca kuzeye de iki alay göndermiş. Endovier'da kurtulan olmamış."

Celaena o an kendisini boşluğa düşmekten kurtarabilecekmiş gibi kolunu tutan Rowan'ın yüzünü görmedi bile. Hayır, tek gördüğü geride bıraktığı köleler, kül rengi dağlar, her gün kazılan toplu mezarlar, madenlerde yanında çalışan halkının –geride bıraktığı o insanların– yüzleriydi. Kendine unutturduğu, acı çekmelerine göz yumduğu; kurtuluş için dua eden ve hep birinin, herhangi birinin bir gün kendilerini anımsayacağı ümidine tutunan o insanlar.

Celaena onları terk etmişti ve çok geç kalmıştı.

Nehemia'nın halkı, diğer krallıkların halkları ve –ve kendi halkı. Terrasen halkı. Babasının, annesinin ve saray meclisinin öyle çok sevdiği o insanlar. Endovier'da asiler vardı; Celaena'nın krallığı için savaştan asiler... O sırada Celaena'ysa...

Endovier'da çocuklar vardı. Calaculla'da da.

Celaena onları korumamıştı.

Mutfak duvarları ve tavan üzerine geliyordu; hava bir vakumun içine çekilir gibiydi ve içerisi çok sıcak olmuştu. Celaena gitgide daha hızlı solurken Rowan'ın yüzü bulanıklaştı...

Rowan, Aelin adını diğerlerinin işitemeyeceği kadar alçak bir sesle söyledi.

Ve o ismin sesi; bir zamanlar dünyaya bir ümit veren, Celaena'nın küçük düşürüp kirlettiği o isim, hak etmediği o isim...

Celaena, Rowan'ın elinden kurtulup mutfak kapısından dışarı çıktı. Avludan, koruyucu taşların arasından ve o görünmez engelin içinden geçti. Kaleden görülmeyecek bir nokta bulana dek.

Dünya haykırışlarla ve feryatlarla doluydu; sesler Celaena'yı boğacak kadar yüksekti.

Celaena büyüsünü görünmez engele gönderirken hiç ses çıkarmadı; ağaçları sarsıp yeri sarsan bir ateş topu. Görünmez duvarı gücüyle beslerken kadim taşların o gücü alıp kullanması için yalvardı. Kale duvarları onun niyetini anlamışlar gibi gücünü iştahla tüketip kalan son koruna kadar, doymak bilmezcesine emdi.

Böylece Celaena yaktı, yaktı ve yaktı.

Chaol haftalardır arkadaşlarıyla –müttefikleriyle veya her ne iseler, onlarla– görüşmemiştir. Bu yüzden son bir kez kendisini eski vazifelerinin ritmine bıraktı. Kralın resmi öğle yemeklerine nezaret etmek ona her zamankinden daha zor gelse de, raporlarını hazırlamak bir irade savaşına dönse de tüm bunları yaptı. Aedion ve Ren'den hiç haber almamıştı ve büyüü ortadan kaldıran büyüye dair teorilerini sınamak için Dorian'dan büyü kullanmasını hâlâ istememiştir. Aklında Aelin'in giderek genişleyen isyanındaki rolünün sonuna gelip gelmediği sorusu vardı.

Yeteri kadar bilgi toplamış, yeterince sınırı aşmıştı. Belki de artık Anielle'den neler yapabileceğini öğrenme vakti gelmişti. Morath'a daha yakın olacağından belki orada kralın ne işler çevirdiğini ortaya çıkabilirdi. Kral, Chaol'un Anielle varisi olarak görevinin başına geçmesine pek de itiraz etmemiştir. Yakında Chaol yerini alacak kişi için seçenekleri sunacaktı.

Chaol yine büyük salonda bir devlet yemeğinin güvenliğini sağlıyordu. Aedion ve Dorian da yemeğe katılıyorlardı. Kapılar bahar havasını buyur etmek için ardına kadar açılmıştı ve Chaol'un adamları hazır beklettikleri silahlarıyla

her kapının başında nöbet tutuyorlardı.

Her şey normaldi, her şey yolunda gidiyordu. Ta ki kral ayağa kalkana dek. Siyah yüzüğü yüksek pencerelerden sıran günortası güneşini yutar gibiydi. Kadeh kaldırmasıyla salona sessizlik çöktü. Fakat Aedion konuştuğu zamanlarki gibi bir sessizlik değildi bu. Generalin ona tarafını seçmesi gerektiğine dair, Dorian'ın da ona Celaena'yı ve kendisini oldukları gibi kabullenmeyi reddettiğine dair söyledikleri Chaol'un aklından çıkmıyordu. Durmadan bunların üzerine düşünüyordu.

Fakat hiçbir şey Chaol'u ya da sessiz salondaki kimseyi kralın kürsüsünden masadakilere gülümseyip konuştuğu o ana hazırlayamazdı. "Bu sabah Eyllwe'den ve kuzeyden güzel haberler geldi. Calaculla köle isyanı bastırıldı."

Hiçbiri bu konu hakkında tek kelime işitmemişlerdi ve kralın sonraki sözlerini işittiğinde Chaol kulaklarını kapatılmayı diledi. "Madenleri yeniden canlandırmak için çalışmamız gerekecek, oradakileri ve Endovier'dakileri. Fakat isyan belasının hakkından gelindi."

Chaol bu sözleri bir sütuna yaslanarak dinlediği için mutluydu. İlk söze giren yüzü kireç kesilen Dorian oldu. "Neden bahsediyorsun sen?"

Babası prene gülümsedi. "Kusuruma bakma. Anlaşılan Calaculla'daki köleler Prenses Nehemia'nın talihsiz ölümünden sonra bir ayaklanma başlatmayı kafalarına koymuşlar. Biz de bu ayaklanmaya göz yummamayı kafamıza koyduk. Ya da olası başka ayaklanmaları. Ayrıca her köleyi hainlerinden ayırmaya yetecek kadar adamımız olmadığından..."

Chaol kafasından bazı hesaplar yapıp kaç insanın öldürülmüş olması gerektiğini düşünen Dorian'ın başını dehşet içinde iki yana sallamamak için kendisini nasıl da tuttuğunu görebiliyordu.

"General Ashryver," dedi kral. Aedion hiç kıpırdamadan

oturuyordu. “Senin ve birliğin Bela’nın Endovier’daki temizliğin ardından bölgenizdeki asilerin çoğunun...tuhafliklarına son verdiklerini duymaktan memnun olacağınızdan eminim. Anlaşılan madenlerdeki arkadaşlarıyla aynı kaderi paylaşmak istemediler.”

Chaol, Aedion’ın gerekli cesareti ve iradeyi nasıl bulduğunu bilmeseyse de general gülümseyerek başını salladı. “Teşekkürler majesteleri.”

Dorian hışımla Sorscha’nın odasına daldı. Sorscha elini göğsüne götürüp masasından fırladı. Dorian kapıyı ardından kapatıp “İşittin mi?” diye sordu.

Sorscha’nın gözlerinin kıpkırmızı olduğuna bakılırsa haberleri işitmişti. Dorian, Sorscha’nın yüzünü avuçlarına aldı ve alnını alnına götürdü. Onun soğukkanlılığına ve metanetine ihtiyacı vardı. Dorian nasıl olup da kendisini sızlanmaktan, kusmaktan ya da babasını oracıkta öldürmekten alıkoyabildiğini bilmiyordu. Fakat Sorscha’ya bakıp onun kuşdili ve nane kokusunu içine çektiğinde sebebi anladı.

“Bu şatodan gitmeni istiyorum,” dedi. “Sana gerekli parayı vereceğim fakat sen şüphe uyandırmadan buradan ayrılmanın bir yolunu bulur bulmaz gitmeni istiyorum.”

Sorscha, Dorian’ın elinden kurtuldu. “Delirdin mi sen?”

Hayır, Dorian hiçbir zaman her şeyi bu kadar berrak görmemişti. “Burada kalırsan yakalanırsınız... Sana ne kadar paraya ihtiyacın varsa vereceğim...”

“Dünyadaki tüm parayı da versen beni gitmeye ikna edemezsin.”

“Gerekirse ayağını bir ata bağlarım. Seni buradan çıkaracağım.”

“O zaman seninle kim ilgilenir? Toniklerini kim yapar? Artık yüzbaşıyla bile konuşmuyorsun. Şimdi nasıl gidebilirim?”

Dorian, Sorscha'nın omuzlarını kavradı. Sorscha'nın anlaması, Dorian'ın onun anlamasını sağlaması gerekiyordu. Sorscha'nın sadakati sevdiği yanlarından biriydi fakat şimdi... Bu sadakat ancak onun ölümüne neden olurdu. "Gözünü kırpmadan *binlerce* insanı öldürdü. Bana yardım ettiğini duysa sana neler yapacağını düşün. Ölümünden beter şeyler vardır Sorscha. Lütfen... *lütfen*, git buradan."

Sorscha'nın parmakları Dorian'inkileri bulup sıkıca sardı. "Sen benimle gel."

"Gelemem. Ben gidersem ve kardeşim varis yapılırsa her şey daha da kötüye gider. Ayrıca sanırım... Muhtemelen babamı durdurmaya çalışan bazı insanlar tanıyorum. Burada olursam bir şekilde onlara yardım edebilirim.

Ah, Chaol, ah. Dorian şimdi Chaol'un Celaena'yı neden Wendlyn'e gönderdiğini... kendisinin de neden Anielle'e döndüğünü anlıyordu... Chaol, Celaena'nın güvende olması uğruna kendisini satmıştı.

"Sen kalırsan ben de kalırım," dedi Sorscha. "Beni gitmeye ikna edemezsin."

"Lütfen," dedi Dorian. Çünkü o insanların ölümünün ağırlığı üzerine çökmüşken bağırıp çağırarak gücü yoktu. "Lütfen..."

Fakat Sorscha başparmağıyla Dorian'ın yanağını okşadı. "Birlikte. Bununla birlikte yüzleşeceğiz."

Dorian'ın yaptığı bencilce ve korkunç olsa da tartışmayı uzatmamayı seçti.

Chaol yalnız kalmak, yas tutmak, haykırmak için mezara gitti. Fakat yalnız değildi.

Aedion helezoni merdivenin basamaklarında oturuyordu. Kollarını dizlerinin üzerine koymuştu. Chaol mumunu yere bırakıp yanına oturduğunda ona doğru dönmedi.

Aedion karanlığa bakarak "Sence..." dedi, "diğer kıtalarda-

ki, tüm o denizlerin ötesindeki insanlar hakkımızda ne düşünüyorlardır? Birbirimize yaptıklarımızdan dolayı bizden nefret ediyor ya da bize acıyorlar mıdır? Belki orada da her şey buradaki kadar kötüdür. Belki beterdır. Fakat yapmam gerekeni yapmam, bunları geride bırakmam için... Oraların daha iyi olduğuna inanmam gerek. Bir yerlerin buralardan daha iyi durumda olduğuna.”

Chaol'un verecek cevabı yoktu.

“Ben...” Aedion'ın dişleri ışıktaki parlardı. “Çok şey yapmaya zorlandım. Ahlaksızca, rezil şeyler. Yine de hiçbir şey bana kendimi bugün o adama halkımı katlettiği için teşekkür ettiğim anki kadar kirli hissettirmedi.”

Chaol'un onu teselli etmek için söyleyecek bir söz, vaat edebileceği hiçbir şey yoktu. Böylece Chaol, Aedion'ı karanlığa bakar halde bıraktı.

O gece Kraliyet Tiyatrosu'nda oturacak bir tek boşluk koltuk bile yoktu. Tüm balkonlar, her kat asillerle, tüccarlarla, bilet parasını verebilecek insanlarla dolmuştu. Mücevherler ve ipek; fetihler imparatorluğunun zenginlikleri; cam şamdanların altında parılıyordu.

Köle katliamlarıyla ilgili haberler ilk kez o öğleden sonra işitilmiş, ardından bir fısıltılar dalgasıyla şehre yayılıp geri-sinde sadece sessizlik bırakmıştı. Tiyatronun üst katlarında alışagelmedik bir sessizlik vardı. Sanki dinleyiciler oraya teskin edilmek için, müziğin haberlerin kara lekesini silip götürmesi için gelmişlerdi.

Sadece balkonlardan sohbet sesleri geliyordu. Yaşanan olayların yumuşak kadife koltuklarında oturanların servetleri açısından ne anlam ifade ettiği konuşuluyor, yeni kölelerin işlerin sekteye uğramadan devam etmesini sağlamak için nereden getirileceği ve bundan böyle kendi şahsi kölelerine nasıl davranmaları gerektiği tartışılıyordu. Çalınan

zillere ve avizelerin ışığının bir artıp bir zayıflamasına karşın balkonlardakilerin susması her zamankinden epey uzun sürdü.

Kırmızı perdeler açılıp sandalyelerinde oturan orkestra görüldüğünde balkondakilerin konuşması devam ediyordu; şef aksayarak sahneye çıkarken lütfedip alkış tutmaları bir mucizeydi.

İşte tam da o anda sahnedeki tüm müzisyenlerin üzerinde matem rengi siyahın olduğunu fark ettiler. O an çenelelerini kapattılar. Orkestra şefi kollarını kaldırdığında geniş alana dolan bir senfoni değildi.

Eyllwe şarkısıydı.

Sonra Fenharrow Şarkısı geldi. Ve Melisande. Ve Terrasen. O çalışma kamplarında insanların kaybeden tüm uluslar.

Ve nihayet debdebe ve zafer için değil, dönüştükleri şeyin yasını tutmak için orkestra Adarlan Şarkısı'nı çaldı.

Son nota da çalındığında şef yanında dikilen müzisyenlerle kalabalığa döndü. Tek vücutmuş gibi gözlerini balkonlara, kıtanın kanlarıyla satın alınan tüm o mücevherlere baktılar. Ardından tek kelime etmeden, eğilip selam vermeden ya da bir başka jestte bulunmadan sahneden indiler.

Ertesi sabah kraliyet kararnamesiyle tiyatroya mühür vuruldu.

Bir daha kimse ne müzisyenden ne de şeften haber aldı.

Soğuk bir esinti Celaena'nın boynunu öptü. Orman sessizleşmiş, sanki kuşlar ve böcekler Celaena'nın görünmez duvara yaptığı saldırılar yüzünden susmuşlardı. Büyülü engel Celaena'nın büyü gücünü son damlasına kadar yutmuştu ve şimdi yeni eklenen güçle uğuldar gibiydi.

Etrafı çam ve kar kokusuyla sarılı Celaena arkasına döndüğünde Rowan'ın ileride bir ağaca yaslanıp dikildiğini gördü. Bir süredir orada durup bitkin düşene kadar Celaena'yı rahat bıraktığı belli oluyordu.

Fakat Celaena yorgun değildi. İşi de bitmemişti henüz. Zihninde hâlâ yılanlar gibi kıvrılan, sonsuz ve lanetli alevler vardı. Celaena alevlerin korrara dönüşmesine, onlarla birlikte kederinin ve korkusunun sönmesine izin verdi.

Rowan "Wendlyn'den haber geldi," dedi. "Destek kuvvetler gelmeyecekmiş."

"On yıl önce de gelmediler." Sesi saatlerdir konuşmadığından boğuk çıkmıştı. Şimdi damarlarında buz gibi soğuk ve parıltılı bir dinginlik dolaşıyordu. "Neden şimdi zahmet edip de yardım göndersinler ki?"

Rowan gözlerini kaçırdı. "Aelin." Celaena sadece gitgide kararan ormana bakınca Rowan aniden "Burada kalman

gerekmez, Doranelle'e bu gece gidebiliriz ve Maeve'den istediğin bilgiyi alabilirsin. Onayımı aldın," dedi.

"Gitmemi isteyerek bana hakaret etme. Savaşacağım. Nehemia olsa burada kalırdı. Anne-babam da öyle."

"Fakat onların bu tür bir karar alırken soylarını sürdürececek birilerinin olduğunu bilmek gibi bir lüksleri vardı."

Celaena dişlerini sıktı. "Deneyimin var, burada *sana* ihtiyaç var. Yarı Feylere hayatta kalma şansı verebilecek tek kişisin; sana güveniyorlar, saygı duyuyorlar. Bu yüzden kalacağım. Çünkü sana ihtiyaç var ve sonu ne olursa olsun senin peşinden geleceğim." Yaratıklar bedenini ve ruhunu yiyip bitirseler de Celaena'nın umurunda olmazdı. Bu kaderi hak etmişti o.

Uzunca bir süre Rowan hiç konuşmadı. Sonra kaşları hafifçe bitişti ve "Sonu ne olursa olsun mu?"

Celaena başını salladı. Rowan katliamlardan bahsetmeye, Celaena'yı yatıştırmaya çalışmaya gerek duymamıştı. Rowan -Celaena'yı ağzından tek kelime çıkmasa da anlayan Rowan- Celaena'nın içinde kopan fırtınayı biliyordu.

Celaena'nın büyüü kanının içinde huzursuzlaşıyor; dışarı çıkmayı, *daha fazlasını* istiyordu. Fakat bekleyecekti; zamanı gelene kadar beklemesi gerekiyordu. Narrok ve yaratıkları görünene dek.

Rowan elini tuniğinin içine uzatıp bir hançer - Celaena'nın hançeri- çıkarırken Celaena, aklından geçen her düşüncüyü ve daha fazlasını Rowan'ın gördüğünü fark etti. Savaşçı prens hançeri ona uzattı. Kabzanın ucundaki uzun metal Rowan aylardır fark ettirmeden silahı bilemiş ve temizlemiş gibi parlıyordu.

Celaena kendisine anımsadığından daha hafif gelen hançeri eline aldığı anda Rowan onun gözlerinin içine, özüne bakıp "Ateşyürek," dedi.

* * *

Wendlyn'den destek kuvvetlerinin gelmeyişinin nedeni nefret değil, bir Adarlan alayının Wendlyn'in kuzey sınırına saldırmasıydı. Gemilerle gelen üç bin asker büyük bir saldırı başlatmıştı. Wendlyn son askerine kadar tüm gücünü kuzey kıyısına göndermişti ve askerler orada kalacaktı. Yarı Feylerin Narrok ve kuvvetleriyle yalnız başlarına yüzleşmeleri gerekiyordu. Rowan kalede savaşmayı bilmeyen herkesi kaçırmaya teşvik etti.

Fakat kimse kaçmadı. Emrys bile kaleden ayrılmayı reddetti ve Malakai sadece dostu neredeyse kendisinin de orada olacağını söyledi.

Saatler boyunca planlarını takviye kuvvetlerin yokluğuna uygun olarak değiştirdiler. Neyse ki büyük değişiklikler gerekmemişti. Celaena plana elinden geldiğince katkıda bulundu ve gerisini etrafa emirler yağdıran ve o zeki kafasında kurduğu ustaca stratejiyi uygun şekilde değiştiren Rowan'a bıraktı. Celaena, Endovier ve Calaculla'yı düşünmemeye çalışsa da yaşananlar hâlâ içini yakıyor, savunma tartışmaları yaptıkları o uzun saatlerde aklının bir köşesini meşgul ediyordu.

Emrys mutfaktan getirdiği tencereye kaşıkla vurarak onlara şafağa az kaldığı için dışarı çıkmalarını emredene dek plan yapmaya devam ettiler.

Celaena ve Rowan odalarına döndükten bir dakika sonra Celaena üzerini değiştirip yatağa yatmıştı bile. Fakat Rowan acele etmeden gömleğini çıkardı ve leğenin başına gitti. "Bu gece planlarda bana çok yardımın dokundu."

Celaena, Rowan'ın önce yüzünü sonra boynunu yıkayışını izledi. "Şaşırmış gibisin."

Rowan yüzünü havluyla kuruladı ve elini iki yanına koyduğu şifonyere yaslandı. Ahşap gıcırdadı. Savaşçının yüzü ifadesizdi.

Ateşyürek. Rowan ona böyle seslenmişti. Bu adın kendi-

si için ne ifade ettiğini biliyor muydu? Celaena'nın içinden bunu sormak geldi. Hâlâ Rowan'a soracak birçok sorusu vardı. Fakat şimdi, o günkü haberlerin ardından uykuya ihtiyacı vardı.

Rowan ellerini şifonyerden çekip yatağa yaklaştı ve "Haber gönderdim," dedi. "Senin deyişinle... *takımına*."

Celaena yattığı yerde dirsekleri üzerinde doğruldu. "Ne zaman?"

"Birkaç gün önce. Nerede olduklarını ya da vaktinde buraya ulaşabilirler mi bilemiyorum. Maeve gelmelerine izin vermeyebilir; bazıları ondan izin bile istemeyebilir. Onlar bazen... öngörülemez olurlar. Ya da belki sadece bana Doranelle'e geri dönmem emredilebilir ve..."

"Gerçekten yardım mı istedin?"

Rowan gözlerini kıstı. *Az önce istediğimi söyledim işte.*

Celaena ayağa kalktı ve bir adım geriledi. *Fikrini değiştiren neydi?*

Bazı şeyler risk almaya değer.

Celaena ona doğru yaklaşıırken bu kez Rowan geri kaçmadı. Celaena ona parça parça olmuş yüreğinde yanan ateşten geri kalan son közlerle seslendi. "Sana talibim, Rowan Whitetorn. Ne diyeceğin, ne çok itiraz edeceğin umurumda değil. Arkadaşım olmanı istiyorum."

Rowan sadece yüzünü leğene çevirdi. Fakat Celaena Rowan'ın dillendirmediği ve yüzünden okunmasın diye uğraştığı sözleri anlamıştı. *Önemi yok. Hayatta kalsak bile Doranelle'e gittiğimizde Maeve'in diyarından tek başına ayrılacaksın.*

Emrys –haberciler haricindeki diğer yarı Feylerle– şifacılar köyündeki hastaları güvenli bir yere taşımak için kaleden ayrılan Celaena ve Rowan'a katıldı. Savaşacak durumda olmayan herkes hastalara ve yaralılara yardım edecekti.

Emrys de son ana kadar orada kalacağını söyledi. Bu yüzden onu işlerin çok ters gitmesi olasılığına karşı küçük bir gözcü grubuyla orada bıraktılar. Celaena vedalaşma gereği duymadan Rowan'la ormana doğru yürüdü. Başka birçok kişi de vedalaşmadı; veda etmek ölüme çıkarılmış bir davetiye gibi geliyordu ve Celaena tanrıların rahmetinin kendisinin üzerinde olmadığından gayet emindi.

O gece iri, nasırlı bir el omzunu tuttu ve onu sarsarak uyandırdı. Anlaşılan ölüm zaten onları bekliyordu.

Celaena hızla ayaklanıp yatağının yanındaki hançere uzanırken Rowan ona “Kılıcını ve geri kalan silahlarını al ve *acele et*,” dedi.

Rowan çoktan kapıya doğru yürümeye başlamıştı. Müt-hiş bir beceri ve çeviklikle giysilerini giyip silahlarını kuşandı. Celaena soru sormaya gerek duymadı. Bilmesi gereken bir şeyler varsa Rowan ona zaten söylerdi. Hızlıca pantolonunu giydi ve çizmelerini ayaklarına geçirdi.

Rowan “Sanırım ihanete uğradık,” deyince yüzü açık pencereye bakan Celaena’nın kılıç kemerinin tokası üzerindeki eli donakaldı. Sessizlik. Ormanda mutlak bir sessizlik vardı.

Ve ufukta gitgide büyüyen kara bir leke vardı. Celaena “Bu gece geliyorlar,” diye mırıldandı.

“Kalenin çevresine göz attım.” Rowan çizmesinin içine bir bıçak soktu. “Sanki biri onlara her tuzağın, her uyarı çanının yerini söylemiş. Bir saate kadar burada olurlar.”

“Koruyucu taşlar hâlâ işliyor mu?” Celaena saçlarını örmeyi bitirince kılıcını sırtına bağladı.

“Evet... Taşlar sağlam. Alarm verdim. Malakai ve diğerleri duvarlardaki savunmalarımızı hazırlıyorlar.” Malakai’nin

odasında yarı çıplak Rowan'ın bağıra çağıra emirler yağdırmasını kim bilir nasıl karşıladığını düşünmek Celaena'yı az da olsa neşelendirmişti.

"Bize kim ihanet eder ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Rowan. "Onları bulduğumda paramparça edeceğim. Fakat şimdilik düşünmemiz gereken daha ciddi sorunlarımız var."

Ufuktaki karanlık yayılmış; yıldızları, ağaçları ve ışığı yutar olmuştu. "*Bu da ne?*"

Rowan'ın ağzı ince bir çizgiye dönüştü. "O şey daha ciddi sorunlar işte."

Avluyu çeviren koruyucu taşlar kalenin ilk savunma hattıydı. Narrok, Mistward'ı kuşatmayı planladıysa kaledeki-lerin ona sonsuza dek dayanmaları mümkün değildi fakat neyse ki duvarların görünmez engeli yaratıklarının gücünü bir nebze köreltebilirdi. Burçlarda, avluda ve kulelerde yarı Feyler bekliyordu. Bariyer iflas ettiğinde okçular mümkün olduğunca çok sayıda adam vuracaklar ve kalenin meşe kapıları ile avlu arasındaki darboğazdan faydalanacaklardı.

Fakat hâlâ yaratıklar ve Narrok vardı. Ayrıca beraberlerinde taşıdıkları karanlık. Kuşlar ve hayvanlar kaleyi aralarında bırakıp kaçıyorlardı; çarpan kanatların, yeri döven ayakların ve taşların üzerinde tıkırdayan pençelerin toplu göçüydü bu. Hayvanları güvenli yerlere güdenler de Küçük Halk'tı. Gece gören gözleri ancak birer parıltı olarak seçiliyordu. Narrok ve yaratıkları peşlerinde ne tür bir karanlık getiriyorlarsa...içine bir kez giren bir daha çıkamıyordu.

Celaena, Rowan'la avlu kapılarının hemen ötesinde dikiliyordu. Kaleyle koruyucu taşlar arasındaki çimlik alan Celaena'ya olduğundan da kısa görünüyordu. Hayvanlar ve Küçük Halk artık ortada görünmüyordu ve rüzgâr kesilmişti.

Yayı ellerinden sarkan Rowan, Celaena'ya "Bariyer düşer düşmez oklarını gözlerine göndermeni istiyorum," dedi. "Onlara seni etki altına alma fırsatını verme ya da bir başkasını. Askerleri diğerlerine bırak."

İki yüz adamı ne görmüş ne işitmişlerdi. Yine de Celaena kendi yayını eline alıp başını salladı. "Ya büyü?"

"Büyü gücünü dikkatli harca fakat gücünü kullanarak düşmanı yok edebileceğini düşündüğün yerde duraksama. Kendini fazla kaptırma bir de. Mümkün olan her yolu kullanarak icaplarına bak." Ne soğuk bir hesaplılıktı bu. Safkan, katıksız bir savaşıydı Rowan. Celaena ondan yayılan öfkeyi neredeyse hissedebiliyordu.

Büyü engelinin öte yanından iğrenç bir koku yükselirken avludaki gözcülerden bazıları mırıldanmaya başladılar. Bu dünyadan olmayan bir kokuydu bu; ölümlü tenlerin altında cehennemden çıkma yaratıkların kokusu. Sürüden ayrılan bazı hayvanlar ağaçların arasından fırladı; arkalarındaki karanlık gitgide yoğunlaşıyordu. Celaena düşmanı görmeden hissetti ve "Rowan," dedi. "Geldiler."

Yaratıklar ağaçların kenarında koruyucu taşların en fazla beş yüz metre ötesinde belirdiler.

Celaena şaşırdı. Üç yaratık vardı.

İki değil, üç. "Fakat deri avcıları..." Üç adam kaleye göz gezdirirken Celaena sözlerinin gerisini getiremedi. Üçü de kapkara giysiler içindeydi; tuniklerinin açık yakalarının altındaki Wyrd taşından burma gerdanlıklar seçiliyordu. Deri Avcıları yarattığı öldürmemişlerdi, hayır... Çünkü dosdoğru Celaena'ya bakan yine o kusursuz erkekti. Ona gülümsüyordu. Sanki şimdiden Celaena'nın tadını alıyordu.

Bir tavşan çalılarını arasından fırlayıp koruyucu taşlara doğru koştu. Karanlık yaratıkların arkasından devasa bir canavarın pençesi gibi uzanıp kaçan hayvanın üzerine çöktü.

Sıçrayışı yarım kalan tavşan yere düştü. Kürkü soluk ve mat bir renk alırken içindeki yaşam emilen hayvanın kemikleri derisinin altından seçilir oldu. Duvarlardaki ve kulelerdeki gözcüleri bir huzursuzluk aldı. İçlerinden bazıları küfretti. Celaena bu yaratıklardan birinin elinden bir kez kaçabilmişti. Fakat üçünün birlikte olması bambaşkaydı; birlikte sonsuz güçte bir şeye dönüşebilirlerdi.

Rowan, Celaena'ya "Bariyerin düşmesine göz yumulmalı," dedi. "O karanlık neye dokunursa öldürecek." Daha Rowan'ın konuşması bitmeden karanlık kalenin etrafına dolandı. İçeridekileri kapana kısırdı. Bariyerden uğultular çıkarken Celaena çınlamaların titreşimlerini çizmelerinin tabanlarında hissetti.

Celaena Fey formuna girdi. Acı karşısında yüzü buruştu. Daha keskin iştirmeye, Feylerin gücüne ve iyileşme becerisine ihtiyacı vardı. Üç yaratık hâlâ ormanın kenarında dikiliyordu. Karanlık yayılıyordu. Etrafta iki yüz askere dair bir tek işaret yoktu.

Üç yaratık tek vücut gibi arkalarındaki gölgelere doğru döndü ve başları önde yana çekildi. Ardından ağaçların arasından Narrok çıktı.

Diğerlerinin aksine Narrok güzel değildi. Yüzünce yara izleri vardı. Kaslıydı ve tepeden tırnağa silahlıydı. Fakat onun da derisinin altında parıldayan siyah damarlar vardı. Boynunda da aynı obsidiyen burma gerdanlık. Celaena uzaktan bile Narrok'un gözlerindeki her şeyi yutmaya hazır boşluğu görebiliyordu. Boşluk ırmağın içinde sürüklenen kan gibi kaledekilere doğru süzülüyordu.

Celaena, Narrok'un bir şeyler söylemesini, kaledekilere bir şans tanıyıp kralın gücüne boyun eğmek ya da ölmek arasında bir seçim yapmalarını teklif etmesini ya da morallerini bozacak sözler etmesini bekledi. Fakat Narrok başını yavaşça ve neredeyse keyifle Mistward'a doğru çevirdi ve

demir kılıcını çekip ucunu kavisli koruyucu taşların ortasındaki kapılara doğrulttu.

Karanlığın içinden kopan bir parça görünmez bariyere çarptığında Celaena da, Rowan da hiçbir şey yapamazdı. Havada bir sarsıntı oldu ve taşlar inledi.

Rowan meşe kapılara doğru hareketlenmişti bile. Okçulara hazırlanmalarını ve ellerinde hangi büyüler varsa hepsini yaklaşan karanlığa karşı kalkan olarak kullanmalarını emretti. Celaena olduğu yerde kaldı. Bir darbe daha inerken bariyerde bir dalgalanma oldu.

Rowan öfkeyle “Aelin,” dedi. Celaena omzunun üzerinden ona baktı. “Kapıdan içeri gir.”

Fakat Celaena yayını sırtına taktı. Elini kaldırdığında eli alevler içindeydi. “O gece, ormanda, yaratık alevlerden korkmuştu.”

“Alevleri kullanman için bariyerin ötesine geçmen gerek, yoksa gücün duvarlardan geri seker.”

Celaena sessizce “Biliyorum,” dedi.

“Son kez o şeye baktığında büyüsünün etkisi altına girmiştin.”

Karanlık büyü bariyerine bir kez daha bir kamçı gibi indi.

“Geçen seferki gibi olmayacak,” dedi Celaena. Gözleri Narrok’un ve onun üç yarattığının üzerindeydi. Kapatması gereken bir hesap varken geçen seferki gibi olamazdı. Kanı ısınırken “Başka ne yapabileceğimi bilmiyorum,” dedi.

Çünkü o karanlık bir kez onlara ulaşırsa hiçbir kılıç, hiçbir ok fayda etmezdi. Saldırı yapma fırsatları olmayacaktı.

Arkalarından bir haykırış geldi; onu birkaç çığlık daha izledi. Sonra metale çarpan metalin sesi. Biri “Tünel!” diye bağırdı. “Biri onları tünelden içeri alması.”

Bir an için Celaena olduğu yerde kalıp gözlerini kırptırdı. Kaçış tüneli. Evet, ihanete uğramışlardı. Şimdi asker-

lerin nerede olduğunu biliyorlardı: Yeraltındaki tünel ağın-
dan geliyorlardı. Koruyucu taşlar o tuhaf bilinçleriyle yerin
üstündeki tehlikeye öyle odaklanmışlardı ki yeraltındaki
tehlikeyi gözden kaçırmıştı.

Bağırışlar ve kavga sesleri şiddetlendi. Rowan daha zayıf
savaşçıları güvende olmaları için içeri yerleştirmişti; tam da
tünel girişinin önüne. Bir katliam yaşanacaktı. “Rowan...”

Karanlık bariyere bir darbe daha indirdi. Sonra bir dar-
be daha. Celaena taşlara doğru yürümeye başladı; Rowan
gürledi. “Bir adım daha atma...”

Celaena yürümeye devam etti. Kalenin içinden çıgıllıklar
gelmeye başladı; acı, ölüm ve dehşet. Kaleden uzağa attığı
her adım Celaena’nın içini parçalasa da taşlara, dev taşla-
rın ortasındaki kapılara doğru ilerledi. Rowan onu dirseğin-
den tuttu. “Bu bir *emirdi*.”

Celaena, Rowan’ın elini itti. “Sana içeride ihtiyaç var. Ba-
riyeri bana bırak.”

“İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyorsun...”

“Yarayacak,” diye hırladı Celaena. “Harcanabilecek olan
benim Rowan.”

“Sen tahtın varisisin ve...”

“Şu an sadece hayatları kurtarabilecek bir gücü olan bir
kadınım. Bırak ben yapayım. Diğerlerine yardım edeyim.”

Rowan koruyucu taşlara, kaleye ve aşağıdakilere yardım
etmek için çırpınan gözcülere baktı. Tartıyor, hesaplıyordu.
Nihayet Rowan “Onlarla mücadeleye girme. Karanlığa, ka-
ranlığı bariyerden uzak tutmaya odaklan yeter. Hattı koru
Aelin,” dedi.

Fakat Celaena’nın istediği hattı korumak değildi. Düş-
manı o kadar yakinken bunu yapamazdı. Calaculla ve
Endovier’da ölen insanların ağırlıkları omuzlarındayken,
o insanlar kaledeki askerler kadar sesli çıgıllıklar atarken
olmazdı. Celaena hepsini yüzüstü bırakmıştı. Çok geç kal-

mıştı. Bu kadarı *yeterdi*. Rowan Celaena'nın iyi bir asker olduğunu sanıyordu. Celaena da o iyi askerın yapacağı gibi başını salladı ve "Anlaşıldı," dedi.

Rowan, Celaena'nın kolunu bırakıp "Bariyerden dışarı adımını attığın anda sana saldıracaklar," dedi. Celaena'nın büyüsu damarlarında kaynamaya başlamıştı. "Bir kalkan hazır et kendine."

Celaena bariyere ve ileride kıvrılan karanlığa yaklaşıırken sadece "Biliyorum," dedi. Giriş kapısının kavisli taşları ileride belirirken Celaena sırtındaki kılıcı sağ eliyle çekti. Sol eli alevlerle kaplandı.

Nehemia'nın ülkesinden insanlar katledilmişti. Celaena'nın ülkesinde de. *Onun* halkından insanlar.

Celaena taşların oluşturduğu kemerli geçidin altına girdiğinde büyü titreşip tenini okşamaya başladı. Birkaç adım daha atınca bariyerin dışına çıkacaktı. Rowan'ın onu izlediğini, kendisinin o ilk birkaç dakikanın sonunda canlı çıkıp çıkmayacağını görmek için beklediğini hissedebiliyordu. Fakat Celaena hayatta kalacaktı; o yaratıkları küle ve toza çevirecekti.

Endovier ve Calaculla'da öldürülenler için hiç olmazsa, onca zamanın ardından bu kadarını yapabiliirdi. Canavarları yok edecek bir canavardı o.

Sol elindeki alevler gitgide güçlü yanarken Celaena kemerli kapının ötesine, kendisini çağıran cehenneme doğru adım attı.

Daha Celaena görünmez büyü engelinin ötesine adım atar atmaz karanlık Celaena'ya doğru hamle etti.

Bir alev duvarı karanlığın kapkara mızrağını dağladı. Celaena risk almış ve haklı çıkmıştı. Karanlık geri kaçtı. Fakat sadece yeniden saldırmak için gerilemişti. Bir engelrek yılanı kadar çevikti.

Celaena karanlığın indirdiği her darbeye karşılık verirken ateşini dağıttı; kırmızı ve altın rengi bir duvar arkasında kalan büyü bariyerinin üzerini kapladı. Yaratıkların pis kokusuna, kulaklarının içindeki havanın boşluğuna, kafasındaki müthiş zonklamaya aldırış etmedi. Taşların koruyucu alanından çıkmasıyla ve üç yaratığın bir araya gelmesiyle tüm bunlar çok daha şiddetlenmişti. Fakat Celaena bir adım bile gerilemedi. Burnundan kan akmaya başladığında bile.

Karanlık bir yandan Celaena'nın üzerine atılırken diğer yandan duvara saldırarak Celaena'nın ateşten örtüsünde delikler açtı. Celaena istemsizce açılan delikleri yamıyor, koruma –bariyerin üzerindeki kalkanı sağlam tutma– görevi verdiği gücünün bu amacı gerçekleştirmek için kendi iradesiyle hareket etmesine izin veriyordu. Taş çıkış kapı-

sından bir adım daha uzaklaştı.

Narrok ortalıkta görünmese de üç yaratık Celaena'yı bekliyordu.

Ormandaki o gecenin aksine yaratıkların uzun, ince kılıçları vardı. Kılıçları olağanüstü bir zarafetle çektiler ve saldırıya geçtiler.

Güzel.

Celaena yaratıkların gözüne bakmadığı gibi ne kanayan burnunu ne de kulaklarındaki basıncı umursadı. Sadece ön kolunu saran bir ateş kalkanı oluşturup o kadim kılıcı sallamaya başladı.

Rowan'ın onun ardından bakıp verdiği ilk emre, ardından da ikincisine itaatsizlik ettiğini görüp görmediğini bilmiyordu.

Üç yaratık Celaena'nın üzerine gelmeye devam etti. Çevik ve kontrollüydüler. Sanki zamanın başından beri kılıç tamiri yapıyorlardı. Sanki hepsi tek zihin ve tek vücuttu. Celaena bir kılıç darbesini karşılasa bir yenisi iniyordu; yaratıklardan birine alevleriyle ya da çelikle bir darbe indirse bir diğeri onu yakalamak için eğiliyordu. Celaena onların kendisine dokunmasına izin vermemeli, onlarla göz göze gelmemeliydi.

Yaratıklardan biri kılıcını Celaena'ya doğru savurdu. Öldürmek için değil, onu etkisiz hale getirmek için.

Celaena kurulmuşçasına alevlerini kılıcına yönlendirerek, kılıca alevlerini aşılayarak yaratığa karşılık verdi. Kılıcı yaratığın kara demiriyle buluştuğunda etrafa mavi kıvılcımlar saçıldı; kıvılcımlar öyle parlaktı ki Celaena cesaret edip yaratığın yüzüne şöyle bir baktı... Yaratığın yüzünde şaşkınlık vardı. Korku. Öfke.

Celaena'nın elindeki kılıcın kabzası sıcaktı ve ona güven veriyordu. Kabzanın üzerindeki kırmızı taş içinde kendi ateşi yanıyormuş gibi parılıyordu.

Üç yaratık aynı anda durdular; shevi dudakları gerildi ve sırtışları fazlaca beyaz dişlerini ortaya çıkardı. Ortadaki, daha önce Celaena'nın tadına bakan yaratık kılıca doğru tısladı. "Goldryn."

Karanlık duraksayınca Celaena bu dalgınlığı kalkanlarını yamalamak için kullandı. Alevler bedenini ısıtırken omurgasından yukarı bir ürperti yükseldi. Kılıcı daha yükseğe kaldırıp bir adım ilerledi.

"Fakat sen kara kraliçenin gözdesi Athril değilsin," dedi biri. Diğeri "Azgın Ateşlerin Efendisi Brannon da değilsin," dedi.

"Siz nasıl..." Fakat zihninde aylar öncesine –ona bir ömür gibi uzun gelen bir zaman öncesine– ait bir anı canlandı. Arada kalan bir diyara, Cain'in içinde yaşayan o yaratığın bahsettiği diyara dair bir anı. *Hepiniz geri getirildiniz. Bitmemiş oyunun tüm oyuncularını.* Böyle demişti Cain. Celaena'ya ve Brannon'ın kızı olan Elena'ya.

Zamanın şafağında başlayan bir oyun. Bir iblis ırkı Wyrd anahtarlarını dövüp o anahtarları bu dünyaya sızmak için kullandığında başlayan bir savaş. Fakat bazı iblisler Erilea'da kapana kısılmış ve yüzyıllar sonra ikinci bir savaş başlatmışlardı. Elena bu ikinci savaşta onlarla mücadele etmişti. Peki ya kendi diyarlarına geri gönderilenler? Adarlan Kralı anahtarları öğrendiğinde anahtarları nerede bulacağını da öğrenmiş olabilir miydi? Onları nerede... kullanacağını da.

Tanrılar adına. Celaena "Siz Valg ırkıdansınız," diye fısıldadı.

Ölümlü bedenlerin içindeki üç varlık gülümsedi. "Bizler diyarımızın prensleriyiz."

"Peki hangi diyarmış bu?" Celaena büyüsünü arkasında kalan kalkana akıttı.

Ortadaki Valg prensi yerinden bile kıpırdamadan Celaena'ya uzandı. Celaena ona alevden bir yumruk gön-

derince yaratık geriledi. “Sonsuz karanlığın, buzun ve rüzgârın diyarı,” dedi. “Sizin gün ışığınızı yeniden tatmak için çok uzun zamandır bekliyorduk.”

Adarlan Kralı bu iblis prensleri kontrol edebileceğini düşünüyorsa ya Celaena’nın hayal edemeyeceği kadar güçlüydü ya da gelmiş geçmiş en büyük budalaydı.

Celaena’nın burnundan tünigine kan damladı. Lider yaratık “Bir kez içine girmeme izin verdiğinde, kız, artık ne kan olacak ne de acı.”

Celaena üç prensin üzerine yeni bir ateş duvarı gönderdi. Ciğerlerindeki yanmaya rağmen “Brannon ve diğerleri sizi yenip unutturmuştu,” dedi. “Bunu yeniden yapabiliriz.”

Pes bir kahkaha. “Yenilmedik. Sadece hapsedildik. Ta ki bizi bu muhteşem bedenleri kullanmamız için yeniden içeri davet edecek kadar aptal bir ölümlü adam çıkana dek.”

Bir zamanlar o bedenlerin içinde yaşayan adamlar hâlâ o bedenlerin içinde miydiler? Celaena onların kafalarını uçurursa –o Wyrđ taşından burma gerdanlıkla birlikte– yaratıklar ortadan kalkar mıydılar yoksa bir başka forma mı girerlerdi?

Durum Celaena’nın beklediğinden çok daha kötüydü.

Lider “Evet,” dedi. Bir adım ilerleyip havayı kokladı. “Senin bizden korkman gerek. Bizi kucaklaman gerek.”

Celaena “Bunu kucaklayın siz,” diye hırladı ve kol zırhına gizlenmiş hançeri yaratığın başına doğru fırlattı.

Valg prensi öyle çevikti ki hançer iki gözünün ortasına saplanmayıp sadece yanağını sıyırdı. Çizikte beliren siyah kan aşağı aktı. Yaratık ay kadar beyaz elini kaldırıp kanı inceledi. “Senin içini yiyip bitirmek benim için zevk olacak,” dedi. Karanlık bir kez daha Celaena’nın üzerine atıldı.

Kalenin içindeki savaş şiddetleniyordu. Bu iyiydi çünkü henüz hepsinin ölmediğine işaret ediyordu. Celaena hâlâ

Goldryn'i üç Valg prensine doğru savuruyordu. Fakat kılıç elinde gitgide ağırlaşıyor ve arkasına, koruyucu alanın üzerine ördüğü kalkan gitgide zayıflıyordu. Celaena'nın gücüne uzanacak ya da gücünü uygun şekilde pay edecek zamanı olmamıştı.

Valg'lerin yanlarında getirdikleri karanlık duvara hücum etmeye devam ediyor, bu yüzden de Celaena art arda kalkanlar oluşturunuyordu. Ateş Celaena'nın kanından, nefesinden ve zihninden akıyordu. Celaena büyüsünü serbest bırakmıştı; ondan tek istediği arkasında kalan kalkanı ayakta tutmasıydı. Gücü de onun bu isteğini yerine getiriyor, bunu yaparken de güç kuyusunu hızla tüketiyordu.

Rowan yardım etmek için gelmemişti. Fakat Celaena kendi kendine onun geleceğini ve kendisine yardım edeceğini söylüyordu. Çünkü Rowan'a ihtiyacı olduğunu kabullenmek zayıflık değildi; onun yardımına ve...

Celaena'nın beli tutuldu. Valg prensleri boynuna doğru hamle ederken Celaena efsanevi kılıcı elinde tutmak için büyük bir çaba sarfediyordu. *Hayır.*

Omurgasına yakın bir kasa şiddetli bir sancı girdi. Celaena'nın darbeyi savuştururken çığlık atmamak için kendisini tutması gerekti. Tükenmiş olamazdı. Onca antrenmanın ardından bu kadar kısa sürede tükenemezdi...

Arkasındaki kalkanda bir delik açıldı ve karanlığın bariyerin içine akmasıyla büyü dalgalanıp tiz bir ses çıkardı. Celaena düşüncelerini kalkana odakladı. Alevler yeniden yamanırken Celaena'nın damarları zonklamaya başladı.

Prensler bir kez daha Celaena'ya yaklaşıyorlardı Celaena bir homurtu çıkarıp onların üzerine cayır cayır yanan bir alev duvarı yolladı. Üçünü daha, daha, daha geriye iterken derin bir nefes aldı.

Fakat öksürmesiyle ağzından hava yerine kan çıktı.

Celaena kapılardan içeri koşarsa kalkan prenlere ve ka-

dim karanlığa ne kadar zaman dayanabilirdi? İçeridekiler ne kadar zaman dayanabilirlerdi? Başını çevirip çatışmayı kimin kazandığına bakmaya cesaret edemedi. Gelen seslere bakılırsa durum pek de iç açıcı değildi. Zafer haykırıışları yoktu. Sadece acı ve korku dolu çığlıklar geliyordu.

Celaena dizleri titrese de ağzındaki kanı yutup bir nefes daha aldı.

Hayatının böyle sona ereceğini hiç hayal etmemişti. Yine de krallığına sırt çevirdikten sonra hak ettiği son buydu belki.

Valg prenslerinden biri elini Celaena'yla aralarındaki alev duvarından geçirdi. Karanlık etini sararak erimesini engelliyordu. Celaena prene doğru bir ateş topu gönderecekken ağaçlardaki bir kımıltı gözüne takıldı.

Tepenin üzerinde dağlardan aşağı hızla inmiş ve ne yemek, ne su ne de uyku için bir an bile mola vermemiş gibi duran uzun boylu bir adam, kocaman bir kuş ve Celaena'nın hiç görmediği kadar iri üç yırtıcı hayvan duruyordu.

Beş savaşçı.

Arkadaşlarının ümitsiz yardım çağrısına yanıt vermişlerdi.

Ağaçların arasından, taşların üzerinden hızla inmeye başladılar: Biri siyah, diğeri ay beyazı iki kurt; kaslı bir erkek; diğelerinin üzerinde süzölen bir kuş ve Celaena'nın daha önce gördüğü dağ kedisi. Dosdoğru kendileriyle kale arasında kalan karanlığa doğru ilerliyorlardı.

Beşi karanlığa yaklaştığında siyah kurt yerde kayarak durdu. Karanlığın neler yapacağını sezmiş gibi. Kaledeki haykırıışlar daha da şiddetlendi. Yeni gelenler askerleri ortadan kaldırıabilirlerse kale sakinlerinden hayatta kalanlar tünden geçip karanlık her şeyi yutmadan önce kaçabilirlerdi.

Ter damlaları Celaena'nın gözlerini yakıyordu ve acısı öyle şiddetliydi ki ona sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor-

du. Fakat Rowan'a hayat kurtarmakla ilgili söyledikleri yalan değildi.

Bu yüzden gücünden geri kalanları Rowan'ın beş arkadaşına doğru gönderirken şüphe etmek ya da düşünmek için duraksamadı. Karanlığı iki yararak ortasında alevlerden bir köprü oluşturdu.

Arkasındaki kapılara giden bir yol.

Rowan'ın arkadaşlarının haklarını teslim etmek gerekirdi; bir an bile tereddüt etmeden ateşten köprüye doğru koştular. Kurtlar önden giderken, kuş –bir balıkkartalı– ikisinin hemen ardından uçuyordu. Celaena gücünü köprüye akıttı ve Celaena bir an için bile dönüp ona bakmayan beş savaşı köprüden geçerken duyduğu acıyla dişlerini sıktı. Fakat Celaena'nın göğsü sıkışıp öksürmeye başlayınca, kanı otların üzerine akınca altın rengi dağ kedisi Celaena'nın arkasındaki kapıdan geçerken kısa bir süre duraksadı.

Celaena öksürerek "O içeride," dedi. "Yardım edin ona."

Koca kedi duraksayıp Celaena'ya, duvara ve Celaena'nın ateşiyle mücadele eden prenslere göz gezdirdi. Celaena hırıltılı bir sesle "*Git*," dedi. Karanlığı yaran köprü çöktü ve kara güç Celaena'nın üzerine, kalkanına, dünyaya bir kamçı gibi inerken Celaena bir adım geriye sendeledi.

Nabzını kulaklarının içinde öyle gürültülü işitiyordu ki dağ kedisinin kaleye doğru koştuğunu güçlükle işitti. Bu iyiydi. Rowan'ın yalnız olmayacak olması, dostlarının onu yalnız bırakmaması iyiydi.

Celaena bir kez daha öksürdü; kanı yere saçıldı. Valg prensinin bacaklarına.

Celaena yerinden kıpırdayamadan prens onu kendi alevlerine doğru fırlattı. Celaena büyüdü duvara taştan yapılmışçasına sertçe çarptı. Kaleye girmesinin tek yolu kapıdan geçmekti. Goldryn'i sallasa da indirdiği darbe zayıf kalmıştı. Valga'a, Adarlan Kralı'nın sahip olduğu güce ve elindeki

orduya karşı direnmek boştu. Nehemia'ya verdiği söz gibi. Silinmiş bir tahtın ve silinmiş bir ismin veliahdı olmak gibi.

Büyü Celaena'nın kanını kaynatıyordu. Karanlık damarlarını kavuran cehennemden sonra bir ferahlık olurdu ancak. Valg prensi ilerledi. Celaena'nın bir yanı haykırıyordu; kendisine ayağa kalkmasını, savaşmaya devam etmesini, yaklaşan korkunç sona direnmesini istiyordu. Fakat kollarını ve bacaklarını kımıldatmak bir yana dursun Celaena için nefes alıp vermek bile büyük bir eziyete dönüşmüştü.

Çok yorgundu.

Kale haykırışlarla, mücadeleyle ve kanla dolu bir cehenneme dönse de Rowan kılıçlarını sallamaya devam ediyor, tünelin içinden arka arkaya askerlerin çıktığı ağzının önündeki pozisyonunu koruyordu. Luca, Rowan'a düşman askerlerini içeri alanın izci lideri Bas olduğunu söyledi. Bas'le işbirliği yapan diğer yarı Feyler yaratıkların sunduğu gücü, dünyada önemli bir yer edinmeyi istemişlerdi. Kanlar içindeki oğlanın gözlerindeki ifadeyi görünce onun çoktan ölümle buluştuğunu anladı. Bas'i öldürmesi gereken kişinin Luca olmamasını diledi.

Askerler içeri akmaya devam ediyordu. İyi eğitilmiş, yarı Feylerden ya da onların yetersiz büyü gücünden korkmayan adamlardı bunlar. Üzerlerinde demir zırhlar vardı ve kesip biçerken karşılarına çıkanın genç mi, yaşlı mı; kadın mı, erkek mi olduğunu umursamıyorlardı.

Rowan hiç yorulmamıştı. Biraz olsun bile. Daha kötü koşullarda daha uzun süre savaştığı olmuştu. Fakat kaleye tünelden hiç durmadan asker akarken diğerleri yorulmaya başlamıştı. Rowan kılıcını bir askerın karnından çekip alırken hançeri sıradaki askerın boğazını kesmişti bile. O anda bir hırıltı kale taşlarını sarstı. Yarı Feylerden bazıları donakalırken ikiz kurtların merdiven basamaklarından aşağı

sıçradıklarını ve çenelerini Adarlan askerlerinin boğazlarına kenetlediklerini gören Rowan neredeyse bedenine bir ürperti yayılacak kadar rahat bir nefes almıştı.

Devasa kanatlar çırpıldı. Ardından parlayan, siyah gözleriyle erkek Fey, Rowan'ın önüne geçti ve Mistward sakinlerinden de eski zamanlardan kalma kılıcını salladı. Vaughan pozisyon almadan önce Rowan'a başını sallamakla yetindi; boş konuşacak biri değildi.

Biraz ötede kurtlar da ölüm saçmakta geri kalmıyor ve askerlerin canlarını art arda almak için Fey formlarına dönmeye gerek bile duymuyorlardı; ikisinin aralarından sıyrılmayı başaran askerleri de arkalarında duran erkek Fey bekliyordu. Bu gördükleri Rowan'ın merdivene doğru koşması için yeterli gelmişti. Rowan koşarak şaşkına dönmüş ve kanlar içinde kalmış yarı Feylerin arasından geçti.

Karanlık çökmemişti; bu da Celaena'nın hâlâ hayatta ve savunma hattını koruyor olması gerektiği anlamına geliyordu. Fakat...

Bir dağ kedisi merdiven sahanlığında kayarak durdu ve dönüştü. Rowan, Gavriel'in kahverengi gözlerine bakıp "O nerede?" diye sordu.

Gavriel kolunu uzattı. Onu durdurmak istermiş gibi. "Durumu iyi değil Rowan. Sanırım..."

Rowan en eski dostunun yanından geçip koşmaya başladı. Ardından karşısına çıkan uzun boylu erkek Fey'in -Lorcan- yanından. *Lorcan* bile Rowan'ın çağrısına yanıt vermişti. Minnet dolu sözler sonra gelecekti; Rowan kale kapısına doğru koşarken siyah saçlı yarı Fey tek kelime etmedi. Rowan kapının ardındaki manzarayı gördüğünde dizlerinin üzerine yığılacak oldu.

Alevden duvar yer yer parçalansa da hâlâ bariyeri koruyordu. Fakat o üç yaratık...

Aelin yaratıkların önünde dikiliyordu; kamburunu çı-

karmıştı ve derin derin soluyordu. Kılıcı elinde gevşekçe sallanıyordu. Yaratıklar ilerlerken zayıf, mavi bir alev üzerlerine yürüdü. Alevleri sadece ellerini sallayarak savuşturdular. Bir başka alev topu daha gönderen Aelin'in dizlerinin bağı çözüldü.

Alev kalkanı dalgalanıp zayıfladı ve tıpkı bedenini çevreleyen ışık gibi yanıp sönüyordu. Aelin tükenmenin eşiğindeydi. Neden geri çekilmemişti?

Celaena'ya bir adım daha yaklaşan yaratıklar bir şeyler söylemiş olacaktı ki Aelin başını kaldırıp onlara baktı. Rowan ona ulaşamayacağını biliyordu ve Aelin karşısındaki yaratığın yüzüne bakarken onu uyarmak için bağırarak kadar nefesi bile kalmamıştı.

Aelin, Rowan'a yalan söylemişti. Hayat kurtarmak istemişti, evet. Fakat dışarı çıkarken kendi hayatını kurtarmak gibi bir niyeti yoktu.

Rowan ciğerlerine bir nefes çekti; koşmak, kükremek, büyü gücünü çağırmak için fakat bir kas duvarı savaşçıya arkadan çarpıp onu otların arasına yıktı. Rowan, Gavriel'i itse de kendisini yere yapıştıran ve kapılardan geçip dünyaları yerle bir eden o karanlığın içine koşmasını engelleyen dört yüz yıllık eğitime ve kedi içgüdülerine karşı elinden hiçbir şey gelmezdi.

Yaratık, Aelin'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Aelin'in varlığını unuttuğu kılıcı yere düştü.

Yaratık, Aelin'i kollarının arasına çekerken Rowan haykırıyordu. Aelin mücadele etmeyi bıraktı. Alevleri söndü ve karanlık onu bir anda yutuverdi.

Her yerde kan vardı.

Daha önce olduğu gibi Celaena iki kanlı yatağın arasında dikiliyor; iğrenç bir nefes kulağını, ensesini ve omurgasını okşuyordu. Valg prenslerinin kendisinin etrafında dolaştıklarını, yırtıcılara has hareketlerle daireler çizdiklerini, sefaletini ve acısını yavaş yavaş yediklerini, onu tadıp o anın keyfini sürdüklerini hissedebiliyordu.

Celaena'nın bulunduğu yerden çıkması imkânsızdı ve kılmıdayamadan bir o yatağa, bir diğerine bakıyordu.

Nehemia'nın değişmiş ve parçalanmış cesedi. Çünkü Celaena çok geç kalmış, korkaklık etmişti.

Ve anne-babası; boğazları bir kulaktan diğerine kadar kesilmiş, gri ve cansız. Sezmeleri gereken bir saldırının kurbanı olmuşlardı. *Celaena'nın* sezmeleri gereken bir saldırının. Belki de Celaena saldırıyı *sezmişti* ve bu yüzden o gece oraya gitmişti. Fakat yine çok geç kalmıştı.

İki yatak. Celaena'nın ruhunda iki yarık; boşluğun daha Valg prensleri onu ele geçirmeden çok uzun zaman önce içlerine akmaya başladığı çatlaklar. Bir pençe boynunu çizince Celaena irkilerek anne-babasının cesetlerine doğru sendeledi.

O karanlık etrafını sarıp güçsüzleşen alevlerini söndür-

düğü anda Celaena'yı bariyerden dışarı çıkmaya iten pervasız öfkeyi de yiyip bitirmeye başlamıştı. Burada, karanlığın içinde sessizlik eksiksizdi. Ve ebedi. Valg'lerin etrafında gezindiklerini hissedebiliyordu. Aç, hevesli ve soğuk, kadim kötülükle doluydular. Celaena hayatın bir anda içinden emileceğini beklese de prensler karanlıkta ona yakın durup kediler gibi ona süttündüler. Ta ki cılız bir ışık oluşana ve Celaena kendisini o iki yatağın arasında bulana dek. Gözlerini kaçıramıyor, hiçbir şey yapamıyordu. Sadece bulantı ve gitgide büyüyen bir panik hissediyordu. Ve şimdi... Şimdi...

Bedeni yatağın üzerinde kımıltısız da olsa Nehemia fısıldadı. *Korkak.*

Celaena kustu. Arkasından gelen cılız ve boğuk kahkahayı işitti.

Geriledi. Nehemia'nın yattığı yataktan daha uzağa. Sonra bir kıvılcık denizinin içinde dikiliyordu; kırmızı, beyaz, gri ve...

Şimdi bir hayalet gibi anne-babasının yataklarının içinde dikiliyordu. On yıl önce yatıp hizmetçi kadının çılgılığıyla anne-babasının cesetleri ortasında uyandığı o yataкта. Şimdi kulağına gelen o çılgınlardı, tiz ve sonsuz... *Korkak.*

Celaena sendeleyip yatağın başına çarptı. Anımsadığı kadar gerçek, pürüzsüz ve soğuktu yatağın başı. Gidecek yeri yoktu. Bu bir anıydı; tüm bunlar gerçek değildi.

Celaena avuçlarını ahşaba yaslayıp çılgılığıyla mücadele etti. *Korkak.* Nehemia'nın sesi bir kez daha odayı doldurdu. Celaena gözlerini kapatıp duvara doğru "Biliyorum, biliyorum," dedi.

Soğuk, pençemsî parmaklar yanaklarını, alnını ve omuzlarını okşadı. Pençelerden biri uzun örgüsünü koparıp onu çekti. Karanlık onu bir bütün olarak yutup derinlere çekerken Celaena mücadele etmedi.

* * *

Karanlığın ne başı ne de sonu vardı.

On yıl boyunca her adımda peşinden gelen boşluktan o ve Celaena serbestçe karanlığın içine düşüyor, onu bağrına basıyordu.

Hiç ses yoktu; sadece belki de var olmayan ya da pekâlâ gerçek sonu olabilecek bir dibe doğru gittiğine dair o belli belirsiz his vardı. Belki de Valg prensleri onu yiyip bitirmişler, boş bir kabuğa çevirmişlerdi. Belki ruhu sonsuza dek orada, o durmadan içine daldığı karanlıkta kapana kısılmıştı.

Belki de cehennemdi bu.

Şimdi karanlık dalgalanıyor, Celaena karanlıkta yer değiştiren seslerin ve renklerin arasından geçiyordu. Canlanan her görüntü, yeniden yaşadığı her hatıra bir öncekinden daha betterdi. Chaol'un Celaena'nın gerçekte ne olduğunu gördüğü andaki yüzü; Nehemia'nın parçalanmış bedeni; Celaena'nın dostuyla son konuşmasında ona söylediği o korkunç sözler. *Etrafın insanların ölülerıyla çevrildiğinde bana gelip de ağlama.*

Söyledikleri gerçeğe dönmüştü de; Eyllwe'li binlerce köle kahramanlıkları yüzünden katledilmişti.

Haklı çıktığında yaşadığı olaylar bir hatıralar girdabı gibi onu içine çekti. Celaena'nın dünyada kapladığı alan, aldığı nefes ziyandı. Yeryüzünde bir lekeydi. Doğuştan gelen haklarına layık değildi.

Burası cehennemdi. Bir an için gözüne öyle de göründü. Çünkü bu kez karşısında Endovier'da kendisini kaybedip ölüm yağdırdığında madeni bir kan gölüne çevirdiği o an canlanmıştı. Ölenlerin –Celaena'nın kesip biçtiği adamların– haykırışları hayalet eller gibi onu çekiştiriyordu.

Hak ettiği buydu.

Endovier'daki o ilk gün Celaena'yı deliye döndürdü.

Düşüş yavaşlayıp kendini soyulmuş ve iki kanlı karyo-

la direğinin arasına bağlandığında da deliye döndü. Soğuk hava çıplak göğüslerini ısıırıyordu. Fakat bu ısırık bir kamçının şaklamasıyla gelen dehşet ve acının yanında bir hiçti...

İplerle bağlanmış Celaena debelendi. Daha bir nefes almıştı ki kamçı tekrar şakladı. Havayı, Celaena'nın tenini bir şimşek gibi yardı.

Arkasında duran Nehemia "Korkak," dedi. "Korkak." Kör edici bir acıydı bu. "Bana bak." Fakat Celaena başını kaldıramıyordu. Çeviremiyordu. "*Bana bak.*"

Celaena'nın iplere bağlı kolları ve bedeni gevşese de bir şekilde omzunun üzerinden bakmayı başardı.

Nehemia'nın bedeni eksiksiz, güzel ve dokunulmamıştı. Gözlerinde korkunç bir nefret vardı. Sonra onun arkasında yakışıklı ve uzun boylu Sam belirdi. Sam, Nehemia'ya benzer bir şekilde ölmüştü. Sadece biraz daha kötü bir şekilde, saatlerce acı çekerek. Celaena onu da kurtarmamıştı. Celaena, Nehemia'nın önüne geçen Sam'in elindeki demir uçlu kamçıya baktı. Sam dolanmış haldeki kamçıyı açıp taşlı toprağın üzerine serdi. Celaena alçak sesle kahkaha attı.

Sam derin bir nefes alırken Celaena acıyı buyur etti. Sam kamçıyı savururken giysileri yaptığı hareketlerle kıvrılıyordu. O demir uç, tanrılar adına, o uç Celaena'nın içini yarıyor, ayaklarını yerden kesiyordu.

Celaena ona "Tekrar," dedi. Sözcük ağzından bir hırıltı gibi çıkmıştı. "*Tekrar.*"

Sam kendisinden isteneni yaptı. Sam ve Nehemia sırayla kamçı darbeleri indirirken çıkan sesler köselenin ıslak ete çarptığında çıkan şaklamalardı. İkisinin arkasında insanlar sıra olmuşlar, Celaena'nın başarısızlıklarına karşılık olarak hak ettikleri bedeli bekliyorlardı.

Öyle uzun bir kuyruktu ki bu. Ve çok hayatı korumayı başaramamıştı.

Tekrar.

Tekrar.

Tekrar.

Celaena bariyerin ötesine Valg prenslerini yenmeyi umarak geçmemişti.

Oraya gitmesinin nedeni o gün Endovier'da kendisini kaybetmesinin nedeniyle aynıydı.

Fakat Valg prensleri henüz onu öldürmemişlerdi.

Celaena kırbaçlanmak için yakarırken prenslerin nasıl keyiflendiğini hissetmişti. Onların besiniydi bu. Celaena'nın ölümlü eti onlara hiçbir şey ifade etmiyordu; ödülleri onun acısıydı. Bu işkenceyi mümkün olduğunca uzatacak, onu evcil hayvanları olarak yanlarında tutacaklardı.

Onu kurtaracak kimse yoktu; hiç kimse prenslerin karanlığına girip de hayatta kalamazdı.

Sırayla Celaena'nın anılarını yokladılar. Celaena onları besledi, istediklerini ve daha fazlasını verdi. Gitgide gerilere giden prensler karanlığa batarak ve onunla bütünleşerek Celaena'nın geçmişinde ilerlediler. Celaena bunu umursamıyordu.

Valg prensinin gözlerinin içine bakarken bir kez daha gündeğumunu görmeyi ummamıştı zaten.

Celaena onlarla düşüşünün ne kadar sürdüğünü bilmiyordu.

Fakat sonra aşağısında hızlı bir akış, bir kükreme işitti; donmuş bir ırmak. Islıklar ve sisli ışıklar yükselip onları karşılıyorlardı. Hayır, yükselmiyorlardı; burası dipti.

Boşluğun sonu. Celaena'nın sonu belki de. Nihayet.

Ruhunun dibindeki o donmuş ırmağa çarptıklarında Celaena, Valg prenslerinin tıslamalarının öfkeden mi yoksa zevkten mi kaynaklandığından emin değildi.

Borazanlar gelişini duyurdu. Borazanlar ve kendilerini tepeden gözleyen beyaz saraya uzanan yokuşlu sokaklara doluşan Orynth sakinlerinin sessizliği. Haftalardır ilk kez güneşli bir gündü; kaldırım taşlarıyla döşeli sokaklarda karlar hızla erise de rüzgâr hâlâ kışın son soğuşunu hissettiriyordu. Adarlan Kralı ve kalabalık maiyetinin kraliyet armalarını kürklerle kapatacakları kadar soğuktu hava.

Fakat altın rengi ve kıvıllı bayrakları canlı rüzgârda dalgalanıyor, altın rengi bayrak direkleri grubun en önünde ilerleyenlerin zırhları kadar çok parlıyordu. Aelin taht odasının balkonlarından birinde grubun yaklaşmasını izledi. Yanında dikilen Aedion durmadan grubun atlarından, zırhlarından, silahlarından ve önlerde kocaman, siyah bir savaş atının üzerinde ilerleyen Adarlan Kralı'ndan bahsediyordu. Kralın atının yanında bir midilli ve midillinin üzerinde daha ufak tefek bir figür vardı. Aedion, Aelin'e "Sümsük oğlu," dedi.

Bütün şatoda berbat bir sessizlik vardı. Herkes sessizce ve gergince sağa sola koşuşturuyordu. Aelin'in babası kahvaltıda gergin, annesi dalgındı. Tüm saray meclisi hırçındı ve üzerlerinde her zamankinden çok silah vardı. Sadece am-

cası her zamanki gibiydi; o gün sadece Orlon, Aelin'e gülümsemiş; ona mavi elbisesi ve altın tacıyla çok güzel göründüğünü söyleyip kuaförün elinden yeni çıkmış buklelerinden birini çekti. Kimse Aelin'e bu ziyaretten bahsetmese de önemli olduğunu biliyordu çünkü Aedion'un üzerinde temiz elbiseler, bir taç ve ikide bir havaya atıp tuttuğu yeni bir hançer vardı.

Biri taht odasından "Aedion, Aelin," diye fısıldadı. Aelin'in annesinin en iyi dostu ve yardımcısı Leydi Marion'dı bu. "Podyuma, *hemen*." Güzel kadının arkasında siyah saçlar ve akik rengi gözler belirdi; Leydi Marion'un kızı Elide. Kız, Aelin'in ilgilenmek istemeyeceği kadar sessiz ve kırılgan bir tipti. *Aelin'in* dadısı Leydi Marion da kendi kızını alabildiğine şımartıyordu.

"Hay sıçan pisliği!" diye küfretti Aedion. Marion'un yüzü öfkeden kızarsa da Aedion'u azarlamadı. O günün diğer günlerden farklı –hatta tehlikeli– olduğunun bir kanıtıydı bu.

Aelin huzursuz oldu. Yine de Leydi Marion'un peşinden içeri girdi. Her zamanki gibi kadının hemen ardından yürüyüp babasının tahtının yanında duran kendi küçük tahtına oturdu. Aedion onun yanındaki yerini aldı; omuzlarını geri atmış, başını dik tutuyordu. Şimdiden Aelin'in koruyucusu olmuştu.

Adarlan Kralı dağ evlerine girdiğinde tüm Orynth sustu.

Aelin, Adarlan Kralı'ndan nefret etmişti.

Hiç gülümsemedi; ne taht odasına gidip Aelin'in amcasını ve anne-babasını selamladığında ne büyük oğlu Veliaht Prens Dorian Havilliard'ı tanıttığında ne de yanındakiyle Aelin'in o güne dek gördüğü en büyük şölen için ana salona geldiğinde gülümsemişti. Aelin'e o ana dek sadece iki kez bakmıştı. İlk kez birinci buluşmada. Toplantıda Adarlan Kralı, Aelin'e öyle uzun süre gözlerini dikmişti ki babası kralın kızında neyi bu kadar ilginç bulduğunu öğrenmek is-

temiş, saray meclisindeki herkes gerilmişti. Fakat kral karanlık bakışlarını Aelin'den ayırmamıştı. Aelin kralın yaralı, gaddar yüzünden ve kürklerinden nefret etmişti. Yanında güzel bir taş bebek gibi duran siyah saçlı oğlunu görmezden gelmesinden de. Veliaht prensin tavrı kibar ve zarifti. Soluk elleri oynattığında iki küçük kuş gibiydi.

Kral, Aelin'e ikinci kez şimdi, Aelin masada bir yanında krala en yakın köşede oturan Leydi Marion ve diğer yanında Aedion'la otururken bakıyordu. Leydi Marion'un elbisesinin altında bacaklarına bağlanmış hançerler vardı; Aelin bunu biliyordu çünkü ikide bir bacağı hançerlere değiyordu. Marion'un kocası Lord Cal eşinin yanında oturuyor, üzerinde taşıdığı çelik parıldıyordu.

Elide diğer çocuklarla birlikte üst kata gönderilmişti. Sadece Aelin ve Aedion –bir de Prens Dorian– içeri kabul edilmişti. Kral Adarlan ikinci kez Aelin'e onu kemiklerine kadar görebiliyormuş gibi bakınca Aedion gururla şişindi ve öfkesini pek de dizginlemedi. Ardından kral Aelin'in anne-babasıyla, amcasıyla ve kraliyet ailesinin etrafında oturan saray meclisindeki tüm lordlarla ve leydilerle sohbete koyuldu.

Aelin saray meclisindekilerin kendisi, anne-babası ya da amcasının asla işi şansa bırakmadıklarını biliyordu. O an bile babasının en yakın arkadaşlarının yanlarındakilerle konuşurken gözlerini pencerelerden ve kapılardan ayırmadıklarını fark etmişti.

Salonun geri kalanı Adarlan'dan ve Orlon'un ikinci dereceden yardımcıları ve Adarlan'la bağlantılar kurmak isteyen tüccarlarla doluydu. Ya da o tür birileriyle. Fakat Aelin'in dik kati karşısındaki prene odaklanmıştı. Babası ve kendi saray meclisi tarafından tamamen görmezlikten geliniyor gibi duran, Aelin ve Aedion'la köşeye atılmış prene.

Aelin prensin yemeğini son derece zarafetle yediğini düşündü. Dorian'ın bir kızarmış tavuğu kesişini izledi. Tavuk-

tan bir damla su akmamış, masaya bir parça bile düşmemişti. Aelin nezaketten payını alsa da Aedion ümitsiz vakaydı. Aedion'un tabağı kemiklerle doluydu ve etrafına kırıntılar dökülmüştü. Hatta Aelin'in elbisesine de. Aelin bu yüzden Aedion'u tekmelese de oğlanın ilgisi masadaki asillere fazlaca odaklanmıştı.

Bu yüzden Aelin'i de, veliaht prensi de kimse umursamıyordu. Aelin bir kez daha oğlana baktı. Kendi yaşlarında olması gerektiğini düşündü. Teni kar gibi beyazdı ve kuzguni saçları güzelce kesilmişti. Prensın safir mavisi gözleri tabağından ayrılp Aelin'in gözleriyle buluştu.

Aelin, Dorian'a "Kibar bir hanım gibi yemek yiyorsun," dedi.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşen Dorian'ın fildişi rengi yanakları al al oldu. Aelin'in karşısında oturan amcasının Muhafız Kıtası Yüzbaşısı Quinn'in içtiği su az kalsın boğazına kaçacaktı.

Prens yanıt vermeden önce –hâlâ Aelin'in amcasıyla meşgul olan– babasına baktı. Babasına hayranlıkla değil, korkuyla bakıyordu. Sessizce "Bir prens gibi yiyorum," dedi.

Aelin "Ekmeğini çatal ve bıçakla kesmene gerek yok," dedi. Kafasının içi hafif hafif zonklamaya başladı ve sıcakladı. Bir nedenden ötürü tüm pencereleri kapattıklarından salon sıcaktı.

Prensın bıçağı ve çatalı ekmeğinin üzerinde kaldı. Aelin "Burada, kuzeyde, o kadar resmi davranmana gerek yok. Kibarlık taslamayız biz."

Quinn'in adamlarından biri olan, Hen, birkaç koltuk öteden imalı bir şekilde öksürdü. Aelin onun neredeyse şöyle söylediğini duyabiliyordu: *Dedi saçlarını güzelce kıvırcık yaptıran, yepyeni bir elbise giyen ve bizi üzerine bir şey dökersen canımıza okumakla tehdit eden kız.*

Aelin de Hen'e aynı ölçüde imalı bir bakış attıktan sonra

dikkatini tekrar yabancı prens e çevirdi. Prens Dorian çoktan gözlerini yeniden yemeğine çevirmişti bile. Gecenin geri kalanında göz ardı edilmeyi bekliyormuş gibi bir hali vardı. Öyle yalnız görünüyordu ki Aelin ona “İstersen arkadaşım olabilirsin,” dedi. Etraflarındaki adamlardan bir teki bile ne tek kelime etti ne de öksürdü.

Dorian çenesini kaldırdı. “Arkadaşım var. Bir gün Anielle Lordu ve ülkedeki en yaman savaşçı olacak.”

Aelin, Aedion’ın prensin bu iddiasını hoş karşılayacağından şüphe etse de kuzeninin dikkati hâlâ masadakilerin üzerindeydi. Aelin çenesini açtığı için pişman oldu. Şu işe yaramaz yabancı prensin bile arkadaşları vardı. Kafasındaki zonklama şiddetlenince suyunu içti. Su, iç organlarını serinletmek için hep su içmeliydi.

Fakat bardağına uzandığında kafasının içi müthiş bir acıyla dolmuştu. Her şeyi hep herkesten önce fark eden Quinn “Prenses?” dedi.

Aelin gözlerini kırptırdı. Gözlerinin önünden siyah benekler geçiyordu. Fakat acı geçti.

Hayır geçmemiş, sadece ara vermişti. Bir ara, ardından...

Aelin’in iki gözünün ortası ağrıyor, ağrı kafasının içine girmek istercesine alnına baskı yapıyordu. Alnını ovuşturdu. Boğazı tıkanı. Serinliği, dinginliği ve soğuğu düşünerek suya uzandı. Tıpkı öğretmenlerinin ve saray meclisdekilerin ona yapmasını söylediği gibi. Fakat Aelin’in içindeki büyü çalkalanıyor, alevleniyordu. Kafasının içindeki her acı veren zonklama da durumu daha beter hale getiriyordu.

Quinn yine “Prenses,” dedi. Aelin ayağa kalktı, dizleri titriyordu. Acının indirdiği her darbeye görüşü daha da karardı. İki yana sarsıldı. Leydi Marion’un kendisine seslenişini dadısına çok uzakmış gibi işitti. Sanki sesi suyun altından işitmişti. Leydi Marion ona uzansa da o an Aelin’in istediği annesinin serin dokunuşuydu.

Annesi yüzünde endişeli bir ifadeyle koltuğunda dönünce altın küpeleri ışıktaki parlardı. Kolunu uzatıp Aelin'e el etti. "Neyin var Ateşyürek?"

Aelin ancak "Kendimi iyi hissetmiyorum," diyebilirdi. Teselli bulmak ve dizlerinin bağı çözülürse yıkılmamak için annesinin kadifeyle kaplı koluna yapıştı.

Annesi tekrar "Neyin var?" diye sordu. Elini kızının alnına götürdü. Endişeli bir ifadeyle Adarlan Kralı'nın yanında oturan eşine baktı. Sessizce "Ateşler içinde yanıyor," dedi. Birden arkasında biten Leydi Marion'a bakıp "Şifacı Aelin'in odasına gitsin," dedi. Hemen fırlayan Marion aceleyle bir yan kapıya yürüdü.

Aelin'in bir şifacıya ihtiyacı yoktu. Bunu ifade etmek için annesinin koluna yapıştı. Fakat büyü gücü canlanıp tutuşurken ağzından tek kelime çıkaramadı. Annesi tıslayarak geri kaçtı; elbisesinin Aelin'in tuttuğu yerinden dumanlar çıkıyordu. "Aelin."

Başı zonkladı; bir acı patlaması ve ardından...

Başının içinde bir şeyler kıvrılıyor, kıpırdanıyor gibi bir his.

Bir karanlık solucanı başından içeri zorla girmeye çalışmış gibiydi. Aelin'in büyü gücü öfkeleniyor, çırpınıyor, dışarı çıkmaya, o solucanı yakmaya, kendisini ve Aelin'i kurtarmaya çalışıyordu. Fakat... "Aelin."

Aelin masadan geri kaçıp ellerini şakaklarına bastırarak hırıltılı bir sesle "Çıkar onu," dedi. Yabancı lordlardan ikisi Dorian'ı masadan kaldırıp odadan çıkardı.

Solucan daha derinlere indikçe Aelin'in büyüğü bir aygır gibi huysuzlanıyordu. *Çıkar onu.*"

"Aelin." Babası şimdi bir eli kılıcında ayağa kalkmıştı. Diğerlerinin yarısı da ayaklanıyordu. Fakat Aelin onları uzak tutmak, uyarmak için bir elini uzattı.

Mavi alevler yayıldı. İki kişi vaktinde kendilerini yere

attı. Boşalan koltuklar tutuşurken herkes ayağa fırladı.

Solucan Aelin'in zihnine yapışıp asla gitmeyecekti.

Aelin başını tuttu. Büyüsü dünyayı yıkacak kadar yüksek sesle haykırıyordu. Sonra Aelin yanmaya başladı; turkuvaz alevlerle yanan canlı bir sütun. Karanlığın solucanı işine devam ederken zihninin duvarları pes etmeye başlayan Aelin hiçkırıyordu.

Babasının sesi Aelin'in kendi sesini ve salondaki haykırışları bastırdı: Aelin'in dizlerinin üzerine çökmüş ve yakarırcasına ellerini uzatan annesine *"Yap şunu Evalin!"* diye buyurdu.

Alev sütunu daha da ısındı. Öyle sıcak olmuştu ki insanlar şimdi kaçıyorlardı.

Annesinin yakarışlarla ve acıyla dolu gözleri Aelin'in gözleriyle buluştu.

Sonra su; bir su duvarı Aelin'e çarpıp onu yerdeki taşların üzerine fırlattı. Su boğazından ve gözlerinden içeri girip Aelin'i nefessiz bıraktı.

Su onu boğdu. Ta ki alevleri yanmak için hava bulamayana, geride sadece su ve onun dondurucu kucaklayışı kalana dek.

Adarlan Kralı, Aelin'e üçüncü kez baktı... ve gülümsedi.

Valg prensleri o anının, o dehşetin ve acının keyfini çıkarıyorlardı. Tadını çıkarmak için duraksadıklarında Celaena bir şeyi anladı. Adarlan Kralı o gece gücünü onun üzerinde kullanmıştı. Celaena'nın anne-babası o bilincini kaybeder kaybetmez ortadan kaybolan karanlık solucandan sorumlu olan kişinin yanlarında oturan adam olduğunu bilemezlerdi.

Şimdi diğerlerine Narrok'un içinde yaşayan dördüncü bir prens katılmıştı. Bu yeni prens "Askerler tünelden geçmiş olmalı," dedi, "Yakında harekete geçmeye hazır olun." Celaena onun tepesinde gezindiğini, kendisini süzdüğünü hissedebiliyordu. "Benim için efendimizin ilgisini çekecek bir

ganimet getirmişsiniz. Harcamayın onu. Yudumlardan fazlasını almayın.”

Celaena korku duymaya; onu nereye götürecekleri, ona neler yapacakları düşüncesiyle bir şeyler hissetmeye çalışsa da prensler mırıldanıp aralarında anlaşırken ve zihninde hatıranın geri kalanı canlanmaya başlarken hiçbir şey hissedemedi.

Annesi Aelin’in uğradığı saldırının Maeve’in elinden çıktığını, Maeve’in ona bir borcu olduğunu gaddarca kızını hedef alarak hatırlattığını, bunu onları zayıf göstermek için yaptığını düşünmüştü. Sonraki saatlerde Aelin yatak odasının yanındaki buz gibi banyoda yatmıştı. Fey kulaklarını kullanarak sütlerinin oturma odasında konuyu tartışan annesine ve saraylılara kulak kabartmıştı.

Mutlaka Maeve’in işi olmalıydı bu. Başka kimse böyle bir şeyi yapamazdı ya da –büyüden oldum olası nefret eden– Adarlan Kralı’nın önünde yaşanacak böyle bir olayın ne zararlar vereceğini bilemezdi.

Aelin konuşmak istemiyordu. Hatta yine yürümeye, konuşmaya ve bir prenses gibi davranmaya başladıktan sonra bile. Normallikte biraz ısrarcı olmanın faydası dokunabilirdi; annesi onu ertesi öğleden sonra Prens Dorian’la çay içmeye gönderdi. Aedion ikisinin ortasına oturduğundan dikkatle korunuyor ve gözleniyorlardı. Dorian’in kusursuz zarafeti bir an için teklediğinde ve elindeki çay fincanını Aelin’in yeni elbisesinin üzerine döktüğünde Aedion’un prensi dayakla tehdit etmesi Aelin için pek de iyi bir intibah bırakmamıştı.

Fakat ne prens, ne çay ne de elbise umurundaydı. Güçlülükle odasına geri yürüyen Aelin o gece rüyasında zihnini işgal eden solucanı gördü. Çılgınlık atarak ve ağzında alevler çıkarak uyandı.

Şafak söktüğünde anne-babası onu alıp iki günlük mesafedeki malikanelerine götürdüler. Şifacı belki de yabancı ziyaretçilerin prensesi fazlaca germiş olabileceğini söylemişti. Aelin kendisini Leydi Marion'un götürmesini önerse de anne-babası onunla gitmek için ısrar etmişlerdi. Amcası yolculuğa onay verdi. Anlaşılan Aelin'in büyüğü öyle durduk yere alevlenirken Adarlan Kralı'nın da şatoda kalmaya niyeti yoktu.

Aedion, Orynth'de kaldı. Anne-babası Aelin'e kendisini toplar toplamaz Aedion'ın da yanına geleceğine dair söz verdiler. Fakat Aelin bu kararın ardında Aedion'ın emniyetini düşünmeleri olduğunu biliyordu. Leydi Marion onlarla birlikte gitti; kocasını ve Elide'ı —onların da emniyette olmaları için— sarayda bıraktı.

Bir canavar, Aelin işte buydu. Tecrit edilmesi ve göz önünden ayrılması gereken bir canavar.

Malikanedeki ilk iki gece Aelin'in anne-babası tartıştılar. Aelin'e Leydi Marion arkadaşlık etti. Ona kitap okudu, saçlarını taradı ve Pernnath'daki evinde yaşadıklarını anlattı. Marion çocukluğundan beri sarayda çamaşırcılık yapmıştı. Fakat Evalin gelince arkadaş olmuştu; bu arkadaşlığı başlatan sebeplerin en başında da prensesin kocasının en sevdiği gömleğine mürekkep lekesi bulaştırması ve o fark etmeden gömleği temizletmek istemesi vardı.

Evalin çok geçmeden Marion'u nedimesi yapmıştı ve ardından Lord Lochan güney sınırındaki görev yerinden döndü. Yakışıklı Cal Lochan nasılsa şatodaki en pasaklı adama dönmüş, durmadan türlü lekeleri gidermesi için Marion'dan tavsiyeler alır olmuştu. Sonra bir gün babası bilinmeyen o hizmetçiye sadece eşi değil, Terrasen'in en geniş arazisi olan Perrant'ın leydisi olmasını teklif etmişti. İki yıl sonra Marion ona bir çocuk vermişti. Perranth varisi Elide'ı.

Celaena, Marion'un öykülerini seviyordu ve sonraki sessiz ve gergin birkaç günde o öykülere tutunmuştu. Kış hâlâ dün-

yayı esir almıştı ve malikanenin tahtalarını gıcırdatıyordu.

Annesinin Aelin'in yatak odasına geldiği o gece de evden gıcırtilar çıkıyordu. Aelin'in yatak odası saraydaki kadar gösterişli olmasa da sevimliydi. Sadece yazları orada kalıyorlardı çünkü ev kışları fazlaca rüzgâr alıyordu ve yolları epey tehlikeliydi. Oraya geldiklerine göre ise...

Annesi "Hâlâ uyumadın mı?" diye sordu. Aelin'in yatağının yanında oturan Leydi Marion ayağa kalktı. Birkaç sıcak karşılama sözcüğünün ardından Marion ikisine de gülümseyip odadan ayrıldı.

Annesi döşegün üzerine kıvrılıp Aelin'i kendisine doğru çekti. Sonra kızının başına degecek kadar yakın dudakları "Üzgünüm," diye fısıldadı. Çünkü Aelin gördüğü kâbuslarda boğuluyor, buz gibi su üzerine akıp başının üzerine ulaşıyordu. "Çok üzgünüm Ateşyürek."

Aelin başını annesinin göğsüne yaslayıp sıcaklığında teselli buldu.

"Hâlâ uyumaktan korkuyor musun?"

Aelin başını sallayıp annesine daha da sokuldu.

"Sana bir hediyem var." Aelin kımıldamayınca annesi "Görmek istemiyor musun?" diye sordu.

Aelin başını iki yana salladı. Hediye filan istemiyordu.

"Fakat bu seni koruyacak, seni her zaman güvende tutacak."

Aelin başını kaldırdığında annesinin gülümsediğini gördü. Annesi altın zinciri ve ucundaki yuvarlak madalyonu geceliğinin altından çıkarıp ona uzattı.

Aelin şaşkın gözlerle önce kolyeye sonra annesine baktı.

Orynth Kolyesi. Ailelerinin tüm aile yadigarlarından daha aziz tuttukları yadigar. Yuvarlak diskinin büyüklüğü Aelin'in avucu kadardı ve gök mavisi ön yüzünde boynuzdan yontulmuş, beyaz bir erkek geyik vardı. Ormanlar Lordu'nun bir hediyesiydi boynuz. Geyiğin kıvrımlı boynuz-

larının arasında yanan bir altın taç vardı. Onları gözeten ve yuvalarının, Terrasen'in yerini gösteren ölümsüz yıldızdı bu. Aelin kolyenin her santimini çok iyi biliyordu; defalarca parmaklarını kolyenin üzerinde gezdirmiş, arkasındaki kabartma sembollerin şekillerini aklına kazıymıştı. Bu semboller kimsenin anımsamadığı tuhaf bir dile aitti.

"Babam sana bunu sen Wendlyn'deyken vermişti. Seni koruması için."

Annesi hâlâ gülümsüyordu. "Reşit olduğunda da amcası ona vermişti. Ailemizin üyelerine verilmesi gereken bir hediye bu. Kolyenin rehberliğine ihtiyacı olanlara."

Annesi zinciri kızının başından geçirip göğsüne tam oturacak şekilde eliyle düzeltirken Aelin ona itiraz edemeyecek kadar afallamıştı. Kolye neredeyse Aelin'in göbeğine kadar iniyordu. Sıcak ve ağırdı. "Asla çıkarma bunu. Asla kaybetme." Annesi Aelin'in alnını öptü. "Tak bu kolyeyi ve sevdiğini hep bil Ateşyürek; güvende olduğunu ve önemli olanın" –annesi elini kızının kalbinin üzerine koydu– "bunun gücü olduğunu bil." Ardından "Nereye gidersen git Aelin," diye fısıldadı, "ne kadar uzağa gidersen git, eve dönüş yolunu gösterecek sana."

Orynth'in kolyesini kaybetmişti. O aynı gece.

Aelin buna dayanamıyordu. Valg prenslerine sefil hayatına son vermeleri için, içini hiçbir şey kalmayana dek boşaltmaları için yalvarmaya çalışsa da burada hiç sesi çıkmıyordu.

Annesinin ona Orynth Kolyesini vermesinin üzerinden saatler geçmişti ki bir fırtına koptu.

Alışagelmedik ölçüde karanlık bir fırtınaydı bu ve Aelin fırtınada o kıvrılan, korkunç şeyin zihninin duvarlarını yeneden zorlamaya başladığını hissetti. Anne-babası malikanedeki geri kalan herkes gibi bilinçsiz haldeydiler. Üstelik havada tuhaf bir koku olmasına rağmen.

Aelin zifiri karanlığa ve gök gürültülerine uyandığında kol-yesini göğsüne bastırmış ve bildiği tüm tanrılara dua etmişti. Fakat kolye ona ne güç ne de cesaret vermişti. O da sessizce anne-babasının odasına gitti. Kuvvetli rüzgârda ve yağmurda açılıp kapanan penceresinden gelen biraz ışık da olmasa anne-babasının odası da kendisinininki kadar karanlıktı.

Yağmur içeriyi sıırıslıklam etmişti fakat herhalde onunla uğraşmak ve gizlemeye çalıştıkları endişe onları bunu fark etmeyecekleri kadar bitkin düşürmüş olmalıydı. Bu yüzden Aelin onların yerine pencereyi kapatıp ikisini uyandırmamak için nemli yatağa dikkatle çıktı. Anne-babası ne ona uzandılar ne de sorununun ne olduğunu sordular. Yatak soğuktu da. Aelin'in kendi yatağından da soğuktu ve içinde bakır ve demir kokusu vardı. Koku hiç de hoşuna gitmedi.

Hizmetçileri çığlık atıp Aelin uyandığında da içeride yine o koku vardı.

Leydi Marion içeri daldı. Fal taşı gibi açık gözleri karanlıkta seçiliyordu. Ölü arkadaşlarına bakmadan dosdoğru yatağa gidip Evalin'in cesedinin üzerinden eğildi. Nedime ufak tefek ve ince kemikli olsa da bir şekilde Aelin'i kaldırıp anne-babasının yanından aldı ve onu sıkıca tutarak odadan çıkardı. Malikanedeki birkaç hizmetçi paniğe kapılmıştı; bazıları en az bir günlük mesafeden yardım getirmek için giderken bazıları da kaçıyordu.

Leydi Marion orada kaldı.

Marion bir yere gitmedi. Küveti doldurup Aelin'in soğuk ve kanlı geceliğini çıkarmasına yardım etti. Konuşmadılar, konuşmaya çalışmadılar da. Leydi Marion onu yıkadı ve temizlenip kurulandığında onu soğuk mutfığa taşıdı. Marion onu uzun masaya oturtup bir battaniyeye sardı ve ocağı yakmaya koyuldu.

O gün boyunca konuşmadı. Ses çıkaracak, konuşacak hali yoktu.

Kalan birkaç hizmetçiden biri içeri daldı. Bağırarak boş eve Kral Orlon'un da öldüğünü duyurdu. O da yatağında öldürülmüştü, tıpkı...

Leydi Marion adam içeri giremeden dişlerini sıkarak mutfaktan çıktı. Aelin nazik Leydi Marion'un adama bir tokat atıp ona dışarı çıkıp yardım –faydasız haberler değil, *gerçek* yardım– getirmesini emrettiğini işitmedi bile.

Öldürülmüşlerdi. Ailesi... ölmüştü. Ölümünden dönüş yoktu ve anne-babası... Hizmetçiler ne yapmışlardı onların... onların...

Aelin başını öyle sertçe iki yana salladı ki battaniyesi sandalyeden aşağı kaydı. Dişlerinin takırdamasına engel olamıyordu. Sandalyesinde oturabilmesi bile bir mucizeydi.

Bu doğru olamazdı. Bir başka kâbustu bu ve babası saçlarını okşayarak, annesi gülümseyerek uyandıracaklardı onu. Orynth'de uyanacaktı ve...

Battaniyenin sıcak ağırlığı yeniden Aelin'i sardı. Leydi Marion onu kucaklayıp kucığına oturttu ve salladı. "Biliyorum. Gitmeyeceğim; yardım gelene kadar seninle kalacağım. Yarın burada olurlar. Lord Lochan, Yüzbaşı Quinn, Aedion'ın... Hepsi de yarın burada olacak. Hatta belki şafakta." Fakat Leydi Marion da titriyordu. Sessizce sızlanarak tekrar tekrar "Biliyorum," diyordu. "Biliyorum."

Ateş sönerken Marion'un gözyaşları da dindi. O mutfak sandalyesinin üzerinde birbirlerine sarıldılar. Şafağı, bir şekilde yardım getirecek olan diğerlerini beklediler.

Dışarıdan nal sesleri geldi; cılız sesler fakat etraf o kadar sessizdi ki tek başına koşan atın sesini işittiler. Hâlâ karanlıktı. Leydi Marion mutfak pencerelerine göz gezdirdi; yavaşça dönen atın sesini dinlediler. Ta ki...

Hızla masanın altına girdiler. Marion, Aelin'i buz gibi zemine yaslayıp narin bedeniyle onu örttü. At evin karanlık önüne yöneldi.

Öne çünkü... çünkü mutfak ışığı gelen her kimse ona içerde birileri olduğunu düşündürmüş olmalıydı. Ön taraf içeri gizlice girmek... önceki gece başladıkları işi bitirmek için daha uygundu.

"Aelin," diye fısıldadı Marion. Küçük, güçlü eller Aelin'in yüzüne uzanıp onu kar beyazı yüze, kan kırmızı dudaklara bakmaya zorladı. "Aelin, beni dinle." Marion hızlı hızlı solusa da sesi sakın çıkıyordu. "İrmağa koşacaksın. Köprüye giden yolu biliyor musun?"

Vadinin iki ucunu bağlayan ve aşağısında akan Florine Nehri'nin üzerinden geçen ip ve tahtadan köprü. Aelin başını salladı.

"Akıllı kız. Köprüye ulaşıp diğer tarafa geç. Yol üzerindeki boş tarlayı hatırlıyor musun? Orada saklanacak bir yer bul ve dışarı çıkma, seni tanıyanlar hariç *kimseye* görünme. Sana dostun olduklarını söylesele de. Saray meclisini bekle; seni bulacaklar."

Aelin yine titriyordu. Fakat Marion onu omuzlarından tuttu. "Sana elimden geldiğince zaman kazandıracağım Aelin. Ne işitirsen işit, ne görürsen gör geriye bakma ve saklanacak bir yer bulana dek durma."

Aelin başını iki yana salladı. Sessiz gözyaşları nihayet gözlerinden boşandı. Ön kapı gıcırdadı. Hızlı bir hareketle.

Leydi Marion çizmesindeki hançere uzandı. Hançer loş ışıktaki parladı. "Kaç dediğimde kaçacaksın Aelin. Anladın mı?"

Aelin anlamak istemiyordu, hem de hiç. Fakat başını salladı.

Leydi Marion, Aelin'in alnına bir öpücük kondurdu. "Elide'ıma de ki..." Sesi titredi. "Elide'ıma onu çok sevdiğimi söyle."

Evin önünden yaklaşan ayak seslerinin yumuşak takırtıları geldi. Leydi Marion, Aelin'i masanın altından çıkarıp mutfak kapısını ancak onun geçebileceği kadar araladı.

“Hadi kaç,” dedi Leydi Marion ve Aelin’i gecenin içine doğru itti.

Kapı Aelin’in arkasından kapandı ve sonrasında sadece soğuk, karanlık ve köprüye giden patıkaya doğru uzanan ağaçlar vardı. Aelin sendeledi. Sonra koşmaya başladı. Bacakları kurşun gibi ağırdı ve çıplak ayakları zeminde çiziliyordu. Fakat ağaçlara ulaştı. Tam o anda evden bir gürültü geldi.

Aelin bir ağacın gövdesine tutundu. Dizleri titriyordu. Açık pencereden Leydi Marion’un kapüşonlu, uzun boylu bir adamın önünde dikildiğini gördü. Hançerini uzatmıştı fakat titriyordu. “Onu bulamayacaksınız.”

Adam bir şeyler söyleyince Marion kapıya doğru geriledi. Kaçmak için değil, kapının önünü kapatmak için.

Dadısı ufak tefek bir kadındı. Adama kıyasla çok ufak tefek. Marion “O bir *çocuk*,” diye haykırdı. Aelin hiç öyle bir haykırış işitmemişti; öfke, tiksinti ve ümitsizlik dolu. Marion hançerini kaldırdı; tam da kocasının ona defalarca gösterdiği gibi.

Aelin’in ağaçların arasına saklanmaması, Marion’a yardım etmesi gerekirdi. Bıçak ve küçük kılıç tutmayı öğrenmişti. Yardım etmeliydi.

Adam Marion’ın üzerine sıçradı fakat Marion yana kaçtı. Ardından adamın üzerine atlayıp onu kesti, biçti ve ısırdı.

Sonra adam Marion’u tutup masanın kenarına fırlattığında bir kırılma sesi geldi; bir şey öyle temelden kırılmıştı ki Aelin bunun tamiri mümkün olmayan bir kırık olduğunu düşündü. Bu bir kemiğin kırılma sesi, ardından adamın kılıcının kavisi Marion’un donakalmış formuna, onun başına yöneldi. Etrafa kırmızı saçıldı.

Aelin başı öyle kesilen biri için her şeyin sona ereceğini bilecek kadar ölümü tanıyordu. Kocasını ve kızını çok seven Leydi Marion’ın öldüğünü anlamıştı. Buna fedakârlık denildiğini biliyordu.

Koştı. Çıplak ağaçların arasından koştı. Çalılar giysilerini yırtıyor, saçlarını koparıyor, parçalayıp ısıırıyordu. Adam mutfak kapısını hızla açarken sessiz hareket etme gereği duymadı. Atına atlayıp dörtmala Aelin'in peşinden gitti. Toynak sesleri öyle kuvvetliydi ki tüm ormanda yankılanıyordu sanki. Bindiği bir at değil canavar olmalıydı.

Ayağı bir köke takılan Aelin yere kapaklandı. Uzakta erimeye başlayan ırmak kükrüyordu. Çok yakındı fakat... Ayak bileğinden bir acı dalgası yayıldı. Sıkışıp kalmıştı; çamurun ve köklerin arasında. İlerlemesine engel olan kökleri çekistirdi; ağaçlar parmaklarını yaralıyordu. Çabası sonuç vermeyince tırnaklarını çamurlu zemine geçirdi. Parmakları yanıyordu.

Kınından çekilen bir kılıcın iniltisi geldi ve atın sert toynaklarının dövdüğü yer sarsıldı. At giderek yaklaşıyordu.

Bir fedakârlık, Marion'un ki bir fedakârlıktı ve şimdi boşa gidecekti.

Ölümünden de çok canını sıkın buydu: Leydi Marion'un boşa giden fedakârlığı. Yere tırnaklarını gömüp kökleri çekistirdi ve...

Karanlıkta ufacık gözler, kökleri tutup kaldırdı. Ayağını kurtaran Aelin tekrar ayağa kalktı ve çoktan ortadan kaybolan küçük insanlara teşekkür edemedi. Hiçbir şey yapmadı. Aksayarak *kaçmak* dışında. Adam çok yaklaşmıştı; Aelin'in arkasındaki eğreltiotları hışırđadı. Fakat Aelin yolu biliyordu. Oraya öyle çok gelmişti ki karanlık onun önünde bir engel değildi.

Tek yapması gereken köprüye ulaşmaktı. Adamın atı köprüden geçemezdi ve Aelin adamı daha işitmeden, görmeden hissetti. At Aelin'in arkasındaki ağaçların arasından hızla fırladı ve adamın oracıkta Aelin'in başını uçurmak için havaya kalkan kılıcı vızıldadı.

Aysız gecede belli belirsiz seçilen iki direk oradaydı işte.

Köprü. Aelin başarmıştı; şimdi sadece metreler kalmıştı. Şimdi birkaç metre. Şimdi...

Aelin köprünün iki direğinin arasından geçerken adamın atının sıcak nefesini hissetti. Kendisini köprü tahtalarının üzerine attı.

Fakat bedeni tahtalar yerine boşlukla buluştu.

Köprüyü ıska geçmemişti; hayır, direklerin ortasındaydı fakat...

Adam köprünün iplerini kesmişti.

Aşağı düşen Aelin'in aklından geçen son düşünce bu oldu. O kadar hızlı düşüyordu ki buz gibi suya düşüp dibe çökene dek çığlık atmaya bile zamanı olmamıştı.

O an.

Leydi Marion'un ümitsizce krallığını kendisine, kocasına ve geri dönüşünü boş yere bekleyecek kızına tercih ettiği o an.

Aelin Galathynius'un olduğu ve gelecekte bir gün dönüşmesi muhtemel kişiye dair her şeyi paramparça eden de o andı.

Celaena yerde; dünyanın, cehennemin dibinde yatıyordu. Yüzleşemediği, yüzleşmediği an o andı.

Çünkü şimdi bile o fedakârlığın büyüklüğünün farkındaydı.

Dahası vardı. Suya çarpmasından sonrası. Fakat o anılar bulanıktı; buzun, siyah suların ve tuhaf ışıkların birbirine girdiği bir karmaşa. Aelin uzaklarda bir yerdeki, sazlarla kaplı o ırmak kenarında Arobynn yanında çömelene dek neler olduğunu hatırlamıyordu. Soğuk bir hisardaki tuhaf bir yatakta uyandı. Orynth Kolyesi ırmağın sularında kaybolmuştu. İçinde her ne büyü, her ne koruma gücü varsa o gece harcanmıştı.

Sonra Celaena'nın korkusunu, suçluluk duygusunu, ümitsizliğini alıp bunları yeni bir şeye dönüştürme süreci

geldi. Sonra nefret –Celaena'yı yeniden inşa eden ve ona güç veren, yüreğinin içindeki bir mezara gömüp asla serbest bırakmadığı anılarını boğan nefret– geldi.

Celaena, Leydi Marion'un kendisini feda edişine karşın bir canavara dönüşmüştü. Neredeyse Leydi Marion'u ve ailesini katleden canavar kadar kötü bir canavara.

İşte bu yüzden evine gidememiş, gitmemişti.

Katliamların başladığı o ilk haftalarda, sonraki yıllarda kaç kişinin öldüğünü asla sormamıştı. Fakat Lord Lochan'ın idam edildiğini biliyordu. Quinn ve adamlarının. O çocukların bir çoğunun da... Hepsi parlak ışıklar olan, kendisinin kol kanat germesi gereken çocuklar. Celaena başaramamıştı.

Yerde kaldı.

Chaol'a, Dorian'a, Elena'ya söyleyemediği işte buydu. Söyleyemediği buydu; Nehemia, Celaena'yı harekete geçirmek için göz göre göre ölüme giderken, kendini feda ederken... boş yere...

Yerden kalkamıyordu. Yerin altında hiçbir şey yoktu; gidecek yeri, bu gerçekten kaçacak bir yeri yoktu.

Her neredeyse, o yerin dibinde ne kadar yattığını bilmiyordu. Fakat nihayet Valg prensleri yeniden işe koyuldu. Bir ziyafette tabaklardakileri tadarmış gibi bir anıdan diğerine geçerlerken düşünce ve kötülüğün gölgelerinden ibarettiler. Küçük ısırmalar, yudumlar. Celaena'ya dönüp bakmıyorlardı bile çünkü kazanmışlardı. Ve Celaena bundan dolayı mutluydu. Prenslere istediklerini yapmalarına, Narrok'un onu Adarlan'a geri götürüp kralın ayaklarının dibine atmasına göz yummaktan dolayı.

Ayakkabıların çıkardığı gıcırtiları ve çıtırtıları işitti. Ardından küçük, pürüzsüz bir el ona doğru uzandı. Fakat karlısında hüzünlü turkuvaz gözleriyle onu izleyen Chaol, Sam ya da Nehemia değildi.

Yanağı yosunlara yaslanmış, bir zamanlar genç bir pren-

ses olan kendisi –Aelin Galathynius– elini ona uzattı. Yumuşak bir sesle “Ayağa kalk,” dedi.

Celaena başını iki yana salladı.

Aelin ona doğru uzanmaya çalıştı. Dünyanın temelinde ki uçurumda bir köprü kurdu. “Ayağa kalk.” Bir vaat, daha iyi bir hayat ve daha iyi bir dünya için verilen bir sözdü bu.

Valg prensleri duraksadı.

Celaena hayatını, Marion’un fedakârlığını boşa harcamıştı. O köleler onun başarısızlığı yüzünden katledilmişlerdi. Zamanında orada olamadığı için.

Biri genç prensesin arkasından “Ayağa kalk,” dedi. Sam. Sam hemen ötesinde belli belirsiz gülümsüyordu.

Bir başka ses –bir kadın sesi– “Ayağa kalk,” dedi. Nehemia.

“Ayağa kalk.” Bu kez aynı anda iki ses gelmişti. Annesi ve babası; yüzlerinde ciddi bir ifade olsa da gözleri ıslıl ıslıldı. Amcası da onların yanındaydı. Gümüş saçlarının üzerinde Terrasen tacı vardı. Celaena’ya nazikçe “Ayağa kalk,” dedi.

Birer birer, sisin içinden çıkan gölgeler gibi belirdiler. Ateşten yüreğiyle sevdiği insanların yüzleri.

Leydi Marion da oradaydı. Kocasının yanında gülümsüyordu. “Ayağa kalk,” diye fısıldadı. Sesi dünyanın geleceği ve bir daha asla görmeyeceği kızı için duyduğu ümitle doluydu.

Karanlıkta bir sarsıntı oldu.

Aelin hâlâ Celaena’nın önünde uzanıyor, elini ona uzatıyordu. Valg prensleri Celaena’ya doğru döndüler.

İblis prensler hareketlendiklerinde Celaena’nın annesi ona doğru bir adım attı. Yüzü, saç ve fiziği Celaena’yı andırıyordu. “Sen bir hayal kırıklığısın,” diye tısladı.

Celaena’nın babası kaslı kollarını kavuşturdu. “Şu dünyada nefret ettiğim her şey sende vücut bulmuş.”

Başında hâlâ uzun zaman önce yanıp küle dönen geyik tacı olan amcası “Bizi küçük düşüreceğine, anımızı lekeleyeceğine, halkına ihanet edeceğine ölmen daha iyi,” dedi.

Sesleri birbirine karıştı. “Hain. Katil. Yalancı. Hırsız. Korkak.” Durmadan gelen sesleri Kral Adarlan’ın gücü gibi bir kurtçuk olmuş, zihnini oyuyordu.

Kral o gün gücünü onun üzerinde sadece karmaşa yaratıp Aelin’in canını yakmak için kullanmamıştı. Bunu ailesini şatodakilerden ayırmak, onları şatodan uzaklaştırmak, kimsenin Adarlan’dan şüphelenmemesini sağlayıp yaşanan olayı dışarıdan bir saldırı gibi göstermekti.

Celaena anne-babasının malikaneye gidip katledilmesinden dolayı kendisini suçluyordu. Fakat kral her şeyi planlamıştı, her küçük ayrıntıyı. Celaena’yı hayatta bırakması hariç çünkü kolyenin gücü onu gerçekten kurtarmıştı.

Ailesi “Bizimle gel,” diye fısıldadı. “Bizimle sonsuz karanlığın içine gir.”

Ona uzandılar. Yüzleri karartılı ve çarpıktı. Yine de, yüzleri nefretle öylesine çarpılmış da olsa...Celaena onları hâlâ seviyordu. Kendisinden nefret etseler de, bu nefret yüreğini sızlatsa da onları sevmeye devam etti. Ta ki tıslamaları sona erene, duman olup kaybolana ve orada sadece başından beri yanında uzanan Aelin kalana dek.

Celaena, Aelin’in yüzüne –bir zamanlar kendisine ait olan o yüze– ve hâlâ kendisine uzanan, öylesine küçük ve üzerinde tek bir yara izi bile olmayan ele baktı. Valg prenseslerin karanlığı bir an için bocaladı.

Celaena’nın altında sert bir zemin vardı. Yosunlar ve çimler. Cehennem değil, dünyaydı burası. Halkı kadar boyun eğmez, yeşil ve dağlık krallığının olduğu dünya. *Onun* halkı.

On yıldır bekleyen fakat artık daha fazla beklemeyecek olan halkı. Zirveleri karla kaplı Geyikboynuzu Dağları’nı ve Oakwald’un sık ve yabani yeşilini gözünün önüne getirebiliyordu. Bir de... Bir de Örynth’i; o ışık ve kültür şehrini. Bir zamanlar bir güç simgesi olan, yuvası olan şehri.

Yine öyle olacaktı Orynth.

Celaena o ışığın sönmesine izin vermeyecekti.

Dünyayı o ışıkla dolduracaktı; kendi ışığıyla, kendisine bahşedilen o yeteneğin ışığıyla. Karanlığı aydınlığa çevirecekti, hem de öyle aydınlık olacaktı ki kaybolanlar, yaralananlar ya da ümitlerini kaybedenler o ışığa çekileceklerdi. Hâlâ karanlığın cehenneminde yaşayanlar için bir işaret ateşi. Bir canavarı yok etmek için gereken bir canavar değildi; ışıktı, karanlığı defedecek olan ışık.

Celaena korkmuyordu.

Dünyayı yeniden inşa edecekti; onlar için, görkemli ve yanan yüreğiyle sevdiği insanlar için. Öyle muhteşem ve gönençli bir dünya yaratacaktı ki o insanları bir daha, öte dünyada gördüğünde utanmayacaktı. O dünyayı onca zaman ayakta kalan ve asla terk etmeyeceği halkı için kuracaktı. Onlara hiç görülmemiş bir krallık verecekti. Bunun için son nefesine dek çabalaması gerekse de.

Celaena onların kraliçesiydi ve onlara tüm bunları eksiksizce verecekti.

Aelin Galathynius ona gülümsedi. Eli hâlâ ona uzanıyordu. “Ayağa kalk,” dedi prenses.

Celaena ona doğru uzanıp parmaklarını Aelin’in parmaklarına sürttü.

Ardından ayağa kalktı.

Bariyer düşmüştü.

Fakat karanlık koruyucu taşları aşmamıştı ve kalenin önündeki otların üzerinde Gavriel ve Lorcan'ın zaptettikleri Rowan bunun nedenini biliyordu.

Yaratıklar ve Narrok yarı Feylerden çok daha büyük bir ganimet elde etmişlerdi. Aelin'le beslenmenin hazzı uzun zamandır peşinde koştukları bir şeydi. Geri kalan her şey ikinci planda kalıyordu; öyle ki ilerlemeyi unutmuş, kendilerini şölenlerinin çılgınlığına kaptırmışlardı.

Arkalarında savaş son yirmi dakikadır devam ediyordu. Rüzgâr ve buzun karanlığa karşı hiçbir etkisi olmasa da Rowan bariyer düşer düşmez her iki elementi de karanlığa karşı kullanmıştı. Tekrar tekrar. O sonsuz siyahı delip prenesten geri kalanları görmek için. Hatta kendisine karanlıktan seslenen yumuşak, sıcak kadın sesini iştirken bile. Yüzyıllarca kendisine unutturmaya çalıştığı o ses şimdi onu paramparça ediyordu.

“Rowan,” diye mırıldandı Gavriel. Rowan'ın kolunu tutan elini gevşetti. Yağmur yağmaya başlamıştı. “Bize içerde ihtiyaç var.”

“Hayır,” diye gürledi Rowan. Aelin'in hayatta olduğunu

biliyordu çünkü tüm o haftalar boyunca birbirlerinin kokularını içlerine çekmişler, bu şekilde bağlanmışlardı. Celaena hayattaydı fakat gördüğü işkencenin boyutları belirsizdi. Bu yüzden de Gavriel ve Lorcan, Rowan'ı tutuyorlardı. Bunu yapmasalar Lyria'nın kendisini içine çağırdığı karanlığa koşacaktı.

Fakat Rowan'ın Aelin için iki savaşçının elinden kurtulması gerekiyordu.

"Rowan, diğerleri."

"Hayır."

Locan'ın küfürleri sağanak yağmurun sesini bastırdı. "O öldü, seni budala ya da ölmek üzere. Hâlâ diğer hayatları kurtarabilirsin."

Rowan'ı ayağa kaldırmaya, Celaena'dan uzaklaştırmaya koyuldular. Rowan, Lorcan'a, hiçbir şeyi ve hiç adamı kalmadığında kendisine bir savaşçılar takımı getiren komutana "Beni bırakmazsan kafanı koparırım," diye hırladı.

Gavriel, Lorcan'a bakıp onunla sadece gözleriyle konuştu. Rowan gerilip onları tepesinden atmaya hazırlandı. Diğerleri Rowan'ın Lyria'nın içinden ona –artık yakararak– seslendiği karanlığın içine girmesindenense onu bayıltmayı tercih ederlerdi. Bu yakarışlar gerçek değildi. Gerçek değildi.

Fakat Aelin *gerçekti* ve o karanlığın içinde tutulduğu her saniye içindeki yaşam çekiliyordu. Rowan'ın diğerlerini etkisiz hale getirmesi için tek ihtiyacı olan Gavriel'in Rowan'ı yere yapıştırdığından beri onun gücüne karşı oluşturduğu büyü kalkanını düşürmesiydi. Rowan'ın o karanlığa girmesi, Aelin'i bulması gerekiyordu. Bir kez daha "*Bırak*," diye hırladı.

Yer sarsıldı. Donakaldılar. Altlarında büyük bir güç canlanıyordu; derinlerden bir dev yükseliyordu.

Karanlığa doğru döndüler. Rowan karanlığın içinden altın rengi bir ışığın çıkıp hemen ardından kaybolduğuna yemin edebilirdi.

Gavriel “Bu imkânsız,” diye fısıldadı. “Kız tükenmişti.”

Rowan gözünü kıpırdatmaya bile cesaret edemedi. Rowan, Aelin tükendiğinde sebebin hep kendisi, korku ve onu gücünün gerçek derinliğini kabullenmekten alıkoyan bir normallik özleminin oluşturduğu bir içsel engel olduğunu biliyordu.

Yaratıklar ümitsizlikle, acıyla ve dehşetle besleniyorlardı. Fakat ya kurban bu korkulardan arınırsa ne oluyordu? Ya kurban onları aşıp kucaklarsa?

Bu sorusuna yanıt verirmiş gibi bir alev karanlık duvarından dışarı fışkırdı.

Ateş yükselip yağmurlu geceyi doldurdu. Rengi kırmızı bir opalinki gibi canlıydı. Lorcan küfrü basarken Gavriel büyü gücüyle fazladan kalkanlar kurdu. Rowan bir şey yapmaya gerek duymadı.

Savaşçılar ellerinden kurtulup ayağa fırlayan Rowan’la mücadele etmediler. Alev Rowan’ın saçının bir telini bile yakmadı. Üzerinden geçip gitti; muzaffer, ölümsüz ve ehlileşmez bir alev.

Ve orada, taşların ötesinde, iki yaratığın arasında Aelin duruyordu. Alnında tuhaf bir sembol parlıyordu. Saçları uçuşuyordu. Ateşi gibi parlak saçları şimdi daha kısaydı. Ve gözleri... Gözleri kırmızı halkalarla çevreli olsa da içlerindeki altın rengi canlı bir alevdi.

İki yaratık Aelin’in üzerine atıldı. Figürleri karanlıkla çevrilmişti.

Rowan daha bir adım ilerlemeden Aelin kollarını uzatıp yaratıkları kusursuz yüzlerinden yakaladı. Avuçlarını yaratıkların açık ağızlarının üzerinde tutarken kuvvetlice nefes verdi.

Sanki yaratıklarının özlerine ateş üflemişti. Alevler Aelin’in gözlerinden, kulaklarından, parmaklarından fışkırdı. İki yaratık daha haykırmaya fırsat bulamadan Aelin onları yakıp köze çevirdi.

Kollarını indiren Aelin'in büyüğü öyle hiddetlenmişti ki yağmur Aelin'e değer değmez buhara dönüyordu. Öste dö-vülen bir silah gibi parlıyordu Aelin.

Rowan, Gavriel ve Lorcan'ı unutup Aelin'e doğru koştı; sarı, kırmızı ve mavi alevler tamamen ona aitti, bu ateş va-risine. Nihayet Rowan'a bakan Aelin'in yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. Bir kraliçenin gülümsemesiydi bu.

Fakat o gülümsemede bitkinlik de vardı. Aelin'in parlak büyüğü bocaladı. Arkasında duran Narrok ve geri kalan son yaratık –ormanda yüzleştikleri– bir saldırıya hazırlanı-yorlarmış gibi karanlığı içlerine çekiyorlardı. Aelin onlara doğru döndü, hafifçe yalpaladı. Teni ölü gibi soluktu. Yara-tıkların Aelin'le beslenmelerinin yanı sıra Aelin diğer yara-tıkları yok ederken daha da bitkin düşmüştü. Gerçek, nihai bir tükenmişlik ağır ağır yaklaşıyordu.

Karanlık duvarı şişti; Aelin'i ezmek için son bir çekiç dar-besi indirmeye hazırlanıyordu. Fakat Aelin hızla ayaklandı. Karanlıkta altın rengi bir ışıktı o. Bu gördükleri Rowan'ın ne yapması gerektiğini anlamasına yetmişti. Orada rüzgâr ve buzun bir faydası olmazdı. Fakat kullanabileceği başka yöntemler vardı.

Rowan hançerini çekti ve avucunu yardıktan sonra kapı-daki taşların arasından geçti.

Karanlık büyüdükçe büyüdü. Aelin canının acıyacağını, ka-ranlığın darbesini indirdiğinde onu ve Rowan'ı öldürebilece-ğini biliyordu. Fakat ondan kaçmayacaktı.

Kanı akan Rowan soluk soluğa Aelin'e uzandı. Aelin ka-nayan avucunu uzatarak Rowan'dan kaçmasını isteyerek savaşçının onurunu zedeledi. Rowan artık büsbütün tü-kenen Aelin'e kendi ham gücünü sunuyordu. Aelin bunun işe yarayacağını biliyordu. Bir süredir bundan kuşkulanıyordu zaten. İkisi birbirlerinin *carranam*'ıydı.

Rowan oraya onun için gelmişti. Aelin kendi hançerini çıkarıp avucunu tam da Nehemia'nın mezarı başında açtığı yara izinin üzerinden keserken gözlerini Rowan'dan ayırmadı. Aelin onun yüzünden ne demek istediğini anlamışçasına "Ne olursa olsun mu?" dedi.

Rowan başını sallayıp elini tuttu. Kanları, ruhları birleşmişti. Rowan'ın diğer kolu Aelin'e dolanıp onu sıkıca kavradı. Birbirlerinin ellerini sıkarlarken Rowan, Aelin'in kulağına "Ben de sana talibim Aelin Galathynius," diye fısıldadı.

Geçit vermez siyah dalga alçalıp kükreyerek ikisini yutmak için hareketlendi.

Fakat bu son değildi. *Aelin'in* sonu değildi. Sevdiklerini kaybetmenin verdiği hüzne, acıya ve işkenceye rağmen ayakta kalmıştı; kölelik, nefret ve ümitsizlik karşısında yılmamıştı. Yine ayakta kalacaktı. Çünkü onun öyküsü bir karanlık öyküsü değildi. Bu yüzden o ezici siyahlıktan kokmuyordu; yanındaki savaşçı ona sarılırken, bir tek gerçek dostu —o yanında oldukça yaşamın berbat bir deneyim olmaktan çıktığı bir dost— olması ona cesaret verirken korkmuyordu.

Rowan'ın büyüü Aelin'in içine yürüdü. Yaşlı ve tuhaftı ve öyle engindi ki Aelin'in dizlerinin bağı çözüldü. Rowan onu o yılmaz gücüyle tuttu ve Aelin savaşçının en derindeki duvarlarını kaldırıp ona gönderdiği yabancı gücüyle beslendi.

Kara dalga henüz tepelerine inmeden ikisi onu altın rengi bir ışıkla ikiye ayırdı. Narrok ve kalan son prens hayretle baktılar.

Aelin karanlığı yeniden toparlamalarına fırsat vermedi. Rowan'ın içindeki dipsiz kuyudan güç çekerek ateş, ışık, köz ve sıcaklığı yüzeye çıkardı. Binlerce şafağın ve günbatımının ışıltısı. Valg'ler madem Erilea'nın günışığının özlemini duyuyorlardı, Aelin onlara istediklerini verecekti.

Narrok ve prens ciyaklıyordu. Valg'ler geri gitmek istemiyordu; kendilerine son verilmesini istemiyorlardı. Aelin'in

dünyasına dönmek için o kadar uzun süre bekledikten sonra olmazdı. Fakat Aelin ışığı boğazlarından içeri gönderip siyah kanlarını yaktı.

Çıkan sesler karşısında dişlerini sıkarak Rowan'a tutundu. Aniden bir sessizlik çöktü ve Aelin kıpırdamadan izleyen, bekleyen Narrok'a baktı. Bir karanlık mızrağı Aelin'in başına isabet etti. Kısacık bir anda Aelin'in zihninde yeni bir görüntü belirdi. Bu bir hatıra değil, gelecekte küçük bir kesitti. Kafasında canlanan anın sesleri, kokusu, görüntüsü öyle gerçekti ki Aelin'in dünyayla arasındaki tek bağı Rowan'ın onu tutan eliydi. Sonra görüntüler kayboldu ve ışık hepsini sarana dek genişledi.

Aelin'in şimdi dizlerinin üzerine çöken iki Valg'in üzerine saldırdığı, çevrelerindeki her karış karanlığa boca ettiği ışık dayanılmaz bir hal almıştı. Aelin, Narrok'un gözlerindeki karanlığın silindiğine yemin edebilirdi. O gözlerin ölümlülere has bir kahverengiye çaldığına ve bir an için minnetle parıldadıklarına da. Sadece bir an için; ardından Aelin hem Narrok'u hem de onun içindeki iblisi küle çevirdi.

Kalan son Valg prensi sadece birkaç adım atabildikten sonra Narrok'la aynı sonu paylaştı. Yanıp tutuşurken o kumsursuz yüzünün hatları sessiz bir çılgınlıkla çarpıldı. Işık ve alevler yatıştığında Narrok'tan ve Valg'ten geriye sadece ıslak çimlerin üzerinde dumanları tüten, Wyrd taşlarından dört tasma kaldı.

O affedilemez, rezil köle katliamından birkaç gün sonra Sorscha arkadaşına yazdığı mektubu bitirmek üzereyken atölyesinin kapısı çaldı. İrkilen Sorscha'nın elinin kaymasıyla mürekkep kâğıdın ortasında siyah bir leke bıraktı.

Dorian başını içeri uzattı. Sırıtiyordu. Fakat mektubu görmesiyle gülümsemesi yüzünden silindi. "Umarım sana engel olmuyorumdur," dedi. İçeri girip kapıyı kapattı. Arkasına döndüğünde Sorscha boşa giden kâğıdı top yapıp çöp kovasına attı.

"Kesinlikle hayır," dedi Sorscha. Dorian'ın burnunu boyuna yaslayıp kollarını beline doladığı şifacının ayak parmakları kıvrıldı. Prensın kollarından kurtulan Sorscha "Biri içeri girebilir," dedi. Dorian onu bıraksa da Sorscha prensin gözlerindeki pırıltıdan yine o gece baş başa kaldığı prensin kolay kolay ikna olmayacağını anladı. Dorian'a gülümsedi.

Prens "Bir daha yap," diye fısıldadı. Böylece Sorscha tekrar gülümsedi. Güldü. Bu hareketi karşısında Dorian öyle afallamıştı ki Sorscha ona "Ne?" diye sordu.

"Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey," diye yanıt verdi prens.

Sorscha gözlerini kaçırma, ellerini bir şeylerle meşgul etme ihtiyacı duydu. Bir süre birlikte sessizce çalıştılar. Artık Dorian atölyeyi iyice tanıdığından bunu alışkanlık edinmişlerdi. Sorscha'nın hastaları için tonik hazırlamasına yardımcı olmak Dorian'ın hoşuna gidiyordu.

Biri kapı aralığından öksürünce ikisi de sırtlarını dikleştirdiler. Sorscha'nın yüreği ağzına gelmişti. Kapının açıldığını bile fark etmemişti. Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın kapı aralığında dikildiğini de.

Yüzbaşı dosdoğru içeri girdi. Sorscha yanında duran Dorian'ın kaskatı kesildiğini fark etti.

"Yüzbaşı," dedi Sorscha, "yardımına ihtiyacınız mı var acaba?"

Dorian hiçbir şey söylemedi. Yüzünde alışagelmedik bir ciddiyet vardı. O mavi gözler dertli ve hüznü bakıyordu. Dorian sıcak elini Sorscha'nın beline dolayıp sırtında tuttu. Yüzbaşı sessizce kapıyı kapattı ve konuşmaya başlamadan önce bir süre koridordan gelen sesleri dinledi.

Yüzbaşının yüzünde prensin yüzündekinden de ciddi bir ifade vardı. Geniş omuzları görünmez bir ağırlığın altında çöker gibiydi. Kahverengi gözleri Dorian'ın kilerle buluştuğunda berraktı. "Sen haklıydın," dedi.

Chaol, Dorian'ın buna razı gelmesinin bir mucize olduğunu düşündü. O sabah Dorian'ın yüzünde gördüğü kederi görünce ondan bu istekte bulunabileceğini düşünmüştü. Dorian'ın da ona olumlu yanıt vereceğini.

Dorian, Chaol'a her şeyi açıklamasını söyledi. Hem kendisine hem de Sorscha'ya. Dorian'ın istediği bedel buydu: Ona ve kendisini neyin uğruna tehlikeye attığını bilmeyi hak eden kadına borçlu olunan gerçek.

Chaol sessizce, çabukça her şeyi açıkladı: Büyüyü, Wyrd anahtarlarını, üç kuleyi... her şeyi. Hakkını teslim etmek

gerekirdi ki Sorscha ne bir duygusal krize girmiş ne de Chaol'dan şüphe etmişti. Chaol kızın sarsılıp sarsılmadığını, Dorian'ın ona bunlardan bahsetmediği için kızgın olup olmadığını merak ediyordu. Fakat şifacılar has eğitimi ve özdenetimi olan Sorscha'nın yüzü hiç renk vermiyordu. Fakat prens kızın aşılmaz maskesinin altında ne fırtınalar koptuğunu görebiliyormuş gibi Sorscha'yı izliyordu.

Prensin bir yere gitmesi gerekiyordu. Gitmeden önce Sorscha'yı öptü ve kulağına ona gülümseten bir şeyler mırıldandı. Chaol'un hiç ummadığı bir şey varsa o da Dorian'ı şifacısıyla bu kadar... mutlu görmektir. Sorscha. Chaol'un o güne dek kızın ismini öğrenmemiş olması bir utanç vesilesiydi. Dorian'ın kıza, kızın da ona bakışı... Chaol arkadaşları Sorscha'yı bulduğu için mutluydu.

Dorian gittiğinde Sorscha öğrendiklerine rağmen hâlâ gülümsüyordu. Gülümsemek gerçekten onu güzelleştiriyor, yüzü aydınlanıyordu.

“Sanırım,” dedi Chaol. Sorscha ona doğru döndü; kaşları kalkmıştı ve işine devam etmeye hazırdı. Chaol hafifçe gülümseyerek tekrar “Sanırım,” dedi, “bu krallığın şifacı bir kraliçesi olması hiç de fena olmaz.”

Sorscha, Chaol'un umduğu gibi ona gülümsemedi. Bunun yerine yüzünde anlaşılabilir bir hüznün belirdi ve işinin başına döndü. Chaol tek kelime daha etmeden Dorian'la yapacağı deneye hazırlanmak için oradan ayrıldı. Dorian o şatoda, belki de dünyada Chaol'a yardım edebilecek tek kişiydi. Herkese yardım edebilecek tek kişi.

Celaena, Dorian'da ham güç olduğunu söylemişti. Dilediğince şekillendirebileceği bir güç. Wyrd anahtarlarının gücüne yeterince benzeyen yegane şeydi bu. Ne iyi ne de kötü bir güçtü. Ayrıca Chaol, Celaena'nın büyüyle ilgili kitaplarında kristallerin büyü için ideal kanallar olduğunu söylemişti. Chaol'un pazardan çok sayıda kristal alması hiç de

zor olmamıştı. Kristallerin her biri işaret parmağı uzunluğunda ve kar kadar beyazdı.

Dorian nihayet gizli tünellerden birine gelip yere oturduğunda her şey hazırды. Etraflarında mumlar yanıyordu ve Chaol kalan kızıl kumu –tacirin dediğine göre kum Kızıl Çöl'den getirilmişti– üç kristalin arasına dökmeyi de bitirdiğinde planını açıkladı. Birbirlerine eşit uzaklıktaki kristaller Murtaugh'un kıtalarının haritası üzerine çizdiği şekli oluşturmuştu. Üçgenin merkezinde küçük bir su kâsesi vardı.

Dorian gözlerini Chaol'a dikti. "Kırılırlarsa karışmam."

"Yedekleri var," dedi Chaol. Bir düzine kristal satın almıştı.

Dorian ilk kristale baktı. "Benden... gücümü buna odaklamamı mı istiyorsun?"

"Ardından bir sonraki ve bir sonraki kristale bir güç çizgisi çizmeni; amacının kâsedeki suyu dondurmak olduğunu düşünerek. Hepsi bu."

Dorian'ın bir kaşı kalktı. "Bu bir büyü bile değil."

"Hatırım için yap işte," dedi Chaol. "Başka yolu olsa bunu istemezdim zaten." Chaol bir parmağını su kâsesine sokup suda bir dalgalanma başlattı. İçinden bir ses belki de büyü'nün güç ve katıksız irade dışında hiçbir şey gerektirmediğini söylüyordu.

Prensin iç çekişi taş koridoru kaplayıp taşlardan ve tonozlu tavandan yankılandı. Dorian kabaca Rifthold'u temsil eden ilk kristale baktı. Dakikalar boyunca hiçbir şey olmadı. Fakat sonra Dorian terlemeye, durmadan yutkunmaya başladı.

"Sen..."

Dorian nefes nefese "İyiyim," dedi. İlk kristal beyaz bir ışık yaymaya başladı.

Işık daha da parlaklaştı. Dorian acı çekiyormuş gibi terliyor, homurdanıyordu. Chaol ondan durmasını isteyecekken ilk kristalden ikinciye doğru çizgi halinde bir ışın yöneldi.

Öyle hızlıydı ki kum hafifçe dalgalanmasa fark edilmeyebilirdi bile. Kristal parlak bir ışık yaydı. Ardından bir başka ışık çıkıp güneye yöneldi. Bir kez daha arkasında kalan kumlar dalgalandı.

Su akıcılığını korudu. Üçüncü kristal parladı ve nihayet son çizgiyle birlikte üçgen tamamlanmış oldu. Tüm kristaller kısa bir an için parıldadı. Ardından...su yavaşça, çıtırtılar çıkararak dondu. Chaol korkusunu gizledi; korkusunu ve Dorian'ın kontrolünün ne kadar arttığını görünce yaşadığı şaşkınlığı.

Dorian'ın teni solgunlaşmıştı ve ter damlalarıyla parlıyordu. "Demek böyle yaptı, ha?"

Chaol başını salladı. "On yıl önce, o üç kuleyle. Üçü de büyüü işgal kuvvetleri hazır olduğunda etkisiz kılabilmek, böylece kimsenin kendisine karşı saldırıda bulunmamasını garantilemek için yıllar önceden inşa edilmişti. Büyüü tamamen dondurabildiğine göre babanın kullandığı büyü çok daha karmaşık olmalı. Fakat temel bir düzeyde bakıldığında, muhtemelen buna benzer bir şey olup bitti."

Dorian "Kulelerin nerede olduklarını görmek istiyorum," deyince Chaol başını iki yana salladı. Fakat Dorian "Bana zaten her şeyi anlattın," dedi. "Şu lanet haritayı göster işte bana."

Dorian elini bir kez sallamasıyla dünyayı yok eden bir tanrı gibi kristallerden birini düşürüp gücü serbest bıraktı. Buz eridi. Su dalgalanıp kâsenin içinde çalkalandı. Hepsi bundan ibaretti. Chaol şaşkındı.

Kulelerden birini yıkabilirlerse... Fakat bu çok riskliydi. Harekete geçmeden önce emin olmaları gerekiyordu. Chaol, Murtaugh'un işaretler koyduğu haritayı çıkardı. Hiçbir yerde bırakmaya cesaret edemediği haritayı. Rifthold, Amarothe ve Noll'a işaret edip "Şurası, şurası ve şurası," dedi. "Kulelerin buralarda inşa edildiğini biliyoruz. Gözetleme

kuleleri fakat hepsinde de üç ortak özellik var: Siyah taşlar, gargoyllar...”

“Bana bahçedeki saat kulesinin de onlardan biri olduğunu mu söylüyorsun?”

Chaol, Dorian’ın hayretle dolu kahkahasına aldırış etmeden başını salladı. “Bizce öyle.”

Prens bir elini yere yaslayıp haritanın üzerine abandı. Önce Rifthold’dan Amarothe’a, sonra da Rifthold’dan Noll’a giden bir çizgi çizdi. “Kuzeye yönelen çizgi Ferian Geçidi’ni kesiyor; güney çizgisi de dosdoğru Morath’ın üzerinden geçiyor. Aediona’a babamın Roland ve Kaltain’i kanlarında büyü olan diğer asillerle birlikte Morath’a gönderdiğini düşündüğünü söylemiştin. Sence bunun bir tesadüften ibaret olması olasılığı nedir?”

“Ve Ferian Geçidi...” Chaol yutkundu. “Celaena, Ferian Geçidi’nde kanat sesleri işittiğini söylemişti. Nehemia ise o tarafa giden izcilerinin geri gelmediğini ve orada bir şeyler olup bittiğini.”

“Babam her nasıl bir ordu kuruyorsa askerlerini bu iki noktada yetiştiriyor olmalı. Belki de bu noktalardan geçen güçten faydalanıyordur.”

“Üç nokta.” Chaol Ölü Adalar’a işaret etti. “Orada tuhaf bir şeylerin üretildiğine dair bir rapor aldık... ve o şey Wendlyn’e gönderilmiş.”

“Fakat babam Celaena’yı gönderdi.” Prens lanet okudu. “Onları uyarmamızın bir yolu yok mu?”

“Bunu yapmaya çalıştık zaten.”

Dorian alnındaki teri sildi. “Demek onlarla çalışıyorsun, onların tarafındasın.”

“Hayır. Bilmiyorum. Sadece bilgi değiş tokuş ediyoruz. Fakat hepsi de bize faydası olacak bilgiler. Sana.”

Dorian’ın gözlerinde sert bir bakış belirdi. Soğuk bir esinti eserken Chaol ürperdi.

“Peki ne yapacaksın?” diye sordu Dorian. “Saat kulesini öylece yıkacak mısınız?”

Saat kulesini yıkmak bir savaş ilanı, birçok insanın hayatını tehlikeye sokacak bir girişimdi. Geri dönüşü de olmayacaktı. Chaol neler yapacaklarından endişe ettiği Aedion’a ve Ren’e bundan bahsetmek bile istemiyordu. Hiç düşünmeden kuleyi yakıp yerle bir ederler, muhtemelen bunu yaparken de şatodaki herkesi öldürürlerdi. “Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bu konuda haklıydın.”

Chaol, Dorian’a söyleyecek başka sözleri olmasını da istedi. Fakat o an için bir çift laf etmek bile ona zor geliyordu. Muhafız Kıtası Yüzbaşısı olarak yerini alacak adayları belirlemek üzereydi ve her hafta Anielle’e yeni sandıklar gönderiyor, adamlarının yüzüne bakmakta zorlanıyordu. Dorian’a gelince...ikisi arasında güçlü bir bağ vardı.”

Dorian sessizce, Chaol’un zihnini okuyabiliyormuş gibi “Şimdi zamanı değil,” dedi.

Chaol yutkundu. “Sadece sana teşekkür etmek istiyorum. Biliyorum, göze aldığın risk...”

“Hepimiz risk alıyoruz.” Chaol’un birlikte büyüdüğü arkadaşından geriye çok az şey kalmıştı. Prens cep saatine baktı. “Gitmem gerek.” Dorian merdiven basamaklarına doğru yürürken yüzünde korku ve şüpheden eser yoktu.” Chaol’a “Bugün bana gerçekleri anlattın, ben de sana kendimle ilgili gerçeği anlatacağım. Bu yeniden dost olacağımız demek olsa da ben eskiye, eskiden *olduğum* kişiye dönmek istediğimi sanmıyorum. Ve bu...” çenesiyle sağa sola saçılmış kristallere ve su kâsesine doğru işaret etti, “Ve bu...” dedi. “Sanırım bu da iyi bir değişim. Korkma bundan.”

Dorian giderken Chaol ağzını açsa da tek kelime edemedi. Afallamıştı. Dorian konuştuğunda Chaol’a bakan kişi bir prens değildi.

Bir kraldı.

Celaena iki gün boyunca uyudu.

Narrok'u ve Valg prensini yakıp küle çevirdikten sonra neler olduğunu güçbelâ anımsasa da Rowan'ın ve diğerlerinin kalede kontrolü sağladıklarını az çok seziyordu. Askerler yarı Feyleri öldürmek değil, Valg prensleri için esir alıp Adarlan'a götürmek istediklerinden kalede sadece on beş zayıat verilmişti. Hayatta kalan düşman askerlerini de dize getirip zindana hapsedmişler, birkaç saat sonra esir askerlerin yanlarına döndüklerinde hepsinin öldüğünü görmüşlerdi. Üzerlerinde zehir taşıyan askerler sorguya çekilmemek için canlarına kıymışlardı.

Celaena sendeleyerek kan lekeli basamaklardan yatağına gitti. Şöyle bir durup kaşlarını çatarak Valg prenslerinin ustura gibi keskin tırnakları yüzünden artık ancak köprücük kemiğine varan saçlarına baktı. Uyandığında etraftaki kan temizlenmiş, askerler gömülmüş ve Rowan dört Wyrd taşı tasmayı ormanda bir yerlere saklamıştı. Aslında Rowan uçup tasmaları denize atacaktı. Celaena prensin bunu neden yapmadığını biliyordu. Rowan, Celaena'ya göz kulak olmak için bir yere ayrılmamıştı. Prens tasmaları dosdoğru Maeve'e teslim edeceklerini düşündüğü arkadaşlarına da güvenmemişti.

Celaena nihayet uyandığında Rowan'ın takımı gitmek üzereydi. Tamirlere ve yaralıların iyileştirilmesine yardım etmek için bir süre orada kalmışlardı. Fakat sadece Gavriel tenez-zül edip gideceklerini Celaena'ya bildirmeye geldi. Celaena ve Rowan ormanda yürüyüş yapmaya giderlerken (Rowan'ın Celaena'ya yataktan çıkmasına izin vermesi için Celaena'nın ona epey kabadayılık taslaması gerekmişti) arka kapının başında dikilen altın saçlı erkek Fey'in yanından geçtiler.

Rowan kaskatı kesildi. Rowan lafı dolandırmadan Celaena'ya arkadaşları onun yanına vardıklarında neler olduğunu, içlerinden yardım etmeye çalışan birinin çıkıp çıkmadığını sormuştu. Celaena soruyu yanıtlamaktan sakınsa da Rowan geri adım atmadığından nihayet sadece Gavriel'in yardım etmeye yeltendiğini söyledi. Celaena, Rowan'ın adamlarını suçlamıyordu. Onu tanımıyorlardı; ona hiçbir şey borçlu değildiler ve Rowan kalenin içerisinde, tehlike altındaydı. Celaena bunun Rowan için neden o denli önemli olduğunu bilmiyordu. Sorduğunda ise Rowan bunun onu hiç de ilgilendirmediğini söyledi.

Fakat Gavriel işte orada durmuş arka kapıda ikisini bekliyordu. Rowan'ın yüzü asık olduğundan Celaena, Gavriel'a yaklaşırlarken ikisi için de gülümsedi.

Rowan "Gitmişsindir sanıyordum," dedi.

Gavriel'in sarımsı kahverengi gözleri parladı. "İkizler ve Vaughan bir saat önce gittiler. Lorcan şafakta yola çıktı. Sana onun adına veda etmemi söyledi."

Rowan, Lorcan'ın böyle bir şey yapmadığını açıkça belli edecek şekilde başını salladı. "Ne istiyorsun?"

Celaena bu savaşçıların *arkadaşlık* anlayışının kendisiyle aynı olduğundan pek de emin değildi. Fakat Gavriel, Celaena'yı tepeden tırnağa süzdü. Sonra Rowan'a bakıp "Maeve'le karşı karşıya geldiğinde dikkatli ol," dedi. "O zamana kadar biz ona rapor vermiş oluruz."

Rowan'ın öfkeli yüz ifadesinde hiçbir değişiklik olmadı. "Yolun açık olsun," deyip yürümeye devam etti.

Celaena durup Fey savaşçısına, gözlerindeki hüznü ifadeye baktı. Rowan gibi Gavriel de Maeve'in kölesiydi ve buna rağmen onları uyarmak aklına gelmişti. Kan yeminiyle bağlı olduğu Maeve savaşçıya bu an da dahil, her ayrıntıyı anlatmasını emredebilirdi. Sonra da yaptıklarından dolayı onu cezalandırabilirdi. Fakat arkadaşı için...

Celaena, altın saçlı savaşçıya "Teşekkür ederim," dedi. Gavriel şaşırdı. Rowan donakaldı. Celaena'nın kolları ağrıyordu ve hâlâ acıyan kesik eli sargılıydı. Buna rağmen elini Gavriel'a uzattı. "Uyarın için ve o gün durup bana baktığınız için."

Gavriel bir süre baktığı eli sonra şaşırtıcı bir nezaketle sıktı. "Yaşın kaç?" diye sordu.

"On dokuz," dedi Celaena. Gavriel bu yanıtı karşılık belki üzüntüyle, belki ferahlamayla ya da belki her ikisiyle bir nefes verdi ve Celaena'ya bunun büyüsunü daha da etkileyci kıldığını söyledi. Celaena'nın aklına savaşçıya ona taktığı lakabı işitse hiç de olumlu bir şekilde etkilemeyeceğini söylemek gelse de Gavriel'a göz kırpmakla yetindi.

Rowan, Celaena'nın yanına geldiğinde kaşlarını çatıyordu. Fakat hiçbir şey söylemedi. İkisi uzaklaşırken Gavriel "İyi şanslar Rowan" diye mırıldandı.

Rowan, Celaena'yı ormanda daha önce hiç görmediği bir gölete götürdü. Berrak su günışığında dans edermiş gibi duran hoş bir şelaleyle besleniyordu. Rowan geniş, düz, güneşin ısıttığı bir kayanın üzerinde oturup çizmelerini çıkardı ve ayaklarını suya sokmak için paçalarını sıvadı. Celaena otururken bedenindeki yaralı kaslar ve kemiklerin verdiği acıyla yüzünü buruşturdu. Rowan kaşlarını çatsa da Celaena ona "*kolaysa beni yeniden yatağa gönder*" dermiş gibi meydan okuyan bir bakış attı.

Celaena da ayaklarını gölete soktuktan ve ikisi bir süre ormanın müziğine kulak verdikten sonra Rowan söze girdi. “Narrok’a olanları gizli tutmak imkânsız. İnsanlar bir kez Aelin Galathynius’un Adarlan’a karşı savaştığını işittiğinde senin hayatta olduğunu bilecekler. O senin hayatta ve nerede olduğunu, ondan korkup kaçmak gibi bir niyetinin olmadığını bilecek. Hayatının geri kalanında peşine düşecek.”

Celaena sessizce “Bariyerin dışına adım attığımdan beri kabullendiğim bir kader bu,” dedi. Ayaklarıyla suyu çalkaladı. Dalgacıklar gölete yayıldı. Yaptığı hareketle büyünün perişan ettiği bedenine sarsıcı bir acı yayılan Celaena tısladı.

Rowan ona yanında getirdiği fakat hiç dokunmadığı su matarasını verdi. Celaena sudan bir yudum alınca içinde sabah kalktığından beri içtiği ağrı kesici toniğin olduğunu fark etti.

İyi şanslar Rowan. Gavriel arkadaşına böyle söylemişti. Çok yakında Celaena’nın da Rowan’a veda edeceği gün gelecekti. Ayrılırken birbirlerine neler diyeceklerdi? Celaena ona şans dilemekle yetinebilecek miydi? Rowan’a verecek bir şeyi olsa ne iyi olurdu; zincirini tutan kraliçeye karşı bir tür koruyucu nesne gibi. Elena’nın Gözü Chaol’daydı. Orynth Kolyesi’ni kaybetmese Rowan’a verirdi. Aile yadigarı olsun olmasın, kolyenin Rowan’ı koruduğunu bilirse içi daha rahat edecekti.

Bir yüzünde kutsal geyiğin diğer yüzünde de Wyrđ işaretlerinin olduğu kolye.

Celaena nefes alıp vermeyi bıraktı. Gözleri yanı başındaki prensi görmez, kulakları etrafında uğuldayan ormanı işitmez oldu. Terrasen bir zamanlar dünyanın en büyük krallığıydı. Asla işgal edilmemiş, asla fethedilmemişlerdi fakat öyle güçlenmişlerdi ki diğer tüm krallıklar Terrasen’i kıskırtmanın delilik olduğunu biliyorlardı. Nesiller boyunca yozlaşmamış, Erilea’nın tüm bilgisini devasa kütüphanelerinde toplayan

hükümdarlar. Onlar dünyadaki en zeki ve en cesur insanları kendilerine çeken birer işaret ateşi olmuşlardı.

Celaena üçüncü ve son Wyrđ anahtarının yerini biliyordu. Irmağa düştüğü o gün boynundaydı.

Ondan önce de ta Güneş Tanrıçası'nın tapınağına gidip Mala'nın baş rahibesinden madalyonu alan ve kimse kendisinin izinden gitmesin diye tüm yapıyı yerle bir eden Brannon'a dek uzanan atalarının boynunda olmuştu kolye.

Gök mavisi, üzerinde ölümsüz ateşten bir taç taşıyan altın güneş geyiğinin –Ateş Getiren Mala'nın geyiğinin– kabbartması olan madalyon. Wendlyn kumsallarından ayrılan Brannon o aynı geyikleri Terrasen'e kaçırap Oakwald'a salmıştı. Üçüncü Wyrđ anahtarını da kolyenin içine yerleştirmiş ve anahtara ne yaptığını kimselere asla söylememişti.

Wyrđ anahtarları özlerinde ne iyi ne de kötüydüler. İyiye ya da kötüye kullanılmaları anahtarları elinde tutan kişiye bağılıydı. Anahtarlardan biri Terrasen'in kral ve kraliçelerinin boyunlarında, hiçbirinin haberi olmadan iyilik için kullanılmış ve kolyenin sahiplerini binyıllarca korumuştı.

Kolye ırmağa düştüğü gece Aelin'i de korumuştı. Çünkü Celaena ırmağın buz gibi soğuk derinlerinde Wyrđ işaretlerinin parladığını gördüğünü anımsıyordu. Aelin suyun altındaki boğuk çığlıklarıyla onlara seslenmiş gibi. Fakat Orynth Kolyesi'ni kaybetmişti. Kolye o ırmağa düşmüştü ve... Hayır.

Hayır. Bu olamazdı çünkü değil ırmak kıyısına varmak, saatlerce orada uzanırken hayatta kalması imkânsızdı. Soğuktan ölebilirdi. Bu da demek oluyordu ki Arboynn Hamel kolyeyi ondan alıp yıllarca saklamıştı. Gücünün derinliğini asla tahmin bile edemeyeceği bir ganimet olarak.

Celaena Orynth Kolyesi'ni geri almalıydı. Onu Arobynn'den geri alıp kimsenin kolyenin içinde ne olduğunu öğrenmemesini sağlamalıydı. Kolyeyi eline geçirirse de... O noktadan sonrasını düşünmemeye çalıştı.

Hemen Maeve'in yanına gitmeli, ihtiyacı olan bilgiyi ondan alıp eve dönmeliydi. Terrasen'e değil, Rifthold'a. Kendisini bir silaha dönüştüren, hayatının bir başka kısmını mahveden ve kendisi için pekâlâ en büyük tehdide dönüşebilecek olan adamla yüzleşmeliydi.

Rowan "Neyin var?" dedi.

"Üçüncü Wyrd anahtarı." Celaena küfretti. Kimseye söyleyemezdi çünkü birileri bunu öğrenecek olursa...ilk işleri Rifthold'a gitmek olurdu. Dosdoğru Suikastçılar Loncası'na.

"Aelin." Rowan'ın gözlerinde korku mu, acı mı yoksa her iki birden mi vardı? "Bana neler öğrendiğinden bahset."

"Sen ona bağlıken olmaz."

"*Sonsuza kadar* ona bağlıyım ben."

"Biliyorum." Rowan, Maeve'in kölesiydi. Köleden de berterdi. Her emre itaat etmesi gerekiyordu. O emir ne denli aşağılıkça olsa da.

Rowan dizlerinin üzerinden eğilip iri elini suya soktu. "Haklısın. Bana söylemeni istemiyorum. Tek bir kelimesini bile."

"Bundan nefret ediyorum," diye mırıldandı. "Maeve'den nefret ediyorum."

Rowan'ın gözleri ikisinin arkasındaki kayanın üzerine bıraktığı Goldryn'e çevrildi. O sabah Celaena üç erişkin Fey savaşıncısına yetecek kadar yemeği midesine indirirken Rowan'a kılıcın hikâyesini anlamıştı. Rowan pek de etkilenmiş gibi görünmemişti. Hatta Celaena ona kılıcın kınında bulduğu yüzüğü gösterdiğinde Rowan sadece "Umarım işine yarayacak şekilde kullanabilirsin bunu," demişti.

Fakat aralarında gitgide büyüyen o sessizlik kabul edilemezdi. Celaena boğazını temizledi. Belki Rowan'a üçüncü Wyrd anahtarıyla ilgili gerçeği anlatamıyordu fakat ona bir başka gerçeği sunabilirdi.

Gerçek. Kendisine dair, saf ve eksiksiz gerçek. İkisinin

yaşadığı onca olayın ardından Celaena'nın hâlâ yapmak istediği sadece...

Cesaretini topladı. "Bu öyküyü kimseye anlatmamıştım. Kimse bilmiyor. Fakat bana ait," dedi. Yanan gözlerini kırıştırdı. "Anlatma zamanım da geldi."

Rowan sırtını kayaya yaslayıp iki elini arkasında kavuşturdu.

Celaena ona, tüm dünyaya, kendisine "Bir zamanlar," dedi, "çoktan küle dönmüş bir ülkede krallığını seven...hem de çok seven bir prenses yaşarmış."

Sonra Rowan'a yüreği azgın ateşlerde yanan o prensesi, kuzeydeki güçlü krallığı, o krallığın çöküşünü ve Leydi Marion'un fedakârlığını anlattı. Uzun bir öyküydü bu ve bazen Celaena sessizleşti, ağladı. Böyle zamanlarda Rowan eğilip Celaena'nın gözlerindeki yaşları sildi.

Öyküsü bittiğinde Rowan sadece ona biraz daha tonik verdi. Celaena ona gülümsedi ve Rowan bir süre ona baktıktan sonra gülümseyerek karşılık verdi. Önceki tüm gülümsemelerinden farklı bir gülümsemedir bu.

Bir süre sessiz kaldılar ve Celaena nedenini kendisi de bilmeseydi de bir elini öne, avucu gölete bakacak şekilde uzattı.

Sonra misket büyüklüğünde bir su damlası yavaşça, titreşerek suyun yüzeyinden Celaena'nın açık avucuna yükseldi.

"Büyükçe çağırabildiğin su bundan ibaretse kendini koruma içgüdünün acınası halde oluşuna şaşmamak gerek." Fakat Rowan, Celaena'nın çenesine bir fiske attı. Celaena, Rowan'ın bunun, bir damla da olsa suyu eline çağırmasının ne anlama geldiğini anladığını fark etti. Annesinin diyarlar ötesinden kendisine gülümsetmesinin ne anlama geldiğini.

Celaena gözyaşları içinde Rowan'a gülümsedi ve o bir damla suyu Rowan'ın yüzüne çarptı.

Rowan, Celaena'yı gölete fırlattı. Hemen sonra kendisi de gülerek suya atladı.

Bir hafta boyunca gücünü geri kazanmasının ardından Celaena ve diğer yaralı yarı Feyler Emrys ve Luca'nın kutlama partisine katılacak kadar iyileşmişlerdi. Celaena, Rowan'la eğlenceye katılmak için aşağı inmeden önce aynaya baktı ve... donakaldı.

Saçının epey kısalması diğer değişikliklerin yanında önemsiz kalmıştı.

Yüzüne renk gelmişti, gözleri parlıyordu ve kışın verdiği kiloları geri almasına rağmen yüzü daha zayıftı. Bir kadın, aynada ona gülümseyen bir kadındı. Tüm yara izlerine, kusurlarına ve mücadele izlerine rağmen güzel; gülümsemesi içten olduğu için güzel bir kadın. Celaena görünüşünün yüreğinde uzun zamandır uyuklayan neşeyi canlandırdığını hissetti.

O gece dans etti. Ertesi sabah zamanın geldiğini biliyordu.

Celaena ve Rowan diğerlerine veda ettikten sonra Celaena ormanın girişinde durup yıkık dökük taş kaleye baktı. Emrys ve Luca onları ağaçların başladığı yerde bekliyorlardı. Yüzleri sabah güneşinin altında soluktu. Yaşlı yarı Fey erkeği ikisinin çantalarını yiyeceklerle ve erzakla doldurmuştu bile. Yine de Celaena'yla göz göze geldiğinde onun eline sıcak bir somun ekmek sıkıştırdı.

Celaena "Belki zaman alacak fakat krallığımı geri alırsam, yo, *geri aldığında* yarı Feyler için bir yuva olacak. Ve siz ikiniz –bir de Malakai– isterseniz yanımda bir yeriniz olacak hep. Dostlarım olarak."

Luca'nın elini tutan Emrys'in gözleri yaşlarla parıldadı. Savaşta yüzünde kalan uzun ve feci bir yara izini tedavi ettirmemeyi seçen genç adam Emrys'e şaşkın gözlerle bak-

tı. Celaena'nın bir yanı Luca'nın yüzündeki kedere üzüldü. Luca'nın Bas'ın ihanetini asla unutmayacağını biliyordu. Yine de ona gülümsedi, oğlanın saçlarını okşadı ve gitmek için arkasına döndü.

Emrys "Annen seni görse gurur duyardı," dedi.

Celaena bir elini kalbinin üzerine koydu ve hafifçe eğilerek ona teşekkür etti.

Rowan boğazını temizleyince Celaena gitmeden önce son bir kez onlara gülümsedi ve prensin peşinden ağaçların arasına daldı. Nihayet Doranella'e, Maeve'e gidiyordu.

Aedion, Ren'e "İki gün sonra Suria'ya gitmeye hazır olun," diye emretti. Üçü gece yarısında hâlâ Ren ve Murtaugh'un kime ait olduğunu hâlâ bilmeden kaldıkları dairede buluşmuşlardı. "Güney kapısından geçin; o saatte en az gözetlenen kapıdır."

Son buluşmalarının üzerinden haftalar, Murtaugh'a Suria'lı Sol'dan gelen muğlak bir mektup geleli üç gün olmuştu. Sol mektupta çoktandır görmediği arkadaşının ziyaretine gelmesini istemişti. Mektubun üslubundan hepsinin genç lordun onları tarttığını, Murtaugh'un önceki mektuplarından birinde bahsettiği "fırsatı" ima ettiğini bildiği anlaşılıyordu. O zamandan beri Aedion kuzeye giden her patikayı gözden geçirmiş, yol üzerindeki tüm alayların ve garnizonların hareketlerini ve yerlerini hesaplamıştı. İki gün daha; sonra belki saray meclisi yeniden toplanabilecekti.

Ren her zamanki gibi bir aşağı bir yukarı yürüyerek "Öyleyse neden şimdi bana kaçıyor muyuz gibi geliyor?" dedi. Genç Allsbrook lordu iyileşmişti ve büyük salonu gücünü geri kazanmak için bir eğitim alanına çevirmişti. Aedion'ın aklında kraliçeleri *bunu* öğrense ne kadar heyecanlanacağı sorusu vardı.

Aedion, Ren ve yaşlı adam için pazardan aldığı elmalar-dan birini ısırdı ve heceleri uzatarak “Zaten *kaçıyorsunuz*,” dedi. “Burada ne kadar uzun süre kalırsanız sizi bulmaları ve planlarımızın suya düşme tehlikesi o kadar büyür. Artık sizi burada kolayca tanırırlar ve Terrasen’de işime daha fazla yararsınız. Pazarlık yok, bu yüzden sakın ola buna yeltenmeyin.”

Ren her zamanki koltuğunda oturan yüzbaşıya “Ya sen?” diye sordu.

Chaol kaşlarını çatıp alçak sesle “İki gün sonra Anielle’e gidiyorum,” dedi. Aelin’i Wendlyn’e göndermek için karşılığında özgürlüğünü verdiği pazarlığın gereğini yerine getirmek için. Aedion bu konuya fazlaca kafa yorarsa kendisini kötü hissedeceğini –hatta yüzbaşıyı orada kalmaya ikna etmeye çalışacağını– biliyordu. Aedion’ın yüzbaşidan hoşlandığı hatta ona saygı duyduğu yoktu. Aslen Chaol’un onu asla o merdivende çalışma kamplarında katledilen halkı için yas tutarken yakalamamış olmasını dilerdi. Fakat işte oradaydılar ve artık geri dönüş yoktu.

Ren volta atmayı bırakıp yüzbaşıya doğru döndü. “Casusumuz olarak mı?” diye sordu.

“İçeriden birine ihtiyacınız olacak, ister Rifthold’da ister Anielle’de olayım.”

Ren “Benim zaten içeride muhbirlerim var,” dedi.

Aedion elini salladı. “İçerideki muhbirlerin beni ilgilen-dirmiyor Ren. Sadece gitmek için hazırlan ve sonu gelmez sorularıyla başımı ağrıtmayı kes.” Gerekirse Ren’i bir ata zincirleyip gönderirdi.

Aedion dönüp gidecekken merdiven basamaklarını döven ayakların gürültüsü geldi. Hepsi de kılıçlarını çektiler. Kapı hızla açıldı ve Murtaugh görüldü. Soluk soluğa kapı çerçevesine tutundu. Yaşlı adamın gözleri fırıl fırıldı ve ağzı bir açılıp bir kapanıyordu. Arkasına baktıklarında merdivende

herhangi bir tehdide ya da Murtaugh'un takip edildiğine dair bir işarete rastlamadılar. Fakat Aedion kılıcını çıkarıp dövüşmek için daha uygun bir pozisyon aldı.

Ren, Murtaugh'un yanına koştu; koluna girse de yaşlı adam zaten ayaklarını yere yeniden sağlam basmaya başlamıştı. Murtaugh; Ren'e, Aedion'a ve kendine "O yaşıyor," dedi. "O gerçekten hayatta."

Aedion'ın kalbi durdu. Sonra çalışıp tekrar durdu. Ya-vaşça kılıcını kınına sokup düşüncelerin akın ettiği zihnini yatıştırdı. "Çıkar ağzından baklayı yaşlı adam."

Murtaugh gözlerini kırıştıtırıp boğuk bir kahkaha attı. "O Wendlyn'de ve hayatta."

Yüzbaşı hemen Murtaugh'un yanına gitti. Bacakları çalışmaz olmasa Aedion da ona katılırdı. Murtaugh'un Aelin-den haber alması... Yüzbaşı "Her şeyi anlat bana," dedi.

Murtaugh başını iki yana salladı. "Şehir bu haberle çalkalanıyor. İnsanlar sokaklara çıktı."

"Sadede gel," diye çıkıştı Aedion.

"General Narrok'ın alayı gerçekten Wendlyn'e gitmiş," dedi Murtaugh. "Ve kimse nasıl ya da neden bilmiyor fakat Aelin... Aelin oradaymış, Cambrian Dağları'nda ve Narrok'un askerleriyle çarpışanların arasındamış. Bu zamana kadar Doranelle'de gizlendiğini söylüyorlar."

Yaşıyor. Aedion kendisine bunu tekrar etmeden duramıyordu. Yaşıyordu ve savaştan sonra ölmemişti. Murtaugh'un Aelin'in bulunduğu yere dair işittikleri hatalı da olsa.

Murtaugh gülümsüyordu. "Narrok ve adamlarını öldürmüşler ve büyüyle birçok insanın hayatını kurtarmış. Ateş, ateş büyüü yaptığini söylüyorlar. Brannon'dan beri eşi benzeri görülmemiş bir güçle."

Aedion'ın göğsü canını acıtacak kadar sıkıştı. Yüzbaşı gözlerini yaşlı adama dikmişti.

Dünyaya verilen bir mesajdı bu. Aelin bir savaşçıydı, kı-

hıcıyla ya da büyüyle savaşılabiliyordu. Gizlenmekten de sıkılmıştı.

Murtaugh “Bugün kuzeye at süreceğim,” dedi. Yüzünü kapıya çevirip “Artık planlarımızdaki kadar bekleyemeyiz. Kral haberin yayılmasını engellemeye çalışmadan Terrasen’in öğrenmesini sağlamalıyım,” dedi. Üçü Murtaugh’un peşi sıra merdivenlerden inip aşağıdaki depoya yürüdü. Aedion’un Feylere has güçlü kulakları içeride de olsa sokaklardaki yaygarayı işitebiliyordu. Saraya girdiğinde her adımını, aldığı her soluğu iyi hesaplamalıydı. Şimdi tüm gözler üzerine çevrilecekti.

Aelin. Kraliçesi. Aedion’un yüzünde ağır ağır bir gülümseme belirdi. Kral, Wendlyn’e aslında kimi gönderdiğinden, şampiyonunun Narrok’u ortadan kaldırdığından asla kuşkulananmayacaktı. Galathynius Ailesi’nin Maeve’e hiç güvenmediğini çok az insan biliyordu. Bu yüzden de Doranelle onca yıl boyunca genç bir kraliçenin gizlenip büyümesi için akla yatkın bir yer gibi görülecekti.

Murtaugh depoya bağladığı ata doğru giderken “Şehirden çıktığımda,” dedi, “tüm temas yerlerimize, Fenharrow ve Melisande’ye biniciler göndereceğim. Ren, sen burada kal. Ben Suria’yı hallederim.”

Aedion adamın omzuna yapıştı. “Bela’ma bir mesaj ilet; onlara ben dönene kadar göze batmamalarını fakat ne pahasına olursa olsun asilerin ikmal hatlarını açık tutmalarını söyle.” Murtaugh başını sallayana dek yaşı adamı bırakmadı.

Ren, Murtaugh’un eyere çıkmasına yardım etti ve “Büyükbaba,” dedi. “Bırak senin yerine ben gideyim.”

Aedion “Sen burada kal,” diye buyurunca Ren sinirlendi.

Murtaugh mırıldanarak Aedion’la aynı fikirde olduğunu belli etti. “Toplayabildiğin kadar bilgi topla, sonra hazır olduğumda yanıma gelirsin.”

Aedion, Ren'e itiraz etme fırsatı tanımadan Murtaugh'un geçmesi için deponun kapısını açtı. Gece ayazı içeri dolarken beraberinde şehrin yaygarasını getirdi. Aelin... Bunu Aelin yapmıştı. Tüm bu patırtı onun eseri idi. Aygır yeri eşeleyip burnundan soluyordu ve yüzbaşı dizginleri tutmasa Murtaugh dört nala oradan uzaklaşacaktı.

"Eyllwe," diye fısıldadı Chaol. "Eyllwe'ye haber gönder. Onlara beklemelerini, hazırlanmalarını söyle." Sebep belki ışık, belki de soğuktu fakat Aedion "Onlara karşılık verme zamanının geldiğini söyle," diyen yüzbaşının gözlerinde yaşlar gördüğüne yemin edebilirdi.

Murtaugh Allsbrook ve binicileri haberi bir orman yangını gibi hızla yaydılar. Her yoldan, her ırmaktan geçerek kuzeye, güneye ve batıya yöneldiler. Karda, yağmurda ve siste atlarının toynakları her krallığın topraklarında toz kaldırdı.

Onlar her kasabada, her tavernada ve gizli toplantıda haberi yaydıkça yeni biniciler yollara düştü.

Sonra onlara da yenileri eklendi; ta ki geçilmemiş bir yol, Aelin Galathynius'un hayatta olduğunu ve Adarlan'a direneceğini işitmeyen bir tek kişi kalmayana kadar.

Beyaz Diş ve Ruhnn Dağları'ndan, Batı Çölleri'ne ve yıkık dökük şatosunda hüküm süren kızıl saçlı kraliçeye. Çöl Yarımadası'ndan Sessiz Suikastçılar'ın vaha kalesine. Toy-naklar, kıtanın her yanında yankılanan ve kaldırım taşlarında kıvılcımlar çıkaran. Ta Banjali'ye ve hâlâ üzerlerinde matem kıyafetleri olan Eyllwe kralı ve kraliçesinin nehir kenarındaki saraylarına.

Bekleyin. Böyle dedi biniciler tüm dünyaya.

Bekleyin.

Dorian'ın babası prensin daha önce hiç şahit olmadığı kadar büyük bir öfke içindeydi. O sabah tek suçları kralı yatıştır-

maya çalışmak olan iki bakan idam edilmişti.

Aelin'in Wendlyn'de neler yaptığını işittikten iki gün sonra bile babası hâlâ burnundan soluyordu ve yanıtlar istiyordu.

Dorian büyük bir şaşkınlık içinde olmasa bunu – Celaena'nın tam da kendine yaraşır ihtişamlı dönüşünü– komik bulabilirdi. Celaena krala dur demiş, daha da beteri en ölümcül generallerinden birini mağlup etmişti.

Bunu yapıp da hayatta kalan biri olmamıştı. Asla.

Wendlyn'in bir köşesinde Dorian'ın arkadaşı dünyayı değiştiriyordu. Dorian'a verdiği sözü tutuyordu. Celaena ne onu ne de hâlâ şatoda olan dostlarını unutmuştu.

Ve belki de o kuleyi yok etmenin ve büyüü babasının boyunduruğundan kurtarmanın bir yolunu bulduklarında Celaena dostlarının da onu unutmadığını anlayacaktı. *Dorian'ın* onu unutmadığını.

Bu yüzden Dorian babasının öfkesine ses etmedi. Babası üçüncü bakanı da başının vurulması için gönderdiğinde Dorian tiksintisini ve duyduğu dehşeti baskıladı. Sorscha için, onu emniyette tutmak için ve belki de günün birinde ne ve kim olduğunu saklamamak için prens her zamanki maskesini yüzüne geçirip Aelin'e dair banal öneriler getirdi ve rol yaptı. Son kez.

Celaena döndüğünde, söz verdiği gibi geri geldiğinde...

Birlikte dünyayı değiştirmeye koyulacaklardı.

Celaena ve Rowan'ın Doranelle'e varmaları bir hafta aldı. Maeve'in vahşi kurtlarının gece gündüz ikisini gözlediği çetin, zorlu dağları aşılar ve ormanlardan, tarlalardan geçip havası baharat kokusuyla ve büyüyle dolu, yemyeşil vadiye ulaşırlar.

İkisi güneye gittikçe hava sıcaklığı artsa da rüzgârlar ısıcağın tadını çıkarmalarına engel oluyordu. Bir süre sonra uzakta sevimli, taş köyler seçmeye başladılar. Fakat Rowan ikisini yerleşim yerlerinden, gözlerden uzak tuttu. Ta ki aşagısından Doranelle'in uzandığı kayalık bir tepenin zirvesine ulaşana dek.

Manzara Celaena'nın nefesini kesti. Ornyth bile bununla kıyaslanamazdı.

Doranelle'e boş yere Irmaklar Şehri denmemiştir. Büyük bir adaya kurulu, solgun taşlı şehir çok sayıda ırmağın ortasında idi. Çevredeki tepelerden ve dağlardan inen akarsuların bir araya geldiği ırmak suları taşkınca köpürüyordu. Adanın kuzey ucunda ırmaklar dev bir şelaleden aşağı dökülüyordu. Şelalenin havzası öyle geniş ki o güneşli günde bile etrafa sis yayılıyor; kubbeli binalar, sedef gibi kuleler ve mavi çatılar ışıltılı oluyordu. Kıyıda demirlemiş bir tek

tekne bile yoktu. Irmağın iki yakasını iki zarif –ve sıkı korunan– köprü birleştiriyordu. Feyler sebzelerden samana ve şaraba kadar çeşitli ürünlerle dolu at arabalarıyla köprülerden geçiyorlardı. Bir yerlerde tüm bunları tedarik ettikleri kırlar ve tarlalar olmalıydı. Celaena, Maeve’in uzun zaman yetecek kadar erzakı depolarında bulundurduğuna bahse girebilirdi.

Celaena, Rowan’a “Herhalde normalde buralardan uçarak geçiyor, köprüleri kurmaya tenezzül etmiyorsundur,” dedi. Rowan kaşlarını çatarak şehre bakıyor, hiç de yuvasına dönen bir savaşçı gibi görünmüyordu. Dalgınca başını salladı. Gün boyunca sessiz kalmıştı; tavrı kaba değildi sadece sessiz ve dalgındı. Sanki aralarındaki duvarı yeniden örüyordu. Celaena o sabah tepenin üzerindeki kamplarında uyandığında Rowan’ın gündeğümüne baktığını görmüştü. Sanki güneşle sohbet ediyordu. Celaena cesaret edip ona Rowan’ın Ateş Getiren Mala’ya dua mı ettiğini ya da Güneş Tanrıçası’ndan ne dilediğini soramamıştı. Fakat kampın etrafı tuhaf bir şekilde tanıdık bir sıcakla çevriliydi ve Celaena büyüsünün bu sıcaklığa neşeli bir tepki verdiğini hissediyordu. Bu konunun üstünde durmamaya çalıştı.

Çünkü o gün Celaena da kendisiyle, gücünü ve kafasını toplamakla fazlaca meşguldü. Fazla konuşamamıştı ve o an bile şimdiki zamana odaklanmak onun için büyük bir çaba gerektiriyordu. “Eh,” dedi, abartılı bir nefes alıp elini Goldryn’in kabzasına vurdu, “gidip sevgili teyzemi görelim bakalım. Onu bekletmek beni çok üzer.”

Köprüye ancak karanlık çöktüğünde varabildiler. Celaena bu durumdan memnundu çünkü her ne kadar o saatte düzensiz sokaklar müzisyenlerle, dansçılarla ve sıcak yiyecekler ve içecek satan satıcılarla dolu olsa da gelişlerine daha az Fey şahitlik edecekti. Bu insanların benzerlerinden Adarlan’da

da çok vardı. Fakat buradakilerin omuzlarına imparatorluğun ağırlığı çökmüyordu ve karanlıktan, soğuktan ya da ümitsizlikten uzaktılar. Maeve on senedir yardım göndermemiş, Feyler dans edip baharatlı şarap içerken Celaena'nın halkı katledilmiş ve yakılmıştı. Şehrin şelalenin kenarındaki kuzey ucuna doğru ilerleyen Celaena bunun bu insanların suçu olmadığını düşünse de içinden neşelerine gülümseyerek karşılık vermek gelmiyordu.

Celaena kendisine halkı on yıl boyunca acı çekerken *kendisinin de* dans ettiğini, sarhoş olduğunu ve ne istiyorsa yaptığını hatırlattı. Feyleri ya da bu şehri yöneten kraliçe hariç hiç kimseyi kınamaya hakkı yoktu.

Muhafızlardan hiçbir ikisini durdurmasa da çatılarda ve ara sokaklarda ikisinin peşinden gelen gölgeler ve tepelerinde daireler çizen birkaç avcı kuş Celaena'nın gözünden kaçmamıştı. Rowan tüm bunların farkında olduğunu belli etmese de Celaena prensin dişlerinin sokak lambalarının altın renkli ışığı altında parıldadığını fark etmişti. Belli ki bu refakatçiler Rowan'ı da pek mutlu etmiyordu. Acaba Rowan peşlerinden gelenlerden kaçını bizzat tanıyordu? Kaçıyla yan yana savaşmış ya da haritalarda olmayan topraklara beraber gitmişti?

İkisi Rowan'ın arkadaşlarından hiçbir iz görmediler. Rowan da onları bekleyip beklemediğine dair tek söz etmemişti. Rowan gözlerini dosdoğru ileri dikse de Celaena prensin ikisini izleyen her gözcünün, yakınlarında alınan her nefesin farkında olduğunu biliyordu.

Celaena'nın içinde şüpheye ya da korkuya yer kalmamıştı artık. İkisi yürürken Celaena cebindeki yüzükle oynuyor, yüzüğü tekrar tekrar çevirirken kendisine planını ve şehri terk etmeden önce ulaşmayı düşündüğü hedefi hatırlatıyordu. Celaena da Maeve kadar bir kraliçeydi. Güçlü bir halkın ve büyük bir krallığın hükümdarıydı.

Küllerin ve ateşin varisiydi o ve kimsenin önünde eğilemeyecekti.

Parıltılı sarayda refakatçileriyle yürüyorlardı. Solgun taşlı, tül perdeleri gök mavisi sarayın zeminine dans eden bakiyelerden kır tasvirlerine ve gece göğüne dek farklı sahnelerin tasvir edildiği muazzam mozaikler döşenmişti. Binanın içinde ırmak küçük kollara ayrılıyor, su bazı noktalarda gece açan zambakların üzerinde serpiştiği birikintilerde toplanıyordu. Devasa sütunlara yaseminler dolanmıştı ve kemerli tavanlardan aşağı renkli camlı lambalar sarkıyordu. Sarayın epeyce bir kısmı açık olduğundan orada havanın ılıman olduğu belliydi. Uzak odalardan müzik gelse de sarayın dev mermer duvarlarının ardındaki ses ve renk cümbüşüne kıyasla içerideki müzik cılız ve durgun kalıyordu.

Her yerde gözcüler vardı. Göze görünmeseler de Celaena Fey bedenindeyken onların, çeliklerinin ve kışlada kullandıkları sabunun kuvvetli kokusunu alabiliyordu. Burası cam şatodan çok da farklı değildi. Fakat Maeve'in kalesi taştan yapılmıştı; her yerde bir sürü taş. Hepsi de solgun, oymalı, cilalı ve parlak taşlar. Celaena, Rowan'ın o sarayda kendisine ait bir süiti, Whitethorn ailesinin Doranella'de birçok evinin olduğunu biliyordu fakat prensin akrabaları etrafta görünmüyordu. Rowan yolculuk sırasında Celaena'ya ailesinde başka birçok prensin olduğunu ve babasının kardeşinin emrinde olduklarını söylemişti. Neyse ki Rowan'ın amcasının üç oğlu vardı da Rowan'a fazla sorumluluk düşmüyordu. Buna rağmen kuzenleri Rowan'ın Maeve'e yakınlığını avantajla çevirmeye çalışıyorlardı. Celaena onların entrikacılık ve dalkavukluk açısından Adarlan kraliyet ailesindeki asillerden pek de farklı olmadıklarını düşündü.

Sessizce uzun bir süre yürümelerinin ardından Rowan, Celaena'yı ırmağa bakan geniş bir verandaya götürdü. Epey

gergin olduğuna bakılırsa Celaena'nın kokusunu alamadığı ve işitemediği şeyleri seziyordu. Fakat herhangi bir uyarıda bulunmamıştı da. Sarayın aşağısındaki şelale gürlese de sesi ikisinin konuşmalarını boğacak kadar yüksek değildi.

Verandanın diğer ucunda Maeve taş tahtında oturuyordu.

Tahtın iki yanında ikiz kurtlar uzanıyordu. Biri siyah, diğeri beyaz kurtlar yaklaşan Celaena ve Rowan'ı kurnaz bakışlı gözleriyle izliyordu. İçeride başka kimse yoktu; ikisi karo kaplı zeminin üzerinde ilerlerken Rowan'ın diğer arkadaşlarının kokusu gelmiyordu. Celaena, Rowan ona süitinde kendisine çekidüzen vermesi için zaman tanımış olmasını isterdi. Yine de... az sonraki buluşmada bunun pek de bir önemi olmaması gerektiğini de.

Celaena oymalı tırazanın önündeki küçük platforma uzun adımlarla yürürken Rowan da adımlarının hızını ona uydurdu. İkisi durduğunda Rowan dizlerinin üzerine çöküp başını öne eğdi. "Majesteleri," diye mırıldandı.

Celaena'nın teyzesi Rowan'a ne baktı ne de ondan ayağa kalkmasını istedi. Yeğenini öylece diz çöker halde bıraktı ve menekşe mavisi, ıslıl ıslıl gözlerini Celaena'ya çevirip ona o örümceği andıran gülümsemesiyle baktı.

"Anlaşılan görevini yerine getirdin Aelin Galathynius."

Bir başka sınav; Maeve tepkisini ölçmek için ona bu isimle hitap ediyordu.

Celaena da Maeve'e aynı şekilde gülümseyerek karşılık verdi. "Evet."

Rowan başını öne eğip gözlerini yere dikti. Maeve istese onu yüz yıl boyunca orada diz çöker halde bırakabilirdi. Tahtının iki yanındaki kurtlar biraz olsun kımıldamadı.

Maeve lütfedip gözlerini Rowan'a çevirdikten sonra Celaena'ya o aynı gülümsemeyle baktı. "Ondan bu kadar kısa sürede onay almaya şaşırdığımı itiraf etmeliyim," dedi. Sonra tahtına yayılıp "E, göster bana o halde," dedi. "Geçen

aylarda neler öğrendiğini sergile.”

Celaena başını bir milim bile aşağı eğmedi ve cebindeki yüzüğü avucunun içinde sıktı. “Önce kendine sakladığın bilgiyi almayı tercih ederim.”

Maeve kadınımsı bir tavırla dilini şaklattı. “Sözüme güvenmiyor musun?”

“Pazarlığımızın sana düşen şartını gerçekleştireceğine dair bir kanıt olmadıkça sana istediğin her şeyi verebileceğime inanıyor olamazsın.”

Omuzları gerilse de Rowan başını kaldırmadı.

Maeve’in gözleri hafifçe kısıldı. “Wyrd anahtarları.”

“Anahtarları yok etmenin yolu nedir? Neredeler ve o anahtarlar hakkında başka neler biliyorsun?”

“Yok edilemezler sadece kapıya geri konulabilirler.”

Celaena’nın içini bir sıkıntı kapladı. Bunu zaten bilse de bir de teyit edildiğini işitmek nedense onu sarsmıştı. “Nasıl kapıya geri konulacaklar?”

“Bunu bilen birileri olsa çoktan yerlerine geri konulmazlar mıydı sence?”

“Bana Wyrd taşları hakkında bilgin olduğunu söylemiştin.”

Bir engerek gülümsemesi. “Bilgim *var* da zaten. Yaratmak, yok etmek ve geçiş kapıları açmak için kullanılabildiklerini biliyorum. Fakat nasıl geri konulacaklarını bilmiyorum. Asla da bunun nasıl yapılacağını öğrenmedim. Sonra Brannon taşları denizin öte yanına götürdü ve bir daha onları hiç görmedim.”

“Taşlar neye benziyordu? Nasıl bir *his* bırakıyorlardı?”

Maeve avucunu açıp içine anahtarlar orada duruyormuş gibi baktı. “Siyah ve pırıltılı, taş parçaları gibi işte. Fakat taş değildiler; bu dünyadaki, hiçbir diyardaki hiçbir şeye benzemiyorlardı. Taşları tutmak bir tanrının canlı etini tutmak, aynı anda tüm diyarlardaki tüm canlıların nefeslerini

avucuna sığdırmak gibiydi. Delilik, neşe, dehşet, ümitsizlik ve sonsuzluktu.”

Maeve’in kısacık bir an için de olsa üç anahtarı da eline geçirmesi düşüncesi öyle dehşet vericiydi ki Celaena bu olasılığı düşünmemeye çalıştı. Sadece “Peki anahtarlar hakkında başka neler anlatabilirsin bana?” diye sordu.

“Korkarım anımsadıklarım bundan ibaret.” Maeve sırtını tahtına yasladı.

Hayır; hayır, bir yol olmalıydı. Celaena onca ayı bir hiç uğruna heba etmiş, *bu kadar* kötü oyuna gelmiş olamazdı. Fakat Maeve bunları bilmese de Celaena’nın ondan alabileceği başka bilgiler olabilirdi. Celaena oradan eli boş ayrılmayacaktı.

“Valg prensleri, bana onlar hakkında neler söyleyebilirsin?”

Birkaç kalp atışı boyunca Maeve sessiz kaldı. Sanki vaat ettiğinden fazlasına yanıt vermesinin getireceği faydaları ve zararları tartıyordu. Maeve “Ah, evet, adamlarım beni onların varlığından haberdar ettiler,” dediğinde Celaena, Maeve’in neden onun lehine bir karar aldığını bilmek istediğinden pek de emin değildi. Maeve bir kez daha duraksadı. Belli ki hafızasının kadim bir köşesindeki bilgileri eşeliyordu. “Valg’lerin farklı ırkları vardır; en karanlık kâbuslarının bile yanında tatlı rüyalar gibi kalacağı yaratıklar. Bu yaratıklar gölgenin, ümitsizliğin ve nefretin oluşturduğu; kendi bedenleri olmayan ve başka bedenlere giren prensler tarafından yönetilir. Az sayıda prens vardır. Fakat bir keresinde altısının Fey savaşçılarından oluşan bir birliği yok ettiğine şahit olmuşum.”

Celaena’nın omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. Kurtların tüyleri bile diken diken oldu. “Fakat onları ateşimle ve ışığımla öldürdüm...”

“Brannon’ın nasıl olup da öyle azametli bir lidere dönüş-

tüğünü ve bir krallık kurduğunu sanıyorsun? Hem annesi hem de babasının reddettiği, terk edilmiş bir evlattı. Fakat Mala onu delicesine seviyordu; bu yüzden de biz Valg prenslerini püskürtecek bir güç buluncaya dek onları uzak tutan bazen sadece Brannon'ın alevleri oluyordu.”

Celaena bir sonraki sorusunu sormak için ağzını açsa da duraksadı. Maeve bildiklerini rastgele dökecek biri değildi. Bu yüzden Celaena sadece ağır ağır konuşarak “Brannon bir asil olarak doğmamış mıydı?” diye sordu.

Maeve başını yana eğdi. “Kimse sana alnındaki işaretin ne anlama geldiğini söylemedi mi?”

“Bana bunun kutsal bir işaret olduğu söylendi.”

Maeve gözlerini alaycı bir ifadeyle devirdi. “Krallığını kuran kişiden geliyor kutsallığı. Fakat öncesinde hiçbir şey ifade etmiyordu. Brannon pıclere vurulan damgayla doğdu; kimsenin sahiplenmediği, istenmeyen çocukların taşıdığı; onları isimsiz hiç kimseler olarak mimleyen o damgayla. Brannon'ın varisleri asil soylarına rağmen o zamandan beri bu işareti, isimsizler damgasını taşımışlardır.”

Ve o işaret Celaena'nın Cain'le yaptığı düello sırasında yanarak ortaya çıkmıştı. Adarlan Kralı'nın karşısında alevlenmişti. “İşaret neden ben Cain'le düello yaparken ve Valg prensleriyle mücadele ederken parladı?” Celaena, Maeve'in Cain'in içinde yaşayan gölge yarattığı gayet iyi bildiğinden emindi. O yaratık belki bir Valg prensi değildi fakat tasma değil yüzük takan Cain'in yüzüğüne sığacak kadar küçüktü. Yaratık Elena'yı tanımıştı. *Buraya getirildiniz, hepiniz. Bitmemiş oyunun tüm oyuncularını.* Elena'ya ve Celaena'ya böyle demişti.

“Belki kanın Valg'lerin varlığını fark etmiş, seni uarmaya çalışmıştır. Belki de hiçbir anlamı yoktur.”

Celaena hiç de aynı fikirde değildi. Özellikle de anne-babasının öldürülmelerinin ardından Valg'lerin kokusu yatak

odalarına yayıldığında. Ya suikastçının bedenine bir Valg girmişti ya da suikastçı Celaena'nın anne-babasını öldürürken nasıl Valg'lerin gücünü kullanarak onları bilinçsiz halde tutacağını biliyordu. Celaena ayrıntıları sonra, Maeve'den uzakken bir araya getirecekti. Tabii Maeve, Celaena'nın oradan ayrılmasına izin verirse.

"Ateş ve ışık Valg prenslerini öldürmenin tek yolu mu?"

"Öldürülmeleri güçtür fakat yenilmez de değildirler," dedi Maeve. "Adarlan kralının onları nasıl kontrol altına aldıklarına bakılırsa kafalarını kesip tasmalarını bedenlerinden ayırmak işlerini bitirebilir. Adarlan'a döneceksen sanırım tek yol bu olacak."

Çünkü Adarlan'da büyü hâlâ kral tarafından etkisiz halde tutuluyordu. Valg prenslerinden biriyle karşı karşıya gelirse Celaena'nın onu kılıçla ya da aklını kullanarak öldürmesi gerekecekti. "Kral gerçekten Valg'leri büyüyle çağırıp ordularına katıyorsa onları durdurmak için ne yapılabilir?"

"Anlaşılan Adarlan Kralı anahtarlar kısa bir süre için elime geçtiğinde yapmaya asla cesaret edemediğim şeyi yapıyor. Üç anahtar da elinde değilken yapabilecekleri sınırlıdır. Sadece dünyalarımız arasındaki geçiş kapısını kısa süreler boyunca açabilir, önceden hazırladığı bir bedene yerleşecek bir tek Valg prensini kapıdan geçirecek kadar mesela. Fakat üç anahtarın hepsiyle geçiş kapısını ne zaman isterse açabilir, tüm Valg ordularını ölümlü bedenler içindeki Valg prensleri tarafından yönetilmek üzere bu dünyaya çağırabilir ve..."

Maeve dehşet içinde değil, daha çok merakı uyanmış gibi duruyordu. "Ve üç anahtarla Valg'leri bedenlerine yerleştireceği kişilerin büyü güçleri olmasına gerek olmayabilir de. Valg'in içinde bu dünyaya girmek için aç olan, alt mertebelerden sayısız ruh var."

"Öyleyse kralın onlar için sayısız tasma yapması gerekir."

“Üç anahtar elinde olduğunda bunu yapması gerekmez. O zaman mutlak bir kontrolü olur. Yaşayan konaklara ihtiyacı da kalmaz, cesetler yeterli olacaktır.”

Celaena’nın kalbi tekledi. Rowan diz çöktüğü yerde gerildi. “İçlerini Valg’lerin dolduracağı bir ölüler ordusuna sahip olabilir.”

“Yemek yemeye, uyumaya ya da nefes almaya ihtiyacı olmayan bir ordu; kıtanızda ya da diğer kıtalarda bir veba gibi yayılacak. Belki diğer dünyalara da.”

Fakat bunun için kralın üç anahtara da ihtiyacı olacak. Göğsü sıkıştı ve açık havada olmalarına rağmen saray, ırmak ve yıldızlar Celaena’nın üzerine yıkılır gibiydi. Celaena’nın kuracağı hiçbir ordu onları durduramazdı ve büyüünün yokluğunda...sonları korkunç olurdu. Celaena’nın sonu da. O...

Biri onu kucaklamışçasına bedenini sakinleştirici bir sıcaklık sardı. Kadınsı, neşeli ve sonsuz güçte bir sarılış. *Bu son henüz gelmedi.* Böyle fısıldıyordu sanki Celaena’nın kulağına. *Hâlâ zaman var. Henüz korkuya yenilme.*

Maeve kedilere has bir ilgiyle Celaena’yı izliyordu. Celaena karanlık kraliçenin neye baktığını, onun da o kadim, güç veren varlığı sezip sezmediğini merak etti. Fakat Celaena’nın bedeni tekrar ısındı; panik kaybolmuştu ve artık kendisini kucaklanmış gibi hissetmese de Celaena o varlığın yakınlarda gezindiğine yemin edebilirdi. Henüz zaman vardı; üçüncü anahtar henüz kralın elinde değildi.

Kendisinde üç anahtar da olan Brannon ise anahtarları geldikleri yere geri koymak yerine saklamayı seçmişti. Sonra nedense birdenbire Celaena’nın zihnini dolduran en büyük soru şu oluverdi: Neden?

“Üç anahtarın yerlerine gelince,” dedi Maeve, “Nerede olduklarını bilmiyorum. Denizin ötesinden getirildiler ve şu son on yıla kadar bir daha onlardan haber alamadım. Bel-

li ki kralın elinde anahtarlardan en az biri, belki ikisi var. Üçüncüsü ise..." Maeve'in tepeden tırnağa süzdüğü Celaena ondan korkacak değildi. "Nerede olduğuna dair bazı fikirlerin var, değil mi?"

Celaena ağzını açacak oldu fakat Maeve'in parmaklarının tahtının kolçağını sıktığını görünce gözlerini zemindeki taşlara çevirdi. Burada ne çok taş vardı; bu sarayda, bu şehirde. Ve Maeve'in az önce söyledikleri aklına geldi: *Brannon taşları götürdü.*

"Öyle değil mi?" diye bastırdı Maeve.

Taşlar, etrafta ahşaptan eser yoktu; bitkilerden ve mobilyadan da...

"Hayır, hiçbir fikrim yok," dedi Celaena.

Maeve başını yana eğdi. "Rowan, ayağa kalk ve bana gerçeği söyle."

Rowan yumruklarını sıkırsa da ayağa kalktı. Gözlerini kraliçesine dikip yutkundu. İki kez. "Bir bilmece bulmuş ve Adarlan Kralı'nın elinde en az bir anahtar olduğunu biliyor fakat kralın anahtarı nerede sakladığını bilmiyor. Ayrıca Brannon'un üçüncü anahtara ne yaptığını ve anahtarın yerini öğrendi. Bana söylemeye yanaşmadı." Rowan'ın gözlerinde korku belirdi ve yumrukları titriyordu. Sanki söylediklerini ona görünmez bir güç zorla söyletmişti. Kurtlar sadece izliyorlardı.

Maeve cık cık etti. "Sır saklıyorsun, öyle mi Aelin? Teyzenden hem de?"

"Sana asla üçüncü anahtarın yerini söylemem."

"Ya? Biliyorum zaten," diye mırladı Maeve. Parmaklarını şaklatmasıyla kurtlar ayağa kalktı ve ışık parlamaları eşliğinde Celaena'nın o zamana dek gördüğü en yakışıklı adamlara dönüştüler. Cüsselerine ve hareketlerindeki ölümcül zarafete bakılırsa savaşçıydılar; biri açık, diğeri koyu tenliydi ve göz alıcıydılar... Mükemmel.

Celaena'nın eli Goldryn'e gitse de ikizler Rowan'a yöneldiler. Rowan hiçbir şey yapmadı. İki savaşçı onu kollarından kavrayıp zorla yeniden dizlerinin üzerine çöktürürken mücadele etmedi bile. Arkalarındaki gölgelerin arasından iki savaşçı daha çıktı. Sarımsı kahverengi gözlerine özenle boş bir ifade veren Gavriel ve yüzü buz gibi donuk Lorcan. Ellerinde...

İki savaşçının ellerindeki demir uçlu kırbaçları gören Celaena'nın nefesi kesildi. Lorcan hiç tereddüt etmeden Rowan'ın ceketini, tuniğini ve gömleğini çıkardı.

Maeve bir fincan çay sipariş edermiş gibi rahat bir tavırla, "O bana yanıt verene dek," dedi.

Lorcan'ın saldırdığı kırbaçın demir ucu taşların üzerinde tı-kırdadı. Savaşçı kolunu geriye attı. Çizgilerle kaplı yüzünde ne merhametten ne de dizleri üzerindeki arkadaşına karşı hissettiği en küçük bir duygudan eser vardı.

"Lütfen," diye fısıldadı Celaena. Bir şaklama. Kırbaçın sırtını yırttığı Rowan diz çökerken dünya paramparça oldu. Rowan dişlerini sıkıp tıslasa da haykırmadı.

"*Lütfen*," dedi Celaena. Gavriel'in kırbaç oyle hızlı indi ki Rowan kendine gelmek için ancak bir kez nefes alma fırsatı buldu. Gavriel'in güzel yüzünde ne vicdan azabı ne de haftalar önce Celaena'nın teşekkür ettiği o Fey erkeğinden eser vardı.

Maeve verandanın diğer yanından "Bunun ne kadar süreceği sana bağlı yeğenim."

Celaena gözlerini kırbaç darbelerine buna daha önce de yaşamış gibi –kendini ne kadar hazırlaması, ne kadar acı duyacağını biliyormuş gibi– katlanan Rowan'dan ayırmaya cesaret edemedi. Rowan'ın arkadaşlarının gözleri cansız bakıyordu. Sanki onlar da daha öncesinde bu cezayı hem başkalarına uygulamış hem de kendileri almışlardı.

Maeve, Rowan'ın canını daha önce de yakmıştı. Prens bedeniindeki yara izlerinin kaçının nedeni Maeve'di? "Kes

şunu,” diye kükredti Celaena.

“Asla demek, öyle mi Aelin? Ya söz konusu Prens Rowan olduğunda?”

Bir kırbaç darbesi daha indi ve kan taşlara sıçradı. Ve o ses... Kırbacın çıkardığı o ses... Kâbuslarında yankılanan o ses... Kanını donduran o ses...

“Bana Wyrđ anahtarının yerini söyle Aelin.”

Şak. Rowan’ın bedeni ikizlerin sert darbeleriyle sarsıldı. Bu yüzden mi sabah Mala’ya dua ediyordu? Maeve’in ona neler yapacağını bildiği için mi?

Celaena ağzını açsa da Rowan dişlerini sıkarak başını kaldırdı; acı ve öfkeyle dolu yüzünde vahşî bir ifade vardı. Rowan yüzündeki ifadeyle ne demek istediğini Celaena’nın zaten anladığından emin olsa da “*Yapma,*” dedi.

İşte bu meydan okuyan sözcük bir gündür Celaena’nın kendisine vurduğu keti kaldırıp gücünün sürgüsünü açtı. Celaena gizlice büyüsunün merkezindeki çekirdeğe uzanıp elinden geldiğince çok güç çekti.

Celaena’dan sıcak yayıldı; taşlar öyle hızlı ısındı ki Rowan’ın kanı kızıl buhara döndü. Silah arkadaşları küfrü basarken kendilerinin ve efendilerinin etrafında görünmeze yakın kalkanlar dalgalandı.

Celaena gözlerinin altın renginin yerini alevlerin kızılı-nın aldığının farkına vardı çünkü Maeve’e baktığında kraliçenin yüzü kireç kesilmişti.

Böylece Celaena dünyayı ateşe verdi.

Maeve yanmıyordu; Rowan ve Celaena'nın yeterince odaklanmasına gerek bile kalmadan kalkanlarını deldiği Rowan'ın arkadaşları da. Fakat etraflarındaki ırmaktan buharlar çıkıyordu ve kimseyi yakmayan ya da incitmeyen bir alev her şeyi sararken saraydan, şehirden haykırışlar yükseldi.

Maeve şimdi ayaktaydı. Platformdan indi. Celaena alev üzerindeki kontrolünü hafifçe gevşetti ve yanına gitmek için hareketlendiği Maeve'in tenini ısıttı. Gözleri hayretle açılan Rowan arkadaşlarının kolları arasında sarkıyor, kanı taşların üzerinde fokurduyordu.

Celaena sessizce "Senin için bir gösteri yapmamı istemiş-tin," dedi. Ter sırtından aşağı süzülse de tüm gücüyle büyüsunü dizginliyordu. "Tek bir düşüncem şehrinin yakmaya yeter."

Maeve "Taştan bir şehir bu," diye çıkıştı.

Celaena gülümsedi. "İnsanların taştan değil."

Maeve'in burun delikleri hafifçe şişti. "Masumları öldürür müsün Aelin? Belki de. Yıllarca yaptın bunu, değil mi?"

Celaena'nın gülümsemesi eksilmedi. "Sabrımı sına. Üzerime gelmeye çalış *teyze*, çalış da bak neler oluyor. İstedğin

buydu, değil mi? Büyümde ustalaşmamı değil ne kadar güçlü olduğumu öğrenmek istiyordun. Kız kardeşinin kanının ne kadar damarlarımda aktığını öğrenmek değildi niyetin, hayır, başından beri Mab'in gücünün bende çok az bulunduğunu biliyordun. Öğrenmek istediğin Brannon'ın gücünü ne kadar aldığımıydı."

Alevlerle birlikte –acının değil, korkunun neden olduğu– haykırışlar da yükseldi. Celaena istemedikçe alevler kimse-
nin canını yakmazdı. Kendi büyüyle mücadele eden, gücünde gedikler açan diğer büyüler hissetse de verandayı saran yangın çok güçlüydü.

Celaena başının üzerinde alevden bir taçla "Anahtarları asla Brannon'a vermedin," dedi. "Ayrıca Brannon ve Athril'le anahtarları Valg'lerden almaya da gitmedin. Niyetin anahtarları kendin için çalmaktı. Elinde olsunlar istiyordun. Brannon ve Athril bunu fark ettiklerinde seninle savaştılar. Ve Athril..." Celaena kabzası kan kırmızısı ışıldayan Goldryn'i kınından çıkardı. "Sevgili Athril'in, Brannon'ın can dostu... Athril sana savaş açtığında onu öldürdün. Onu Valg'ler değil, sen öldürdün. Keder ve utanç seni zayıflatmış-
ken Brannon anahtarları senden aldı. Güneş Tanrıçası'nın tapınağını yağmalayan düşman kuvvetleri değildi. Bunu yapan Brannon'dı. Kendisine dair son izleri, *senin* onu bulmaman için nereye gittiğine dair tüm ipuçlarını yaktı. Geride sadece dostunu onurlandırmak için Athril'in kılıcını bıraktı –Athril'in o zavallı göl yaratığının gözünü oyduğu o mağarada– ve bunu sana asla söylemedi. Brannon bu kıyı-
lardan ayrıldıktan sonra onu izlemeye cesaret edemedin. Anahtarlar onun elindeyken, büyü –*benim büyü*– o denli güçlüyken bunu yapmadın."

Brannon'ın Wyrd anahtarını bir aile yadigarının içine gizlemesinin nedeni de buydu; onlara fazladan güç sağlamak. Sıradan düşmanlara karşı değil, Maeve peşlerine ta-

kılabilir diye. Belki de anahtarları kapıya geri götürmeyi-
şinin nedeni Maeve olur da tüm ülkelerin efendisi olmaya
yeltenirse anahtarların gücüne başvurabilmek istiyordu.

“İşte bu yüzden dağ eteklerindeki ülkeni terk edip çürü-
meye bıraktın. Bu yüzden suyla çevrili bir şehir inşa ettin.
Bu sayede Brannon’ın varisleri geri dönüp seni canlı can-
lı kızartamayacaklardı. Bu yüzden beni görmek istedin ve
annemle pazarlık ettin. Benim senin için ne tür bir tehdit
olacağımı öğrenmek istedin. Brannon’ın kanı Mab’in soyuy-
la kaynaştığında neler olacağını da.” Celaena kollarını açtı.
Goldryn bir elinde parlıyordu. “Gücümü gör Maeve. Derin
karanlıklarda neyle boğuştuğumu, tenimin altında neyin
gezindiğini gör.”

Celaena bir nefes verip şehirdeki tüm alevleri söndürdü.

Asıl güç kuvvette ya da yetenekte değildi. Kontroldeydi;
esas güç Celaena’nın *kendisini* kontrol edebilmesiydi. Cela-
ena başından beri ateşinin ne denli engin ve ölümcül oldu-
ğunu biliyordu, verdiği sözü tutmak için de öldürmeyeceği,
feda etmeyeceği, katletmeyeceği kimse yoktu. Fakat bu güç
değil sadece ümidini yitirmiş, çökmüş birinin öfkesi ve ke-
deriydi. Celaena şimdi annesinin ona kolyeyi verdiği o gece
kalbinin üzerine dokunduğunda neyi kastettiğini anlıyordu.

Doranelle’de tüm ışıklar sönüp etraf karanlığa bürünür-
ken Celaena, Rowan’ın yanına gitti. Dişlerini gösterip tek
bir bakış atması ikizlerin Rowan’ı bırakmasına yetti. Ro-
wan, Aelin ismini mırıldanıp Celaena’nın kucağına yığılır-
ken ellerinde hâlâ kanlı kırbaçları olan Gavriel ve Lorcan,
Celaena’ya doğru hiç hareketlenmediler.

Işıklar yandı. Maeve dikildiği yerden kıpırdamamıştı; el-
bisesinde kurum lekeleri vardı ve yüzü terden parıldıyordu.
“Rowan, buraya gel.” Rowan kaskatı kesilip acıdan homur-
dansa da sendeleyerek platforma çıktı. Sırtındaki korkunç
yaralardan kan akıyordu. Boğazına safra yürüse de Celae-

na gözlerini kraliçeden ayırmadı. Maeve Celaena'ya kısa bir bakış atıp gözlerini çevirdi ve "Şu kılıcı bana ver ve *çık git*," dedi. Elini Goldryn'e doğru uzattı.

Celaena başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Brannon onu herkesten çok *sen* bulmayasın diye o mağaraya sakladı. Bu yüzden de kılıç bana ait; taşıdığı kanla, ateş ve karanlıkla hak ettim onu." Celaena, Goldryn'i kımına soktu. "Biri sana istediğini vermediğinde hiç de hoş olmuyor, değil mi?"

Rowan orada öylece dikiliyordu; yaralarına rağmen yüzü bir dinginlik maskesi gibiydi. Fakat gözleri... İçlerinde keder mi vardı? Arkadaşları onu sessizce izliyor, saldırmaya hazır halde Maeve'den emir bekliyorlardı. *Kolaysa deneyin bakalım.*

Maeve'in dudakları gerilip ince bir çizgiye döndü. "Yaptığının bedelini ödeyeceksin."

Fakat Celaena tekrar Maeve'in yanına gidip onun elini tuttu ve "Ya? Hiç sanmıyorum," dedi. Zihnini kraliçeye açtı.

En azından zihninin bir kısmını; Celaena, Narrok'u yakarken Narrok'un onun zihnine gönderdiği geleceğe dair o kehaneti. Narrok biliyordu. Valg prensleri Celaena'nın anıları arasında gezinirken Narrok bir şekilde olabilecekleri görmüştü. Değiştirilemez, kesin bir kader değildi bu fakat Celaena teyzesinin bunu bilmesine izin vermedi. Anıyı Maeve'in zihnine bir gerçek, bir planmış gibi yansıttı.

Kalabalığın sağır edici gürültüsü Ornyth kraliyet sarayının solgun taşlı koridorlarında yankılanıyordu. Onun ismini haykırıyorlar, sesleri neredeyse bir çığlık gibi çıkıyordu. Aelin. İsminin heceleri bir kalp atışı gibi Aelin'in karanlık merdivende attığı her adımda yankılanıyordu. Ağır Goldryn sırtındaydı; üzerindeki yakut yukarıdaki sahanlıktan sızan güneş ışığında parıldıyordu. Aelin'in tuniği güzel fakat sade olsa da -gizlenmiş bıçakları olan- çelik eldivenleri ölümcül oldukları kadar gösteriliyordu.

Aelin sahanlığa ulaştı ve uzun boylu, kaslı savaşçıların yanından geçip açık kemerli kapıdan içeri girdi. Bunlar sadece savaşçılar değil, onun savaşçılarıydı. Onun saray meclisinin üyeleri. Aedion oradaydı; yanında yüzleri karanlıkta kalan fakat vahşi bir ifadeyle Aelin'e gülümserken dişleri hafifçe ışıldayan birkaç başka savaşçıyla birlikte. Dünyayı değiştirecek bir saray meclisiydi bu.

Tezahürat şiddetlenirken kolyesi attığı her adımda Aelin'in göğüsleri arasında sekiyordu. Gözleri hep ileri bakan Aelin nihayet balkonda belirdiğinde yüzünde yarım yamalak bir gülümseme vardı. Sarayın dışında, sokaklarda toplanan binler ismini tekrar ettikçe haykırırlar çılginca bir hal aldı. Avluda Mala'nın genç rahibeleri bir yandan tanrıçalarına tapınırlarken diğer yandan Aelin'e yapılan tezahüratların ritmine uygun bir şekilde, fanatikçe dans ediyorlardı.

Gücüyle –elde ettiği anahtarlarla ulaştığı o güçle– halk için yaptıkları, düşmanlarını püskürtmek için kurduğu ordular, yeşerttiği tarlalar, def ettiği gölgeler... Bunlar mucizelerden aşağı kalır işler değildi. İnsandan fazlası, kraliçeden fazlasıydı o.

Aelin.

Sevilen. Ölümsüz. Kutsanmış.

Aelin.

Azgın alevlerin Aelin'i. Aelin Ateşyürek. Işık Getiren Aelin.

Aelin.

Aelin kollarını kaldırıp başını geriye, güneşiğine doğru attı. Kalabalığın haykırırları Beyaz Saray'ı sarsıyordu. Aelin'in alnında bir işaret –Brannon'un soyunun kutsal işareti– mavi bir ışık yayarak parlıyordu. Celaena kalabalığa, halkına, dalından koparılacak olgun bir meyve gibi duran dünyaya gülümsedi.

Celaena, Maeve'den uzaklaştı. Kraliçenin beti benzi atmıştı.

Maeve yalanı yutmuştu. O görüntüleri Celaena'ya sa-

taşmak için değil bir uyarı olarak verdiğini görmemişti; Celaena'nın anahtarları bulup saklarsa neye dönüşebileceğine dair bir uyarı. Narrok'un bir zamanlar kendi olduğu kişiden bir hediye.

Celaena Fey Kraliçesi'ne "Bence," dedi, "beni ya da yakınlarımı tehdit etmeden ya da bir daha Rowan'ın canını yakmadan önce iki kere düşünmelisin."

Maeve "Rowan bana ait," diye tısladı. "Onunla ne istiyorsam yapabilirim."

Celaena yiğitçe dikilen, acıdan gözlerinin ferisi sönmüş prence baktı. Rowan'ın acısının nedeni sırtındaki yaralar değil, ikisini Doranelle'e yaklaştıran her adımla üzerlerine ağır ağır çöken ayrılıktı.

Celaena yavaş hareketlerle, dikkatle yüzüğü cebinden çıkardı.

Son birkaç gündür Celaena'nın avucunda sıkıca tuttuğu yüzük Chaol'unki değildi.

Goldryn'in kınında bırakılan basit altın yüzüktü. Celaena geçen onca haftada yüzüğe gözü gibi bakmış, Emrys'ten anlatmasını istediği öyküleri dinledikçe teyzesine dair gerçeğin parçalarını birleştirmişti. Bunların hepsini o an için, o anki amacı için yapmıştı.

Celaena yüzüğü iki parmağının arasında kaldırdığında Maeve bir ölü gibi kımltısızdı.

"Sanıyorum epeydir bunu arıyordun," dedi Celaena.

"O sana ait değil."

"Değil mi? Ne de olsa ben buldum onu. Goldrynn'in kınında, Brannon'ın Athril'in cesedinden aldıktan sonra yüzüğü bıraktığı yerde. Athril'in günün birinde sana vereceği aile yüzüğü. Sonrasında geçen binlerce yılda da yüzüğü asla bulamadın... Bu yüzden bence yüzük şanslı yaver giden bana ait. "Fakat senin bu kadar duygusal olacağın kimin aklına gelirdi ki?"

Maeve'in dudakları gerildi. "Bana ver şunu."

Celaena bir kahkaha attı. "Sana hiçbir şey vermek zorunda değilim." Gülümsemesi yüzünden silindi. Maeve'in tahtının yanında duran ve şelaleye doğru dönen Rowan'ın yüzünü okumak imkânsızdı.

Tüm bunlar, tüm bunlar onun içindi. O gün dağdaki o mağarada eline aldığı kılıcın ne olduğunu gayet iyi bilen, o kılıcı Celaena'ya gelecekte bir pazarlık kozu –ne olduğunu çözecek kadar akıllı olursa Maeve'e karşı tek savunma aracı– olarak kullanması için atan Rowan için. Celaena, Rowan'ın ne yaptığını –tüm bunları başından beri bildiğini– ancak yüzükten bahsettiğinde Rowan ona "*Umarım işine yarayacak şekilde kullanabilirsin bunu,*" deyince fark etmişti. Rowan'ın anlamadığı ise Celaena'nın kesinlikle pazarlık gücü, emniyet ya da ittifak arayışında olmadığıydı.

Böylece Celaena "Yine de seninle pazarlık edeceğim," dedi. Maeve kaçlarını çattı. Celaena çenesini öne çıkardı. "Sevdiğinin yüzüğü; Rowan'ın özgürlüğü ve kan yemini karşılığında."

Rowan kaskatı kesildi. Arkadaşlarının başları Celaena'ya çevrildi.

Maeve sertçe "Kan yemini sonsuza dek sürer," dedi. Celaena, Rowan'ın arkadaşlarının nefes almayı bıraktıklarını hissetti.

"Umurumda değil. Özgür bırak onu." Celaena tekrar yüzüğü uzattı. "Seçim senin. Ya onu özgür bırakırsın ya da bunu hemen şimdi eritirim."

Bu tam bir kumardı; planlar kurmakla ve gizliden gizliye ümit etmekle geçen onca hafta. O an bile Rowan ona doğru dönmedi.

Maeve'in gözleri yüzükten ayrılmadı. Celaena bunun nedenini bilmiyordu; zaten bu yüzden bu kozu oynamaya cesaret etmişti. Uzun bir sessizlikten sonra doğrulan Maeve'in

elbisesi hışırdadı. Yüzü solgun ve gergindi. “Çok iyi. On yıllardır arkadaşlığı beni sıkıyordu zaten.”

Rowan yüzünü ağır ağır Maeve’e çevirdi; işittiklerine inanamıyor gibi bir hali vardı. Fakat Rowan ısıldayan gözlerini Maeve’in değil, Celaena’nın gözleriyle buluşturdu.

“İçinde akan kanım adına,” dedi Maeve. “Onursuzluk ya da ihanet sebep olmadan, seni bana ettiğin kan yemininden azat ediyorum Rowan Whitehorn.”

Rowan öylece gözlerini Celaena’ya dikerken Celaena, Maeve’in söylediklerinin geri kalanını; kadim dilde söylediklerini doğru dürüst işitmedi bile. Fakat Rowan bir hançer çıkarıp—bu yaptığı her ne anlama geliyorsa—kanını taşlara döktü. Celaena daha önce bir kan yeminin bozulduğunu hiç işitmemişse de riski almıştı. Belki de dünya tarihi boyunca kimse şerefini yitirmeden bu tür bir yemini bozmamıştı. Rowan’ın arkadaşları şaşkınlıkla olup bitenleri izliyor, hiç ses çıkarmıyorlardı.

Maeve “Artık bana bağlı değilsin Prens Rowan Whitehorn,” dedi.

Bu kadarını işitmesi Celaena’nın yüzüğü Maeve’e fırlatmasına yetmişti. Ardından Rowan, Celaena’nın yanına koştu. Ellerini onun yanaklarının üzerine koyup alnını alnına yasladı.

“Aelin,” diye mırıldandı ve bu ne bir azar, ne bir teşekkürdü... Bir duaydı. Bir kez daha “Aelin,” diye fısıldadı. Gülümseyerek Celaena’yı alnından öptü ve önünde diz çöktü.

Rowan, Celaena’nın bileğine uzanınca Celaena geri kaçtı. “Özgürsün. Artık özgürsün.”

Arkalarında duran Maeve kaşlarını kaldırmış onları izliyordu. Fakat Celaena bunu kabul edemez, buna razı gelemezdi.

Tam ve mutlak itaat, kan yemini bu anlama geliyordu. Rowan her şeyini Celaena’ya verecekti; hayatını, malını ve özgür iradesini.

Fakat Rowan'ın yüzünde sakın bir ifade vardı. Dingin, kendinden emin. *Güven bana.*

*Bana köle olmanı istemiyorum. O tür bir kraliçe olmaya-
cağım.*

*Bir saray meclisin yok; savunmasızsın, toprakların ve
müttefiklerin yok. Bugün buradan çıkıp gitmene izin verebi-
lir fakat yarın peşine takılabilir. Ne kadar güçlü olduğumu,
birlikte ne kadar güçlü olduğumuzu biliyor. Bu onu tereddü-
de düşürecek.*

*Lütfen bunu yapma; sana başka ne istiyorsan veririm, fa-
kat bu olmaz.*

Sana talibim Aelin. Ne olursa olsun.

Celaena onunla sessiz tartışmasına devam edebilirdi fakat o sabah kamp yerinde hissettiği o tuhaf, kadınsı sı-
caklık onu sardı ve ona prenze güvenebileceğini, her şeyden
çok da kendisine güvenebileceğini söyledi. Bu yüzden Rowan
tekrar bileğine uzadığında Celaena ona direnmedi.

Celaena'nın tuniğinin kolunu sıyıran Rowan "Birlikte,
Ateşyürek," dedi, "bir yol bulacağız." Rowan, Celaena'nın
açıkta kalan bileğine baktı. "Dünyayı değiştirecek bir saray
meclisi," diye söz verdi.

Sonrasında, Rowan çizmesinden çıkardığı hançeri çıkar-
ıp Celaena'ya uzattığında Celaena gülümseyerek başını
salladı. "Söyle, Aelin."

Maeve ve Rowan'ın hayretler içindeki arkadaşlarının
önünde elleri titremesin diye çabalayan Celaena, Rowan'ın
hançerini alıp açıktaki bileğine doğrulttu. "Bugünden öldü-
ğün güne dek saray meclisimde hizmet etmeye söz veriyor
musun Rowan Whitethorn?" Celaena doğru sözcükleri ya da
Kadim Dil'i bilmese de bir kan yemini için ağdalı sözcüklere
gerek yoktu zaten.

"Ediyorum. Son nefesime dek ve öte dünyada. Ne olursa
olsun."

Celaena duraksayacak, ona yeniden bunu gerçekten isteyip istemeyeceğini soracak oldu. Fakat arkalarında bir gölge gibi duran Maeve hâlâ oradaydı. Rowan bu yüzden yemini orada içmişti; böylece Celaena itiraz edemeyecek, onu vazgeçmesi için ikna edemeyecekti.

Bu tam da alabildiğine dik kafalı Rowan'ın yapacağı bir işti; Celaena bileğini kesip kanını akıtırken bu düşünceyle gülümsedi. Sonra kolunu Rowan'a uzattı.

Rowan şaşırtıcı bir nezaketle Celaena'nın bileğini ellerinin arasına alıp ağzını onun tenine yaklaştırdı.

Kısacık bir an için bir şimşek kadar parlak bir şey Celaena'nın içinden aktı; ikisini birleştiren ve Rowan, Celaena'nın kanını aldıkça gerilip onları daha da saran bir ip gibi. Üç ağız dolusu kan. Sonra Rowan başını kaldırdı; dudakları kanla parlıyordu ve pırıltılı gözleri canlı, kararlılıkla doluydu.

Sözcükler o an ikisinin arasında yaşananları tasvir etmekte yetersiz kalıyordu.

Maeve, ağızlarını açamayacak haldeki Celaena ve Rowan'ı konuşma derdinden kurtarıp "Bana yeterince hakaret ettiniz, çıkın gidin," dedi. "Hepiniz." Rowan'ın arkadaşları hızla, sessizce gölgelerin arasına girip kayboldular. O lanet kırbaçları da yanlarında götürdüler.

Celaena, Rowan'ın ayağa kalkmasına yardım etti. Celaena Rowan'a önce bileğindeki yarayı sonra da kendi sırtını iyileştirmesi için zaman verdi. Omuz omuza son kez Fey Kraliçesi'ne baktılar.

Fakat tek gördükleri ay ışığının aydınlattığı geceye doğru kanat çırpın bir peçeli baykuş oldu.

Alelacele Doranelle'den ayrıldılar. Millerce ötedeki neredeyse unutulmuş, sessiz bir han bulana dek durmadılar. Rowan süitine uğrayıp eşyasını almaya bile kalkışmamış, zaten ya-

nında götürmeye değer hiçbir şeyi olmadığını iddia etmişti. İkisi köprüden geçip ötedeki, gecenin çöktüğü topraklara yürürken Rowan'ın arkadaşları onlarla vedalaşmaya çalışmadılar. Saatlerce koşmalarının ardından Celaena kendisini yatağa atıp ölü gibi uyudu. Şafakta Rowan'dan çantasından iğnelerini ve mürekkebini çıkarmasını istedi.

Rowan gereken her şeyi hazır ederken Celaena banyo yaptı ve handaki küçük banyoda teni parlayana dek vücudunu işlenmemiş tuzla ovdu. Celaena yatak odasına döndüğünde Rowan hiçbir şey demedi. Celaena giysisini beline kadar indirirken Rowan ona sadece bir kez şöyle bir baktı. Celaena, Rowan'ın hancıdan yatak odasına getirilmesini istediği çalışma masasının üzerine karın üstü yattı. Rowan'ın iğneleri ve mürekkebi çoktan masanın üzerine yerleştirilmişti. Rowan kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı ve saçlarını arkadan bağladığından dövmesinin sert çizgileri iyice ortaya çıkmıştı.

“Derin nefes al,” dedi Rowan. Celaena söyleneni yaptı. Ellerini çenesinin altına koydu ve ateşle oynayıp kendi alevlerini közlerin arasında gezdirdi. “Yeterince yiyip içtin mi?”

Celaena başını salladı. Banyodan önce güzelce kahvaltı yapmıştı.

Rowan “Kalkma ihtiyacı duyarsan bana söyle,” dedi. Celaena'ya kararını gözden geçirmesine izin vermemesiyle ve az sonra hissedeceği acı hakkında ona uyarıda bulunmamasıyla Celaena'yı onurlandırmıştı. Sadece hiç titremeyen elini Celaena'nın yara izleriyle kaplı sırtında gezdirdi. Tuvallini gözden geçiren bir sanatçı gibi. Rowan güçlü, nasırlı parmaklarını her bir yara izinin üzerinde gezdirdi. Ölçerek. Celaena'nın teni karıncalandı.

Sonra Rowan işaretler çizmeye başladı; saatler sonra üzerinden geçeceği taslağı oluşturuyordu. Kahvaltı boyunca Rowan birkaç tasarım çizip Celaena'nın fikrini almıştı. Tasarımlar öyle mükemmeldi ki sanki Rowan o çizimleri bul-

mak için Celaena'nın ruhuna ulaşmıştı. Celaena buna hiç de şaşırmamıştı.

Rowan taslağı bitirdiğinde onun banyoyu kullanmasına izin verdi. Çok geçmeden yine elleri çenesinin altında, masanın üzerine yüz üstü uzandı. "Artık kımıldanma. Başlıyorum."

Celaena homurdanarak Rowan'ı onayladı ve bedeninin üzerinde Rowan'ın bedeninin sıcaklığı gezinirken gözlerini ateşe, korlara dikti. Rowan'ın ciğerlerine hafifçe nefes çektiğini işitti ve sonra...

İğne ilk batışında canını yakmıştı; kutsal tanrılar adına, tuz ve demirle karışan iğne canını acıtıyordu. Celaena dişlerini sıktı, acıya kucak açıp ona hâkim oldu. Rowan bu tür dövmelelerde kullanılan tuzun amacının bu olduğunu söylemişti ona. Dövmeyi taşıyan kişiye kaybettiklerini anımsatmak. İyi, iyi... Acı bir örümcek ağı gibi sırtına yayılırken Celaena'nın tek düşünebildiği buydu. İyi.

Rowan bir sonraki işareti yaptığında Celaena ağzını açıp dualar okumaya başladı.

Celaena'nın on yıl önce etmesi gereken dualardı bunlar: Kadim Dil'de sözcüklerin düzenli bir sağanağı; tanrılara anne-babasının, amcasının, Marion'un ölümünden dem vuran sözcükler. O iki günde sonlanan dört hayat. Rowan'ın iğnesinin her batışında Celaena yüzleri olmayan ölümsüzlere sevdiği insanları cennetlerine kabul edip korumaları için yalvardı. Tanrılara o insanların değerinden; yaptıkları iyi işlerden, söyledikleri sevgi dolu sözlerden ve kahramanlıklarından bahsetti. Ancak tek nefeslik aralar vererek bir evlat, bir arkadaş ve varis olarak o insanlara borçlu olduğu duaları sıralamaya devam etti.

Rowan saatlerce çalıştı. Prens hareketleri mırıldanan ve şarkılar söyleyen Celaena'nın sözcüklerinin ritmine uydu. Rowan konuşmuyordu; çekici ve iğneleri Celaena'nın

dualarına eşlik eden bir davul gibiydi. Rowan, Celaena'nın sesi hırıltılı bir hal aldığında ona su vermeyi teklif ederek onu utandırmadı. Celaena'nın boğazı öyle kurumuştı ki ancak fısıltıyla konuşabiliyordu. Terrasen'de gündeğumundan günbatımına dek şarkı söyleyecekti; çakılların üzerinde yemeden, içmeden, dinlenmeden. Burada ise dövmeleleri bitene dek şarkı söyleyecekti. Sırtındaki acı tanrılara bir adaktı.

Rowan işini bitirdiğinde Celaena'nın sırtı acıyor, zonkluyordu; masadan ancak birkaç denemede kalkabildi. Rowan onun peşinden yakınlardaki karanlık kıra gidip onunla otların arasında diz çöktü ve yüzünü aya çevirip son şarkısını söyledi. Ailesinin şarkısını; Celaena'nın on yıldır onlara borçlu olduğu Fey ağıtını.

Celaena şarkı söylerken Rowan tek kelime etmedi. Celaena'nın sesi çatallı ve hırıltılıydı. Rowan şafağa kadar onunla kırdı bekledi; Celaena'nın sırtındaki işaretler gibi kalıcıydı o da. Celaena'nın en geniş üç yara izinin üzerinde üç satır yazı vardı. Seip de kaybettiklerinin öyküsü şimdi bedenine yazılıydı: Bir satır anne-babası ve amcası için, bir satır Leydi Marion için, bir satır da saray meclisi ve halkı için.

Daha küçük, daha kısa yara izlerinin üzerinde Nehemia ve Sam'in öyküleri vardı. Çok sevip yitirdiği iki insanın.

Artık hiçbirini yüreğinde kilitli kalmayacaktı. Artık Celaena utanmayacaktı.

Savaş Oyunları gelip çattı.

Tüm Demirdiş klanlarına oyunlardan önce bir gün dinlenme süresi tanınsa da klanlar bu süreyi dinlenmek yerine son dakika tatbikatları yaparak, planları ve stratejilerini gözden geçirerek değerlendirdiler.

Adarlanlı resmi görevliler ve danışmanlar günlerdir Kuzey Dişi'nin zirvesinden oyunları gözlemek için geliyorlardı. Adarlan Kralı'na cadıların ve bineklerinin durumunu; kimin galip geldiğini bildireceklerdi.

Haftalar önce, Abraxos'un Geçiş'i aşmasının ardından; Manon, Omega'ya döndüğünde onu sırtışlar ve alkışlar karşılamıştı. Büyükannesi ortalarda yoktu fakat bu beklenen bir durumdu. Manon hiçbir şey başarmamış, sadece kendisinden beklenenleri basitçe yerine getirmişti.

Omega'nın göbeğindeki Crochan mahkumunu ne görmüş ne işitmişti. Başka kimsenin de dişi mahkum hakkında bir şey bildiği yoktu. Manon'ın içinden büyükannesine mahkum hakkında sorular sormak gelse de Ana onu yanına çağırma-mıştı ve Manon yine dayak yeme havasında değildi.

O günlerde, kalanlar birbirlerine yaklaşıp kendi alanlarına kapanırken ve birbirleriyle neredeyse hiç konuşmazken

Manon'ın sinirleri de gerilmişti. Abraxos'un Geçiş'i aştığı o gece sergiledikleri birlik çoktan yitip gitmişti ve Savaş Oyunları gelip çatığında yerini yüzyıllardır süren rekabet ve kan davası almıştı.

Oyunlar iki zirvenin üzerinde, çevresinde ve arasında gerçekleşecekti. Kuzey Dişi'nden görülebilen alan, yakındaki kanyon da oyunların gerçekleşeceği sahaya dâhildi. Üç klanın üçünün de yakındaki bir dağ zirvesinde kendilerine ait yuvaları olacaktı; birer kuş yuvası gibi dallardan yapılmıştı bunlar. Her yuvanın ortasında birer cam yumurta vardı.

Zaferleri ve çöküşleri bu yumurtalara bağlı olacaktı. Her bir klan diğer iki düşman takımının yumurtalarını kaçırarak fakat bunu yaparken de kendi yumurtalarını korumak için geride savaşçılar bırakacaktı. Kazanan klan diğer iki klanın yumurtalarını ya yuvalardan –yuvalardaki yumurtaları koruyanlar yumurtaların yerini değiştiremeyeceklerdi– ya da bir başka rakip klan tarafından havada taşınırken çalabilen olacaktı. Bir yumurta kırılırsa taşıyan her kimse hemen diskalifiye edilecekti.

Manon hafif zırhını ve uçuşta giydiği derileri kuşandı. Omuzlarında, bileklerinde ve bacaklarında –okların, ejderhalarının pençelerinin, düşmanlarının silahlarının isabet edebileceği her noktada– metal vardı. Manon ağırlık taşımaya ve hareketlerinin sınırlanmasına alıştı. Manon'ın Siyahgagalar'a uyguladığı çileli eğitim sayesinde Abraxos da.

Katı emirlerle kimseyi sakatlamamaları ya da öldürmemeleri gerektiği söylense de her birinin ikişer silah taşımaya izin verilmişti. Manon Rüzgârın Satırını ve en iyi hançerini almıştı. Gölgeler, Asterin, Lin ve iblis ikizler yayları alacaktı. Artık ejderhaların sırtlarında öldürücü atışlar yapıyorlardı. Kanyonlarda defalarca ok atmışlar; hepsinde de hedefleri on ikiden vurmuşlardı. Asterin o sabah yemekhanede ne ka-

dar ölümcül olduğunun farkında, kasıla kasıla yürümüşü.

Her klanın cadılarının alınlarında kurutulmuş deriden –siyah, mavi, sarı– örgüler vardı. Ejderhalarının kuyruklarına, boyunlarına ve böğürlerine de aynı renk çizgiler boyanmıştı. Tüm cadı meclisleri göğe yükseldiğinde havada bir araya geldiler; bu hareket aşağıdaki dağlardaki ölümlü insanlara ordularının bütünlüğünü sergiliyordu. Onüçler Siyahgaga meclislerinin önünden gidiyor, düzenlerini mükemmelen koruyorlardı.

Asterin “Budalalar, neyi serbest bıraktıklarının farkında değiller,” diye mırıldandı. Rüzgâr sözcükleri Manon’a ulaştırdı. “Aptal, ölümlü budalalar.”

Manon tıslayarak Asterin’i onayladı.

Belli bir düzende uçuyorlardı: En uçta Manon; iki yanında ve biraz gerisinden uçan Asterin ve üçerli üç sıra: yeşil gözlü iblislerin ortalarındaki Imogen, iki yanında Kaya ve Thea olan Ghislaine, iki Gölge ve Lin ve en arkadan tek başına gelen Sorrel. Dengeli, kusursuz, düşman hatlarını yarım gücü olan bir koç başı gibiydiler.

Manon’ın düşmanlarının işini bitiremediği yerde Asterin ve Vesta’nın amansız kılıçları inecekti. Bu da düşmanı durdurmazsa ortadaki altı cadının ölüm tuzağından kaçışları yoktu. Çoğu zaten gözleri dikkatle çevreyi tarayan Gölgele- rin ve Lin’in bulunduğu noktaya ulaşamayacaktı. Hele hele arkalarını kollayan Sorrel’e.

Düşman kuvvetlerinin işini tek tek bitireceklerdi. Fakat bu kez silahlar yerine ellerini, ayaklarını ve dirseklerini kullanacaklardı. Manon kendisine ve Onüçler’e defalarca amaçlarının diğerlerini öldürmek değil, yumurtaları ele geçirmek olduğunu hatırlattı.

Savaş Oyunları Omega’nın bir yerlerindeki devasa bir çanın çalmasıyla başladı. Hemen ardından kanatlar, pençeler ve tiz çığlıklar göğü kapladı.

Önce Mavikanlıların yumurtalarının peşine düştüler. Çünkü Manon Sarıbacakların Siyahgaga yuvasını hedefleyeceklerini biliyordu. Beklediği gibi Sarıbacakların ilk işi bu oldu. Manon'un cadılarına işaret vermesiyle kuvvetinin üçte biri hızla geri dönüp yuvanın önünde dişlerden ve kanatlardan oluşan, Sarıbacaklara geçit vermeyecek bir duvar ördüler.

Vakitlerini daha çok ayinlerle ve dua etmekle geçirdiklerinden muhtemelen en az plan yapan Mavikanlılar da kuvvetlerini Siyahgagaların üzerine gönderdiler. Fazladan kanatların demirle örülmüş duvarı aşip aşamayacağını görmek için. Bir başka hataydı bu.

On dakikada Manon ve Onüçler Mavikan yuvasının etrafını sardılar ve rakip yuvanın muhafızları hazinelerini onlara kaptırdılar.

Coşkulu haykırışlar geldi; seslerin kaynağı yüzlerinde sert ifadeler olan, gözleri parıldayan Onüçler değil; grubun arkasından koptuktan sonra daire çizip Onüçler'le aralarında kalan Mavikanlılar ve Sarıbacaklara darbe indirmek için Manon'a ve onun geri gelen cadılarına katılan diğer Siyahgagalardı.

Cadılar ve ejderhalar bir dalışa geçip bir yükseliyorlardı. Fakat bu kazanmak amacıyla olduğu kadar bir gösteriydi. Cadılar önden ve arkadan safları zorlarken Manon bir an olsun gerilemedi. Ejderhaları binicilerini üzerinden atmaya çalışacak kadar ürküten bir hava mengenesi gibiydiler.

Bu, işte *bu* Manon için biçilmiş kaftandı. Süpürgesi üzerinde katıldığı savaşlar bile bu kadar hızlı, görkemli ve ölümcül olmuyordu. Hele bir de düşmanlarıyla yüzleşseler, işin içine bir de çok çeşitli silahlar girse... Mavikanlıların yumurtasını düz dağ zirvesindeki Siyahgaga yuvasının içine bırakan Manon sırtıyordu.

Çok geçmeden Manon ve Abraxos mücadele eden Cadıların üzerinde süzülüyorlardı. Arkalarından gelen Onüçler ye-

niden toplanıyordu. Başından beri Manon'ın yakınında uçan tek cadı olan Asterin delicesine sırtıyordu; kuzini ve onun ejderhası Kuzey Dişi'nin ve orada toplanan gözlemcilerin yanından süzülerek geçerken altın saçlı cadı eyerinde doğruldu ve ejderhasının kanadı üzerinde koşup aşağı atladı.

Ejderhası üzerindeki Sarıbacak cadısı Asterin'i ancak tepesine indiğinde görebildi. Normalde boğazına bir hançer dayanacaktı, fakat bu kez hançerin yerinde bir el vardı. Sarıbacak cadısı kollarını kaldırıp teslim olurken Manon bile keyifle inledi.

Asterin rakibini bıraktı ve kollarını kaldırıp kendi ejderhasının pençelerine tutundu. Ejderhanın havaya fırlattığı Asterin sert bir düşüşle eyerine indi. Manon ve Abraxos'un yanına uçtu. Abraxos kanadını Asterin'in mavi ejderhasına sürttü; oyunbaz, neredeyse cilveli bir jestti bu.

Manon kaşlarını kaldırarak sağ kolu Asterin'e baktı. "Anlaşılan bir süredir bu harekete çalışıyormuşsun," dedi.

Asterin sırıttı. "Kıçımın üzerine oturarak iki numara olmadım ben."

Sonra Asterin yeniden alçaldı. Fakat bunu uçuş düzenini bozmadan, bir kanat çırpışı kadar uzağa giderek yaptı. Abraxos kükrerken Onüçler Manon'ın etrafında yeniden uçuş düzeni aldılar. Geriden gelen dört cadılar meclisi onların dört yanını koruyordu. Tek yapmaları gereken Sarıbacakların yumurtasını çalıp Siyahgaga yuvasına getirmektir.

Mücadele eden cadılar meclislerinin yanlarından ve üzerlerinden geçip Sarıbacak hattına ulaştılar. Onüçler yükseldiler. Sonra gerilemeleriyle arkalarında kalan diğer dört cadılar meclisi birer ok gibi onlardan uzaklaştı ve Sarıbacak hattında Onüçler'in içinden geçebilecekleri bir gedik açtılar.

Kuzey Dişi'nin en yakınında kalan Sarıbacak yuvası üç değil dört cadılar meclisiyle çevrilmiş, cadıların büyük bir kısmı hatların gerisini kollamak için geride kalmışlardı.

Yuvanın üzerinde –ayrı birimler halinde değil, bir bütün olarak– yükseldiler ve Manon kendi kendine gülümsedi.

Siyahgagaların üzerine çullandıkları Sarıbacaklar direndiler, direndiler, direndiler...

Manon ılık çaldı. Sorrel’la sırayla bir yükselmeye bir alçalmaya başladılar. Manon’ın meclisi tam da çalıştıkları gibi üçe ayrıldı. Tek bir yaratığın kolları ve bacakları gibi Sarıbacak hatlarını dövdüler; şimdi o hatlarda tüm meclisler birbirlerine girmişti. Daha önce hiç o kadar yakın uçmadıkları yabancılarla ve ejderhalarla yan yanaydılar. Onüçler onları dağıtırken şaşkınlıkları daha da arttı. Emirler ve isimler haykırılsa da tam bir kargaşa hali hâkimdi.

Bineği Keelie’nin sırtındaki Petrah tarafından önderlik edilen Dört Mavikan meclisi bir anda ortaya çıkıverdiğinde Manon ve cadıları yuvaya yaklaşmışlardı. Petrah neredeyse serbest düşüşle Siyahgagaları ve Sarıbacakların kavgası sırasında açıkta kalan yuvaya doğru inişe geçti. Deliğindeki bir tilki gibi bu anı beklemişti.

Petrah dalışa geçerken Manon galiz bir küfür savurup onun arkasına düştü. Sarı bir karaltıyı izleyen öfkeli, tiz bir çığlığın ardından Manon ve Abraxos havada geri kaçtılar. Yuvanın yanından hızla geçen Iskra dosdoğru Petrah’ya çarptı.

İki varisin ejderhaları pençelerini birbirlerine kenetleyip kanatlarını açtılar. Havada birbirlerini ısırıp pençelediler. Dağdan ve havadaki cadılardan haykırışlar yükseldi.

Abraxos yuvanın üzerinde kanatlarını dengeleyip zaferlerini mühürlemek için geriye dönerken Manon hızlı hızlı soludu. Manon, Abraxos’u dalışa geçmek için dürtecekken Petrah çığlık attı. Öfkeden değil, acıdan.

İstirap veren, yürek parçalayan bir acı; Manon’ın benzerini hiç işitmediği türden bir haykırış. Iskra’nın ejderhası çenesini Keelie’nin boynuna kenetledi.

Iskra bir zafer çığlığı atarken boğa ejderhası Keelie'yi sarstı; Petrah eyere tutundu.

şimdi. şimdi yumurtayı almanın zamanıydı. Manon, Abraxos'u drtt. "Haydi," diye tısladı. ne eğilip dalışa hazırlandı.

Abraxos kımıldamadan süzüldü. Keelie'nin faydasız mücadelesini izledi. Petrah tekrar çığlık atarken kanatlarını güçlükle ırpıttı. Iskra'ya durması için yakarıyordu.

"şimdi, Abraxos!" Manon, Abraxos'u mahmuzladı. Abraxos bir kez daha dalışa geçmeyi reddetti.

Ardından Iskra bağırarak ejderhasına bir komut verdi... Ejderha Keelie'yi serbest bıraktı.

Ardından ikinci bir çığlık geldi. Dağdan. Kızı aşağıdaki kayalara düşerken haykıran Mavikan Anası'ndan. Diğer Mavikanlılar dönseler de çok uzaktaydılar ve ejderhaları Petrah'nın ölümcül düşüşünü durduramayacak kadar yavaştı.

Fakat Abraxos bunu yapabiliirdi.

Manon ağzından bir komut mu çıktığından yoksa sadece komutu aklından mı geçirdiğinden emin olmasa da o annenin daha önce hiç işitmediği türde çığlığıyla ne eğildi. Abraxos dalışa geçti; parıldayan kanatlarıyla kayan bir yıldıztı andırıyordu.

Daldılar, daldılar; sakatlanan ejderha ve onun üzerindeki hâlâ canlı cadı için.

Yaklaştıklarında Manon, Keelie'nin hâlâ soluk alıp verdiğini fark etti; rüzgâr yüzünü ve giysilerini dövüyordu. Keelie hâlâ soluk alıp veriyor ve dengesini korumak için var gücüyle mücadele ediyordu. Hayatta kalmak için yapmıyordu bunu. Keelie her an ölebileceğini biliyordu. Sırtındaki cadı için mücadele ediyordu.

Petrah kendinden geçmişti; ya düşüşün etkisiyle ya da

havasızlıktan eyerin üzerinde yan yattı. Keelie düşüşün dengeli ve yavaş olması için mücadele verse de Petrah eyerden tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Kanatları bükülen ejderha acıyla ciyakladı.

Abraxos atıldı; kanatlarını açarak ejderhanın yanından bir kez sonra ikinci kez geçti. Kanyon Manon ve Abraxos'un altından hızla geçiyordu. Abraxos ikinci süzülüşünde o kanla kaplı, köselemsi posta dokunacak kadar yaklaştığında Manon onun ne yapmak istediğini anladı.

Abraxos, Keelie'yi durduramazdı; Keelie çok ağır, Abraxos fazlasıyla ufak tefekti. Yine de Petrah'yı kurtarabilirlerdi. Abraxos, Asterin'in ejderhasından atlayışını görmüştü. Manon'un bilincini kaybeden cadıyı eyerden alması gerekiyordu.

Abraxos, Keelie'ye kükredi; Manon onun bir tür yabancı dilde konuştuğuna, bir tür emir verdiğine yemin edebilirdi. Keelie binicisi için son bir çaba vererek bedenini dengeleyip bir iniş platformuna çevirdi.

Keelie'm. Böyle demişti Petrah. Bunu söylerken gülümsemişti.

Manon kendisine bunu bir ittifak için, gösteriş olsun diye yaptığını söyledi.

Fakat koşum takımını çözen Manon eyerin üzerinde doğrulup Abraxos'un kanadından aşağı atladığında tek görevli olduğu ölen ejderhanın gözlerindeki karşılıksız sevgiydi.

Manon'ın çarptığı Keelie haykırır da Manon rüzgâra direnerek Petrah'nın sarktığı eyere uzanırken ejderha dişini sıktı. Deri kayışları bıçağıyla birbiri ardına kesen Manon ellerini güçlkle oynatabiliyor, eldivenleri parmaklarını oynatmasını daha da güçleştiriyordu. Abraxos kükreyerek onu uyardı Kanyonun ağzı giderek yaklaşıyordu.

Manon karanlığın ona merhamet etmesini diledi.

Ardından Petrah'yı kurtardı; Mavikan varisi Manon'ın kolları arasında ölü gibi ağırdı. Petrah'nın saçları Manon'ın yüzüne bin küçük bıçak gibi çarpıyordu. Manon deri kayışlardan birini kendisine ve Petrah'ya doladı. İki kez. Ardından kayışın ucunu bağlayıp kollarını Petrah'nın kollarına doladı. Keelie dengeli bir şekilde uçmaya devam etti. Kanyonun dudakları üzerlerine kapanırken her yer karardı. Manon cadıyı kaldırıp üzengilerden ve eyerden koparıırken taşıdığı ağırlığın altında inledi.

Altlarından hızla kayalar geçerken bir gölge güneşin önünü kapattı. Abraxos. Manon'ı almak için dalışa geçmişti. Ufak tefek, kanatları ısıldayan ejderha hızla aşağı iniyordu. Manon başka hiçbir ejderhanın kanyonda öyle hızlı manevralar yaptığını görmemişti.

Manon kendisini Petrah'yla beraber boşluğa bırakırken "Teşekkürler," dedi.

Kısa bir an için havada dönerek hızla aşağı düştüler fakat Abraxos yanlarında belirip pençelerini uzattı. Onları yukarı çekip kanyonun kenarında süzüldü ve kayaların üzerinden aşarak hepsini tehlikeden uzaklaştırdı.

Keelie kanyon zeminine dağların ötesinden işitilen bir gürültüyle çarptı.

Ejderha bir daha asla doğrulmadı.

Siyahgagalar Savaş Oyunları'nı kazandı ve Manon'a gösterişli giysiler giyen, durmadan terleyen Adarlan'lı adamların önünde Uçuş Lideri unvanı verildi. Onun bir kahraman, gerçek bir savaşçı olduğunu söyleyip, buna benzer saçma sapan laflar ettiler. Fakat Petrah'yı gözlem platformuna bırakan Manon büyükannesinin yüzünü görmüştü. Ve o yüzdeki tiksintiyi.

Manon minnetini sergilemek için dizlerinin üzerine çöken Mavikan Anası'nı görmezlikten gelmişti. Gözleri taşınan yaralı Petrah'yı bile görmemişti.

Söylediklerine göre ertesi gün Petrah yataktan çıkmamıştı. Keelie'nin ölümünün onu derinden sarstığı söyleniyordu.

Sarıbacak Anası yaşananların kontrol edilmesi mümkün olmayan ejderhaların neden olduğu talihsiz bir kaza olduğunu iddia etmiş, Iskra da onun söylediklerini yinelemişti. Fakat Manon, Iskra'ın ejderhasına öldürme emri verdiğini işitmişti.

Petrah da aynı komutu işitmemiş olsa Manon, Iskra'yı düelloya davet edebilir, ona meydan okuyabilirdi. İntikam Petrah'nın hakkıydı.

O gece büyükannesi Manon'a bağırarak cadının ölmesine göz yumması gerektiğini söyledi ve itaatsizliğinden dolayı ona defalarca vurdu. Gaddarca davranmadığı ve disiplinsiz olduğu için.

Manon özür dilemedi. Keelie yere çarptığında çıkan ses hâlâ kulaklarında çınliyordu. Muhtemelen zayıf ve yeterince disiplin almamış yanı sayesinde hayvanın canını boşa feda etmediğinden dolayı pişmanlık duymuyordu.

Manon üzerine yağdırılan övgülere tahammül edip soyları ne olursa olsun tüm lanet cadılar meclislerinin saygı gösterilerini kabul etti.

Uçuş Lideri. Yanında Asterin'le, peşlerinde Onüçler'in yarısıyla kutlamanın yapılacağı yemekhaneye yaklaşırken Manon kendi kendine sessizce böyle diyordu.

Onüçler'in kalan yarısı yemekhanede yerlerini almışlardı bile. Herhangi bir tehdit ya da tuzak olmadığından emin olmak için önden gitmişlerdi. Manon artık Uçuş Lideri olduğu için, Iskra'yı küçük düşürdüğünden diğerleri onu devirip yerine geçmek için daha da acımasızlaşacaklardı.

Kalabalık neşeliydi; her yanda demir dişler parıldıyor ve bira –Adarlan'lı o berbat adamların getirdiği gerçek, taze bira– kupalara doluyordu. Manon'un eline tutuşturulan bira kupasını Asterin kapıp içkiden bir ağız dolusu içti ve bir süre bekledikten sonra kupayı geri verdi.

Sağ kolu, Manon'a göz kırpıp “Seni zehirlemeyeceklerinden emin olamayız,” dedi. Üç ananın beklediği salonun ucuna doğru ilerlediler. Savaş Oyunları'nı izleyen o adamlar küçük bir merasim düzenlemişlerdi. Fakat bu seferki cadılar için, Manon içindi.

Kalabalıktakilerin kenara çekilip yol verdiği Manon gülümsemesini gizledi.

Üç Baş Cadı tören tahtı yerine kullandıkları, bir nebze süslü sandalyelerinde oturuyorlardı. Manon iki parmağını alnına yaslariken Mavikan Anası gülümsedi. Diğer uçtaki Sarıbacak Anası ise hiçbir tepki vermedi. Fakat Manon'un iki ananın ortasında oturan büyükannesi belli belirsiz gülümsedi.

Bir yılan gülümsemesi.

Manon'un büyükannesinin "Hoş geldin Uçuş Lideri," demesiyle cadılardan bir haykırış yükseldi. Soğukkanlı ve sessiz tavırlarını koruyan Onüçler hariç. Onların tezahürat yapmaya ihtiyaçları yoktu. Çünkü onlar ölümsüz, sonsuzdu; ölümcül yanları olağanüstü ve muhteşemdi.

Büyükannesi kendi kendine düşünürmüş gibi "Bizim için yapacaklarını onurlandırmak adına sana ne hediye verebiliriz, seni neyle taçlandırabiliriz?" dedi. "Güzel bir silahın, korku salan bir meclisin var" –Onüçler bu sözler karşısında hafifçe sırtıtmakta sakınca görmediler– "sende olmayan neyi verebiliriz sana?"

Manon başını eğdi. "Bana zaten bahsettiğiniz onur dışındadır hiçbir dileğim yok."

Büyükannesi güldü. "Yeni bir pelerine ne dersin?"

Manon doğruldu. Teklifi reddedemezdi fakat... üzerinde ki onun peleriniydi, hep de öyle olmuştu.

Büyükannesi elini kalabalıktaki birilerine doğru sallayarak "Üzerindeki eski püskü duruyor," dedi. "Bu yüzden işte sana hediyemiz, Uçuş Lideri: Yeni bir pelerin."

Homurtular ve küfürler yükselse de kahverengi saçlı, kelepçelenmiş bir cadı üç Sarı Bacak kocakarısı tarafından öne çıkarılıp Manon'un önünde dizlerinin üzerine çökmeye zorlanırken kalabalıktan –açlık ve beklenti dolu– hayret nidaları çıktı.

Dağılmış yüzü, kırık parmakları, bedenindeki kesikler ve yanıklar yüzünden kim olduğunu anlamak güç olsa da üzerindeki kan kırmızı pelerin cadının kimliğini açık ediyordu.

Gözleri yeni sürülmüş toprak rengindeki Crochan cadısı gözlerini tepesinde dikilen Manon'a çevirdi. Manon cadının bedenine kazınan onca dehşete rağmen gözlerinin nasıl o kadar parladığını, oracıkta neden çoküp yalvarmaya başlamadığını bilmiyordu.

Büyükannesi "Bir hediye," dedi. Demir tırnaklı ellerini

Crochan'a uzattı. "Torunuma layık bir hediye. Cadının yaşamına son ver ve yeni pelerinini al."

Manon meydan okumanın farkına varsa da hançerini çekti. Asterin gözlerini Crochan'a dikerek Manon'un yanına geldi.

Bir an için Manon gözlerini cadıya, can düşmanına dikti. Crochan'lar onları lanetlemiş, sonsuza dek sürmüşlerdi. Ölmeyi hak ediyorlardı. Hepsi.

Fakat zihninin içinde bunları söyleyen ses Manon'a ait değildi. Hayır, her nedense büyükannesinin sesiydi bu.

Büyükannesi "Ağırdan alabilirsin Manon," diye şakadı.

Çatlak dudakları kanayan Crochan cadısı boğulurmuş gibi öksürerek Manon'a bakıp kıkırdadı. "Manon Siyahgaga," diye fısıldadı. Sanki sözcükleri yayarak söylemeye çalışmıştı fakat dişleri döküldüğünden, gırtlığı yaralı olduğundan bunu yapamamış gibiydi. "Seni tanıyorum."

Salonun arka tarafından bir cadı "Öldür o kaltağı!" diye bağırdı.

Manon düşmanının yüzüne bakıp kaşlarını kaldırdı.

"Sana ne isim taktığımızı biliyor musun?" Crochan'ın bir gülümsemeyle bükülen dudakları kanadı. Cadı bundan keyif almış gibi gözlerini yumdu. "Sana Ak İblis diyoruz. Listemizdesin; siz canavarlara rastladığımızda mutlaka öldürülecek olanların listesinde. Ve sen..." Gözlerini açıp sırtıttı; meydan okuyarak, öfkeyle. "O listenin *tepesindesin*. Yaptıklarından ötürü."

Manon dişleri ortaya çıkacak kadar gülümseyerek "Bu bir onur," dedi.

Biri "Kes şunun dilini!" diye haykırdı.

Asterin "Bitir işini," diye tısladı.

Manon hançeri çevirip Crochan'ın kalbine doğrulttu.

Cadı gülse de kahkahası öğürüp yere kan tükürmesine neden olan öksürüklerle karıştı. Gözlerinden yaşlar gelene dek. O an Manon cadının göğsündeki derin, iltihaplı yaraları fark

etti. Ağzının köşelerinde kan lekeleri olan cadı başını kaldırdığında bir kez daha gülümsedi. “Bak bakalım bana. Kız kardeşlerinin bana ne yaptıklarına bak. Nihayetinde direncimi kıramamış olmak kim bilir nasıl canlarını yakmıştır.”

Manon gözlerini cadıya, mahvolmuş bedenine dikti.

Crochan “Bunun neden olduğunu biliyor musun Manon Siyahgaga?” dedi. “Çünkü ben biliyorum. Oyunlarda ne yaptığın kulağıma geldi.”

Manon cadının konuşmasına neden göz yumduğunu bilmiyordu fakat istese de yerinden kımıldayamıyordu.

Crochan herkesin onu işitebileceği şekilde “Bu,” dedi, “bir yadigar. Ölümüm, senin ellerinde *can vermem* bir yadigar.” Toprak kahverengisi gözlerini Manon’a kilitleyip “Onlar için değil,” dedi. “Senin için bir yadigâr. Sana seni neye dönüştürdüklerini hatırlatacak olan. Seni onlar böyle *yaptılar*. Büyük Crochan sırrını öğrenmek mi istiyorsunuz?” dedi cadı. “Sizden gizlediğimiz, hayatlarımız pahasına koruduğumuz o büyük gerçeği? Nerede gizlendiğimiz ya da lanetin nasıl bozulacağı değil sırrımız. Onca zamandır lanetin nasıl bozulacağını biliyordunuz; beş yüz yıldır kurtuluşunuzun sadece kendi elinizde olduğunu biliyordunuz. Yo, bizim büyük sırrımız size acımamız.”

Şimdi kimseden çıt çıkmıyordu.

Fakat Crochan gözlerini Manon’ın dik bakışından ayırmadı. Manon hançerini indirmede.

“Size acıyoruz, her birinize. Çocuklarınıza yaptıklarınızdan dolayı. Onlar kötü doğmuyor. Fakat siz onları öldürmeye, can yakmaya ve nefret etmeye zorluyorsunuz; ta ki içlerinde, kendi içinizde hiçbir şey kalmayana dek. Bu gece burada olmanın nedeni bu Manon. Büyükanne dediğin o canavar için bir tehdit olman. Merhameti seçip rakibinin hayatını kurtardığında dönüştüğün tehdit sebep.” Güçlükle nefes alan cadı dişlerini araladığında gözyaşları arsızca

aktı. “Sizi, birer canavar yaptılar. *Yaptılar, Manon. Ve biz halinize acıyoruz..*”

Ana arkadan “Yeter,” diye bağırdı. Fakat tüm salon sessizdi ve Manon gözlerini ağır ağır büyükannesinin gözlerine çevirdi.

Manon o gözlerde itaatsizlik ederse göreceği şiddeti ve çekeceği acıyı seçti. Daha da ötesi o gözlerde her şeyden çok memnuniyet vardı. Crochan gerçeği söylemiş de sadece Siyahgaga Anası bunu biliyormuş gibi.

Crochan’ın gözleri hâlâ Manon’ın çözemediği bir cesaretle parlıyordu.

“Yap hadi,” diye fısıldadı Crochan. Manon cadının istediğinin bir meydan okuma değil rica olduğunu kendisinden başka anlayan olup olmadığını merak etti.

Manon hançerini geri çekip avucunda çevirdi. Cadıyı saçından tutup başını geriye çektiğinde Crochan’a, büyükannesine ya da bir başkasına bakmadı.

Ardından boğazını kestiği cadının kanı yere aktı.

Manon bacaklarını bir uçurumdan aşağı sarkıtmış, Ruhn Dağları’ndan birinin zirvesindeki bir platoda oturuyordu. Abraxos yanına uzanmış, baharda yeşillenmiş çayırın gece açan çiçeklerini kokluyordu.

Manon’ın Crochan’ın pelerinini alıp eski pelerinini cadının yere yığılan ve cadıların paramparça etmek için bekledikleri cesedinin üzerine atmaktan başka şansı yoktu.

Sizi canavarlara çevirdiler.

Manon ejderhasına baktı. Abraxos kuyruğunun ucunu bir kedi gibi sallıyordu. Kimse Manon’ın kutlamadan ayrıldığını fark etmemişti. Asterin bile Crochan’ın kanıyla sarhoş olmuş, Manon’ın kalabalığın arasından sıyrılıp gittiğini fark etmemişti. Fakat Manon, Sorrel’a Abraxos’u görmeye gideceğini söylemişti. Nasılsa iki numarası Manon’un yalnız gitmesine izin vermişti.

Ay yükselene, Manon, Omega'daki cadıların tiz çığlıklarını ve kıkırtılarını işitmez olana dek uçmuşlar, Ruhnn Dağları'ndan en uçta kalanlardan birinin tepesine konmuşlardı. Manon dağ zirveleriyle batı denizi arasında kalan uçsuz bucaksız alana bakıyordu. Uzakta bir yerde, ufkun ötesinde hiç tanımadığı memleketi vardı.

Crochan'lar yalancıydılar ve nutuk çekmeye meraklıydılar. Muhtemelen cadı attığı o kısa nutuktan –son kez gösterişli bir direniş sergilemekten– büyük bir keyif almıştı. *Size acıyoruz.* Manon gözlerini ovuşturdu ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyup uçurumdan aşağı baktı.

Manon cadıya aldırış etmeyebilir, bu konu üzerine iki kez düşünmeyebilirdi. Düşen Keelie'nin gözlerindeki o bakışa, Petrah'yı kurtarmak için gücünün son damlasına kadar mücadele edişine şahit olmasaydı. Ya da Abraxos'un kanadıyla onu buz gibi yağmurdan korumasına.

Ejderhalardan beklenen öldürmeleri, parçalamaları ve düşmanlarının yüreklerine korku salmalarıydı. Yine de...

Yine de... Manon yıldızların serpiştiği ufka doğru baktı; yüzünü ılık bahar rüzgârına doğru eğdi. Arkasında dinlenen, dostluğu kalıcı ve sarsılmaz ejderha için minnettardı. O tuhaf duygu; Abraxos'un varlığı için duyduğu o minnet.

Sonra ona musallat olan, yemekhanedeki sahneyi tekrar tekrar gözlerinin önüne getirmesine neden olan o diğer tuhaf duygu vardı.

Manon asla pişmanlık –gerçek pişmanlık– duymamıştı.

Fakat Crochan'ın adını öğrenmediği için pişmandı. Omuzlarındaki yeni pelerinin kime ait olduğunu –pelerinin sahibinin nereden geldiğini, nasıl bir hayat sürdüğünü– bilmediği için pişmandı. Nasılsa pişmanlık duyuyordu; cadılara has uzun ömrünü on yıldır kaybetmiş olsa da...

Nasılsa o pişmanlık kendisini inanılmaz derecede, çok ama çok bir ölümlü gibi hissetmesine neden oluyordu.

Celaena'nın apartmanının çatısında Chaol'la oturan Aedion alçak sesli bir ıslık çalıp yüzbaşıya ikisinin arasında duran şarap şişesini uzattı. İçinden hiç de içki içmek gelmeyen Chaol başını iki yana salladı.

"Keşke orada olup ben de görebilseydim," dedi. Chaol'a yüzünde o kurt gibi gülümsemelerinden biriyle baktı. "Bunu söylediğim için beni kınamamana şaşırdım doğrusu."

Chaol "Kral, Narrok'un yanında ne tür yaratıklar göndermişse, onların masum adamlar olmadığından eminim," dedi. "Hatta artık insan olduklarından bile."

Celaena başarmış, öyle etkili bir mesaj vermişti ki günler sonra bile Aedion aldığı haberi kutlamaya devam ediyordu. Elbette sessizce.

Chaol o gece oraya Aedion'a ve Ren'e kralın kullandığı büyü hakkında neler bildiğini ve o büyüü nasıl yok edebileceklerini anlatmak amacıyla gelmiş fakat henüz bunu yapmamıştı. Aklında hâlâ vereceği bilgiyi Aedion'ın nasıl kullanacağı sorusu vardı. Özellikle de Chaol üç gün sonra Anielle'e gidecekken.

Aedion bir yudum şarap içip "O geri döndüğünde, Anielle'de göze batmaman gerek," dedi. "Yıllardır gizli olan kimliği ortaya çıktığında."

Chaol, Celaena'nın gerçek kimliğinin ortaya çıkacağını biliyordu. Dorian ve Sorscha'yı şatodan uzaklaştırmak için gerekli hazırlıklara başlamıştı bile. Yanlış bir iş yapmamış olsalar da Celaena'nın arkadaşlarıydılar. Kral Celaena'nın Aelin olduğunu öğrenirse bunun sonuçları kralın Dorian'ın büyü gücü olduğunu keşfetmesi kadar ölümcül olabilirdi. Celaena eve döndüğünde her şey değişecekti.

Evet, Aelin eve dönecekti. Fakat Chaol'a dönmeyecekti. Evine, Terrasen'e; Aedion'a; Ren'e ve adı altında yeniden birleşen saray meclisine dönecekti. Kan dökmek ve sorumluluk almak için eve dönecekti. Chaol'un bir yanı hâlâ Celaena'nın Narrok'a yaptıklarını, denizin öte yanında attığı savaş çılgınlığını idrak edemiyordu. Celaena'nın o yanını; o son derece kana susamış ve amansız yanını kabullenemiyordu. O Aelin değil, Celaena'yken bile Chaol bunu kabullenmekte zaman zaman güçlük çekmiş, Celaena'nın o yanını görmezlikten gelmeye çalışmıştı. Fakat Aelin... Chaol onun kim olduğunu anladığı o andan beri ne olursa olsun Celaena'nın onu seçeceğini fakat Aelin'in bunu yapmayacağını anlamıştı.

Bu kıtaya dönecek kişi de Celaena Sardothien olmayacaktı. Chaol bunun kendisine vereceği acının dinmesi için, buna boş vermesi için zaman gerekeceğini biliyordu. Fakat acısı sonsuza dek sürmeyecekti.

"Benden..." Aedion sözlerinin gerisini getirip getirmemek arasında bir seçim yapıyormuş gibi çenesini sıkı. "Benden ona söylememi ya da vermemi istediğin bir şey var mı?" Aedion her an Terrasen'e, kraliçesinin yanına kaçabilirdi.

Elena'nın Gözü Chaol'un boynunda sıcaktı ve Chaol'un eli az kalsın kolyeye gidecekti. Fakat Celaena'ya bu tür bir mesaj yollamaya ya da –henüz– ondan temelli vazgeçmeye gönlü razı gelmemişti. Tıpkı Aedion'a saat kulesinden bahsetmeye dilinin varmayışı gibi.

Chaol sessizce "Ona," dedi, "seninle bir ilgim olmadığını,

benimle ya da Dorian'la nadiren konuştuğunu söyle. Anielle'de iyi durumda olduğumu ve hepimizin güvende olduğumuzu da."

Aedion epey bir süre sessiz kalınca Chaol gitmek için ayaklandı. Fakat general "Ne verirdin? Onu sadece bir kez daha görmek için?" diye sordu.

Chaol arkasına dönmeden "Şu an bunun bir önemi yok," dedi.

Sorscha başını Dorian'ın omzuyla göğsü arasındaki yumuşak noktaya koymuş burnuna onun kokusunu çekiyordu. Dorian epeydir derin bir uykundaydı. Az kalsın... Az kalsın o gece bir adım öteye geçeceklerdi fakat Sorscha yine tereddüt etmiş, Dorian ona hazır olup olmadığını sorduğunda yine o aptalca şüphenin içine dolmasına izin vermiş ve içinden evet demek gelse de ona hayır demişti.

Sorscha uyanmış, yatakta uzanıyordu ve kafasında kırk tilki dolaşıyordu. Dorian'la yapmak, onunla birlikte görmek istediği çok şey vardı. Fakat dünyanın değiştiğini, rüzgârın yön değiştirdiğini hissedebiliyordu. Aelin Galathynius hayattaydı. Sorscha her şeyini Dorian'a verse de yaklaşan haftalar ve aylar prens için zaten yeterince güç geçecekti ve Dorian bir de Sorscha için endişelenmemeliydi.

Yüzbaşı ve prens öğrendikleri ışığında hareket ederlerse, büyü serbest kalacak olursa... bir kargaşa ortamı oluşacaktı. Büyünün gidişi gibi dönüşü de insanları delirtebilirdi. Sorscha kralın yapacaklarını düşünmek bile istemiyordu.

Öte yandan; ertesi gün, ertesi hafta ya da sonraki yıl neler olursa olsun Sorscha minnettardı. Tanrılara, kadere, o gece Dorian'ı öpecek kadar cesur olabildiği için kendisine minnettardı. Kendisine Dorian'la o kısacık zamanı paylaşma fırsatı tanındığı için minnettardı.

Yine de yüzbaşının haftalar önce –Sorscha'nın kraliçe olması hakkında– söylediği sözleri hâlâ düşünüyordu.

Fakat Dorian'ın tüm bunların üstesinden gelmesi için gerçek bir kraliçeye ihtiyacı vardı. Belki bir gün daha yüce amaçlar uğruna Sorscha'nın Dorian'dan vazgeçmesi gerekebilirdi. Sorscha sessiz ve ufak tefekti. Amithy'ye bile güçlkle kafa tutabilirken ondan ülkesi için savaşması nasıl beklenebilirdi ki?

Hayır, Sorscha kraliçe olamazdı çünkü kahramanlığının ve başka insanlara sunabileceklerinin sınırları vardı.

Fakat şimdilik... şimdilik bir süre daha bencillik edebilirdi.

Chaol iki gün boyunca Aedion'la birlikte çalışarak Dorian ve Sorscha için bir kaçış planı yapmaya devam etti. Planını açıkladığında Dorian ve Sorscha itiraz etmediler. Hatta prensin gözlerinden bir nebze ferahladığı okunuyordu. Chaol, Anielle'e gitmek için yola çıktığında hepsi şatodan ayrılacaktı. Onları şatodan çıkarmak için mükemmel bir bahaneydi bu: Arkadaşlarına veda etmeden önce bir iki gün ona eşlik etmek isteyeceklerdi. Chaol, Dorian'ın Rifthold'a dönmeye çalışacağını, bu konuda onunla tartışması gerekeceğini bilse de en azından ikisi de Sorscha'nın şatodan uzaklaşması konusunda hemfikirdi. Aedion'ın eşyasının bir kısmı çoktan Ren'in hepsi için erzak istiflediği daireye taşınmıştı.

Ne olur ne olmaz diye. Chaol yerine geçecek kişiye dair önerilerini resmen krala iletmişti ve ertesi sabah yeni Muhafız Kıtası Yüzbaşısı'nın kim olacağı ilan edilecekti. Onca yıldan, onca plandan, onca ümitten ve çalışmadan sonra Chaol gidiyordu. Gönü kılıcını yapması gerektiği gibi yerine geçecek kişiye vermeye razı gelmiyordu. Ertesi gün... ertesi günü atlatısa yetecekti.

Fakat Chaol'un Kral Adarlan'ın onunla özel konsey salonunda buluşmak için çağırtdığında hazırlıklı olması mümkün değildi. Chaol salona vardığında Aedion içerideydi ve

etrafı Chaol'un fark etmediği, hepsi üzerlerinde siyah iplikle işlenmiş ejderli kraliyet armaları olan tunikler giyen on beş muhafızla çevriliydi.

Adarlan Kralı sırtıyordu.

Dakikalar içinde Dorian'ın kulağına Aedion ve Chaol'un babasının özel konsey salonuna çağrıldığı geldi. Dorian haberi işitir işitmez fırladı. Chaol'un değil Sorscha'nın yanına gitmek için.

Sorscha'yı kızın çalışma odasında bulan Dorian öyle rahatlamıştı ki oracıkta yığılıp kalabilirdi. Fakat gücünü toplayıp birkaç adımda odanın diğer ucuna gitti ve Sorscha'nın elini tuttu. "Gidiyoruz. Şimdi. Hemen bu şatodan çıkacaksın Sorscha."

Sorscha geri kaçtı. "Ne oldu? Söyle bana, ne..."

Dorian soluk soluğa "*Hemen* gidiyoruz," dedi.

Bir açık kapı aralığından "Ya? Hiç sanmıyorum," diye mırladı.

Dorian arkasına döndüğünde –yaşlı şifacı– Amithy'nin kapıda dikildiğini gördü. Kollarını kavuşturmuştu ve hafifçe gülümsüyordu. Arkasında prensin yüzlerini ilk kez gördüğü yarım düzine muhafızın belirdiği Amithy "Kral ikinizi de odasında görmek istiyor, derhal," dediğinde Dorian'ın elinden hiçbir şey gelmedi.

Cam şatonun üst katlarından birindeki konsey salonunda Aedion çoktan çıkış kapılarını ve savunma aracı ya da silah olarak kullanabileceği tüm eşyayı gözden geçirmişti bile. Sütine geldiklerinde Aedion'ın kılıcını alsalar da generali kelepçelememişlerdi. Ölümcül bir hataydı bu. Yüzbaşı da kelepçelenmemişti; aksine budalalar onun silahlarını almamışlardı. Kral cam tahtından ikisini izlerken yüzbaşı göze batmayacak bir hayret sergilemek için çabalıyordu.

Kral sırayla Aedion'a, Chaol'a, Dorian'a ve prensin kadınına bakıp "Ne de ilginç bir gece oldu bu," dedi. "Casuslarım bana ne de ilginç bilgiler getirdiler.

En yetenekli generalim katılmaya tenezzül etmediği partilere altınlarımı bolca harcayıp gecenin bir yarısında Rifthold'da gizli gizli dolaşüyor. Sonra nasılsa yıllarca kanlı bıçaklı olduğu muhafız kıtası yüzbaşım ile samimi oluyor. Bu arada oğlum da" –Aedion kralın veliaht prensine nasıl gülümseydiğini gördüğünde Dorian'ın yerinde olmayı istemeyeceğini düşündü– "anlaşılan ayak takımıyla takılıyormuş. Yine."

Dorian'ın hakkını teslim etmek gerekirdi; dişlerini sıkıp "Sözlerine dikkat et baba," dedi.

"Ya?" Kral kalın, yara izli kaşını kaldırdı. "Güvenilir bir

kaynaktan bu şifacıyla kaçmayı planladığını haber aldım. Ne diye yaptın ki bunu?”

Prens yutkunsu da başını dik tuttu. “Çünkü saray meclisi dediğin bu iğrenç bok çukurunda bir dakika daha geçirme düşüncesine dayanamıyorum.” Aedion kendisini –kral elini açık oynayana dek hiçbir şeyi açık etmediği için– prense hayranlık duymaktan alıkoyamadı. Zeki, cesur bir adamdı Dorian. Fakat bu onları bu durumdan canlı çıkarmaya yetmeyebilirdi.

“İyi,” dedi kral. “Ben de öyle.”

Kral elini salladı ve Aedion prensi uyarmaya fırsat bulamadan muhafızlar prensi ve kızı birbirlerinden ayırdılar. Dördü Dorian’ı zaptederken, ikisi Sorscha’yı tutup dizlerine indirdikleri bir tekmeyle kıza diz çöktürdüler.

Mermer zemine yığılan Sorscha haykırırsa da hemen sonra sustu. Üçüncü bir muhafız bir kılıç çıkarıp Sorscha’nın uzun ince boynuna dayadığında tüm odaya sessizlik çöktü.

“*Sakın yapma,*” diye gürledi Dorian.

Aedion, Chaol’a baksa da yüzbaşı donakalmıştı. İçeridekiler Chaol’un muhafızları değildi. Bu muhafızlar Ren’i kovalayan adamlarla aynı üniformaları giiyorlardı. Gözlerinde aynı donukluk, aynı alçaklık vardı. İşte bu yüzden o ara sokakta bu adamların meslektaşlarını öldürdüğünde hiç pişmanlık duymamıştı. O gece çok önemsiz yaralar alarak bu adamlardan altısının icabına bakmıştı. Şimdi kaçını yere serebilirdi? Aedion yüzbaşıyla göz göze geldiğinde Chaol gözlerini Aedion’ın kılıcını tutan muhafıza çevirdi. Chaol’un ilk hamlelerinden biri bu olacaktı; Aedion’ın kılıcını geri almalıydı ki savaşabilsinler.

Çünkü savaşacaklardı. Ya savaşarak bu durumdan kurtulacaklar ya da öleceklerdi.

Kral, Dorian’a “Yerinde olsam sıradaki sözlerimi dikkatle seçerdim prens,” dedi.

* * *

Chaol kavgayı başlatamadı; o kılıç Sorscha'nın boynuna dayalıyken bunu yapamazdı. İlk amacı bu olacaktı: Kızı hayat-ta tutmak. Sonra Aedion'ı. Kral Dorian'ı öldürmezdi; orada, bu şekilde yapmazdı bunu. Fakat Aedion ve Sorscha'nın kaçmaları gerekiyordu. Fakat kral Sorscha'nın boğazına kılıcını dayayan muhafıza kızı bırakmasını söylemeden mümkün değildi bu. Dorian söze girdi:

“Onu bırak, sana her şeyi anlatayım.” Dorian avuçlarını açarak babasına doğru bir adım attı. “Mesele neyse, sence her ne yaşandıysa, onun olup bitenlerle bir ilgisi yok.”

“Fakat senin var demek?” Kral hâlâ gülümsüyordu. Yanındaki küçük masanın üzerinde kabartmalar süslü, yuvarlak, tanıdık bir siyah taş duruyordu. Uzaktan Chaol taşın ne olduğunu göremese de taşın varlığı midelerini kaldırmıştı. “Söyle bana, *oğlum*: General Ashryver ve Yüzbaşı Westfall neden aylardır buluşuyorlar?”

“Bilmiyorum.”

Kral dilini şaklatınca muhafız kılıcını ölümcül darbeyi indirmek için havaya kaldırdı. Chaol öne atılırken Sorscha nefesini tuttu.

“Hayır... Dur!” Dorian elini ileri uzattı.

“Öyleyse soruma yanıt ver.”

“Verdim! Seni pislik, *verdim!* Neden buluştuklarını bilmiyorum!”

Muhafızın kılıcı hâlâ havadaydı ve Chaol bir santim bile yerinden kıpırdamadan önce inmeye hazırды.

“Aylardır şatomda bir casusun olduğundan haberin var mıydı prens? Düşmanlarıma bilgi aktaran ve tanınmış bir isyancı liderle bana karşı komplo kuran biri?”

Kahretsin. *Kahretsin.* Kral, Ren'i kastediyor olmalıydı. Ren'i öldürmesi için o adamları gönderdiğine göre onun kim olduğunu biliyordu.

“Bana casusun kim olduğunu söyle yeter Dorian. Sonra dostunla ne istiyorsan yapabilirsin.”

Demek ki kral Ren’le buluşanın Dorian mı, Aedion mı yoksa her ikisi de mi olup olmadığını bilmiyordu. Planları hakkında, büyü üzerindeki kontrolü hakkında ne kadar bilgi edindiklerini bilmiyordu. Aedion nasılsa hâlâ ağzını açmamayı başarıyor, bir yandan da hâlâ savaşmaya hazır görünüyordu.

Aedion; onca zaman ümitsizce hayatta kalan, elinden geldiğince krallığını bir arada tutan...delice sevdiği kraliçesini asla göremeyecek olan Aedion. Aedion kraliçesiyle buluşmayı, saray meclisinde ona hizmet etmeyi hak ediyordu.

Chaol bir nefes alıp sonunu getirebilecek olan sözleri söylemeye hazırlandı.

Fakat ilk konuşan Aedion oldu.

General ağır ağır konuşarak “Bir casus mu arıyorsun? Bir hain mi?” dedi. Taklit siyah yüzüğünü yere fırlattı. “O halde işte buradayım. Yüzbaşıyla neden buluştuğumuzu mu merak ediyordun? Bunun nedeni o aptal, toy yüzbaşın asilerle işbirliği yaptığımı anladı. Aylardır şantajla benden bilgi sızdırıyordu; babasına ulaştırmak, böylece Anielle Lordu iltimasa ihtiyaç duyduğunda elindeki bilgileri *sana* verebilecekti. Ha, bir de şu var...” Aedion hepsine sırttı; Kuzey Kurdu’nun ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi. “Siz canavarlar, hepinizin cehenneme kadar yolunuz var. Çünkü kraliçem geliyor ve sizi lanet olası şatonuzun duvarlarına çakacak. Ayrıca karnınızı hak ettiğiniz gibi, birer domuz gibideşmek için sabırsızlanıyorum.” Aedion kralın ayaklarının dibine, bir süre yerde sektikten sonra duran sahte yüzüğün üzerine tükürdü.

Kusursuzdu; o öfke, o kibir ve o utku. Fakat Aedion tek tek odadakilere bakarken Chaol’un yüreği parçalandı.

Çünkü kısacık bir an için o turkuvaz gözler Chaol’un-

kilerle buluştuğunda içlerinde ne öfke ne de ihtişam vardı. Orada sadece Aedion'ın asla göremeyeceği kraliçesine gönderdiği bir mesaj vardı. O mesajı anlatacak sözcük de yoktu: O sevgiyi, o ümidi ve o gururu. Kraliçesinin nasıl bir kadına dönüştüğünü öğrenemeyecek olmasının kederi. Aedion'ın Chaol'un hayatını kurtararak Aelin'e verdiğini düşündüğü o armağan.

Chaol başını hafifçe salladı. Çünkü yardım edemeyeceğini biliyordu; o noktada –o kılıç Sorscha'nın boynundan çekilmeden– bunu yapamayacağını biliyordu. Ancak o zaman savaşım onları her şeye rağmen oradan canlı çıkarabilirdi.

Muhafızların el ve ayak bileklerine kelepçe vurduğu Aedion mücadele etmedi.

Kral “O yüzük hep kafamı kurcalamıştı,” dedi. “Seni yüzüğün telkinlerine karşı tepkisiz kılan aradaki mesafe mi yoksa gerçekten güçlü bir iraden olması mıydı? Yine de ihanetini itiraf ettiğin için çok memnunum Aedion.” Kral ağır ağır, kasıtlı bir neşeyle konuşuyordu. “Tüm bu şahitlerin karşısında itirafta bulunduğun için de çok memnunum. İdamını kolaylaştıracak bu. Yine de düşünüyorum da...” Kral gülümseyip sahte yüzüğe baktı. “Sanırım bekleyeceğim. Belki sana bir iki ay veririm. Hani olur da son dakikada bazı konuklar idamın için uzun mu uzun bir yol kat edip gelebilirler diye. Hani olur da biri o kadının aklına seni kurtarabileceği fikrini sokabilir diye.”

Aedion krala dişlerini gösterdi. Chaol tepkisini içine attı. Belki de kralın elinde onlara karşı kullanabileceği hiçbir kanıt yoktu; belki de bu toplantı Aedion'a bir şeyleri itiraf ettirmek için kurulan bir tuzaktı. Çünkü kral, Aedion'ın bir masumun canına karşılık kendi canını feda edeceğini biliyordu. Kral bunun ve şimdi de Aelin'e kuracağı tuzağın tadını çıkarmak istiyordu. Tüm bunlar ona usta bir generale mal olsa bile. Çünkü Aelin, Aedion'ın esir alındığını işit-

tiğinde, idam tarihini öğrendiğinde... Dosdoğru Rifthold'a gelecekti.

Aedion "O senin için geldiğinde seni duvarlardan kazı-mak zorunda kalacaklar," dedi.

Kral sadece gülümsedi. Ardından nefes almakta güçlük çekiyormuş gibi duran Dorian ve Sorscha'ya baktı. Yerden kalkmayan şifacı kral iri kollarını dizlerine dayayıp "Peki sen kendini nasıl savunacaksın kadın?" dediğinde başını kaldırmadı.

Sorscha titreyerek başını iki yana salladı.

Dorian "Bu kadarı *yeter*," diye çıkıştı. Alnı ter damlala- rıyla parıldıyordu. Bedenindeki demirin büyüsunü baskı- ladığı prens acı içinde yüzünü buruşturdu. "Aedion itirafta bulundu; şimdi bırak kızı gitsin."

"Bu şatodaki gerçek haini ne diye serbest bırakayım ki?"

Kral konuşurken Sorscha titremesine engel olamıyordu.

Göze batmadığı onca yıl; önce Fenharrow'daki asilerden, sonra da ailesiyle birlikte onu gönderdikleri Rifthold'daki o insanlardan aldığı onca eğitim... Hepsi heba olmuştu.

"Dostuna ne de ilginç mektuplar yollamışsın," dedi kral. "Şu işe bak ki bunları hiç okumayabilirdim. Tabii sen bun- lardan birini çöp kutusuna atmasaydın ve amirin o mektu- bu bulmasıydı. Anlıyorsun ya; siz asilerin casuslarınız oldu- ğu gibi benim de casuslarım var. Sen oğlumu kullanmaya karar verir vermez..." Sorscha kralın ona sırtıttığını hissede- biliyordu. "Asi arkadaşlarına prensin nerede, ne zaman, ne yaptığını kaç kez bildirdin? Geçen yıllarda hangi sırlarımı düş:nanlarıma ifşa ettin?"

Dorian "Bırak onu," diye gürledi. Tepkisi Sorscha'yı ağ- latmaya yetmişti. Dorian hâlâ Sorscha'nın masum olduğunu düşünüyordu.

Ve belki, belki Dorian bu beladan sıyrılabilirdi. Gerçek

onu yeterince sarsar ve kral oğlunun yüzündeki hayreti ve tiksintiyi görürse.

Böylece Sorscha dudaklarının titremesine, gözlerinin yanmasına rağmen başını kaldırdı ve Adarlan Kralına dik dik baktı.

“Sahip olduğum her şeyi yok ettin ve seni bekleyen kaderi hak ediyorsun,” dedi. Ardından gözleri umduğu gibi kocaman açılan ve yüzü kireç kesilen Dorian’a baktı. “Seni sevmemem gerekiyordu. Fakat sevdim. Seviyorum. Ve birlikte... Birlikte yapmayı, birlikte görmeyi dilediğim öyle çok şey var ki.”

Prens, Sorscha’ya öylece bakakaldı. Ardından kralın oturduğu kürsünün kenarına yürüyüp dizlerinin üzerine çöktü. Babasına “Fiyatını söyle,” dedi. “Benden ne istiyorsan iste fakat bırak o gitsin. İstersen sürgüne yolla onu. uzaklara gönder. Ne istersen, söyle yeter.”

Sorscha başını iki yana sallamaya ona –prensine– ihanet etmediğini söyleyecek sözcükleri seçmeye çalıştı. Evet, krala ihanet etmişti. Yıllar boyunca “dostuna” gönderdiği, özenle yazılmış mektuplarda kralın nerede ne yaptığını rapor etmişti. Fakat Dorian’a asla ihanet etmemişti.

Kral tekrar tahtın önünde diz çöken, o kız için diz çöken oğluna baktı ve “Hayır,” dedi.

“Hayır.”

Chaol’a sesi işitmemiş gibi geldi; muhafızın kılıcından önce havayı yaran o sözcüğü.

O kocaman kılıcın indirdiği bir tek darbe.

O tek darbe Sorscha’nın başını koparmaya yetmişti.

Dorian’ın attığı çığlık Chaol’un o güne dek işittiği en kötü sestiydi. Sorscha’nın başı kırmızı mermere çarptığında çıkan o ıslak ve tok sestten de beterdi.

Aedion kükremeye –kükremeye, krala küfürler savurma-

ya, zincirlerini sallayarak debelenmeye- başlasa da muhafızlar onu götürdüler. Chaol da öyle afallamıştı ki tek yapabildiği Sorscha'nın bedeninin geri kalanının yere devrilişini izlemek oldu. Ardından hâlâ çılgınlık atan Dorian kanlı zeminde güçlkle ilerleyerek Sorscha'nın başının yanına vardı. Başı geri yerleştirebilecekmiş gibi.

Sorscha'yı yeniden bir araya getirebilecekmiş gibi.

Chaol muhafızın Sorscha'nın başını kesmesiyle hâlâ kızıdan akan kan gölünün içinde diz çöken Dorian'ın haykırmayı bırakmasına dek geçen sürede bir tek kasını bile oynatamamıştı.

Kral sessiz odada "Hainleri bekleyen son budur," diye seslendi.

Kral gözlerini devirdi. "Kılıcını indir yüzbaşı. Senin soylu saçmalıklarınla uğraşamam. Yarın babanın yanına döneceksin. Bu şatodan utanç içinde ayrılma."

Chaol kılıcını kınına sokmadı. "Anielle'e gitmeyeceğim," diye gürlledi. "Artık sana hizmet de etmeyeceğim. Bu odada sadece bir tek gerçek kral var; hep de öyle oldu bu. Ve o kral o tahtta oturmuyor."

Dorian kaskatı kesildi.

Fakat Chaol konuşmasını sürdürdü. "Kuzeyde bir kraliçe var ve seni bir kez yendi. Yine yenecek. Ve yine. Çünkü onun ve oğlunun temsil ettiği şey en büyük korkun: Ümit. Ümidi çalamazsın, kaç kişiyi yuvalarından koparıp köle yaparsan yap. O ümidi kıramazsın, kaç kişiyi öldürürsen öldür."

Kral omuz silkti. "Belki de. Fakat işe seninle başlayabilirim." Parmağını muhafızlara doğru şaklattı. "Onu da öldürün."

Chaol arkasındaki muhafızlara doğru dönüp yere çömel-
di. Kendisine ve Dorian'a bir kaçış yolu açmak için dövüşme-
ye hazırды.

Ardından bir arbaletin yayından çıkan *çat* sesi geldi ve Cha-
ol salonda başkalarının da olduğunu fark etti; karanlık gölge-
lerin arasında hiç fark edilmeyecekleri şekilde gizlenmişlerdi.

Chaol'un ancak dönüp ölümcül bir şaşmazlıkla üzerine
gelen oku görecektir kadar zamanı oldu.

Dorian'ın gözlerinin fal taşı gibi açıldığını ve tüm odanın
buz kestiğini görecektir kadar.

Ok havada donup yere düştü ve yüz parçaya ayrıldı.

Chaol sessiz bir dehşetle Dorian'a bakarken dostunun
gözlerinde güçlü, koyu mavi bir parıltı vardı. Prens krala
"*Sakin ona dokunayım deme,*" dedi.

Buz odaya yayılıp afallayan muhafızların bacaklarından
yukarı yükseldi ve Sorscha'nın kanını dondurdu. Dorian
ayağa kalktı. Her iki elini kaldırdı. Işık parmakları arasın-
da parıldıyor, soğuk bir esinti saçlarını dağıtıyordu.

Kral "Sende bu gücün olduğunu biliyordum evlat..." dedi.
Ayağa kalktı. Fakat Dorian'ın bir elini uzatmasıyla buz gibi
bir rüzgâr kralı tahtına yapıştırdı. Kralın arkasındaki pen-
cere parçalandı. Rüzgâr salonda kükreyip tüm sesleri boğdu.

Chaol'a doğru dönen, elleri ve giysileri Sorscha'nın ka-
nıyla ıslanmış Dorian'ın sözleri hariç tüm sesleri. "Kaç. Ve
geri döndüğünde..." Kral ayağa kalkmaya yeltense de Do-
rian yeni bir büyü dalgası gönderip onu yere serdi. Şimdi
Dorian'ın kanlı yanaklarında gözyaşları vardı. "Geri döndü-
ğünde," dedi prens, "*bu sarayı yakıp kül et.*"

Tahtın arkasından çitirtılar çıkaran bir karanlık duvar
üzerlerine gelmeye başladı.

"*Git,*" diye emretti Dorian. Yüzünü babasının gücünden
gelen hücumla doğru çevirdi.

Dorian'ın bedeninden fışkıran ılık karanlık dalgasını engellerken tüm şato sarsıldı.

İnsanlar çığlıklar atarken Chaol'un dizlerinin bağı çözüldü. Bir an için orada dostuyla birlikte mücadele etmeyi düşündü.

Fakat bunun kralın diğer tuzağı olduğunu biliyordu. Aedion için, Aelin için ve Sorscha için tuzaklar kurmuştu. Bir de bu... Bu seferki tuzağının amacı Dorian'ın gücünü açığa çıkarmasını sağlamaktı.

Dorian da bunu anlamıştı. Anlamasına rağmen de Chaol kaçabilsin, Aelin'i bulup o gün orada neler olup bittiğini ona anlatsın diye bile bile bu tuzağa düşmüştü. Birinin şatodan çıkması gerekiyordu. Birinin hayatta kalması gerekiyordu.

Chaol dostuna baktı. Belki de son kez. Ardından en başından beri, ilk karşılaştıkları andan beri, prensin ruh kardeşi olduğunu anladığı andan beri bildiği şeyi söyledi. "Seni seviyorum."

Dorian sadece başını salladı, gözleri hâlâ ılıklar saçıyordu. Ellerini tekrar babasına doğru uzattı. Kardeş. Dost. Kral.

Kralın gücünden kopan yeni bir dalga odayı doldururken Chaol hâlâ donmuş halde olan muhafızların arasından ge-
çip kaçtı.

Şato sarsılırken Aedion ortalığın cehenneme döndüğünü anladı. Fakat tepeden tırnağa bağlanmış halde zindanlara götürülüyordu.

Kolay bir seçim olmuştu. Yüzbaşı suçu her ikisinin adına yüklenmeye hazırlanırken Aedion'ın aklında sadece Aelin, Aelin'in dostunun öldüğünü haber almasının onu nasıl etkileyeceği vardı. Aedion, Aelin'i asla göremeyecek de olsa yine de bu onunla yüz yüze gelip yüzbaşının öldüğünü söylemekten iyiydi.

Seslere bakılırsa prens, yüzbaşının kaçabilmesi için dikkatleri dağıtıyordu. Ayrıca prensin babasını o kadını öldürdüğü için cezasız bırakması mümkün değildi. Bu yüzden Aedion Ashryver muhafızlar onu karanlığın içine götürürlerken hiç direnmedi.

Dua etmeye gerek duymadı; ne kendisi ne de yüzbaşı için. Tanrılar son on senedir ona yardım etmemişleri ve şimdi de onu kurtarmayacaklardı.

Ölmek umurunda değildi.

Yine de hâlâ Aelin'i görmek için bir şans olmasını diliyordu; onu bir kez olsun görmek için.

Dorian mermer zemine, Sorscha'nın yeniden çözölen kan birikintisinin içine yığıldı.

Babası ona gözleri kör edici, yakıcı karanlık gücünü gönderdiğinde, güç ağzına ve damarlarına dolup da çığlıklar attığında bile tek görebildiği o andı; kılıcın eti, kırışleri ve kemiği keştiği o an. Dorian hâlâ Sorscha'nın fal taşı gibi açılmış gözlerini başıyla beraber kesilen saçlarının ışıktayışını görebiliyordu.

Dorian'ın onu kurtarması gerekirdi. Her şey çok hızlı gelişmişti.

Fakat o ok Chaol'a doğru fırladığında... Dorian bir de onun ölümünü kaldıramazdı. Chaol bir çizgi çekmişti ve Dorian da o çizginin Chaol'un olduğu tarafındaydı. Chaol, Dorian'a "*kralım*" diye seslenmişti.

Bu yüzden gücünü babasına açık etmek Dorian'ı korkutmamıştı.

Hayır, dostunu kurtarmak için ölmek onu biraz olsun korkutmamıştı.

Güç dalgası geriledi. Dorian taşların üzerinde soluk soluğa kalmıştı. Gücü tükenmişti.

Chaol kaçmıştı. Bu kadarı yeterdi.

Kolunu Sorscha'nın bedeninin yattığı yere uzattı. Kolu yansa da –belki kırılmıştı, belki de babasının gücü hâlâ bedenini dağlıyordu– Sorscha'ya doğru uzandı.

Babası üzerine dikildiğinde elini birkaç santim kımıldatmayı başarmıştı.

Dorian hırıltılı bir sesle “Yap hadi,” dedi. Boğuluyordu. Kendi kanıyla ve tanrılar bunun farkındaydı.

“Yo, hiç sanmıyorum,” dedi babası. Dizini Dorian'ın göğsüne bastırdı. “Cezan ölüm olmayacak yetenekli oğlum.”

Ardından babasının ellerinde simsiyah ve ışıltılı bir nesne belirdi.

Dorian kollarını tutan muhafızlara tüm gücüyle direndi; babası Wyrd taşından tasmayı boynuna yaklaştıırken prens içinde kalan son güç kırıntılarına uzanmaya çalıştı.

Bir tasma, Chaol'un Ölü Adalar'daki o şeylerin taktığını söylediği tasmalar gibi.

Hayır... Hayır.

Dorain bu sözcüğü haykırıyordu; haykırıyordu çünkü yeraltı mezarındaki o yaratığı görmüş, Roland ve Kaltain'e neler olduğunu işitmişti. Basit bir yüzüğün neler yapabileceğini görmüştü. Bu ise bir tasmaydı. Görünürde anahtar deliği de yoktu...

Babası dizini daha da bastırarak “Sıkı tutun onu,” diye bağırdı.

Dorian'ın nefesi göğsünden çekilirken kaburgaları sızladı. Fakat Dorian'ın bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Elini muhafızlardan birinden kurtaran Dorian bağırarak uzandı.

Sorscha'nın gevşekçe sallanan eline dokunduğu sırada soğuk taş boğazını sardı. Ardından cılız bir çıt sesi ve bir tıslama geldi ve karanlık Dorian'ı paramparça etmek için içine sızdı.

* * *

Chaol koştu. Dorian'ın süitine doğru deliler gibi koşarken üzerinde taşıdıklarından başka hiçbir şeyi yanında götürerek zamanı yoktu. Hızlı Ayak bütün gece yaptığı gibi onu bekliyordu. Chaol köpeği omzuna atıp onu Celana'nın odasından girilen gizli geçide götürdü. Gitgide aşağılara indiler. Köpek kendinden beklenmeyecek bir itaat sergiliyordu.

Üç güç dalgası şatoyu sarstı; tavandaki taşlardan tozlar saçıldı. Chaol koşmaya devam etti; her güç patlamasının Dorian'ın hâlâ hayatta olduğu anlamına geldiğini biliyor, patlamaların yerini sessizliğin almasından korkuyordu.

Ümit... Yanında götürdüğü buydu. Aedion, Sorscha ve Dorian'ın kendilerini uğruna feda ettikleri daha güzel bir dünyanın ümidi.

Dorian bir kez durdu. Hızlı Ayak hâlâ omzundaydı.

Sessiz bir duayla tanrılardan merhamet dileyen Chaol, Damaris'i almak için mezara daldı. Kutsal kılıcı kemerine takıp birkaç avuç altın pelerininin ceplerine doldurdu. Kurukafa şeklindeki kapı tokmağı hareket etmese de Mort'a nereye gideceğini söyledi. "Olur da o geri gelirse diye. Olur da... bilmezse."

Mort hareketsiz kalsa da içinden bir ses içinde Dorian ve Celaena'nın büyü kitapları olan çantayı alıp kendisini lağım tüneline çıkaracak geçide koşan Chaol'a tokmağın başından beri kendisini dinlediğini söylüyordu. Birkaç dakika sonra Chaol lağım tünelinin ucundaki ağır, demir parmaklığı kaldırdı. Dışarısı zifiri karanlık ve sessizdi.

Hızlı Ayak'ı tekrar kucağına alan Chaol duvarın etrafından dolaşıp ilerideki ırmak kenarına geçtiğinde şato sessizdi. Çığlıklar gelse de hemen ardından sessizlik çökmüştü. Dorian'ın ölüp ölmediğini bilmek istemiordu.

Hangisinin daha beter olacağını kestiremiyordu.

* * *

Chaol gizli daireye vardığında Ren bir aşağı bir yukarı yürüyordu. “Aedion...”

Ren, Chaol’un üzerindeki kanı fark etti. Sorscha’nın boynundan püsküren kan. Chaol, Ren’e olup bitenleri anlatırken kendisinde bunu yapabilecek gücü nasıl bulduğunu bilmiyordu.

Ren sessizce “Demek biz bize kaldık?” diye sordu. Chaol başını salladı. Hızlı Ayak bir süre Ren’i inceledikten sonra yemeye değer olmadığına hükmetmiş, daireyi koklayarak yiyecek bir şeyler arıyordu. Ren köpeğin çok dikkat çekeceğini söyleyip itiraz etse de Hızlı Ayak hiçbir yere gitmeyecekti. Bu konu tartışmaya açık değildi.

Ren’in çenesinde bir kas seğirdi. “O halde Aedion’ı kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Mümkün olduğunca kısa sürede. Sen ve ben. Sen şatoyu iyi tanıyorsun, benim de orada bağlantılarım var. Bir yolunu bulabiliriz.” Sonra “Dorian’ın kadının bir... bir şifacı olduğunu mu söylemiştin?” diye fısıldadı. Chaol başını sallayınca Ren kusacakmış gibi oldu. Yine de Chaol’a “Adı Sorscha mıydı?” diye sorabildi.

Chaol “Sorscha’nın mektupları gönderdiği dostu sendin,” diye mırıldandı.

“Ona bana bilgi ulaştırması için baskı yapıyordum ve...” Ren eliyle yüzünü örttü ve ciğerlerine sarsıntılı bir nefes çekti. Gözleri Chaol’unkilerle buluştuğunda parlıyordu. Ren elini Chaol’a uzattı. “Sen ve ben. Onları kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Hem Aedion’ı hem de prensini.”

Chaol tereddüt etmeden asinin uzattığı eli tuttu.

“Morath...” dedi Manon. Doğru işittiğinden emin olamamıştı. “Savaşmak için mi?”

Gözleri öfkeyle parlayan büyükannesi oturduğu masadan Manon’a doğru döndü. “Düke hizmet etmek için, kralın emrettiği gibi. Kral, Uçuş Lideri’nin ordumuzun yarısıyla birlikte her an uçuşa geçmeye hazır bir şekilde Morath’ta olmasını istiyor. Diğerleri Iskra’nın komutasında kuzeyi gözlemek için burada kalacak.”

“Ya sen... Sen nerede olacaksın?”

Büyükannesi doğrularak tısladı. “Uçuş Lideri olduğundan beri çok soru sorar oldun.”

Manon başını öne eğdi. Büyükannesiyle Crochan cadısı hakkında konuşmamışlardı. Manon mesajı almıştı: Bir dahaki sefere dizlerinin üzerine çöken Onüçler’den biri olacaktı. Bu yüzden başını kaldırmadan “Bunu soruyorum çünkü senden ayrılmak istemiyorum büyükanne.”

“Yalancı. Hem de acınası bir yalancı.” Büyükannesi yenisinden masasına doğru döndü. “Burada kalacağım fakat yazın Morath’a, yanına geleceğim. Burada bitirmemiz gereken işler var.”

Manon çenesini kaldırdı. Yeni, kırmızı pelerini omuzları-

na yayıldı. “Peki ne zaman Morath’a uçacağız?” diye sordu.

Büyükannesi gülümsedi. Demir dişleri parladı. “Yarın.”

Karanlık her şeyi örtse de ılık bahar rüzgârı yeni yeşeren çimlerin ve karları eriyen ırmakların kokusunu taşıyor; sessizliği sadece Manon’ın Kuzey Dişleri boyunca ilerleyerek güneye götürdüğü cadılar ordusunun bineklerinin kanat sesleri bozuyordu.

Dağların gölgelerinden ayrılmadan ve kimse sayılarını tam olarak kestirmesin diye sıkça uçuş düzenlerini değiştirerek ve gözlerden uzak hareket ederek ilerlediler. Manon burnundan bir iç çekti. Uzun, kırmızı pelerini arkasında uçuşturan rüzgâr sesi alıp götürdü.

Asterin ve Sorrel iki yanında uçuyorlardı. Sessizdiler. Dağların üzerindeki uzun saatler süren uçuşları boyunca ses çıkarmayan cadı meclislerinin geri kalan üyeleri gibi. Morath dağlarına en yakın noktadaki Owakwald’u aşacaklar ardından yolculuğun geri kalanı boyunca bulutların üzerinde kalıp gizleneceklerdi. Mümkün olduğunca görülmemeli ve sessiz olmalıydılar. Kral onların dükün dağ kalesine bu şekilde yol almasını istemişti. Bütün gece Kuzey Dişleri boyunca uçtular. Hızlı, birer gölge gibiydiler. Aşağıda, arka-larında kalan yer titriyordu.

Sorrel asık yüzüyle göğe bakınsa da Asterin’in yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Vahşi ya da ölüm vaat eden bir sırtış değil, sakince bir gülümsemedir bu. Uçmak, bulutları sıyrıp geçmek. Her Siyahgaga’nın ait olduğu yerdi gök. Manon’ın da.

Asterin, Manon’la göz göze gelince gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Arkalarında uçan bir cadılar ordusu yokmuş, Morath’ın üzerinde uçmuyorlarmış gibi. Kuzeni yüzünü rüzgâra çevirdi. Coşkuyla havayı ciğerlerine çekti.

Manon o güzel esintinin tadını çıkarmaktan, kendisini o

neşeye açmaktan sakındı. Yapacak işleri vardı; hepsinin de. Crochan'ın söylediklerine rağmen Manon bir kalple ya da ruhla doğmamıştı. Bunlara ihtiyacı yoktu onun.

Kralın savaşında çarpıştıktan, kralın düşmanlarının kanını akıttıktan sonra... Ancak o zaman yıkılan krallıklarını geri almak için ejderhalarına bineceklerdi.

Ve nihayet Manon eve gidecekti.

Doğan güneş Avery Irmağı'nı altın rengine boyarken pele-
rinli adam kenar mahalledeki yıkık dökük rıhtıma doğru
yürüyordu. Balıkçılar o günkü avları için denize açılırken
alemciler sendeleyerek geceyi noktıyorlardı. Rifthold hâlâ
uykuda, geçen gece yaşananlardan habersizdi.

Adam güzel bir kılıç çıkardı. Kılıcın kartal şeklindeki
kabzası şafağın ilk ışıklarında parılıyordu. Uzunca bir
süre kılıca baktı; silahın bir zamanlar neleri temsil ettiğini
düşündü. Fakat şimdi kemerinde yeni bir kılıç vardı; kadim
çağlardan bir krala ait, iyi adamların asil hükümdarlara
hizmet ettiği ve birlikte dünyayı daha gönençli bir yere çe-
virdikleri bir dönemden kalan bir kılıç.

O dünyanın yeniden doğuşuna şahit olacaktı; bu uğurda
son nefesini vermesi gerekse bile. Artık bir adı, mevkisi ve
Yemin Bozan, Hain ve yalancı Sıfatları dışında bir unvanı
olmamasına rağmen. Kimse kılıcın ırmağa atıldığını fark
etmedi. Kabzası güneşi yansıtıp altın bir ateş gibi yanan kı-
lıç son kez parladı. Sonra karanlık sular bir daha kimsenin
asla göremeyeceği kılıcı yuttu.

Anlaşılan Rowan kan yeminin “itaat” kısmını işine geldiği şekilde yorumlamayı yeğliyordu. Wendlyn’deki en yakın limana yaptıkları iki hafta süren yolculuk boyunca Rowan, Celaena’ya eskisinden de çok patronluk taslamıştı; artık Celaena’nın saray meclisinin bir parçası olduğunu, bunun da kendisine Celaena’nın güvenliği, her hareketi ve planı üzerinde tartışılmaz haklar tanıdığını düşünüyordu.

Kaldırım taşlı sokağın ucundaki limana yaklaştıklarında Celaena’nın aklında Rowan’ı sonsuza dek kendisine bağlamakla küçük bir hata yapıp yapmadığı sorusu vardı. Üç gündür Celaena’nın bir sonraki hamlesi ve Adarlan’a geri dönmek için kiraladığı gemi üzerine tartışıyorlardı.

Rowan yüzüncü kez “Bu saçma sapan bir plan,” dedi. Rıhtımdaki bir tavernanın gölgesi altında durdu. Denizden hafif ve serin bir rüzgâr esiyordu. “Yalnız dönmek bana intihar gibi geliyor.”

“Birincisi Aelin olarak değil, Celaena olarak döneceğim...”

“Kralın verdiği görevi yerine getirmeyen bu yüzden de artık gördükleri yerde canına okuyacakları Celaena.”

“Eyllwe kralı ve kraliçesi şu ana dek gerekli uyarıyı almış

olmalı.” Celaena uyarıyı o zavallı insanların nasıl öldürüldüğünü soruşturdukları sırada göndermişti. İmparatorluğa mektup göndermek neredeyse imkânsız olsa da Wendlyn’in bu sorunu aşmak için belli yöntemleri vardı. Chaol’a gelince... Eh, Celaena’nın orada, o rıhtımda, az sonra bir gemiye binecek olmasının bir diğer nedeni de Chaol’dü. Celaena o sabah uyandığında ametist yüzüğü parmağından çıkarmıştı. Bu ona kutlu bir kurtuluş gibi gelmiş, sanki son bir gölgenin ağırlığı yüreğinden kalkmıştı. Fakat hâlâ ikisi arasında söylenmemiş sözler vardı. Ayrıca Celaena, Chaol’un emniyette olduğundan –ve olacağından– emin olmak istiyordu.

“Demek anahtarı eski efendinden alıp yüzbaşını bulacaksın, ya sonra?”

Rowan ne de itaat ediyordu ona! “Sonra kuzeye gideceğim.”

“Ben de tanrılar bilir kaç ay boyunca boş boş oturacağım, öyle mi?”

Celaena gözlerini devirdi. “Pek de göze çarpmadığın söylenemez Rowan. Dövmelerin dikkat çekmese de saçın var, sonra kulakların, *dişlerin...*”

“Girebildiğim başka bir şekil daha var, biliyorsun ya.”

“Ve, *tam da dediğim gibi* büyü artık orada işlemiyor. O forma kısılıp kalırsın. Yine de Rifthold’da sıçanların tadının ayrı bir güzel olduğunu iştmişti. Tabii aylarca sıçan yemek istiyorsan sen bilirsin.”

Rowan ona öfkeyle baktı. Ardından gemiye göz gezdirdi. Her ne kadar Celaena onun zaten geçen gece handaki odalarından gizlice çıkıp gemiyi incelediğini biliyordu. “Birlikte ayrı olduğumuzdan daha güçlüyüz,” dedi Rowan.

“Böyle bir baş belası olacağını bilsem sana asla o yemini ettirmezdim.”

“Aelin.” Nihayet Rowan ona “Majesteleri” ya da “Mileydi” diye hitap etmeyi bırakmıştı. “İster kendin ol ister Celae-

na, seni bulup öldürmeye çalışacaklar. Muhtemelen peşine düşmüşlerdir bile. Hemen Varese'e gidip annenin ölümlü akrabalarına, Ashryver Ailesi'ne yaklaşabiliriz. Onların bir planı olabilir."

"Wyrd anahtarını Rifthold'dan almam gizlice hareket etmem kadar Celaena'ya da bağlı."

"Lütfen," dedi Rowan.

Fakat Celaena sadece çenesini kaldırdı. "Gideceğim Rowan. Saray meclisinin *-meclisimizin-* geri kalanını bir araya getireceğim ve dünyanın gördüğü en büyük orduyu oluşturacağız. Herkesten yardım isteyeceğim; Celaena Sardothien'e, ebeveynime ve soyuma borçlu olan herkese çağrı yapacağım. Sonra da..." Denize, memleketine doğru baktı. "Sonra yıldızları gökten indireceğim." Celaena kollarını Rowan'a doladı; söz. "Yakında. Sana haber göndereceğim, doğru zaman geldiğinde. O zamana dek faydalı olmaya çalış." Rowan başını iki yana sallasa da kemik kıracak kadar sertçe Celaena'ya sarıldı.

Ardından Celaena'yı görebilecek kadar geriledi ve "Belki Mistward'u onarmalarına yardım ederim," dedi.

Celaena başını salladı. "O sabah," dedi Celaena, "biz Doranelle'e varmadan önce Mala'ya niçin dua ettiğini bana hiç söylemedin."

Bir an için Rowan ona yanıt vermeyecekmiş gibi durdu. Fakat sonra sessizce "İki şey için dua ettim," dedi. "Mala'dan Maeve'le karşılaşmandan canlı çıkman için, sana kılavuzluk etmesi ve ihtiyacın olan gücü vermesini istedim."

O tuhaf, rahatlatıcı sıcaklık; Celaena'ya güven aşıl原因an o varlık... Batan güneş Celaena'nın yanaklarını onun düşüncelerini teyit edercesine öperken Celaena'nın omurgasından aşağı bir ürperti yürüdü. "Ya ikinci neden neydi?"

"Bencilce bir dilek, budalaca bir ümit." Celaena, Rowan'ın söyleyeceklerini gözlerinden okudu. *Fakat gerçek oldu.*

Celaena ancak “Buz ve rüzgârın prensinin Ateş Getiren’e dua etmesi tehlikeli,” diyebilirdi.

Rowan omuz silkti; yanağından aşağı salınıveren gözyaşını sildi. “Nedense Mala beni seviyor ve seninle benim dışı bir ikili olacağımıza karar kıldı.”

Fakat Celaena daha fazlasını dinlemek, Güneş Tanrıçası ve tanrıçanın planlarını düşünmek istemiyordu. Rowan’ın kollarına atılıp kokusunu içine çekti ve dokunuşunu zihnine kazıdı. Saray meclisinin ilk üyesiydi o; dünyayı değiştirecek olan o meclisin. Dünyayı yeniden inşa edecek olan. Birlikte.

Gece karanlığı çökerken Celaena gemiye bindi ve geminin resifin içinden geçmek için kullanacağı rotayı öğrenmelerini için kadirmanın mutfağına götürülen diğer yolcuların arasına karıştı. Fazla yaygara çıkmadan yelken açıldılar ve yolcular nihayet mutfaktan dışarı çıkarıldıklarında Celaena güverteye çıktı ve etraflarını çeviren karanlık ve uçsuz bucaksız okyanusu gördü. Beyaz kuyruklu bir şahin hâlâ başlarının üzerinde uçuyordu; gümüşü kanadını vedalaşmak için Celaena’nın yanağına sürten kuş tiz bir çılgılık attı ve dönüp uzaklaştı.

Aysız gecede Celaena parmağını avucundaki yara izinin, Nehemia’ya verdiği yeminin nişanı üzerinde gezdirdi.

Arobynn’den ilk Wyrđ anahtarını alacak ve diğer anahtarların peşine düşecekti. Sonra da Wyrđ anahtarlarını ait olukları kapıya geri koyacaktı. Büyüyü serbest bırakıp kralı öldürecek, insanları kurtaracaktı. Karşısına hangi güçlük çıkarsa çıksın, ne kadar zaman alırsa alsın ve ne kadar uzağa gitmesi gerekirse gereksin bunları yapacaktı.

Başını kaldırıp yıldızlara baktı. Aelin Ashryver Galathynius’tu o. İki güçlü soyun varisi, bir zamanları görkemli halkının koruyucusu ve Terrasen Kraliçesi.

O Aelin Ashryver Galathynius’tu ve asla korku duymayacaktı.

TEŞEKKÜR

Dostlarım olmasa bu kitap var olmazdı. Özellikle de en iyi dostum, Jaeger yardımcı pilotum ve *anam cara*'m Susan Dennard olmasa.

Beyin fırtınalarıyla ve öyküyü doğru bir şekilde aktarmanın yolunu bulmaya çalışmakla geçen uzun günler için, ben bu kitabın karanlık dehlizlerinde yolumu bulmaya çalışırken elimden tuttuğu için, zihnimde bana hep yoluma devam etmemi söyleyen ses olduğu için en çok ona borçluyum. Bu kitabın adanabileceği; beni öylesine zorlayan, moralimi yükselten ve bana ilham veren başka kimse olmadı. Bu yüzden sana teşekkür ederim Soozyface. Bu dünyada var olduğuna inanmadığım türde bir dost olduğun için. Seni seviyorum ahabap.

Ayrıca zeki ve son derece yetenekli dostum Alex Bracken, sana dahice geribildirimlerin, sayfalar dolusu e-postaların ve çok ama çok destekleyici olduğun için borçluyum. Yıllar önce yollarımız kesiştiği için ne denli minnettar olduğumu anlatamam; ne de delice bir yolculuk oldu bizimki.

Ayrıca en başından beri yanımda olan, dur durak bilmeden çalışması bu seriyi hayata geçiren müthiş temsilcim Tamar Rydzinski olmasa da bunların hiçbiri gerçekleşmezdi.

Sana temsilcim demekten gurur duyuyorum fakat dostum demek daha da büyük bir onur.

Bloomsbury'nin dünyanın dört bir yanındaki ekibine teşekkürler; sizlerle çalışmanın ne büyük bir mutluluk olduğunu eksiksiz bir şekilde ifade edebilir miyim, bilemiyorum. Teşekkürler, teşekkürler, benim için tüm yaptıklarınız ve Cam Taht için size teşekkür ederim. Cat Onder'a, Cindy Loh'a ve Rebecca McNally'ye –sizler kesinlikle en iyilersiniz. Erica Barmash'e, Hali Baumstein'a, Emma Bradshaw'a, Kathleen Farrar'a, Cristina Gilbert'a, Courtney Girrifne'e, Alice Grigg'e, Natalie Hamilton'a, Bridget Hartzler'a, Charli Haynes'e, Emma Hopkin'e, Linette Kim'e, Lizzy Mason'a, Jenna Poicus'a, Emily Ritter'a, Amanda Shipp'e, Grace Whooley'ye ve BrettWright'a da teşekkürler. Sıkı çalışmanız, şevkiniz ve adanmışlığınız için size tüm kalbimle teşekkür ediyorum.

Audible'daki ekibe ve Cam Taht'ın sesli kitap versiyonunu seslendiren Elizabeth Evans'a da teşekkür ederim; Celaena'nın dünyasını çok farklı bir şekilde hayata geçirdiğiniz ve ona bir ses kazandırdığınız için. Hazırladığı Cam Taht Takı Koleksiyonu hâlâ beni benden alan Janet Cadsawan'a da teşekkürler.

Güzeller güzeli Erin “Ders” Bowman'e de teşekkür ederim. Durmadan amigo kızlığını yaptığı, yılmadan beni yüreklendirdiği, video sohbetleri ve kafamızı dağıttığımız o müthiş (yazıyla ilgili olmayan) eğlencelerimiz için teşekkürler. Çok yaşa Hero Squad!

Mandy Hubbard'a, Dan Krokos'a, Biljana Likic'e, Kat Zhang'e ve Publishing Crawl çetesine yol gösteren parlak ışıklarım oldukları için teşekkürler.

Anne-babama (bir numaralı hayranlarım) bu kitaplar için ilham aldığım onca maceramız için teşekkür ederim. Sevgileri ve destekleri için ve bu seriyi arkadaşlarına ve ki-

tap kulüplerine ısrarla tavsiye eden aileme de.

Bu seriyi alıp yükseklere taşıyan okuyucular... Sözcükler size olan minnetimi ifade edemez. Sizin gibi hayranlarım olduğu için gerçekten çok şanslıyım. Sayenizde onca çalışmaya değiyor.

Köpeğim Annie'ye: Kitap okuyamıyorsun (yine de gizli gizli okuduğunu öğrensem şaşmazdım) fakat buraya –sonsuya dek– yazıyorum ki sen bir insanın sahip olmayı dileyebileceği en iyi köpek arkadaşsın. Gelip beni kucakladığın, ben yazı yazmaya çalışırken kucağıma oturduğun ve bütün gün seninle konuşabildiğim için teşekkürler. Sen şekerleme yapmaya çalışırken müziğin sesini çok açtığım için özür dilerim. Seni seviyorum ve sonsuya dek de seveceğim.

Son olarak kocam Josh'a teşekkür ederim: Burada son sırada yer aldın fakat bunun nedeni yüreğimde birinci olman. Bu çılgın yolculuğu seninle paylaştığım için hep minnettar olacağım.

DAN WELLS

DAN WELLS'İN KALEME ALDIĞI PARŞİYELLER İLE
SOLUK KESEN BİR MACERA BAŞLIYOR!

PARŞİYELLER

facebook.com/DEXpub
www.dexkita .com

Versailles Sarayı'nda dönen dolaplara
tanık olmaya hazır mısınız?
Gizli odalarda yaşanan dudak uçuklatıcı
olaylar sizleri bekliyor.
Güneş Kral'ın sarayının heyecan verici,
haylaz ve kesinlikle ateşli entrikaları,
daha önce okuduklarınızın hiçbirine
benzemiyo!

Entrikacılar

I - RAKİBELER

Christine Féret-Fleury

İyi olan kazansın!

Karşınızda Alevlerin Tanrıçası
Celaena Sardothien.

Güzel Ölümçül Efsanevi

Celaena artık küllerin ve ateşin varisi,
kimsenin önünde eğilmeyecek.
Ölümçül yarışmalardan ve kalbini parçalayan
anılardan sonra hayatta kaldı.
Şimdi de en karanlık gerçeğe doğru yola çıkıyor...
Geleceğini sonsuza kadar değiştirebilecek
korkunç bir gerçeğe doğru...

Dünyasını köleleştirmeye çalışan acımasız canavarlar,
ufukta birer birer görünmeye başladılar.
Celaena gücünü toplamak zorunda.
Sadece içindeki kötülükle savaşmak için değil,
zincirinden kopmuş şeytanı yenmek için.
Cam Şato ve *Karanlık Taç*'tan sonra Sarah J. Maas, suikastçısını,
en göz kamaştırıcı parlaklığa ulaşması için ateşe veriyor.

ISBN 978-605-09-3450-2

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 29